
DE LA AUTOAREA SERIEI *APOCALIPSA ELEMENTELOR*
COROANA DE OASE AURITE
JENNIFER L. ARMENTROUT
LITERA
new MOON

DE LA AUTOAREA SERIEI APOCALIPSA ELEMENTELOR
COROANA DE OASE AURITE
JENNIFER L. ARMENTROUT
LITERA
MOON

new MOON

JENNIFER L. ARMENTROUT

COROANA DE OASE AURITE

Traducere din limba engleză
BIANCA MATEESCU

LITERA
București

The Crown of Gilded Bones
Jennifer L. Armentrout

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Coroana de oase aurite
Jennifer L. Armentrout

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8185-0
ISBN EPUB 978-606-33-8436-3

Dedicată eroilor: cei din domeniul asistenței medicale, personalul de intervenție de urgență, lucrătorii esențiali și cercetătorii care au muncit neobosit și neîncetat pentru a salva vieți și pentru a ține magazinele deschise peste tot în lume, riscându-și astfel viața, precum și pe cea a celor dragi lor. Vă mulțumesc!

Capitolul unu

– Coborâți săbiile, a poruncit Regina Eloana, ridicând bărbia în timp ce se lăsa într-un genunchi.

Părul de culoarea onixului i-a strălucit lucios în lumina soarelui. Emoția pură ce se revărsa din ea a îmbibat podelele templului din Odăile lui Nyktos, amară și fierbinte, cu gust de suferință și un soi de furie neajutorată. S-a răspândit spre mine, înțepându-mi pielea și frecându-se de… ceva *primitiv* din mine.

– Și plecați-vă în fața… în fața *ultimei* descendente a celor străvechi, cea care poartă în ea sângele Regelui Zeilor. Închinați-vă în fața noii voastre Regine.

Sângele Regelui Zeilor? Noua voastră Regină? Nu avea nici un sens. Nici cuvintele ei, nici faptul că-și dăduse jos coroana.

O răsuflare prea firavă mi-a pârjolit gâtlejul în timp ce l-am privit pe bărbatul de lângă Regina Atlantiei. Regele încă purta coroana pe păru-i bălai, dar oasele din care era făcută erau de un alb spălăcit. Nu se compara câtuși de puțin cu coroana aurită, strălucitoare, pe care Regina o așezase la picioarele statuii lui Nyktos. Am aruncat o privire la lucrurile îngrozitoare și zdrobite împrăștiate pe podelele albe ce fuseseră cândva imaculate. Eu le făcusem asta, eu adăugasem sângele la ce căzuse din cer, umplând fisurile înguste din marmură. Nu m-am uitat însă la asta sau la orice altceva, ci m-am concentrat cu toată ființa la *el*.

Stătea tot într-un genunchi, holbându-se la mine dintre săbiile pe care și le încrucișase la piept. Părul umed, negru-albăstrui în lumina soarelui atlantian, i se cârlionța pe pielea de nuanță nisipoasă a frunții lui. Dungi roșii îi brăzdau pomeții înalți și angulari, curba mândră a maxilarului coborând spre buzele care îmi zdrobiseră cândva inima. Buze care apoi lipiseră la loc cioburile, rostind adevărul. S-a uitat drept spre mine cu ochii aurii strălucitori, ba chiar s-a plecat în fața mea, atât de nemișcat, încât nu eram convinsă că răsuflase cu adevărat; încă îmi amintea de o pisică

sălbatică și izbitor de frumoasă din peșteri pe care o văzusem cândva în copilărie într-o cușcă din palatul reginei Ileana.

Fusese multe lucruri pentru mine. Un străin într-o odaie slab luminată, primul care m-a sărutat. Un paznic care a jurat să-și dea viața pentru mine. Un prieten care a privit dincolo de vălul Fecioarei și m-a văzut cu adevărat, care mi-a înmânat o sabie ca să mă protejez, în loc să mă forțeze să pășesc într-o colivie de aur. O legendă învăluită în întuneric și coșmaruri, care a uneltit să mă trădeze. Un Prinț al unui regat despre care toți crezuseră că se pierduse în negura timpului și a războiului, care a trecut prin grozăvii de neînchipuit și care, totuși, a reușit să găsească fărâme din cel care fusese odinioară. Un frate care ar face orice, care ar săvârși orice faptă ca să își salveze familia. Poporul. Un bărbat care și-a deschis sufletul și inima în fața mea – numai a mea.

Primul pentru mine.

Paznicul meu.

Prietenul meu.

Trădătorul meu.

Partenerul meu.

Soțul meu.

Sufletul meu pereche.

Cel care este *totul* pentru mine.

Casteel Da'Neer a îngenuncheat în fața mea și s-a holbat la mine de parcă aș fi fost singura persoană din întregul regat. Nu a trebuit să mă concentrez, ca înainte, ca să știu ce simțea. Sentimentele lui erau larg deschise în fața mea. Emoțiile lui erau un caleidoscop de gusturi mereu diferite: răcoros și înțepător, intens și condimentat și dulce precum căpșunele înmuiate în ciocolată. Buzele lui neînduplecat de ferme și neostenit de tandre i s-au depărtat, dând la iveală o urmă de colți ascuțiți.

– Regina mea, a rostit el ușor, și acele două cuvinte fumurii mi-au alinat pielea.

Cadența vocii lui a potolit acel ceva străbun dinlăuntrul meu, care voia să apuce furia și teama ce emanau din toți ceilalți, să le răsucească și să le întoarcă spre ei, să le dea într-adevăr un motiv de teamă și să se adauge la lucrurile făcute țăndări de pe podea. Buzele i s-au curbat în sus într-o parte și în obrazul drept i s-a ivit o gropiță.

M-am cutremurat, amețită de ușurare la văzul acelei gropițe enervant de stupide și de adorabile. M-am temut că, atunci când avea să vadă ce făcusem, urma să se teamă. Și nu îl puteam învinui pentru asta. Ce făcusem ar fi trebuit să înspăimânte pe oricine, dar nu și pe Casteel. Căldura ce le conferea ochilor lui culoarea aceea de miere lichidă îmi dădea de înțeles că nu era câtuși de puțin înfricoșat. Ceea ce era ușor tulburător. Dar el era Cel Întunecat, indiferent că-i plăcea sau nu să fie numit așa.

Șocul inițial s-a mai estompat, iar adrenalina care îmi pulsa prin vene s-a domolit. Iar când a dispărut de tot, mi-am dat seama că *mă durea*. Umărul și tâmpla îmi zvâcneau. Îmi simțeam partea stângă a feței umflată – și nu avea nimic de-a face cu vechile cicatrice. O durere surdă îmi pulsa în picioare și în brațe, și aveam o senzație bizară în tot trupul, de parcă mi s-ar fi înmuiat genunchii. M-am legănat în briza caldă și sărată…

Casteel s-a ridicat rapid, și, deși nu ar fi trebuit, m-a surprins viteza cu care s-a mișcat. Într-o clipită doar, s-a ridicat din genunchi și a ajuns cu un pas mai aproape de mine, moment în care s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

Bărbații și femeile care se aflau în spatele părinților lui Casteel, îmbrăcați cu tunici albe și pantaloni largi, asemenea celor întinși pe podea, s-au pus și ei în mișcare. Lumina s-a reflectat în banderolele de aur de pe bicepșii lor când și-au ridicat săbiile și s-au apropiat de părinții lui Casteel, protejându-i. Unii dintre ei s-au întins după arbaletele pe care le purtau pe spate. Probabil erau un soi de gardieni.

Brusc, cel mai mare vârcolac pe care l-am văzut vreodată a mârâit în semn de avertizare. Kieran și tatăl Vonettei se aflau în dreapta mea. Jasper oficiase căsătoria dintre mine și Casteel în Capul Spessa. Fusese de față când Nyktos își arătase aprobarea preschimbând pentru scurt timp ziua în noapte. Dar acum, vârcolacul și-a tras înapoi buzele de culoarea oțelului, dezvelindu-și colții ce ar fi putut sfâșia carnea și ar fi putut frânge oase. Îi era loial lui Casteel, totuși, instinctul îmi spunea că nu-i avertiza doar pe gardieni.

Un alt mârâit s-a auzit din stânga mea. În umbrele copacului sângeriu care încolțise în locul în care sângerasem și care atinsese o înălțime uriașă în doar câteva secunde, un vârcolac cafeniu a

pătruns pe furiș în câmpul meu vizual, cu capul plecat și ochii de un albastru glacial. *Kieran*. S-a holbat la Casteel. Nu înțelegeam de ce s-ar comporta așa față de Prinț, mai ales Kieran. Fusese legat de Casteel la naștere, sortit să i se supună și să-l protejeze cu orice preț. Dar pentru Casteel era mai mult decât un vârcolac legat de el. Erau frați, dacă nu de sânge, atunci prin prietenia lor, și știam că se iubeau reciproc.

În clipa de față, felul în care Kieran își ținea urechile lăsate pe spate nu transmitea câtuși de puțin *iubire*.

O senzație de neliniște m-a pătruns când Kieran s-a lăsat pe labele din spate și mușchii netezi ai picioarelor i s-au încordat când s-a pregătit să-l atace… pe Casteel.

Mi s-a pus un nod în stomac. Nu era bine. Nimic din toate acestea nu era cum trebuia să fie.

– Nu, am scrâșnit eu, cu voce răgușită aproape de nerecunoscut până și pentru mine.

Kieran nu a părut să mă audă sau să-i pese. Dacă s-ar fi purtat ca de obicei, aș fi presupus că doar încerca să mă ignore, dar de data aceasta era diferit. *El* era diferit. Ochii îi erau mai strălucitori decât îi văzusem vreodată și ceva nu era în regulă cu ei pentru că… nu erau doar albaștri acum. Avea pupilele albe-argintii și strălucitoare, ca o aură ce infiltra albastrul cu tentacule subțiri. Mi-am întors capul spre Jasper. Și ochii lui se schimbaseră. Mai văzusem lumina aceea stranie. Așa se întâmplase și cu pielea mea când îi vindecasem picioarele lui Beckett… Era aceeași strălucire argintie pe care o emanasem cu câteva minute în urmă.

Junghiuri de surpriză reci ca gheața l-au străbătut pe Casteel în timp ce a privit spre vârcolac, și apoi l-am simțit emanând o senzație de… *ușurare*.

– Ați știut cu toții.

Vocea lui Casteel s-a umplut de uimire, lucru pe care nu îl simțea nici unul dintre cei care stăteau în spatele lui. Nici măcar atlantianul cu păr roșcat-cafeniu nu mai zâmbea relaxat. Emil ne-a privit cu ochii mari, emanând o doză zdravănă de teamă; la fel și Naill, care păruse mereu întru totul netulburat de orice, chiar și atunci când fusese depășit numeric în luptă.

Casteel și-a vârât lent săbiile în teacă. Și-a coborât mâinile goale pe lângă corp.

– Ați știut toți că se întâmpla ceva cu ea. De aceea...

S-a oprit, și maxilarul i s-a încleștat.

Mai mulți gardieni s-au dus în fața Regelui și a Reginei, înconjurându-i…

O străfulgerare de blană albă a țâșnit în față. Cu coada trasă în spate, Delano a râcâit gresia cu labele. Și-a ridicat capul și a urlat. M-am zbârlit toată când am auzit sunetul acela sinistru, totuși frumos.

În depărtare, s-au auzit scâncete scurte și lătraturi, tot mai puternice cu fiecare secundă. Frunzele copacilor conici înalți ce despărțeau templul de Golful lui Saion au tremurat în timp ce, dedesubt, din pământ, a răsunat un huruit puternic. Păsări în nuanțe albastre și galbene și-au luat zborul din copaci, împrăștiindu-se spre cer.

– Pe toți zeii! a zis Emil și s-a întors spre scările templului. A dat să-și scoată săbiile din teci. Convoacă tot orașul, fir-ar să fie!

– Ea e de vină.

Cicatricea adâncă ce-i brăzda fruntea vârcolacului mai în vârstă ieșea în relief. Alastir, care se afla în afara cercului de gardieni care se formase în jurul părinților lui Casteel, emana o senzație puternică de neîncredere.

– Ba nu e ea de vină, a ripostat Casteel.

– Ba este, a confirmat Regele Valyn, holbându-se la mine cu un chip care avea să fie cândva al lui Casteel. Reacționează la ea. De aceea cei care se aflau pe drum cu noi s-au preschimbat pe neașteptate. Ea i-a chemat la ea.

– Ba nu… Nu am chemat pe nimeni, i-am spus eu lui Casteel, cu vocea frântă.

– Știu, mi-a răspuns Casteel pe un ton mai blând, privindu-mă în ochi.

– Dar a făcut-o, a insistat mama lui. Poate că nu îți dai seama de asta, dar i-ai chemat.

Mi-am întors privirea spre ea și am simțit cum mi se strânge pieptul. Era întocmai cum îmi închipuisem că trebuie să fie mama lui Casteel. Uluitoare. Regală. Puternică. Acum, calmă, chiar dacă

era în continuare plecată într-un genunchi, așa cum fusese calmă și când mă văzuse prima dată și își întrebase fiul: „Ce-ai făcut? Ce ai adus înapoi?” Am tresărit, temându-mă că vorbele ei aveau să mă însoțească mult timp de acum înainte.

Casteel mi-a privit chipul cu ochii lui aurii, iar trăsăturile i s-au ascuțit.

– Dacă idioții din spatele meu și-ar coborî săbiile în loc să le ridice împotriva *soției* mele, nu am avea o colonie întreagă de vârcolaci pe punctul de-a se năpusti asupra noastră, s-a răstit el. Nu fac decât să reacționeze la amenințare.

– Ai dreptate, a încuviințat tatăl lui în timp ce și-a ajutat cu blândețe soția să se ridice.

Rochia ei liliachie era îmbibată cu sânge în dreptul genunchiului și la tiv.

– Dar întreabă-te de ce vârcolacul legat de tine păzește pe *altcineva*.

– Nici că-mi pasă în clipa de față, i-a răspuns Casteel, în timp ce sunetul a sute – sau poate chiar mai multe – de labe lovind pământul s-a auzit și mai aproape. Doar nu vorbea serios. Trebuia să-i pese, pentru că era o întrebare afurisit de bună.

– Ba trebuie să-ți pese, l-a avertizat mama lui, cu un tremur ușor în vocea-i altminteri fermă. Legăturile au fost frânte.

Legăturile? Cu mâinile tremurânde, cu ochii mari, am privit spre scările templului, spre Emil, care se dădea ușor în spate. Naill avea săbiile în mâini acum.

– Are dreptate, a spus Alastir, pielea din jurul gurii lui părând și mai albă. Îl simt… Îl simt: *notam*-ul primitiv. Semnul ei. Pe toți zeii! Cu vocea tremurândă, s-a împleticit în spate, aproape călcând pe coroană. S-au frânt toate.

Nu aveam habar ce era un *notam*, dar, în toată confuzia și în panica ce se înfiripa, mi s-a părut ceva ciudat la ce spusese Alastir. Dacă ar fi fost adevărat, atunci el de ce nu se preschimbase în vârcolac? Să fi fost, oare, pentru că își frânsese deja legătura de vârcolac cu fostul Rege al Atlantiei, cu ani în urmă?

– Uită-te la ochii lor, i-a poruncit regina încet, arătând spre ceea ce văzusem și eu deja. Știu că nu înțelegi. Sunt lucruri pe care nu a fost niciodată nevoie să le înveți, Hawke. Vocea i-a tremurat și i s-a

îngroșat când i-a folosit porecla, un nume despre care crezusem cândva că era doar o minciună. Ce trebuie să știi acum este că ei nu îi mai slujesc liniei fundamentale. Nu ești în siguranță. Te rog, l-a implorat ea. Te rog, ascultă-mă, Hawke!

– Cum? am rostit eu cu voce cârâită. Cum s-a putut frânge legătura?

– Asta nu are importanță acum. Chihlimbariul ochilor lui Casteel devenise aproape luminescent. Acum, sângerezi, a zis el, de parcă ăsta ar fi fost cel mai important lucru în momentul de față.

Dar nu era.

– Cum? am repetat eu.

– Are legătură cu ceea ce ești, a zis Eloana, și mâna stângă i s-a strâns pumn în poalele rochiei. Ai sânge de zeu în tine…

– Ba sunt muritoare, i-am spus eu.

O șuviță groasă și închisă la culoare i s-a desprins din coc când a clătinat din cap.

– Da, ești muritoare, dar te tragi dintr-o zeitate, copiii zeilor. E de ajuns o picătură de sânge divin… A înghițit în sec, apoi a continuat: S-ar putea să ai mai mult de-o picătură, dar ce se află în sângele tău, ce se află în *tine* înlătură orice jurământ depus de vârcolaci.

Mi-am amintit atunci ce mi-a spus Kieran în New Haven despre vârcolaci. Zeii le dăruiseră o înfățișare de muritori lupilor *kiyou,* cândva sălbatici, pentru a le servi drept îndrumători și protectori copiilor zeilor: zeităților. Kieran îmi mai împărtășise atunci un lucru care explica reacția reginei.

Am privit spre coroana care se afla la picioarele statuii lui Nyktos. O picătură de sânge divin uzurpa orice pretenție la tronul atlantian.

Pe toți zeii, aveam șanse mari să leșin. Și cât de stânjenitor ar fi fost asta?

Eloana a privit spre spinarea rigidă a fiului ei.

– Dacă te apropii de ea acum, te vor considera o amenințare pentru ea. Te vor sfâșia în bucăți.

Inima mi-a bătut neregulat, apoi mi-a stat în loc, cuprinsă de panică. Casteel părea pe punctul de-a face întocmai. În spatele meu, unul dintre vârcolacii mai mici s-a năpustit în față, lătrând și clănțănind din dinți.

Mi s-au încordat toți mușchii.

– Casteel…

– E în regulă, mi-a zis el, fără să își mute privirea de la mine. Nimeni nu îi va face rău lui Poppy. Nu voi îngădui așa ceva. A tras aer în piept, adânc, apăsat. Și tu știi asta, da?

Am încuviințat din cap, căci răsuflam prea rapid, prea superficial. Era singurul lucru pe care-l înțelegeam în clipa aceea.

– E totul în regulă. Doar te protejează. Apoi Casteel mi-a zâmbit, dar încordat. S-a uitat în stânga mea, la Kieran. Nu știu tot ce se petrece acum, dar voi, cu toții, vreți să o țineți în siguranță. Și eu vreau asta. Știți că nu i-aș face niciodată rău. Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept decât să o rănesc. E rănită. Trebuie să mă asigur că e în regulă și nimic nu mă va opri să o fac. Nu a clipit în timp ce l-a privit pe Kieran drept în ochi, și s-a auzit un sunet ca un tunet, semn că ceilalți vârcolaci ajunseseră la scările templului. Nici măcar voi. Oricare dintre voi. Vă voi nimici pe toți cei care vă veți pune între mine și ea.

Mârâitul lui Kieran s-a adâncit, și am simțit revărsându-se dinspre el o emoție pe care nu o mai simțisem până atunci și care a început să mă umple. Semăna cu furia, dar era mai veche. Și se simțea ca acel bâzâit din sângele meu. Antică. Primitivă.

Și, într-o clipă, am văzut cu ochii minții cum aveau să se desfășoare lucrurile. Kieran avea să atace. Sau poate Jasper. Văzusem rănile pe care le putea provoca un vârcolac, dar Casteel nu avea să se lase învins cu ușurință. Avea să facă întocmai cum făgăduise. Avea să nimicească tot ce stătea între mine și el. Vârcolacul avea să moară, și, dacă avea să-l rănească pe Kieran sau chiar să facă ceva mai rău de-atât, Casteel nu doar că urma să aibă mâinile mânjite de sângele vârcolacului, ci faptele lui aveau să-i însemneze sufletul până în ziua morții sale.

Un val de vârcolaci a ajuns în vârful scărilor templului, mici și mari, într-o multitudine de culori. Odată cu sosirea lor, mi-am dat seama de un lucru înspăimântător: Casteel era incredibil de puternic și neverosimil de rapid. Avea să-i doboare pe mulți dintre ei. Dar avea să cadă odată cu ei.

Avea să moară.

Casteel avea să moară din pricina mea, pentru că eu îi chemam pe vârcolacii aceia și nu știam cum să opresc asta. Inima îmi bătea cu

putere, neregulat. Un vârcolac de lângă trepte îl pândea pe Emil, care continua să se dea în spate. Un altul îl urmărea pe Naill, în timp ce acesta îi vorbea cu blândețe, încercând să se înțeleagă rațional cu creatura. Ceilalți se apropiaseră de gardienii care îi înconjurau pe Rege și Regină și câțiva… O, pe toți zeii, câțiva se furișau în spatele lui Casteel. Era un adevărat haos, și vârcolacii de necontrolat…

Am icnit, și au început să-mi treacă prin minte o mulțime de gânduri, cu repeziciune, eliberându-mă de durere și de agitație. Ceva se întâmplase în mine, de făcuse ca acea picătură de sânge divin să frângă legăturile. Eram mai presus de jurămintele pe care le depuseseră, ceea ce… ceea ce însemna că acum mi se supuneau *mie*.

– Oprește-te, am poruncit eu, când Kieran s-a năpustit asupra lui Casteel, care-și arăta la rândul lui colții. Kieran! Oprește-te! Nu-l vei răni pe Casteel! Am simțit un vâjâit ușor în sânge și am rostit mai tare: Opriți-vă cu toții! Acum! Nu veți ataca!

A fost de parcă cineva a apăsat un comutator în mințile vârcolacilor. Într-o clipă, erau toți pregătiți să atace, iar în clipa următoare s-au lăsat pe burtă și și-au pus capetele pe labele din față. Încă le simțeam furia, puterea de demult, dar se redusese deja, se estompa în valuri statornice.

Emil și-a coborât sabia.

– A fost… la fix. Mulțumesc!

Am răsuflat apăsat și am simțit un tremur în brațe. Am privit prin templu, la toți vârcolacii întinși pe jos, și mai că nu-mi venea să cred că funcționase. Întreaga-mi ființă voia să se revolte împotriva confirmării spuselor Reginei, dar, pe toți zeii, nu prea puteam nega. Cu gâtlejul uscat, m-am uitat la Casteel.

S-a holbat la mine, făcând din nou ochii mari. Nu puteam respira. Nu reușeam să-mi încetinesc bătăile inimii îndeajuns încât să-mi dau seama de ceea ce simțea.

– Nu îmi va face rău. O știți cu toții, am zis eu cu voce tremurată, privindu-i pe Jasper și pe Kieran. Mi-ați spus că este singura persoană din ambele regate alături de care sunt în siguranță. Acest lucru nu s-a schimbat.

Urechile lui Kieran au zvâcnit, apoi el s-a ridicat și s-a dat în spate. S-a întors și mi-a înghiontit mâna cu nasul.

– Mulțumesc, am șoptit eu, închizând scurt ochii.

– Ca să știi și tu, a murmurat Casteel, cu genele-i dense pe jumătate plecate, ce-ai făcut acum, ce-ai zis... mă fac să simt tot felul de lucruri întru totul nepotrivite în clipa de față.

Am râs slab, tremurat.

– E ceva de-a dreptul în neregulă cu tine.

– Știu. Partea stângă a buzelor i s-a curbat și gropița și-a făcut apariția. Dar îți place asta la mine, la nebunie.

Așa era. Pe toți zeii, zău de nu era așa.

Jasper și-a scuturat blana, în timp ce își legăna capul mare când spre mine, când spre Casteel. S-a întors într-o parte, scoțând un sunet aspru, ca un pufăit. Atunci, ceilalți vârcolaci s-au pus în mișcare, ieșind de după copacul sângeriu. I-am privit trecând la trap pe lângă mine – pe lângă Casteel și ceilalți –, cu urechile ciulite și dând din cozi, alăturându-li-se celor care coborau pe scări, și plecând din templu. Dintre vârcolaci au mai rămas doar Jasper, fiul lui și Delano, iar senzația de încordare haotică a dispărut.

O șuviță groasă închisă la culoare i-a căzut peste frunte lui Casteel.

– Ai emanat din nou o strălucire argintie când le-ai poruncit vârcolacilor să se oprească, mi-a zis el. Nu foarte tare, nu ca înainte, dar păreai țesută din raze de lună.

Așa făcusem? Mi-am privit mâinile. Îmi păreau normale.

– Nu… Nu știu ce se întâmplă, am șoptit eu, cu picioarele tremurându-mi. Nu știu ce se petrece.

Mi-am ridicat privirea spre el și l-am văzut făcând un pas în față, apoi încă unul. Nu am auzit nici un mârâit de avertizare. Nimic. Gâtlejul a început să mă ardă. Puteam simți… cum ochii mi se umpleau de lacrimi. *Nu aveam să plâng*. Și-așa totul devenise o harababură și fără ca eu izbucnesc în hohote de plâns isterice. Dar eram atât de obosită. *Sufeream* – și nu doar fizic.

Când am călcat pentru prima dată în acest templu și am privit la apele limpezi ale Mărilor lui Saion, m-am simțit *acasă*. Și am știut că avea să fie dificil. Să dovedim autenticitatea uniunii noastre nu avea să fie nici pe departe la fel de dificil precum ar fi fost să-i facem pe părinții lui Casteel și pe cei din regat să ne accepte. Trebuia în continuare să-l găsim pe fratele lui, pe Prințul Malik. Și pe al meu.

Trebuia să ne ocupăm de regina și regele Ascendenților. Viitorul nostru nu avea să fie deloc ușor, dar sperasem.

Acum, mă simțeam ca o nesăbuită. Atât de naivă! Vârcolacul mai bătrân din Capul Spessa, cel pe care l-am ajutat să se vindece după luptă, mă avertizase în legătură cu oamenii din Atlantia. „Ei nu te-au ales." Iar acum, mă îndoiam că aveau să o facă vreodată.

Am tras aer în piept, sacadat, și i-am șoptit lui Casteel:

– Nu mi-am dorit nimic din toate astea.

Am văzut cum i s-a încordat gura.

– Știu. Vocea îi era aspră, dar atingerea palmei lui peste obrazul pe care nu îl simțeam umflat era blândă. Și-a coborât fruntea spre a mea și, când i-am simțit carnea pe a mea, m-a străbătut un șoc de conștientizare, ce s-a răsfirat ca undele prin mine când și-a strecurat mâna în părul meu încâlcit. Știu, Prințeso, a șoptit el, iar eu am strâns tare din ochi, ca să alung imboldul și mai puternic de a plânge. E în regulă. Va fi totul în regulă. Îți promit!

Am încuviințat din cap, deși știam că nu îmi putea garanta una ca asta. Nu mai putea. M-am forțat să înghit nodul de emoție ce mi se pusese în gât.

Casteel m-a sărutat pe fruntea însângerată și apoi și-a ridicat capul.

– Emil? Poți să aduci veșminte de pe calul lui Delano și al lui Kieran, ca să se poată preschimba fără să traumatizeze pe careva?

– Bucuros, i-a răspuns atlantianul.

Aproape că am râs.

– Cred că goliciunea lor va fi cel mai puțin traumatizant lucru de astăzi.

Casteel nu a spus nimic și mi-a atins din nou obrazul, înclinându-mi capul într-o parte. Și-a plecat apoi privirea spre câteva dintre pietrele care se aflau încă la picioarele mele. Un mușchi de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit. Și-a ridicat privirea spre mine, și am văzut că avea pupilele dilatate; mai era vizibilă doar o fâșie subțire de culoare chihlimbarie.

– Au încercat *să te omoare cu pietre?*

Am auzit un icnet ușor, probabil de la mama lui, dar nu m-am uitat să văd. Nu voiam să le văd chipurile. Nu voiam să știu ce simțeau în clipa aceea.

– M-au acuzat că lucrez cu Ascendenții și mi-au spus că sunt devoratoare de suflete. Le-am zis că nu sunt. Am încercat să vorbesc cu ei, am rostit eu degrabă și am dat să-l ating, dar m-am oprit. Nu știam ce efect ar fi avut atingerea mea. La naiba, nu știam ce aș putea face nici *fără* să ating pe cineva. Am încercat să mă înțeleg cu ei, dar au început să arunce cu pietre, am continuat eu. Le-am spus să se oprească. Le-am zis că e de ajuns și… Nu știu ce-am făcut… Am dat să privesc peste umărul lui, dar Casteel părea să știe ce anume căutam. M-am oprit și am adăugat: Nu am vrut să-i ucid.

– Te-ai apărat. Pupilele i s-au contractat când m-a văzut holbându-mă. Ai făcut ce a trebuit să faci. Te-ai apărat…

– Dar nu i-am atins, Casteel, am șoptit eu. A fost ca în Capul Spessa, în timpul luptei. Îi mai ții minte pe soldații care ne-au înconjurat? Când au căzut, am simțit ceva în mine. Am simțit același lucru aici. De parcă ceva dinlăuntrul meu a știut ce să facă. Le-am luat furia și… am făcut întocmai cum *ar face* un Devorator de Suflete. Am luat-o de la ei și apoi le-am înapoiat-o.

– Nu ești o Devoratoare de Suflete, a rostit Regina Eloana de undeva din apropiere. În clipa în care *eather*-ul din sângele tău a devenit vizibil, cei care te-au atacat ar fi trebuit să știe întocmai ce erai. Ce ești.

– *Eather?*

– Unii i-ar spune magie, mi-a răspuns Casteel, schimbându-și poziția, încercând parcă să mă blocheze, ca să nu-i pot vedea mama. L-ai mai văzut.

– Ceața?

A încuviințat din cap.

– Este esența zeilor, ceea ce se află în sângele lor, ceea ce le conferă abilitățile pe care le au și puterea de a crea tot ce au. În realitate, nimeni nu-i mai spune așa, nu de când zeii s-au dus la culcare, iar zeitățile au murit rând pe rând. M-a privit în ochi, întrebător. Ar fi trebuit să știu. Pe toți zeii, ar fi trebuit să-mi dau seama…

– Poți spune asta acum, i-a zis mama lui. Dar ce motiv ai fi avut să te gândești la o astfel de posibilitate? Nimeni nu s-ar fi așteptat la așa ceva.

– În afară de tine, i-a răspuns Casteel.

Și avea dreptate. Știuse, fără îndoială. Ce-i drept, străluceam când a ajuns ea, dar știuse fără îndoială dinainte.

– Pot explica, a zis ea.

Chiar atunci, Emil și-a făcut din nou apariția, cărând două desagi. Ne-a ocolit pe toți și le-a lăsat să cadă lângă Jasper, după care s-a îndepărtat cu spatele.

– Se pare că sunt multe lucruri care trebuie explicate, a remarcat Casteel calm. Dar va trebui să aștepte. A privit scurt spre obrazul meu stâng, și mușchiul acela de-a lungul maxilarului i-a zvâcnit din nou. Trebuie să te duc într-un loc sigur unde… Unde să te pot îngriji.

– O poți duce în vechile tale odăi din locuința mea, i-a zis Jasper, făcându-mă să tresar. Nici măcar nu îl auzisem preschimbându-se. Am dat să mă uit la el, dar am văzut piele în timp ce se întindea după desagă.

– E bine așa. Casteel a luat ceea ce părea a fi o pereche de pantaloni de la Jasper. Mulțumesc!

– Vei fi în siguranță acolo? am întrebat eu, iar Casteel a zâmbit strâmb.

– Va fi în siguranță acolo, a răspuns Kieran.

M-am întors, șocată de sunetul vocii lui Kieran. Și nu m-am oprit. Era multă piele maro-roșcată la vedere, dar el stătea pur și simplu acolo, de parcă nu ar fi fost gol în fața tuturor celor rămași. Pentru prima oară, chiar nu mi-a fost deloc greu să ignor faptul că era gol. L-am privit în ochi. Erau normali: de un albastru uluitor, intens, fără aura albă-argintie.

– Ai fost la un pas de a-l ataca pe Casteel.

Kieran a încuviințat din cap și a luat pantalonii de la Casteel.

– Categoric, a confirmat Casteel.

L-am privit din nou pe soțul meu.

– Și tu ai amenințat că-l vei nimici.

Gropița din obrazul lui stâng s-a ivit din nou.

– Așa am făcut.

– De ce zâmbești? Asta nu ar trebui să te facă să zâmbești. M-am holbat la el, în timp ce ochii mă usturau de la lacrimi prostești. Nu-mi păsa că nu eram singuri. Să nu se mai întâmple niciodată. M-ai auzit? M-am întors spre Kieran, care a ridicat dintr-o sprânceană în

timp ce și-a tras pantalonii peste șoldurile zvelte. M-ați auzit amândoi? Nu voi îngădui așa ceva. Nu voi…

– Șșșttt! Casteel m-a atins ușor pe obraz, atrăgându-mi privirea din nou spre el, apropiindu-se de mine. Era suficient de aproape pentru ca piepturile noastre să se atingă la fiecare răsuflare. Nu se va mai întâmpla, Poppy. Și-a trecut rapid degetul mare sub ochiul meu stâng. Așa e?

– Așa e. Kieran și-a dres vocea. Eu nu…

Apoi a tăcut.

Însă tatăl lui, nu.

– Câtă vreme Prințul nu ne dă motive ca să ne purtăm altfel, îl vom proteja cu aceeași înverșunare cu care te vom proteja pe tine.

Noi. Adică întreaga rasă a vârcolacilor. La asta se referise Alastir când spusese că toate legăturile fuseseră frânte. Aveam o mulțime de întrebări, dar mi-am lăsat capul pe pieptul lui Casteel. Nu a fost prea grozav, căci am simțit un junghi de durere în cap. Nu mi-a păsat, deoarece am tras aer în piept și am simțit un miros intens de condimente și pin. Casteel m-a cuprins cu grijă pe după umeri, și mi s-a părut… Mi s-a părut că l-am simțit cutremurându-se lângă mine.

– Stai așa, a zis Kieran. Unde e Beckett? Era cu tine când ai plecat.

Casteel s-a tras ușor în spate.

– Așa este. S-a oferit să-ți arate templul. S-a holbat la mine, mijind ochii. El te-a adus aici.

Mi s-a făcut pielea de găină. *Beckett*. Mi s-a strâns pieptul cu putere când m-am gândit la tânărul vârcolac care fugărise fluturi mai tot drumul până aici. Tot nu-mi venea să cred că mă condusese aici știind ce mă aștepta. Dar mi-am amintit gustul amar al fricii care îl cuprinsese în ziua aceea în Capul Spessa. Fusese îngrozit de mine.

Sau să fi fost îngrozit de altceva?

Emoțiile lui fuseseră foarte confuze. Trecuse de la a se purta normal în preajma mea, fericit și zâmbitor, la a se simți brusc temător și neliniștit, ca atunci când mă adusese aici.

– A dispărut înainte să apară ceilalți, i-am spus lui Casteel. Nu știu unde s-a dus.

– Găsește-l pe Beckett, a poruncit el, iar Delano, încă în înfățișarea lui de vârcolac, și-a înclinat capul. Naill? Emil? Mergeți cu el!

Asigurați-vă că mi-l aduceți pe Beckett viu.

Ambii atlantieni au încuviințat din cap și au făcut o plecăciune. Nimic din tonul lui Casteel nu sugera că partea cu „viu” ar fi fost neapărat un lucru bun.

– E doar un copil. L-am privit pe Delano luând-o la goană, făcându-se rapid nevăzut împreună cu Naill și Emil. Era speriat. Și acum, că mă gândesc mai bine…

– Poppy. Casteel și-a pus vârfurile degetelor pe obrazul meu, chiar sub un punct dureros. Și-a plecat capul, trecându-și ușor buzele peste tăietură. Am două lucruri de spus: Dacă Beckett a avut ceva de-a face cu asta, nu-mi pasă ce sau cine e și al naibii să fiu de-mi pasă de felul cum se simțea.

Apoi a rostit cu voce tare, până l-au putut auzi toți cei rămași în templu, inclusiv părinții lui:

– Orice faptă împotriva soției mele este o proclamație de război împotriva *mea*. Soarta le e deja pecetluită. Și în al doilea rând?

Și-a coborât și mai mult capul. De data aceasta, și-a trecut buzele peste ale mele într-un sărut ușor ca pana. Abia de l-am simțit, dar tot a reușit să-mi pună un nod în stomac. Apoi și-a ridicat capul și mi-am dat seama după trăsăturile lui: nemișcarea intensă a prădătorului care se concentrează pe prada lui. Îl mai văzusem așa, chiar înainte să-i sfâșie inima lui Landell în New Haven.

Casteel și-a întors capul într-o parte, uitându-se la singurul vârcolac rămas, care stătea acum în două picioare.

– *Tu*.

Capitolul doi

Alastir Davenwell era sfetnicul părinților lui Casteel. Iar când Regele Malec își trecuse amanta, pe Isbeth, prin Ascensiune, Alastir o avertizase pe Regina Eloana, frângând astfel legătura dintre el și regele care fusese exilat și cel mai probabil acum era mort. Numai zeii știau câți atlantieni salvase Alastir de-a lungul anilor, ajutându-i să scape din Solis și de Ascendenți, care se foloseau de sângele lor pentru a crea și mai mulți vampiri.

Cine știe cât de diferit ar fi stat lucrurile pentru familia mea dacă l-ar fi găsit pe Alastir? Ar fi putut fi încă în viață, ar fi putut trăi fericiți și împliniți în Atlantia. Și fratele meu, Ian, ar fi fost tot acolo. În schimb, acum se afla în Carsodonia și cel mai probabil era unul dintre ei… un Ascendent.

Am înghițit în sec, alungând gândurile cu pricina. Nu era momentul potrivit pentru ele. Îmi plăcea de Alastir. Fusese binevoitor cu mine de la bun început. Dar, mai important de atât, știam că Prințul Casteel îl respecta și ținea la el. Casteel ar fi suferit nespus dacă Alastir jucase vreun rol în toate acestea.

Sinceră să fiu, speram că nici Alastir, nici Beckett nu fuseseră implicați, dar nu mai credeam de mult în coincidențe. Iar în noaptea aceea în care Ascendenții veniseră la Capul Spessa? Înțelesesem atunci despre Alastir un lucru care nu îmi picase bine. Uitasem despre asta la sosirea Ascendenților și apoi din pricina a tot ce se întâmplase după aceea, dar acum mi-a venit din nou în minte.

Casteel plănuise cândva să se căsătorească cu Shea, fiica lui Alastir, dar apoi fusese capturat de către Ascendenți, iar Shea îi trădase pe el și pe fratele lui în încercarea de a-și salva viața. Toată lumea, inclusiv Alastir, credea că Shea murise eroic, dar eu cunoșteam adevărata tragedie a felului în care pierise. Totuși, Alastir avea și o strănepoată, o femeie vârcolac, și atât el, cât și Regele Valyn sperau ca aceasta să se căsătorească cu Casteel la întoarcerea acestuia în regat. O spusese în timpul cinei, pretinzând

că crezuse că Casteel îmi spusese deja. Nu eram eu prea convinsă, dar nu despre asta era vorba acum.

Nu puteam fi singura căreia toate aceste lucruri i se păreau… stranii. Fiica lui Alastir? Și acum, strănepoata lui? Mă îndoiam că nu existau o mulțime de alte femei vârcolaci sau atlantiene care ar fi fost, de asemenea, potrivite să se căsătorească cu Casteel, mai ales că el nu dăduse nici un semn că ar fi fost interesat de o astfel de uniune.

Nimic din toate aceste lucruri nu-l făcea pe Alastir vinovat, însă *era* într-adevăr straniu.

Vârcolacul se holba la Casteel, părând de-a dreptul stupefiat.

– Nu știu ce crezi că a făcut Beckett sau ce ar avea asta de-a face cu mine, dar nepotul meu nu s-ar implica niciodată în așa ceva. E doar un pui. Și aș…

– Taci naibii din gură! a mârâit Casteel, în timp ce eu mă uitam pe furiș peste umărul lui.

Vârcolacul s-a făcut alb ca varul.

– Casteel…

– Nu mă face să repet, l-a întrerupt el, întorcându-se spre gardieni. Luați-l pe Alastir!

– Ce? a răbufnit Alastir, când jumătate dintre gardieni se întoarseră spre el, în timp ce ceilalți priveau agitați ba la Casteel, ba la singurul Rege și la singura Regină pe care îi cunoșteau.

Regele a mijit ochii la fiul lui.

– Din câte știm noi, Alastir nu a săvârșit nici o fărădelege.

– Poate că nu. Poate că este întru totul nevinovat, la fel ca strănepotul lui. Dar, până nu vom ști cu siguranță, vreau să fie reținut, a zis Casteel. Luați-l, altfel o voi face eu.

Jasper a înaintat, mârâind gutural, în timp ce mușchii i s-au întins sub pielea de muritor. Gardienii s-au foit agitați.

– Stați așa! a strigat Alastir, cu obrajii plini de pete, în timp ce furia pulsa în jurul lui. Nu are autoritatea necesară pentru a le porunci gardienilor Coroanei.

În mintea mea, Garda Coroanei semăna foarte mult cu Garda Regală care îi slujea pe Ascendenți. Gardienii regali primeau ordine doar de la regina Ileana, de la regele Jalara și de la cine știe ce Ascendenți regali care tronau peste vreun oraș.

– Corectează-mă dacă greșesc cumva. Eu sunt de părere că nu greșesc, dar s-au întâmplat și lucruri mai stranii de atât, a zis Casteel, iar eu m-am încruntat. Mama și-a dat jos coroana și le-a spus tuturor celor de față să se închine în fața noii Regine… care se întâmplă să fie soția mea. Prin urmare, conform tradiției atlantiene, înseamnă că eu sunt Rege, neavând importanță pe capul cui se află coroana.

Inima mi-a luat-o la galop. Rege. Regină. Nu putea fi vorba despre noi.

– Nu ți-ai dorit niciodată tronul sau însemnele care vin odată cu coroana, s-a răstit Alastir. Ai petrecut decenii întregi încercând să-ți eliberezi fratele, ca să poată urca pe tron. Și totuși, acum vrei să-l revendici? Deci ai renunțat într-adevăr la fratele tău?

Am tras scurt aer în piept, inundată de un val de furie. Alastir, dintre toți, știa cât de mult însemna pentru Casteel să-l găsească și să-l elibereze pe Malik. Iar cuvintele lui fuseseră sfâșietoare. Am simțit atunci din partea lui Casteel ceea ce simțisem prima dată când îl văzusem: o suferință pe care o resimțeam aidoma cioburilor de gheață pe pielea mea. Casteel suferea mereu, chiar dacă durerea se mai domolise câte puțin în fiecare zi; agonia pe care o simțea din pricina fratelui său nu era niciodată prea departe de suprafață. Abia de curând își îngăduise să simtă și altceva în afară de vină, de rușine și de chin.

Nici măcar nu mi-am dat seama că înaintasem, până n-am văzut că nu mă mai aflam sub umbra copacului sângeriu.

– Casteel nu a renunțat la Malik, m-am răstit eu înainte să-mi găsesc afurisitul de pumnal și să-l azvârl înspre cealaltă parte a templului. Îl vom găsi și-l vom elibera. Malik nu are nici o legătură.

– Zeilor mari!

Eloana și-a dus mâna la gură și s-a întors spre fiul ei. Trăsăturile i s-au încordat de durere, și, într-o clipă, o durere adâncă s-a rostogolit dinspre ea în valuri puternice. Nu am reușit să o văd, însă mâhnirea ei era ca o umbră perpetuă care o urmărea, la fel ca în cazul lui Casteel. Mi-a lovit sensurile, zgâriindu-mi pielea ca niște cioburi de sticlă înghețată.

– *Hawke*, ce-ai făcut?

M-am concentrat asupra lui Valyn, oprind conexiunea cu mama lui Casteel înainte să fiu copleșită. O mâhnire ascuțită și pulsândă îl înconjura, străpunsă de un val de furie usturătoare, disperată. Dar și-a înăbușit-o cu o forță pe care nu puteam să nu o admir și invidiez deopotrivă. S-a aplecat și i-a șoptit ceva soției lui. Ea a închis ochii și a încuviințat din cap.

Zeilor mari, n-ar fi trebuit să spun așa ceva.

– Îmi pare rău. Mi-am împreunat strâns mâinile. Nu am…

– Nu ai de ce să îți ceri iertare, mi-a zis Casteel, uitându-se la mine peste umăr și căutându-mi privirea.

L-am simțit emanând o energie caldă și dulce, care a mai umbrit puțin durerea ca de gheață.

– Eu ar trebui să îmi cer iertare, a rostit Alastir țâfnos, spre surprinderea mea. Nu ar fi trebuit să îl amestec pe Malik în discuție. Aveai dreptate.

Casteel l-a privit cu atenție, și mi-am dat seama că nu știa cum să reacționeze la scuzele lui Alastir. Nici eu nu știam. În schimb, s-a concentrat asupra părinților lui.

– Cel mai probabil știu ce credeți. Același lucru pe care l-a crezut și Alastir. Considerați căsătoria mea cu Penellaphe o altă uneltire zadarnică pentru a-l elibera pe Malik.

– Și nu este? a întrebat mama lui în șoaptă, cu ochii înlăcrimați. Știm că ai răpit-o ca să te folosești de ea.

– Așa este, a confirmat Casteel. Dar nu de aceea ne-am căsătorit. Nu de aceea suntem împreună.

Înainte, mă deranja să aud toate aceste lucruri. Adevărul despre cum am ajuns eu și Casteel în punctul acesta era incomod, dar nu mă mai făcea să mă simt de parcă nu reușeam să-l cuprind. Mi-am coborât privirea spre inelul de pe degetul meu arătător și spre spirala aurie vibrantă din palma stângă. Colțurile gurii mi s-au ridicat. Casteel venise după mine și plănuise să mă folosească, dar acest lucru se schimbase cu mult înainte ca oricare dintre noi să-și dea seama. Nu mai avea importanță *cum* ajunsesem acolo.

– Îmi doresc să cred asta, i-a spus mama lui în șoaptă.

Îngrijorarea ei era apăsătoare, precum o pătură aspră, prea groasă. Poate că își *dorea* să creadă, dar era limpede că nu credea.

– Mai trebuie să discutăm despre un lucru, a zis Valyn și și-a dres vocea. Era limpede că și el se îndoia de motivația fiului lui. În clipa de față, nu ești Rege, nici ea Regină. Eloana a avut o răbufnire plină de patos când și-a dat jos coroana, a zis el, strângându-și ușor soția de umeri.

Am simțit adânc în suflet felul în care chipul Reginei s-a zbârcit drept reacție la comentariul soțului ei.

– Trebuie să aibă loc o încoronare, care să se desfășoare fără a fi contestată.

– Să i se conteste revendicarea? Jasper a râs și și-a încrucișat brațele peste piept. Și dacă nu ar fi fost căsătorită cu un moștenitor, revendicarea ei nu ar fi putut fi contestată. Știi asta. O știm cu toții.

Am avut aceeași senzație ca atunci când m-am aflat pe marginea stâncii, în munții Skotos. Nu îmi doream tronul. Nici Casteel nu și-l dorea.

– Chiar și așa, a răspuns Valyn tărăgănat, mijind ochii, până vom descoperi cine a fost implicat și până vom fi avut timp să vorbim despre toate astea, Alastir ar trebui ținut într-un loc în care să fie în siguranță.

Alastir s-a întors spre el.

– Dar este…

– Un lucru pe care îl vei accepta cu grație, l-a întrerupt Valyn, reducându-l pe vârcolac la tăcere dintr-o singură privire, și era destul de limpede de unde moștenise Casteel abilitatea cu pricina. Este atât în folosul tău, cât și al tuturor celorlalți. Dacă te vei împotrivi, sunt convins că Jasper, Kieran și fiul meu îți vor sări la beregată numaidecât. Și, în clipa de față, nu pot promite că îi voi opri.

Casteel și-a coborât bărbia și a zâmbit, un zâmbet rece ca prima suflare de iarnă. I se puteau zări vârfurile colților.

– O voi face. Alastir s-a uitat când la Jasper, când la Prinț. Și-a coborât mâinile pe lângă corp și a tras apăsat aer în piept. Și-a ațintit ochii albaștri ca gheața asupra lui Casteel. Ești ca un fiu pentru mine. Ai fi fost fiul meu dacă soarta nu ne-ar fi pregătit tuturor un alt destin, a zis el, și mi-am dat seama că se gândea la fiica lui.

Sinceritatea din cuvintele lui, durerea pură pe care o simțea l-au spintecat adânc și s-au revărsat peste el precum o ploaie rece ca gheața, accentuându-se când Casteel nu a spus nimic. Era uimitor că reușise să-mi ascundă o durere atât de intensă.

– Adevărul celor întâmplate aici va ieși la iveală. Toată lumea va ști că nu eu sunt amenințarea.

Am simțit-o în clipa aceea, în timp ce mă holbam la Alastir. O răbufnire de… hotărâre și dârzenie oțelită ce-i pompa fierbinte în vene. S-a întâmplat rapid, dar am simțit instinctiv, ca o văpaie, un avertisment pe care nu l-am înțeles întru totul. Am făcut un pas în față.

– Casteel…

Nu m-am mișcat însă îndeajuns de rapid.

– Protejați-vă Regele și Regina, a poruncit Alastir.

Mai mulți gardieni s-au pus în mișcare, înconjurându-i pe părinții lui Casteel. Unul dintre ei și-a dus mâna la spate. Valyn s-a răsucit.

– Nu o face!

Jasper a țâșnit în față, preschimbându-se în mijlocul saltului, în timp ce Eloana a țipat cu vocea răgușită:

– Nu!

O săgeată l-a nimerit pe vârcolac în umăr, oprindu-l în aer. S-a prăbușit, revenind la înfățișarea lui de muritor, și s-a izbit de marmura crăpată. M-am împleticit în spate, șocată, în timp ce Jasper a încremenit și pielea i-a căpătat o nuanță de gri pal. Oare…?

Mi-a stat inima când am auzit chelălăieli ascuțite și mârâituri de sub templu. Ceilalți vârcolaci…

O săgeată a spintecat văzduhul, nimerindu-l pe Kieran când a sărit spre mine. Un țipăt mi s-a înțepenit în gâtlej în timp ce m-am aruncat spre el. S-a oprit înainte să cadă, iar spatele i s-a îndreptat brusc, după care i s-a arcuit. Tendoanele gâtului i-au ieșit în relief când privirile ni s-au întâlnit. Avea irisurile de o nuanță argintie-albăstruie luminoasă. S-a întins după săgeata care-i ieșea din umăr: o vergea subțire din care se scurgea un lichid gri.

– Fugi, mi-a zis el mârâit, făcând un pas rigid, nefiresc, spre mine. *Fugi!*

Am fugit spre el, apucându-l de braț, chiar pe când un picior i s-a îndoit. Pielea lui… Zeilor, pielea lui era ca o bucată de gheață. Am

încercat să-l sprijin, dar era prea greu, așa că a căzut pe spate chiar pe când Casteel a ajuns lângă mine și m-a cuprins pe după talie. Îngrozită, am privit cum pielea roșiatică a lui Kieran a căpătat aceeași nuanță de gri pal și nu… am mai simțit nimic. Nimic din partea lui. Nimic din partea lui Jasper. Nu puteau fi… Nu se putea întâmpla una ca asta.

– Kieran…?

Casteel m-a întors brusc, împingându-mă în spatele lui, și a răbufnit într-un urlet plin de furie, cu gust de mânie incandescentă. Ceva l-a lovit, îndepărtându-l de lângă mine. Mama lui a țipat, și mi-am ridicat brusc capul: am văzut-o pe Regina Eloana lovindu-l pe un gardian în față cu cotul. S-a auzit un pârâit de os, iar ea a țâșnit înainte, însă un alt gardian a apucat-o din spate.

– Opriți-vă! Opriți-vă chiar acum! a poruncit Eloana. Vă ordon!

Groaza și-a înfipt ghearele în mine când am văzut săgeata ieșind din partea de jos a spatelui lui Casteel… Și din ea se scurgea acea substanță gri stranie. Dar a rămas în fața mea, cu sabia în mână. Sunetul huruitor pe care l-a scos era o făgăduință a morții. A pășit în față…

O altă săgeată a fost trasă dinspre intrarea templului, nimerindu-l pe Casteel în umăr, și l-am văzut pe Valyn înfigând o sabie adânc în stomacul unui bărbat care ținea un arc. Săgeata i-a străpuns piciorul lui Casteel, azvârlindu-l pe spate. L-am prins pe după talie când și-a pierdut echilibrul, dar, asemenea lui Kieran, era prea greu. S-a prăbușit, scăpând sabia din mână, care a căzut zdrăngănind pe podeaua din marmură. Trupul lung i s-a încordat și capul i s-a dat pe spate. Tendoanele gâtului i s-au umflat când am picat lângă el, fără ca măcar să simt impactul asupra genunchilor. Un lichid gri se scurgea din răni, amestecându-se cu sânge, în timp ce buzele i s-au tras la o parte, dezvelindu-i colții. Venele de sub piele i s-au umflat și i s-au închis la culoare.

„Nu. Nu. Nu.”

N-am putut respira când i-am întâlnit ochii sălbatici, dilatați. „Nu se poate întâmpla așa ceva.” Cuvintele acelea mi-au răsunat de nenumărate ori în minte în timp ce m-am aplecat peste el și i-am cuprins obrajii cu mâinile tremurânde. Am țipat când i-am simțit

pielea mult prea rece. Nici o ființă vie nu era atât de rece. Zeilor mari, sub pielea lui nici măcar nu se mai simțea carne.

– Poppy, eu…, a icnit el și s-a întins după mine. O peliculă gri i-a acoperit albul ochilor și apoi irisurile, estompându-le nuanța chihlimbarie intensă.

A încremenit cu privirea ațintită pe un punct aflat dincolo de mine. Pieptul nu i se mișca.

– Casteel, am șoptit eu, încercând să-l scutur, dar pielea lui, ca întregul trup, de altfel, se… făcuse tare ca piatra. Era împietrit, cu spatele arcuit și un picior curbat, cu brațul întins spre mine. *Casteel*.

Nu am primit nici un răspuns.

Mi-am deschis larg simțurile spre el, căutând cu disperare o urmă de emoție, orice. Dar nu am simțit nimic. Era de parcă ar fi dormit adânc de tot sau de parcă ar fi fost…

Nu. Nu. Nu. Nu putea să fi pierit. Nu putea să fie mort.

Trecuseră doar câteva secunde de când Alastir dăduse ordinul inițial până când Casteel ajunsese întins în fața mea, cu trupul secătuit de vitalitate.

Am privit rapid peste umăr. Nici Jasper, nici Kieran nu se mișcau, iar pielea lor se făcuse gri-închis, ca fierul.

M-a inundat o agonie alimentată de panică, înțelenindu-se în jurul inimii ce-mi bătea năvalnic, și mi-am pus mâinile pe pieptul lui Casteel, căutându-i pulsul.

– Te rog! Te rog, am șoptit eu, în timp ce ochii mi se umpleau de lacrimi. *Te rog!* Nu-mi face una ca asta. Te rog!

Nimic.

Nu am simțit nimic în el, în Kieran sau în Jasper. Un zumzăit s-a pornit în miezul ființei mele când m-am holbat la Casteel… Soțul meu. Sufletul meu pereche. Cel care era *totul* pentru mine.

Îl pierdusem.

Pielea a început să-mi vibreze, și o furie adâncă întunecată și uleioasă s-a stârnit înlăuntrul meu. Îmi lăsa o aromă metalică în gâtlej și îmi ardea ca un foc în vene. Avea gust de *moarte*. Și nu o moarte ca aceea petrecută aici… ci una finală.

Furia s-a umflat și a crescut, până n-am mai putut s-o controlez. Nici măcar n-am încercat s-o opresc în timp ce lacrimile mi s-au prelins pe obraji, căzând pe pielea lui de culoarea fierului. Mânia s-a

dezlănțuit, lovind văzduhul și pătrunzând în piatră. Am simțit cum templul începe să se cutremure din nou ușor. Cineva a țipat, dar deja nu mai percepeam cuvintele.

M-am aplecat peste Casteel și i-am ridicat sabia căzută, trecându-mi buzele peste buzele lui nemișcate, reci ca piatra. Lucrul acela *antic* din mine a pulsat și a zvâcnit ca mai înainte atunci când m-am ridicat deasupra soțului meu și m-am întors. Un vânt tăios a suflat peste podeaua templului, stingând torțele. Frunzele copacului sângeriu au zornăit ca niște oase uscate când am apucat mai strâns sabia scurtă. Nu i-am văzut pe părinții lui Casteel. Nu l-am văzut nici măcar pe Alastir.

În fața mea stăteau zeci de oameni, toți înveșmântați în alb, înarmați cu săbii și pumnale. Chipurile le erau ascunse de măști de metal cunoscute, ca acelea purtate de Descendenți. Ar fi trebuit să fiu îngrozită la vederea lor.

Dar nu au făcut decât să mă *înfurie*.

Puterea aceea primitivă m-a umplut, invadându-mi simțurile. Mi-a redus la tăcere toate emoțiile, până a mai rămas una singură: *răzbunare*. Nu mai exista nimic în afară de ea. Nici empatie. Nici milă.

Eram eu.

Și totuși, eram cu totul altceva.

Nu era nici urmă de nor pe cerul de deasupra mea, care a rămas de un albastru uluitor. Nu a plouat cu sânge, dar carnea mi-a *scânteiat*. Sclipiri albe-argintii mi-au dansat pe piele și au sfârâit, în timp ce coarde înmănuncheate s-au întins dinspre mine, înfășurând coloanele ca niște pânze de păianjen scânteietoare și răsfirându-se pe podea, formând o rețea de nervuri sclipitoare. Furia mea devenise o entitate tangibilă, o forță vie de care nu puteau scăpa. Am făcut un pas în față, iar stratul de piatră de deasupra s-a sfărâmat sub cizma mea.

Bucăți minuscule de piatră și praf s-au desprins, alunecând în jos. Câțiva dintre atacatorii mascați s-au dat în spate când au apărut fisuri subțiri în statuile zeilor. Crăpăturile de-a lungul podelei s-au mărit.

Un atacator mascat a ieșit din șir și a dat năvală spre mine. Lumina soarelui s-a reflectat în lama sabiei când a ridicat-o. Nu m-

am mișcat. Vântul mi-a suflat șuvițele de păr încâlcite. A urlat când a încercat să mă lovească cu mânerul sabiei…

I-am prins brațul, parând lovitura, și l-am înjunghiat adânc în piept cu sabia lui Casteel. Tunica i s-a mânjit de roșu, și el s-a cutremurat, apoi a căzut într-o parte. Alți patru m-au atacat, și m-am răsucit pe sub brațul unuia dintre ei, lovind în același timp în sus cu sabia, spintecându-i gâtul altuia. M-am rotit și am înfipt sabia prin masca de metal. A țâșnit sânge. Am simțit o durere ascuțită și arzătoare în spate când mi-am pus piciorul în pieptul bărbatului și am împins, ca să scot sabia din craniul lui.

Am simțit o mână apucându-mă și m-am întors, lovind cu sabia în stomacul atacatorului. Am smucit mânerul sabiei, trăgând-o prin stomacul bărbatului, țipând de furie. Mânia aceea a pulsat în aerul din jurul meu, iar o statuie aflată aproape de partea din spate a templului s-a rupt în două. Bucăți de piatră au căzut pe podea.

O altă undă de durere mi-a străbătut piciorul. M-am întors, fluturând sabia într-un arc înalt. Lama nu a întâmpinat mai deloc rezistență. Un pumnal mi-a căzut în mână, iar un cap și o mască s-au rostogolit în direcții opuse. Cu coada ochiului l-am văzut pe unul dintre Descendenți apucând trupul țeapăn al lui Kieran de brațe. Am întors pumnalul în mână, mi-am dus brațul în spate și l-am azvârlit. Lama s-a înfipt sub mască, iar atacatorul a picat pe spate, ținându-se de gât.

Am zărit mișcare. Un val de atacatori mascați au străbătut în goană templul. Am văzut o lumină albă-argintie și am auzit o voce, o voce de femeie, șoptind înlăuntrul meu: „Nu așa trebuia să se întâmple”.

Am văzut-o într-o străfulgerare: părul ca lumina lunii, mâinile adânc înfipte în pământ. Am știut cumva inerent că se afla în locul în care stătea acum acest templu, dar într-o altă vreme, pe când lumea era încă un loc necunoscut. Și-a lăsat capul pe spate, țipând cu un soi de furie plină de durere ce pulsa neostenit în mine. O lumină albă-argintie a îmbibat pământul, emanând din locul pe care îl atingea ea. Pământul s-a crăpat, și degete subțiri, de un alb decolorat, și-au săpat drum din țărână peste tot în jurul ei; oase și doar atât. Am auzit-o din nou. „M-am săturat, m-am săturat de tot.”

Și eu la fel.

M-am cutremurat, imaginea femeii estompându-se când am aruncat sabia într-o parte. În golul din mintea mea, mi-am închipuit coardele strălucitoare desfășurându-se de pe coloane. Așa au făcut, în fața mea, atârnând ca o pânză fină peste o duzină de atacatori. Mi-am dorit să se simtă și ei așa cum mă simțeam eu. Frântă. Răvășită. Pierdută.

Oase au pârâit. Brațe și picioare s-au rupt. Spinări s-au frânt. Au căzut ca niște butași zdrobiți.

Alții s-au întors cu spatele la mine, ca să fugă. Nu aveam să le-o îngădui. Aveau să plătească. Aveau să guste cu toții din mânia mea și să se înece în ea. Aveam să dărâm clădirea și apoi să sfâșii întregul regat doar ca să mă asigur de asta. Aveau să simtă ce se afla înlăuntrul meu, ce stârniseră. Întreit.

Furia s-a revărsat din mine într-un alt țipăt, și am înaintat cu pași apăsați, ridicându-mi brațele. Coardele s-au ridicat de la podea. În mintea mea, au crescut și s-au înmulțit, întinzându-se dincolo de Odăile lui Nyktos, până la copacii și orașul de dedesubt. Am dat să mă ridic…

În haosul din jurul meu, l-am văzut pe *el*. Alastir se afla în partea din față a templului, chiar în afara razei de acțiune a furiei și a energiei care pulsau în jurul meu. Nu am simțit teamă din partea lui, ci doar acceptare; se holba la mine de parcă s-ar fi așteptat la asta.

Alastir m-a privit drept în ochi.

– Nu eu sunt amenințarea la adresa Atlantiei, mi-a spus el. Tu ești. Tu ai fost mereu.

Am simțit o explozie de durere în ceafă, atât de bruscă și de copleșitoare, încât nimic nu a mai putut opri întunericul ce m-a învăluit degrabă.

Am căzut în neant.

Capitolul trei

Ce floricică frumoasă!
Ce mac drăguț!
Culege-l și privește-l sângerând!
Nu mai e așa frumos...

Mi-am venit în fire, trăgând adânc în piept aer cu iz de pământ umed și de descompunere. Poezioara aceea îngrozitoare îmi răsuna în minte, iar capul mă durea când am deschis ochii și-am icnit, înăbușindu-mi un țipăt.

Două orbite întunecate și goale se holbau la mine dintr-un craniu murdar și prăfuit.

În timp ce inima îmi bătea cu putere în piept, m-am ridicat brusc și m-am dat în spate. Am reușit să mă deplasez doar circa treizeci de centimetri și-apoi am simțit ceva smucindu-se tăios și strângându-se dureros în jurul brațelor și al picioarelor. Am scrâșnit din dinți și mi-am înăbușit un scâncet când am simțit o durere ascuțită la încheieturile mâinilor și sub genunchi. Cineva îmi dăduse jos puloverul și mă lăsase doar în furoul mult prea subțire pe care-l purtasem pe dedesubt. Orice îngrijorare pe care aș fi simțit-o în privința puloverului și a pantalonilor de care fusesem dezbrăcată sau a faptului că, acum, corsajul strâns al furoului nu prea reușea să ascundă mare lucru a dispărut când m-am holbat la mâinile mele.

Oase… Oase lustruite de culoarea fildeșului erau răsucite în jurul încheieturilor mâinilor. Oase și… lujeri. Și o parte dintre ele mi se înfigeau în piele. Mi-am ridicat cu grijă un picior, respirând rapid, și-am văzut același tip de legături chiar sub genunchi. La o cercetare mai amănunțită, am văzut că nu erau lujeri, ci păreau a fi un soi de rădăcini. Pe gambe aveam dâre de sânge uscat; m-am întins spre cătușă și…

M-am oprit când am simțit o durere încinsă în încheieturi.

– Zeilor, am șuierat eu printre dinți și m-am lăsat cu grijă pe spate, sprijinindu-mă de ceva dur, umed și rece.

Să fi fost, oare, un zid?

Cu gâtlejul uscat, am urmărit cu privirea oasele și rădăcinile înmănuncheate până în punctul în care se împreunau cu zidul. Gâfâiam scurt, neregulat, și m-am uitat la… *creatura* de lângă mine. Mănunchiuri de păr blond subțire și ațos atârnau de craniu. Din veșmintele ei mai rămăseseră doar câteva petice zdrențuite, întunecate de timp și de murdărie. Nu aveam idee dacă fusese mascul sau femelă, însă era limpede că se afla aici de decenii… poate chiar de secole întregi. Un soi de suliță se sprijinea de pieptul cadavrului, cu lama de o culoare neagră calcaroasă. Mi-a înghețat sângele-n vene când am văzut aceeași împletitură de oase și rădăcini în jurul încheieturilor mâinilor și al gleznelor scheletului. Mi s-a pus un nod în gât, care mi-a tăiat răsuflarea, când mi-am ridicat privirea și-am văzut ce se afla de cealaltă parte a cadavrului: și mai multe rămășițe, încătușate în același fel. Și apoi altele și încă un rând… toate proptite de-a lungul zidului. Zeci de rămășițe.

Zeilor!

Am privit în jur cu ochii larg căscați. Pe coloane gri cu negru situate în centru și mai în spate erau prinse torțe ce străluceau portocalii, luminând…

M-am umplut de groază când am văzut câteva plăci de piatră înălțate: cutii lungi și pătrate situate între două șiruri de stâlpi. Zeilor mari! Știam ce erau. *Sarcofage*. Sarcofage înfășurate în lanțuri de oase și rădăcini, cu legături atârnate peste ele.

Mă aflam într-o criptă.

Și era limpede că nu eram prima care era ținută captivă aici.

Mi s-a strâns gâtlejul de panică, fiindu-mi și mai greu să respir în aerul rece și umed. Inima-mi bătea înnebunitor de repede. Mi s-a făcut greață și mi s-a strâns stomacul când am cercetat umbrele de dincolo de sarcofage și de pilaștri. Nu îmi aminteam cum am ajuns aici sau cât timp am…

Casteel.

O imagine a lui mi s-a creionat în minte: se întindea spre mine, în timp ce pielea i s-a făcut gri și i s-a întărit. Am simțit în piept o apăsare ce-mi măcina inima. Am închis strâns ochii, ca să alung lacrimile ce dădeau să mă podidească, însă în zadar. Am continuat să-l văd, cu spatele arcuit și trupul contorsionat, cu ochii

întunecându-i-se, cu privirea devenindu-i fixă. Nu se putea să fi pierit. Nici Kieran sau Jasper. Trebuiau să fie bine. Trebuia doar să ies de aici și să-i găsesc.

Am dat să mă ridic…

Legăturile s-au strâns, înfigându-se mai adânc. Un țipăt răgușit s-a desprins de pe buzele-mi uscate, și am căzut în spate spre zid. Am tras adânc aer în piept și mi-am ridicat brațul, ca să văd mai bine lanțul. Pinteni. Oasele aveau pinteni ascuțiți pe ele.

– La naiba, am șoptit eu, înfiorându-mă când mi-am auzit vocea.

Trebuia să mă liniștesc. Nu puteam intra în panică. Vârcolacii… aveau să mă audă, nu-i așa? Parcă așa spuseseră Casteel și ceilalți. Că îmi auziseră sau îmi simțiseră suferința și răspunseseră. Iar în clipa de față *categoric* sufeream.

Însă îi auzisem scâncind de durere după ce Jasper și Kieran fuseseră săgetați. Nici unul dintre ei nu mai ajunsese în partea de sus a templului după aceea. Dacă erau și ei…?

Mi-am acoperit fața cu mâinile. Lanțul îmi îngăduia s-o fac fără să mă doară.

– Oprește-te, mi-am spus eu.

N-ar fi avut cum să-i ucidă pe toți vârcolacii.

Ei.

Adică, Alastir.

Furia și neîncrederea s-au războit înlăuntrul meu, și m-am concentrat ca să-mi reglez respirația. Aveam să ies de aici. Aveam să-i găsesc pe Casteel, pe Kieran și pe ceilalți. Trebuiau să fie bine cu toții.

Și apoi aveam să-l ucid pe Alastir. Lent și dureros.

Mi-am făgăduit acest lucru și m-am forțat să expir lent, regulat, apoi mi-am lăsat mâinile în jos. Mai fusesem înlănțuită și altă dată. În New Haven nu fusese chiar atât de rău ca acum, dar mă mai aflasem în situații neplăcute cu ducele Teerman și cu Lord Mazeen. Așa cum făcusem în trăsură, cu Lord Chaney, care aproape că fusese năpădit de setea de sânge, trebuia să-mi păstrez calmul. Nu puteam ceda în fața panicii. Altminteri, aveam să îmi pierd stăpânirea de sine.

Așa cum se întâmplase în Odăile lui Nyktos.

Ba nu. Nu mă pierdusem cu firea când îi ucisesem pe oamenii aceia. Fusesem în continuare prezentă. Doar că nu… îmi păsase îndeajuns încât să mă stăpânesc, încât să reduc din puterea care prinsese viață în mine. Nici măcar nu mă simțeam vinovată în clipa de față. Și nici nu credeam că urma să am remușcări mai târziu.

Picioarele și spatele mă dureau de la rănile pricinuite de lame. M-am uitat la locul în care legăturile mele se împreunau cu zidul. Lanțul nu era prins cu vreun inel, nici nu era îngropat în zid, ci făcea cumva *parte* din el… De parcă ar fi fost o excrescență a lui.

Ce naiba de criptă mai era și asta?

Nu puteam sparge piatra, însă oasele… oasele și rădăcinile erau fragile prin comparație. Mi-am răsucit cu grijă încheietura mâinii, cât să creez o tensiune care să nu-mi apese pe piele. Cu cealaltă mână am apucat cealaltă lungime de oase împletite cu rădăcini…

– Eu n-aș face-o.

Mi-am întors brusc capul în direcția vocii masculine. Se auzise dinspre umbrele de dincolo de pilaștrii luminați.

– Nu sunt oase obișnuite, a continuat vocea bărbătească, ci ale străbunilor.

Buza mi s-a curbat și-am slăbit imediat strânsoarea.

Un chicot jos s-a auzit dinspre umbre, iar eu am încremenit din nou. Râsul acela… mi se părea ușor familiar. La fel și vocea.

– Și întrucât sunt oase de zeități, poartă în ele magia primitivă, *eather*-ul, a adăugat el. Știi ce înseamnă asta, Penellaphe? Oasele acelea nu pot fi frânte, impregnate de un altul care poartă sângele zeilor în el. Vocea s-a apropiat, iar eu m-am încordat. Era o tehnică destul de arhaică creată chiar de zei, menită să-i imobilizeze pe cei care deveniseră prea periculoși… O amenințare prea mare. Se spune că Nyktos însuși le-a insuflat putere oaselor celor morți. Faptă pe care a săvârșit-o pe când a domnit peste cei morți din Ținuturile Umbrelor. Pe când era Făuritorul de Țărână, Cel Binecuvântat, Aducătorul de Moarte și Păzitorul de Suflete. *Zeul primitiv* al oamenilor de rând și al sfârșitului.

Ținuturile Umbrelor? A domnit peste cei morți? Nyktos era zeul vieții, regele tuturor zeilor. Rhain era zeul oamenilor de rând și al sfârșitului. Era prima dată când auzeam despre Ținuturile

Umbrelor, dar mi-am dat seama după nume că era un loc despre care sigur n-aș fi vrut să aflu mai multe.

– Dar divaghez, a zis el, și am zărit în întuneric conturul întunecat și neclar al unui bărbat.

Am mijit ochii, privindu-l cu atenție, dar… nu am simțit nimic dinspre el.

– Dacă tragi de legăturile acelea, pur și simplu se vor strânge. Dacă vei continua să tragi, îți vor sfârteca și carnea, și oasele. În cele din urmă, îți vor reteza membrele cu totul. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt; aruncă doar o privire spre cel de lângă tine.

Nu voiam să mă uit, să îmi mut privirea de la silueta aceea neclară, dar nu m-am putut abține. Am aruncat o privire spre cadavrul de lângă mine, lângă el, și am văzut rămășițele scheletice ale unei mâini.

Zeilor mari!

– Din fericire, tu doar porți în tine sângele zeilor. Nu ești o zeitate, ca ei. Ai sângera și ai muri rapid. Cât despre zeitățile precum cea de lângă tine? a zis bărbatul, și mi-am îndreptat din nou atenția asupra lui. Masa neclară se apropiase și mai mult; se oprise acum chiar la marginea strălucirii învăpăiate. Ei bine, a devenit tot mai slăbit și mai înfometat, până când trupul a început să i se devoreze singur. Cel mai probabil doar asta în sine a durat secole întregi.

Secole? M-am cutremurat.

– Probabil te întrebi ce-ar fi putut face ca să merite o pedeapsă atât de îngrozitoare. Ce-au făcut el și ceilalți care se află de-a lungul zidurilor și în sicrie? a întrebat el.

Și, da, o parte din mine chiar se întreba.

– Au devenit prea periculoși. Prea puternici. Prea… imprevizibili.

S-a oprit, iar eu am înghițit în sec. Era cât se poate de logic să presupun că cei încătușați de zid și cei din fața mea erau zeități.

– Au devenit o amenințare prea mare. La fel ca tine.

– Ba nu sunt o amenințare, am mârâit eu.

– Nu ești? I-ai ucis pe mulți.

Degetele mi s-au încovoiat.

– M-au atacat fără motiv. L-au rănit pe… Vocea mi-a tremurat. I-au rănit pe vârcolaci. Pe Prințul lor. Pe…

– Sufletul tău pereche? a sugerat el. O unire nu doar a inimilor, ci și a sufletelor. Un lucru rar și mai puternic decât orice spiță. Mulți ar considera acest lucru un miracol. Ia spune-mi, acum îl mai consideri un miracol?

– Da, am mormăit eu fără șovăială.

A râs, și, din nou, râsul lui mi s-a părut întru câtva familiar.

– Atunci, te vei simți ușurată să afli că sunt toți în siguranță. Regele și Regina, cei doi vârcolaci, până și Prințul, a zis el, iar mie se prea poate să mi se fi tăiat răsuflarea. Dacă nu mă crezi, poți avea încredere în însemnul marital.

Inima mi s-a poticnit. Nici măcar nu mă gândisem la asta. Casteel îmi spusese că însemnul se estompa atunci când unul din parteneri murea. Așa aflaseră unii că sufletul lor pereche se stinsese din viață.

O parte din mine nu voia să se uite, dar trebuia s-o fac. Am simțit un gol în stomac când mi-am privit mâna stângă. Mi-a tremurat când am întors-o. Spirala aurie din palma mea licărea slab.

Am simțit un junghi de ușurare, atât de ascuțit, încât a trebuit să-mi duc mâna la gură ca să nu țip din toți rărunchii. Însemnul era încă acolo. Casteel era în viață. M-am cutremurat din nou, și mi s-a pus un nod dureros în gât, de la lacrimi. Era *în viață*.

– Ce drăguț, a șoptit el. Atât de drăguț!

M-a năpădit o senzație de neliniște ce mi-a știrbit pe alocuri din sentimentul de ușurare.

– Dar ar fi fost rănit grav dacă nu ai fi fost oprită, mi-a zis el. Ai fi dărâmat tot templul. Iar el ar fi căzut odată cu el. Poate chiar l-ai fi ucis. Știi că-ți stă în putere s-o faci? Ești îndeajuns de puternică.

Mi-a stat inima în piept.

– Nu l-aș răni niciodată.

– Poate că nu intenționat. Dar, din câte am înțeles, s-ar părea că nu prea reușești să te stăpânești. De unde știi ce-ai fi făcut?

Am dat să neg ce spusese, dar mi-am lăsat în schimb capul pe spate, pe zid, tulburată. Nu… Nu știam prea bine ce devenisem în templu, însă nu-mi pierdusem controlul. Dar fusesem și plină de dorința de răzbunare, precum străfulgerarea stranie a femeii pe care o văzusem în mintea mea. Fusesem dispusă să-i ucid pe toți cei care fugiseră de mine. Fusesem pregătită să distrug întregul regat. Oare

aș fi făcut-o? Golful lui Saion era plin de oameni nevinovați. Sunt convinsă că m-aș fi oprit înainte să se ajungă la asta.

Mă mințeam singură.

Crezusem că Prințul fusese grav rănit, dacă nu chiar ucis. Nu m-aș fi oprit. Nu înainte să-mi astâmpăr nevoia de răzbunare. Și nu aveam idee de ce anume ar fi fost nevoie pentru asta.

Aerul din jurul meu s-a acrit, și cu greu am reușit să alung gândul din minte; aveam să mă stresez mai târziu din pricina lui.

– Ce i-ai făcut? Dar celorlalți?

– Eu nu am făcut nimic.

– Ba pe naiba! m-am răstit eu.

– N-am tras nici o săgeată. Nici măcar nu eram acolo, a răspuns el. *Ei*, în schimb, au folosit o toxină extrasă din umbriță, o floare care crește în cele mai estice regiuni ale Munților lui Nyktos. Provoacă paralizie și convulsii, după care întărește pielea. E un proces destul de dureros înainte ca aceia afectați să cadă în somnul cel adânc. În cazul Prințului va dura puțin mai mult până se va trezi, din câte am auzit. Câteva zile. Așa că-mi închipui că probabil se va întâmpla mâine?

Câteva… zile? Mâine?

– Cât timp am fost leșinată?

– Două zile. Poate trei.

Pe toți zeii!

Nici nu voiam să mă gândesc cât de tare mă rănisem la cap, de n-am mai știut de mine atâta vreme. Dar ceilalți nu fuseseră loviți de atâtea ori precum Casteel. Kieran probabil era deja treaz. La fel și Jasper. Și poate că ceilalți…

– Știu la ce te gândești, mi-a întrerupt bărbatul șirul gândurilor. Crezi că vârcolacii îți vor simți chemarea. Că vor veni după tine. N-o vor face. Oasele anulează *notam*-ul primordial. De asemenea, neutralizează orice abilități, reducându-te la ceea ce ești în esență: muritoare.

Oare de aceea nu percepeam nici o emoție din partea lui? Nu era chiar ceea ce-mi dorisem să aud. Panica amenința să-și înfigă din nou ghearele în mine, dar silueta neclară s-a apropiat iar, pășind în lumina torței.

Am încremenit când l-am văzut pe bărbatul îmbrăcat în negru. Fiecare părticică din mine s-a revoltat împotriva a ceea ce vedeam. Nu avea nici o logică. Era imposibil. Dar i-am recunoscut părul brunet, zbârlit, maxilarul încleștat și buzele subțiri. Acum, știam de ce râsul lui mi se părea atât de cunoscut.

Era comandantul Gărzii Regale.

Comandantul Jansen.

– Dar ai murit, am rostit eu ușor, holbându-mă la el când a pășit printre pilaștri.

A ridicat dintr-o sprânceană întunecată.

– De ce-ai crede așa ceva, Penellaphe?

– Ascendenții au descoperit că Hawke nu era cine pretindea a fi la scurt timp după plecarea noastră. Mi-am amintit ce-mi zisese Lord Chaney în trăsură. Au zis că Descendenții s-au înfiltrat printre cele mai înalte ranguri ale Gărzii Regale.

– Așa este, dar nu m-au prins. A zâmbit din colțul gurii și a înaintat, trecându-și ușor degetele peste lateralul unui sicriu.

M-am holbat la el, confuză.

– Nu… Nu pricep. Ești Descendent? Ești de partea Prințului…?

– Sunt de partea Atlantiei. Apoi s-a mișcat rapid, străbătând distanța dintre noi în mai puțin de o clipită. A îngenuncheat, așa că ne aflam acum la același nivel. Nu sunt Descendent.

– Nu mai spune! Viteza uimitoare îl cam dăduse de gol. Atunci, ce *ești*?

Zâmbetul lui îngust s-a lărgit. Trăsăturile i s-au ascuțit, i s-au îngustat... și apoi s-a *preschimbat*. S-a micșorat în înălțime și în lățime, iar noul trup se pierdea pur și simplu în veșmintele cu care fusese îmbrăcat Jansen. Pielea i-a devenit mai bronzată și mai netedă. Într-o clipă, părul i s-a închis la culoare, până s-a făcut negru și i s-a lungit, iar ochii i s-au deschis la culoare și i s-au albăstrit.

Câteva secunde mai târziu, Beckett stătea îngenuncheat în fața mea.

Capitolul patru

– Pe toți zeii! am cârâit eu, îndepărtându-mă de… *arătarea* din fața mea.

– Te-am speriat cumva? m-a întrebat Jansen/Beckett cu vocea tânărului vârcolac… rostită de un chip identic cu cel al strănepotului lui Alastir.

– Ești… ești un metamorf.

A încuviințat din cap.

N-am putut să mă opresc din holbat, creierul meu nereușind să accepte faptul că în fața mea se afla Jansen, nu Beckett.

– N-am… N-am știut că metamorfii pot lua chipul altcuiva.

– Cele mai multe spițe de metamorfi rămase pot doar să ia o înfățișare de animal sau au… alte abilități, mi-a zis el. Sunt singurul care poate face asta și care poate menține mult timp înfățișarea altcuiva. Vrei să știi cum de pot face asta?

Voiam, da, dar am tăcut.

Din fericire pentru mine, era dornic de vorbă.

– Trebuie doar să am asupra mea ceva care le aparține. De obicei, o șuviță de păr e de ajuns. Vârcolacii sunt incredibil de ușor de replicat.

Nu reușeam nicicum să pricep cum de putea fi cineva ușor de replicat.

– Iar ei… ar ști că ai făcut-o? Că ți-ai însușit înfățișarea lor?

Jansen a clătinat din cap, zâmbind, având în continuare trăsăturile băiețești ale lui Beckett.

– De obicei, nu.

Nici măcar nu mă puteam gândi cum ar fi fost să-și însușească cineva identitatea altcuiva sau cum ar fi putut să o facă fără permisiunea celuilalt. Mi se părea o profanare îngrozitoare, mai ales dacă o făceai pentru a păcăli pe cineva…

Atunci, am priceput și m-am umplut din nou de furie.

– *Tu* ai fost, am spus eu mânioasă. Nu adevăratul Beckett m-a condus spre templu, ci tu.

– Am știut mereu că în spatele vălului se ascundea o fată isteață, a rostit el și apoi și-a reluat trăsăturile proprii.
A fost la fel de șocant ca prima transformare.
M-am simțit destul de ușurată să aflu că nu vârcolacul cel tânăr și jucăuș mă condusese într-o capcană.
– Cum? Cum de nu și-a dat nimeni seama? Cum de eu… M-am oprit brusc. În templu, când îi citisem emoțiile, se simțiseră de parcă i-ar fi aparținut lui Beckett.
– Cum de n-ați știut tu sau Prințul nostru? Sau măcar Kieran sau Jasper? Când metamorfii își însușesc identitatea altcuiva, îi preiau caracteristicile în asemenea măsură, încât ar fi extrem de dificil să descifrezi adevărul. Uneori, poate fi greu chiar și pentru noi să ne amintim cine suntem cu adevărat.
I-am citit îngrijorarea de pe chip, însă expresia a dispărut atât de rapid, încât nu eram convinsă că văzusem bine.
– Desigur, Prințul nostru știa că sunt metamorf. Mulți știu. Dar e limpede că nimeni nu se aștepta la un asemenea grad ridicat de manipulare. Nici măcar nu mă căuta careva.
– Beckett e în regulă?
Jansen și-a întors privirea de la mine.
– Ar fi trebuit să fie. I s-a dat o poțiune care să-l adoarmă. Așa era planul: ca el să doarmă îndeajuns de mult încât să-i pot lua locul.
Mi s-a strâns inima-n piept.
– Dar nu s-a întâmplat așa?
– Nu. Jansen a închis scurt ochii. Am subestimat cantitatea de poțiune de care era nevoie pentru ca un tânăr vârcolac să nu se trezească. S-a trezit când am intrat în odaia lui, a zis el lăsându-se pe spate și trecându-și mâna peste față. A fost o întâmplare nefericită.
Am simțit amăreală în gât.
– L-ai ucis?
– A trebuit să o fac.
Mi s-a tăiat răsuflarea și m-am holbat la metamorf. Nu-mi venea să cred.
– Era doar un copil!
– Știu. Și-a lăsat mâna jos. Nu ne-a făcut plăcere, dar trebuia făcut.

– Ba nu trebuia. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Era un copil și era nevinovat.
– Mor mereu ființe nevinovate. Ți-ai petrecut toată viața în Solis. Știi foarte bine cum stau lucrurile.
– Și asta înseamnă că e în regulă să-i rănim pe alții?
– Nu. Însă scopul scuză mijloacele. Oamenii din Atlantia vor înțelege, a ripostat Jansen.
Nu-mi puteam închipui cum ar fi putut *înțelege* cineva uciderea unui copil.
– Și de ce-ți pasă? Ai privit fără să faci nimic în timp ce oamenii erau flămânziți, abuzați și dăruiți în timpul Ritualului. Nu ai mișcat un deget pentru ei.
– Pe atunci, nu știam adevărul! m-am răstit eu, alungând lacrimile.
– Și asta înseamnă că era în regulă?
– Nu, nu înseamnă că era în regulă, am spus eu, iar el a căscat ușor ochii. Dar nu am stat mereu cu mâinile-n sân. Am făcut ce-am putut.
– Nu a fost de-ajuns.
– Nici nu am spus că ar fi fost. Am tras aer în piept, tremurat. De ce faci asta?
– Este de datoria mea să opresc orice amenințare la adresa Atlantiei.
Am râs răgușit, nevenindu-mi să cred.
– Mă cunoști doar. Mă cunoști de ani întregi. Știi că nu sunt o amenințare. N-aș fi făcut nimic în templu dacă n-aș fi fost amenințată.
– Așa spui acum. Într-o zi însă, lucrurile se vor schimba, mi-a zis el. E ciudat cât de mică e lumea. Mi-am asumat rolul cu pricina doar pentru ca Prințul Casteel să poată ajunge la tine. Am trăit ani întregi în minciună pentru ca el să o poată captura pe Fecioară și să o folosească pentru a-și elibera fratele și pentru a recâștiga din pământul care ni s-a furat. Habar n-aveam ce erai sau de ce erai Fecioara.
– Iar faptul că s-a căsătorit cu mine ți s-a părut o trădare? am presupus eu.
– De fapt, nu, mi-a răspuns el, surprinzându-mă. Putea în continuare să ducă la bun sfârșit ce voise să facă. Ba probabil că ar fi

fost mai bine pentru el să fii soția, nu prizoniera lui.
– Atunci, de ce? Pentru că sunt… Pentru că port în mine o picătură din sângele zeilor?
– O picătură? a râs Jansen. Fata mea, știu ce-ai făcut în templu. Trebuie să ai mai multă încredere în tine însăți.
M-am aprins și am acceptat furia care m-a cuprins, agățându-mă de ea. Era o tovarășă mult mai bună ca mâhnirea.
– N-am mai fost *fată* de ani întregi, deci nu-mi zice așa.
– Îmi cer iertare. Și-a plecat capul. Aș fi gata să pun rămășag că ai mai mult decât o picătură. Linia ta genealogică trebuie să fi rămas destul de nealterată ca să poți manifesta astfel de aptitudini zeiești.
S-a mișcat brusc, apucându-mă de bărbie.
Am încercat să mă eliberez din strânsoarea lui, dar m-a ținut strâns. Mi-a cercetat chipul cu ochii întunecați, de parcă ar fi căutat ceva.
– Ce straniu că nu mi-am dat seama mai înainte. Ar fi trebuit să o fac.
Am întins mâna și l-am apucat de antebraț. Cătușa de la încheietura mâinii s-a strâns în semn de avertisment.
– Ia-ți mâna de pe mine!
– Sau ce, Fecioară? Zâmbetul i s-a accentuat, iar furia mi s-a întețit. Nu-mi poți face nimic fără să te rănești pe tine. Tocmai am zis că ai fost mereu isteață. Nu-mi dovedi contrariul.
O furie neajutorată împungea disperarea adânc înrădăcinată pe care o simțeam pentru că nu mă puteam apăra.
– Dă-mi drumul!
Jansen mi-a dat drumul și s-a ridicat brusc. S-a uitat înspre grămada de oase de lângă mine, iar eu m-am chinuit să respir. Inima îmi bătea mult prea rapid.
– Am știut că n-ar fi fost înțelept din partea mea să mai zăbovesc în Masadonia, mi-a zis el. Așa că am plecat la scurt timp după voi. Pe drum spre Capul Spessa, m-am întâlnit cu Alastir. Atunci, am aflat ce erai.
Mi-am înfipt unghiile în palme.
– Deci Alastir a știut ce eram?
– Nu când te-a văzut prima dată.

A înghiontit ceva cu piciorul, iar obiectul s-a rostogolit pe podeaua prăfuită. Era brațul dezmembrat al scheletului. Mi s-a întors stomacul pe dos.

– M-am ascuns până a sosit momentul potrivit și apoi mi-am însușit identitatea lui Beckett.

– Deci n-ai făcut nimic când armatele de Ascendenți mai că ne-au învins. Au murit oameni, iar tu n-ai făcut nimic? am zis eu pe un ton disprețuitor.

M-a privit brusc în ochi.

– Nu sunt laș.

– Tu ai spus-o, am zis, zâmbind cu buzele strânse. Nu eu.

Nu s-a mișcat preț de o clipă îndelungată.

– Nu a fost ușor să privesc cum armatele au descins asupra Capului Spessa. Să mă ascund a fost unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Dar, spre deosebire de gardienii aceia falși, eu sunt un protector al Atlantiei, un adevărat gardian al tărâmului. Știam că scopul meu este mult mai măreț decât posibila cădere a Capului Spessa sau chiar și decât moartea Prințului nostru.

– Un adevărat gardian? M-am gândit la femeile care se trăgeau dintr-o spiță lungă de războinici, femei care săriseră de pe meterezele care înconjurau Capul Spessa și care mânuiau săbii, mai neînfricate decât îl văzusem vreodată pe comandant fiind. Am râs cu asprime. Ești fad și jalnic în comparație cu gardienii.

Singurul avertisment care mi-a dat de știre că se mișcase, că răbufnise, a fost durerea ce mi-a explodat în față, în obraz. Am simțit gust metalic în gură.

– Înțeleg că lucrurile sunt foarte confuze și stresante pentru tine, mi-a zis el, pe un ton încărcat de o compătimire prefăcută, și apoi s-a ridicat și a făcut un pas în spate. Dar, dacă mă mai insulți vreodată, nu voi răspunde pentru faptele mele.

O senzație deopotrivă rece și fierbinte mi-a străbătut pielea. Obrazul îmi zvâcnea când mi-am întors capul spre el și l-am privit în ochi.

– Vei muri, am promis eu, zâmbind când l-am văzut înroșindu-se la față, furios. De mâna mea și într-un fel demn de un *laș* ca tine.

A țâșnit spre mine. De data aceasta, durerea ascuțită a adus cu ea întunericul, de care nu am reușit să scap, oricât m-am străduit.

Scrâșnind din dinți din pricina presiunii generate de legăturile din jurul încheieturilor, am întins lent mâna spre stânga, holbându-mă la sulița din pieptul scheletului. Picături de sânge proaspete au căzut pe piatră și m-am oprit, răsuflând tremurat.

Am așteptat, dându-mi seama că legăturile se mai slăbeau puțin cu fiecare centimetru câștigat, lucru pe care l-am descoperit printr-un proces dureros de lent.

M-am căznit să respir adânc, regulat, și mi-am sprijinit tâmpla de zid, în timp ce brațul îmi zvâcnea. Habar n-aveam cât trecuse de când îmi pierdusem cunoștința. Probabil câteva ore. Poate chiar mai mult de atât, întrucât junghiurile de foame resimțite se transformaseră din valuri sporadice într-o senzație de măcinare adâncă, constantă a măruntaielor. Și mi-era frig… îmi simțeam fiecare părticică din mine rece.

Am privit la sicriele de piatră. Oare lor de ce li se acordase onoarea de-a avea un loc de odihnă cuvenit, iar celor sprijiniți de ziduri, nu? Era doar una dintre numeroasele întrebări pe care le aveam. Ce-i drept, nu era câtuși de puțin cea mai importantă dintre ele, însă preferam să mă gândesc la asta decât să mă întreb de ce mai eram în viață.

Jansen pretinsese că eram o amenințare. Și poate că orice ar fi fost acel ceva ce se trezise în mine în templu era într-adevăr o amenințare. Poate chiar *eram* o amenințare. Dar atunci de ce mă ținuseră în viață? Sau oare asta plănuiseră de la bun început? Să mă închidă în cripta asta și să mă lase aici până muream de foame sau de înfometare, până ajungeam doar o movilă prăfuită de oase sprijinite de zid?

Mi s-a strâns gâtlejul ca într-o menghină, de panică, îngreunându-mi respirația. Însă am înăbușit sentimentul. Nu puteam ceda în fața fricii care începuse să mă bântuie ca o umbră. Aveam să ies de aici – fie pe cont propriu, fie Casteel avea să mă găsească.

Știam că mă căuta. Probabil începuse de cum se trezise. Și, la nevoie, avea să distrugă întregul regat. Avea să mă găsească.

Aveam să ies de aici.

Dar, înainte de toate, aveam nevoie de o armă.

Pregătindu-mă pentru durerea ce avea să urmeze, mi-am întins lent brațul. Am atins ușor mânerul prăfuit al suliței. M-am înfiorat, entuziasmată, în timp ce legăturile s-au strâns în jurul încheieturii, înfigându-mi-se în carne. Am simțit o durere acută…

De undeva din întunericul din criptă am auzit sunet de piatră frecându-se pe piatră, așa că m-am oprit. Ignorând pulsațiile intense din mână, mi-am tras-o înapoi în poală, unde sânge proaspăt mi-a îmbibat furoul. M-am holbat înspre umbre, străduindu-mă să-mi dau seama cine sosise.

– Văd că, în sfârșit, te-ai trezit.

Mâinile mi s-au strâns pumn când am auzit vocea lui Alastir.

O clipă mai târziu, l-am văzut trecând pe sub o torță aprinsă. Arăta la fel ca în templu, doar că tunica lui neagră, cu fir de aur, nu avea mâneci.

– Am trecut și mai înainte, să văd cum ești, dar dormeai.

– Ești un ticălos trădător, m-am răstit eu.

Alastir s-a oprit între două morminte de piatră.

– Știu că ești furioasă. Ai tot dreptul să fii. Jansen mi-a mărturisit că și-a pierdut cumpătul și te-a lovit. Îmi cer iertare pentru asta. Să lovim pe cineva lipsit de apărare nu face parte din jurământul pe care l-am depus.

– Nu-mi pasă că m-a lovit, am șuierat eu, încruntându-mă la Alastir. Îmi pasă însă de faptul că l-ai trădat pe Casteel. Că ai jucat un rol în moartea strănepotului tău.

Și-a înclinat capul, și umbrele i-au ascuns cicatricea crestată de pe frunte.

– Tu consideri trădare lucrurile pe care le-am făcut. Eu le consider neorânduieli necesare pentru ca Atlantia să fie în siguranță.

Pieptul și sângele îmi ardeau de furie.

– Așa cum i-am spus și lui Jansen, n-am făcut decât să mă apăr. Să-i apăr pe Casteel, pe Kieran și pe Jasper. Nu aș…

– Nu ai fi făcut niciodată ceea ce ai făcut dacă nu ai fi crezut că o astfel de reacție era justificată? m-a întrerupt el. Ai fost forțată să folosești puterea pe care o ai în sânge împotriva altora?

Pieptul mi s-a ridicat și mi-a coborât apăsat.

– Da.
– Cu mult timp în urmă, pe când zei cu nume de mult uitate erau treji și coexistau cu muritorii, faptele muritorilor erau guvernate de reguli. Zeii îi protejau, ajutându-i în vremuri de restriște, ba chiar le făceau și favoruri celor mai credincioși dintre ei, a zis el.
– Nu mi-ar păsa de lecția asta de istorie nici dacă viața mea ar depinde de ea, am spus eu furioasă.
– Au fost însă și judecătorii, jurații și călăii muritorilor atunci când le-au considerat faptele jignitoare sau neîntemeiate, a continuat Alastir de parcă n-aș fi spus nimic. Problema era că doar zeii alegeau ce anume era și ce nu era o faptă care să atragă pedeapsa. Nenumărați muritori au pierit de mâna acelor zei pentru jigniri neînsemnate, cum ar fi faptul că au stârnit furia unui zeu. În cele din urmă, frații mai tineri s-au răsculat împotriva zeilor. Însă tendința de-a reacționa fără a gândi, deseori alimentată de pasiune sau de alte emoții volatile, imprevizibile, și de-a reacționa într-o manieră violentă era o trăsătură căreia până și zeii i-au căzut pradă… mai ales cei mai vârstnici dintre ei. De aceea au adormit.
– Mulțam că mi-ai împărtășit! m-am rățoit eu. Dar încă nu mi-ai explicat de ce l-ai trădat pe Prinț. De ce te-ai folosit de Beckett ca să-ți duci planul la bun sfârșit.
– Am făcut ceea ce a trebuit să fac, pentru că trăsătura violentă a zeilor a fost moștenită de copiii lor, a afirmat el. Zeitățile au fost chiar mai haotice în gândire și purtare ca înaintașii lor. Unii au crezut că de vină a fost influența muritorilor, întrucât zeii dinaintea lor coexistaseră cu muritorii, dar nu trăiseră împreună cu ei. Au rămas în Câmpiile Elizee, în timp ce copiii lor au locuit pe tărâmul muritorilor.
Câmpiile Elizee? Ținuturile Umbrelor? Părea de-a dreptul o amăgire, iar răbdarea mea atârna deja de un fir de păr. Eram *cât pe ce* să risc să-mi pierd mâna, doar ca să apuc sulița și să o azvârl spre ticălos.
– Nu știu dacă a fost sau nu vorba despre influența muritorilor, dar, după ce zeii au ales să adoarmă, zeitățile au devenit…
– Prea puternice și prea periculoase, l-am întrerupt eu. Știu. Am auzit deja.

– Dar ți-a povestit Jansen ce-au făcut ca să-și merite soarta? Sunt convins că ți-ai dat seama până acum că toți cei înmormântați aici sunt zeități. Și-a ridicat brațele, arătând spre sarcofage și cadavre. Ți-a spus de ce atlantienii fundamentali s-au răsculat împotriva lor, așa cum înaintașii lor s-au răsculat împotriva zeilor inițiali? Ți-a spus ce monștri au devenit?

– Era prea ocupat ca să mă lovească, așa că n-am mai ajuns la partea asta, am răspuns eu batjocoritor. Deci nu.

– Simt că trebuie să-mi cer din nou iertare pentru asta.

– Du-te dracului! am cârâit eu, urându-i scuzele… urând sinceritatea aparentă din cuvintele lui. Și chiar vorbea serios. Nu aveam nevoie de abilitatea mea ca să-mi dau seama de asta.

A ridicat din sprâncene, apoi a revenit la o mină neutră.

– Zeitățile au construit Atlantia, dar aproape că au distrus-o în lăcomia și în setea lor de viață… în dorința lor de neastâmpărat de-a avea mai mult. Mereu *mai mult*. Nu cunoșteau limite. Dacă își doreau ceva, îl luau sau îl creau. Uneori, spre folosul regatului. O mare parte din structura internă pe care o vezi aici există datorită lor. Dar, cel mai adesea, acțiunile lor au fost doar în folosul propriu.

Lucrurile pe care mi le spunea îmi aminteau foarte mult de Ascendenți. Și ei stăpâneau conduși doar de dorințele lor.

M-am holbat la el.

– Deci sunt o amenințare de care trebuie să vă ocupați deoarece provin dintr-o zeitate, care se poate sau nu să fi avut probleme cu gestionarea furiei? Am râs sugrumat. De parcă n-aș avea pic de autonomie și-aș fi doar un produs secundar a ceea ce se află în sângele meu?

– S-ar putea să ți se pară incredibil acum, Penellaphe, dar abia ce-ai început Sacrificiul. Mai devreme sau mai târziu, vei începe să manifești aceleași impulsuri haotice și violente ca ei. Poate că ești periculoasă acum, dar, în cele din urmă, vei deveni cu totul altceva.

Am zărit ca printr-o străfulgerare imaginea femeii stranii cu părul ca lumina lunii.

– Ba, mai rău de-atât, în adâncul tău ești muritoare… Adică, mult mai ușor de influențat ca un atlantian sau ca un vârcolac. Iar din pricina mortalității tale vei fi și mai înclinată spre alegeri impulsive.

Imaginea femeii s-a estompat, și m-am holbat la el.

– Te înșeli. Muritorii sunt mult mai prudenți și mai protectori când vine vorba despre viață.

Alastir a ridicat dintr-o sprânceană.

– Și, dacă lucrurile ar fi stat cum zici tu, te tragi din cei născuți din carnea și focul celor mai puternici zei. Abilitățile tale seamănă uimitor de mult cu ale celor care, dacă se înfuriau, puteau deveni rapid catastrofici, cu firi mistuitoare. Familii întregi au fost decimate pentru că cineva l-a jignit pe unul dintre ei. Orașe întregi au fost nimicite pentru că o singură persoană a săvârșit o fărădelege împotriva lor. Însă au plătit cu toții: bărbați, femei și copii, mi-a spus el.

Pe lângă furie, am început să mă simt tot mai neliniștită.

– Apoi au început să se întoarcă unul împotriva altuia, distrugându-se reciproc în lupta lor pentru a stăpâni Atlantia. Iar pe parcurs au eradicat spițe întregi. Când urmașii lui Saion au fost uciși, ceerenii s-au răsculat împotriva zeităților răspunzătoare. Nu au murit pentru că au căzut în depresie, nici nu este adevărat că spița lor s-ar fi diluat atât de mult încât a dispărut în cele din urmă. O altă zeitate i-a ucis. Multe dintre spițele cu pricina au murit de mâna unei zeități… Una despre care mulți au crezut că era diferită. Gura i s-a încordat de furie. Până și eu am crezut asta cândva. Cum să nu cred că era diferit? La urma urmei, era un urmaș al Regelui Zeilor. Nu putea fi asemenea celorlalți.

– Malec? am presupus eu.

Alastir a încuviințat din cap. Dar mulți s-au înșelat. *Eu* m-am înșelat. A fost cel mai rău dintre toți.

Încordându-mă, l-am privit înaintând și coborând pe podeaua de piatră din fața mea. S-a așezat oftând apăsat, sprijinindu-și brațul pe genunchiul îndoit și privindu-mă cu atenție.

– Nu mulți oameni au știut de ce era în stare Malec. De puterile divine pe care le avea. Când le folosea, lăsa foarte puțini martori în urmă, însă eu știam ce putea face. Regina Eloana știa. Regele Valyn știa. M-a privit cu ochii-i albaștri reci. Abilitățile lui semănau mult cu ale tale.

Am icnit.

– Ba nu e adevărat.

– Putea simți emoții, ca empații. Se credea că spița lor se trăgea din cea în care se născuse Malec și că se amestecase cu o spiță de metamorfi. Unii credeau că de aceea zeii îi favorizau pe empați. Că aveau mai mult *eather* în ei decât alții, a continuat el. Malec putea vindeca răni cu atingerea lui, dar o făcea rareori, pentru că nu se trăgea doar din zeul vieții, ci și din zeul morții, din Nyktos. Regele Zeilor înseamnă ambii. Iar abilitățile lui Malec aveau o latură întunecată. Putea lua emoția și o putea folosi împotriva altora, asemenea empaților. Însă putea face mult mai mult de-atât.

Nu putea fi adevărat.

– Își putea trimite voința în ceilalți, frângându-le și zdrobindu-le trupurile fără să-i atingă. Putea *deveni* moarte. Alastir m-a privit în ochi, în timp ce eu am clătinat din cap. Îmi placi. Știu că s-ar putea să nu mă crezi și înțeleg dacă e așa. Dar îmi pare rău, pentru că știu că Prințul ține mult la tine. La început, nu am crezut, dar acum știu că relația voastră este reală. Va suferi. Însă acesta e sângele pe care-l porți în tine, Penellaphe. Te tragi din Nyktos. Porți în tine sângele Regelui Malec, mi-a zis el, privindu-mă. Fac parte dintr-o spiță veche de oameni care au jurat să protejeze Atlantia și secretele ei. De aceea am fost dispus să frâng legătura cu Malec. Și de aceea nu-ți pot îngădui să faci ceea ce aproape că a reușit el să facă.

Mi-era greu să pricep pe deplin că purtam în mine orice fel de sânge divin. Era limpede că nu puteam nega că nu eram doar pe jumătate atlantiană și pe jumătate muritoare. O persoană de obârșie amestecată nu putea face lucrurile pe care le făcusem eu. Nici măcar un atlantian fundamental nu era în stare de așa ceva. Însă cineva care se trăgea din Nyktos? Din Regele Malec?

Zeitatea care-l crease pe primul Ascendent? Acțiunile lui duseseră la mii de morți, dacă nu chiar la mai multe.

Asta aveam în sânge?

Nu-mi venea să cred ce-mi spunea Alastir. Mi se părea la fel de imposibil ce pretinsese ducesa Teerman, cum că regina Solisului ar fi fost bunica mea. Asta chiar *era* imposibil. Ascendenții nu puteau avea copii.

– Cum aș putea să mă trag din Malec? am întrebat eu, chiar dacă mi se părea imposibil.

– Malec a avut numeroase amante, Penellaphe. Unele dintre ele au fost muritoare. Altele, nu, mi-a spus el. Și a avut copii cu unele dintre ele… Odrasle care s-au răspândit în tot regatul, care s-au așezat în zone îndepărtate, la vest de aici. Nu este deloc imposibil. Sunt mulți alții ca tine – cei care nu au ajuns la vârsta Sacrificiului. Ești urmașa lui.

– Alții care nu au ajuns… M-am oprit, o nouă grozăvie începând să prindă contur în mintea mea. Pe toți zeii, oare Alastir, Jansen și cine știe câți alții erau răspunzători de moartea unor… copii, de-a lungul a secole întregi?

– Dar nu este vorba doar despre spița din care te tragi, Penellaphe. Am fost avertizați în privința ta cu mult timp în urmă. A fost scris în oasele tizei tale, înainte ca zeii să adoarmă, mi-a zis Alastir.

A început să mă mănânce pielea.

– *Odată vărsat cel din urmă sânge ales, marea uneltitoare născută din carnea și focul Primitivilor se va trezi ca Vestitoarea și Aducătoarea de Moarte și de Distrugere în tărâmurile dăruite de zei. Feriți-vă, căci sfârșitul va veni dinspre vest, pentru a distruge estul și pentru a nimici tot ce se află între ele.*

M-am holbat la el, mută de uimire.

– Tu ești Aleasa, născută din carnea și focul zeilor. Și vii dinspre vest, în tărâmurile dăruite de zei, mi-a zis Alastir. În privința ta ne-a avertizat tiza ta.

– Faci… Faci toate astea din pricina spiței din care mă trag și a unei *profeții?*

Am râs aspru, cutremurându-mă. Fiecare generație a avut legendele ei despre profeții și povești despre sfârșitul lumii. Erau doar fabule.

– Nu ești obligată să mă crezi, dar am știut… Cred că am știut dintotdeauna. S-a încruntat și a mijit ușor ochii la mine. Am simțit-o când te-am privit prima oară în ochi. Erau vechi. Primitivi. Am văzut moarte în ochii tăi, chiar și atunci, cu atâția ani în urmă.

Mi-a stat inima-n piept, apoi a început să-mi bată cu repeziciune.

– Poftim?

– Ne-am mai întâlnit. Fie erai prea mică atunci ca să-ți amintești, fie evenimentele din noaptea aceea au fost prea traumatice, a zis Alastir, și fiecare părticică din mine s-a încins, apoi s-a răcit. În New

Haven, când te-am văzut prima dată, nu mi-am dat seama că tu ai fost. Mi-ai părut într-adevăr familiară, și gândul acesta m-a tot sâcâit. Ochii tăi aveau ceva cunoscut. Dar abia când mi-ai zis cum îi chema pe părinții tăi am știut întocmai cine erai. Coralena și Leopold. Cora și *leul* ei.

Am tresărit, având impresia că podeaua criptei se mișcase sub mine. Nu puteam vorbi.

– Te-am mințit, mi-a zis el ușor. Când am spus că voi întreba dacă auzise careva despre ei sau dacă încercase cineva să-i ajute să fugă în Atlantia. N-am avut de gând să întreb pe nimeni. Nu aveam de ce, pentru că o făcusem chiar eu.

Inima îmi bătea iute, însă mi-am revenit din stupoare.

– Ai fost acolo în noaptea aceea? În noaptea în care Temuții au atacat hanul?

A încuviințat din cap în lumina pâlpâitoare a torțelor din spatele lui.

O imagine a tatălui meu a prins contur în mintea mea: trăsăturile îi erau încețoșate și se tot uita pe fereastra hanului după ceva sau după cineva. Mai târziu în noaptea aceea, îi spusese cuiva care zăbovea în ungherele umbrite ale minții mele: „Ea e fiica mea".

Nu mai puteam… Nu mai puteam respira în timp ce mă holbam la Alastir. Vocea lui. Râsul lui. Mi se păruseră mereu familiare. Crezusem că îmi aminteau de Vikter. Mă înșelasem.

– Venisem să mă întâlnesc cu ei, să-i ajut să călătorească în siguranță, mi-a zis el, cu vocea tot mai istovită.

„Ea nu știe", îi spusese tatăl meu acelei umbre din amintirea mea pe care nu am reușit niciodată să o deslușesc întru totul. Străfulgerări de imagini mi s-au derulat cu iuțime în minte, instantanee ale unor amintiri… aduceri-aminte de care nu eram convinsă că erau reale sau fărâme de coșmaruri. Tata… zâmbise straniu înainte să se uite peste umăr. „Am înțeles", i-a răspuns atunci vocea fantomă. Acum, știam cui îi aparținuse vocea cu pricina.

– Părinții tăi n-ar fi trebuit să împărtășească nimănui ce știau. Alastir a clătinat din nou din cap, de data aceasta cu tristețe. Și ai avut dreptate când ai presupus că încercau să evadeze din Solis, să se îndepărteze cât mai mult posibil de regat. Așa au făcut.

Cunoșteau adevărul. Însă, vezi tu, Penellaphe, mama și tatăl tău au știut mereu ce erau Ascendenții.

M-am tras brusc în spate, abia simțind durerea din încheieturi și din picioare.

– Ba nu.

– Ba da, a insistat el.

Dar nu se putea să fie așa. Știam că părinții mei fuseseră oameni buni. Îmi *aminteam* asta. Oamenii buni n-ar fi stat cu mâna-n sân, fără să miște un deget, dacă ar fi știut adevărul despre Ascendenți. Dacă și-ar fi dat seama de ceea ce se întâmpla când copiii erau dăruiți în timpul Ritualului. Oamenii buni nu tăceau. *Nu* erau părtași la așa ceva.

– Mama ta era una dintre preferatele reginei false, dar nu era o doamnă de onoare menită să facă Ascensiunea. Era o slujnică a reginei.

O slujnică? Mi s-a părut oarecum familiar. În haosul învolburat din mintea mea am văzut… femei care erau mereu în preajma reginei. Femei în negru care nu vorbeau niciodată și care hoinăreau prin sălile palatului ca niște umbre. Mă… mă speriaseră în copilărie. *Da*. Acum, îmi aminteam. Cum de uitasem de ele?

– Slujnicele ei erau gărzile ei personale. Alastir s-a încruntat, iar cicatricea de pe frunte i s-a adâncit. Casteel știe bine ce coșmar erau.

Am ridicat o mână și am încremenit. Casteel fusese ținut captiv de regină timp de cinci decenii, torturat și folosit de ea și de alții. Fusese eliberat înainte să se nască mama mea, însă fratele lui îi luase locul.

Dar mama mea, mama mea blândă, dulce și neajutorată n-ar fi putut fi așa. Dacă ar fi fost una dintre gărzile personale ale reginei, fie ele de coșmar, fie nu, ar fi fost instruită să se lupte. S-ar fi…

S-ar fi putut apăra singură.

Nu înțelegeam. Nu știam dacă era vreun sâmbure de adevăr în tot ce-mi spunea. Știam însă *un adevăr*.

– Tu, am spus eu încet, și întreaga ființă mi-a amorțit în timp ce mă holbam la cel cu care mă împrietenisem. În care avusesem încredere. Tu ai fost. *Tu* i-ai trădat, nu-i așa?

– Nu eu ți-am doborât tatăl. Nu eu ți-am trădat mama, a răspuns el. Dar, în cele din urmă, nu are importanță. I-aș fi ucis oricum. Te-

aş fi ucis şi pe tine.

Am răbufnit într-un râs aspru, în timp ce măruntaiele mi s-au încâlcit de furie şi neîncredere.

– Dacă nu tu, atunci cine? Temuţii?

– Au fost şi Temuţi acolo în noaptea aceea. Porţi cicatricele pe care ţi le-au lăsat. Au fost conduşi drept spre uşile hanului, mi-a spus fără să clipească. Nici măcar o dată. *El* i-a condus acolo. Cel Întunecat.

– Mincinosule! am strigat eu. Casteel nu a avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat.

– Nici n-am spus aşa ceva. Ştiu că n-a fost el, deşi n-am văzut chipul ascuns de gluga mantiei pe care o purta când a venit la han, a răspuns Alastir. În noaptea aceea, erau alte lucruri în joc. Un întuneric care nu se afla în sfera mea de influenţă. Mă aflam acolo ca să-ţi ajut părinţii. Asta făceam pe atunci. Dar, când mi-au zis ce puteai face, am ştiut… am *ştiut* din cine te trăgeai. Aşa că, atunci când întunericul a sosit la uşă, l-am lăsat să intre.

Nu ştiam dacă-l credeam sau dacă avea măcar importanţă dacă părinţii mei muriseră sau nu de mâna lui. Jucase oricum un rol în moartea lor şi ne lăsase pe mine, pe Ian şi pe toţi ceilalţi de acolo să murim. Mă lăsase să fiu sfârtecată de gheare şi colţi. Durerea aceea. Noaptea aceea. Mă bântuise toată viaţa.

A răsuflat tremurat.

– L-am lăsat să intre şi am plecat, crezând că partea cea mai murdară a sarcinii mele se încheiase. Dar ai supravieţuit, aşa că iată-ne aici!

– *Da*, am rostit eu huruit, cu un mârâit care, oricând altcândva, m-ar fi surprins. Iată-mă! Şi acum? Mă vei ucide? Sau mă vei lăsa să putrezesc?

– De-ar fi atât de simplu. S-a sprijinit într-o mână. Şi nu te-aş lăsa niciodată aici, să mori atât de lent. E mult prea barbar.

Oare auzea ce spunea?

– Şi să mă legi cu oase şi rădăcini nu e? Să ne laşi pe mine şi pe familia mea să murim nu e barbar?

– A fost un rău necesar, a zis el. Dar nu te putem ucide pur şi simplu. Poate că am fi putut să o facem înainte de sosirea ta…

înainte ca *notam*-ul primitiv să se statornicească. Dar nu acum. Vârcolacii te-au văzut. Te-au simțit.

L-am privit cu atenție.

– Tu de ce nu te-ai preschimbat, ca restul? Din ce-au zis Regele și Regina, am rămas cu impresia că nu-și puteau controla înfățișarea; că au fost nevoiți să răspundă chemării mele.

– E din pricină că nu mai pot lua o înfățișare de vârcolac. Când mi-am încălcat jurământul față de Regele Malec, am rupt legătura dintre mine și latura mea de vârcolac. Așa că nu am simțit *notam*-ul primitiv.

M-au străbătut scântei de șoc. Nu știusem asta.

– Dar atunci… mai ești vârcolac?

– Am în continuare durata de viață și forța unui vârcolac, dar nu mai pot lua înfățișarea mea reală. Privirea i s-a încețoșat. Uneori, se simte ca un membru lipsă: inabilitatea de-a simți când mă preschimb. Însă am făcut ce am făcut știind întru totul care aveau să fie consecințele. Nu mulți ar fi făcut-o.

Zeilor, trebuie să fi fost de neîndurat pentru el. Trebuie să se fi simțit… așa cum mă simțisem eu când fusesem forțată să port vălul. În parte, eram impresionată de loialitatea lui Alastir față de Atlantia și față de Regină. Și spunea multe despre caracterul lui: cine era ca om, ca vârcolac și ce era dispus să facă în slujba regatului.

– Ai făcut toate lucrurile pe care le-ai făcut, dar nu vrei să mă ucizi?

– Dacă te-am ucide, ai deveni o martiră. S-ar isca o răscoală, un alt război, când adevărata luptă se află, de fapt, la vest de noi. Se referea la Solis, la Ascendenți. Vreau să evit asta. Să evit crearea și mai multor probleme pentru regatul nostru. Și, curând, nu vei mai fi problema noastră.

– Dacă n-ai de gând să mă ucizi sau să mă lași aici să mor, nu prea pricep ce plănuiești să faci, m-am răstit eu.

– Le voi da Ascendenților ce și-au dorit cu disperare să păstreze, a zis el. Pe tine.

Capitolul cinci

Nu se poate să-l fi auzit bine. Nu se putea să plănuiască să facă ce spusese.

– Nu va ști nimeni până nu va fi prea târziu, mi-a zis el. Nu vor mai putea ajunge la tine, așa cum s-a întâmplat cu toți ceilalți pe care i-au luat Ascendenții.

– Nici… Nici măcar nu are sens ce zici, am spus eu, uluită să-mi dau seama că vorbea serios.

– Nu are?

– Nu! am exclamat eu. Din mai multe motive. Începând cu felul în care plănuiți să mă duceți acolo.

Alastir mi-a zâmbit, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai neliniștită.

– Penellaphe, draga mea, nu te mai afli între Pilaștrii Atlantiei, ci în Cripta Celor Uitați, ascunsă adânc în munții Skotos. Și de va afla cineva că te afli aici, tot nu va reuși să te găsească, pentru că vom fi deja plecați până atunci.

Am simțit cum mi se răceau măruntaiele. Nu-mi venea să cred.

– Cum ai trecut de gardieni?

– Cei care nu și-au dat seama de prezența noastră au simțit sărutul umbriței.

– Și cei care și-au dat? am întrebat eu, ghicind deja ce se întâmplase cu ei. Ați ucis gardienii?

– Am făcut ce trebuia făcut.

– Zeilor! am șoptit eu, înăbușind panica și furia ce se învolburau înlăuntrul meu. Au protejat Atlantia. Au…

– Nu erau adevărații gardieni ai Atlantiei, m-a întrerupt el. Dacă ar fi fost, te-ar fi nimicit de cum ți-ai făcut apariția.

Am făcut o grimasă și m-am forțat să respir regulat.

– Și dacă mă vei preda lor, explică-mi mai exact cum de nu voi fi o problemă pentru Atlantia, ținând cont că mă înapoiezi celor care plănuiesc să se folosească de sângele meu pentru a crea mai mulți vampiri.

Și-a ridicat greutatea de pe mână și s-a îndreptat de spate.

– Asta plănuiesc să facă?

– Ce altceva ar putea plănui? am întrebat eu. Mi-am amintit brusc ce-mi spusese ducesa Teerman în Capul Spessa. Pretinsese că regina Ileana avea să fie încântată să afle că m-am căsătorit cu Prințul, că aveam să pot face ceea ce ea nu reușise: să distrug regatul din interior. I-am alungat vorbele din minte înainte să se amestece cu spusele lui Alastir cum că aș fi fost o amenințare. Ducesa Teerman spusese multe minciuni înainte să moară, începând cu faptul că regina Ileana ar fi fost bunica mea, deși era vampir, iar ei erau incapabili să zămislească. Mai pretinsese și că Tawny făcuse Ascensiunea, cu ajutorul sângelui Prințului Malik. Nici asta nu-mi venea să cred.

Alastir m-a privit în tăcere preț de-o clipă.

– Haide, Penellaphe. Chiar crezi că Ascendenții nu au știut că au avut un descendent al lui Nyktos în mâinile lor timp de aproape nouăsprezece ani? Sau poate mai mult de-atât?

„Ian."

Mi s-a tăiat răsuflarea. Se referea la Ian.

– Mi s-a spus că Ian a făcut Ascensiunea.

– Nu aș avea de unde să știu asta.

– Dar crezi că regina Ileana și regele Jalara știau că suntem descendenți ai lui Nyktos? Nu mi-a răspuns, ceea ce m-a făcut să simt imboldul de-a mă năpusti asupra lui. Ce s-ar schimba dacă ar ști?

– Te-ar putea folosi ca să creeze alți vampiri, a încuviințat el, sau știu de ce ești în stare, știu ce s-a scris despre tine și plănuiesc să te folosească împotriva Atlantiei.

Mi s-a pus un nod în stomac. Ideea de-a fi dată pe mâinile Ascendenților era îndeajuns de înspăimântătoare în sine, însă gândul că aș fi putut fi folosită împotriva Atlantiei… împotriva lui Casteel?

– Atunci, îngăduie-mi să te întreb din nou: cum de nu e problema Atlantiei dacă vor… M-am tras iute spre zid, făcând ochii mari. Stai așa! Ai zis că foarte puțini oameni știau ce putea face Malec, că darurile mele sunt ca ale lui. Ar fi putut ghici că eu și Ian avem sânge de zei în noi, dar cum ar fi putut ști spița din care ne tragem?

M-am aplecat cât de în față am putut. Lucrezi cu Ascendenții, nu-i așa?

A strâns din buze.

– Unii dintre Ascendenți au trăit în timpul domniei lui Malec.

– Până ca Jalara să se lupte cu atlantienii în Pompay, Malec nu se mai afla pe tron, am zis eu. Ba, mai mult, a reușit să țină marea majoritate a atlantienilor în întuneric în ce privește abilitățile lui, în ce privește din cine se trăgea. Și totuși, un Ascendent oarecare știa toate astea? Un Ascendent care reușise să supraviețuiască războiului? Căci cu siguranță nu era vorba despre Jalara sau Ileana. Ei se trăgeau din insulele Vodina, unde sunt gata să pariez că făcuseră Ascensiunea. Am strâmbat din gură, dezgustată. Pretinzi că ești un adevărat protector al Atlantiei, dar ai uneltit împreună cu dușmanii ei. Cu cei care i-au ținut captivi pe ambii voștri prinți? Pe cei care…

– Nu are câtuși de puțin de-a face cu fiica mea, a zis el, iar eu mi-am închis gura. Toate lucrurile pe care le-am făcut au fost pentru coroană și pentru regat.

Pentru coroană? O senzație rece îngrozitoare mi s-a răspândit în piept, în timp ce mintea îmi zbura de la o descoperire la alta. Am dat să spun ceva, dar m-am oprit înainte să apuc să rostesc întrebarea al cărei răspuns voiam să îl aflu.

– Ce e? a întrebat Alastir. Nu ai de ce să faci pe tăcuta acum. Știm amândoi că nu ești așa.

Mi-am ridicat privirea spre el, și mi s-au încordat umerii.

– Părinții lui Casteel au știut ce aveai de gând să faci? Ripostaseră în templu, dar ar fi putut fi o prefăcătorie. Au știut?

Alastir m-a cercetat cu atenție.

– Are vreo importanță?

Da, avea.

– Da.

– Nu știu nimic despre asta, a zis el. Se poate să fi presupus că… frăția noastră s-a răsculat din nou, dar nu au fost implicați. Nu le vor plăcea lucrurile în care am fost implicat, dar cred că vor înțelege la un moment dat că au fost necesare. A tras adânc aer în piept, lăsându-și capul pe spate. Iar, dacă nu va fi așa, atunci și ei vor fi tratați ca o amenințare.

Am făcut din nou ochii mari.
– Pui…, am bâiguit eu. Pui la cale o lovitură de stat.
M-a privit brusc.
– Ba nu. Salvez Atlantia.
– Salvezi Atlantia colaborând cu Ascendenții, punându-i pe oamenii din regat într-un pericol și mai mare și răsturnând coroana sau făcându-le ceva și mai rău de-atât dacă nu sunt de acord cu acțiunile ale? E lovitură de stat în toată regula. Și trădare.
– Doar dacă le-ai jurat credință capetelor încoronate, a contracarat el. Și nu cred că se va ajunge la asta. Eloana și Valyn știu amândoi că pentru a proteja Atlantia s-ar putea să fim nevoiți să recurgem la fapte dezgustătoare.
– Și crezi că Prințul va fi de acord cu asta? am întrebat eu. Că, după ce mă vei preda Ascendenților, va renunța pur și simplu și va trece peste? Că se va căsători cu strănepoata ta, după ce fiica ta…
M-am oprit înainte să dau la iveală ce făcuse, de fapt, Shea. Nu i-am ascuns informațiile cu pricina de dragul lui. Zeilor mari, nici vorbă! Mă ardea cu sălbăticie dorința de a-i vedea chipul când avea să afle despre ce făcuse fiica lui, dar m-am oprit din respect față de Casteel, față de ce fusese nevoit să facă.
Alastir s-a holbat la mine, cu maxilarul încleștat.
– Te-ai fi potrivit cu Casteel, dar nu ai fi fost niciodată fiica mea.
– Categoric nu, am zis eu, înfigându-mi unghiile în palme. A trebuit să se scurgă câteva clipe înainte să-mi recapăt încrederea că aș fi putut vorbi din nou. Casteel m-a ales pe mine. Nu se va răzgândi și nu se va căsători cu strănepoata ta sau cu vreo altă rudă pe care o vei perinda prin fața lui. Îl forțezi doar să-și riște viața și viitorul Atlantiei. Pentru că va veni după mine.
M-a privit cu ochii pali.
– Nu cred că se va ajunge la asta.
– Atunci, te amăgești singur.
– Nu e vorba că aș crede că va renunța la tine, mi-a zis el. Pur și simplu, nu cred că va avea ocazia să încerce să te salveze.
Tot corpul mi s-a încordat.
– Dacă-l rănești cumva…
– Nu vei face nimic, Penellaphe. Nu te afli în postura de-a face ceva, mi-a zis el apăsat, iar eu mi-am înăbușit un țipăt de furie și

frustrare. Însă nu plănuiesc să-i fac rău Prințului. Și mă rog la zei să nu se ajungă vreodată la asta.

– Și atunci, ce… În clipa aceea mi-am dat seama. Crezi că Ascendenții mă vor ucide?

Alastir nu a spus nimic.

– Chiar că *te amăgești* singur. Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinindu-l de perete. Ascendenții au nevoie de mine. Au nevoie de sânge atlantian.

– Ia spune-mi, Penellaphe, ce vei face când vei ajunge în mâinile lor? În clipa în care vei scăpa de oase. Îi vei ataca, nu-i așa? Îi vei ucide pe cât mai mulți dintre ei, ca să te eliberezi și să te întorci la Prințul nostru.

Avea dreptate.

Aveam să ucid pe oricine și pe toți cei care aveau să se pună între mine și Casteel, pentru că meritam să fim împreună. Meritam un viitor împreună, o șansă să ne explorăm reciproc secretele. Să ne iubim. Meritam… *să trăim* pur și simplu. Aș fi făcut orice ca să mă asigur că așa avea să fie.

Alastir a continuat să mă privească.

– Și care crezi că este singurul lucru pe care Ascendenții îl prețuiesc mai mult decât puterea? Supraviețuirea. Nu vor avea aceste oase care să te țină legată. Și, dacă vor crede că nu te pot controla, dacă vor crede că reprezinți un risc prea mare, te vor ucide. Dar, înainte să se întâmple asta, îmi închipui că îi vei doborî pe mulți dintre ei.

Mi s-a făcut greață, și mi-am forțat mâinile să se relaxeze.

– Ucizi doi iepuri dintr-o lovitură?

A încuviințat din cap.

– Și dacă vei reuși, planul tău tot va eșua. Crezi că Prințul nu va ști că tu și toți așa-numiții protectori m-ați predat lor? Că vârcolacii nu vor ști?

– Va exista în continuare riscul unei răscoale, a recunoscut el, însă este destul de scăzut. Vezi tu, îi vom face să creadă că ai evadat și că ai ajuns pe mâinile Ascendenților. Nu vor ști niciodată că noi te-am dat pe mâna lor. Furia lor se va întoarce împotriva Ascendenților, așa cum ar fi trebuit să se-ntâmple dintotdeauna. Toți Ascendenții

vor fi uciși, iar cei care-i sprijină vor cădea împreună cu ei. Atlantia va lua înapoi ceea ce-i aparține. Vom redeveni un regat măreț.

Ceva din felul lui de-a vorbi mi-a dat de înțeles că, dacă mi-aș fi putut folosi darul, aș fi simțit mândrie și aroganță din partea lui. Mi-a lăsat impresia și că aș fi simțit setea lui după *mai mult*. Nu credeam câtuși de puțin că singurul lucru care-l motiva era salvarea Atlantiei. Nu ținând cont de faptul că planul lui primejduia și mai mult regatul. Nu ținând cont de faptul că planul ăsta putea fi în folosul lui dacă el supraviețuia.

– Am o întrebare, am zis eu și mi-am auzit stomacul chiorăind.

Alastir a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ce se va întâmpla cu tine dacă va ajunge rege Malik sau Casteel? Vei fi în continuare sfetnic?

– Regele și Regina își vor alege sfetnicul. De obicei, un vârcolac legat sau un aliat de încredere.

– Cu alte cuvinte, nu tu? Cum Alastir nu a spus nimic am știut că descoperisem ceva. Deci orice influență pe care o deții acum asupra coroanei, asupra Atlantiei, s-ar putea reduce sau ai putea chiar s-o pierzi cu totul?

Nu a spus nimic.

Și, întrucât Jasper era cel care vorbea în numele vârcolacilor, ce influență ar mai fi avut Alastir? Și ce fel de putere își dorea să exercite?

– Ce vrei să spui, Penellaphe?

– Am crescut printre curteni regali și alți Ascendenți, așa că am aflat de la o vârstă foarte fragedă că orice relație de prietenie și de cunoștință, orice petrecere sau dineu la care era invitat sau pe care o găzduia cineva și fiecare căsnicie stabilită de rege și de regină erau mutări ce aveau de-a face cu puterea. Fiecare alegere și decizie erau bazate pe felul în care puteai păstra, influența sau dobândi puterea. Nu cred că este o caracteristică pe care o au doar Ascendenții. Am văzut-o și la muritorii bogați. Am văzut-o în rândul gardienilor regali. Mă îndoiesc că vârcolacii sau atlantienii sunt diferiți.

– Unii nu sunt, a confirmat Alastir.

– Mă consideri o amenințare din pricina sângelui pe care-l port și din pricina lucrurilor pe care le pot face. Dar nici măcar nu mi-ai dat o șansă să dovedesc că nu sunt doar suma faptelor săvârșite de

strămoșii mei. Poți alege să mă judeci pe seama a ceea ce-am făcut ca să mă apăr, pe mine și pe cei pe care-i iubesc, însă eu nu-mi regret faptele, i-am spus. Poate că nu simți *notam*-ul primitiv, dar, dacă ai plănuit ca strănepoata ta să se mărite cu Casteel pentru a-i uni pe vârcolaci și pe atlantieni, atunci nu îmi dau seama de ce nu ai sprijini și uniunea noastră. De ce nu i-ai da șansa de a întări coroana și Atlantia. Nu este însă tot ce-ți dorești, nu-i așa?

I s-au umflat nările, și-a continuat să mă privească, fără să spună nimic.

– Tatăl lui Casteel își dorește răzbunare, la fel ca tine. Nu-i așa? Pentru ce i-au făcut fiicei tale. Însă Casteel nu vrea să meargă la război. Știi asta. Încearcă în schimb să salveze vieți în timp ce dobândește pământ. Așa cum a făcut la Capul Spessa.

Era întocmai ce plănuise Casteel: să negociem pentru pământ și eliberarea prințului Malik. Eu aveam să-mi găsesc fratele și să mă ocup de ceea ce devenise sau nu. Regele Jalara și regina Ileana nu aveau să rămână pe tron, nici măcar dacă aveau să fie de acord cu tot ce le impunea Casteel. Nu puteau rămâne pe tron. Avea să-i ucidă pentru chinurile pricinuite fratelui său și lui însuși. În mod straniu, ideea cu pricina nu mă mai făcea să mă zvârcolesc, cu inima împărțită. Încă era greu să împac imaginea reginei care mă îngrijise după moartea părinților mei cu cea a femeii care îi torturase pe Casteel și pe mulți alții, însă văzusem îndeajuns ca să știu că felul în care se purtase cu mine nu era suficient pentru a șterge grozăviile la care îi supusese pe alții.

Acum însă, dacă lucrurile aveau să iasă așa cum își dorea Alastir, planul acela nu mai avea cum să devină realitate.

– Ce-a făcut în Capul Spessa a fost impresionant, dar nu este de ajuns, a spus Alastir, pe un ton sec. Și dacă am putea revendica mai mult pământ, tot n-ar fi de ajuns. Eu și Regele Valyn vrem ca Solis să plătească, nu doar pentru pierderile noastre personale, ci și pentru ceea ce le-au făcut Ascendenții multora din neamul nostru.

– E de înțeles.

Mi-era destul de greu să-mi dau seama în ce se putea să se fi preschimbat Ian. Darămite Tawny, prietena mea atât de bună la suflet, de plină de viață și de dragoste! Dacă o transformaseră într-o

Ascendentă, așa cum pretinsese ducesa Teerman, și mie mi-ar fi fost greu să nu-mi doresc să văd Solisul arzând din temelii.
– Deci nu ești de acord cu planul lui Casteel, am zis eu. Îți dorești vărsare de sânge, dar, mai important de atât, îți dorești influența necesară pentru a obține toate astea. Și acum, vezi cum puterea aceea ți se scurge printre degete, deși n-am revendicat nici măcar o clipă coroana.
– Nu are importanță dacă îți dorești sau nu coroana. Câtă vreme trăiești, îți aparține. Este dreptul tău din naștere, iar vârcolacii se vor asigura că va deveni a ta, a zis el, vorbind despre poporul lui de parcă n-ar mai fi făcut parte din el. Și poate că nici nu se mai simțea parte din el. Nu știam și nici nu-mi păsa. Așa cum a fost și al lui Casteel, a continuat el. Nu contează dacă detești această răspundere la fel de mult ca Prințul.
– Casteel nu detestă această răspundere. Sunt convinsă că în viața lui a făcut mai multe pentru cei din Atlantia decât ai făcut tu de când ți-ai încălcat jurământul față de Malec, m-am răstit eu, furioasă. El doar…
– Refuză să creadă că fratele lui este o cauză pierdută și, prin urmare, refuză să își asume răspunderea tronului, lucru care ar fi fost în interesul Atlantiei. I s-a încleștat un mușchi al maxilarului. Așadar, cade pe mine să fac ce este mai bine pentru regat.
– Pe tine? am râs eu. Tu-ți dorești ce e mai bine pentru tine. Motivele tale nu sunt altruiste. Ești la fel ca toți ceilalți care sunt înfometați după putere și răzbunare. Și știi ce?
– Ce? s-a răstit el, în timp ce fațada lui de calm a început să se crape.
– Planul tău va da greș.
– Așa crezi?
Am încuviințat din cap.
– Și nu vei supraviețui. Dacă nu vei muri de mâna mea, atunci vei pieri de-a lui Casteel. Te va ucide. Și nu-ți va smulge inima din piept. Ar fi prea rapid și prea nedureros. Se va asigura că vei avea parte de o moarte dureroasă.
– Sunt dispus să accept consecințele pentru tot ce am făcut, mi-a răspuns el, ridicându-și bărbia. Dacă moartea este soarta mea, așa să fie. Măcar Atlantia va fi în siguranță în ce te privește.

Cuvintele lui m-ar fi tulburat dacă n-aș fi băgat de seamă cum i s-a încordat gura sau cum a înghițit în sec. Așa că i-am zâmbit, cum făcusem când îl privisem în ochi pe ducele Teerman.

Alastir s-a ridicat brusc.

– Poate că planul meu va eşua. E posibil. Aş fi nesăbuit dacă nu aş lua această posibilitate în calcul, drept care am făcut-o. M-a privit în ochi. Însă, dacă va eşua, nu vei fi eliberată, Penellaphe. Aş prefera să se pornească un război în rândul poporului meu, decât să văd coroana pe capul tău și pe tine dezlănțuindu-te asupra Atlantiei.

La un moment dat, un bărbat sau o femeie cu chipul acoperit de masca de bronz a Descendenților mi-a adus de mâncare. A așezat tava la îndemâna mea și apoi s-a dat iute în spate fără să spună ceva, făcându-mă să mă-ntreb dacă Alastir și așa-numiții *protectori* jucaseră cumva vreun rol în atacul din timpul Ritualului. Nu Casteel poruncise atacul săvârșit în numele Celui Întunecat, însă fusese oricum organizat și bine plănuit. Cineva pornise un incendiu ca să-i atragă pe mulți dintre gardienii de pe Metereze departe de castel, iar Jansen s-ar fi putut asigura de asta.

Mi-am încleștat maxilarul și m-am holbat la felia de brânză și la bucata de pâine înfășurate lejer într-o fâșie de pânză, lângă care se afla un pahar cu apă. Când Casteel avea să afle că nu fusese trădat doar de Alastir, ci și de Jansen, furia lui avea să fie de neînduplecat.

Iar durerea lui?

Avea să fie la fel de cruntă.

Însă ce simțeam eu când mă gândeam la faptul că Alastir fusese implicat în moartea părinților mei? O furie ce-mi mistuia pielea. Fusese de față. Venise ca să-mi ajute familia și, în schimb, o trădase. Și ce mi-a spus, cum că părinții mei ar fi știut adevărul despre Ascendenți? Era limpede că aflaseră adevărul și apoi fugiseră. Nu însemna că știuseră ani întregi și nu făcuseră nimic în privința asta.

Iar mama mea? O slujnică? Dacă era adevărat, de ce nu a ripostat în noaptea aceea?

Sau oare nu-mi aminteam eu că o făcuse?

Erau atâtea lucruri pe care nu mi le puteam aminti din noaptea cu pricina, lucruri despre care nu reușeam să-mi dau seama dacă erau

reale sau doar coșmaruri. Nu-mi venea să cred că le uitasem. Oare le blocasem pentru că mă temeam de ele? Ce altceva uitasem?

Oricum, nu știam dacă slujnicele reginei aveau sau nu rolul de gardian. Și nici nu credeam că mai fusese implicat vreun întuneric în noaptea cu pricina, în afară de cel al lui Alastir. Simțul lui distorsionat al onoarei și al echității nu-l lăsa să-și asume răspunderea pentru ce făcuse. Îi condusese cumva pe acei Temuți la noi, după care îi lăsase pe toți cei din han să moară. Doar pentru că purtam în mine sângele zeilor.

Doar pentru că eram urmașa Regelui Malec.

Unei părți din mine încă nu-i venea să creadă toate aceste lucruri… Părții aceleia vechi din mine care nu reușise să priceapă ce anume, în afară de un dar pe care nu mi s-a îngăduit să-l folosesc sau de faptul că mă născusem cu căiță, mă făcuse îndeajuns de specială încât să devin Aleasa. Binecuvântata. Fecioara. Mi-am amintit atunci de când eram mică și obișnuiam să mă ascund noaptea după tronul reginei Ileana, în loc să mă duc în odaia mea, pentru că mă temusem mereu de întuneric. Era aceeași parte din mine care îmi îngăduise să-mi petrec după-amiezile împreună cu fratele meu, prefăcându-mă că părinții mei se plimbau prin grădină, nu că erau morți. Mi s-a părut că fusesem incredibil de tânără și de naivă.

Dar nu mai eram acea fetiță. Nu mai eram tânăra Fecioară. Sângele meu explica darurile cu care mă născusem și de ce devenisem Fecioara, felul în care darul meu se amplificase și de ce-mi strălucea pielea. Explica și neîncrederea, și agonia pe care le simțisem din partea Reginei Eloana. Știuse întocmai din cine mă trăgeam și probabil i se făcuse greață la gândul că fiul ei se căsătorise cu urmașa unui bărbat care o trădase în mod repetat, aproape distrugând regatul.

Cum să mă primească vreodată cu brațele deschise, acum că știa adevărul?

Oare Casteel avea să mă mai poată privi vreodată la fel?

Pieptul mi s-a strâns dureros în timp ce mă holbam la mâncare. Oare aveam să mă bucur măcar de ocazia de a-l revedea pe Casteel? Secundele s-au preschimbat în minute în timp ce am încercat să nu mă mai gândesc la ce plănuise Alastir. Nu puteam stărui prea mult

asupra celui mai pesimist scenariu care mi se derula în minte. Altminteri, senzația de panică pe care o izgonisem ar fi pus stăpânire peste mine.

Nu aveam să îngădui ca planul lui Alastir să reușească. Nu *puteam* îngădui așa ceva. Cu prima ocazie, trebuia ori să evadez, ori să ripostez. Iar asta însemna că aveam nevoie de forță. Trebuia să mănânc.

M-am întins cu grijă, am rupt o bucată de brânză și am gustat cu băgare de seamă din ea. Era cam fadă. Bucata de pâine din care am gustat după aceea era categoric râncedă, dar le-am mâncat rapid pe amândouă, apoi am băut apa, încercând să nu mă gândesc la gustul ei granulos sau la cât era probabil de murdară.

După ce am terminat, m-am concentrat asupra suliței. Și de-aș fi reușit s-o iau de la sărmanul suflet de lângă mine, tot n-aș fi reușit s-o ascund. Dar poate că, dacă aș fi reușit să-i rup lama, aș fi avut șanse mai mari s-o ascund. Am tras aer în piept, care mi s-a părut… straniu de apăsător, apoi am întins mâna spre suliță și m-am oprit numaidecât. Nu din cauza legăturilor, care nu se strânseseră.

Am înghițit în sec, și mi-a stat inima în piept. Am simțit o aromă dulceagă stranie în gâtlej și… furnicături pe buze. Le-am atins cu vârfurile degetelor și nu mi s-a părut că aș fi simțit apăsarea. Am încercat să înghit din nou în sec, dar mi s-a părut ciudat… ca și cum mecanica gâtlejului mi-ar fi încetinit.

Mâncarea. Gustul *nisipos* al apei.

Zeilor mari!

Gustul acela dulceag. Poțiunile pentru somn pe care tămăduitorii le preparau în Masadonia îți lăsau un gust dulceag, zaharat. Refuzasem poțiunile acelea dintr-un motiv anume, oricât de puțin reușeam să dorm. Erau puternice și te făceau să-ți pierzi întru totul cunoștința, ore întregi, lăsându-te cu desăvârșire neajutorat.

Mă drogaseră.

Așa plănuia Alastir să mă mute. Așa plănuia să mă ducă Ascendenților. Avea să-mi poată scoată legăturile în siguranță, pentru că aveam să fiu fără cunoștință. Iar când aveam să-mi vin în fire…

Erau șanse mari să mă aflu din nou în mâna Ascendenților.

Și cel mai probabil că planul lui Alastir avea să se împlinească, pentru că nu le-aș fi permis niciodată Ascendenților să mă folosească, pentru absolut *nimic*.

Furia împotriva lor, și împotriva mea însăși, a răbufnit în mine, înlocuită lent de o senzație de panică, și m-am împleticit spre zid. Aproape că nici n-am simțit durerea legăturilor care s-au strâns. M-am întins, disperată, după suliță. De-aș fi reușit să pun mâna pe lamă, măcar aș fi avut o armă, în pofida legăturilor din oase și rădăcini. Am încercat s-o apuc, însă n-am reușit să-mi ridic brațul. Îl simțeam de parcă n-ar mai fi făcut parte din mine. Picioarele mi-au devenit grele, amorțite.

– Nu, nu, am șoptit eu, împotrivindu-mă căldurii viclene ce mi se infiltra în mușchi, în piele.

Însă în zadar.

Amorțeala a pus stăpânire peste trupul meu, îngreunându-mi pleoapele. De data aceasta, neantul m-a învăluit fără nici o durere. Pur și simplu, am adormit, știind că la trezire avea să mă aștepte un coșmar.

Capitolul șase

Când am deschis ochii, am văzut că tavanul criptei era acoperit de luminițe scânteietoare. Buzele mi s-au depărtat, și am tras câteva guri adânci de aer… proaspăt și curat. Nu vedeam, de fapt, tavanul, nici luminițe. Ci stele. Eram afară; nu mai eram în criptă.

– Fir-ar! a înjurat un bărbat din dreapta mea. S-a trezit.

Trupul meu a reacționat imediat la sunetul vocii. Am dat să mă ridic…

Am simțit cum mă apasă ceva peste tot, apoi un val de durere ascuțită, înțepătoare. Mi-am încleștat maxilarul, ca să nu urlu de durere, când mi-am ridicat capul de pe o suprafață plată și dură. Eram legată cu oase de fildeș împletite cu rădăcini groase și închise la culoare de la piept până la genunchi.

– E-n regulă. Nu va reuși să se elibereze.

Am privit în direcția din care se auzise vocea. Comandantul Jansen se afla în stânga mea, cu chipul ascuns de o mască de vârcolac argintie. S-a întors spre mine. În spatele lui am văzut rămășițele fărâmițate ale unui zid de piatră scăldat în lumina lunii, iar dincolo de el – doar întuneric.

– Unde mă aflu? am întrebat eu cu vocea răgușită.

Și-a înclinat capul într-o parte; ochii îi erau simple umbre în fantele înguste ale măștii.

– Te afli printre rămășițele orașului Irelone. A făcut un semn amplu cu mâna. Atât a mai rămas din cândva mărețul castel Bauer.

Irelone? Numele mi se părea oarecum familiar. A durat câteva momente pentru ca mintea să mi se limpezească suficient de mult ca să-mi aduc aminte de hărțile vechi, cu cerneala lor ștearsă, create înainte de Războiul Celor Doi Regi. Irelone… Da, numele mi-era cunoscut. Fusese un oraș-port situat la nord-est de unde se afla acum Carsodonia. Orașul căzuse înaintea Pompay-ului, în timpul războiului. Zeilor mari, asta însemna că…

Mă aflam în Ținuturile Pustii.

Inima îmi bătea cu putere-n piept. Oare cât timp dormisem? Câteva ore sau câteva zile? Nu știam unde anume în munții Skotos se aflase cripta celor uitați. Se prea putea ca criptele să se fi aflat la poalele munților, la o zi și jumătate de mers călare în nordul regiunilor exterioare ale Ținuturilor Pustii.

Cu gâtlejul uscat, mi-am ridicat capul doar cât să privesc în jur. Zeci de așa-numiți protectori se aflau în centrul a ceea ce ar fi putut fi cândva antreul castelului și de-a lungul marginilor structurii dărăpănate, toți cu chipurile ascunse sub măști de bronz lucioase. Era o priveliște desprinsă din cele mai negre coșmaruri. Oare Alastir se număra printre ei?

În întunericul de dincolo de ruine se putea zări văpaia unei singure torțe.

– Au sosit, a anunțat un bărbat cu mască. Ascendenții.

Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut mai multe torțe aprinzându-se, aruncând o strălucire portocalie peste grămezi de pietre și pământ căzute ce refuzaseră să găzduiască o nouă viață în sutele de ani care trecuseră de atunci. S-au format umbre, și am auzit sunete de copite și roți înaintând pe pământul bătătorit.

– Că-ți vine sau nu să crezi, mi-a spus Jansen, apropiindu-se și aplecându-se deasupra mea, cu mâinile sprijinite de piatră, nu i-aș dori nimănui soarta ta.

L-am privit în ochi și m-am umplut de furie.

– Mi-aș face mai multe griji în privința sorții tale, nu a mele.

Jansen s-a holbat în jos la mine preț de o clipă, apoi și-a vârât mâna în buzunarul pantalonilor.

– Știi ce, mi-a zis el, ridicându-și mâna în care ținea acum o bucată de pânză, când ai fost Fecioara, măcar știai când să taci din gură.

– Voi…

Mi-a vârât bucata de material în gură, legându-i capetele la ceafă, reducându-mi astfel la tăcere amenințările. Mi s-a făcut greață de la gustul ei și de la junghiul de neputință pe care l-am simțit.

A ridicat dintr-o sprânceană, apoi s-a îndepărtat de lespedea de piatră, ducându-și mâna spre mânerul unei săbii scurte. Umerii i s-au încordat, și mi-am dorit să-i pot vedea mina. S-a întors cu spatele spre mine, în timp ce alți câțiva și-au tras săbiile.

– Fiți alerți! s-a răstit el. Dar nu atacați!

Bărbații mascați au ieșit din câmpul meu vizual chiar pe când scârțâitul roților de trăsură s-a oprit. Am privit cum au dus torțele în față și le-au înfipt în pământ în jurul rămășițelor dărăpănate ale castelului Bauer și m-am gândit doar la clipa următoare, ba chiar doar la clipa aceea. Inima îmi bătea nebunește. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Mi-am răsucit capul într-o parte, sperând să disloc legăturile, dar nu s-au clintit.

Am început să intru în panică pe când o umbră întunecată s-a apropiat de ceea ce rămăsese din treptele castelului și le-a urcat lent. O siluetă înveșmântată în negru și roșu se afla în mijlocul zidurilor pe jumătate prăbușite. Am încremenit, însă inima a continuat să-mi bată cu putere, izbindu-se de piept.

Nu se putea întâmpla așa ceva.

Două mâini palide au ridicat gluga mantiei, apoi au coborât-o pe spate, dând la iveală chipul unei femei pe care nu o recunoșteam. Avea părul de culoarea razelor de soare, pieptănat pe spate de pe chipu-i rece și angular. A înaintat, lovind piatra cu călcâiele. Nu le-a aruncat nici măcar o privire celorlalți. Nu părea să se teamă deloc de prezența lor sau de săbiile pe care le țineau în mâini. Era concentrată doar asupra mea, iar eu m-am întrebat cum de puteau împărți același spațiu. Oare atât de puternice să fi fost nevoia protectorilor de-a scăpa de mine și dorința Ascendenților de-a mă revendica? Și oare Ascendenții m-ar fi luat fără să încerce să-i captureze pe toți atlantienii din mijlocul lor, care erau cu toții plini de sângele după care tânjeau cu atâta disperare?

Zeilor, o parte bolnavă a mea spera că era o capcană. Că Ascendenții aveau să se năpustească asupra lor. S-ar fi potrivit de minune.

M-am forțat să nu schițez nici o reacție când Ascendenta a trecut de picioarele mele și-a făcut o grimasă când a zărit lanțurile din oase și rădăcini.

– Ce e asta? a întrebat ea pe un ton rece.

– Ca să o țină… calmă, a răspuns Jansen de undeva din spatele meu. Va trebui să i le dați voi jos. Călușul? Păi, era cam nepoliticoasă. Sugerez să-l lăsați la locul lui cât mai mult timp posibil.

„Ticălosul”, am rostit eu în gând, fierbând de furie, privind-o pe Ascendentă apropiindu-se.

– Îmi pare destul de calmă acum. S-a holbat la mine, la cicatricile mele, cu ochi ce păreau să fi înghițit noaptea cu totul. A răsuflat, cutremurându-se. Ea este, i-a zis cuiva care a rămas în întuneric și s-a întins spre mine. Am simțit atingerea degetelor ei reci pe frunte și am tresărit. Pe buzele-i roșii ca sângele i s-a ivit un zâmbet. Va fi bine, Fecioară. Te vom duce acasă. Acolo unde e locul tău. Regina ta va fi foarte…

Ascendenta s-a smucit în spate, fără vreun avertisment, și-am simțit ceva ud și cald împroșcându-mă pe față și pe gât. Ne-am coborât privirea în același timp și-am făcut amândouă ochii mari când am văzut săgeata groasă înfiptă adânc în pieptul ei.

Buzele i s-au retractat, dându-i la iveală colții în zigzaguri, și a scos un mârâit pițigăiat.

– Ce naiba…

O altă săgeată i-a străpuns capul, fărâmițând oase și țesuturi. Era o priveliște atât de neașteptată și de bruscă, încât la început nici măcar n-am auzit strigătele. Puteam doar să mă holbez la locul în care se aflase… în care *fusese* capul ei. Dintr-odată, ceva uriaș și alb a țâșnit în câmpul meu vizual, doborând un bărbat mascat.

„Delano.”

M-a inundat un val de ușurare atât de brusc, încât am țipat, sunetul fiind înăbușit de căluș. Veniseră. Mă găsiseră. Mi-am întors capul într-o parte și în cealaltă, forțându-mă să mă uit cât mai departe posibil. Un alt vârcolac a țâșnit în față, unul uriaș și cu blana închisă la culoare. A străbătut ca o săgeată podeaua ruinelor, mușchii lui puternici încordându-se când a sărit peste unul dintre zidurile pe jumătate dărâmate. Vârcolacul a dispărut în noapte, dar am auzit apoi un țipăt strident din întuneric. Vârcolacul prinsese un Ascendent.

– *Poppy*.

Mi-am smucit capul spre dreapta și m-am înfiorat când l-am văzut pe Kieran. Nu arăta câtuși de puțin ca ultima dată când îl văzusem: pielea lui avea acum o nuanță maronie caldă, care contrasta cu veșmintele-i negre. Am dat să mă întind spre el, dar m-am oprit, șuierând de durere.

Kieran a înjurat și mi-a scos călușul, măsurându-mă cu ochii lui pali din cap până-n picioare.
– Cât de grav ești rănită?
– Nu sunt. M-am forțat să nu mă mișc, ignorând senzația ca de bumbac pe care mi-o lăsase călușul în gură. E din pricina legăturilor. Sunt…
– Oasele unei zeități. S-a strâmbat de dezgust și s-a întins spre cel care se afla chiar sub gâtul meu. Știu ce sunt.
– Ai grijă, l-am avertizat eu. Au pinteni în ele.
– Voi fi bine. Numai… nu te mișca, mi-a poruncit el, și mușchii brațului gol i s-au încordat când a tras de primul șir de legături.
M-au năpădit o mie de întrebări, dar am rostit-o mai întâi pe cea mai importantă dintre ele.
– Casteel…
– Îl eviscerează pe un idiot care poartă o afurisită de mască de Descendent, mi-a răspuns el, apucând osul și rădăcinile cu ambele mâini.
Chiar dacă mi s-a părut extrem de grotesc, mi-am întors capul în cealaltă parte, încercând să-l găsesc cu privirea…
– Stai locului, Poppy.
– Încerc.
– Încearcă mai din greu, s-a răstit Kieran, mijind ochii la pielea sfâșiată de pe încheieturile mele. Cât timp ai fost legată cu astea?
– Nu știu. Nu foarte mult, am zis eu.
Privirea pe care mi-a aruncat-o Kieran mi-a dat de înțeles că știa că mințeam.
– Sunteți bine cu toții? Tatăl tău?
A încuviințat din cap în timp ce un bărbat lat în umeri și-a făcut apariția la câțiva pași în spatele lui. Avea părul blond prins într-un coc jos. M-a străbătut o undă de șoc când bărbatul s-a întors într-o parte și și-a înfipt sabia în pieptul unui bărbat, smulgându-i masca de Descendent.
Era tatăl lui Casteel. Era aici. Nu știu dacă era din pricina foamei sau a senzației de panică rămasă la gândul că în doar câteva secunde m-aș fi aflat din nou în ghearele Ascendenților sau din pricina vorbelor lui Alastir, dar am simțit cum mi se strânge gâtlejul și cum

mă podidesc lacrimile în timp ce m-am holbat la Regele Valyn. Era aici, luptând ca să mă elibereze.

– Cred că tata își varsă mânia sfâșiind Ascendenți împreună cu Naill și Emil, mi-a zis Kieran.

– S-ar părea că la fel face și tatăl lui Casteel, am rostit eu ușor, sugrumată de emoțiile intense care mă năpădeau.

Nu-mi venea să cred că Valyn era aici. Era incredibil de periculos pentru el să se afle atât de departe de Atlantia. Dacă vreunul dintre Ascendenți ar fi știut că el era cel îmbrăcat complet în negru, ar fi roit cu toții în jurul lui. Cu siguranță știa care erau riscurile, și totuși era aici, ajutându-l pe Casteel. Ajutându-mă pe *mine*.

Kieran a pufnit.

– De-ai ști tu!

Încă aveam atât de multe întrebări, însă trebuia să mă asigur că Kieran știa cu ce aveau de-a face.

– Nu a fost doar mâna lui Alastir. Nu știu dacă el este aici, dar comandantul Jansen este. Poartă o mască de Descendent argintie.

Maxilarul i s-a încleștat când a rupt legătura în două. Capetele au căzut în lateral.

– Ai mai recunoscut pe cineva?

– Nu. Inima îmi bătea cu putere. Dar… Beckett… Nu era el la templu. El e… Vocea mi s-a frânt. Nu a fost el.

Kieran a apucat al doilea șir de legături.

– Poppy…

– Beckett e mort, i-am spus eu, iar el m-a privit brusc în ochi, încremenind. L-au ucis, Kieran. Nu cred că au plănuit s-o facă, dar s-a întâmplat. E mort.

– Fir-ar, a mârâit el, punându-se din nou în mișcare.

– Jansen a luat înfățișarea lui Beckett. El a plecat de la Capul Spessa cu noi. Nu Beckett. Jansen a mărturisit totul, iar Alastir mi-a zis că a plănuit să mă dea pe mâna Ascendenților.

– Evident, a răspuns Kieran sarcastic, rupând încă un set de oase și rădăcini. Idiotul naibii!

Am râs, și mi s-a părut un râs aspru și nelalocul lui în toiul strigătelor de durere și al mârâiturilor furioase din jurul meu. Mi s-a părut însă la fel de greșit, dar straniu de minunat, că puteam râde

din nou. Râsul mi s-a estompat când m-am holbat la încruntătura lui Kieran. I-am spus apoi în șoaptă:

– Alastir a spus că mă trag din Nyktos. Că sunt înrudită cu Regele Malec și că a fost de față în noaptea în care au murit părinții mei. A fost…

O mișcare din spatele lui Kieran mi-a captat atenția. Un bărbat mascat gonea spre noi…

Înainte să apuc să-l avertizez pe Kieran, *el* era deja acolo, înalt și întunecat ca noaptea care se furișa printre ruine, cu părul negru-albăstrui răscolit de vânt. Întreaga-mi ființă s-a întors spre Casteel, care și-a înfipt sabia stacojie în stomacul protectorului, împlântând-o în zidul din spatele siluetei mascate. Casteel s-a întors, apucându-l pe un altul de braț. Un huruit întunecat i s-a desprins din gâtlej, și l-a tras pe om spre el. Cu dinții dezveliți, și-a plecat capul pe gâtul omului, sfârtecându-i pielea, *străpungându-i* în același timp pieptul cu mâna. Și-a ridicat capul și l-a scuipat pe protector cu propriul sânge.

Casteel a azvârlit cadavrul la pământ și și-a ridicat privirea spre un altul, în timp ce sângele-i curgea din gură.

– Ce e?

Bărbatul mascat s-a întors și-a luat-o la goană.

Casteel a fost mai rapid ca el, ajungându-l din urmă într-o clipită. Și-a înfipt pumnul în spatele bărbatului și apoi și-a tras brusc brațul înapoi, scoțând ceva alb și pătat cu sânge și țesut. Șira spinării. Zeilor mari, era *șira spinării* bărbatului mascat.

Kieran m-a privit în ochi.

– E puțin cam furios.

– Puțin? am șoptit eu.

– În regulă, e furios de-a binelea, s-a corectat Kieran, apucând legăturile situate chiar sub sânii mei. Și-a pierdut mințile căutându-te. Nu l-am mai văzut niciodată așa. Mâinile i-au tremurat ușor când a apucat lanțurile de oase și rădăcini. *Niciodată*, Poppy.

– Eu… M-am oprit când l-am văzut pe Casteel întorcându-se. Privirile ni s-au întâlnit, și Nyktos însuși ar fi putut să apară în fața mea și tot n-aș fi fost în stare să-mi mut privirea de la el. Trăsăturile-i ascuțite și ochii lui emanau o furie de nedescris. Se mai putea vedea doar o fâșie subțire de chihlimbariu, însă am zărit în

privirea lui și ușurare, și ceva atât de potent, de puternic, încât nu aveam nevoie de nici un dar ca s-o simt.

Vântul i-a ridicat marginile mantiei când a pornit spre mine. Un gardian a ieșit din întuneric; purta uniforma neagră a Gărzii Regale și venise împreună cu Ascendenții. Casteel a pivotat, l-a apucat de gât și i-a înfipt sabia în piept.

– Îl iubesc, am șoptit eu.

Kieran s-a oprit lângă picioarele mele.

– Abia acum ți-ai dat seama?

– Nu.

L-am urmărit cu privirea pe Casteel, care a scos un pumnal din lateral și l-a azvârlit în noapte. Am priceput după țipătul ascuțit și mult prea rapid care s-a auzit că își atinsese ținta. Fiecare părticică din mine a vibrat de nevoia de a-l atinge, de a-i simți trupul sub mine, ca să pot șterge amintirea pielii lui de ultima dată când l-am atins. Am răsuflat tremurat.

– Cum m-ați găsit?

– Casteel a știut că trebuiau să fie implicați și alții din Garda Coroanei, mi-a zis Kieran. Le-a explicat foarte clar că, dacă nu avea să afle cine anume, avea să înceapă să-i ucidă pe toți.

Mi s-a pus un gol în stomac când l-am privit în ochi pe Kieran. Nu a fost nevoie să întreb.

– Și-a folosit forța de constrângere. Așa i-a găsit pe patru dintre ei, dar unul singur știa cu adevărat ceva, mi-a zis el. El ne-a spus unde erai și ce fusese plănuit. Am ajuns la cripte cu doar câteva ore după plecarea voastră, dar n-am rămas cu mâna goală.

Eram prea plină de speranță ca să întreb, dar am făcut-o oricum:

– Alastir?

Un rânjet sălbatic i-a apărut pe față.

– Da.

Slavă zeilor! Am închis scurt ochii. Uram cât de trădat probabil se simțea Casteel, dar măcar Alastir nu era liber.

– Poppy? a zis Kieran, apucând ultima legătură de oase. Presupun că, și dacă te voi ruga frumos să stai deoparte la bătălia asta, tot nu mă vei asculta, așa-i?

M-am ridicat șovăielnic, așteptându-mă să simt durere. N-am simțit însă nimic în afară de durerile de dinainte.

– Cât timp m-au ținut captivă?

I-am văzut nările umflându-i-se.

– Au trecut șase zile și opt ore.

„Șase zile."

Pieptul mi s-a ridicat brusc.

– M-au ținut legată de zidul unei cripte pline cu rămășițe de zeități. M-au drogat și au plănuit să mă dea pe mâna Ascendenților, i-am zis eu. Nu, n-am de gând să stau deoparte.

– Desigur, a oftat el.

S-a rupt și ultimul os, iar Kieran l-a tras la o parte. De cum a dispărut, am simțit un val de furnicături pe ceafă și pe șira spinării, ce s-a ramificat, urmând traseul nervilor. Centrul pieptului mi s-a încălzit, și abia atunci mi-am dat seama că răceala pe care o simțisem nu era doar o consecință a criptei umede și reci ca gheața în care mă ținuseră. O simțisem și din pricina oaselor. Aveam impresia că sângele mi-a năvălit din nou în părți ale corpului care amorțiseră. Dar nu era sânge, nu-i așa? Era… *eather*-ul. Senzația de furnicături nu era însă deloc dureroasă, ci mai degrabă ca un val de ușurare.

Un bâzâit a început în centrul pieptului și mi s-a desprins apoi de pe buze, vibrând. Simțurile mi s-au deschis și întins, conectându-mă cu cei din jurul meu. Am simțit teama amară, îmbibată în sudoare, și arsura ascuțită, acidă a urii. Nu am încercat să le opresc. Am lăsat ca instinctul, acea cunoaștere primitivă ce se trezise în Odăile lui Nyktos, să preia controlul. Mi-am coborât picioarele de pe suprafața înălțată chiar pe când Casteel l-a doborât pe un bărbat ce părea a fi un Ascendent, tatăl lui luptând alături de el. M-am ridicat, năpădită de un val de putere stârnit de simplul fapt că puteam sta în picioare după ce fusesem țintuită locului atât de mult timp de legăturile din oase și rădăcini.

Kieran a ridicat o sabie căzută și s-a holbat la ea, încruntat.

– Ține, mi-a zis el, întinzându-mi arma.

Am clătinat din cap și am făcut un pas; dezobișnuite de a-mi susține greutatea, picioarele mi-au tremurat ușor. Bâzâitul din piept s-a întețit, *eather*-ul din sânge intensificându-se în timp ce mi-am ținut simțurile larg deschise. Oamenii aceștia voiau să mă rănească. *O făcuseră*, de fapt. Și le făcuseră rău lui Casteel, lui Kieran și

tuturor celorlalți. Îl uciseseră pe Beckett. Nici unul dintre ei nu merita să trăiască.

Marginile razei vizuale mi s-au albit, și-am văzut cu ochii minții cum coardele subțiri albe-argintii au țâșnit din mine, sfârâind pe podea și reconectându-se cu ceilalți. Furia mea li s-a alăturat emoțiilor zdrobitoare ce-mi inundau simțurile. Am tras adânc aer în piept, absorbind sentimentele tuturor, lăsând ca ura, teama și simțul lor distorsionat al echității să-mi îmbibe pielea și să devină parte din mine. Emoțiile cu pricina s-au împletit cu coardele din mintea mea. Am absorbit totul, simțind furtuna toxică vibrând în mine. Nu aveau să aibă timp să regrete ce făcuseră. Aveam să-i distrug. Aveam să-i nimicesc…

Atunci, mi-am amintit cuvintele lui Alastir. „Ești periculoasă acum, dar vei deveni cu totul altceva."

Neliniștea mi-a explodat în măruntaie, dispersând coardele argintii din mintea mea. Oamenii aceștia meritau orice le-aș fi făcut. Nu avea importanță ce spusese Alastir. Dacă îi ucideam, nu aveam să o fac pentru că nu mă puteam controla și nu aveam să o fac pentru că eram imprevizibilă sau haotic de violentă, așa cum se presupunea că erau zeitățile. Voiam doar să guste la rândul lor din emoțiile lor, voiam doar ca urâțenia aceea să fie ultimul lucru pe care aveau să-l simtă. Îmi doream asta mai mult decât…

Mi-o doream prea mult, deși n-ar fi trebuit să mi-o doresc deloc.

Nu-mi făcea plăcere să ucid, nici măcar pe Temuți. Uciderea era doar o realitate dură ce n-ar fi trebuit să fie dorită sau savurată.

Tulburată, am tras adânc aer uscat în piept și am făcut ceea ce trebuia să fac mereu atunci când mă aflam într-o mulțime sau în preajma celor care își proiectau emoțiile în spațiul din jurul lor. Mi-am închis simțurile, alungând din mintea mea țesătura argintie de lumină. Bâzâitul din piept s-a domolit, dar mintea mea, nu. Mă oprisem. Atât aveam nevoie să știu ca să-mi dovedesc că vorbele lui Alastir fuseseră o minciună. Nu eram o entitate haotică și violentă incapabilă să se controleze.

Kieran a venit lângă mine, poziționându-se astfel încât să mă poată vedea și pe mine, dar să vadă și tot ce se întâmpla în jurul nostru. Și-a desfăcut mantia.

– Te simți bine?

– Nu sunt un monstru, am șoptit eu.
S-a crispat.
– Poftim?
Am înghițit în sec, clătinând din cap.
– Nimic, i-am răspuns eu, bâlbâindu-mă ușor. Eu… L-am privit apoi pe Regele Valyn doborând un alt bărbat mascat. El și Casteel luptau cu aceeași forță elegant de brutală. Sunt bine.
Kieran mi-a acoperit umerii cu materialul moale, făcându-mă să tresar.
– Ești sigură?
– Da. L-am privit în ochi în timp ce mi-a închis nasturele chiar sub gât. Abia atunci mi-am amintit că eram îmbrăcată doar cu afurisitul de furou subțire. A apropiat apoi jumătățile mantiei. Mulțumesc! Voi sta deoparte de data asta, am zis eu.
– Aș vrea să le mulțumesc zeilor, a murmurat Kieran, dar acum chiar sunt îngrijorat.
– Sunt bine. L-am urmărit cu privirea pe Casteel, care s-a răsucit, doborându-i sabia unui protector. Lama a zăngănit pe podeaua de piatră, în timp ce Casteel și-a dus sabia în spate, pregătit să-i aplice lovitura fatală. Masca bărbatului a strălucit în lumina lunii: era argintie.
„Jansen."
– Casteel, oprește-te! am strigat eu.
S-a oprit, răsuflând apăsat, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i, și și-a îndreptat sabia spre Jansen. Aveam să mă minunez mai târziu de faptul că se oprise fără șovăială. Fără întrebări. Am înaintat.
– I-am făcut o promisiune.
– Parcă ziceai că vei sta deoparte de data asta, mi-a spus Kieran, ținând pasul cu mine.
– Așa este, i-am răspuns eu. Însă el e diferit.
Casteel s-a încordat când mi-a auzit cuvintele și-a înaintat atât de rapid, încât am crezut că avea să-i dea oricum lovitura fatală. Dar nu a făcut-o. A apucat partea din față a măștii argintii și i-a smuls-o de pe față.
– Ticălosule!
A aruncat masca pe jos.

Jansen s-a uitat când la Casteel, când la tatăl lui.
– Ea va…
– Ține-ți naibii gura, a mârâit Casteel, dându-se într-o parte.
Am înaintat cu pași apăsați, simțind piatra rece sub picioarele-mi desculțe, cu Kieran în urma mea. Când am trecut pe lângă Casteel, mi-a apăsat mânerul sabiei lui în palmă și m-a sărutat ușor pe obraz cu buzele-i însângerate.
– Poppy, mi-a zis el, și sunetul vocii lui a reușit să facă o spărtură mică în zidul pe care-l construisem în jurul darurilor mele.
Am perceput tot ce simțea în clipa aceea. Furia fierbinte și acidă, sentimentul înviorător de ușurare, cu aromă lemnoasă, și căldura tuturor sentimentelor ce le purta pentru mine. Și, ținând cont de tot ce trăise înainte, amărăciunea fricii și a panicii.
M-am cutremurat când m-am holbat la Jansen.
– Sunt în regulă.
Casteel mi-a strâns mâna în care țineam acum sabia lui.
– Nu e nimic în regulă la toate astea.
Avea dreptate.
Chiar nu era.
Dar știam ce anume ar fi făcut ca lucrurile să fie puțin mai în regulă, fie că era drept, fie că nu.
M-am eliberat din strânsoarea lui Casteel.
– Ce ți-am făgăduit? l-am întrebat pe Jansen.
Comandantul Gărzii Regale s-a întins după sabia lui căzută, însă eu m-am mișcat mai iute și-am înfipt sabia în el. A gemut și s-a împleticit în spate, căzând în genunchi. M-a privit furios și și-a împreunat mâinile peste lamă, de parcă ar fi putut opri ceea ce avea să se întâmple.
– Ți-am zis că te voi ucide.
I-am împins lent sabia în piept, zâmbind când i-am simțit oasele frângându-se sub presiunea sabiei, apoi țesutul mai moale sfârtecându-se.
A început să-i curgă sânge pe la colțul gurii.
– Îmi țin mereu făgăduințele.
– Și eu, a scrâșnit el, viața stingându-i-se din privire în timp ce mâinile i-au alunecat de pe lamă, cu pielea de pe palme și degete sfâșiată de muchiile-i ascuțite.

„Și eu?"

Fără vreun avertisment, ceva m-a smucit în spate cu o asemenea forță, încât am simțit o durere învăpăiată în piept. N-am mai putut strânge sabia în mână. Mișcarea a fost atât de bruscă, atât de intensă, încât, preț de-o clipă, n-am mai simțit nimic, ca și cum m-aș fi detașat cumva de trupul meu. Pentru mine, timpul s-a oprit, dar oamenii se mișcau în continuare, și l-am văzut, ca într-o străfulgerare, pe Jasper sărind în spatele unui protector, înfigându-și dinții în gâtul bărbatului mascat. Am văzut ceva căzându-i din mână. Un arc… O arbaletă.

Mi-am coborât lent privirea. Roșu. Atât de mult roșu peste tot! Și aveam o săgeată înfiptă în piept.

Capitolul șapte

Mi-am ridicat uluită privirea spre Casteel. În ochii nu i se mai vedea aproape deloc nuanța chihlimbarie, iar peste trăsături i s-a așternut o groază cum nu mai văzusem până atunci. Șocul resimțit de el a pătruns prin zidurile mele de protecție, sfărâmându-le, copleșindu-mi simțurile.

Am deschis gura și-am simțit un gust metalic îngrozitor în gâtlej. Un lichid colcăia de fiecare dată când încercam să răsuflu, revărsându-mi-se peste buze.

– Casteel?

M-a năpădit un val de durere mistuitoare și desăvârșită. M-au trecut valuri de agonie, reducându-mi fiecare răsuflare. Nu mai simțisem niciodată așa ceva. Nici măcar în noaptea aceea de la han. Toate simțurile mi s-au închis, oprindu-mi darul. Nu mai simțeam nimic în afară de durerea mistuitoare ce-mi ardea în piept, în plămâni și în fiecare terminație nervoasă.

Zeilor mari! Durerea a adus cu ea o groază ascuțită, un adevăr de care nu puteam scăpa. M-am simțit alunecoasă, udă și rece *pe dinăuntru*. Am tras aer în piept și m-am întins după săgeată. Sau am încercat s-o fac. Ori de câte ori încercam să trag aer în piept, mă înecam cu el, iar aerul care reușea să treacă de gâtlej îmi pârâia și clipocea în piept. Degetele mi-au alunecat pe suprafața netedă a săgeții de hematit, iar picioarele… mi-au *dispărut* pur și simplu. Sau așa mi s-a părut. Mi s-au tăiat genunchii.

Am simțit cum sunt prinsă de niște brațe, care mi-au oprit căderea, și, preț de o clipă, mirosul bogat de condimente și de pin l-a eclipsat pe cel metalic al sângelui care-mi țâșnea din rană. Mi-am ridicat capul.

– Te-am prins. E-n regulă. Te-am prins. M-a privit cu ochii-i mari, chihlimbarii, cu pupilele dilatate… și pline de frenezie. S-a uitat scurt, *înnebunit,* spre pieptul meu. Apoi mi-a privit din nou chipul și mi-a zis: Te vei face bine.

Nu mă simțeam bine. Zeilor mari, nu mă simțeam deloc bine.

Am simțit aerul mișcându-se, și Kieran și-a făcut apariția lângă noi. Pielea lui de obicei închisă la culoare era acum nespus de palidă. Și-a pus mâna la baza săgeții, încercând să oprească sângerarea.

Atingerea lui era chinuitoare. M-am răsucit, încercând să mă îndepărtez de el.

– Mă *doare*, am bâiguit eu.

– Știu. Îmi pare rău. Știu că doare. Casteel s-a uitat scurt la Kieran. Poți vedea cât de adânc a pătruns?

– Nu văd bavurile de pe săgeată, a zis el, privind peste umărul meu.

M-am cutremurat, știind că săgețile acestea aveau cozile crestate ca unele pe care le folosisem și eu, menite să provoace daune cât mai mari.

– Sângele, Cas. E prea mult.

– Știu, s-a răstit Casteel, și-am auzit în spatele nostru un sunet arțăgos, ca un mârâit, *cărnos* și *ud,* care a înăbușit ce-a spus după aceea.

Kieran m-a apucat de umărul stâng, și tot corpul mi s-a cutremurat de durere. Am țipat. Sau poate că doar am icnit. Am simțit ceva ud și cald împroșcându-mi buzele. Era de rău. Am privit înnebunită când la Casteel, când la Kieran. Știam că era de rău. O simțeam. Simțeam săgeata și nu puteam respira adânc și… nu-mi mai puteam simți vârfurile degetelor.

– Îmi pare rău. Încerc să-ți țin trupul ferm, ca să nu mișcăm săgeata. Îmi pare rău. Îmi pare rău, Poppy, mi-a zis Kieran de nenumărate ori.

O spunea întruna, și-mi doream să se oprească, pentru că mi se părea că vorbea prea șoptit, prea tulburat. El nu se tulbura niciodată. Aveam impresia că știa deja ceea ce încerca să-mi zică trupul meu.

Casteel a dat să se miște, iar eu am încercat să mă ghemuiesc, să mă răsucesc, ca să scap de durere, să-mi folosesc picioarele. Însă... pulsul mi-a luat-o razna, și mi-am rotit cu frenezie privirea în jur, cuprinsă de panică.

– Nu… Nu-mi simt… picioarele.

– Voi îndrepta lucrurile. Îți promit! Voi îndrepta totul, mi-a jurat Casteel, iar eu m-am holbat peste umărul lui la cerul nocturn… la fiecare stea strălucitoare ca un diamant ce dispărea.

Casteel a îngenuncheat și m-a lăsat ușor în jos. M-a întors cu partea dreaptă spre pieptul lui.

– Cât e de grav? a întrebat tatăl lui Casteel, făcându-și apariția în spatele lui, privind în jos cu ochii mari, cu trăsăturile-i familiare pronunțate.

– Nu o putem scoate, a zis Casteel.

– Nu, a încuviințat Kieran, cu voce groasă, apăsată și cumva încordată.

Norii care acopereau stelele erau acum negri ca tăciunele. Mâna lui Kieran i-a alunecat pe pieptul meu, și și-a mutat-o iute la loc. De data aceasta, nu m-a mai durut așa tare.

– Cas, omule…

– Nu i-a nimerit inima, l-a întrerupt Casteel. Nu ar fi… Vocea i s-a frânt, iar eu am tresărit, forțându-mă să mă concentrez asupra lui. I se scursese toată culoarea din piele. Nu i-a nimerit inima.

– Cas…

A clătinat din cap, mângâindu-mă pe obraz, ștergându-mă sub gură.

– Îi pot da sânge…

– *Cas*, a repetat Kieran, iar Regele Valyn și-a pus mâna pe umărul lui Casteel.

– Vei fi bine, mi-a zis el. Îți voi lua durerea. Îți promit!

I-am simțit mâna de pe bărbie tremurând, iar Casteel… nu tremura mai niciodată, însă acum tremura din tot corpul.

– Îți promit, Poppy!

Îmi doream să-l ating, dar îmi simțeam brațele îngreunate și inutile. M-am forțat să trag o gură de aer, dar era umed și înțepător.

– Nu… Nu mă mai doare atât… de tare.

– E bine, a zis el și mi-a zâmbit… sau s-a străduit s-o facă. Nu încerca să vorbești. Bine? Îți voi da niște sânge…

– Fiule, i-a spus tatăl lui. Nu îi poți da. Chiar dacă ai putea…

Casteel și-a dezvelit colții și s-a smucit din strânsoarea tatălui lui.

– Pleacă naibii de lângă noi!

– Îmi pare rău, a rostit Regele Valyn în șoaptă, apoi și-a făcut apariția Jasper, mârâind, forțându-l pe tatăl lui Casteel să se dea în spate.

Un fulger a spintecat cerul întunecat.

– Nu asta mi-am dorit pentru tine… pentru voi. Îmi pare rău…

– Cas, a spus Kieran pe un ton scrâșnit, aproape implorator.

Casteel și-a mușcat încheietura mâinii, rupând pielea. Din rană s-a scurs sânge de un roșu aprins, și mi-am dat seama, pe când priveam fulgerele albe-argintii ce spintecau cerul, că nu mai simțeam deloc durere. Trupul mi-era amorțit și…

– *Rece*. Mi-e… frig din nou.

– Știu. Buzele și bărbia lui Casteel erau pătate de sânge proaspăt. Și-a coborât încheietura mâinii în dreptul gurii mele și mi-a ridicat capul, sprijinindu-mi-l în îndoitura cotului. Bea, Prințeso! Bea pentru mine!

I-am simțit sângele pe buze, cald și copios. L-am simțit în gâtlej, dar nu i-am simțit gustul, nu l-am putut înghiți. Era deja atât de mult sânge acolo. Am început să intru în panică.

– Cas…

– Ce e? a întrebat el cu glas tunător.

– Ascultă-mă! Te rog, Cas, ascultă-mă! Nu i-a nimerit inima. Kieran s-a aplecat spre el, apucându-l de ceafă. Uită-te la sânge! I-a nimerit o arteră și cel puțin un plămân. Știi că asta…

O străfulgerare intensă a explodat deasupra ruinelor, orbindu-mă pentru o clipă, urmată de un bubuit puternic. Piatra a crăpat. Cineva a strigat. Am auzit un țipăt. Podeaua de piatră s-a cutremurat când obiectul lovit de fulger a căzut.

– *Nu. Nu. Nu*. Deschide ochii, m-a implorat Casteel.

Mi se închiseseră?

– Haide! Nu face asta. Nu-mi face asta. *Te rog!* Deschide ochii! Te rog, Poppy! Bea! M-a cuibărit la pieptul lui, apăsându-și încheietura de gura mea. Te rog! Poppy, bea!

Treptat, i-am văzut din nou chipul, dar neclar, de parcă liniile și unghiurile i-ar fi fost mânjite. Am clipit rapid, încercând să-mi limpezesc privirea.

– Aici erai, mi-a zis el, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i mult prea rapid. Rămâi cu mine! Bine? Ține ochii deschiși! Rămâi cu

mine!

Voiam să o fac. Pe toți zeii, îmi doream mai mult ca orice să o pot face, dar eram obosită. Somnoroasă. I-am șoptit asta – sau, cel puțin, cred că am făcut-o. Nu eram convinsă, însă nu avea importanță. M-am concentrat asupra chipului lui, asupra șuviței închise la culoare, asupra sprâncenelor lui expresive, șerpuite. Mi-am îmbibat privirea în genele lui dense și în pomeții lui înalți, angulari. Am cercetat fiecare centimetru al trăsăturilor lui izbitoare, de la curba aspră a maxilarului la gura lui plină, bine proporționată, întipărindu-mi-le în memorie. Pentru că știam… Știam că, atunci când aveam să închid din nou ochii, nu aveam să-i mai deschid vreodată. Voiam să-mi amintesc chipul lui când lumea avea să se întunece. Voiam să-mi aduc aminte cum mă simțeam când mă ținea în brațe, când îi auzeam vocea și când mă săruta. Voiam să-mi amintesc cum zâmbea când îl amenințam și cum i se luminau și încălzeau ochii ori de câte ori îl provocam. Voiam să îmi amintesc mândria pe care o simțeam emanând din el când îi reduceam la tăcere pe cei din jurul meu, cu vorba sau cu sabia. Voiam să-mi aduc aminte cu câtă reverență îmi atingea cicatricele, de parcă n-ar fi fost demn de ele… de mine.

Am văzut un alt fulger deasupra noastră, lovind pământul și încărcând aerul cu electricitate. Bucăți de piatră au sărit în aer. Tatăl lui Casteel a strigat ceva, și-am auzit un cor de urlete dimprejur. Dar m-am concentrat asupra lui Casteel. Avea ochii sticloși și genele umede.

Plângea.

Casteel *plângea*.

Lacrimi i se prelingeau pe obraji, lăsând dâre scânteietoare în urma lor, pe sângele uscat, rostogolindu-se la nesfârșit… Și atunci, am știut… Am știut că eram pe moarte. Și Casteel o știa. Cu siguranță o știa. Voiam să-i spun atât de multe lucruri, voiam să fac și să schimb atât de multe lucruri împreună cu el. Viitorul fratelui lui. Al lui Ian. Al oamenilor din Atlantia și din Solis. Viitorul *nostru*. Oare i-am mulțumit vreodată că a privit dincolo de văl? Sau pentru că nu m-a forțat niciodată să dau înapoi? Oare i-am spus cât de mult mi-a schimbat viața, cât de mult însemna asta pentru mine, chiar și atunci când am crezut că-l uram… chiar și atunci când *mi-am dorit*

să-l urăsc? Cred că i-am spus, dar nu mi se părea de ajuns. Și mai era ceva. Îmi doream un ultim sărut. Un ultim zâmbet. Voiam să-i văd din nou gropițele alea caraghioase și să le sărut. Voiam să-i dovedesc faptul că era demn de mine, de dragoste și de viață, indiferent de ce se petrecuse sau de ce făcuse în trecut. Dar, of, zeilor, nu ne mai rămăsese timp pentru asta.

Am răzbit prin valul de panică și prin sentimentul de estompare, de înec, prin senzația că nimic din toate acestea nu mi se părea real. Mi-am mișcat buzele. Le-am forțat să se miște, dar nici un sunet nu s-a desprins de pe ele.

Casteel… *a răbufnit*.

Și-a lăsat capul pe spate și a răcnit. A *răcnit*, iar sunetul a răsunat peste tot în jurul nostru, reverberând prin mine. Am simțit piatra crăpându-se și despicându-se sub mine. Rădăcini groase, ca niște sfori, cenușii, au ieșit din pământ. Kieran a căzut în fund când s-au prelins peste picioarele mele, peste spatele lui Casteel. A crescut un copac. A crescut nespus de repede! Fulgere au spintecat din nou cerul, unul după altul, preschimbând noaptea în zi, în timp ce scoarța groasă și lucioasă s-a întins tot mai sus, formând sute de ramuri. Muguri mici aurii au umplut ramurile. Apoi s-au deschis în frunze de culoarea sângelui.

Casteel și-a plecat capul, cu o privire sălbatică și pierdută, ca în dimineața în care se trezise din coșmar. A prins una dintre rădăcinile de pe abdomenul meu și s-a holbat la ea preț de-o clipă, după care a rupt-o, aruncând-o la o parte.

– Nu-ți pot da drumul. Nu o voi face. Nu acum. Niciodată. Și-a pus mâna pe obrazul meu, dar abia de-am simțit-o. Kieran, trebuie să scoți săgeata. Eu… Eu nu pot… Vocea i s-a frânt. Am nevoie de tine. Nu o pot face eu.

– Ai de gând să… Kieran s-a aplecat în față. Fir-ar! Da. Bine. A smuls rădăcinile. Să o facem!

Să facă… ce anume?

Kieran a apucat săgeata.

– Iertare, zeilor milostivi, a rostit el. Trebuie să te miști iute. Cu puțin noroc, vei avea doar câteva secunde la dispoziție, și apoi…

– Apoi mă voi ocupa de orice va urma, i-a spus Casteel răspicat.

– Ba nu, l-a contrazis Kieran. *Noi* ne vom ocupa de orice va urma. Împreună.
– Casteel, oprește-te! a strigat tatăl lui. Îmi pare rău, dar nu poți face așa ceva!
Am auzit panică în vocea lui. Atât de multă panică, încât a umplut văzduhul.
– Știi ce se va întâmpla. Nu voi îngădui una ca asta. Mă poți urî tot restul vieții, dar nu voi îngădui una ca asta. Gardieni, prindeți-l!
– Ține-i departe de mine, a mârâit Casteel. Ține-i pe toți departe de noi, altfel jur pe zei că le voi smulge inimile din piept. Nu-mi pasă dacă inima îi aparține celui care mi-a dat viață. Nu mă veți opri.
– Privește în jur! i-a strigat tatăl lui. Zeii ne vorbesc chiar acum. Nu poți face una ca asta…
– Nici zeii nu mă vor opri, a jurat Casteel.
Huruitul acela răsunător a zguduit pământul, tot mai rapid și mai puternic. Urlete și scâncete au răbufnit printre bubuiturile de tunet. S-au auzit… S-au auzit *țipete*. Bocete pițigăiate de durere și mârâituri guturale, vibrante. Jasper a pătruns în câmpul meu vizual, ghemuindu-se peste picioarele mele, între Kieran și Casteel. Am zărit o scăpărare de blană albă dându-ne târcoale. Sunetele pe care le scoteau vârcolacii, urletele acelea tânguite, jeluitoare îmi bântuiau fiecare răsuflare mult prea superficială, mult prea scurtă pe care reușeam să o trag.
– Nu se va apropia nimeni de noi, a zis Kieran, înaintând. Dacă o va face careva, nu va rămâne multă vreme în picioare.
– Bine, a zis Casteel. Nu voi fi prea de…
Un văl de întuneric s-a așternut peste mine, și am avut impresia că mă prăbușesc. L-am văzut neclar, apoi din nou limpede.
– … Iar ea s-ar putea să fie diferită… Promite-mi că te vei asigura că va fi în siguranță!
– Mă voi asigura că *amândoi* veți fi în siguranță, i-a zis Kieran.
Apoi l-am auzit pe Casteel vorbind.
– Uită-te la mine, mi-a poruncit el, întorcându-mi capul spre el, deși pleoapele îmi erau mult prea grele. Ține-ți ochii deschiși și uită-te la mine!

Am deschis ochii, răspunzând dorinței lui, și… nu mi-am putut lua privirea de la ochii lui. I-am văzut pupilele contractându-se.
– Continuă să te uiți la mine, Poppy, și ascultă-mă!
Avea o voce blândă și joasă, și aveam impresia că era *pretutindeni*, peste tot în jurul meu și în mine. Am putut doar să mă supun.
– Te iubesc, Penellaphe. Pe *tine*. Inima ta aprigă, inteligența ta și puterea pe care o ai. Îmi place nespus de mult capacitatea ta de-a da dovadă de o bunătate nesfârșită. Îmi place că mă accepți. Că ești înțelegătoare. Sunt îndrăgostit de tine și voi fi și când îmi voi da ultima suflare și chiar și după aceea, în Vâlcea. Casteel și-a coborât capul și și-a lipit buzele de ale mele. Ceva umed mi s-a prelins pe obraz. Însă nu am de gând să ajung prea curând în Vâlcea. Și *nu* te voi pierde. *Niciodată*. Te iubesc, Prințeso, și, chiar dacă mă vei urî pentru ce voi face, îmi voi petrece tot restul vieții ispășindu-mi fapta. S-a smucit în spate, răsuflând apăsat. Acum!
Kieran a smuls săgeata, și-am simțit-o prin amorțeala rece care îmi învăluise trupul. Întregul corp mi s-a cutremurat, și am continuat să mă smucesc și să zvâcnesc. Am simțit cum mă apasă ceva pe cap, pe piept, cum se întinde și se răsucește…
Casteel s-a mișcat iute ca fulgerul. Mi-a tras capul pe spate și și-a înfipt dinții în gâtul meu. Eram confuză. Nu pierdusem deja suficient sânge? Gândurile îmi erau neclare, iar ce făcea Casteel nu avea nici o logică. Mă….
O, zeilor, mă trecea prin Ascensiune!
Groaza și-a înfipt ghearele în mine. Nu voiam să mor, dar nu voiam nici să devin ceva inuman. Rece, violentă și fără suflet. Și asta era ce le lipsea Ascendenților, nu-i așa? De aceea nu puteam simți nimic din partea lor. Nu aveau suflet care să le alimenteze emoțiile. Nu puteau simți nici cele mai elementare sentimente. Eu nu…
O durere incandescentă mi-a risipit toate gândurile, șocându-mi inima și-așa șovăielnică. Arsura mușcăturii lui nu s-a estompat când și-a închis gura peste rană. Nu a fost înlocuită de acel supt senzual, vlăguit, în timp ce-mi sugea sângele. Nu am simțit nici vreo căldură splendidă și seducătoare și tot mai intensă. Am simțit doar foc pe piele și înlăuntrul meu, arzându-mi prin fiecare celulă. Era mai rău decât atunci când fusesem prinsă în trăsură cu Lord Chaney, dar acum nu mă puteam împotrivi. Nimic nu funcționa. Nu mă puteam

îndepărta de durere. Era prea intensă, iar țipătul pe care nu-l puteam vocifera mi-a ricoșat din craniu și-a explodat înspre cer, sub formă de fulgere argintii ce s-au întins de la un nor la altul și apoi s-au izbit de ruinele castelului și peste tot împrejurul lui. Lumea întreagă a părut a se cutremura și frunze stacojii au căzut din copac peste umerii lui Casteel, acoperindu-i spatele lui Kieran și așezându-se în blana argintie a lui Jasper.

Inima… mi-a șovăit. Am simțit-o. O, zeilor, am simțit cum mi-a stat o clipă-n loc, apoi două, după care a încercat, lent, să țină pasul, să pornească din nou. Și apoi s-a poticnit. Totul s-a oprit în mine. Plămânii. Mușchii. Toate organele. Aveam ochii larg deschiși și privirea fixă, iar trupul mi s-a căznit să respire, să găsească ușurare, după care… moartea s-a furișat nespus de dulce și m-a înghițit cu totul. M-am înecat în aroma ei întunecată, intensă și condimentată.

Capitolul opt

Nu mai exista deloc lumină, nici culoare, și am plutit o vreme acolo, nepriponită, pustie și rece. Nu gândeam. Nu simțeam. Pur și simplu, existam în neant…

Până am văzut o particulă de lumină argintie ce părea să se afle la o lume distanță de mine. Lumina a pâlpâit, crescând cu fiecare pulsație. Lujeri subțiri s-au prelins din marginile ei, întinzându-se prin vid. Am plutit încet spre ea.

Sunetul s-a ivit fără avertisment: o voce atât de profundă și de puternică, încât m-a găsit în neant și m-a prins, nelăsându-mă să mai alunec spre lumina argintie. Vocea aceea m-a ținut captivă.

– Bea! Continuă să bei, mi-a poruncit. Așa. Înghite! Bea, Prințeso, bea pentru mine…

Am auzit cuvintele acelea la nesfârșit; mi s-a părut o veșnicie întreagă, apoi au dispărut, și m-am trezit din nou în nemișcare. Nu se mai vedea nici o lumină argintie. Doar un întuneric cald și gol cu un miros dulce și liniștitor de… liliac.

Am rămas acolo până m-au înconjurat străfulgerări de culori șterse. Nuanțe de roșu. Nuanțe argintii. Nuanțe aurii. Se roteau toate la un loc, și am alunecat printre ele, căzând înapoi prin nopți, prin ani, până am redevenit mică și neajutorată, stând în fața tatălui meu.

Îl vedeam limpede: părul îi era roșu ca arama în lumina felinarului. Maxilarul pătrățos îi era acoperit de o barbă de câteva zile. Nasul drept. Ochii de culoarea pinului.

– Ce floricică frumoasă! Ce mac drăguț! Tata s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe creștet. Te iubesc mai mult decât toate stelele de pe cer.

– Te iubesc mai mult decât toți peștii din mare.

– Asta-i fata mea! I-am simțit mâinile tremurându-i pe obraji. Cora?

Mama a venit spre noi, cu chipul palid.

– Ar fi trebuit să îți dai seama că vă găsi o cale de a veni aici. S-a uitat peste umăr. Ai încredere în el?

– Da, i-a spus el, iar mama m-a luat de mâini. Ne va duce spre siguranță…

Vântul a străbătut hanul, vuind ca un tunet, venind parcă dintr-un loc străin. Am auzit voci, nu ale tatei sau ale mamei, ci de sus, de dincolo de vârtejul de culori aflat în celălalt capăt al neantului.

– Cine a mai rămas? am auzit rostind o voce bărbătească, aceeași care m-a găsit pe când pluteam spre lumina argintie, doar că acum era răgușită și estompată, istovită și slăbită.

– Doar noi, i-a răspuns o altă voce profundă, încordată. Nu trebuie să ne facem griji în privința gardienilor. Cred că Jasper a hotărât că ar fi cel mai bine … să nu mai existe.

– Tatăl meu?

– Nu e o problemă momentan. A urmat o pauză. Nu vom ajunge înapoi în Golful lui Saion, dar este… S-a oprit preț de-o clipă. Va trebui să ne descurcăm, în caz că ea… Crezi că te poți mișca?

Preț de-o clipă îndelungată, nu am auzit nici un răspuns.

– Nu… Nu știu.

Am căzut din nou, alunecând iarăși înapoi prin ani.

– Rămâi cu mămica, puiule! Tata mi-a atins obrajii, abătându-mi atenția de la voci. Rămâi cu ea și găsește-l pe fratele tău! O să mă întorc repede după voi.

Tata s-a ridicat și s-a răsucit spre ușă, spre bărbatul care stătea acolo, privind prin crăpătura mică dintre panouri.

– Îl vezi?

Bărbatul de lângă ușă, al cărui păr îmi aducea aminte de plajele Mării de Lână, a încuviințat din cap.

– Știe că sunteți aici.

– Știe că ea e aici.

– Oricum ar fi, îi conduce încoace. Dacă reușesc să intre…

– Nu le vom îngădui să intre, a zis tata, întinzând mâna după mânerul sabiei. Nu o pot lua. Nu putem lăsa să se întâmple asta.

– Nu, a încuviințat bărbatul ușor, privindu-mă peste umăr cu ochii albaștri stranii. Nu voi îngădui să se-ntâmple.

– Vino, Poppy, mi-a zis mama și m-a tras de mână…

Vocea m-a tras dincolo de culori și de neant.

– Nu știu ce se va întâmpla mai departe.

Mi s-a părut mai aproape, dar și mai obosit ca ultima dată când l-am auzit. Fiecare cuvânt rostit părea să necesite un efort ce devenea tot mai repede imposibil pentru el.

– Respiră. Inima îi bate. Trăiește.

– Asta e tot ce contează, a răspuns cealaltă voce, mai puțin încordată. Trebuie să te hrănești.

– Sunt bine…

– Ba pe naiba! Abia ai reușit să te urci pe cal și să rămâi pe el. Ai pierdut prea mult sânge, l-a contrazis celălalt. Se va trezi în cele din urmă, și știi ce se va întâmpla. Nu o vei putea îngriji. Ai vrea ca Naill sau Emil să te slujească pe tine sau ai prefera să o slujească pe…

– Naill, s-a răstit el. Cheamă-l pe Naill, fir-ar să fie!

A urmat un chicot aspru, și am alunecat din nou. Cândva, mai târziu, am auzit pe cineva spunând:

– Odihnește-te! Voi veghea asupra voastră.

Mi-am pierdut din nou cunoștința, dar de data aceasta a fost diferit. Am dormit. Am dormit adânc, auzind doar fragmente de cuvinte. Dar, în locul acela, am devenit… conștientă de faptul că aveam părți corporale. Un trup. Am simțit o atingere caldă și umedă pe frunte, pe obraz. Era moale. O cârpă. Mi-a trecut peste buze și pe sub ele, de-a lungul gâtului și între sâni. A dispărut, și apoi am auzit sunete, clipocitul apei, după care am simțit din nou cârpa, trecându-mi peste brațele goale și printre degete. Era o senzație plăcută. M-a liniștit, îngăduindu-mi să alunec din nou într-un somn adânc și să cad iarăși.

Am redevenit o copilă care se ținea strâns de brațul însângerat al mamei ei.

Reușiseră să intre, așa cum ne avertizase bărbatul acela. Strigăte. S-au auzit atât de multe strigăte și țipetele stridente ale făpturilor ălora de la fereastră, care zgâriau și râcâiau la geam.

– Trebuie să-mi dai drumul, scumpa mea! Trebuie să te ascunzi, Poppy…

Mama a încremenit, apoi și-a smucit brațul din strânsoarea mea.

Și-a vârât mâna în ghetele de piele de capră în care-mi plăcea să-mi târșâi picioarele și să mă prefac că eram mai în vârstă și mai mare. A scos ceva din ele, ceva negru ca tăciunele, subțire și ascuțit. S-a mișcat atât de rapid, mai rapid decât o văzusem vreodată mișcându-se, rotindu-se când s-a ridicat, cu țepușa neagră în mână.

– Cum ai putut să faci așa ceva? a întrebat mama, iar eu am zbughit-o spre marginea dulapului.

Și apoi m-am ridicat deasupra culorilor, din nou în neant, dar nu eram singură.

O femeie era acolo, cu părul lung plutind în jurul ei, într-o nuanță atât de pală, încât părea tors din lumina lunii. Trăsăturile ei îmi erau cunoscute. O mai văzusem în minte, în templu. Dar acum, mi s-a părut că semăna puțin cu mine. Avea pistrui pe puntea nasului și pe obraji. Avea ochii de culoarea ierbii sărutate de rouă, dar în spatele pupilelor se întrezărea o lumină. O strălucire albă-argintie ce se scurgea, fisurând verdele vibrant.

Și-a mișcat buzele, spunând ceva. Genele i-au coborât, și o lacrimă i s-a prelins din colțul ochiului… o lacrimă roșie ca sângele. Cuvintele ei m-au zdruncinat, ca un șoc rece ca gheața. Dar apoi a dispărut; și eu la fel.

O senzație de înțepături și furnicături a fost primul lucru de care am devenit conștientă. A început în tălpi și apoi s-a târât în sus peste coapse, răspândindu-se după aceea în tot trupul. A urmat o senzație de căldură. M-a cuprins febra, uscându-mi gâtlejul deja pârjolit. Sete. Mi-era atât de *sete*. Am încercat să deschid gura, dar mi-am simțit buzele pecetluite.

Mi-am încovoiat degetele de la picioare, și la început nu mi-a plăcut senzația. Restul trupului a devenit conștient de faptul că aveam o pătură peste mine și o saltea dedesubt. Pielea mi s-a părut prea sensibilă, materialul prea înțepător.

Mi-era atât de sete!

Degetele mi-au zvâcnit pe abdomenul gol. Pielea mi s-a părut crestată, neuniformă. M-am concentrat asupra gurii mele, dorindu-mi ca buzele să mi se depărteze. De-aș fi putut să le deschid, aș fi putut cere… apă. Ba nu. Nu voiam apă. Voiam altceva.

Nu-mi era sete. Mi-era… foame. Eram *lihnită*. Mi-am forțat buzele să se depărteze și-am reușit să trag ușor aer în piept. Am simțit diverse arome. Pin proaspăt. Ceva sălbatic. Am început să simt furnicături pe piele și-am simțit cum mi se strânge, devenind și mai sensibilă. Urechile îmi vibrau de sunete. O briză ca o șoaptă. Un evantai vâjâind lent. Sunetul era plăcut, dar eu eram goală, un vid pustiu.

Mi-era atât de foame.

Mi-era atât de foame, încât *mă durea*. Interiorul gurii îmi zvâcnea, și aveam impresia că mă uscam pe dinăuntru, că gura mi se sfrijea și devenea fărâmicioasă. Am început să am crampe musculare și m-am căznit să deschid ochii. Aveam impresia că îmi fuseseră cusuți, dar mi-era foame și trebuia să deschid ochii. Mi s-a părut c-a trecut o viață-ntreagă înainte să reușesc să îmi depărtez genele.

Totul era o învălmășeală încețoșată și neclară de umbre și pete de lumină. Am clipit de câteva ori, aproape temându-mă că nu aveam să mai pot deschide ochii, dar am reușit s-o fac. Privirea mi s-a limpezit. O lampă de gaz emana o lumină ușoară, iluminând ziduri gri și un scaun vechi, uzat…

Un scaun care nu era gol.

Un bărbat stătea tolănit în el, cu pielea de un bej-maroniu, cu părul închis la culoare tuns foarte scurt. S-a frecat la ochi, și un sentiment straniu mi s-a înrădăcinat în piept, o senzație pe care am încercat s-o pricep. Dar, orice ar fi fost, îmi tot scăpa printre degete. Eram prea lihnită ca să mă concentrez. Aveam nevoie de…

Bărbatul a oftat, și mușchii mi s-au încordat. Picioarele mi s-au încovoiat, iar durerea din stomac și din piept s-a intensificat. Gâtlejul mi s-a strâns și inima a început să-mi bată cu putere în piept, pe măsură ce foametea a pus stăpânire pe mine. Nici măcar nu mi-am dat seama că mă mișcasem, că mă ridicasem în șezut, până nu mi-am simțit părul căzându-mi peste umeri, făcându-mi pielea să se strângă. Bărbatul și-a coborât mâna.

O undă de șoc i-a străbătut trăsăturile și totodată pielea mea înfierbântată ca o ploaie rece ca gheața. Mi-am strâns picioarele sub mine, încordându-mă.

S-a aplecat în față, apucând brațele scaunului cu atâta forță, încât tendoanele i-au pocnit și venele…

– Încă îți simt *notam*-ul.

Cuvintele lui nu aveau nici o însemnătate. Foamea mi-a străpuns pieptul, și mi-am coborât bărbia, dezvelindu-mi dinții. M-am concentrat cu toată ființa pe gâtlejul lui, pe locul în care jur că-i vedeam pulsul bătând.

– Fir-ar! a șoptit el, ridicându-se.

Am țâșnit din pat și m-am năpustit asupra lui. M-a prins de încheieturile mâinilor, împleticindu-se în spate. S-a lovit cu dosul genunchilor de scaun. Dezechilibrându-se, a căzut pe scaun, iar eu l-am urmat, căznindu-mă să mă întind, cățărându-mă pe scaun.

– Zeilor! Ești rapidă. Și ești foarte puternică, a mârâit el, în timp ce brațele i-au tremurat de la efortul de-a mă ține în frâu.

Șuvițe de păr roșcat mi-au căzut peste față când mi-am ridicat capul.

A icnit, și ochii albaștri i s-au mărit.

– Fir-ar să fie!

M-am năpustit asupra lui. Scaunul a gemut sub greutatea noastră. Un braț i-a cedat, și m-am aruncat spre gâtul lui, cu gura larg deschisă, cu stomacul strâns…

Am simțit un braț apucându-mă de după talie, oprindu-mă. Un altul m-a apucat peste sâni, trăgându-mă în spate, lipindu-mă de o piele dură și caldă. În timpul contactului a avut loc o descărcare statică ce m-a făcut să tresar. Senzația aceea… Mirosul acela de condimente și pin. Am scâncit strident și m-am întins, încercând să-l apuc pe bărbat când a sărit din scaun, cu tunica neagră șifonată și pătată de... De sânge? De sângele meu. M-am holbat la el, simțind că nu era muritor. Era *altceva*. Ceva ce-mi aparținea.

– Nu-l vrei pe el, am auzit o voce dănțuindu-mi pe lângă ureche. Nu va fi la fel de gustos. Mă vrei pe mine.

– În orice altă situație, a spus bărbatul cu ochi albaștri ca gheața, poate că m-aș fi simțit jignit.

Mi-am simțit măruntaiele plesnind de foame. Pielea mă ustura de disperare. Muream de foame și eram copleșită de durere. Totul *mă durea*. Pielea, oasele, mușchii. Părul. Un sunet jos, ca un murmur, a izvorât dinlăuntrul meu, formând în cele din urmă cuvinte aspre, guturale.

– Mă *doare*.

– Știu. Ți-e foame. Dar nu-l poți mânca pe Kieran. M-ar întrista puțin.

Nu-mi păsa dacă-l întrista. Mi-am azvârlit capul pe spate, lovindu-l în maxilar. A mârâit, dar nu și-a slăbit strânsoarea, ci m-a apucat mai strâns.

– Ai grijă, a spus bărbatul numit Kieran. E mult mai puternică.

– O țin bine, s-a răstit el, ținându-mă strâns în fața lui. Probabil ar trebui să te îndepărtezi de ea.

Celălalt bărbat nu s-a mișcat, în timp ce acela care mă ținea și-a mutat brațul, ridicându-și încheietura peste umărul meu. Am simțit un miros în aer. M-am potolit, dar inima a început să-mi bată mai repede. Am tras adânc aer în piept. Mirosea *minunat*, copios și decadent. Durerea chinuitoare s-a intensificat.

– Ochii ei, a spus celălalt, în timp ce acela care mă ținea și-a coborât brațul… încheietura mâinii. Încheietura mâinii care îi *sângera*. Nu sunt negri. Sunt tot verzi.

L-am simțit pe bărbat încremenind în spatele meu.

– *Poftim?*

Uitând de cel din fața mea, i-am apucat brațul și-am mușcat rapid, închizându-mi gura peste cele două răni deschise și trăgând adânc. Bărbatul s-a smucit și a icnit.

– *Zeilor!*

Prima gură din sângele lui a fost ca un șoc pentru simțurile mele, înțepătoare și dulce. Mi-a alunecat pe gâtlej, cald și dens. M-a lovit în pieptul gol, în stomacul gol, alinând durerea. Am gemut, tremurând, în timp ce crampele musculare au început să se relaxeze. Umbrele colorate în roșu din mintea mea au început să se subțieze și fragmente de gânduri au început să-mi pătrundă prin foame. Frânturi de…

Am simțit o mână încovoindu-se sub maxilar, ridicându-mi gura de pe încheietura mâinii.

– Nu!

Am intrat în panică. Foamea dureroasă a prins din nou viață. Aveam nevoie… Aveam nevoie *de mai mult*.

– Uită-te la mine!

M-am împotrivit strânsorii lui, m-am zbătut în strânsoarea lui, însă era *puternic*.

Bărbatul mi-a întors capul.

– *Oprește-te!* I-am simțit respirația dansându-mi pe buze și cuvintele lui mi s-au părut diferite, mai blânde, mai profunde. Ecoul lor a răsunat în mine. Nu te mai lupta cu mine și deschide ochii, Penellaphe!

Vocea lui a pătruns prin foame, la fel ca înainte, pe când pluteam spre întuneric. Respirația mi-a încetinit, pe măsură ce trupul meu i-a ascultat porunca. Ochi chihlimbarii mă priveau, luminoși și învolburați de particule aurii. Nu mi-am putut întoarce privirea… Nu m-am putut mișca, chiar dacă m-a inundat un val de durere ascuțită, ca sârma ghimpată.

– *Poppy*, a șoptit el, ochii aceia stranii, învolburați, licărindu-i umezi. Nu ai devenit Ascendentă.

Știam că vorbele lui ar fi trebuit să aibă o logică pentru mine. O părticică îndepărtată și fragmentată din ființa mea știa că ar fi trebuit să înțeleg. Dar nu puteam gândi dincolo de foame… Nu mă puteam concentra la altceva.

– Nu înțeleg, a spus celălalt bărbat. Chiar dacă avea sânge de zei în ea, era totuși muritoare.

Cel care mă ținea și-a mutat mâna de la bărbia mea și mi-a atins buzele. Am simțit imboldul puternic de a-i mușca degetul, dar nu mă puteam împotrivi lui. Strânsoarea lui nu-mi îngăduia; mi-a împins ușor buza de sus la o parte.

– Nu are colți, a zis el, întorcându-și din nou privirea spre mine.

M-am simțit… Am simțit cum confuzia înțepătoare a fost înlocuită treptat de o senzație pământoasă și lemnoasă de ușurare.

– Știu ce e asta. E setea de sânge. Îi este sete de sânge, dar nu a devenit Ascendentă. De aceea încă simți *notam*-ul primitiv. Și-a tras degetul mare la o parte și s-a cutremurat. Hrănește-te, mi-a șoptit el, dându-mi drumul.

S-au desfăcut legături pe care nu le puteam vedea sau simți. Mă puteam mișca. Și-a ridicat din nou încheietura mâinii, și m-am agățat de el. Mi-am închis din nou gura peste rana lui. Sângele nu mai curgea la fel de nestingherit ca înainte, dar l-am supt oricum, sorbind cu nesaț.

– Ai grijă, l-a avertizat celălalt bărbat… Care era vârcolac. I-ai dat mult sânge și n-ai băut nici pe departe suficient.

– Sunt bine. Ar trebui să pleci.
– Nici gând, a mârâit vârcolacul. Te-ar putea răni.
Cel din care mă hrăneam a chicotit aspru.
– N-ar trebui să-ți faci griji mai mult pentru bunăstarea ei?
– Îmi fac griji pentru amândoi.
Bărbatul a oftat.
– Lucrurile ar putea deveni… intense.
A urmat o clipă de tăcere.
– Sunt deja.
Ar fi trebuit să mă îngrijoreze ce spusese vârcolacul și asprimea felului în care vorbise cel din care mă hrăneam. Și chiar m-a îngrijorat puțin. Nu știam sigur de ce, însă m-am pierdut din nou în cel care mă ținea, în gustul și esența lui. Abia de l-am simțit mișcându-se, așezându-se și trăgându-mă în poala lui, strângându-mă la pieptul lui, ținându-și în tot acest timp încheietura mâinii în dreptul gurii mele. Conta doar sângele lui. Mă trezea. Un *dar* care-mi scânteia în vene, umplând din nou golul din mine și pătrunzând până în întunericul din mintea mea. Pelicula groasă de întunecime s-a crăpat, și-au început să pătrundă frânturi mici din *mine*.
I-am simțit degetele atingându-mi ușor obrazul, apucându-mi șuvițe de păr și împingându-le peste umărul meu. M-am încordat, însă m-am relaxat când am văzut că nu mă îndepărta. M-a atins din nou, trecându-și degetele prin părul meu, cu mângâieri liniștitoare, alinătoare. Îmi plăcea asta. Atingerea era… specială pentru mine. Cândva, fusese interzisă, dar el… *el* încălcase regula aceea de la bun început.
– Poppy, a șoptit el.
„Poppy."
Adică eu.
– Îmi pare rău, mi-a zis el, cu vocea aspră. Îmi pare rău că te-ai trezit în starea asta și n-am fost de față. Cred că… am leșinat. Îmi pare nespus de rău. Știu cum este să-ți fie sete de sânge. Știu că te poți pierde în ea. Dar te vei regăsi. Nu mă îndoiesc de asta câtuși de puțin. Ești atât de puternică. A continuat să-și plimbe degetele peste scalpul meu, și mi-am slăbit strânsoarea în timp ce vorbea. Conta doar gustul sângelui lui, și, cu fiecare înghițitură, golul din mine se micșora și umbrele din mintea mea se fisurau și mai mult.

– Zeilor, sper că înțelegi cu adevărat cât de puternică ești! Sunt mereu uluit de tine. Am fost mereu uluit de tine încă din noaptea aceea de la Perla Roșie.

Respirațiile sacadate mi s-au uniformizat. Bătăile năvalnice ale inimii și pulsul au început să încetinească, și am văzut cu ochii minții culori: un cer albastru, fără nori, și lumina caldă a soarelui. Ape negre ce licăreau ca iazuri de obsidian și un pământ nisipos care se simțea cald sub picioarele mele. Palme împreunate și el șoptind: „Nedemn". Imaginile acestea, gândurile acestea îi aparțineau. A continuat să vorbească încet.

– Ești curajoasă, atât de-al naibii de curajoasă. Mi-am dat seama de asta la Perla Roșie. Să fii Fecioara, să fii crescută așa cum ai fost tu crescută și să-ți dorești în continuare să trăiești… Mi-am dat seama că erai curajoasă. În noaptea aceea pe Metereze, când ai urcat în… afurisita aia de cămașă de noapte? A chicotit aspru. Nu te-ai ascuns. Nici atunci, nici când te-ai dus să le ușurezi durerea celor blestemați de Temuți. Ai făcut singură alegeri de mai multă vreme decât îți dai seama, Poppy… de mai multă vreme decât crezi tu. Ai ales mereu atunci când conta cel mai mult și ai făcut-o cunoscând consecințele. Pentru că ești curajoasă. Nu ai fost niciodată Fecioara. Nu ai fost niciodată cu adevărat neajutorată. Erai deșteaptă, puternică și curajoasă. A răsuflat apăsat. Nu cred că ți-am mai spus asta. N-am avut încă ocazia s-o fac. Când mi-ai cerut să te sărut sub salcie? În adâncul ființei mele, am știut atunci că ți-aș fi dat orice mi-ai fi cerut. Încă aș face-o. Orice vrei tu, mi-a promis el cu voce răgușită, afundându-și degetele în părul meu. Îți aparține. Orice. Totul. Poți să iei totul. Mă voi asigura de asta.

Am simțit un val de căldură fremătând prin mine, alungând senzația de înțepături din piele. I-am înghițit esența intensă și apoi am respirat și mi s-a părut a fi prima mea respirație reală. Nu m-a durut, nici nu a stârnit din nou acea senzație de pustietate, ci s-a întâmplat cu totul altceva. *Sângele…*

Sângele *lui*…

Era ca un foc lichid ce-a ațâțat un alt soi de nevoie în mine, în care am plonjat cu capul înainte. M-am aplecat în față și mi-am apăsat sânii de pieptul lui gol. Atingerea m-a lăsat înfometată într-un fel cu mult diferit de cel dinainte, însă la fel de intens. M-am foit în

poala lui. Am gemut amândoi. Instinctul a preluat controlul, trupul meu știind ce-mi doream – ce-mi *trebuia* – în timp ce sorbeam din încheietura lui. Mi-am frecat șoldurile de ale lui și am tremurat când am simțit senzația intensă de încordare din abdomen.

Sângele lui… Zeilor! Pielea mă furnica acum, mult prea sensibilă. Sfârcurile mă dureau în timp ce se frecau de părul fin de pe pieptul lui. Am scâncit, apăsându-mă de mădularul lui întărit, prin pantaloni. Îl voiam… Ba nu, aveam nevoie *de el*.

– Orice vrei, mi-a zis el, ca un jurământ. Îți voi da.

Pe el. Îl voiam pe el.

Ținându-i încheietura mâinii la gură, mi-am pus mâna pe pieptul lui și l-am împins… tare. A căzut pe spate, iar eu mi-am înclinat șoldurile, frecându-mă de mădularul lui lung. Cu o forță șocantă, ne-a ridicat pe amândoi doar cât să-și dea jos pantalonii cu o mână până în dreptul coapselor. Am gemut slab când l-am simțit, fierbinte și tare, pe trupul meu.

– Fir-ar! a icnit el, tremurând din tot corpul, cât era de mare.

Și apoi s-a mișcat din nou, ridicându-mă dintr-o mișcare fluidă și balansându-mi șoldurile. M-a lăsat în jos pe el, până m-a pătruns adânc. Încheietura mâinii mi-a înăbușit țipătul de surpriză când l-am simțit încordându-se și împingându-și șoldurile în sus. Cu degetele încovoiate, m-am lăsat în jos, în ritm cu el, încolăcindu-mă pe după brațul lui, bând cu nesaț.

– Bea prea mult, a spus celălalt bărbat, vocea răsunându-i mai aproape. Trebuie s-o oprești.

Chiar și cu mintea tulburată de poftă, chiar dacă simțeam o tensiune tot mai încordată în mine, am știut că cel care se mișca sub mine și în mine nu avea să mă oprească. M-ar fi lăsat să iau totul. M-ar fi lăsat să-l secătuiesc. Ar fi făcut-o pentru că...

– Pe toți zeii! a mârâit vârcolacul.

Într-o clipă, i-am simțit brațul pe după talie și degetele apăsându-mi sub maxilar. Mi-a tras capul pe spate, dar nu m-am împotrivit, pentru că sângele bărbatului însemna totul pentru mine.

Cel de sub mine s-a ridicat în șezut și și-a încolăcit brațul pe după șoldurile mele, chiar sub brațul celuilalt. M-a străbătut un vârtej brusc de furnicături. S-a întins pe după strânsoarea vârcolacului, m-a apucat de păr cu pumnii și și-a apăsat fruntea de a mea. Sub mine

și-a mișcat trupul magnific într-un ritm furios. Tot trupul mi s-a încordat, și apoi fulgere mi-au zburdat prin vene. Mușchii mi s-au strâns în jurul lui, contractându-se. Țipătul meu s-a amestecat cu strigătul lui răgușit, în timp ce își mișca cu furie șoldurile, urmându-mă în extazul sălbatic și lipsit de rațiune ce mi-a zguduit tot corpul. Încet, tensiunea s-a scurs din mine, lichefiindu-mi mușchii. Nu știam cât timp a trecut, dar, în cele din urmă, mâna de sub maxilarul meu și-a slăbit strânsoarea și unul din brațe mi-a dat drumul. Obrazul mi-a căzut pe un umăr cald, și am stat așa, cu ochii închiși și respirând superficial, în timp ce mă ținea strâns la piept, cu mâna încă încâlcită în părul meu, la ceafă. A încuviințat din cap, și vârcolacul a plecat. Am auzit zgomotul unei uși din apropiere, semn că ieșise, însă am rămas locului, sătulă și relaxată. Căldura sângelui ce mi se scurgea prin vene s-a răcit. Sângele lui…

Sângele lui Hawke.

Sângele lui *Casteel*.

Neantul din mintea mea s-a sfărâmat într-o clipită. M-au inundat o mulțime de gânduri, îmbinate cu amintiri. S-au strecurat în cele mai adânci părți ale mele, înlănțuindu-se cu o senzație de individualitate. Mai întâi, m-am simțit șocată: mă durea și nu-mi venea să cred ce făcuse Alastir în Odăile lui Nyktos și toate lucrurile care se petrecuseră după aceea.

Avusesem încredere în el.

Îmi… dorisem ca toți cei din templu să mă accepte, dar ei mă numiseră Devoratoare de Suflete. Mă făcuseră *târfă*. Mi-au spus… că eram Fecioara, însă nu eram nimic din toate astea. Furia a alungat groaza; o mânie ce mi-a pătruns în fiecare os din trup. Am simțit furia vâjâind în miezul ființei mele, ciocnindu-se de frenezia ce creștea în adâncul meu. Aveau să plătească pentru ce-mi făcuseră. Fiecare dintre ei avea să afle întocmai ce eram. Nu aveam să mă mai las vreodată doborâtă astfel. Nu aveau să reușească…

Dar nu o făcuseră deja?

Încă puteam simți săgeata înfigându-se în mine, sfâșiindu-mi părți vitale ale corpului. Gustasem din moarte. O *simțisem:* nu mai putusem respira, inima nu-mi mai bătuse și nu mai putusem vorbi. Fusesem pe moarte, dar mai simțisem și un alt soi de durere, una învăpăiată care mă sfâșiase. „Bea! Nu te opri! Așa. Înghite! Bea,

Poppy, bea pentru mine…" Încă simțeam pe gâtlej și pe buze gustul de citrice și zăpadă. Încălzea și umplea și acum acea pustietate chinuitoare și dureroasă din mine. M-am cutremurat, și mâna de pe ceafa mea a încremenit. Zeilor, chiar reușiseră! Mă trecuse prin… Ascensiune.

Oare la ce se gândise? „Nu te voi pierde. Niciodată. Te iubesc mult, Prințeso." Nu se gândise, de fapt. Ci doar… simțise.

Am simțit brusc de parcă un cufăr s-ar fi deschis în mintea mea, azvârlind capacul cât colo. M-am umplut de emoții: aproape 19 ani de emoții care nu se reduceau doar la ce se întâmplase în templu, la amintiri și convingeri, experiențe și sentimente. Au venit și coșmaruri, încărcate cu disperare și deznădejde. Dar și vise pline de uimire și de șansă. Vise debordând de nevoie, dorință și *dragoste*.

M-am așezat atât de repede, încât mi-am pierdut echilibrul. Am simțit un braț cuprinzându-mă pe după talie, oprindu-mă înainte să-i pic din poală. Printre șuvițele de păr răvășite, l-am văzut, l-am văzut *cu adevărat*.

Fruntea îi era acoperită de păr închis la culoare, ciufulit. Avea gura încordată și umbre sub ochii de o nuanță de topaz strălucitoare. Nu ne-am mișcat și n-am vorbit, ci doar ne-am holbat unul la celălalt. Nu știam la ce se gândea și, în clipa aceea, abia de știam ce gândeam *eu*. Se întâmplaseră atât de multe, atâtea lucruri pe care nu le înțelegeam, cum ar fi cum de eram aici după ce făcusem Ascensiunea, după ce făcuse un lucru de neconceput ca să mă salveze. Mi-am amintit panica din vocea tatălui lui când îl implorase să nu o facă… Să nu repete istoria. Iar el riscase oricum… Zeilor, riscase totul. Și eram în viață datorită lui. Eram aici grație lui. Dar nimic din toate acestea nu avea sens.

Ascendenții erau de necontrolat după ce se transformau, periculoși pentru muritori, darămite pentru un atlantian fundamental. Uneori, era nevoie de ani întregi până să-și poată controla setea, dar cel mai de necrezut era că încă simțeam toate acele emoții amețitoare, palpitante și înspăimântătoare. Puteam simți *dragoste* și nu credeam că vreun Ascendent era în stare să simtă un astfel de miracol. Nu înțelegeam. Poate era un soi de vis? Poate trecusem în neființă și mă aflam în Vâlcea, unde mă aștepta

un paradis etern. Dacă așa stăteau lucrurile, nu eram convinsă că voiam să știu.

Mi-am ridicat mâna tremurândă și i-am atins obrazul cald.

– *Casteel*.

Capitolul nouă

Casteel s-a cutremurat și a rostit în șoaptă:

– Poppy.

– E real? am întrebat eu.

Particulele aurii din ochii lui s-au învolburat cumplit.

– Nu există nimic mai real decât clipa de față.

Nu știu cine s-a mișcat primul. Eu. El. Amândoi în același timp? Nu avea importanță. Gurile ni s-au atins, într-o manieră deloc tandră. M-a apucat de ceafă, strângându-și mâna pumn în părul meu. M-am agățat de el și mi-am înfipt degetele în umerii lui. A fost un sărut nimicitor, solicitant și dureros. Ne-am revendicat reciproc. Buzele ni s-au contopit. Dinții ni s-au ciocnit. Ne-am îmbrățișat cu sălbăticie, iar sărutul, felul în care ne țineam în brațe au devenit cu totul altceva. Și-a coborât mâinile spre șoldurile mele și m-a tras spre el, și l-am simțit întărindu-se din nou, lipit de mine.

– Am nevoie de tine, a gemut el cu buzele lipite de-ale mele. Am nevoie de tine, Poppy.

– Îți aparțin, i-am spus, repetând ce-i zisesem deja. Acum însă, mi s-a părut un jurământ imposibil de frânt. Pentru totdeauna.

– Pentru totdeauna, a repetat el.

M-a ridicat din poala lui, a sărit în picioare și s-a întors, așezându-mă în centrul a ceea ce mi-am dat seama că era un pat destul de îngust. Am zărit scurt zidurile întunecate și lumina soarelui care pătrundea întreruptă prin scândurile crăpate ale ușii încăperii, după care l-am mai văzut doar pe el.

Casteel.

Soțul meu.

Sufletul meu pereche.

Salvatorul meu.

Zeilor, mă... *salvase*, crezând că săvârșise fapta interzisă a Ascensiunii. Își asumase riscul înțelegând că aveam să devin vampir. Tatăl lui nu reușise să-l oprească. Nici zeii. Nimeni nu

reușise să-l oprească, pentru că nu voise să renunțe la mine. Refuzase să mă piardă.

Pentru că mă iubea.

Și acum, se urca pe mine, cu o atenție sălbatică și posesivă. Fiecare mușchi din corp mi s-a încordat. Picioarele mi s-au încovoiat când și-a trecut mâna în sus peste coapsa mea, pielea aspră a palmei lui creând o senzație delicioasă de frecare. Nu-mi puteam întoarce privirea de la ochii lui învăpăiați, intenși. Eram întru totul fascinată de ei… de el. Și-a trecut brațul pe sub talia mea și m-a întors pe burtă. M-am cutremurat, surprinsă. Am dat să mă ridic, însă i-am simțit căldura trupului pe spatele meu, apăsându-mă în pătura aspră. M-a sărutat pe șira spinării, pe șolduri și apoi pe fese, făcându-mă să mă înfior.

– Dacă îmi vei spune vreodată să te pup în fund, mi-a zis el, ține minte că am făcut-o deja.

Am râs gutural, atât sunetul, cât și fapta în sine luându-mă prin surprindere.

– Nu cred că voi uita.

– Foarte bine.

M-a ridicat pe genunchi și și-a folosit coapsa ca să-mi depărteze și mai tare picioarele. Mi-am înfipt degetele în materialul aspru și m-am cutremurat, anticipând ce avea să urmeze.

– Nu voi rezista prea mult, m-a avertizat el. Nici tu.

Nu puteam gândi, nu puteam respira cu el ținându-și brațul pe după talia mea și cealaltă mână pe șoldul meu. Nu s-a mișcat. Pulsul îmi vibra.

– Cas…, am rostit eu și am țipat ascuțit când m-a pătruns.

M-a tras în spate, spre el, pătrunzându-mă din nou, de nenumărate ori, într-un ritm păcătos de sălbatic. Mi-a lipit spatele de pieptul lui și s-a împuns cu șoldurile în dosul meu, ridicându-și mâna de pe șoldul meu și punându-și-o la baza gâtului meu. Și-a lipit buzele de tâmpla mea umedă.

– Te iubesc!

M-am destrămat, fărâmițându-mă în o mie de bucățele, în timp ce extazul m-a izbit cu o forță ce l-a făcut să mârâie apăsat. L-am simțit strângându-mă mai tare în brațe. Încă o împunsătură adâncă și a explodat, strigându-mi numele. Gâfâind și alunecos, acoperit de o

peliculă fină de sudoare, ne-a coborât pe amândoi pe pat. Pătura îmi zgâria pielea, dar eram sătulă, moale și atât de al naibii de ușurată că eram în viață, încât nu puteam să mă îngrijorez de faptul că materialul avea să mă irite. Nu știu cât am stat nemișcați, eu pe burtă și Casteel întins pe jumătate peste mine, dar senzația pe care mi-o lăsa greutatea lui mă subjuga, la fel și inima lui pe care o simțeam bătând cu sălbăticie lipită de spatele meu.

Cândva mai târziu, am sfârșit din nou în brațele lui, cuibărită la pieptul lui. Ne aflam acum la capul patului îngust. Nici măcar nu-mi aminteam cum ajunsese, acolo, dar m-a ținut în brațe în timp ce și-a trecut o mână tremurândă peste capul meu și prin părul meu. Am rămas așa vreme îndelungată… Mi s-a părut că ore întregi.

– Cum te simți? m-a întrebat Casteel, cu voce aspră. Te doare ceva?

Am clătinat ușor din cap.

– Nu chiar. Simțeam dureri, dar neînsemnate. Nu… Nu înțeleg. Eram pe moarte. Mi-am ridicat capul și am privit în jos spre pieptul meu, dându-mi la o parte șuvițele de păr încâlcite. Între sâni am văzut o bucată de piele rozalie lucioasă cu o formă întru câtva circulară. Săgeata mă străpunsese. Iar tu… mi-ai supt sângele până mi-am simțit inima cedând și apoi mi-ai dat sângele tău.

– Da. Și-a apăsat degetele chiar sub rana abia vizibilă, și m-a străbătut un val de conștientizare. N-am putut renunța la tine. N-am vrut s-o fac.

Am vrut să-l privesc în ochi, dar se holba la rană, cu fruntea încrețită.

– Dar nu simt setea de sânge… Ei bine, *am simțit-o*. Mi-era atât de foame! Nu mi-a mai fost niciodată atât de foame.

Am înghițit în sec, dorindu-mi să uit senzația aceea. Dorindu-mi să uit că și Casteel trăise asta de nenumărate ori, timp de decenii întregi. Oare cum reușise să se regăsească? Mă uimea de-a dreptul, și eram îndrăgostită de el.

„Te iubesc.“ Cuvintele acelea mi-au răsunat la nesfârșit în minte… cuvinte tatuate pe pielea mea și întipărite în oasele mele. Ce simțeam pentru el era mult mai puternic decât orice cuvânt, însă și ele erau importante. Dintre toți oamenii, cunoșteam foarte bine puterea de a-ți spune părerea, de a o putea face cu sinceritate și într-

o manieră deschisă, fără șovăială. Știam că era important să nu mă abțin acum, pentru că, atunci când stătusem întinsă în ruine, în timp ce sângele mi se scursese din corp, nu mă gândisem că aveam să mai am vreodată ocazia să-i spun acele cuvinte.

L-am strâns de mijloc și l-am privit din nou în ochi.

– Te iubesc!

Mâna i s-a oprit sub părul meu, la jumătatea spatelui.

– Poftim? a șoptit el.

Făcuse ochii o idee mai mari și avea pupilele ușor dilatate. Mi-am dat seama că era surprins și am simțit-o ca pe o suflare de aer rece pe pielea mea. De ce părea atât de uluit? Nu avea cum să nu știe deja.

Însă Casteel nu putea citi emoțiile așa cum o făceam eu. Îi spusesem cum mă făcea să mă simt și i-o demonstrasem când îmi dusesem lama la gât în timpul bătăliei din Capul Spessa. Fusesem mai mult decât pregătită să-mi pun capăt vieții dacă ar fi însemnat să i-o salvez pe a lui, însă nu rostisem niciodată cuvintele în sine.

Și aveam nevoie să o fac. O nevoie disperată.

Mi-am apăsat vârfurile degetelor de obrazul lui și am tras superficial aer în piept.

– Te iubesc, Casteel, am zis eu. I-am simțit pieptul încremenindu-i lângă al meu și apoi umflându-se brusc. Te…

Casteel m-a sărutat, mișcându-și buzele peste ale mele cu blândețe, cu tandrețe. A fost un sărut dulce și lent, de parcă ar fi fost prima dată când buzele ni se împreunau, de parcă atunci aș fi învățat ce formă avea gura mea și cum se simțea când se lipea de-a lui. S-a cutremurat, și ochii mi s-au umplut de lacrimi.

S-a tras în spate doar cât să-și sprijine fruntea de a mea.

– Nu am… Și-a dres vocea în timp ce mi-am trecut degetele de-a lungul maxilarului lui. Adică, mă gândeam… Mă gândeam că mă iubești. Credeam că mă iubești… sau poate că aveam nevoie să cred asta… Însă nu cred că am știut-o vreodată cu adevărat.

Vocea i s-a îngroșat din nou, și și-a întins mâna, ștergând o lacrimă care mi se prelinsese pe obraz. A trecut o clipă, și pieptul i s-a umflat din nou, brusc. În clipa aceea, numeroasele măști pe care le purta Casteel s-au crăpat și au căzut, așa cum se întâmplase la ruine, când își dăduse capul pe spate și urlase.

– Știam că ții la mine. Dar să mă iubești? Pur și simplu, nu știam dacă ai putea să o faci după… tot ce s-a întâmplat. Nu te-aș fi învinuit de n-ai fi fost în stare să mă iubești. Nu după ce…

– Nu are importanță ce-ai făcut în trecut. Înțeleg de ce ai făcut toate acele lucruri. Am trecut peste. Degetele mi s-au încâlcit în șuvițele moi de la ceafa lui. Te iubesc. Aș face… Am înghițit în sec. Aș face orice pentru tine, Cas. Așa cum ai făcut tu pentru mine. Orice…

Mi-a găsit din nou gura, iar de data aceasta… oh, zeilor, a adâncit sărutul. M-am topit când mi-a lins buzele, depărtându-le. Fiori mici mi-au erupt în tot corpul, și ne-am sărutat până am rămas amândoi fără suflare.

– *Cas*, a repetat el, cu buzele lipite de ale mele. Nu știi cât am așteptat să te aud spunându-mi așa.

– De ce?

Nu-mi dădusem seama că-i folosisem porecla.

– Nu știu. Doar cei în care am cel mai mult încredere îmi spun așa. A râs ușor, apoi s-a tras mai în spate și mi-a cuprins cu grijă obrajii în palme. Știi, nu-i așa? M-a privit în ochi. Ce însemni pentru mine? Ce simt pentru tine?

– Da.

Mi-a mai șters o lacrimă cu degetul mare.

– N-am știut niciodată că oamenii pot simți așa ceva. Că eu aș putea simți așa ceva pentru cineva. Dar o simt… Te iubesc.

M-am cutremurat, și pieptul mi s-a umplut de dragoste, speranță, anticipare și o sută de alte emoții sălbatice care mi se păreau nespus de stranii după tot ce se întâmplase. Și totuși, mi se păreau atât de îndreptățite.

– Cred că s-ar putea să încep să plâng și mai tare.

Și-a plecat capul, sărutând o lacrimă ce mi se prelinsese pe obraz. Am reușit să îmi vin în fire când m-a sărutat pe tâmplă, pe frunte și apoi pe puntea nasului și m-a luat de mâna stângă. Cu ochii închiși, m-a sărutat scurt de-a lungul însemnului marital auriu. L-am privit în tăcere preț de câteva momente, pierzându-mă puțin în el.

Mi-a atins verigheta de pe degetul arătător.

– Nu… am vrut ca prima dată când ai văzut Atlantia, căminul *tău*, să fie o experiență îngrozitoare. Am vrut să vezi frumusețea

căminului *nostru*, a poporului nostru. Știam că nu avea să fie ușor. A înghițit în sec, apăsat. Alastir a avut dreptate când a spus că unii dintre oamenii noștri sunt superstițioși și prudenți când vine vorba despre nou-sosiți, dar am vrut să te simți bine-venită. Mai presus de orice, am vrut să te simți în siguranță. Urăsc din tot sufletul că s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat și îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău!

– Nu e vina ta. Ai făcut tot posibilul ca să te asiguri că eram în siguranță.

– Oare? a contracarat el. Știam că s-ar putea ca oamenii să se împotrivească. Știam că unii își vor dori să se răzbune. Le-am supraestimat dorința de supraviețuire. Nu ar fi trebuit să te las să pleci așa. Ar fi trebuit să fiu acolo. Nu am reușit să te protejez…

– Oprește-te! M-am aplecat în față și i-am cuprins obrazul cu mâna liberă. Nu a fost vina ta, am repetat eu. Te rog, nu crede așa ceva. Nu…

Am tras scurt aer în piept. Nu-mi fusese niciodată ușor să-mi împărtășesc sentimentele, nici măcar după ce am rostit acele cuvinte incredibil de puternice. Cum să-mi fie, când fusesem crescută astfel încât să n-o fac niciodată? Dar aveam nevoie să șoptesc cuvintele acelea. Trebuia s-o fac, deoarece simțeam mușcătura tăioasă a vinei.

– N-aș suporta să știu că te crezi răspunzător. Nu vreau ca asta să te macine. N-ai dat greș. Nu știu unde aș fi fost acum de n-ai fi fost tu. Nici măcar nu știu dacă aș fi fost în viață.

N-a spus nimic, ci doar a închis ochii și și-a întors capul, împingându-și obrazul în palma mea.

Mi-am trecut degetul mare peste buza lui de jos.

– Dar știu sigur că aș fi… aș fi *mai puțin* decât sunt. Nu m-aș simți… de parcă aș fi întreagă. Și asta ți se datorează ție. Am mai tras o dată aer în piept. Când am văzut prima dată Pilaștrii Atlantiei și am stat în Odăile lui Nyktos, mi s-a părut într-adevăr că eram acasă. M-a încercat un sentiment de îndreptățire… cum e și ceea ce simt pentru tine. Mi s-a părut *îndreptățit* să fiu aici. Și poate că are de-a face cu obârșia mea. Nu știu ce este acum Atlantia pentru mine sau ce va deveni, însă nu are importanță. Mi-am dat seama de cât de adevărată era afirmația asta și m-am simțit nespus de ușurată. Ar fi

fost minunat ca Atlantia și părinții lui Casteel să mă accepte, însă era mult mai important că noi doi ne acceptam reciproc. Asta conta când închideam ochii noaptea și când îi deschideam din nou dimineața. Tu ești temelia care mă ajută să rămân în picioare. Tu ești acoperișul și zidurile mele. Adăpostul meu. *Tu* ești căminul meu.

Genele i s-au ridicat, iar chihlimbariul din ochi i s-a învolburat cu sălbăticie.

– Și tu ești asta pentru mine, Poppy.

– Atunci, te rog să nu te învinuiești. Te rog! Altminteri, voi… Nu știu ce aș face, dar sunt convinsă că nu ți-ar plăcea.

– Are de-a face cu înjunghiatul?

M-am holbat la el.

– Pentru că probabil mi-ar plăcea asta.

Am oftat.

– Cas.

A zâmbit ușor.

– Voi încerca să nu mă învinovățesc. În regulă? Vina pe care o simt nu va dispărea imediat, dar îmi voi da silința. Pentru tine.

– Pentru noi, l-am corectat eu.

– Pentru noi.

Am răsuflat ușor și am încuviințat din cap, deși voiam ca vina aceea să dispară imediat.

– Am știut că aveam să te revăd, chiar și când m-au ținut prizonieră. Mi-am trecut mâna în jos peste pieptul lui tare și fin ca satinul. Știam că fie aveam să mă eliberez singură, fie aveai să mă găsești tu. Și așa a fost. M-ai găsit.

– Cum să nu te găsesc? a întrebat el. Te voi găsi mereu. Orice ar fi.

Inima mi s-a strâns, și i-am cuprins obrazul cu mâna.

– Însă când m-a lovit săgeata și stăteam întinsă acolo? Am crezut că nu aveam să-ți mai simt vreodată îmbrățișarea, că nu aveam să-ți mai simt vreodată sărutul sau să-ți văd gropițele prostești.

A zâmbit larg, și gropița din obrazul stâng și-a făcut apariția.

– Îți plac la nebunie gropițele mele.

Mi-am trecut degetul mare peste adâncitură.

– Așa este. Mi-am plecat capul și mi-am lipit buzele de locul în care îmi ținusem degetul mare. Ce-am simțit mai devreme, când m-

am trezit, când mi-a fost… foame... N-am mai simțit niciodată așa ceva. Nevoia aceea? A fost înfricoșătoare, iar eu… Am închis scurt ochii. Cunoști foarte bine senzația. Ai fost lăsat să ajungi în punctul acela de nenumărate ori în perioada în care Ascendenții te-au ținut prizonier. Nu știu cum ai reușit să te descurci. L-am privit în ochi și am adăugat: Ai zis că sunt puternică, însă tu ești cea mai puternică persoană pe care o știu.

– Urăsc faptul că a trebuit să simți acea senzație. Știam că avea să se întâmple, mai ales dacă ai fi făcut Ascensiunea. Ar fi trebuit să…

– Ai fost acolo. M-ai fi lăsat să mă hrănesc în continuare.

A continuat să mă privească în ochi.

– La nevoie, ți-aș fi dat și ultima picătură de sânge din corpul meu.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Nu poți face așa ceva. N-ar fi trebuit să mă lași să beau atât de mult. Și tu a trebuit să bei sânge, nu-i așa? l-am întrebat eu, amintindu-mi conversația. Te-ai… hrănit din Naill.

– Așa este, și sunt bine. Sângele mi se reface rapid, a zis el, însă nu eram așa convinsă că-l credeam. A tras adânc aer în piept. Și-a pus mâna peste a mea, ridicând-o și sărutându-mă în palmă. Îți mai este foame?

– Nu. Nu mă mai simt așa acum. Te simt doar pe tine.

– Sângele meu…

– Nu. Nu la asta mă refer.

Ce-i drept, îi simțeam sângele curgând prin mine, întunecat și copios, dar se domolise. Nu mă mai îmboldea… Nu ne mai îmboldea spre un abandon nesăbuit…

Zeilor mari!

Mi-am dat seama că Kieran fusese de față. Fusese în încăpere când ne… când eu și Casteel ne împreunaserăm prima dată. Mă împiedicase să beau prea mult sânge. M-am crispat și-am privit peste umăr, aproape așteptându-mă să-l văd pe vârcolac. N-am recunoscut deloc încăperea.

– Kieran a plecat, mi-a spus Casteel, răsfirându-și degetele pe obrazul meu. Mi-a întors privirea spre el. A rămas doar pentru că era îngrijorat.

– Știu…, am răspuns eu, ușor bâlbâit. Îmi aminteam. „Îmi fac griji pentru amândoi.” Am așteptat să simt că mă copleșește un

sentiment de rușine și m-am simțit într-adevăr stingherită, însă nu avea de-a face cu lucrurile pe care le văzuse Kieran, ci cu faptul că… încercasem să-l mănânc pe Kieran.

– Nu-ți va purta ranchiună pentru asta.

– Am încercat să-l mănânc pe Kieran în timp ce eram goală.

– Probabil tocmai de-aceea nu-ți va purta ranchiună.

– Nu e amuzant, am zis eu, holbându-mă la el.

– Nu e?

O parte a buzelor i s-a curbat în sus, iar gropița și-a făcut din nou apariția în obrazul lui.

Gropița aia al naibii de prostească.

– Nu pricep. Cum de-am ajuns de la a încerca să-l mănânc pe Kieran la a te mânca pe tine și apoi la asta? Adică, simt emoții. Mă simt *normal*. Nu așa se simte un vampir preschimbat de curând, nu-i așa? Sau să fie din pricină că m-am hrănit din tine? Inima îmi bătea cu putere. Ți se pare că am pielea rece? Am colți? Mi-am amintit vag că unul din ei zisese că nu aveam, dar mi-am dus oricum mâna la gură, să mă asigur.

Casteel mi-a prins mâna și mi-a tras-o de lângă față.

– Nu ai colți, Poppy. Și ochii tăi… au tot culoarea unui izvor atlantian. Vampirii preschimbați de curând nu se satură de sânge, oricât s-ar hrăni. Știu asta. I-am văzut în orele și zilele care au urmat transformării, mi-a zis el, și am urât faptul că el a trecut prin așa ceva. Dacă ai fi fost vampir, mi-ai fi sărit la beregată chiar acum. Nu te-aș simți caldă și moale în brațele mele sau în jurul mădularului meu, mi-a zis el, iar eu m-am îmbujorat tare. Nu ai făcut Ascensiunea.

– Dar asta nu… Am privit dincolo de pat, spre uși. *Lumina soarelui*. Ascendenții puteau sta în lumina indirectă a soarelui fără să fie afectați. Dar în lumina directă a soarelui? Aia era o cu totul altă poveste.

M-am mișcat înainte să-mi dau bine seama de ceea ce făceam, sărind din poala lui Casteel. Probabil l-am luat prin surprindere, pentru că s-a întins după mine, dar nu m-a prins. Sau poate eram foarte rapidă acum. Nu știam prea bine cum stăteau lucrurile.

– Poppy! a strigat Casteel când am ajuns la ușă. Să nu cumva să…

Am apucat mânerul și-am deschis larg ușa. Aerul rece s-a revărsat în odaie, iar eu am ieșit într-un pridvor mic. Lumina soarelui pătrundea în el, îmbibând podeaua de piatră crăpată cu o lumină rece. Mi-am întins brațul, iar urechile m-au usturat când l-am auzit pe Casteel îngânând o înjurătură. Lumina mi s-a revărsat peste degete și apoi peste toată mâna.

Casteel m-a prins de după mijloc și m-a tras în spate, lipindu-mă de pieptul lui.

– Fir-ar să fie, Poppy!

M-am holbat la mâna mea, la pielea mea și am așteptat să se-ntâmple ceva înfricoșător.

– Nu se întâmplă nimic.

– Slavă zeilor! a mârâit el, strângându-mă tare. S-ar putea însă ca eu să fac infarct chiar în clipa asta.

M-am încruntat.

– Atlantienii pot face infarct?

– Nu.

– Atunci, ești bine, i-am răspuns eu, mușcându-mi buza când mi-am dat seama de umezeala dintre coapsele mele.

Și-a lăsat fruntea pe tâmpla mea.

– E discutabil. În clipa de față, am impresia că o să-mi sară inima din piept.

S-a auzit un zgomot aspru, un pufăit, care mi-a atras atenția spre rândul de pomi deși pe jumătate uscați. Semănase tare de tot cu un râs. Preț de-o clipă, am uitat întru totul ce făceam. Am mijit ochii spre ramurile joase golașe, cadaverice, ce ajungeau până la pământ. Un vârcolac cu blana de un alb pur stătea ghemuit printre copaci.

Delano.

Și-a ciulit urechile și apoi și-a înclinat capul într-o parte.

Și cam pe atunci mi-am dat seama că eram goală-pușcă.

– O, zeilor! M-am îmbujorat peste tot. Sunt goală.

– Întocmai, a murmurat Casteel, întorcându-se astfel încât să mă acopere. A pus mâna pe ușă. Îmi pare rău, i-a zis el lui Delano.

Vârcolacul a făcut din nou zgomotul acela aspru, ca un râs, iar Casteel a închis ușa. M-a întors apoi imediat cu fața spre el.

– Nu pot să cred c-ai făcut așa ceva.

– Eu nu pot să cred că m-a mai văzut cineva goală, am murmurat eu, iar Casteel s-a holbat la mine de parcă prioritățile mele ar fi fost întru totul greșite. Și poate că așa era. M-am concentrat din nou. Dar ai spus că nu am făcut Ascensiunea…

– Dar nu înseamnă că știu ce s-a întâmplat. Nu aveam idee ce s-ar fi putut întâmpla dacă ieșeai în soare.

M-a apucat de umeri, iar simțurile mele împrăștiate s-au conectat cu emoțiile lui. Am simțit cum senzația apăsătoare de îngrijorare se amestecă deodată cu prospețimea sentimentului de ușurare. În spatele lor, o aromă condimentată și afumată se împletea cu una dulceagă.

– Putea să nu se întâmple nimic sau pielea ta putea să înceapă să se descompună, și atunci te-aș fi pierdut *din nou*. Pieptul i s-a umflat brusc, și particulele aurii din ochi i-au scânteiat puternic. Pentru că *te-am pierdut*, Poppy. Ți-am simțit inima oprindu-se. Însemnul din palma mea a început să se șteargă. Te pierdeam, iar tu însemni totul pentru mine.

M-am cutremurat.

– Îmi pare rău!

– Nu-ți cere scuze, mi-a spus el. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost din vina ta, Poppy. Doar că… Nu mă pot simți din nou așa.

– Nici nu vreau să te simți din nou așa. M-am apropiat de el, și m-a strâns în brațe. Și nu am vrut să te fac să te simți din nou așa.

– Știu. M-a sărutat pe tâmplă. Știu. Hai să stăm pur și simplu! În regulă?

M-a dus înapoi spre pat.

M-am așezat pe pat, iar el s-a aplecat și și-a ridicat pantalonii. Mi-am mușcat buza în timp ce l-am privit ridicându-și-i, lăsând prohabul descheiat. Îi atârnau indecent de jos în talie când s-a întors. Mai era un scaun în odaie, unul de lemn, pe care am văzut o grămăjoară de haine.

– Jasper a găsit câteva haine și o pereche de cizme despre care s-a gândit că ți-ar veni. Un furou, o pereche de pantaloni și un pulover. Îți zic sincer că nu știu unde le-a găsit și nici nu cred că vreau să știu. Mi-a adus furoul și un pulover maro-închis. Dar sunt curate.

– Unde suntem? am întrebat eu în timp ce mi-a făcut semn să-mi ridic brațele. Am făcut cum mi-a cerut. Eram în… Irelone, nu-i așa?

Acolo m-au dus?

În lumina slabă, am văzut cum i se încordează un mușchi de la maxilar când mi-a trecut furoul peste cap. Materialul era moale și mirosea a aer proaspăt.

– Nu mai suntem în Irelone, nici în Ținuturile Pustii. Suntem la poalele munților Skotos, într-o cabană de vânătoare veche pe care o folosim uneori înainte sau după ce pătrundem în munții Skotos. De fapt, nu suntem foarte departe de Capul Spessa, dar n-am vrut să…

Casteel nu și-a terminat fraza, iar eu m-am ridicat în genunchi, lăsând ca furoul să cadă la locul lui. Știam la ce se gândea. Nu voiseră să mă ducă în Capul Spessa, în caz că făcusem Ascensiunea și aș fi devenit de necontrolat.

Încă uluită de faptul că eram în viață și că nu devenisem vampir, n-am spus nimic când mi-a tras puloverul gros peste cap. Era puțin înțepător, dar cald. Am ridicat gulerul și l-am adulmecat ușor. Mirosea puțin a fum de lemn, dar, din cine știe ce motiv, mi s-a părut că mirosea și a… liliac.

Atunci, mi-am *amintit*.

Mi-am ridicat privirea spre Casteel, care mă privea cu o sprânceană ridicată în timp ce-și încheia în sfârșit prohabul pantalonilor. Am dat drumul puloverului.

– Când mi-ai dat prima dată din sângele tău, în New Haven, cred… că ți-am văzut amintirile. Sau ți-am simțit emoțiile. Am simțit atunci miros de liliac și acum l-am simțit din nou, i-am spus eu, gândindu-mă la florile din peștera din Capul Spessa. De data aceasta, când am băut din sângele tău, te gândeai cumva la când ne-am căsătorit?

– Da.

– Dar cum de ți-am văzut amintirile? Și înainte, și acum? Nu e același lucru cu a citi emoțiile cuiva.

– Se poate întâmpla când doi atlantieni se hrănesc. Și-a plecat capul, trecându-și ușor buzele peste fruntea mea. Fiecare din ei poate percepe amintiri. Cred că asta s-a întâmplat.

M-am gândit la acea primă dată în New Haven. Mă oprise chiar pe când ajunsesem la amintirile lui.

De data aceasta, nu mă mai oprise.

– Tu mi-ai putut citi amintirile? am întrebat eu.

– Nu m-am hrănit niciodată îndeajuns de mult timp din tine ca să încerc, mi-a răspuns el, și am simțit un tremur mic și straniu de anticipare. Dar în clipa asta îmi doresc să fi știut la ce te gândești.

– Mă gândeam că… Am tras adânc aer în piept. Zeilor, mă gândeam la tot. Gândurile îmi ricoșau din eveniment în eveniment, din conversație în conversație. Știi ce am făcut în Odăile lui Nyktos? După… ce ai fost atacat?

S-a așezat lângă mine.

– Am auzit.

Mi-am coborât mâinile spre puloverul care mi se strângea în poală. Mi se păreau normale.

– Când am fost în Odăile lui Nyktos și săgeata aceea te-a lovit și trupul ți-a devenit rece și gri, am crezut că ai murit. Am crezut că nu aveam să-mi mai revin vreodată. Am uitat de însemn, am recunoscut eu, întorcându-mi mâna pe partea cealaltă. Iat-o: spirala aurie lucea ușor. Într-un fel… Nu știu. Mi-am pierdut cumpătul.

– Te-ai apărat, m-a corectat el. Asta ai făcut.

Am încuviințat din cap, holbându-mă în continuare la însemn, în timp ce gândul mi-a zburat de la templu la cripte, la Alastir, care fusese ferm convins că aveam să fiu la fel de haotic de violentă precum străbunii.

Capitolul zece

– Știu că s-au întâmplat multe, mi-a zis Casteel, apucând cu blândețe o șuviță din părul meu și dându-mi-o după ureche. Și știu că lucrurile sunt al naibii de derutante acum, dar crezi că mi-ai putea spune ce s-a întâmplat? Știu unele lucruri, mi-a zis el. Am reușit să obțin câteva informații de la Alastir și de la ceilalți folosindu-mi forța de constrângere, dar nu e ca și cum ar exista un ser al adevărului și nici nu-i pot forța să-mi spună totul. Trebuie să pun întrebări precise și cel mai mult mă interesa să te găsesc și să aflu cine ar mai fi putut fi implicat. Așa că vreau să aud de la tine. Cred că singura cale de-a începe să pricepem ce s-a întâmplat aici e să luăm lucrurile pe rând.

Mi-am mutat privirea de la mâinile mele spre el.

– Pot.

Mi-a zâmbit și m-a atins pe obraz.

– E în regulă dacă îl aduc și pe Kieran? Va trebui să audă toate astea.

Am încuviințat din cap.

Casteel m-a sărutat în locul în care mă atinsese cu câteva secunde înainte, apoi s-a ridicat, îndreptându-se spre ușă, iar eu mi-am privit din nou mâinile. Au trecut doar câteva momente, și apoi Kieran s-a strecurat înapoi în odaie. L-am privit pe furiș, deschizându-mi șovăielnic simțurile în timp ce s-a holbat la mine și

s-a apropiat de pat. Nu știam ce anume mă așteptam să simt din partea lui, însă am simțit doar o îngrijorare apăsătoare și o prospețime ce mi-a amintit de aerul de primăvară. Ușurare.

Kieran a îngenuncheat în fața mea, iar Casteel s-a întors lângă mine.

– Cum te simți?

– Bine și puțin confuză, am recunoscut eu. Am o mulțime de întrebări.

Un colț al gurii vârcolacului s-a curbat în sus.

– Sunt de-a dreptul șocat, a murmurat el, ochii lui palizi licărind a amuzament.

– Îmi pare rău că am încercat să te mănânc.

Mi-am simțit obrajii calzi. Kieran a zâmbit.

– E în regulă.

– Ți-am zis eu că nu-ți va purta ranchiună, mi-a spus Casteel.

– Nu ar fi prima oară când un atlantian înfometat ar încerca să mă mănânce, a zis Kieran, iar eu am ridicat din sprâncene. Acum, aveam și mai multe întrebări, dar mi-a venit brusc în minte o amintire.

Când mă trezisem, fusesem prea pierdută în setea de sânge ca să-mi dau seama că nu fusesem mânjită de sânge. Și ar fi trebuit să fiu. Îmi cursese atât de mult sânge din rană.

– Tu m-ai curățat, nu-i așa? M-ai șters de sânge.

– Nu mi s-a părut potrivit să vă las plini de sânge, a zis el, ridicând din umeri, de parcă ar fi fost o faptă neînsemnată. N-am vrut să vă treziți cu o astfel de priveliște.

M-am uitat la el, și mi s-a strâns gâtlejul de emoție. Am reacționat fără să mă gândesc prea mult, aplecându-mă în față. Nu știam dacă și-a dat seama ce voiam să fac sau dacă își făcea griji că aveam să încerc din nou să-i sfâșii beregata, însă m-a prins fără să se răstoarne, chiar dacă s-a clătinat puțin. Și-a împreunat mâinile în jurul meu fără șovăială, ținându-mă la fel de strâns precum îl țineam eu. Am simțit mâna lui Casteel pe spate, în talie, chiar sub brațele lui Kieran, și am rămas toți trei așa o vreme.

– Mulțumesc! am șoptit eu.

– Nu trebuie să-mi mulțumești pentru asta. Și-a urcat mâna până pe ceafa mea și s-a tras în spate cât să mă privească în ochi. Măcar atât am putut să fac și eu.

– Dar n-ai făcut doar atât, a zis Casteel, întinzându-și brațul și prinzându-l de umăr. Te-ai asigurat că am ajuns aici în siguranță și ai stat de veghe. Ai făcut tot ce era nevoie și mai mult de-atât. Îți rămân dator.

Kieran și-a ridicat mâna de pe ceafa mea și l-a prins pe Casteel de antebraț, iar privirea lui palidă a întâlnit-o pe cea chihlimbarie a soțului meu.

– Am făcut tot ce-am putut, s-a corectat el.

Când i-am văzut împreună, m-a năpădit un nou val de emoție. Mi-am amintit ce se spusese în Odăile lui Nyktos, cum că legăturile dintre atlantieni și vârcolaci se frânseseră. Am simțit o durere în piept când m-am desprins din strânsoarea lui Kieran și m-am uitat când la unul, când la celălalt.

– Legătura chiar s-a frânt? am întrebat eu. Legătura dintre voi?

Casteel s-a holbat la Kieran, și a trecut astfel o clipă îndelungată.

– Da.

Durerea din piept mi s-a accentuat.

– Ce înseamnă asta mai exact?

Kieran s-a uitat scurt la mine.

– Conversația asta poate aștepta…

– Conversația asta poate avea loc acum. Mi-am încrucișat brațele. Alastir și Jansen mi-au spus câteva lucruri când eram în criptă, le-am zis eu, înfiorându-mă în sinea mea și simțind răbufniri de furie din partea ambilor. Nu știu cât din ce mi-au spus era adevărat, dar nici nu mi-au explicat cum faptul că sunt o descendentă a unei zeități…

Am tras scurt aer în piept când m-am gândit la cine pretindea Alastir că făcea parte din spița mea. Oare Casteel știa?

– Nu înțeleg cum înlătură acest fapt ceva ce există de-o veșnicie. Nu sunt o zeitate.

– Nu cred că știm prea bine ce ești, a spus Casteel.

– Nu sunt o zeitate, am protestat eu.

– Faptul că ești aici, tu, nu un vampir, înseamnă că nimic nu este exclus, a adăugat Kieran.

Ba eu aveam să exclud categoric opțiunea asta.

– Dar, în orice caz, ești o urmașă a zeilor. Singura în viață. Ai…

– Dacă mai aud o dată că am sânge de zeu în mine, s-ar putea să țip, l-am avertizat eu.

– În regulă, atunci. Kieran s-a ridicat, scărpinându-se pe față, apoi s-a așezat de cealaltă parte a mea. Avea maxilarul acoperit cu o

barbă scurtă, de câteva zile. Din pricina sângelui pe care-l porți în tine, lupii *kiyou* au primit o înfățișare de muritori. Nu pentru a le sluji liniilor fundamentale, ci pentru a le sluji copiilor zeilor. Dacă zeitățile n-ar fi… S-a oprit, clătinând din cap. Când zeii le-au dăruit lupilor *kiyou* înfățișare de muritori, am fost legați de ei și de copiii lor la un nivel instinctiv ce se transmite din generație în generație. Iar legătura aceea instinctivă te recunoaște.

Înțelegeam ce zice, judecând la rece, dar, în adâncul meu, mi se părea întru totul o nebunie.

– E pur și simplu… Sunt doar Poppy, cu sau fără sângele zeilor în mine…

– Ba nu ești doar Poppy, și nu are nimic de-a face cu faptul că nu ai devenit vampir, a zis Casteel, punându-și o mână pe umărul meu. Și vorbesc serios, Prințeso. Nu pot spune cu certitudine că nu ești un soi de zeitate. Lucrurile pe care te-am văzut făcându-le? Lucrurile pe care *am văzut* și despre care am auzit că le-ai făcut? Nu semeni cu nici unul dintre noi, și încă nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama de asta când te-am văzut strălucind prima dată.

– Tu cum de n-ai știut? am întrebat eu, ridicându-mi privirea spre Kieran. Dacă sângele meu e cu adevărat atât de puternic, cum de nici un vârcolac nu a știut ce eram?

– Ba cred că am știut, Poppy, mi-a răspuns Kieran. Dar, asemenea lui Casteel, nu am făcut legătura între lucrurile pe care le vedeam sau pe care le simțeam în preajma ta.

Atunci, am început să pricep.

– De aceea ai spus că miroseam a mortăciune…

– Am spus că miroseai *a moarte*, m-a corectat Kieran, oftând. Nu că miroseai a mortăciune. Moartea înseamnă putere, acel soi vechi de putere.

– Moartea înseamnă putere? am repetat eu, neînțelegând prea bine de ce afirmația lui avea logică. Însă apoi am priceput. Viața și moartea sunt două fețe ale aceleiași monede. Nyktos este…

– Este zeul vieții și al morții, a zis Kieran și s-a uitat spre Casteel. Așa se explică de ce sângele ei ți s-a părut bătrân.

– De-a dreptul antic, a murmurat Casteel, iar eu am dat să mă încrunt. Sângele ei are un gust antic.

Chiar nu voiam să mai vorbească despre gustul sângelui meu.

– Lui Delano i s-a părut că m-a auzit strigându-l când eram închisă în odaia aceea din New Haven…

– Pentru siguranța ta, a ripostat Casteel.

I-am ignorat comentariul, încă enervată de faptul că fusesem ținută închisă în încăperea cu pricina.

– Eram destul de… emoțională în momentul acela. Oare asta înseamnă chemarea? Ați reacționat cumva la emoțiile mele?

Kieran a încuviințat din cap.

– Într-un fel, da. Seamănă cu legătura pe care o avem cu atlantienii. O emoție extremă ne avertiza deseori că cei de care eram legați erau amenințați. Puteam simți emoția cu pricina.

M-am gândit la spusele lui.

– Au avut loc descărcări de energie statică ori de câte ori m-a atins vreun vârcolac, am murmurat eu. Semnele fuseseră prezente, dar, așa cum spusese mama lui Casteel, de ce-ar fi bănuit cineva așa

ceva, ținând cont că ultimele zeități muriseră cu ani în urmă? Mi se păruse atunci că până și Alastir fusese confuz… din pricina anvergurii puterilor pe care le aveam. Dar cum să nu fi avut și alte abilități uimitoare dacă mă trăgeam într-adevăr din Regele Zeilor?

Ei bine, probabil că abilitatea de a-i ucide pe oameni folosindu-mă de propriile lor emoții ar fi fost considerată o capacitate uimitoare. Una înfricoșătoare. De ce nu mă puteam preschimba și eu în ceva – cum ar fi, un dragon?

Asta ar fi fost, într-adevăr, incredibil.

– Chiar mă trag din Nyktos? Așa a spus Alastir, dar întrucât Nyktos este părintele zeilor…

– E o expresie, m-a corectat Casteel. Nyktos nu este părintele zeilor. Este regele lor. Alastir a spus adevărul – sau cel puțin el credea că era adevărul, a zis el, iar maxilarul i s-a încleștat.

Am răsuflat apăsat.

– De ce-am putut face lucrurile pe care le-am făcut în Odăile lui Nyktos? Ce s-a schimbat? Sacrificiul? am întrebat eu, referindu-mă la procesul prin care treceau atlantienii când nu mai îmbătrâneau ca muritorii și începeau să dezvolte simțuri ascuțite, trecând în același timp prin numeroase schimbări fizice. Casteel credea că de aceea așteptaseră Ascendenții până acum ca să mă treacă prin Ascensiune. Sângele meu avea să le fie mai de folos acum, că putea crea mai mulți Ascendenți.

Oare Ascendenții știau despre sângele pe care-l purtam în mine? Oare regina Ileana știuse în tot acest timp? Credeam că Alastir

păstrase legătura cu Ascendenții. Oare sângele meu ar mai funcționa acum, că aproape…

Acum, că aproape murisem.

Și poate chiar murisem puțin. Mi-am amintit cum plutisem spre o lumină argintie, fără trup sau gânduri. Și știam că, dacă aș fi ajuns la ea, nici măcar Casteel nu m-ar mai fi putut ajunge.

– Așa cred, a zis Casteel, și-am simțit într-o parte căldura emanată de trupul lui, care mi-a întrerupt șirul gândurilor. Cred că faptul că ne aflam pe pământ atlantian și sângele pe care ți l-am dat au jucat un rol important în întărirea sângelui pe care-l porți în tine.

– Și presupun că ce s-a întâmplat în Odăile lui Nyktos doar a încheiat procesul? M-am lăsat pe Casteel. A trezit… lucrul ăsta din mine?

– Ceea ce se află în tine nu este un *lucru*, Poppy, a zis Casteel și și-a coborât privirea spre mine. Este o putere. Este magie. Este *eather*-ul care se trezește în tine, devenind parte din tine.

– Nu sunt convinsă că asta mă face să mă simt mai bine.

A zâmbit strâmb.

– Te-ar face dacă nu te-ai mai gândi la obârșia ta ca fiind un *lucru*. Dar, ținând cont de tot ce s-a întâmplat, chiar n-ai avut timp să te împaci cu toate.

Nu îmi imaginam cum aș fi putut să mă împac cu asta nici dacă aș fi avut timpul necesar.

– Nu-mi…

– Nu-ți dorești asta, a terminat Kieran în locul meu, privindu-mă cu ochii glaciali.

– Nu vreau… Am închis scurt ochii… Nu vreau să intervin între voi doi. Nu vreau să intervin între nici un vârcolac și atlantianul de care a fost legat.

Nu vreau să fiu monstrul care m-a avertizat Alastir că voi deveni.

– Poppy... a dat Casteel să spună ceva.

– Nu poți să-mi spui că nu te-a afectat faptul că legătura dintre tine și Kieran s-a rupt, l-am întrerupt eu. Erați cât pe ce să vă sfâșiați reciproc în templu. Nu mi s-a părut deloc just. Mi s-a pus un nod de emoție în gât. Nu mi-a plăcut.

– Dacă ne-ai fi cunoscut când eram mai tineri, probabil ai fi crezut că ne uram, mi-a zis Casteel, strângându-mă ușor de umăr. Ne-am luat la bătaie pentru lucruri mult mai puțin importante decât tine.

– Ar trebui să mă simt mai bine? am întrebat eu. Pentru că nu te descurci deloc bine la asta.

– Presupun că ai dreptate, mi-a zis Casteel și m-a atins pe obraz, apoi mi-a împins capul pe spate, ca să ne putem privi în ochi. Ascultă-mă, e ciudat să știu că legătura nu mai există. Nu te voi minți în privința asta. Însă este o ușurare să știu că legătura a trecut la tine, că nu doar Kieran, ci toți vârcolacii te vor proteja. Este unul dintre modurile în care am reușit să-ți luăm urma spre criptele din munții Skotos și spre Ținuturile Pustii. Te-au simțit. Dacă nu te-ar fi putut simți, nu am fi ajuns la tine la timp, mi-a spus el, și mi s-a strâns stomacul când l-am auzit. Nu pot să fiu furios sau supărat din pricina asta. Nu când știu ce-ar fi dispus să facă Kieran ca să se asigure că vei fi în siguranță.

Buza de jos mi-a tremurat.

– Dar e prietenul tău cel mai bun. Este ca un frate pentru tine.

– Și încă sunt. Legăturile sunt lucruri stranii, Poppy. Kieran și-a pus mâna peste mâna pe care Casteel o ținea pe umărul meu, iar eu m-am cutremurat. Însă loialitatea mea față de Cas nu a avut niciodată de-a face cu o legătură creată când nici unul din noi nu putea nici măcar să meargă singur în picioare. Și nici nu va avea vreodată. Nu ai de ce să-ți faci griji în privința noastră. Și mă îndoiesc că ai de ce să-ți faci griji în privința celorlalți vârcolaci legați. Cei mai mulți dintre noi am cultivat prietenii care nu pot fi rupte. Așa că doar… ți-am făcut loc și ție.

Mi-au făcut loc și mie.

– Îmi… place cum sună asta, am șoptit eu, cu voce răgușită.

Kieran m-a bătut ușor peste umăr – sau, mai bine zis, peste mâna lui Casteel. Poate peste amândouă.

– Crezi că ne-ai putea spune ce-ți amintești? a întrebat Casteel o clipă mai târziu, și i-am făcut semn că da. Trebuie să știu întocmai ce s-a petrecut la templu. Despre ce-ați vorbit tu și ticălosul ăla de Jansen când s-a dat drept Beckett. Cum s-a purtat. Vreau să știu tot ce ți-au spus oamenii. M-a privit în ochi și a adăugat: Știu că nu va fi ușor, dar trebuie să știu tot ce-ți amintești.

Am încuviințat din cap. I-am spus totul și mi-a fost mai ușor decât credeam că avea să fie. Toate lucrurile petrecute îmi umpluseră pieptul de durere, însă nu am îngăduit ca sentimentul acela să crească sau să-mi stea în cale. Casteel n-ar fi permis așa ceva. Cât am vorbit, n-am simțit mai nimic din partea lui. Nu era momentul pentru emoții. Era nevoie doar de fapte.

– Profeția despre care mi-a spus? am zis eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt. Ați auzit vreodată despre ea?

– Nu, a zis Casteel, clătinând din cap. Mi s-au părut doar aiureli, mai ales partea despre zeița Penellaphe. Pare jignitor să asociezi astfel de tâmpenii cu zeița înțelepciunii.

Eram întru totul de acord.

– Dar se poate să existe și să nu fi auzit voi despre ea?

– Nu. Noi nu avem profeții, a confirmat Kieran. Nu credem în ele. Pare să fie mai degrabă ceva ce ține de muritori.

– Nu sunt foarte crezute nici în Solis, însă există, le-am spus eu. Nici eu n-am crezut-o. Mi s-a părut prea convenabilă și prea precisă, dar sunt multe lucruri pe care nu le știu sau în care nu cred.

– Ei bine, cred că nu trebuie să-ți faci griji în privința ei, mi-a zis Casteel.

Am încuviințat din cap, iar gândurile mi-au zburat în altă parte.

– Când a început să plouă cu sânge, au zis că erau lacrimile zeilor, i-am spus eu. Au luat-o ca pe un semn că făceau ceea ce trebuia.

– S-au înșelat.

– Știu, am spus eu.

– Știi cum ai reușit să-i oprești? a întrebat Kieran. Cum ți-ai folosit abilitățile?

– E o întrebare dificilă. Nu prea știu cum să explic; pot doar să spun că am știut pur și simplu ce să fac. M-am încruntat și mi-am apăsat palma în centrul pieptului. Sau că a fost ca un fel de instinct pe care nu mi-am dat seama că-l am. Pur și simplu, am știut ce să fac.

– *Eather*-ul, m-a corectat Casteel ușor.

– *Eather*-ul, am repetat eu. Cumva… am văzut ce urma să se-ntâmple cu ochii minții, și s-a întâmplat. Știu că sună straniu…

– Ba nu. S-a întors în fața mea. Când folosesc constrângerea, *eather*-ul îmi dă abilitatea de-a o face. Văd cu ochii minții ce vreau să facă persoana cu pricina în timp ce spun asta cu glas tare.

– Ah. Deci e… ca și cum ți-ai proiecta gândurile?

A încuviințat din cap.

– S-ar părea că la fel ai făcut și tu. Tot așa ne dăm seama și dacă avem de-a face cu un fundamental sau cu o altă spiță… în funcție de cantitatea de *eather* pe care o simțim.

– S-a scris că și zeii simțeau ori de câte ori era folosit, a zis Kieran. Îl simțeau ca pe o mișcare seismică.

M-am gândit la tot ce-mi spuseseră.

– Totuși, e straniu. Când îi ușurez cuiva durerea, mă gândesc la lucruri fericite… frumoase. Și apoi… Mi-am dat ochii peste cap și am oftat. Apoi proiectez sentimentele cu pricina în persoana respectivă.

Casteel mi-a zâmbit larg.

– Presupun că e cam același lucru. A clătinat din cap. Crezi că o poți face din nou?

Mi s-a pus un nod în stomac.

– Nu știu. Nu știu dacă aș vrea s-o fac…

– Ar trebui să vrei, a zis el și m-a privit în ochi, iar maxilarul i s-a încleștat. Dacă te vei afla vreodată într-o astfel de situație sau în orice situație în care nu te poți apăra fizic, nu ezita. Ascultă-ți

instinctul acela! Lasă-l să te ghideze. Nu te va îndruma greșit, Poppy. Te va ține în viață, iar asta e tot ce contează.

– Sunt de acord cu tot ce-a spus Cas, a intervenit Kieran, doar că eu știu că-ți poți folosi puterile, că știi cum s-o faci. Erai pe punctul de-a le folosi la ruine, înainte să-l vezi pe Jansen, dar te-ai oprit. M-a privit în ochi, cercetător. Te-ai oprit și ai spus că nu ești un monstru.

Casteel, aflat de cealaltă parte a mea, a încremenit într-o manieră nefirească.

– De ce? a întrebat Casteel. De ce-ai spune așa ceva?

Kieran avea dreptate. Știam cum să folosesc *eather*-ul. Trebuia doar să mi-l închipui. Cunoașterea exista, ca un soi de instinct străvechi.

– Poppy, mi-a zis Casteel, pe un ton mai blând. Vorbește cu mine! Vorbește cu noi!

– Eu…

Nu știam de unde să încep. Gândurile îmi erau încă teribil de împrăștiate. M-am uitat când la unul, când la celălalt.

– Ați intrat în cripte?

– Da, a confirmat Casteel. Pe fugă.

– Deci ați văzut zeitățile înlănțuite acolo, lăsate să moară? Încă mi se făcea greață când mă gândeam la soarta lor. M-au ținut la un loc cu ele. Nu știu cât timp. Vreo două zile? Alastir și Jansen mi-au spus că zeitățile deveniseră periculoase. Le-am povestit ce-mi spuseseră Jansen și Alastir despre copiii zeilor. Mi-au spus că și eu aveam să devin periculoasă. Că eram o amenințare la adresa Atlantiei și că de aceea făceau… ce făceau. Chiar atât de violente au fost zeitățile?

Kieran l-a privit pe Casteel peste capul meu și a spus:

– Zeitățile au pierit înainte să ne naștem noi.

– Dar? am insistat eu.

– Dar am auzit că erau predispuse la fapte de furie și violență. Puteau fi imprevizibile, a spus Casteel cu grijă, iar eu m-am încordat. Însă nu au fost mereu așa. Și nu erau toate așa. Dar n-avea nici o legătură cu sângele lor, ci cu vârsta.

M-am încruntat.

– Ce vrei să spui?

Casteel a răsuflat apăsat.

– Ție ți se pare că durata de viață a unui atlantian este de neînchipuit, însă o zeitate este ca un zeu. Sunt practic nemuritoare. În loc să trăiască 2 000 sau 3 000 de ani, au trăit de două sau de trei ori mai mult, mi-a zis el, și mi-a stat inima-n loc. Oricine ar trăi atâta, a continuat el, ar deveni apatic sau plictisit, nerăbdător și intolerant. Pur și simplu… au îmbătrânit prea mult și au devenit reci.

– Reci? Ca Ascendenții?

– Într-un fel, da, mi-a zis el. De aceea au adormit zeii. Doar așa și-au putut păstra o urmă de empatie și compasiune. Zeitățile, însă, nu au ales niciodată somnul.

– Deci și dacă ar fi să pățești la fel, a zis Kieran, atrăgându-mi privirea spre el, ai avea mii de ani la dispoziție înainte să sosească momentul să tragi un pui de somn drăguț și lung.

Am dat să mă încrunt, dar spusele lui Kieran m-au izbit cu viteza și greutatea unei trăsuri scăpate de sub control. Inima a început să-

mi bată năvalnic, și m-am holbat mai întâi la el, apoi la Casteel. Am simțit furnicături peste tot pe piele și m-am străduit să formez cuvintele:

– Acum, sunt… Acum, sunt nemuritoare?

Capitolul unsprezece

Casteel a tras adânc aer în piept.

– Știu doar că ți-am băut tot sângele rămas, iar când ți-am simțit inima oprindu-se, a zis el și și-a dres vocea, ți-am dat din sângele meu. Sângele meu ți-a repornit inima și a făcut-o să bată în continuare și tot el ți-a hrănit trupul. Nu mai ai strop de sânge de muritor în tine.

Buzele mi s-au depărtat în timp ce încercam să pricep ce-mi spunea… și ce însemnau toate astea.

– Și mai știu ceva, a continuat el, și m-am înfiorat ușor. Nu… te simt muritoare.

– Nici eu, a adăugat Kieran. Nu mai miroși a muritor.

– Dar… cum mă simțiți? A ce miros? am întrebat eu și mi s-a părut că Kieran nu prea voia să răspundă la întrebare. Miros și mai tare a moarte?

A clipit lent.

– Îmi doresc să n-o fi spus niciodată.

– Așa miros? am întrebat eu.

Kieran a oftat.

– Miroși a mai multă putere. O putere absolută. Desăvârșită. N-am mai mirosit niciodată așa ceva.

– Nu te simt nici ca atlantiană, nici ca Ascendentă, mi-a zis Casteel, apucându-mă ușor de bărbie și ridicându-mi privirea spre a

lui. N-am mai adulmecat niciodată pe cineva ca tine. Nu știu dacă asta înseamnă că te simt ca pe o zeitate sau nu. Părinții mei ar ști mai bine. Poate chiar și Jasper, dar era foarte tânăr când s-a aflat ultima dată prin preajma zeităților, așa că nu sunt chiar convins în privința lui. A continuat, înainte să apuc să-i cer să-l găsească numaidecât pe Jasper: Și nici măcar nu știu dacă vei mai avea nevoie de sânge.

Zeilor mari!

– Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Inima mea proaspăt repornită avea să cedeze. Vampirii aveau nevoie de sânge, de muritori sau de atlantieni, aproape zilnic, în timp ce un atlantian putea rezista săptămâni întregi fără să se hrănească. Nu știam cum stăteau lucrurile în cazul zeităților și al zeilor. Nu știam dacă aveau sau nu nevoie de sânge. Nimeni nu-mi vorbise despre asta și nici eu nu mă gândisem la așa ceva.

– Oare zeitățile și zeii au nevoie de sânge?

– Nu cred, a răspuns Casteel. Însă zeitățile erau foarte reținute în privința slăbiciunilor și a nevoilor lor. Zeii cu atât mai mult. Tot ce se poate.

Puneam rămășag că mama lui ar fi știut. Însă, și dacă aveau nevoie de sânge, chiar nu avea nici o importanță pentru mine. Nu eram nici zeitate, nici zeiță.

– Nici măcar nu știu dacă mă pot gândi la asta acum. Nu pentru că mi s-ar părea un lucru respingător sau ceva de genul...

– Știu. E doar diferit și prea copleșitor acum. Însă ne vom da seama împreună. Mi-a dat o șuviță de păr la o parte de pe față. Deci

nu știu dacă ești sau nu muritoare, Poppy. Este o întrebare la care va trebui să răspundem treptat.

Nemuritoare.

Să trăiesc mii de ani? Nu puteam nici măcar să mă gândesc la așa ceva. Nu reușisem să pricep întru totul nici când fusesem Fecioara și credeam că aveam să fac Ascensiunea. Ideea de-a trăi sute de ani mă înspăimântase. În mare, pentru că Ascendenții erau foarte reci și de neatins. Știam că atlantienii și vârcolacii nu erau așa, însă tot era greu de înțeles.

Și, chiar dacă aveam să descopăr că eram nemuritoare, Casteel nu era, chit că mai putea trăi o sută sau mai bine de o sută de vieți de muritori înainte să înceapă cu adevărat să îmbătrânească. Însă tot avea s-o facă și, în cele din urmă, urma să moară. Iar dacă eu eram cumva… altceva, atunci nu aveam să mor.

Am înăbușit senzația inutilă de panică ce începea să pună stăpânire peste mine, lăsând-o pentru o altă zi… cum ar fi după ce aveam să aflu dacă eram într-adevăr nemuritoare sau nu.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă destul de rațională în clipa aceea.

– În regulă, am spus eu, trăgând adânc și lent aer în piept. Vom vedea ce se-ntâmplă pas cu pas. Apoi mi-a venit o idee și m-am uitat la Kieran. Te vei bucura să auzi asta: Am o întrebare.

– Sunt de-a dreptul încântat.

Doar că licărirea din ochii lui mi-a dat de înțeles că se bucura că eram în viață și că-i puteam pune întrebări.

– Dacă vârcolacii au fost legați de zeități, cum de nu le-au protejat în timpul războiului? am întrebat eu.

– Mulți au făcut-o și mulți au murit făcând-o, mi-a zis Kieran, și mi-am simțit umerii încordându-se. Însă nu toate zeitățile au fost ucise. Au mai rămas câteva și după război, cele care nu erau deloc interesate să domnească. Vârcolacii au devenit foarte protectori în privința lor, dar după război a urmat o perioadă dură, în care relațiile dintre vârcolaci și atlantieni au fost încordate. Potrivit istoriei noastre, un strămoș de-al soțului tău s-a ocupat de asta.

– Poftim?

M-am uitat la Casteel.

– Da. Elian Da'Neer. A invocat un zeu ca să-l ajute să domolească situația.

– Și zeul i-a răspuns?

– Nyktos însuși, împreună cu Theon și Lailah, zeul armoniei și al războiului și zeița păcii și a răzbunării, mi-a zis el, și știam sigur că făcusem ochii cât cepele. Au vorbit cu vârcolacii. N-am idee ce s-a spus, nici măcar nu sunt convins că vreunul dintre vârcolacii care mai sunt în viață astăzi mai știe, însă prima legătură între vârcolaci și un atlantian a avut loc în urma acelei prime întâlniri, iar lucrurile s-au potolit.

– Strămoșul tău a fost primul legat?

Casteel a rânjit și a încuviințat din cap.

– Da.

– Uau! Am clipit, uluită. Acum, chiar că aș vrea să știu ce s-a spus.

– Și eu. S-a uitat la mine și-a zâmbit din nou, cercetându-mă cu privirea, însă zâmbetul nu i-a ajuns până la ochi. Poppy.

– Ce e?

M-am întrebat dacă începusem cumva să strălucesc din nou, așa că mi-am coborât privirea spre pielea mea și am văzut că părea normală.

– Nu ești un monstru, mi-a zis el, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea. Nici astăzi. Nici mâine. Nici în veci și pururi.

Am zâmbit când l-am auzit și mi-a crescut inima în piept. Știam că o credea cu adevărat. Îi puteam simți sinceritatea, dar știam și că Alastir nu mințise în privința zeităților. Spusese adevărul, indiferent că era vorba despre adevărul în care credea el sau cel real. Totuși, mai existau câțiva care se aflaseră prin preajma zeităților. Ei aveau să știe dacă într-adevăr se purtaseră așa pentru că îmbătrâniseră prea mult și deveniseră prea pline de amărăciune… sau din altă cauză.

Părinții lui Casteel ar fi trebuit să știe.

– Știu că e puțin cam dificil să schimbăm subiectul, mi-a zis Kieran, și, din cine știe ce motiv, mi-a venit să râd de tonul lui sec.

– Ba nu, chiar vreau să schimbăm subiectul, am zis eu, dând la o parte o șuviță de păr care-mi căzuse din nou peste față. De fapt, cam trebuie s-o fac, ca să nu-mi explodeze capul.

Kieran a rânjit ironic.

– N-am vrea să se întâmple așa ceva. Ar face mult prea multă mizerie, și am rămas fără prosoape curate, mi-a zis el, iar eu am râs ușor. Privirea palidă i s-a încălzit. Jansen ți-a spus cumva despre

oricine altcineva care ar fi putut fi implicat? Cas l-a constrâns pe Alastir să ne spună tot ce știa, dar fie chiar nu știa cine mai era implicat, fie au fost îndeajuns de deștepți încât să se asigure că nimeni nu avea să le știe identitatea.

– Ca și când s-ar fi așteptat să folosească cineva forța de constrângere asupra lor? am zis eu, iar ei au încuviințat din cap. O mișcare deșteaptă din partea lor. Mi-am strâns buzele și m-am gândit la conversația cu ei. Nu. Nu a numit pe nimeni, dar amândoi au vorbit de parcă ar fi făcut parte dintr-un soi de… grupare. Nu știu ce să zic. Parcă Alastir a spus ceva despre o frăție, și toți cei pe care i-am văzut, mai puțin când am ajuns prima dată în Odăile lui Nyktos, erau bărbați… Cel puțin, din câte mi-am dat eu seama. Nu știu dacă erau într-adevăr implicați în ce spunea Alastir sau dacă au fost cumva manipulați să facă ce-au făcut, însă știu că Alastir trebuie să fi colaborat cu Ascendenții. A insinuat că știau de ce eram în stare și că plănuiau să mă folosească împotriva Atlantiei. Le-am spus ce credea Alastir că aveau să facă Ascendenții, însă gândul mi se-ntorcea mereu la ducesă. S-a gândit că Ascendenții aveau să mă ucidă când aveam să-i atac, dar avea și un plan de rezervă. N-am priceput atunci ce-a vrut să spună când mi-a zis că nu aveam să mai fiu vreodată liberă. Probabil le-a poruncit celorlalți să mă ucidă dacă planul cu Ascendenții avea să eșueze. A zis că ar fi preferat să își vadă oamenii războindu-se între ei decât să… mă dezlănțui eu asupra lor.

– E un idiot, fir-ar să fie, a mârâit Casteel, ridicându-se de pe pat. La început, o parte din mine a vrut să-i acorde prezumția de

nevinovăție, în Odăile lui Nyktos. Să creadă că era doar al naibii de prost.

– Cred că nimeni nu s-a gândit că ar face așa ceva, a zis Kieran. Să meargă până într-acolo încât să te trădeze… Să-i trădeze pe părinții tăi. Să-l ucidă pe Beckett? Nu e omul pe care-l știu eu.

Casteel a înjurat din nou, trecându-și mâna prin păr. Am simțit o senzație de tristețe pe umeri. Nu puteam alunga imaginea lui Beckett în înfățișarea lui de vârcolac, dând din coadă și țopăind pe lângă noi când ajunseserăm în Capul Spessa. Sentimentul de furie s-a amestecat cu cel de tulburare.

– Îmi pare rău.

Casteel s-a întors spre mine.

– De ce-ți ceri tu scuze?

– Îl respecți pe Alastir și ții la el. Știu sigur că te doare.

– Într-adevăr, dar asta este. Și-a înclinat capul într-o parte. N-ar fi însă prima trădare din partea cuiva din neamul lui.

O durere mi-a străpuns pieptul, chiar dacă el și-a blocat emoțiile.

– Motiv pentru care îmi pare și mai rău, căci ți-ai petrecut ultimele câteva decenii protejându-l de adevăr.

Am văzut cum i s-a încordat un mușchi de la maxilar. A trecut o clipă îndelungată înainte ca Kieran să spună:

– Cred că Alastir ține la familia ta, dar îi este loial regatului înainte de toate. Apoi părinților lui Casteel și după aceea lui însuși și lui Malik. Singurul motiv la care m-aș putea gândi pentru care s-ar implica în așa ceva este că și-a dat cumva seama de ceea ce ești

înaintea tuturor și știa ce ar însemna asta pentru Atlantia și pentru Coroană.

Nu le spusesem că Alastir fusese implicat în moartea părinților mei și nu credeam că era un lucru pe care să-l fi descoperit nici când îl constrânseseră să spună tot. Mi s-a strâns stomacul, și am simțit o vibrație în piept.

– Căci chiar știa.

S-au holbat amândoi la mine.

– A fost de față în noaptea în care Temuții au atacat hanul. Era acolo ca să-mi ajute părinții să se mute în Atlantia, am zis eu, clătinând din cap. Au avut încredere în el. I-au spus ce puteam face, și el a știut încă de pe atunci ce însemna asta. Mi-a zis că părinții mei știau ce făceau Ascendenții, că mama a fost o… slujnică. M-am uitat la Casteel și am văzut că încremenise. Nu mi-am amintit de ele până nu le-a menționat el, dar apoi mi-am adus aminte că văzusem femei îmbrăcate în negru care se aflau deseori în preajma reginei Ileana. Nu știu însă dacă amintirea era aievea.

Am văzut cum i s-a strâns gura, încordată.

– Slujnicele sunt reale. Sunt ocrotitoarele personale și cohorta Reginei de Sânge, mi-a zis el, și m-am cutremurat. Nu știu dacă mama ta s-a numărat printre ele. Nu prea îmi dau seama cum ar fi putut să fie. Ai spus că nu s-a apărat, iar ele erau antrenate în toate metodele de ucidere cunoscute.

– Nu știu, am recunoscut eu. Nu-mi amintesc să se fi luptat, dar… Avusesem acele străfulgerări cu ea ținând ceva în mână în noaptea aceea. Chiar nu știu, însă Alastir mi-a zis că nu i-a ucis el. Că altceva

i-a condus pe Temuți acolo. A spus că Cel Întunecat a făcut-o. Nu tu, altcineva.

– Mi se par doar aiureli, a bombănit Kieran. Mi se pare și că a avut mare noroc că Temuții și-au făcut apariția ca să se ocupe de treburile lui murdare.

Eram de acord cu el, însă, din nou, nu puteam alunga acele străfulgerări ce-mi zăboveau la limita conștiinței. Erau însă ca fumul. Când încercam să le apuc, îmi alunecau printre degete.

Am oftat.

– În mare parte, purtarea lui față de mine a fost o prefăcătorie. Ceea ce mă durea, pentru că Alastir… îmi amintea puțin de Vikter. A venit de mai multe ori la mine ca să mă întrebe dacă aveam nevoie de ajutor ca să evadez, ca să-mi spună că nu voia să fie complice la forțarea mea de a mă căsători. Am crezut că asta însemna că era un om bun.

– Se poate să fi fost o ofertă reală la început, mi-a zis Kieran. Cine știe?

– Și, după aceea, a avut un motiv ascuns ca să-mi facă aceeași ofertă? M-am uitat la Casteel. Nu ți se pare straniu că voia să te căsătorești cu strănepoata lui?

– Nu era singurul care voia asta, a zis Casteel. Și tatăl meu o voia.

– Iar el e sfetnicul tatălui tău, am subliniat eu. Pur și simplu, mi se pare straniu că ar vrea asta, ținând cont că ai fost logodit cu fiica lui. Poate că nu e chiar atât de ciudat, din moment ce au trecut atât de mulți ani de atunci, dar pur și simplu… mi se pare ciudat.

– E ciudat, însă nu nemaiauzit. A mijit ochii, gânditor. Îmi vin în minte mai multe exemple de văduve și văduvi care, ani mai târziu, au avut relații cu frații sau surorile celor decedați.

Nici măcar nu puteam concepe așa ceva. Nu pentru că aș fi judecat pe cineva aflat într-o astfel de situație, ci pentru că mi-aș fi făcut griji că celălalt s-ar fi îngrijorat că ar fi fost doar un înlocuitor.

– Știu că ar fi avut mai mult control asupra Coroanei dacă te-ai fi căsătorit cu o persoană pe care ar fi putut s-o controleze și că era pe punctul de-a pierde orice influență mai avea asupra Atlantiei dacă te căsătoreai cu mine, el știind ce sunt cu adevărat. Nu cred câtuși de puțin că motivele lui aveau de-a face doar cu dorința de a proteja Atlantia. Cred că voia să păstreze controlul și că plănuia efectiv o lovitură de stat. I-am și spus ce credeam.

Casteel a afișat un zâmbet lent, ca o umbră.

– Așa ai făcut?

– Da. Am rânjit ușor. N-a fost prea fericit. A protestat mult.

– A protestat prea mult? a întrebat Kieran.

Am încuviințat din cap.

– Am impresia că el chiar credea că făcea ceea ce trebuia, însă eu cred că voia doar să-și păstreze influența și să se răzbune.

– Are sens, a zis Casteel. Și tata își dorește răzbunare, ca Alastir. Malik n-ar fi vrut să fie război și știa că nici eu nu vreau. Atât tata, cât și Alastir au fost impresionați de ce s-a făcut în Capul Spessa.

– Însă Alastir nu credea că era de ajuns, am zis eu, amintindu-mi răspunsul lui. A spus că nu era de ajuns nici pentru tatăl tău.

– Nu a fost, a recunoscut Casteel. Iar Alastir nu a fost un admirator al planului meu, ca să negocieze. Vrea vărsare de sânge în Solis. Tata, la fel. Alastir crede că fratele meu este o cauză pierdută.

Și-a încrucișat brațele peste piept, și am simțit gustul iute și înțepător al angoasei. Am dat să mă duc lângă el, ca să-i alin durerea. M-am forțat însă să mă opresc, pentru că îmi mai ceruse cândva să nu o fac. Mi-am împreunat mâinile și l-am ascultat în continuare.

– Și poate că s-a gândit că, dacă Gianna ar fi fost mireasa mea, m-ar fi putut influența.

Gianna.

Nu știam ce să cred despre femeia vârcolac pe care, din câte știam eu, nu o cunoscusem, nici nu o văzusem vreodată. Casteel nu avusese niciodată de gând să se căsătorească cu ea și, din spusele lui, nici ea nu păruse deloc interesată de el. Nu ea era de vină pentru dorința tatălui lui sau a lui Alastir. Cel puțin, așa-mi tot spuneam în sinea mea. Alastir nu o menționase deloc.

– Oricare ar fi fost motivațiile lui, a zis Kieran, nu mai contează acum.

Presupuneam că avea dreptate, deoarece Casteel îl găsise, și știam că vârcolacul nu mai răsufla.

Casteel a înaintat și a îngenuncheat în fața mea. M-a luat de mâini, și, când m-am uitat la el, i-am simțit furia față de el însuși și față de familia lui, eclipsată însă de furia pentru ceea ce îndurasem și de îngrijorarea lui.

– Îmi pare rău că a trebuit să afli adevărul astfel. Mi-a ridicat mâinile, ținându-mă de ele. Nici nu-mi pot închipui cum te-ai simțit.

– Am vrut să-l ucid, am recunoscut eu.

Și-a coborât buzele spre mâinile mele și le-a sărutat pe amândouă.

– Ei bine, Prințeso, îți amintești când ți-am spus că ți-aș da orice ți-ai dori?

– Da?

A zâmbit din nou. De data aceasta, zâmbetul lui făgăduia vărsare de sânge.

– Alastir e încă în viață.

– Poftim? am întrebat eu în șoaptă.

– Ne-am asigurat că a fost închis înainte să ne îndreptăm spre Ținuturile Pustii, a zis Kieran. Ne-am gândit că cel mai bine ar fi fost să-l ținem în viață, în caz că nu aveam să te găsim la timp.

Casteel m-a privit drept în ochi.

– Poți să faci ce vrei cu el, Poppy.

Am aflat că aveam să traversăm munții Skotos direct, fără oprire. Din spusele lui Kieran, aveam să ajungem de cealaltă parte înainte de lăsarea serii, pentru că ne aflam deja foarte aproape de munți. M-am simțit ușurată să aud asta, pentru că nu muream câtuși de puțin de nerăbdare să petrec încă o noapte în munți, înconjurată de ceață. Încă mă bântuia faptul că data trecută aproape că picasem în gol de pe stâncă și chiar n-aveam nevoie să repet isprava.

Mintea încă îmi zburda în toate părțile când Kieran a plecat ca să-i pregătească pe vârcolacii și pe atlantienii rămași; amintirile îmi treceau de la o descoperire la alta. Însă, pe când am folosit odăița de îmbăiat, după care m-am întors în încăperea sărăcăcioasă, am evitat să mă gândesc la trei lucruri.

La partea cu nemurirea și tot ce avea de-a face cu ea. În mod surprinzător, nu mi-a fost deloc greu să nu mă gândesc la asta, deoarece nu mă simțeam câtuși de puțin diferit față de cum fusesem înainte ca săgeata să mă lovească în piept. Și nu mi se părea nici că aș fi arătat diferit. Nu exista oglindă în odaia de îmbăiat, ca să confirm, însă Casteel nu-mi spusese nimic. Mă simțeam ca de obicei.

Nu mi-am îngăduit să mă gândesc nici la treaba cu regina, lucru pe care, slavă zeilor, nici Kieran, nici Casteel nu-l aduseseră în discuție. Probabil aș fi sfârșit în colțul cabanei de vânătoare dacă ar fi făcut-o.

Mai era însă un al treilea lucru, la care nu reușeam nicicum să nu mă gândesc. Tot la câteva clipe, îmi venea în minte cu cine pretindea Alastir că aș fi fost înrudită. L-am privit pe Casteel îmbrăcându-se cu o tunică groasă. Oare știa? Oare Alastir îi spusese când îl capturaseră? Poate că nu o făcuse. Nu eram nevoită să spun nimic. Probabil cel mai bine ar fi fost să nu știe. Pentru că… oare cum s-ar fi simțit să afle că era căsătorit cu urmașa regelui care aproape distrusese Atlantia? Iar mama lui? Mi s-a întors stomacul pe dos și a început să mă roadă. Ce părere ar fi avut ea despre asta?

Sau oare știa deja? Oare de aceea îl întrebase pe Casteel ce adusese cu el? Regele Valyn luptase alături de Casteel, dar asta nu însemna

că nu știa. Alastir sosise înaintea noastră și, chiar dacă părinții lui nu fuseseră implicați, ar fi putut totuși să știe cu cine eram înrudită.

Iar tatăl lui… Mi-am amintit cum a strigat la Casteel să se oprească… să nu-mi dea sângele lui. Tatăl lui știuse ce avusese Casteel de gând să facă, și, zeilor mari, același lucru îl făcuse și Malec cu sute de ani în urmă, când, din disperare, își preschimbase amanta, pe Isbeth, în primul vampir.

A fost ca o reluare tragică a istoriei, doar că nu mă preschimbasem în vampir. Însă Regele Valyn nu știa asta.

– Unde e tatăl tău? am întrebat eu și-am ridicat una din cizmele pe care mi le găsise Jasper.

– Emil și alți câțiva l-au escortat înapoi în Atlantia. Momentan, se află sub supraveghere, a răspuns el.

Mi-am ridicat privirea dinspre cizmă.

– Crezi că e necesar? Să fie supravegheat?

Casteel a încuviințat din cap și și-a vârât una din săbii în teacă, pe lateral.

– Cel mai probabil, presupune că te-am preschimbat în vampir, a zis el, oglindindu-mi gândurile de mai devreme. Dacă l-am fi trimis pur și simplu înapoi în Atlantia, s-ar fi întors numaidecât.

– Ca să ce? M-am încălțat cu cizma din piele moale, uzată. Mă strângea puțin peste pulpă, dar aveam să mă descurc. Ca să-mi taie capul? am întrebat eu, oarecum în glumă.

– Ar încerca și-ar fi dispus să moară încercând, mi-a zis el direct.

Am încremenit.

– Casteel…

– Știu că sună dur. S-a aplecat, a apucat cealaltă cizmă și mi-a adus-o lângă scaunul de lemn pe marginea căruia stăteam. Dar și dacă ai fi o Ascendentă însetată de sânge care ar încerca să le sfâșie beregatele tuturor celor care s-ar apropia de tine, tot aș distruge pe oricine ar încerca să-ți facă rău.

Mi-a tresăltat inima-n piept, plină de dorință, și m-am holbat la el.

– Nu știu dacă să mă simt îngrijorată sau flatată.

– Să optăm pentru flatată. A îngenuncheat, cu cizma în mână. Și recunoscătoare că nu se va ajunge la asta. Când te va vedea, va ști că nu ai devenit Ascendentă… Sau cel puțin nu vampir.

Dar atunci, ce? Speram ca el sau oricine altcineva să-mi răspundă.

– Mă pot încălța și singură.

– Știu. Dar mă face să mă simt util. Te rog, îngăduie-mi să fiu util!

– Doar pentru că ai spus „te rog”, am murmurat eu, ridicându-mi piciorul.

A rânjit scurt.

– Cum te simți? Sincer? Și nu mă refer doar la partea fizică.

Nu m-am mișcat în timp ce mi-a tras cizma în sus pe picior.

– Sunt… sunt bine, am zis eu, holbându-mă la șuvițele închise la culoare de pe fruntea lui. E doar puțin straniu, pentru că… mă simt la fel. Nu mă simt de parcă s-ar fi schimbat ceva. Adică, poate că, de fapt, chiar nu s-a schimbat nimic? am zis eu. Poate doar m-ai vindecat…

– Am făcut mai mult de-atât, Poppy. Și-a ridicat privirea spre mine în timp ce mi-a fixat cizma la locul ei. Inima ți s-a oprit. Dacă aș fi fost o secundă sau două mai lent, ai fi trecut în neființă. M-a

privit drept în ochi, și mi s-a pus un gol în stomac. Iar eu nu te simt la fel.

M-am prins de marginea scaunului.

– Chiar nu înțeleg ce înseamnă asta. Eu mă simt la fel.

– E greu de explicat, dar e ca un soi de combinație între miros și instinct. Și-a pus mâinile pe genunchii mei. Când te ating, recunosc senzația pe care mi-o lasă pielea ta în suflet și în inimă. Ești în continuare Poppy, dar nu mai simt sânge de muritor în venele tale și nu te mai simt la fel la nivel instinctiv.

– Ah, am șoptit eu.

S-a holbat la mine preț de-o clipă.

– Asta e tot ce ai de spus în privința asta? Ești sigură?

– E tot ce pot spune acum.

M-a cercetat din priviri și a încuviințat din cap.

– Nici măcar nu pot începe să-mi închipui toate lucrurile care probabil îți trec acum prin minte.

Am râs sec, tușind.

– Atât de multe! În legătură cu unele dintre ele m-aș putea pierde cu firea mai târziu. Dar…

– Ce e? m-a îmboldit Casteel încet.

Am dat să spun ceva, apoi m-am oprit, după care am încercat din nou. O parte din mine încă își dorea să tacă, să nu-l aducă în discuție pe Regele Malec, însă… nu voiam ca între noi să persiste vreun lucru nespus. Nu după tot ce se întâmplase. Nu după tot ce riscase pentru mine. Nu după ce aproape ne pierduserăm unul pe celălalt.

Și, chiar dacă lucrurile pe care le aveam de spus aveau să-l șocheze, nu puteam crede că aveau să bage zâzanie între noi. Eram… împreună. Eram prea puternici pentru asta.

Am apucat mai strâns marginea scaunului.

– Alastir ți-a spus, cumva, ceva când l-ai prins din urmă? Despre mine? În afară de faptul că aș fi un pericol pentru Atlantia, lucru pe care sunt convinsă că l-a menționat.

– Mi-a spus câteva lucruri, mi-a zis el, însă nici n-am avut prea mult timp la dispoziție, nici nu aveam chef să ascult prea multe în afară de ceea ce aveam nevoie să aflu ca să te găsesc. Mi-a strâns ușor genunchii. De ce?

Am înghițit în sec.

– Mi-a zis că sunt urmașa lui Nyktos și că… mă trag din Regele Malec.

M-a privit, și n-am simțit nici un val de șoc sau groază radiind dinspre el.

– Așa mi-a zis și mie.

– Da?

Casteel a încuviințat din cap, așa că l-am întrebat:

– Și nu te deranjează?

S-a încruntat, întrebător.

– De ce m-ar deranja?

– De ce? am repetat eu, puțin uluită. El a creat primul vampir. Ți-a trădat mama…

– Da, *el* a făcut toate astea. Nu tu. Și-a luat mâinile de pe genunchii mei și le-a așezat peste mâinile mele. Mi-a descleștat lent

degetele. Nici măcar nu știm dacă este adevărat.

– A spus că abilitățile lui Malec semănau foarte mult cu ale mele… Că atingerea lui era vindecătoare și că-și putea folosi abilitățile ca să-i rănească pe oameni fără ca măcar să-i atingă, am zis.

– Eu n-am auzit niciodată așa ceva, a replicat Casteel și și-a întrepătruns degetele cu ale mele.

– A zis că doar câțiva oameni știau ce putea face cu adevărat, că părinții tăi știu.

– Atunci, va trebui să ne confirme ei.

M-am încordat.

– Mama ta…

– Mama mea nu-ți va purta ranchiună din pricina obârșiei tale, m-a întrerupt el. S-ar putea să fie un șoc pentru ea. S-ar putea chiar să-i aducă aminte de lucruri pe care s-a străduit să le uite, dar nu te va considera răspunzătoare de faptele săvârșite de-o rudă îndepărtată de-a ta.

Îmi doream nespus de mult să cred asta. Și poate avea dreptate. Își cunoștea mama, însă îmi tot venea în minte felul în care aceasta se holbase la mine atunci când mă întâlnise, precum și lucrurile pe care le spusese. Se poate totuși să fi fost doar din pricina șocului.

– De ce n-ai spus nimic despre asta?

– Pentru că am crezut sincer că nu are importanță, mi-a zis el, și-am simțit aroma de vanilie a sincerității din cuvintele lui. Habar n-aveam dacă ți-a spus și ție sau dacă era adevărat. Sincer să fiu, nu prea are sens din punctul meu de vedere. Din câte știu, nu explică abilitățile pe care le ai sau de ce sunt atât de puternice. Faptul că

aveți daruri asemănătoare nu înseamnă că te tragi din el. S-a ridicat, trăgându-mă de pe scaun, și m-a cuprins pe după talie. Dar, și dacă te tragi din spița lui, tot nu are importanță. Nu te schimbă cu nimic. M-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori. Chiar ai crezut că m-ar deranja?

– N-am crezut că va interveni între noi, am recunoscut eu. Doar că… nu vreau să fiu înrudită cu el. Nu vreau s-o fac pe mama ta să se simtă și mai prost decât se simte deja sau decât se va simți din pricina mea.

– Pot înțelege asta, dar știi ce? a zis el, sprijinindu-și fruntea de-a mea. Nu-mi fac griji în legătură cu felul în care se va simți ea. Îmi fac griji în privința ta… în privința tuturor lucrurilor prin care ai trecut. Ai fost atât de afurisit de puternică. Ai fost atacată, luată prizonieră și apoi aproape că ți-ai pierdut viața. Și-a pus mâna pe obrazul meu, chiar peste cicatrice. Nu știm de ce nu ai trecut prin Ascensiune sau dacă ai trecut prin ea, dar încă nu știm în ce anume te-ai preschimbat. Și, pe lângă toate astea, ai suferit șoc după șoc: de la faptul că ai aflat adevărul despre Ascendenți, la faptul că te temi pentru fratele tău și pentru Tawny, la faptul că ai aflat că ai sânge de zeu în tine...

– Păi, dacă le enumeri pe toate așa, cred că s-ar putea să am nevoie să mă așez, am comentat eu.

M-a sărutat pe puntea nasului.

– Dar nu te-ai așezat, ci stai în picioare. Faci față situației, și al naibii să fiu de nu sunt uluit de tine în clipa asta. Dar mai știu și că încă nu ai priceput întru totul toate aceste lucruri, ceea ce mă

îngrijorează. Îmi tot spui că ești bine de fiecare dată când te întreb cum te simți, dar știu că nu poate fi adevărat.

– Sunt bine.

„În mare parte.” Mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Trebuia să fiu bine, pentru că nimic din ce se întâmplase din clipa în care pășisem în Odăile lui Nyktos nu schimba faptul că trebuia să-i găsim pe fratele lui și pe al meu…

„Ian.”

M-am tras în spate, făcând ochii mari.

– O, zeilor! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Un val de speranță a răbufnit în mine, relaxându-mi mușchii încordați. Dacă eu n-am devenit vampir, atunci se poate ca nici Ian să nu fi devenit vampir. Ar putea fi ca mine. Ce sunt eu. S-ar putea să nu fie ca ei.

Un val de prudență l-a străbătut pe Casteel.

– Se poate, Poppy, a zis el, pe un ton precaut. Dar a fost văzut doar noaptea. Și este căsătorit cu o Ascendentă.

Restul lucrurilor, pe care nu voia să le zică, au atârnat nerostite în aerul cabanei de vânătoare prăfuite. Se putea ca Ian să nu fi fost fratele meu de sânge sau se putea să nu fi avut același părinte, cel care purta în el *eather*-ul. N-aveam de unde să știu. Însă faptul că nu-l văzuse pe Ian ziua și că era căsătorit cu o Ascendentă nu însemnau că și devenise Ascendent. Sentimentul de speranță care mă încerca acum nu era la fel de neîntemeiat și de naiv ca acela din urmă cu o săptămână, și trebuia să țin bine de el.

Ceea ce am și făcut.

Casteel s-a asigurat că n-am dat fuga în soarele târziu de dimineață când am ieșit în porticul mic al verandei și l-am văzut pe Kieran așteptând între un cal negru masiv, Setti, și unul maro. Setti a nechezat ușor, scuturându-și coama neagră lucioasă. Casteel mi-a încetinit pașii, lăsându-mă să ies treptat în soare.

În afară de faptul că mi-a plăcut să-l simt pe față, nu s-a întâmplat nimic.

L-am mângâiat pe Setti preț de-o clipă, scărpinându-l după ureche, și am cercetat copacii din jurul cabanei. Din când în când, am văzut câte o străfulgerare argintie, albă sau neagră printre ramurile joase și noduroase. Pădurile din jurul cabanei erau acoperite cu o pătură de frunze maronii, încrețite, și altele mai strălucitoare, mai verzi. De parcă un val de aer rece ar fi trecut pe-acolo, izbind frunzișul. Însă ne aflam la poalele munților Skotos și puteam vedea munții îmbibați în ceață tronând deasupra copacilor. Oare flora de aici n-ar fi trebuit să fie obișnuită cu aerul răcoros?

În timp ce Casteel termina de legat desagii, am apucat șaua și m-am săltat pe Setti. După ce m-am așezat în șa, m-am uitat în jur și i-am văzut pe Kieran și pe Casteel, precum și pe un atlantian cu pielea închisă la culoare, holbându-se la mine. Naill tocmai ieșise de după cabana de vânătoare. Cei trei se holbau de parcă aș fi făcut un salt pe spate direct pe spinarea calului.

– Ce e? am întrebat eu, atingându-mi părul încâlcit. Nu fusese nici un pieptene în cabană, și eram convinsă că arătam de parcă aș fi fost prinsă într-o rafală de vânt.

Naill a ridicat din sprâncene și a clipit lent.

– A fost… impresionant.

M-am încruntat.

– Ce anume?

– Tocmai te-ai săltat pe Setti, a zis Casteel.

– Și? am întrebat eu, iar colțurile gurii mi s-au curbat în jos.

– N-ai folosit scara, a punctat Kieran, în timp ce Naill a încălecat pe calul de lângă el.

– Poftim? M-am încruntat și mai tare. Ești convins?

Trebuia să o fi folosit. Nici vorbă să fi reușit să mă urc pe Setti fără să-mi pun piciorul pe scară sau fără ajutor. Calul era mult prea înalt ca să fi reușit așa ceva, și nici nu aveam atâta putere în partea de sus a trupului încât s-o fac fără un avânt zdravăn.

Și probabil oricum aș fi eșuat într-un mare hal.

– Cu siguranță n-ai folosit-o, a confirmat Naill.

S-a holbat la mine oarecum mirat, însă bănuiam că avea de-a face mai mult cu faptul că nu eram vampir.

– Vino, a zis Casteel și s-a întins spre mine, mișcându-și mâinile. Coboară puțin.

– Dar tocmai am urcat.

– Știu, însă va dura doar o secundă. Și-a mișcat din nou degetele. Vreau să văd ceva.

Am oftat, l-am apucat de mâini și l-am lăsat să mă ridice de pe Setti, care ne privea cu un aer curios. Speram din suflet că nu se așteptau să mă urc din nou în șa în timp ce mă priveau.

– Ce e?

Casteel mi-a dat drumul la mâini și s-a dat în spate.

– Lovește-mă! Tare. De parcă chiar ai vrea să mă lovești.

Fruntea mi s-a încrețit.

– De ce vrei să te lovesc?

Naill și-a încolăcit brațele peste oblâncul șeii.

– E o întrebare bună.

– Lovește-mă! m-a îndemnat Casteel.

– Nu vreau să te lovesc.

– Asta ar fi o premieră, mi-a răspuns el, iar ochii i-au licărit în lumina soarelui.

– Nu vreau să te lovesc *acum*, m-am corectat eu.

Casteel a tăcut preț de-o clipă, apoi s-a întors spre Kieran și Naill.

– Băieți, v-am povestit vreodată despre când am găsit-o pe Poppy cocoțată pe o fereastră, strângând la piept o carte?

Am mijit ochii chiar pe când Naill a spus:

– Nu, însă am o mulțime de întrebări.

– Cas, am zis eu.

Mi-a zâmbit agale, a avertisment.

– Avea o carte… E preferata ei. Ba chiar a luat-o cu ea când am plecat din Masadonia.

– Ba nu am luat-o, am zis eu.

– Se simte stingherită, a continuat el, pentru că e o carte despre sex. Și nu orice carte despre sex. E plină de tot soiul de lucruri murdare și de neînchipuit…

Am înaintat brusc și l-am pocnit în stomac.

– Fir-ar! a mârâit Casteel și s-a îndoit de spate, în timp ce Naill a fluierat ușor. Zeilor!

Mi-am încrucișat brațele.

– Ești mulțumit acum?

– Da, a zis el, răsuflând șuierat. De fapt, voi fi după ce voi putea respira din nou.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Fir-ar! Casteel și-a ridicat privirea spre mine, cu ochii ușor măriți. Ești… puternică.

– Ți-am spus eu, a comentat Kieran. Ți-am spus că e puternică.

Mi-am amintit că, într-adevăr, Kieran îi zisese, după ce încercasem să-l mănânc. Mi s-a pus un nod în stomac și brațele mi s-au relaxat și mi-au căzut pe lângă corp.

– Crezi că sunt mai puternică?

– Dacă cred? Casteel a râs. Știu sigur. Mereu ai lovit cu putere, însă de data asta a fost cu totul altceva.

– De fapt, nici nu te-am lovit pe cât de tare aș fi putut, am zis eu.

S-a holbat la mine.

– Atunci, la naiba!

– Nu-mi cere să te lovesc din nou. N-o voi face, i-am spus eu.

Mi-a zâmbit agale, și am simțit pe limbă… o aromă de condimente delicioase.

– E ceva foarte în neregulă cu tine, am bombănit eu.

Pe când m-am întors cu spatele la el, am văzut că gropița dreaptă își făcuse apariția pe chipul lui. În mai puțin de-o secundă a fost lângă mine, sărutându-mi colțurile buzelor.

– Îmi place asta, a zis el, punându-și mâinile pe șoldurile mele. Mult de tot.

Înroșindu-mă până la rădăcinile părului, n-am zis nimic, ci am apucat șaua. De data aceasta, Casteel m-a ridicat ușor, deși probabil n-aș fi avut nevoie. S-a săltat apoi în șa în spatele meu și-a apucat frâiele. Chiar nu știam ce să cred despre posibilitatea că eram mai puternică. Mintea mea nu mai putea cuprinde și asta. Așa că am adăugat-o pe lista de lucruri la care să mă gândesc mai târziu și m-am întors spre Naill.

– Mulțumesc!

S-a holbat la mine, și fruntea i s-a încrețit.

– Pentru ce anume?

– Pentru că l-ai ajutat pe Casteel în Irelone. Pentru că m-ai ajutat pe mine, am zis eu.

A rânjit, uitându-se la Casteel, apoi la mine, și a clătinat din cap.

– Cu plăcere, Penellaphe!

– Poți să-mi spui Poppy, am zis eu, gândindu-mă că pe cei care ne ajutaseră îi puteam considera prieteni.

Nu avea importanță dacă o făcuseră pentru că se simțiseră obligați față de Casteel sau nu. Pentru mine nu avea importanță.

Rânjetul i s-a mărit, preschimbându-se într-un zâmbet izbitor.

– Cu plăcere, *Poppy!*

Simțind cum mă îmbujorez din nou, m-am uitat în jur.

– Unde sunt Delano și Jasper? am întrebat eu, iar Casteel l-a mânat pe Setti spre pădure. Și ceilalți?

– Sunt peste tot în jurul nostru, a zis Casteel, înghiontindu-l pe Setti înainte.

– Nu au cai? M-am încruntat spre creștetul lui Kieran. Unde ți-e calul?

Kieran a clătinat din cap.

– Trecerea prin munții Skotos va fi rapidă și anevoioasă. Consumăm mai puțină energie dacă suntem în înfățișarea noastră de vârcolaci. În plus, așa putem acoperi o distanță mult mai mare.

Ha! Nu știusem asta. L-am privit pe Kieran luând-o înaintea noastră. Când s-a apropiat de copaci, s-a aplecat și-a apucat tivul tunicii. Mi-am dat seama că era deja desculț. Și-a tras tunica peste cap, dezbrăcându-se. Mușchii netezi întinși de-a lungul spatelui i s-au strâns mănunchiuri, iar brațul i s-a încordat când și-a aruncat cămașa într-o parte.

– Mi se pare o risipă, am bombănit eu, privind tunica neagră plutind preț de câteva clipe, apoi aterizând lent pe pământ.

Pantalonii i-au urmat câteva secunde mai târziu.

Naill a oftat și și-a îmboldit calul înainte. S-a lăsat în lateralul șeii, jos de tot, și și-a întins brațul după hainele aruncate.

– Ar fi trebuit să le las acolo, ca să te-ntorci în regat în fundu' gol.

L-am văzut cu coada ochiului pe Kieran ridicând brațul și arătându-i degetul mijlociu. Mi-am spus că n-ar trebui să mă uit, însă știam că era pe punctul de-a se preschimba, un lucru cât se poate de fascinant. Nu m-am putut abține. M-am uitat pe furiș, ținându-mi privirea îndreptată spre nord.

Nu că asta m-ar fi ajutat prea mult.

Kieran s-a înclinat în față și, preț de-o clipă, am văzut mai mult decât ar fi trebuit. Apoi s-a preschimbat, pielea subțiindu-se și

întunecându-se. Oasele i-au pârâit și i s-au întins, îmbinându-se din nou. O blană cafenie i-a apărut pe spinare, acoperindu-i mușchii tot mai groși și mai mari. A izbit pământul cu labele, împroșcând cu frunze și țărână. Câteva secunde. Durase doar câteva secunde, după care Kieran dădea deja târcoale în fața noastră în înfățișarea lui de vârcolac.

– Nu cred că mă voi obișnui vreodată să văd asta, am șoptit eu.

– Care parte? a întrebat Casteel. Când se preschimbă sau când se dezbracă?

Naill a fornăit și s-a îndreptat în șa, vârând straiele lui Kieran în desaga lui.

– Nici una, am recunoscut eu, ridicându-mi privirea spre copaci, chiar când am intrat în pădure. Coroanele le erau deformate, ramurile – răsucite în jos, de parcă o mână mare le-ar fi apăsat, încercând să le împingă în jos. Așa sunt mereu copacii?

– Așa erau când am ajuns la cabană, a răspuns Casteel, cuprinzându-mă cu brațul pe după mijloc, în timp ce frunze și ramuri subțiri pârâiau sub copitele lui Setti. Însă e prima dată când arată așa.

– Ce-ar fi putut provoca asta?

– Probabil o furtună a naibii de strașnică a trecut pe-aici, a zis el, iar, când am aruncat o privire spre Naill, am văzut că și el se uita în sus la ei.

Din câte ne puteam da seama, copacii erau îndoiți și deformați.

Ce fel de furtună ar fi putut face asta? Tulburată de priveliște, am tăcut pe măsură ce-am înaintat. În scurtă vreme, am ajuns la ceața

ce ascundea munții. Era atât de densă și de albă, de ziceai că-i supă. Deși știam că nu avea să mă rănească, tot m-am încordat când l-am văzut pe Kieran săltând prin ea. Atunci, i-am zărit și pe ceilalți vârcolaci țâșnind din pădurea bântuitoare din jurul nostru și pătrunzând fără șovăială în ceață. I-am văzut pe Jasper și pe Delano, care au venit de-o parte și de cealaltă a noastră, alăturându-li-se cailor. Lujeri subțiri de ceață li se încolăceau pe după picioare și pe după trupuri.

Delano și-a ridicat capul, înaintând prădalnic între calul lui Naill și Setti, și m-a privit. I-am făcut stângace cu mâna și m-am gândit cum Beckett dispăruse în ceață prima dată când intraserăm în munții Skotos.

Doar că nu fusese Beckett.

Cu inima grea, am privit în față, pregătindu-mă să pătrund în neantul opac. Am mijit ochii. Ceața nu mai părea chiar atât de densă precum îmi aminteam. Sau *se mișca*, rotindu-se și subțiindu-se.

– Iată ceva diferit, a zis Casteel și m-a strâns mai tare pe după mijloc.

Ceața s-a împrăștiat când am intrat, despărțindu-se și formând o potecă pentru noi. M-am răsucit spre spate, uitându-mă în urma noastră. Ceața s-a îmbinat la loc, formând o masă densă, aparent impenetrabilă. M-am răsucit la loc și am văzut câțiva vârcolaci în față, blana lor lucind în lumina soarelui.

Nerăbdătoare să văd priveliștea uluitoare a copacilor aurii ai lui Aios, mi-am ridicat privirea de cum am ieșit din ce mai rămăsese

din ceață.

– Pe toți zeii! a șoptit Naill.

Casteel s-a încordat în spatele meu, iar Setti a încetinit, scuturând agitat din cap. În fața noastră, vârcolacii se opriseră la rândul lor, cu trupurile încordate, rigide, privind în sus. Buzele mi s-au depărtat, și m-am înfiorat toată.

Roșu.

Frunze de un stacojiu-închis licăreau asemenea a milioane de băltoace de sânge în lumina soarelui.

Copacii aurii ai lui Aios se preschimbaseră cu toții în copaci sângerii.

Capitolul doisprezece

Sub o cupolă sclipitoare rubinie, în loc de aurie, am urcat munții Skotos într-un ritm dur ce nu ne-a prea dat timp să ne întrebăm ce se întâmplase cu copacii lui Aios. Nu că Naill sau Casteel ar fi avut vreun răspuns. Le simțeam șocul și neliniștea la fel de puternic precum le simțisem emanând dinspre vârcolaci pe când scoarța copacilor maiestuoși și năvalnici lucea roșie, în loc de aurie.

Ne-am împărțit în grupuri, ca prima oară, deși prin tufișurile înțepătoare pătrundeau doar lujeri subțiri de ceață ce se încovoiau printre mușchii denși ce acopereau solul din pădurea de pe munte. Kieran și Delano au rămas cu noi, și am urcat într-un ritm statornic. Nu se auzeau sunete de păsări sau de alte animale și, deși ramurile, încărcate de frunze stacojii lucioase, se legănau deasupra noastră, nu se auzea nici ecoul vântului. Nimeni nu vorbea. Doar Casteel m-a întrebat dacă mi-era foame, iar Naill mi-a întins plosca, pretinzând că whisky-ul avea să ne țină de cald pe măsură ce înaintam. După câteva ore de mers, ne-am oprit doar cât să ne ocupăm de nevoile personale, să hrănim caii și pentru ca Naill și Casteel să-și ia mantiile pe ei. După ce Casteel m-a înfășat practic în pătura pe care o luase de la cabană, ne-am văzut de drum prin munții care erau în continuare frumoși, chit că într-o manieră tăcută și tulburătoare. Mă tot holbam la frunzele de deasupra mea și la cele de un roșu-închis ce căzuseră pe pământ și care se ițeau de

după stânci și tufișuri. Îți lăsau impresia că tot muntele se preschimbase într-o Pădure Sângerie vastă… în care nu erau Temuți.

Oare ce preschimbase copacii aurii care crescuseră la poalele munților și de-a lungul lanțului muntos după ce zeița Aios se culcase undeva în munte? Întrebarea mă bântuia tot mai tare cu fiecare oră ce se scurgea. Poate că-mi plăcea să mă bălăcesc în negare din când în când, dar nu putea fi doar o coincidență schimbarea care avusese loc aici și ce mi se-ntâmplase mie. Până acum, câte un copac crescuse rapid de trei ori în locurile în care sângerasem, iar în ruinele castelului Bauer, rădăcinile lui păruseră să se strângă în jurul meu… în jurul meu și al lui Casteel, de parcă ar fi încercat să ne tragă sub pământ sau să ne protejeze. Nu știam sigur, dar îmi aminteam limpede că Kieran rupsese rădăcinile lucioase de un gri-închis.

Rădăcini identice cu cele înfășurate în jurul lanțurilor din oase.

Oare faptul că aproape murisem afectase copacii de aici? Și pădurea deformată de lângă cabana de vânătoare? Oare potențiala pierdere a mortalității să fi fost furtuna care răvășise pădurile și schimbase copacii lui Aios în copaci sângerii? Însă cum? Și de ce? Și oare o afectase pe zeița care dormea pe-aici pe undeva? Cea despre care Casteel și Kieran credeau că se trezise ca să mă împiedice să plonjez în gol, spre moarte?

Speram că nu.

În pofida naturii tulburătoare a munților și a ritmului brutal în care înaintam, epuizarea s-a ținut scai de mine, și-am început să mă

las tot mai tare în îmbrățișarea lui Casteel. Ori de câte ori clipeam, mi-era din ce în ce mai greu să deschid din nou ochii spre razele de soare ce pătrundeau prin golurile din frunzișul de deasupra noastră.

Pe sub pătură, mi-am încolăcit ușor degetele în jurul brațului lui Casteel și mi-am mutat privirea spre Kieran și Delano, care alergau unul lângă celălalt în fața noastră. Gândurile au început să-mi rătăcească, iar ochii au început să mi se închidă. Nu știam cât dormisem după ce Casteel îmi dăduse sângele lui și ajunsesem la cabană. Nu mă gândisem să întreb, însă aveam impresia că dormisem destul de mult. Dar nu fusese un somn adânc. Cel puțin, nu în întregime, pentru că visasem. Acum, îmi aminteam. Visasem despre noaptea în care muriseră părinții mei, iar visele acelea fuseseră diferite de cele dinainte. Mama scosese ceva din cizmă… ceva lung, subțire și negru. Nu reușeam să vizualizez obiectul, oricât m-aș fi străduit să-mi amintesc, însă mai fusese cineva acolo, cineva cu care vorbise, care nu semănase câtuși de puțin cu vocea pe care o auzisem în trecut, cea care vorbise cu tatăl meu și despre care știam acum că-i aparținea lui Alastir. Nu fusese el, ci o siluetă înveșmântată în negru. Știam că mai visasem și alte lucruri, însă mintea mea obosită nu reușea să și le amintească. Oare visasem amintiri vechi ce ieșeau în sfârșit la lumină? Sau îmi fuseseră implantate în minte, devenind parte din imaginația mea din pricina lucrurilor pe care mi le spusese Alastir despre Cel Întunecat?

Ce nu se simțise însă ca un vis, ci real, fusese femeia pe care o văzusem. Cea cu părul lung, blond-argintiu, care îmi umpluse mintea și în Odăile lui Nyktos. Își făcuse apariția pe când nu mai

eram trup, fără substanță sau gândire, plutind în neant. Semănase puțin cu mine. Avea mai mulți pistrui, părul diferit și ochii stranii, în nuanțe verzi întrepătrunse cu argintiu, ce mi-au amintit de cum arătaseră ochii vârcolacilor când veniseră la mine în Odăile lui Nyktos.

O lacrimă sângerie i se prelinsese pe obraz. Asta însemna că trebuia să fie zeiță, însă nu știam nici o zeiță care să fi fost descrisă cu astfel de trăsături. M-am încruntat, istovită, și am încercat să mă îndrept în șa. Îmi și spusese ceva… care mă șocase. Aproape că-i auzeam vocea în minte, însă, la fel ca în cazul viselor despre noaptea de la han, în mod frustrant, claritatea vorbelor ei exista doar la periferia conștiinței.

Casteel m-a mișcat, astfel încât capul să mi se sprijine mai bine pe pieptul lui.

– Odihnește-te, m-a îndemnat el ușor. Am eu grijă de tine. Te poți odihni.

Nu mi s-a părut drept, ținând cont de faptul că nimeni altcineva nu se putea odihni, însă n-am reușit să mă împotrivesc îmbierii. N-a fost un somn foarte adânc. Lucruri pe care voiam să le uit m-au urmărit. M-am trezit înapoi în cripte, legată de zid. Mi-am întors capul într-o parte, și mi s-a făcut greață.

Zeilor mari!

Eram față-n față cu unul dintre cadavre, cu orbitele goale ca niște tuneluri pline de neant, și s-a *cutremurat*.

Maxilarul i s-a descleștat, împroșcând praf, iar o voce răgușită, seacă, s-a desprins din gura-i descărnată.

– Ești aidoma nouă. Dinții i s-au desprins din maxilare, fărâmițându-se. Vei sfârși întocmai ca noi.

M-am tras cât de în spate am putut, simțind legăturile cum mi se strâng în jurul încheieturilor mâinilor și ale picioarelor.

– Nu e real…

– Ești întocmai ca noi, a repetat un altul, întorcându-și brusc capul spre mine. Vei sfârși întocmai ca noi.

– Ba nu! Ba nu! M-am zbătut în legături, simțind oasele cum îmi sfâșie pielea. Nu sunt un monstru. Nu sunt.

– *Nu ești*, am auzit o voce blândă spunându-mi, venind parcă de pretutindeni și de nicăieri anume, în timp ce cadavrele ce zăceau de-a lungul zidului au continuat să tremure și să se miște, oasele lor frecându-se unele de alte, măcinându-se.

Mi s-a părut că era vocea lui… Delano?

– *Ești meyaah Liessa. Trezește-te!*

Creatura de lângă mine și-a deschis gura, țipând, mai întâi silențios, apoi urlând prelung, ascuțit…

– Trezește-te, Poppy! Poți să te trezești. Îți voi purta eu de grijă. „Casteel." L-am simțit strângându-mă tare cu brațul, trăgându-mă cât mai aproape de pieptul lui, în timp ce mușchii puternici ai lui Setti se mișcau sub noi. Ești în siguranță. Nimeni nu te va răni. I-am simțit gura pe tâmpla mea, caldă și mângâietoare. Niciodată.

Cu inima bătându-mi nebunește, am tras adânc aer în piept. Oare țipasem? Am clipit rapid, căznindu-mă să-mi eliberez mâinile dintre brațele lui Casteel și pătură. Am reușit să-mi eliberez una și mi-am șters iute obrajii reci, pe măsură ce ochii mi s-au ajustat la

urmele slabe de lumină și la frunzele întunecate, aproape negre, de deasupra noastră. Am înghițit în sec, aruncând o privire spre Naill, care privea drept înainte, apoi în fața noastră. Lupul alb alerga alături de cel cafeniu, cu capul întors spre noi, cu urechile ciulite. Preț de-o clipă, privirile ni s-au intersectat, și i-am simțit îngrijorarea. Bâzâitul din pieptul meu s-a preschimbat într-un vâjâit, și s-a deschis o cale aparte de-a lungul legăturii pe care o aveam cu emoțiile vârcolacului, ca o funie mai evidentă ce alimenta și altceva, nu doar sentimentele. O senzație elastică, ușoară ca pana, ce n-avea nici o legătură cu ușurarea. Era aproape ca un semn înfierat… Un însemn al lui Delano, ce marca ceea ce era în străfundul ființei lui… Unic, specific lui.

Vârcolacul a sărit peste un bolovan, întrerupând contactul vizual, apoi a trecut înaintea lui Kieran. Am răsuflat sacadat.

– Poppy? a zis Casteel, mângâindu-mă pe bărbie și apoi pe lateralul gâtului. Ești bine? a întrebat el, cu voce joasă.

Mi-am mutat privirea dinspre Delano și am încuviințat din cap.

– Sunt bine.

Degetele i s-au potolit, apoi și-a coborât mâna, ridicându-mi șuvițele de păr.

– Ce-ai visat?

– Criptele, am recunoscut eu și mi-am dres vocea. Am… țipat cumva? Sau am spus ceva?

– Nu, mi-a zis el, iar eu le-am mulțumit în gând zeilor. Ai început să te foiești. Ai tresărit. S-a oprit, apoi a adăugat: Vrei să vorbești despre asta?

Am clătinat din cap.

A tăcut preț de câteva momente, apoi a spus:

– Te-au simțit. Au simțit ce visai. Și Kieran, și Delano. S-au tot uitat încoace, mi-a zis el, iar eu am privit spre cei doi vârcolaci.

Goneau pe pământul care nu mai era chiar atât de acoperit de mușchi.

– Delano a început să urle. Atunci, te-am trezit.

– Eu… Crezi că are de-a face cu lucrul acela primitiv? am zis eu, întrebându-mă dacă auzisem într-adevăr vocea lui Delano.

Nu prea avea logică, întrucât răspunsese cu aceleași cuvinte pe care le rostisem eu în vis.

– Cu *notam*-ul primitiv? Îmi închipui că da.

M-am lăsat pe Casteel și mi-am ridicat privirea. Copacii începeau să se rărească și puteam vedea petice de cer zugrăvite în nuanțe intense de roz și albastru-închis.

– Am trecut munții Skotos?

– Da, mi-a confirmat el.

Aerul era mult mai cald decât fusese înainte să adorm. Am continuat să călărim, în timp ce tot cerul s-a întunecat, iar pământul de sub noi s-a netezit și nivelat. Casteel a desfăcut puțin pătura cu care eram înfășată când am trecut de ultimii copaci, iar ceilalți vârcolaci au ieșit din toate părțile, alăturându-se grupului. M-am răsucit și-am privit în urma lui Casteel, însă era prea întuneric pentru a mai putea vedea copacii lui Aios.

Nici măcar nu voiam să-mi închipui ce gândiseră oamenii din Atlantia când văzuseră copacii schimbându-se. Mi-a stat inima-n

piept când mi-am întors privirea din nou înainte, spre solul muntos, crestat. N-am recunoscut ținutul, deși aerul părea să se-ncălzească din ce în ce mai tare.

– Unde suntem? am întrebat când l-am zărit pe vârcolacul argintiu uriaș din fața noastră. Jasper înainta cu ușurință printre bolovani, sărind de la unul la altul, urmat de ceilalți vârcolaci.

– Am ieșit puțin mai la sud de Golful lui Saion, mi-a explicat Casteel. Mai aproape de mare, lângă Stâncile lui Ione. Aici, se află un vechi templu.

– S-ar putea să fi văzut stâncile din Odăile lui Nyktos, mi-a zis Naill, încetinindu-și calul atunci când terenul a început să fie mai denivelat, dar probabil nu și templul.

– Aici ne așteaptă tata și aici este ținut Alastir, mi-a zis Casteel.

M-am îndreptat în șa, prinzând pătura înainte să cadă și să se încurce în jurul picioarelor lui Setti. Peisajul era presărat cu chiparoși care se îndeseau în depărtare. În aer se simțea un miros sărat.

– Ne putem opri aici sau ne putem continua drumul spre Golful lui Saion, mi-a zis Casteel. Ne putem ocupa de Alastir acum sau mai târziu. Ține de tine.

N-am ezitat, chiar dacă însemna că trebuia să dau piept cu tatăl lui Casteel ca să mă ocup de Alastir.

– Ne ocupăm de asta acum.

– Ești sigură?

– Da.

Ceva ce aducea a mândrie a plutit dinspre Casteel spre mine, și m-a sărutat pe obraz.

– Atât de puternică.

Am auzit dinspre stânga sunetul unei ape curgătoare. În lumina lunii, apa lucea dinspre versantul munților Skotos, străbătând năvalnic fâșia lată de pământ. Se rostogolea, vărsându-se de pe stânci, ajungând la pietrele de dedesubt.

Cerul era acoperit de o puzderie de stele, și apoi, printre copacii înalți, am putut vedea lumina creață a unei mulțimi de torțe ce aruncau o strălucire portocalie peste coloane, aproape la fel de înalte precum chiparoșii din jur.

Kieran i s-a alăturat tatălui lui, și-au țâșnit printre copaci, gonind spre treptele late ale templului împrejmuit. Pe colonadă am văzut bărbați înveșmântați în negru și-am știut fără să întreb că erau oamenii lui Casteel și gardienii Atlantiei. Cei în care avea încredere.

În timp ce câțiva dintre vârcolaci au urcat treptele, Casteel l-a îmboldit pe Setti să încetinească.

– Cel mai probabil, ne vom vedea mai întâi cu tata. Trebuie să vadă că nu ai devenit o Ascendentă.

Am încuviințat din cap, simțind o energie plină de neliniște și ceva mai dureros de-atât zumzăind înlăuntrul meu.

– *Abia după aceea* ne vom ocupa de Alastir, a continuat Casteel, mutându-și brațul din jurul taliei mele. Și-a trecut mâna peste abdomenul meu, și m-am înfiorat când i-am simțit atingerea. Am scos toate informațiile pe care le-am putut obține de la Alastir și

care ne-ar putea fi de folos, așa că presupun că știi cum se va încheia seara aceasta, nu-i așa?

M-a cuprins o senzație de neliniște, dar totodată de determinare. Știam cum avea să se încheie seara. Senzația de hotărâre mi s-a impregnat în piele, pătrunzându-mi până în oase și umplându-mi pieptul. Mi-am ridicat bărbia.

– Cu moarte.

– De mâna ta sau de a mea? a întrebat el, sărutându-mă ușor pe maxilar.

– De-a mea.

Eu și Casteel am urcat treptele spre Templul lui Saion, ținându-ne de mână. Aproape două duzini de vârcolaci dădeau târcoale colonadei, în timp ce Jasper și Kieran stăteau în fața ușilor la fel de întunecate precum cerul și aproape la fel de înalte ca templul.

Aerul s-a umplut de aroma înțepătoare a nesiguranței și de savoarea mai proaspătă, de lămâie, a curiozității, când cei care așteptau între coloane l-au observat pe Casteel și apoi pe mine. Au simțit la rândul lor orice era acel lucru despre care simțise și Casteel că se schimbase la mine. Mi-am dat seama după felul în care s-au crispat gardienii, ducându-și mâinile spre teci și apoi oprindu-se și înclinându-și capetele într-o parte, încercând să înțeleagă ce anume simțeau. N-am simțit frică din partea lor, nici din partea gardienilor, nici din partea celorlalți. Am vrut să-l întreb pe unul dintre ei ce simțeau când se uitau la mine, ce anume-i mânase să-și apuce

săbiile și apoi să se oprească. Totuși, Casteel m-a strâns mai tare de braț, ca să nu mă duc spre una dintre femeile spre care o pornisem.

Pe de altă parte, numai zeii știau cum arătam în clipa aceea, cu părul încrețit și ciufulit, cu pantalonii și cizmele prea strâmte, cu mantia lui Casteel peste o tunică împrumutată ce-mi era mult prea mare. Se putea probabil să mă creadă un Temut.

Unul dintre atlantieni a înaintat când am ajuns în capătul scărilor. Era Emil. Părul lui roșcat-cafeniu părea mai roșu în lumina torței. L-a privit pe Casteel, apoi pe mine. Nările i s-au umflat, și a înghițit în sec. Chipul arătos i-a pălit puțin când a apucat mânerul sabiei și s-a plecat ușor din mijloc.

– Mă simt ușurat să vă văd, Alteță.

Am tresărit ușor. Folosirea titlului formal m-a luat puțin prin surprindere, și a durat o clipă ca să-mi aduc aminte că eram soția lui Casteel, așa că era titlul meu formal. Nu avea nimic de-a face cu toată povestea cu coroana.

– La fel și eu, am spus eu, zâmbind.

Am simțit o undă nouă de șoc din partea lui Emil în timp ce m-a privit de parcă nu-i prea venea a crede că mă aflam acolo. Ținând cont de starea în care mă văzuse ultima oară, nu-l puteam învinui.

– Îți mulțumesc pentru ajutor!

Aceeași expresie pe care o avusese Naill mai devreme, când îi mulțumisem, a apărut și pe chipul lui Emil acum, însă acesta a încuviințat din cap. S-a întors spre Casteel.

– Tatăl tău e înăuntru și nu e prea încântat.

– Pun rămășag că nu, a murmurat Casteel.

Emil a zâmbit din colțul gurii chiar pe când Naill ni s-a alăturat.

– Nici cei câțiva atlantieni și muritori care au venit ca să încerce să-l elibereze pe Alastir.

– Cum a mers? a întrebat Casteel.

– A fost puțin… cam sângeros. Emil și-a privit Prințul, și ochii i-au licărit în lumina torței. Cei care mai sunt în viață sunt ținuți împreună cu Alastir pentru… plăcerea ta.

Casteel și-a lăsat capul pe spate, zâmbind încordat, întunecat.

– A mai aflat cineva că tata e ținut aici?

– Nu, a răspuns Emil. Mama ta și gardienii Coroanei cred că încă este cu tine.

– Perfect. Casteel s-a uitat spre mine. Ești pregătită?

Am încuviințat din cap.

Emil a început să se dea în spate, dar s-a oprit.

– Aproape c-am uitat.

Și-a vârât mâna pe sub tunică, într-o parte. M-am crispat când am auzit un sunet jos, în semn de avertisment, al lui Jasper, care a făcut un pas în față, plecându-și capul. Casteel s-a mutat aproape imperceptibil lângă mine, și trupul i s-a încordat. Atlantianul a privit agitat peste umăr la vârcolacul uriaș.

– Îi aparține, a zis el. Doar i-l înapoiez.

L-am privit scoțând un pumnal a cărui lamă a strălucit roșiatică în lumina focului. Mi s-a blocat aerul în gâtlej când l-a întors, întinzându-mi-l cu mânerul de os înspre mine. Era pumnalul meu de hematit. Cel pe care mi-l dăruise Vikter când împlinisem 16 ani. În afară de amintirile despre Vikter, care-și riscase cariera și cel mai

probabil și viața ca să se asigure că mă puteam apăra, pumnalul acesta era singurul lucru ce-mi rămăsese de la el.

– Cum… Mi-am dres vocea, apucând strâns osul de vârcolac rece. Cum l-ai găsit?

– Din pură întâmplare, cred, a zis el, dându-se imediat în spate și aproape ciocnindu-se de Delano, care se furișase-n tăcere în spatele lui. Ne-am dus câțiva ca să căutăm dovezi, și l-am văzut pe jos sub copacul sângeriu.

Am înghițit în sec.

– Mulțumesc!

Emil a încuviințat din cap, iar Casteel l-a prins pe atlantian de umăr. Am apucat pumnalul, vârându-l sub mantia pe care o purtam, și am înaintat, străbătând colonada lată. Un tânăr zvelt stătea lângă zid, și mai că n-am recunoscut trăsăturile melancolice, blânde și aproape fragile ale lui Quentyn Da'Lahr. Nu zâmbea… Nu pălăvrăgea, debordând de energie ca de obicei, ci s-a apropiat de noi cu pași șovăielnici. În clipa în care simțurile mi s-au conectat cu emoțiile lui, mi s-a tăiat răsuflarea când am simțit gustul înțepător al angoasei care-l încerca. Simțeam nesiguranță în el și gustul acru al vinovăției, dar și un gust subiacent… amar. *Teamă*. Mi s-a strâns pieptul în timp ce simțurile mele au încercat să descifreze cu repeziciune dacă teama lui era îndreptată spre mine sau… Apoi mi-am amintit că fusese apropiat de Beckett. Cei doi fuseseră prieteni. Oare știa ce pățise prietenul lui sau încă avea convingerea că Beckett fusese implicat în atac? Nu știam sigur, dar nu puteam

crede nicicum că Quentyn fusese implicat. Altminteri, n-ar fi fost aici acum.

Casteel și-a mutat privirea chihlimbarie calmă spre tânărul atlantian, dar, înainte să apuce să spună ceva, Quentyn s-a lăsat pe un genunchi, plecându-și capul bălai în fața noastră.

– Îmi pare rău, a zis el, vocea tremurându-i ușor. N-am știut ce avea Beckett de gând să facă. Dacă aș fi știut, l-aș fi împiedicat…

– N-ai pentru ce să-ți ceri iertare, i-am zis eu, neputând să-l las pe tânărul atlantian să poarte-n suflet o vină nemeritată. Mi-am dat seama că probabil ceilalți nu aflaseră ce se petrecuse de fapt. Beckett nu a fost vinovat de nimic.

– Dar el… Quentyn și-a ridicat capul, privindu-mă cu ochii aurii înlăcrimați. Te-a condus spre Odăile lui Nyktos și…

– N-a fost el, i-a explicat Casteel. Beckett n-a săvârșit nici o fărădelege împotriva mea sau a lui Penellaphe.

– Nu pricep. Atlantianul s-a umplut de confuzie și ușurare și s-a ridicat șovăielnic. Atunci, pe unde-a umblat, Alteță… Vreau să spun, Casteel. E cu voi?

Lui Casteel i-a zvâcnit un mușchi de la maxilar, așa că l-am strâns de mână.

– Beckett n-a plecat din Capul Spessa, Quentyn. A fost ucis de cei care au conspirat împreună cu unchiul lui.

Nu mi-am dat seama dacă ceilalți au reacționat în vreun fel când au auzit despre moartea tânărului vârcolac. Am simțit doar valul tot mai mare de tristețe ce creștea cu repeziciune în Quentyn, după o lovitură brutală de negare. Durerea îi era atât de sfâșietoare și de

intensă, încât a explodat în aerul sărat din jurul nostru, îngroșându-se când mi s-a depus pe piele. L-am auzit pe Casteel spunându-i că-i părea rău și l-am văzut pe Quentyn clătinând din cap. Durerea lui… era extremă, și o parte îndepărtată a mea s-a întrebat dacă era cumva prima pierdere reală pe care o suferea. Era mai în vârstă ca mine, chiar dacă părea mai tânăr, însă în ani atlantieni era încă nespus de tânăr. S-a străduit să nu-și arate durerea, strângând din buze și încordându-și spatele într-un mod nefiresc. Încerca să-și păstreze cumpătul în timp ce Prințul lui îi vorbea și în timp ce vârcolacii, atlantienii și gardienii îl înconjurau. Din păcate, era o bătălie pe care o pierdea, pe măsură ce suferința îl străbătea în valuri pulsânde. Casteel nu l-ar fi învinuit dacă și-ar fi pierdut cumpătul, însă am simțit că Quentyn voia să fie văzut drept curajos și puternic. Și uram asta. Îi uram și mai mult pe cei răspunzători de durerea pe care le-o pricinuiseră altora și de viețile pe care le furaseră.

Am reacționat fără să mă gândesc, din pur instinct. Aveam să cuget mai târziu, obsesiv, la toate lucrurile care ar fi putut decurge prost, din moment ce nu știam ce efect urma să aibă atingerea mea acum. Mi-am eliberat mâna din a lui Casteel și am așezat-o pe brațul lui Quentyn. M-a privit, făcând ochii mari. Avea lacrimi pe gene.

– Îmi pare rău, am șoptit eu, dorindu-mi să fi putut spune ceva mai bun de-atât, mai de ajutor, mai plin de inspirație, însă cuvintele rareori puteau alina durerea pricinuită de o pierdere.

Așa că am făcut ce știam: m-am gândit la momentele fericite din viața mea, la emoții calde și pline de speranță. M-am gândit la cum m-am simțit când Casteel mi-a spus că mă iubește, la cum m-am simțit când mi-am dat seama că mă iubea încă din Capul Spessa. Am luat emoțiile acelea și le-am lăsat să pătrundă în sufletul lui Quentyn.

S-a cutremurat, și i-am simțit mâhnirea și neîncrederea pulsând intens, apoi estompându-se cu repeziciune. Pielea din jurul gurii i s-a destins și umerii încordați i s-au relaxat. A răsuflat apăsat, și n-am mai simțit deloc tristețe. I-am dat drumul la braț, știind că păsuirea aceasta nu avea să dureze veșnic. Din fericire, îi putea oferi un răstimp în care să se împace în intimitate cu moartea fratelui lui.

– Ochii tăi, a șoptit Quentyn, clipind lent. Sunt ciudați… În lumina torței, am văzut că s-a îmbujorat. Vreau să spun că sunt foarte drăguți. Ciudați într-un fel drăguț.

Am ridicat din sprâncene și m-am uitat la Casteel.

Trăsăturile feței i se destinseseră.

– Strălucesc, a murmurat el, aplecându-se ușor spre mine. De fapt, nu-ți strălucesc ochii cu totul. Și-a înclinat capul într-o parte. Ai filamente de lumină. Filamente de lumină argintie în irisuri.

Ochi fisurați.

Casteel s-a uitat spre locul în care așteptau Kieran și Delano și-a văzut același lucru pe care l-am văzut și eu. Ochi de un albastru pal brăzdați de o lumină albă-argintie.

Ochi precum cei ai femeii pe care o văzusem într-un vis despre care știam că nu era vis… Femeia care-mi vorbise. Fiecare părticică a

ființei mele a știut în clipa aceea că ceea ce-mi spusese era *răspunsul* la tot.

Capitolul treisprezece

Casteel s-a întors spre mine, mi-a luat o mână și și-a apropiat-o de gură.

– Nu mai strălucesc. M-a sărutat pe articulațiile degetelor, iar gestul lui a domolit o mare parte din încordarea care începuse să se furișeze în trupul meu. Și-a plecat capul și mi-a șoptit la ureche: Mulțumesc pentru ce-ai făcut pentru Quentyn.

Am clătinat din cap, iar el m-a sărutat pe pielea brăzdată de cicatrice a obrazului. Ținându-și degetele întrepătrunse cu ale mele, le-a făcut semn gardienilor.

Doi dintre ei au înaintat, ducându-și mâinile în dreptul inimii și plecându-se, apucând fiecare de câte un mâner al ușilor negre. S-a auzit un hârșâit pe piatră când le-au deschis. Strălucirea lumânărilor s-a revărsat peste colonadă, iar Jasper a intrat cu pași apăsați, blana argintie lucindu-i în lumină. Fiul lui și apoi Delano l-au urmat, iar eu și Casteel am înaintat, eu încă ținând strâns pumnalul din os de vârcolac, ascuns de mantie. Ceilalți vârcolaci ne-au flancat, înaintând pe lângă coloanele groase ce străjuiau cele patru ziduri ale încăperii interioare: coloane din piatră neagră la fel de reflectorizante precum templele din Solis. I-am privit pe vârcolaci hoinărind printre pilaștrii lucioși, cu urechile plecate și ochii de un albastru glacial luminos, pășind maiestuos prin încăpere, dându-i târcoale bărbatului înalt, cu umeri lați, care stătea

pe una dintre numeroasele bănci de piatră din centrul Templului lui Saion, cu spatele la noi. Stătea cu spatele drept și urmărea cu privirea traseul parcurs de vârcolaci.

– Tată, l-a strigat Casteel, iar ușa s-a închis în urma noastră cu o bufnitură surdă.

Regele Atlantiei s-a ridicat lent, precaut, apoi s-a întors, ducându-și mâna într-o parte, unde ar fi trebuit să-i fie teaca cu sabia. Fusese greu de citit în Odăile lui Nyktos, însă acum, când ne privea ba pe mine, ba pe fiul lui, n-a reușit să-și controleze la fel de bine emoțiile.

A tresărit și a făcut un pas în spate, lovindu-se cu picioarele de banca din spatele lui.

– Nu ai…

S-a oprit, și pielea mi s-a răcit când i-am simțit șocul ca pe o detunătură glaciară. S-a holbat la mine cu buzele depărtate, cu ochii mari, iar pupilele i s-au dilatat atât de repede, încât mai era vizibilă doar o fâșie îngustă de auriu.

Mi s-a uscat gura și am simțit imboldul de a-mi închide simțurile. Le-am lăsat însă deschise în timp ce el a făcut un pas înainte. Kieran și-a întors brusc capul spre el, și un mârâit jos a răsunat în încăpere, însă tatăl lui Casteel părea să nu mai audă nimic și a rostit cu voce răgușită:

– Erai pe moarte.

M-am înfiorat când mi-am amintit.

– Așa este.

Șuvițe de păr deschis la culoare i-au alunecat peste barba scurtă aspră de pe maxilar și obraji.

– Nu mai puteai fi salvată, a scrâșnit el, iar Kieran a părut să se relaxeze, dându-se în spate, chiar dacă tatăl lui Casteel a mai făcut un pas șovăielnic spre noi. Te-am văzut. Ți-am văzut rana și cât ai sângerat. Nu mai puteai fi salvată, decât dacă…

– I-am golit sângele rămas și i l-am dat pe-al meu, a spus Casteel. De aceea e acum aici. Am trecut-o prin Ascensiune.

– Dar…

Regele părea să nu-și mai găsească cuvintele.

Am tras aer în piept, superficial, și mi-am găsit vocea.

– Pot umbla în lumina soarelui… De fapt, am călărit toată ziua în soare. Nu sunt rece la atingere și simt emoții, i-am zis eu. Și nu simt nevoia de-a le sfâșia tuturor beregata.

Casteel m-a privit, și am simțit o undă de amuzament din partea lui.

– Ce e? am șoptit eu. Simt că e nevoie să subliniez asta.

– N-am spus nimic.

Am mijit ochii la el și apoi m-am concentrat din nou asupra tatălui său.

– Încerc să spun că nu sunt vampir.

Regele Valyn a tras adânc aer în piept, și, odată cu răsuflarea aceea, am simțit cum șocul care-l încerca s-a retras tot mai mult, estompându-se din ce în ce mai tare. Însă nu prea credeam că chiar își învinsese surprinderea atât de repede. Își înăbușea emoțiile, ascunzându-le într-un loc în care nu le puteam ajunge cu ușurință; așa cum făcea fiul lui când nu voia să-i cunosc emoțiile. O parte din ființa mea, undeva în centrul pieptului, a început să vibreze de

energie și își dorea să se înfigă în zidurile pe care le clădise, să le găsească marginile fragile și să le descojească, expunând…

Ba nu.

Nu-mi doream asta.

Nu-mi doream asta dintr-o multitudine de motive – mai precis, pentru că ar fi fost o siluire uriașă. Era dreptul oricui să mă țină la distanță. Era singurul motiv care conta, dar, în plus, nici măcar nu eram convinsă că aș fi putut face așa ceva.

Tatăl lui și-a dres vocea, captându-mi din nou atenția.

– Nu pot să cred c-ai făcut-o, Casteel. S-a dat în spate și s-a așezat pe bancă, întinzându-și un picior. N-am încercat să-i citesc din nou emoțiile. Știai ce s-ar fi putut întâmpla.

– Știam întocmai ce s-ar fi putut întâmpla, i-a răspuns Casteel. Știam riscurile și aș face-o din nou și dacă ar fi devenit Ascendentă.

Inima mi-a tresăltat ușor, de fericire, însă tatăl lui Casteel nu părea deloc impresionat.

– Știi ce s-a întâmplat cu regatul nostru, cu oamenii noștri, în urma unei astfel de fapte… și erai dispus să riști să se repete?

– Dacă ți se pare șocant ce-am făcut, atunci trebuie să înțelegi că voi face orice și totul pentru *soția mea*. Casteel și-a privit tatăl în ochi. Nici un risc nu e prea mare, nimic nu e prea sacru. Pentru că ea este *totul* pentru mine. Nimic nu e mai de preț ca ea; absolut *nimic*.

Buzele mi s-au depărtat, și am tras aer în piept, sacadat, holbându-mă la Casteel. Mi s-a pus un nod mic și încâlcit de emoții în gât.

– Nu mă-ndoiesc de asta, fiule. Am fost de față când ți-ai venit în simțiri și ți-ai dat seama că nu mai era. Nu te-am mai văzut niciodată așa. Nu voi uita niciodată cum erai, a zis tatăl lui, iar eu mi-am întors capul spre el. Era a doua oară când o spunea cineva. Și pot chiar și să-nțeleg nevoia ta de-a o proteja. Pe toți zeii, chiar înțeleg. Și-a trecut mâna peste față, apoi și-a scărpinat barba. Dar ca Rege nu pot fi de acord cu ce-ai făcut.

Casteel și-a tras mâna din a mea, și câțiva dintre vârcolaci s-au uitat la Rege. O furie rece, de-a dreptul înspăimântătoare, a început să clocotească în Casteel, acel soi de furie despre care știam că se numărase printre motivele pentru care ajunsese să fie cunoscut drept Cel Întunecat.

– Nu mi-am dat seama că ți-am cerut permisiunea.

Inima mi s-a poticnit când tatăl lui a pufnit disprețuitor.

– Cred că e evident, ținând cont că fapta a fost deja săvârșită.

– Și? l-a provocat Casteel pe o voce mult prea blândă.

Prea calmă.

M-am înfiorat, și palma mi s-a umezit pe mânerul pumnalului din os de vârcolac. Am simțit o senzație intensă de precauție din partea vârcolacilor. Au devenit straniu de nemișcați.

– Stați așa, am zis eu, neștiind prea bine dacă mă adresam lor sau tuturor făpturilor vii din încăpere. Casteel a riscat enorm, și mulți ar considera că n-ar fi trebuit s-o facă, însă a făcut-o. S-a isprăvit. Nu sunt vampir. M-am gândit atunci la foamea de sânge pe care o simțisem la trezire. Sau cel puțin nu sunt ca restul. Și, deși s-ar putea să merite dojana…

Tatăl lui a ridicat dintr-o sprânceană, iar Casteel s-a încruntat la mine.

– Mi se pare ușor irelevantă în clipa de față, am zis eu apăsat.

– Ai dreptate, a zis Regele Valyn un moment mai târziu. Are noroc. Sau tu ai. Sau eu și întregul popor avem, pentru că nu ai devenit Ascendentă. Atâta lucru știu și eu. Dacă ai fi devenit Ascendentă, fiul meu știe ce-aș fi fost obligat să fac. M-a privit drept în ochi. Și o spun, deși știu că cel mai probabil nici măcar n-aș reuși să ajung la tine înainte să mă sfâșie vârcolacii de față, pe care îi cunosc de sute de ani. Și-a privit atunci fiul. Ai fi pornit un război, care ne-ar fi făcut slabi în fața adevăratei amenințări ce se află la vest. Trebuie să înțelegi asta.

Casteel a zâmbit strâmb, iar eu m-am crispat când i-am văzut zâmbetul disprețuitor.

– Știu care ar fi fost urmările acțiunilor mele.

– Și totuși?

– Iată-ne aici, a răspuns el.

Am tras scurt aer în piept când am simțit furia incandescentă ce-a pătruns prin zidurile înălțate de tatăl lui.

– Da, iată-ne aici, aparent hotărâți să ne călcăm reciproc pe bătături. Nu e și cazul meu. Eu, una, nu vreau să agasez pe nimeni… Știți voi, cea care a fost atacată nu o dată, ci de două ori, apoi săgetată-n piept cu o arbaletă, m-am răstit eu, și și-au întors amândoi privirea spre mine. Și, totuși, eu trebuie să vă spun vouă să încetați naibii odată!

Regele m-a privit, clipind des.

– De ce-mi amintește de mama ta, Cas?

– Pentru că și ea ar zice ceva de genul, a răspuns ea. Sau probabil a spus deja ceva de genul, mai puțin partea cu săgetatul.

Mi-am dat ochii peste cap.

– În regulă, ei bine, așa cum am spus, nu sunt Ascendentă – sau cel puțin nu ca toți ceilalți. Putem să convenim cu toții asupra acestui fapt, da? Deci știți cumva ce sunt? am întrebat eu și apoi am râs stânjenită.

Câțiva dintre vârcolaci m-au privit curioși. Mi s-a părut foarte ciudat acum, c-am spus-o cu voce tare.

– Am auzit lucruri mai stranii de-atât, mi-a zis Casteel, ceea ce m-a făcut să-i arunc o privire curioasă. N-am mai simțit nimic ca ea, i-a zis Casteel tatălui său, pe un alt ton decât cel letal de calm care prezicea mereu ceva rău. Dar nu mai e muritoare.

Era bizar să aud asta, deși știam deja.

– Așa este, nu e muritoare.

Tatăl lui m-a cercetat cu atâta atenție, încât mi-a fost greu să stau pur și simplu locului, fără să reacționez. Mai ales că doar cei care se holbaseră la cicatricele mele mă priviseră vreodată atât de atent. Cred că în clipa aceea nici măcar nu le-a observat.

– Și nu ești vampir. Nici unul dintre ei nu poate umbla în lumina soarelui sau sta printre noi atât de curând după preschimbare și să rămână atât de calm.

– Așa mă gândeam și eu, a zis Casteel. Știi cumva ce s-a-ntâmplat?

Preț de-o clipă îndelungată, tatăl lui n-a răspuns. M-am concentrat asupra lui, însă chiar n-am simțit nimic din partea lui.

– Trebuie să aibă legătură cu moștenirea ei. Cu spița ei, a zis el. Trebuie să fi jucat cumva un rol în toate astea. O simt… Nu înțeleg ce simt.

Am simțit semnale de avertizare, ce aveau de-a face cu gustul amar de conflict care mi-a umplut brusc gura. Oare știa mai multe decât spunea? Instinctul îmi zicea că da. Am aruncat o privire-n jur prin încăpere și i-am văzut doar pe vârcolacii din rândul nostru. Am tras adânc aer în piept.

– Alastir mi-a spus cu cine sunt înrudită…

– Pot doar să-mi închipui ce ți-a spus Alastir, m-a întrerupt Regele Valyn. S-ar putea ca o parte să fie adevărată. S-ar putea ca altă parte să nu fie. Și s-ar putea ca eu și soția mea să-ți putem confirma o parte dintre lucrurile pe care ți le-a spus.

Mi-a tresăltat inima-n piept și am simțit căldura trupului lui Casteel într-o parte, când s-a mutat mai aproape de mine.

– Însă?

– Însă e o conversație pe care nu o voi purta fără ca Eloana să fie de față, a zis el, și am simțit un alt junghi în piept. M-a privit drept în ochi. Știu că e greu pentru tine că-ți cer să aștepți, însă e o conversație la care trebuie să fie de față.

Mi se cerea să mai aștept până să aflu dacă eram într-adevăr înrudită cu Regele Malec… Să amân posibilitatea de-a afla de ce n-am devenit vampir atunci când Casteel m-a trecut prin Ascensiune. Bineînțeles că nu voiam s-o fac, însă m-am uitat la Casteel. M-a privit scurt, apoi s-a uitat la tatăl lui.

– Ceri un lucru greu, tată.

– Știu, însă, așa cum tu ai face orice pentru soția ta, și eu voi face orice ca să o protejez pe-a mea.

– De ce anume trebuie protejată? a întrebat Casteel.

– De o istorie care ne-a bântuit secole întregi, a răspuns tatăl lui, iar eu m-am înfiorat. S-a ridicat lent. Deci poți încerca să mă forțezi, dar nu voi spune nimic până nu va fi de față și Eloana. O puteți chema chiar acum, dacă vreți, dar mă gândesc că aveți alte lucruri mai urgente de care să vă ocupați.

„Alastir."

– Și mai cred c-ai vrea să discut cu mama ta înainte să afle că m-ai ținut închis aici, a adăugat tatăl lui, pe un ton ușor sarcastic. În plus, așa veți avea timp să vă odihniți… amândoi. Ați călătorit întruna și ați avut de-a face cu multe. Dar ține de voi.

Casteel m-a privit în ochi și, deși mi-a fost greu, am încuviințat din cap.

– Ești sigură? m-a întrebat el, pe un ton jos.

– Sunt, am confirmat eu, deși îmi venea să urlu de frustrare.

Tatăl lui a tras adânc aer în piept.

– Vă mulțumesc. Cred că avem cu toții nevoie de răstimpul acesta, a zis el, și-am simțit ghemotoace mici de neliniște cum prind rădăcină în sufletul meu.

Alastir îmi spusese că părinții lui Casteel nu erau implicați, însă cu siguranță avea un motiv întemeiat de voia să amâne conversația, de voia ca soția lui să fie de față.

– Cred că ar fi foarte înțelept din partea noastră să le ascundem toate astea celor care nu au fost de față la ruine, ne-a sfătuit el.

Cu alte cuvinte, nimeni nu trebuia să afle că Prințul mă trecuse prin Ascensiune.

– Și ca toți cei care au fost de față să jure că vor păstra secretul.

– De acord, a zis Casteel.

– Dar simțiți ceva diferit la mine, nu-i așa? M-am uitat când la unul, când la celălalt. Oare cei care mă pot simți nu-și vor da seama?

– Vor ști doar că nu ești nici vampir, nici muritoare. Ceea ce simt nu le va spune ce s-a petrecut, a explicat el, lucru care m-a liniștit pe moment.

Dar cum rămânea cu copacii lui Aios? Trebuie să fi fost un semn pentru oamenii din Atlantia că se petrecuse ceva.

– Deci pot pleca acum? l-a întrebat el pe fiul lui, și n-am reușit să-mi dau seama dacă vorbea serios sau nu.

Casteel a încuviințat din cap. Kieran și ceilalți l-au urmat pe Rege când s-a îndreptat spre noi, oprindu-se la câțiva pași și holbându-se la fiul lui. Nici unul nu a spus nimic. Nu eram atât de naivă încât să cred că relația lor nu fusese afectată, chiar dacă îmi doream ca lucrurile să nu fie așa. Speram doar să se poată repara.

Regele Valyn m-a privit.

– Îmi pare rău pentru ce-ai pățit la sosire și pentru cele întâmplate de-atunci încoace. Nu așa este Atlantia. Nici Eloana, nici eu n-am fi permis să se-ntâmple așa ceva dacă am fi știut ce pusese la cale Alastir, mi-a zis el, în timp ce un val de empatie a pătruns prin zidurile pe care le clădise, ajungând până la mine. Și mai știu că scuzele mele nu pot schimba sau îndrepta cele petrecute… Posibilul rezultat al unei astfel de trădări și al unei astfel de răutăți. Și asta a

fost fapta săvârșită de Alastir și de cei care au conspirat împreună cu el.

Am încuviințat din cap.

– E…

M-am oprit înainte să-i spun că era în regulă. Pentru că nu era… Nimic din toate astea nu era în regulă. Așa că doar am încuviințat din nou din cap.

Regele Valyn s-a întors spre fiul lui.

– Pot doar să presupun ce plănuiești să faci cu Alastir și cu cei ținuți prizonieri dedesubt, dar vreau să mă asiguri că nu va supraviețui până-n zori. Dacă va fi încă-n viață, va fi executat mâine-dimineață, i-a spus el lui Casteel. Iar, cât timp port coroana, e un ordin de care mă voi asigura personal să fie îndeplinit.

Deși m-am bucurat că nu cerea îndurare pentru Alastir, m-a străbătut un val de neliniște când am auzit partea cu coroana. Știam la ce se referea fără să fie nevoit s-o spună mai clar de-atât. Nu se aștepta să mai poarte multă vreme greutatea coroanei.

– Nu va mai fi în viață până mâine, l-a asigurat Casteel. Nici unul dintre ei nu va mai fi.

Regele Valyn a încuviințat din cap și apoi a șovăit preț de-o clipă.

– Veniți la noi când sunteți pregătiți. Vă vom aștepta.

L-am privit pe tatăl lui Casteel ocolindu-ne, vârcolacii dându-se la o parte din calea lui.

– Așteaptă! Te rog!

Conștientă de privirea intensă a lui Casteel asupra mea, m-am întors spre tatăl lui, care se oprise în fața ușii. S-a uitat spre mine.

– Ai fost la ruine în Ținuturile Pustii. Mulțumesc că l-ai ajutat pe Casteel… Că m-ai ajutat pe mine, am spus eu, sperând că nu avea să se dovedească ulterior că am fost o nătângă pentru că i-am mulțumit. Mulțumesc!

Regele Valyn și-a înclinat capul într-o parte.

– Nu trebuie să-mi mulțumești. Faci parte din familie acum. Bineînțeles că te-aș ajuta.

„Acasă."

Kieran stătea în fața mea în înfățișarea lui de vârcolac în timp ce mă aflam printre chiparoși, sub razele de lună răzlețe. Marginea stâncii dădea spre apele acum întunecate din Golful lui Saion, în care se reflectau nuanțele de albastru-închis și negru ale cerului nocturn. De aici puteam vedea luminile orașului licărind ca stelele printre copaci și văi. Părea un tablou frumos, aproape ireal. Îmi aducea întru câtva aminte de Carsodonia, dar acolo, chiar și în timpul nopții, golful ar fi fost plin de corăbii care transportau încontinuu oameni și mărfuri. Însă aici era liniște; se auzeau sunetul cascadelor și strigătele îndepărtate ale păsărilor de noapte, iar eu m-am simțit deopotrivă șocată și ușurată să mă simt ca atunci când am stat în Odăile lui Nyktos.

Încă mă simțeam acasă.

Să fi fost, oare, spița din care mă trăgeam, *eather*-ul, care recunoștea pământul, aerul și marea? Să fi fost moștenirea mea atât

de puternică? Căci chiar nu crezusem că aveam să mă simt așa după atac.

O briză caldă mi-a suflat o șuviță încâlcită peste față. Am prins-o și-am împins-o în spate, în timp ce curentul de aer mi-a ridicat marginile mantiei pe care o purtam. Oare părinții mei, sau măcar cel cu sânge de atlantian în el, s-ar fi simțit așa când ar fi văzut Atlantia? Dacă ar fi reușit să ajungă până aici? Mi s-a strâns pieptul de durere și furie, și-a trebuit să mă lupt din răsputeri ca să-mi înăbuș sentimentele și să nu le îngădui să pună stăpânire pe mine. De le-aș fi permis, nodul acela urât de emoții ce mi s-a așezat în piept s-ar fi eliberat și… nu puteam îngădui să se întâmple așa ceva. Nu acum.

Am simțit ceva apăsându-mă pe picior și șold și, când mi-am coborât privirea, l-am văzut pe Kieran sprijinindu-se de mine. Așa cum se întâmpla adesea cu Delano, mi-a fost greu să ignor imboldul de a-l mângâia sau de a-l scărpina pe cap. Rămăsese afară, cu mine, după ce Casteel mă condusese spre un pavilion din piatră din spatele Templului lui Saion și apoi se dusese în subteran, împreună cu alți câțiva, ca să-l aducă pe Alastir din cripte.

Nu era aceeași criptă în care mă ținuseră pe mine, însă Casteel mă rugase să rămân la suprafață. Mi-am închipuit că o făcuse pentru că nu voia să fiu înconjurată din nou de morți și să-mi amintesc de timpul petrecut printre ei. Abilitatea lui de anticipare era un alt lucru pentru care aveam să fiu mereu recunoscătoare.

M-am întors din nou spre mare și am accesat iarăși sentimentul de speranță pe care-l simțisem când îmi dădusem seama că exista șansa

ca Ian să fie ca mine. Dacă era ca mine, atunci putea veni aici. I-ar fi plăcut la nebunie. Știam asta, deși văzusem foarte puțin din regat. Și s-ar fi simțit împăcat aici. Iar când avea să vadă marea… Cât de limpede era ziua și cât de întunecată noaptea? Abia așteptam să descopăr poveștile pe care avea să fie inspirat să le spună. Am zâmbit ușor.

Kieran s-a ridicat, cu urechile ciulite, auzind zgomotul de pași cu câteva momente înaintea mea. Poate că eram eu mai puternică, dar se pare că nu dezvoltasem auzul strașnic al atlantienilor… Bineînțeles, de ce aș fi făcut-o?

Am privit peste umăr. Emil se apropia lent de noi, conștient de faptul că Kieran nu era singurul vârcolac dintre copaci.

– A sosit momentul? am întrebat eu.

Emil a încuviințat din cap și s-a oprit la câțiva pași de mine. Când Alastir l-a văzut pe Cas singur, a crezut c-ai murit. Nu l-am corectat. Cas s-a gândit că, dacă te credea moartă, ar fi fost mai dispus să vorbească, să-i incrimineze și pe alții care au fost implicați. Însă ticălosul nu zice prea multe.

– Însă zice totuși ceva?

I-am văzut maxilarul încleștându-i-se.

– Nimic care să trebuiască repetat.

– Lasă-mă să ghicesc! A spus că doar a făcut ce trebuia ca să protejeze Atlantia și că eram o amenințare la adresa ei? am presupus eu, iar privirea atlantianului s-a oțelit. Și îmi mai închipui că a spus-o pe un ton incredibil de politicos și de spășit.

– Cam așa ceva, a zis Emil batjocoritor, lucru care nici nu m-a surprins, nici nu m-a dezamăgit.

Ce altceva ar fi putut spune Alastir? Să admită că nu mai fusese nimeni la han în noaptea aceea? Nu ar fi contat oricum. Nici unul dintre noi nu avea nevoie să audă ceva anume din partea lui. Cel puțin, eu nu-mi doream să aud nimic din partea lui.

– Cred că de aceea l-a și lăsat Casteel să creadă c-ai murit. Cred că-l amuză deja expresia pe care cel mai probabil o va avea Alastir când își va da seama că a dat greș. Vino, a spus Emil și-a dat să se-ntoarcă. Cas ne va chema când va vrea să ne arătăm.

Dar oare chiar dăduse greș?

„Da."

Am tresărit, și inima mi-a tresăltat. M-am uitat spre Kieran, și mi s-a făcut pielea de găină. Kieran se uita tot la Emil, cu ochii albaștri-argintii.

– Oare am… M-am oprit. Nici vorbă să-l fi auzit pe Kieran în mintea mea. Nici măcar Casteel nu putea comunica așa. Dar oare nu auzisem și vocea lui Delano mai devreme? Doar că atunci dormisem.

– Te simți bine? m-a întrebat Emil, evident îngrijorat.

– Da. Da, am repetat eu mai apăsat. M-am aplecat rapid, ridicând pumnalul din os de vârcolac de unde-l lăsasem, pe pământ. Sunt pregătită.

L-am urmat în liniște pe Emil prin crângul des, întorcându-ne spre lumina emanată de focul de pe pavilion. M-am oprit când Emil și-a

ridicat mâna, făcându-ne semn să facem liniște. Ne aflam încă la câțiva metri depărtare de pavilion, însă îl puteam vedea pe Casteel.

Se afla în centrul structurii, cu brațele pe lângă corp, cu capul ușor înclinat. Îi puteam vedea doar curba izbitoare a obrazului și colțul ridicat al buzelor lui pline. Îmbrăcat tot în negru, părea un spirit al nopții, invocat pentru răzbunare.

Mi-am vârât pumnalul sub pliurile mantiei și i-am privit pe gardieni cum aduc circa o duzină de bărbați din spatele templului, toți legați cu mâinile la spate. Mușchii mi s-au încordat când Naill l-a adus pe cel din urmă. Chipul brăzdat de cicatrice al lui Alastir era lipsit de orice emoție când l-au aliniat lângă ceilalți.

Ura mi-a mistuit sufletul când el și ceilalți au fost forțați să îngenuncheze. Părinții mei. Casteel. Părinții lui. Eu. Cu toții am avut încredere în el, iar el nu doar că plănuise să mă dea pe mâna Ascendenților, ci și poruncise să fiu ucisă. Și, într-un fel, nu dăduse greș. Chiar fusesem ucisă. Casteel mă salvase, și mă trezisem drept altceva.

„Nu are importanță ce crede Alastir despre mine”, mi-am zis în sinea mea, privindu-l pe Casteel înaintând triumfător, îndreptându-se spre bărbații fără nume dinspre care emana aroma sângerândă și amară a fricii. Nu făcusem nimic ca să merit ce-mi făcuseră ei și Alastir. Doar mă apărasem. Părinții mei doar avuseseră încredere în el. Am apucat mai strâns pumnalul.

Casteel s-a mișcat incredibil de rapid.

Nici măcar nu mi-am dat seama de ceea ce făcuse până când bărbatul aflat cel mai departe de Alastir nu a picat în față. Alți cinci

i-au urmat ca niște piese de domino, și am văzut lumina lunii reflectându-se în sabia-i lunecoasă până s-a oprit la doar câțiva centimetri de gâtul lui Alastir. Le tăiase capul. Tuturor, mai puțin lui Alastir. În doar câteva clipite.

Am inspirat aerul ce a părut să părăsească trupul lui Alastir. Vârcolacul era atât de nemișcat, încât părea din piatră.

– Ți-ai trădat Regele și Regina, a zis Casteel, cu o voce lipsită de emoție.

Iar eu… n-am simțit nimic din partea lui în timp ce ținea lama îmbibată-n sânge a sabiei la gâtul lui Alastir.

– M-ai trădat și ai trădat Atlantia. Dar nu sunt cele mai grave păcate pe care le-ai săvârșit.

Alastir și-a întors capul cât să-și ridice privirea spre Casteel.

– Am făcut…

– Un lucru de neconceput, a spus Casteel.

– Profeția…

– Doar aiureli, s-a răstit Casteel.

Alastir a tăcut doar câteva clipe.

– Îmi pare rău că te-am făcut să suferi, Casteel. A trebuit s-o fac. Trebuia să mă ocup de ea. Sper că vei înțelege asta într-o bună zi.

Casteel s-a cutremurat, și l-am simțit înfuriindu-se, o furie incandescentă, precum minereul topit folosit pentru a fabrica oțelul. Preț de-o clipă, am crezut că avea s-o facă; că urma să-i curme pe loc viața lui Alastir. Și, sinceră să fiu, nu l-aș fi învinuit. Dacă Alastir i-ar fi făcut așa ceva lui Casteel, nu m-aș fi putut înfrâna.

Însă Casteel, da.

Cu o stăpânire de sine uluitoare, și-a tras sabia de lângă gâtul lui Alastir și-a coborât-o, ștergând lent arma de tunica pe care o purta Alastir.

Insultat, Alastir s-a îmbujorat și mai tare.

– Tu ești răspunzător de anii de coșmaruri care au năpăstuit-o pe Poppy, nu-i așa? a întrebat Casteel, terminând de șters sabia. Și apoi te-ai împrietenit cu ea. Ai privit-o drept în ochi și i-ai zâmbit, știind în tot acel timp c-ai lăsat-o să moară într-un mod îngrozitor.

Alastir s-a holbat drept în față.

– Așa este.

– Poate că Temuții i-au sfâșiat pielea, dar, în cele din urmă, tu ești răspunzător de durerea ei; atât de cicatricele vizibile, cât și de cele ascunse. Ar trebui să te ucid doar pentru asta. Casteel și-a vârât sabia în teacă. Însă n-o voi face.

– Poftim? a bâiguit Alastir, întorcându-și brusc capul spre el. Îmi… oferi o păsuire?

– Îmi pare rău, a spus Casteel, deși nu părea câtuși de puțin spășit.

Emil avea dreptate. Chiar *era* amuzat.

– Cred că m-ai înțeles greșit. Am spus c-ar trebui să te ucid, însă n-o voi face. N-am spus că nu vei muri în noaptea asta.

S-a uitat peste umăr, înspre copaci.

Spre locul în care așteptam noi.

Emil a încuviințat din cap și s-a dat la o parte. Eu am înaintat.

Am auzit doar o răsuflare aspră în timp ce m-am îndreptat spre ei. Alastir a făcut ochii mari. Privirile ni s-au întâlnit, prelung. Un huruit gutural de avertizare s-a auzit din spatele meu. Am simțit o

blană caldă frecându-se de mâna mea când Kieran a înaintat amenințător, venind în dreptul meu.

Cu inima straniu de calmă, am ținut pumnalul sub mantie, în timp ce Alastir și-a ridicat privirea spre mine, șocat.

– Cum… Chipul arătos, cu cicatrice, i s-a contorsionat când și-a revenit din uimire și pe trăsături a început să i se creioneze furia. Ura lui era o entitate tangibilă. Fă-o! Te provoc! Nu va conta. Lucrurile nu se sfârșesc cu mine. Vei dovedi c-am avut dreptate. Vei…

Cu o rotire amplă a mâinii, i-am împlântat adânc în gât lama de hematit, iar cuvintele lui pline de otravă s-au oprit cu un gâlgâit.

Am îngenuncheat, prinzându-l pe Alastir de umăr înainte să cadă la pământ. Acum, ne priveam drept în ochi; șocul provocat de rană a înlocuit ura din privirea lui. Habar n-aveam ce se vedea-n privirea mea sau dacă se vedea ceva.

– Din noaptea aceasta, nu mă voi mai gândi niciodată la tine, i-am făgăduit eu, ștergând lama de tunica lui, așa cum făcuse Casteel. Am vrut doar să știi.

A dat să spună ceva, însă din gură i-a curs doar sânge. M-am ridicat și i-am dat drumul. S-a prăbușit la pământ, smucindu-se, sângerând din abundență.

– Păi, a zis Casteel tărăgănat, clar nu va fi deloc o moarte rapidă.

Am privit preț de-o clipă cum piatra s-a închis la culoare în lumina lunii, apoi m-am uitat la Casteel.

– M-am înșelat. Unii nu merită onoarea unei morți rapide.

I-a zvâcnit un colț al gurii și-o urmă de gropiță și-a făcut apariția când m-a privit.

– Ce făptură mică uimitoare și răutăcioasă!

M-am întors și l-am văzut pe Kieran trecând pe lângă mine spre trupul care se zvârcolea pe pământ. Și-a pus laba uriașă pe spatele lui Alastir, înfigându-și ghearele în el și ridicându-și capul spre cer. Un urlet adânc a spintecat tăcerea nopții, răsunând prin văi și peste mare. Mi s-a făcut pielea de găină. Era un sunet bântuitor, ce-a părut să atârne în aer și după ce și-a coborât capul.

A trecut o clipită doar.

De jos, de lângă marea întunecată, i-a răspuns un urlet prelung, tânguit. Apoi un altul de mai departe, după care încă unul. Apoi *sute* de vârcolaci din oraș au răspuns chemării lui Kieran, scâncetele și lătraturile lor fiind înăbușite doar de zgomotul răsunător de pași pe pământ; de iureșul de trupuri ce ieșeau în goană dintre copaci; de miile de gheare ce se înfigeau în pământ și piatră.

Au venit.

Ca unul dintre acele valuri ce se izbeau necontenit de stâncile de sub noi, au venit ca niște străfulgerări de blană și colți, mari și mici. Au venit și-au devorat.

Capitolul paisprezece

Zorii s-au ivit în nuanțe intense de roz și albastru în timp ce străbăteam o potecă străjuită de copaci ce ocolea Templul lui Saion, împreună cu conștientizarea faptului că plăcerea pe care ți-o aducea răzbunarea era, din păcate, de scurtă durată.

Nu regretam că-i luasem viața lui Alastir sau că nu mă asigurasem că urma să aibă parte de-o moarte rapidă. Doar că-mi doream să nu fi fost necesar. Voiam ca soarele să se înalțe peste o zi care să nu fie umbrită de moarte.

Mi-am dat seama că încă strângeam în mână pumnalul din os de vârcolac doar când Casteel mi-a descleștat în tăcere degetele de pe el și l-a vârât în teaca pe care o purta într-o parte.

– Mulțumesc, am șoptit eu.

M-a privit brusc, cu ochii de nuanța topazului scânteietor. Am crezut că avea să spună ceva, însă nu a zis nimic în timp ce vârcolacii s-au ridicat dintre tufișuri și copaci. Erau atât de mulți, unii mari, alții mici, poate doar ușor mai mari ca Beckett. Mi s-a strâns pieptul când i-am privit mergând alături de noi. Erau cu toții alerți, cu urechile ciulite.

Mă tot gândeam la ce le făcuseră lui Alastir și celorlalți… La sunetele de carne sfâșiată și la trosnetul oaselor. Noaptea aceasta avea să-mi rămână întipărită în memorie vreme îndelungată. M-am întrebat dacă fapta cu pricina îi deranjase cumva la stomac.

Nu am întrebat totuși, pentru că m-am gândit că era o întrebare cam nepotrivită.

Însă, în clipa de față, mă concentram mai mult să pășesc. Fiecare pas necesita energie, care mi se consuma rapid. Se putea să fi fost istovită din lipsă de somn, pentru că străbătusem munții Skotos a doua oară, de la lipsa de odihnă din timpul primei călătorii sau de la tot ce se întâmplase de când sosisem în Atlantia. Se putea să fi fost și o combinație între toate acele lucruri. Probabil că și Casteel era la fel de epuizat, însă vestea bună era că eram din nou expusă luminii soarelui și pielea nu mi se deteriora, nici nu făcea vreun alt lucru la fel de tulburător.

Era un semn bun.

– Mai reziști? m-a întrebat el încet pe când ne-am apropiat de Setti, al cărui păr licărea ca onixul în lumina soarelui matinal.

Păștea.

Am încuviințat din cap, gândindu-mă că probabil nu așa își dorise Casteel să se desfășoare întoarcerea noastră acasă. Oare cât trecuse de când își văzuse ultima oară părinții? Ani întregi. Și iată *cum* trebuia să-i întâmpine, cu un atac asupra lui, a mea și posibil cu râcă între el și tatăl lui.

Am simțit o apăsare în piept când unul dintre gardieni l-a adus pe Setti spre noi. Mi-am ridicat privirea spre munții Skotos care tronau peste noi și am văzut coronamentul roșu sclipitor.

Peisajul Atlantiei se schimbase pe veci, dar oare ce însemna asta?

– Poppy? m-a strigat Casteel încet.

Mi-am dat seama că mă aștepta, așa că mi-am mutat privirea de la munți și am apucat șaua lui Setti. N-am aflat dacă aveam suficientă forță ca să mă trag în sus, așa cum făcusem lângă cabana de vânătoare. Casteel m-a ridicat și apoi a încălecat și el.

Kieran ni s-a alăturat, în înfățișarea lui de muritor, îmbrăcat cu straiele pe care Naill le adusese cu noi. A încălecat pe unul dintre cai, și-am văzut umbrele ce începuseră să i se adune sub ochi. Cu toții eram obosiți, așa că nu m-a surprins că am plecat de la templu în tăcere, urmați de vârcolaci. Nu i-am văzut pe Emil sau pe Naill la plecare, nici pe Quentyn.

Ne-a luat ceva vreme ca să ne deplasăm printre stânci și să ieșim în lanul de flori sălbatice roz și albastre. M-am uitat spre copacii din celălalt capăt al câmpului, însă n-am reușit să văd Odăile lui Nyktos de pe drum. M-am întrebat în ce stare o fi templul acum. Am oftat și mi-am întors privirea în față. Mi-a tresăltat inima în piept când am privit înainte și am văzut din nou Pilaștrii din Atlantia. Coloanele din marmură și calcar erau atât de înalte, încât aproape că ajungeau până la nori. Însemne umbrite erau sculptate în piatră într-o limbă necunoscută. Acesta era locul de odihnă al lui Theon, zeul armoniei și al războiului, și al surorii lui, Lailah, zeița păcii și a răzbunării. Coloanele erau conectate la un zid la fel de înalt precum Meterezele ce înconjurau capitala Solisului și care se întindea cât vedeam cu ochii.

„Acasă."

Încă mă simțeam acasă. Îmi dădeam seama din felul în care îmi tresălta inima; din sentimentul că lucrurile erau așa cum trebuiau să

fie. M-am uitat peste umăr, la Casteel, ca să-i spun ce simțeam, însă am simțit furia ce clocotea în el. Mi-a umplut gura precum acidul, și i-am simțit îngrijorarea ca pe o smântână mult prea groasă pe gâtlej.

– Sunt bine, i-am spus eu.

– Aș vrea să nu mai spui asta. A apucat mai strâns frâiele. Nu ești bine.

– Ba sunt, am insistat eu.

– Ești obosită. Casteel și-a petrecut larg brațul pe după mijlocul meu. Ai trecut prin multe. Nu ai cum să fii bine.

M-am holbat la locul în care ținea de frâie. Uneori, mă întrebam dacă îmi putea simți emoțiile sau citi gândurile. Nu putea, însă mă cunoștea mai bine decât cei care mă știuseră ani întregi. Era oarecum uimitor cum de ajunsese să mă cunoască atât de bine într-un răstimp atât de scurt. Însă, în clipa de față, mai că mi-aș fi dorit să nu mă știe atât de bine. Am clipit, alungând lacrimi fierbinți și inutile. Nici măcar nu înțelegeam de ce mă simțeam brusc atât de emoționată, însă nu voiam să se îngrijoreze din pricina asta. Am dat să-l ating, dar m-am oprit și mi-am coborât mâna în poală.

– Îmi pare rău, am șoptit eu.

– Pentru ce?

Am înghițit în sec și mi-am ridicat privirea spre spatele lui Kieran.

– Pur și simplu… pentru tot.

Casteel s-a crispat în spatele meu.

– Vorbești serios?

– Da?

– Mai exact, în ce constă acest *tot* pentru care-ți ceri iertare?

Mă îndoiam că ar fi fost de ajuns să repet cuvântul.

– Tocmai mă gândeam că nu ți-ai văzut părinții de ani în șir și că ar fi trebuit să ai parte de-o primire frumoasă… fericită. În schimb, s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat. Și Alastir… Am clătinat din cap. L-ai cunoscut de mult mai mult timp ca mine. Cu siguranță, trădarea lui te deranjează. Și m-am gândit la Odăile lui Nyktos și mă întrebam cât de deteriorate trebuie să fie acum. Pun pariu că templul a fost acolo de mii de ani. Și-am venit eu și…

– Poppy, te voi opri acum. Pe de-o parte, îmi vine să izbucnesc în râs…

– Și mie, a zis Kieran din fața noastră.

Am mijit ochii la vârcolac.

– Pe de altă parte, nu mi se pare câtuși de puțin amuzant să-ți ceri iertare pentru lucruri pe care nu le poți controla.

– Sunt de-acord, a zis și Kieran.

– Conversația asta nu te privește, *Kieran*, m-am răstit eu.

Vârcolacul a ridicat dintr-un umăr.

– Îmi ziceam și eu părerea. Continuați! Eu și tatăl meu ne vom preface că nu vă putem auzi.

M-am încruntat la el și am aruncat o privire spre Jasper, care călărea în fața noastră, în înfățișarea lui de muritor. Habar n-aveam când se preschimbase.

– Uite ce e, mi-a zis Casteel, încet, când vom ajunge într-un loc privat, va trebui să vorbim despre multe lucruri. Și după ce voi fi avut ocazia să mă asigur că ți s-au vindecat rănile.

– Ce răni?

Casteel a oftat în spatele meu.

– Din moment ce se pare că n-ai observat, țin să-ți spun că încă erai acoperită de vânătăi după ce *te-ai odihnit* în cabana de vânătoare.

După ce mă trecuse prin Ascensiune și devenisem… cine știe ce eram acum.

– Sunt…

– Nu-mi spune din nou că ești bine, Poppy.

– Nu asta voiam să spun, am mințit eu.

– Îhâm. M-a tras mai aproape de el, așa că m-am lăsat pe pieptul lui. Momentan, trebuie doar să știi că nimic din ce s-a întâmplat nu este din vina ta. Tu n-ai făcut nimic greșit, Poppy. Nu ești răspunzătoare de nimic din ce s-a petrecut. Înțelegi asta? Crezi asta?

– Știu asta. N-am făcut nimic ca să provoc toate aceste lucruri, i-am zis, și așa era.

Nu mă învinuiam pentru faptele altora, însă eram în continuare o prezență perturbatoare, indiferent că voiam sau nu să fiu. Era un alt soi de vină.

Am tăcut amândoi, și mi-am îndreptat privirea dincolo de Kieran, spre Golful lui Saion, acel oraș vast. Clădiri de culoarea fildeșului și a nisipului, unele pătrate, altele circulare, licăreau sub soarele pal, presărate peste dealurile înalte și vălurite și peste văi. Unele structuri erau pe cât de înalte, pe atât de late, situate mai aproape de sol. Mi-au amintit din nou de templele din Solis, doar că acestea nu erau construite din piatra neagră reflectorizantă din care erau clădite cele din Solis, ci captau soarele, venerându-l. Alte clădiri erau mai înalte chiar și decât castelul Teerman, turnurile lor

lustruite înălțându-se cu eleganță spre cer. Și puteam vedea că toate acoperișurile erau acoperite de ceva verde. Copaci se înălțau din ele și lujeri se revărsau de pe ele, încărcate cu flori în nuanțe intense de roz, albastru și mov.

Golful lui Saion era aproape cât Carsodonia de mare și era doar unul dintre orașele Atlantiei. Nici nu puteam să-mi închipui cum arăta Evaemon, capitala Atlantiei.

Primele semne de viață pe care le-am văzut au fost la fermele din afara orașului. Vaci și oi pufoase pășteau pe câmpuri. Capre ciuguleau buruieni și crengi joase pe lângă drum. Livezi cu fructe galbene erau amestecate printre diverse culturi mai retrase de la drumul principal, iar dintre chiparoșii acoperiți de mușchi se ițeau zidurile crem ale locuințelor. Erau numeroase clădiri printre copaci, toate spațiate și îndeajuns de mari încât să adăpostească o familie de mărime decentă. Nu se compara deloc cu Masadonia sau Carsodonia, unde predominau conacele și moșiile întinse, iar muncitorii fie se deplasau din oraș, fie locuiau în niște barăci dărăpănate de pe proprietăți.

Animalele n-au băgat de seamă vârcolacii care veneau în urma noastră când am trecut pe lângă ferme. Poate că erau obișnuite cu prezența acestora sau poate simțeau că nu erau o amenințare la adresa lor. Oare fermierii sau locuitorii orașului îi auziseră pe vârcolaci în toiul nopții, când veniseră la Templul lui Saion? Probabil fusese un sunet strașnic.

Însă gândurile la urletele vârcolacilor au fost abandonate când m-a străbătut un val de energie plină de neliniște. Orașul ni s-a

înfățișat dintr-odată înainte.

Nu avea porți, nici ziduri interioare sau clădiri stivuite una peste alta. În aer nu se simțea mirosul de oameni forțați să locuiască în spații înguste și înghesuite. Era primul iz pe care-l simțeai când intrai în Masadonia sau în Carsodonia. Îmi amintea mereu de suferință și de disperare, însă Golful lui Saion mirosea a fructe din livezile din apropiere și a sare dinspre mare. Fermele și chiparoșii acoperiți de mușchi se continuau pur și simplu cu orașul, ceea ce era o declarație în sine.

Nu exista nici o separație între cei care hrăneau orașul și mesele pe care stătea mâncarea.

Văzând asta, m-a cuprins un val de credință și de șansă, și m-am ridicat puțin mai drept în șa. Nu știam prea multe despre politica atlantiană și știam că regatul avea problemele lui. Începea rapid să fie suprapopulat, situație pe care Casteel spera să o poată rezolva întru câtva negociind cu oficialii din Solis și revendicând pământurile situate la est de New Haven, o parte vastă și în mare nelocuită a Solisului. Poate că unii nici măcar nu observau cât de importantă era această diferență, însă ea avea un impact uriaș și era dovada că, dacă Atlantia putea s-o facă, atunci și Solisul putea.

Însă cum s-ar fi putut duce la îndeplinire o astfel de sforțare? Dacă eu și Casteel reușeam să o detronăm pe Regina din Sânge, Solisul avea să rămână așa cum era, doar că avea să fie mai sigur pentru muritori, deoarece numai Ascendenții care erau de acord să-și controleze setea aveau să rămână în viață. Însă puterea avea să le revină în continuare celor avuți, iar cei mai avuți erau din rândul

Ascendenților. Propășeau într-un sistem stratificat, care avea să fie mai greu de zdrobit decât avea să fie oprirea Ritualurilor și a uciderii inocenților.

Și oare puteau avea încredere că majoritatea Ascendenților aveau să se schimbe? Oare noul rege și noua regină care aveau să-i înlocuiască pe cei care domneau acum peste Coroana de Sânge aveau să fie de acord? Oare Solisul avea să se schimbe cu adevărat? Trebuia să încercăm. Era singurul mod în care puteam evita războiul și preveni și mai multă distrugere și nenumărate decese. În primul rând, trebuia să-i convingem pe regina Ileana și pe regele Jalara că, spre deosebire de ce spusese ducesa despre uniunea mea cu Prințul, ea avea să însemne, de fapt, nimicirea Ascendenților, nu prăbușirea Atlantiei. Atât ducesa, cât și Alastir se înșelaseră… Și muriseră.

Într-un fel, Ascendenții începuseră să se prăbușească atunci când o creaseră pe Fecioară și îi convinseseră pe cei din Solis că fusesem *aleasă* de zei… Zei despre care muritorii credeau că erau treji și că vegheau mereu. Ascendenții mă transformaseră cumva în liderul lor și într-un simbol al Solisului pentru cei pe care-i controlau prin manipulare. Căsătoria mea cu Casteel avea să îndeplinească două scopuri. Avea să demonstreze că atlantienii nu erau răspunzători pentru acea năpastă numită Temuți, o altă minciună pe care o țesuseră Ascendenții ca să-și acopere faptele necurate și ca să stârnească și mai multă teamă, pentru a le fi mai ușor să-i controleze pe oameni. Iar oamenii din Solis aveau să creadă că zeii fuseseră de acord ca Aleasa să se împreuneze cu un atlantian. Din

pricina vieții pe care o duceau, ne aflam în avantaj. Ascendenții aveau să rămână la putere doar dacă înțelegeau acest lucru. Căci, dacă s-ar fi răzvrătit împotriva mea, regatul lor de minciuni s-ar fi crăpat sub picioarele lor. Casteel avusese dreptate când zisese că regina Ileana era isteață. Chiar era. Trebuia să fie de acord cu propunerea noastră. Aveam să prevenim un război catastrofic și poate că aveam să remodelăm și Solisul în același timp, să-i dăm o formă mai bună.

Însă, în străfundul ființei mele, exista o voce stranie ce semăna cu a mea, însă nu-mi aparținea, și care izvora din același loc din care părea să se fi trezit și lucrul acela antic din mine. Vocea aceea mi-a șoptit ceva ce m-a tulburat și îngrozit.

Uneori, războiul nu poate fi prevenit.

Două coloseie mari se aflau de-o parte și de cealaltă a drumului pe care treceam, amintindu-mi de ruinele din Capul Spessa. Interiorul coloanelor era străjuit de statui ale zeilor, iar zidurile exterioare situate cel mai departe de drum erau mai înalte, pline de rânduri de scaune. Pe fiecare treaptă ce ducea în interiorul structurilor erau așezate buchete de flori de un mov aprins. Structurile erau goale, la fel ca pavilioanele pe lângă care am trecut, acoperămintele lor aurii și albastre unduindu-se ușor în briza caldă și în interiorul clădirilor cu ferestre și acoperișuri, însă nu pentru mult timp.

– Casteel, a spus Kieran, pe un ton de avertizare.

– Știu. Casteel m-a strâns mai tare cu brațul. Speram să reușim să ajungem mai departe de-atât înainte să fim depistați. E limpede că nu se va-ntâmpla așa. Străzile se vor umple curând.

Vocea aceea stranie din mine și neliniștea pe care mi-o stârnea s-au estompat curând, pe măsură ce oamenii au început să iasă încet, cu precauție. Bărbați. Femei. Copii. N-au părut să-i observe pe Jasper sau pe Kieran, de parcă ar fi fost ceva obișnuit să-l vadă pe cel dintâi călărind la bustul gol. Și poate chiar așa era. În schimb, s-au holbat la mine și la Casteel. Am simțit confuzie emanând dinspre toți cei la care mă uitam. Păreau încremeniți, apoi un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în albastru, a strigat:

– Prințul nostru! Prințul Casteel! Prințul nostru s-a întors!

Mulțimea a icnit la unison, ca o rafală de vânt. Uși de la prăvălii și de la case s-au deschis mai în jos pe drum. Probabil nu știuseră că Prințul își revenise după efectul umbriței. Mă întrebam ce știau mai exact despre cele petrecute în Odăile lui Nyktos. Oare ploaia de sânge nu căzuse și peste oraș? Cu siguranță văzuseră copacii lui Aios, chiar dacă munții nu se vedeau acum de clădirile înalte.

Străzile s-au umplut de strigăte de entuziasm și de ovații, pe măsură ce oamenii vociferau și ieșeau valuri-valuri din clădiri sau se aplecau pe ferestre. Și-au ridicat brațele, tremurând, strigând numele lui Casteel, iar alții îi lăudau pe zei. Un bărbat mai în vârstă a căzut în genunchi și și-a împreunat mâinile la piept. *Plângea*. Și nu era singurul. Femei. Bărbați. Mulți plângeau fățiș și-i strigau numele. Casteel s-a foit în spatele meu, pe când eu am făcut ochii cât soarele. Nu… mai văzusem niciodată așa ceva. Niciodată.

– Unii… dintre ei plâng, am șoptit eu.

– Cred că s-au temut că murisem, a zis el. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost pe-acasă.

Nu eram convinsă că acela era motivul. Din ce văzusem în New Haven și în Capul Spessa, era foarte iubit și respectat de oamenii lui. Mi s-a strâns gâtlejul când am privit în jur și-am văzut o negură de fețe încântate și zâmbitoare. Nu se întâmpla nimic de genul ăsta atunci când Ascendenții treceau prin orașele lor. Nici măcar atunci când regina sau regele se arătau în public, lucru care, din câte-mi aminteam eu, se întâmplase rareori. Fuseseră întâmpinați mereu de tăcere.

Oamenii s-au oprit brusc, iar ovațiile lor s-au transformat în șoapte. La început, nu mi-am dat seama din ce cauză.

Vârcolacii.

Probabil rămăseseră în urmă la un moment dat, însă acum ajunseseră din nou în dreptul nostru. Străbăteau tiptil strada și cercetau cu privirea trotuarele, mișcându-se printre muritori și atlantieni deopotrivă. Nu mârâiau, nici nu se repezeau la oameni, însă erau clar încordați.

Am simțit furnicături pe piele când oamenii și-au mutat privirea de la Casteel la vârcolaci și apoi la mine. M-am crispat, simțindu-i cum se holbează la veșmintele mele însângerate și murdare și la vânătăile cu siguranță vizibile. La *cicatrice*.

– Dacă s-ar fi putut, aș fi ales altă cale spre casa lui Jasper, mi-a zis Casteel încet, când am cotit pe un drum unde clădirile se înălțau

spre nori, iar apele cristaline ale Mărilor lui Saion începeau să se întrezărească în spatele structurilor.

Uitasem de oferta pe care i-o făcuse Jasper în Odăile lui Nyktos. Era grăitor faptul că mergeam spre locuința lui, nu a familiei lui Casteel.

– Însă asta e calea cea mai puțin populată.

Asta era zona cea mai puțin populată? Dar erau… zeilor mari, erau câteva *mii* de oameni pe străzi acum, la ferestre, pe balcoane și pe terase năpădite de iederă.

– Știu că e copleșitor, a continuat el, și-mi pare rău că n-am putut amâna momentul.

L-am prins de mâna pe care și-o ținea ușor pe șoldul meu. De data aceasta, nu m-am mai abținut. L-am strâns de ea.

Casteel și-a întors mâna și mi-a răspuns la gest. Nu ne-am dat drumul la mâini.

Pe de-o parte, aș fi vrut să-mi întorc privirea, să nu-mi îngădui să simt ce simțeau oamenii, însă atunci aș fi fost o lașă. Mi-am lăsat simțurile deschise, le-am lăsat să se întindă doar îndeajuns încât să le întrezăresc emoțiile, în cazul în care aș fi pierdut controlul asupra… forței de care eram cu adevărat capabilă. Inima îmi bătea năvalnic în piept și gândurile îmi zburdau în toate părțile, așa că îmi era greu să mă concentrez, dar, după câteva clipe, am simțit… gustul înțepător al confuziei și apoi aroma mai ușoară, mai elastică, a curiozității emanând dinspre oamenii din Atlantia.

Nu se simțea teamă. Nici ură.

Doar curiozitate și confuzie. Nu mă așteptasem la asta. Nu după cele petrecute în templu. M-am lăsat pe Casteel și mi-am sprijinit capul pe pieptul lui. Se putea ca emoțiile mulțimii să se schimbe după ce aveau să afle ce făcusem și ceea ce se putea sau nu să fiu. Însă, în clipa de față, nu aveam să-mi fac griji în privința asta. Am dat să-mi închid ochii, și chiar atunci mi-a atras atenția un material albastru-închis.

O femeie cu părul alb se afla la balconul unuia dintre zgârie-nori, iar vântul îi sufla rochia albastră pe care o purta. Ținându-se de balustrada neagră, s-a lăsat încet într-un genunchi și și-a dus pumnul la pieptu-i subțire. Și-a plecat capul, iar vântul i-a suflat părul alb ca zăpada. La un alt balcon, un bărbat cu părul lung cărunt împletit într-o cosiță groasă a făcut la fel. Iar pe trotuare…

Bărbați și femei a căror piele și ale căror trupuri purtau semnele trecerii timpului au îngenuncheat printre cei rămași în picioare.

– *Liessa!* a strigat unul dintre bărbați, lovind trotuarul cu palma, făcându-mă să tresar. *Meyaah Liessa!*

Setti și-a ridicat capul când doi copii au ieșit în goană dintr-o clădire, unul din ei să fi avut cel mult cinci ani, cu părul lung, castaniu, plutind în urma lor. Unul din ei s-a preschimbat pe loc, înclinându-se în față, în timp ce spinarea i s-a acoperit de o blană cu dungi albe și maronii. Vârcolacul era foarte micuț și scâncea, și țopăia, cu urechile săltându-i, în timp ce celălalt copil, probabil doar cu un an mai mare, alerga pe lângă el.

Casteel a apucat mai strâns frâiele, în timp ce copilul striga:

– *Liessa! Liessa!*

„Liessa.” Mai auzisem cuvântul acesta când avusesem coşmarul acela în munţii Skotos şi-l auzisem în vis pe Delano. Şi el rostise aceleaşi cuvinte. Sau cel puţin aşa visasem că spusese.

Un copil mai mare l-a apucat pe cel mai mic şi s-a întors, fugind după cel care se preschimbase. Bărbaţi şi femei mai tineri şi-au făcut apariţia pe trotuare şi la ferestre, ţinându-şi bebeluşii pe şold şi îngenunchind. Alţii emanau valuri glaciale de şoc pe măsură ce lumea a-nceput să scandeze *„Liessa”* tot mai tare.

– Ce înseamnă? l-am întrebat pe Casteel chiar pe când un alt copilaş s-a preschimbat într-o făptură mică şi blănoasă pe care unul dintre vârcolacii mai mari care veneau în urma noastră a îmboldit-o înapoi pe trotuar.

Fetiţa sau băieţelul l-a ciupit şi-apoi s-a apucat să-şi urmărească propria coadă.

– E în atlantiana veche, limba zeilor, mi-a zis Casteel, cu voce răguşită. Şi-a dres glasul şi m-a strâns din nou de mână. *Meyaah Liessa*. Înseamnă „Regina mea”.

Capitolul cincisprezece

Casa lui Jasper se afla pe o faleză cu vedere spre mare și spre un șir lung de case din oraș. Numai zgârie-norii și o casă ca un palat de pe o altă stâncă se mai aflau la fel de sus. Am presupus că a doua era reședința Regelui și a Reginei și nu știam dacă se întorseseră deja în Golful lui Saion sau dacă auziseră strigătele.

Meyaah Liessa.

Regina mea.

Era unul dintre cele trei lucruri la care reușisem să nu mă gândesc de când mă trezisem în cabana de vânătoare. *Regină*. Încă nu puteam pricepe și nici măcar n-aveam de gând să încerc, ci am privit spre tulpinile florilor albe și violete ce atârnau din numeroase coșuri împletite situate la jumătatea zidurilor din curte. Aveam să mă gândesc la asta după ce mă îmbăiam, dormeam și mâncam ceva.

Când ne-am apropiat de grajduri, mi-a atras privirea centrul curții. Apa clipocea și se revărsa peste mai multe niveluri ale unei fântâni arteziene dintr-o piatră de culoarea miezului nopții și chiar mai reflectorizantă ca materialul folosit la construcția templelor din Solis.

Un bărbat în pantaloni de culoarea pielii și cu o cămașă albă largă a venit în goană dinspre un grajd. S-a uitat la Jasper, apoi la Kieran și după aceea la Casteel. Am văzut surprinderea de pe chipul lui. S-a plecat adânc.

– Alteță.

– Harlan, l-a salutat Casteel. Știu c-a trecut ceva vreme de când nu m-ai mai văzut, dar nu trebuie să-mi spui așa.

Nu m-am putut abține și m-am gândit cum ar fi fost ca Ascendenții, darămite regele sau regina, să fi îngăduit o astfel de familiaritate. Cei care nu i se adresaseră ducelui Teerman formal avuseseră tendința să dispară la scurt timp după aceea.

Harlan a încuviințat din cap, iar Jasper a descălecat.

– Da, Alteță… S-a oprit, zâmbind sfios. Da, a trecut ceva vreme.

Când bărbatul a luat frâiele lui Setti, am văzut că avea ochii de un căprui-închis. Era fie muritor, fie din spița metamorfilor. Am vrut să întreb, dar mi s-a părut o întrebare cam nepoliticoasă. Și-a ridicat privirea spre mine, zăbovind puțin asupra feței mele, apoi mutându-și privirea.

– Harlan, aș vrea să-ți prezint pe cineva care este nespus de importantă pentru mine, a zis Casteel, în timp ce Kieran s-a întors spre noi. Ea este soția mea, Penellaphe.

Soția mea.

Cu toate acestea, inima mi-a tresăltat în piept, ca o prostuță.

– Soția ta? Bărbatul a clipit lent o dată, de două ori. Apoi a zâmbit cu gura până la urechi. Felicitări, Alteță… Felicitări. Uau! Nu știu ce e mai surprinzător: că te-ai întors sau că te-ai căsătorit.

– Îi place să facă furori, a comentat Kieran bătându-și ușor calul pe lateral. În caz c-ai uitat.

Harlan a chicotit și s-a scărpinat în claia de păr blond.

– Cred c-am uitat. M-a privit din nou. E o onoare să vă cunosc, Alteță.

Apoi a făcut o plecăciune cu mult mai multă emfază.

Kieran a ridicat dintr-o sprânceană și mi-a zis pe mutește: „Alteță”.

Dacă n-aș fi fost atât de obosită și deloc interesată să las din nou o primă impresie proastă, aș fi sărit de pe Setti și l-aș fi pocnit drept în moacă. Tare de tot. În schimb, am reușit să-mi dezlipesc limba de cerul gurii.

– Mulțumesc, am îngânat eu, sperând că nu o rostisem pe un ton chiar atât de straniu precum mi se păruse mie. Nici mie nu trebuie să-mi spui așa, ci Penellaphe.

Bărbatul a rânjit, dar am avut impresia că sugestia mea i-a intrat pe-o ureche și i-a ieșit pe cealaltă.

– Setti a fost călărit vreme îndelungată. I-ar prinde bine o îngrijire mai acătării, i-a zis Casteel, abătându-i, din fericire, atenția de la mine.

– Mă voi asigura că vor fi bine îngrijiți și el, și ceilalți. Harlan a apucat frâiele și l-a frecat pe Setti pe bot.

Casteel a descălecat cu o eleganță fluidă ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva era un puț nesecat de energie, apoi s-a întins numaidecât după mine. L-am prins de mâini, iar el m-a ridicat din șa și m-a lăsat pe pământ, lângă el. Și-a coborât mâinile pe șoldurile mele și le-a ținut acolo. Mi-am ridicat privirea spre el, iar el s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte. Sărutul acela dulce mi-a făcut inima să se strângă.

– Doar câteva minute, a murmurat el, dându-mi peste umăr câteva șuvițe de păr încâlcite, și vom fi singuri.

Am încuviințat din cap. M-a cuprins cu brațul, și ne-am întors amândoi.

Kieran și Jasper se opriseră în fața noastră, însă cei care mi-au atras atenția au fost vârcolacii care nu reveniseră la forma lor de muritori. Veniseră după noi în curte și erau… zeilor mari, trebuie să fi fost cu sutele. Dădeau târcoale în jurul grajdurilor și pe moșie. Câteva zeci dintre ei au sărit pe zidurile curții. Alții s-au cățărat pe treptele late ale conacului și s-au așezat între piloni. S-au dat la o parte, creând o cărare între noi și ușile din bronz. Însă înainte ca eu și Casteel să apucăm să ne mișcăm, s-au preschimbat. Toți deodată. Blana li s-a rărit, transformându-se în carne. Oasele le-au trosnit, și s-au micșorat, îmbinându-se din nou. Membrele li s-au îndreptat, iar ghearele li s-au retras, până au devenit unghii. În câteva secunde, își luaseră toți înfățișarea lor de muritori. Era multă piele la vedere; mai multă decât aș fi avut vreodată nevoie să văd. Obrajii au început să mi se încălzească în timp ce mă străduiam să nu mă uit, ei bine… nicăieri. Am dat să-l întreb pe Casteel ce se-ntâmpla, însă vârcolacii s-au mișcat la unison.

Și-au strâns mâinile drepte pumn. Și le-au dus în centrul pieptului și apoi s-au lăsat într-un genunchi, plecându-și capetele, așa cum făcuseră cei de pe stradă. Cu toții! Cei din curte, cei de pe zid, cei de pe trepte și cei dintre piloni.

M-a luat ușor cu amețeală când Jasper și Kieran s-au întors spre noi și le-au urmat exemplul.

– Pentru mine, n-au făcut niciodată așa ceva, a zis Casteel pe sub mustață.

Kieran și-a ridicat capul doar cât să-l văd zâmbind afectat.

– Nu știu de ce-o fac pentru mine.

Și-a plecat privirea spre mine, încruntat.

– Pentru că ai sânge de…

– Știu, am zis eu, și inima a început să-mi bată iar cu putere. Știu, dar…

Cum să exprim în cuvinte că mi se părea o nebunie? Oamenii se plecaseră înaintea mea și pe când fusesem Fecioara, însă acum era diferit și n-avea deloc de-a face cu faptul că acești oameni *goi* se prosternau înaintea mea.

Deși și asta mi se părea un punct important.

Kieran s-a ridicat, privindu-l pe Casteel în ochi. A încuviințat din cap. Habar n-aveam cum comunicau unul cu celălalt dacă legătura dintre ei nu mai exista. La naiba, n-aveam idee cum o făcuseră nici când existase o legătură între ei. I-a zis ceva lui Jasper, iar tatăl lui s-a preschimbat din nou în vârcolac. Ceilalți i-au urmat exemplul, și m-am întrebat din nou cum de acționau toți la unison. I-am privit îndepărtându-se de casă, împrăștiindu-se prin curte și dincolo de ziduri, întrebându-mă dacă era un soi de impuls instinctiv sau ceva mai mult de-atât.

Casteel și-a mutat mâna pe spatele meu și-a înaintat.

– Păi, a fost distractiv, nu-i așa?

Mi-am înălțat privirea spre el, cu sprâncenele ridicate.

– A fost cam multă… goliciune.

A zâmbit strâmb și și-a coborât privirea spre mine.

– Te vei obișnui pe parcurs, a zis Kieran în timp ce urca scările.

Nu eram așa convinsă.

– Mai degrabă, vei fi forțată să te obișnuiești, a zis Casteel când Kieran a intrat prin ușile deschise. Vârcolacii cam au impresia că hainele sunt stânjenitoare.

M-am gândit la toți pantalonii și la toate cămășile pe care păreau să le folosească și puteam să înțeleg oarecum de ce aveau impresia asta.

A suflat o briză caldă, vânturând perdelele transparente, când Kieran ne-a condus pe lângă câteva saloane mari pline cu scaune supradimensionate în nuanțe vibrante. În aer se simțea un iz de scorțișoară ce a zăbovit în văzduh când l-am urmat pe un palier acoperit. N-am văzut nici urmă de mama lui Kieran sau de oricine altcineva și m-am întrebat dacă ea fusese printre vârcolacii de afară.

Am ajuns din nou înăuntru, într-o aripă diferită a casei, străbătând un alt coridor lung, aparent interminabil. Am încetinit și am oftat când am trecut pe lângă o altă ușă.

– Câți oameni locuiesc aici?

– Depinde de perioada anului, mi-a răspuns Kieran. Uneori, toate camerele sunt pline și mai sunt cei care vin și pleacă, cei care au nevoie de găzduire temporară.

– Ah, am răspuns eu, oftând în sinea mea când am mai trecut pe lângă două uși. Cât de lung e coridorul?

– Nu mai e mult, a zis el, iar Casteel m-a masat alinător pe spate, cu mișcări circulare lente.

O clipă mai târziu, coridorul a cotit, și i-am văzut capătul… Slavă zeilor! Kieran s-a oprit în fața unor uși duble crem.

– M-am gândit c-ai vrea să stai în vechile tale odăi.

– Ai stat des aici? l-am întrebat eu pe Casteel, care și-a luat mâna de pe spatele meu.

Mi-a lipsit numaidecât greutatea ei.

A încuviințat din cap, deschizând una din uși.

– Părinții mei nu vin des pe-aici, mai ales după tot ce s-a-ntâmplat cu Malik, a răspuns el, și mi-am zis că era logic. Prefer să fiu aici decât pe o moșie goală.

Nici nu-mi puteam închipui cât de mare era casa părinților lui, cea de-aici sau cea din capitală, dacă a lui Jasper avea mărimea asta.

– Mă voi asigura că bagajele voastre vor fi aduse de la grajduri, a zis Kieran.

– Ar fi nemaipomenit. Mulțumesc! Casteel s-a uitat la el și s-a întins spre mine, luându-mă de mână. Vom avea nevoie de puțin timp înainte să primim oaspeți.

Kieran a zâmbit amuzat.

– Mă voi asigura că mama înțelege asta.

Din cine știe ce motiv, am simțit un gol în stomac la gândul de a o cunoaște pe mama lui Kieran.

Apoi Kieran a plecat, cu o viteză impresionantă. Poate că se temea că aveam să-ncep să-i pun întrebări. N-avea de unde să știe că nu trebuia să-și facă griji în privința asta. Casteel a deschis mai tare ușa, și am intrat târșâit în odaie.

Unde era patul?

Doar la asta mă gândeam când am străbătut podelele acoperite cu gresie crem spre locul în mijlocul căruia erau aranjate un divan de culoarea perlei și două scaune late. În spatele zonei de zi se aflau o masă cu picioare din marmură sculptate cu lujeri și două scaune cu spătar înalt tapițate cu un material gri gros. Un șezlong era așezat în fața unor uși închise, cu zăbrele, iar deasupra un ventilator de tavan zumzăia agale.

– Dormitorul e într-acolo, a zis Casteel și a pășit printr-o arcadă rotunjită dinspre dreapta.

Aproape că m-am împiedicat când am intrat în odaie.

– E cel mai mare pat pe care l-am văzut vreodată, am zis eu, holbându-mă la patul cu patru piloni și la perdelele albe transparente care-l acopereau.

– Da? m-a întrebat el, trăgând la o parte perdelele dintr-o parte și legându-le de piloni. Patul din locuința mea din Evaemon e și mai mare.

– Păi… Mi-am dres vocea. Felicitări!

Mi-a zâmbit larg peste umăr și mi-a scos pumnalul din teacă, așezându-l pe noptieră, apoi și-a scos săbiile. Lângă un dulap mare am recunoscut desagile, cele de la prima noastră intrare în Atlantia. Oare cât timp stătuseră aici, așteptându-ne? M-am întors ușor. De partea cealaltă a patului erau așezate mai multe scaune. Un alt set de uși cu zăbrele dădeau spre ceea ce părea a fi o verandă, și-am văzut un ventilator de tavan și mai mare, cu lamele în formă de frunze, ce se învârteau, mișcând aerul.

– Stai așa, am zis eu, întorcându-mi brusc privirea din nou spre el. Ai propria locuință?

– Da. A terminat de legat perdelele de la pat și s-a îndreptat de spate. Am odăi în casa familiei mele, la palat, dar am și o căsuță în oraș.

Eram convinsă că-l știam pe Casteel mai bine decât majoritatea, însă mai erau atâtea lucruri pe care trebuia să le aflu despre el. Lucruri care nu erau deloc importante, precum și lucrurile care-l făcuseră să devină persoana care era astăzi. Pur și simplu, nu avuseserăm timpul necesar pentru a ne descoperi cu adevărat reciproc secretele, și îmi doream să avem timp de așa ceva la fel de dureros precum îmi doream să-mi țin în brațe fratele, să o văd din nou pe Tawny și să aflu că nu devenise Ascendentă, după cum pretinsese ducesa. Mi-o doream la fel de tare precum îmi doream să-l văd pe Casteel reunit cu fratele lui și ca Malik să fie sănătos și întreg.

Și aproape că pierdusem ocazia de-a petrece mai mult timp împreună.

Casteel s-a dat într-o parte, întorcându-mă. Am văzut ușa deschisă din spatele lui. Lumina slabă a soarelui îmbăia pereții acoperiți cu gresie de culoarea fildeșului și se reflecta dintr-o cadă mare din porțelan. Atrasă înainte, se prea poate să mi se fi tăiat răsuflarea când am văzut cât de mare era cada și că toate sticlele de pe rafturi erau pline de săruri colorate, creme și loțiuni. Nu mi-am putut dezlipi însă privirea de la ceea ce se afla în colțul odăii de baie. Mai multe țevi coborau din tavan, fiecare dintre ele prevăzute cu câte un

cap oval plin de găuri mici. Podeaua de sub ele era adâncită, iar în centrul ei se afla o… scurgere mare. Într-o parte a încăperii, sub fereastră, exista o bancă acoperită cu gresie încorporată în zid.

– Acela e dușul, mi-a zis Casteel din spatele meu. Odată pornit, apa curge de deasupra.

M-am holbat în gol.

– Robinetele de la chiuvetă sunt la fel ca acelea de la duș și de la cadă. Mânerul vopsit cu roșu este pentru apă caldă, iar cel albastru este pentru apă rece. Doar îl răsucești… Poppy? Părea amuzat. Privește!

Uluită, mi-am mutat privirea de la duș și l-am privit răsucind mânerul roșu. A început să curgă apă în chiuvetă.

– Vino aici! Casteel mi-a făcut semn să înaintez. Simte apa. Va fi rece preț de câteva secunde.

M-am dus lângă el și mi-am vârât mâna sub jetul de apă. Era rece, apoi mai puțin rece, după care a devenit călduț și apoi fierbinte de-a dreptul. Am icnit și mi-am tras mâna în spate, privindu-l în ochi, uluită.

Gropița din obrazul lui drept s-a adâncit.

– Bine ai venit în tărâmul în care ai apă fierbinte la îndemână!

Eram uluită. Lui Tawny i-ar fi plăcut la nebunie odaia asta. Probabil n-ar mai fi plecat de-aici, ci ar fi cerut să i se servească cina în acest loc. Tristețea a amenințat să mi se furișeze în suflet și să înăbușe bucuria, și mi-a fost greu s-o alung și să-mi îngădui să mă bucur de clipa aceea. Am dat să-mi înmoi mâna în apă din nou, însă Casteel m-a oprit.

– Hei! M-a luat de mână. Te poți juca toată ziua cu robinetele și cu apa, dar lasă-mă să te-ngrijesc mai întâi.

Mi-am ridicat privirea și-am dat să-i spun că nu era nevoie, însă mi-am văzut reflexia și-am încremenit, nemaiputând nici să gândesc.

Era prima dată când mă vedeam de când mă trezisem în cabană. Nu mă puteam opri din holbat și nu din pricina părului meu ciufulit și murdar. Mi-am coborât mâinile pe marginea chiuvetei și m-am holbat la reflexia mea.

– Ce faci? m-a întrebat Casteel.

– Arăt… Arăt la fel, am zis eu, uitându-mă la fruntea pronunțată, la linia nasului și la lățimea gurii. Și totuși, nu.

Mi-am ridicat o mână, atingându-mi cicatricea de pe obrazul stâng. Casteel m-a privit la rândul lui în oglindă.

– Cicatricele ți se par cumva… mai șterse?

L-am întrebat pentru că mie așa mi se păreau. Erau în continuare clar vizibile, cea de la linia părului, care îmi brăzda fruntea, și cealaltă de-a lungul tâmplei, amintindu-mi că fusesem cât pe ce să-mi pierd un ochi. Cicatricele nu păreau a fi mai deschise ca pielea, ca înainte, ci păreau a avea aceeași nuanță rozalie ca restul feței, iar pielea nu se mai simțea la fel de aspră, nici nu mai părea atât de crestată.

– N-am observat, a zis Casteel, și l-am privit în oglindă.

Am simțit… surprindere din partea lui. Era adevărat. Chiar nu observase diferența, pentru că nu observase, de fapt, niciodată cicatricele în sine. Pentru el nu fuseseră niciodată *importante*.

Dacă era posibil așa ceva, se prea poate să mă fi îndrăgostit și mai tare de el în clipa aceea.

– Sunt puțin mai șterse, a continuat el, cu capul aplecat într-o parte. Trebuie să fi fost efectul sângelui meu… A cantității lui. Se poate să-ți mai fi vindecat din rănile vechi.

Mi-am coborât privirea spre brațul meu și-am privit… *cu adevărat*. Pielea mi-era mai puțin lucioasă și pătată.

– Mă uimește, a zis el, că primul lucru pe care-l observi sunt cicatricele.

– Pentru că cicatricele par să fie primul lucru pe care-l văd oamenii când se uită la mine, am zis eu.

– Nu cred că ăsta e primul lucru pe care-l observă, Poppy. Nici înainte, a zis el, dându-mi o șuviță de păr peste umăr. Și cu siguranță nu acum.

Cu siguranță nu acum.

Mi-am ridicat din nou capul și am privit dincolo de cicatricele și de bruma de pistrui de pe nas, la ochi. Erau verzi, așa cum îmi aminteam că erau ochii tatei, dar și ei erau diferiți. Nu se observa chiar din prima, însă apoi am văzut-o.

Strălucirea argintie din spatele pupilelor.

– Ochii mei…

– Sunt așa din Templul lui Saion, mi-a zis el.

Am clipit o dată, de două ori. Au rămas la fel de fiecare dată.

– Nu așa arată când strălucesc, nu?

A clătinat din cap.

– Lumina aceea din spatele pupilelor se prelinge în porțiunea verde. E mult mai intensă.

– Ah, am șoptit eu.

– Cred că e de la *eather*-ul din tine, mi-a zis el, întorcându-se spre mine.

– Ah, am repetat eu, gândindu-mă că probabil era același lucru care făcea ca ochii lui Casteel și ai celorlalți atlantieni să devină luminoși și învolburați.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Asta-i tot ce ai de spus acum, că ți-ai văzut ochii? „Ah?"

– Ochii mei… Îi simt la fel, am spus eu.

Chiar nu știam ce altceva să zic.

Colțul buzelor i-a zvâcnit.

– Și sunt tot cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată.

M-am întors și mi-am ridicat privirea spre el.

– Nu te deranjează nimic din toate astea? Moștenirea mea? Ceea ce sunt, orice ar fi asta?

Zâmbetul strâmb i-a pierit.

– Am discutat despre asta când am vorbit despre Malec.

– Așa este, dar… când m-ai cunoscut, eram Fecioara. M-ai crezut muritoare și apoi ai aflat că eram pe jumătate atlantiană. Dar acum, ştii că mă trag dintr-un zeu și nici măcar nu știi ce sunt cu adevărat, am subliniat eu. Nici măcar darurile mele nu mai sunt la fel. *Mă schimb*.

– Și?

– *Și?*

– Când m-ai cunoscut, ai crezut că eram un gardian muritor care a jurat să te protejeze. Dar apoi ai aflat că eram atlantian și Prinț, a contracarat el. Ți-a schimbat asta părerea despre mine?

La început da, însă…

– Nu. N-a făcut-o.

– Atunci, de ce ți-e atât de greu să crezi că nu se schimbă nimic nici pentru mine? Ești tot Poppy. M-a atins pe obraz. Oricât de mult te-ai schimba, în inima ta vei rămâne aceeași.

M-am privit din nou în oglindă și am văzut un chip cunoscut care îmi era însă deopotrivă necunoscut, în feluri mărunte de tot. În inima mea simțeam că sunt aceeași… și speram ca asta să nu se schimbe.

Capitolul șaisprezece

– Haide, a repetat Casteel, luându-mă de mână. Lasă-mă să te privesc!

– Ți-am spus, sunt bine.

M-a luat de lângă oglindă și m-a condus înapoi în dormitor.

– Iar eu ți-am spus să nu mai zici asta, pentru că știu că nu ești.

– Nici măcar nu simt vânătăile de care mi-ai zis, am spus eu când m-a așezat lângă pat.

M-a privit cu ochii lui galbeni-bruni.

– Știu că sunt răni care nu se văd cu ochiul liber și-aș vrea să nu mai încerci să le ascunzi de mine.

Am tăcut.

– Cred că avem multe de vorbit. Mi-a apucat marginea tunicii și-a ridicat. Dar, înainte să vorbim despre orice altceva, trebuie să discutăm despre un lucru foarte important. Mi-a făcut semn să-mi ridic brațele, așa că l-am ascultat. Aerul mi-a trecut peste brațele dezgolite, și l-am privit cum aruncă tunica la o parte. Furoul simplu cu care eram îmbrăcată era mult mai subțire și mai potrivit pentru climatul de-aici, însă bretelele subțiri și corsajul aproape transparent, cu șnururi, nu ascundeau prea multe.

S-a uitat la bretea, trecându-și un deget peste ea, apoi pe sub materialul subțire.

– Bretelele astea minuscule și caraghioase, a zis el, trecându-și vârfurile colților peste buza de jos.

– Despre asta vrei să vorbești?

Am simțit furnicături pe piele când și-a trecut degetul peste corsajul furoului, peste sânul meu. Sfârcurile mi s-au încordat și întărit când m-a privit din nou în ochi.

– Cred că bretelele astea sunt foarte importante și distrag atenția, dar nu despre asta trebuie să vorbim, mi-a răspuns el. Așază-te, Poppy! Știu că ești epuizată.

Mi-am coborât privirea spre pantalonii mei prăfuiți.

– Voi murdări patul dacă mă așez.

– Atunci, va trebui să-ți dai jos pantalonii.

Am ridicat din sprâncene.

– Încerci să mă dezbraci?

– Poppy, a zis el mieros, dându-mi câteva șuvițe de păr peste umăr. Când *nu* încerc eu să te dezbrac?

Am râs ușor.

– Bine spus. Mi-am întins mâna spre prohabul pantalonilor, știind că doar mă tachina și că-i făcea plăcere și simțindu-mă ușurată să descopăr că încă-mi făcea și mie plăcere, în pofida tuturor lucrurilor care se întâmplaseră. Mi-am descheiat nasturii.

– Cizmele, mi-a amintit el. Poftim, ține-te de umerii mei!

Casteel a îngenuncheat în fața mea, și, când l-am văzut, cu umerii lați, cu buclele și onduleurile ce i se uscaseră dezordonat și i se revărsau acum peste frunte și cu genele-i dese închise la culoare,

aproape că m-am înmuiat toată. Era nespus de frumos. Era curajos. Era inteligent. Era bun și tolerant. Era feroce.

Și era *al meu*.

Mi-am pus mâinile, ușor tremurânde, pe umerii lui. Mi-a dat repede cizmele jos cât m-am ținut de el. Au urmat pantalonii, după care am rămas în fața lui doar în furoul ce-mi ajungea până la coapse.

Casteel a rămas pe loc, privindu-mi picioarele. Privirea i-a zăbovit nu pe cicatricele vechi din noaptea în care am fost atacată de Temuți, ci mai degrabă pe petele vinete șterse, vânătăi recente făcute de cine știe ce. Și-a trecut privirea peste tot corpul meu: peste brațe, peste pielea de deasupra sânilor, peste chipul meu.

Când m-a privit, ochii îi erau ca niște așchii chihlimbarii glazurate.

– Dacă cei care te-au făcut să suferi, chiar dacă doar pentru o clipă, ar mai fi fost în viață acum, i-aș fi sfâșiat în bucăți, membru cu membru. Mă rog să fi avut parte de o moarte lentă și dureroasă.

– Pentru cei mai mulți dintre ei n-a fost lentă. I-am văzut cu ochii minții apucându-și capetele și țipând, în timp ce trupurile li s-au contorsionat. Însă a fost dureroasă pentru toți, am adăugat eu.

– Foarte bine. M-a privit drept în ochi. Să nu simți o secundă de vină sau de milă. Nici unul nu merită, cu atât mai puțin Alastir.

Am încuviințat din cap.

– Îți promit că, dacă au mai fost implicați alții, vor fi găsiți și vor plăti. E valabil și pentru oricine altcineva care încearcă să te amenințe. Indiferent despre cine e vorba.

Vorbea serios, și am știut instinctiv că nimeni nu făcea excepție.

Nici măcar părinții lui.

– Iar eu îți promit același lucru ție. Nu voi îngădui nimănui să-ți facă rău, am jurat eu și am simțit o vibrație în piept.

– Știu. Casteel m-a luat de mâini și m-a tras în jos, până m-am așezat pe marginea patului moale. A trecut o clipă îndelungată înainte să vorbească din nou. Sunt soțul tău, da? a întrebat el, rămânând ghemuit.

Am ridicat din sprâncene când am auzit întrebarea-i neașteptată.

– Da?

– Ce-i drept, nu știu eu prea multe despre ce înseamnă să fii soț, mi-a zis și mi-a așezat mâinile în poală.

Chiar nu știam unde voia să ajungă cu asta.

– Știi ce este gravat pe inelele noastre?

Am clătinat din cap.

– Este în atlantiana veche, mi-a zis el. Pe ambele scrie la fel. *Mereu și pentru totdeauna*. Despre noi doi e vorba.

– Da, am șoptit eu, și gâtlejul mi s-a strâns. Așa este.

– E limpede că nu am experiență în ce privește căsnicia, dar tot ești soția mea. Asta înseamnă că nu ne mai prefacem, da? Că vom fi mereu și pentru totdeauna sinceri unul cu celălalt.

– Da, am zis și am încuviințat din cap.

– În legătură cu orice lucru, chiar și atunci când nu vrei să-mi fac griji. Știu că ești puternică și incredibil de rezistentă, însă nu trebuie să fii mereu puternică atunci când ești cu mine. Când ești cu mine, e în regulă să nu fii în regulă, mi-a zis el, și mi s-a tăiat răsuflarea. E de datoria mea, ca soț al tău, să mă asigur că te simți îndeajuns de în

siguranță încât să fii sinceră. Nu trebuie să te prefaci că ești în regulă cu tot ce s-a întâmplat, Poppy.

Ah… Ah, zeilor!

Cuvintele lui m-au zdrobit. Lacrimi mi-au pârjolit gâtlejul și mi-au umplut ochii. Am făcut singurul lucru matur pe care-l puteam face. Mi-am plesnit mâinile peste față.

– Poppy, a șoptit Casteel, apucându-mă de încheieturile mâinilor. Cred că te-a durut.

– Așa e, am zis eu cu voce înăbușită. Nu vreau să plâng.

– Și faptul că te plesnești peste față te-ajută?

– Nu.

Am râs, iar umerii mi s-au cutremurat, iar genele mi s-au umezit de lacrimi.

– N-am vrut să te fac să plângi.

M-a tras ușor de brațe, însă nu mi-am dat mâinile jos de pe față.

– Atunci, nu spune lucruri incredibil de drăguțe și de încurajatoare.

– Ai prefera să spun ceva răutăcios și descurajator?

– Da.

– Poppy, a zis el tărăgănat, desprinzându-mi mâinile de pe față. Mi-a zâmbit strâmb, ceea ce l-a făcut să pară incredibil de tânăr. E în regulă să plângi. E în regulă să fii vulnerabilă. A fost probabil cea mai îngrozitoare întoarcere acasă din toate timpurile. Ultima săptămână a fost de groază – și nu în sensul distractiv.

Am râs din nou, un râs care s-a preschimbat în plânset. De data aceasta, m-am lăsat copleșită de emoții. M-am frânt, și, așa cum a

promis, Casteel a fost de față ca să prindă bucățile, să le țină la un loc și în siguranță până aveam să reușesc să le îmbin din nou. Am sfârșit cumva pe podea, în poala lui, cu brațele și picioarele strâns încolăcite în jurul lui.

Și nu m-am mai prefăcut. Pentru că nu eram în regulă.

Nu eram în regulă cu toate lucrurile care se întâmplaseră, cu ce ar fi putut prevesti și ce însemnau ele, când nici măcar nu știam ce eram acum. Nu eram în regulă nici cu faptul că aflasem că părinții mei fuseseră trădați de cineva în care avuseseră încredere, că încercaseră cu adevărat să scape din Solis, împreună cu mine și cu Ian, dar că nu reușiseră să o facă, că își riscaseră viața pentru mine… pentru noi. Trădarea aceea mă durea… O durere pulsândă, intensă. Toate acele lucruri la care am încercat să nu mă gândesc s-au izbit de mine – și cine… ar fi putut fi în regulă cu ele?

Secundele s-au preschimbat în minute, iar minutele s-au adunat unul după altul. Lacrimile i-au umezit pieptul lui Casteel. Nu plânsesem așa nici când îl pierdusem pe Vikter. Atunci, fusese o răbufnire de emoții mai dură, însă Casteel… fusese de față și atunci. Și, în timp ce mă ținea în brațe, cu obrazul lipit de creștetul meu, mângâindu-mă în sus și-n jos pe spate, nu mi-am făcut griji că aș fi putut fi considerată o persoană slabă. În timp ce mă legăna ușor în față și în spate, nu m-am temut că voi fi mustrată pentru că îmi arătasem emoțiile. Era un lucru pe care nu mi-l îngăduisem nici măcar cu Vikter, deși știam că nu m-ar fi judecat. M-ar fi lăsat să plâng până n-aș mai fi putut și apoi mi-ar fi spus să mă ocup de situație. Și, uneori, de asta și aveam nevoie, doar că acum nu era

una dintre acele dăți, iar de la moartea părinților mei și plecarea lui Ian în Carsodonia, nu mă mai simțisem niciodată îndeajuns de în siguranță încât să fiu atât de vulnerabilă ca acum.

Și știam de ce puteam fi așa cu Casteel. Era o dovadă în plus a sentimentelor pe care le simțeam atât de profund când îmi deschideam simțurile față de el. Mă înecam de-a dreptul în gustul de căpșune înmuiate în ciocolată.

Dragoste.

Dragoste și acceptare.

Nu știu câtă vreme am rămas așa, dar mi s-a părut că a durat o eternitate până când m-am oprit din plâns. Mă dureau puțin ochii, însă mă simțeam mai ușoară.

Casteel și-a întors capul, sărutându-mă apăsat pe obraz.

– Ești în stare să faci primul tău duș? După care vom mânca ceva și, în cele din urmă, din păcate, vom găsi alte veșminte. Apoi vom vorbi despre toate celelalte lucruri.

La început, creierul mi s-a blocat la partea cu *dușul*, apoi la partea cu *toate celelalte lucruri*. Toate celelalte lucruri însemnau întâlnirea cu părinții lui, toată treaba cu Regina și… ei bine, toate celelalte.

– Sau putem mânca mai întâi. Tu decizi, mi-a zis el. Ce ți-ar plăcea să faci?

– Cred că mi-ar plăcea un duș, Cas.

Am icnit când m-a ciugulit de deget.

A făcut ochii mari, strălucitori ca două nestemate de citrin.

– Iartă-mă! Să te aud vorbind așa… mă răscolește.

Întrucât aveam o idee destul de clară despre cât de răscolit era, m-am încins și eu. Am privit peste umărul lui și m-am entuziasmat.

– Va fi ciudat să mă spăl în picioare.

– Îți va plăcea la nebunie. Apoi s-a ridicat, trăgându-mă cu ușurință după el. Forța lui mă șoca de fiecare dată, și nu eram convinsă că aveam să mă obișnuiesc vreodată cu ea.

L-am urmat în baie. O lumină slabă pătrundea prin fereastra de deasupra băncii. Casteel a răsucit mânerul unei lămpi de pe măsuța de toaletă, și o strălucire aurie blândă s-a întins pe podeaua din gresie. L-am privit așezând două prosoape groase pe un suport mic dintre cadă și duș, pe care nici măcar nu-l observasem mai devreme.

Casteel s-a dezbrăcat fără pic de sfială, ceea ce era fascinant și de invidiat. Nu mi-am putut lua privirea de la el când a pășit în adâncitură și-a început să se joace cu robinetele de pe perete.

Din multiplele țevi de deasupra a început să curgă apă, ca o ploaie deasă. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra farmecelor care făceau posibil un astfel de lucru, însă am rămas hipnotizată de el: de părul închis la culoare de pe gambele lui, de lățimea umerilor și a pieptului lui și de mușchii zvelți, întinși ai abdomenului său. Trupul lui era dovada că rareori petrecea vreo zi lenevind. Mă fascina întru totul, de la liniile precise ale pieptului, de la cât de indecent de lung era, la viața pe care o dusese și pe care o puteai urmări în cicatricele palide de pe pielea lui de culoarea bronzului.

Trupul lui era, zeilor, o capodoperă de perfecțiune și defecte. Nici măcar însemnul înfierat al Emblemei Regale, cercul străpuns prin

mijloc de o săgeată, de pe coapsa dreaptă nu-i știrbea frumusețea brută.

– Când mă privești așa, îmi pierd tot mai mult bunele intenții pe care le aveam de-a te lăsa să te bucuri de primul tău duș, mi-a zis el, cu apa prelingându-i-se pe umeri când a trecut pe sub jet. Și să le înlocuiesc cu intenții nepotrivite.

M-am încins în timp ce mă jucam cu tivul furoului. Mi-am coborât privirea sub mușchii abdominali încordați, sub buric. Se întărise, iar pielea căpătase o nuanță mai închisă. Am simțit cum mi s-a strâns stomacul, tăios și brusc, și apoi m-a încercat aceeași senzație între picioare.

El a tras scurt aer în piept.

– Cred că ești interesată de intențiile alea nepotrivite.

– Și dacă aș fi?

– Mi-ar fi foarte greu să nu cedez în fața lor, a zis el, și ochii i s-au luminat. Ceea ce-ar fi o problemă.

Pulsul îmi bătea amețitor.

– Nu-mi dau seama de ce-ar fi o problemă.

– Care ar fi problema? Dacă te-aș pătrunde în clipa de față, nu cred că m-aș putea controla. S-a oprit în fața mea și și-a plecat capul. Și-a trecut buzele peste cochilia urechii și un deget pe sub breteaua furoului. Te-aș țintui de perete, cu mădularul și colții atât de adânc înfipte în tine, încât nici unul din noi n-ar ști unde începe unul și unde se sfârșește celălalt.

M-au străbătut valuri strânse de pulsații intense, dureroase. Mintea mi s-a concentrat pe amintirea colților lui zgâriindu-mi

pielea, pe mușcătură și pe durerea scurtă înlocuită apoi de plăcere.

– Tot nu-mi dau seama de ce-ar fi o problemă.

Un sunet adânc și aspru i s-a desprins din gâtlej.

– Asta pentru că nu m-ai văzut pierzându-mi controlul.

– Te-ai controlat în trăsură? După lupta de la Capul Spessa?

– Da. Și-a înclinat capul, și am zvâcnit din tot corpul când am simțit un colț ascuțit pe lateralul gâtului.

Durerea aceea ispititoare mi s-a cuibărit între picioare, pulsând.

– Dar în dimineața în care te-ai trezit flămând și…

Am icnit când mi-a alinat cu limba zona pe care mi-o tachinase cu colții.

– Și mi-am pus gura între picioarele tale și gustul tău mi s-a scurs pe gâtlej?

M-am înfiorat și am închis agale ochii.

– Da. În dimineața aceea, am bâiguit eu. Atunci, n-ai fost în control.

– Tu m-ai tras, Poppy. Și-a strecurat degetele sub ambele bretele ale furoului și l-a tras încet în jos, peste sfârcurile în care simțeam furnicături. Nu mi-am pierdut controlul nici atunci.

– Și după… după ce m-am hrănit din tine? am întrebat eu, înghițind în sec anevoios. În cabana de vânătoare?

– Și atunci am fost în control, Poppy.

Am rămas fără aer. Dacă într-adevăr nu-și pierduse controlul în nici una dintre ocaziile pe care le menționasem, nu eram convinsă că-mi puteam închipui cum ar fi fost atunci când și l-ar fi pierdut.

Pe când furoul mi s-a adunat în talie și-apoi a căzut la podea, m-am trezit dorindu-mi în mod scandalos să aflu.

– Acum, mi-aș pierde controlul. Și-a trecut degetele peste curba umărului meu și apoi peste sânul meu. Atingerea lui era ușoară ca pana, însă spatele mi s-a arcuit. Și-a trecut buzele peste obrazul meu în timp ce-și rotea degetul mare în cercuri înnebunitoare peste un sfârc în care simțeam furnicături. Te-aș gusta peste tot. Aș bea din gâtul tău. Aș bea de-aici, mi-a șoptit el cu buzele lipite de-ale mele, cuprinzându-mi sânul cu mâna, fremătându-l.

Am icnit când i-am simțit cealaltă mână strecurându-se între coapsele mele.

– Cu siguranță aș bea de-aici.

Putea… Putea bea *de-acolo*?

– Nu mă deranjează nici unul dintre aceste lucruri.

Din nou, zgomotul acela aspru, plin de dorință.

– Trupul tău a trecut prin multe, Poppy, și într-un răstimp foarte scurt. Poate că te simți bine. Poate chiar ești bine, dar, cu nici două zile în urmă, abia de-ai mai avut o picătură de sânge în tine. Nu voi risca hrănindu-mă din tine. Nu astăzi. Așa că unul din noi trebuie să fie responsabil.

Am izbucnit într-un râs răgușit.

– Tu ești cel responsabil?

– Evident.

Și-a trecut degetul prin umezeala ce se aduna în centrul ființei mele, ațâțând focul care mi se aprinsese deja în vene.

– Nu cred că știi ce înseamnă să fii responsabil.

– S-ar putea să ai dreptate. Casteel m-a sărutat, trăgându-mă de buza de jos. Așa că tu trebuie să fii cea responsabilă.

– Dar nu vreau să fiu.

A chicotit, cu gura lipită de a mea, apoi m-a sărutat din nou, retrăgându-și mâna dintre coapsele mele.

– Duș, mi-a amintit el… sau poate și-a amintit sieși.

Când m-a luat de mână, am simțit o dezamăgire destul de stânjenitor de intensă, mai ales când s-a întors și bărbăția lui lungă și tare mi s-a frecat de coapsă. M-a străbătut un alt impuls de desfrânare când m-a condus spre duș. A intrat sub jet și s-a întors spre mine, în timp ce apa-i uda părul, curgându-i peste umeri, iar picături, picături *calde*, mă stropeau pe brațul întins. M-a privit înflăcărat, din cap până-n picioare, cu atâta intensitate, încât am simțit-o ca pe o mângâiere fizică.

Am tremurat în timp ce am rămas pur și simplu locului, îngăduindu-i să mă privească oricât voia. N-a fost un lucru chiar ușor. M-am împotrivit imboldului de-a mă acoperi cât m-a ținut de mână. Nu era vorba că nu m-aș fi simțit în largul meu în preajma lui sau că aș fi fost rușinată de numeroasele mele imperfecțiuni, ci de faptul că, oricât m-aș fi antrenat cu arme și oricât mi-aș fi antrenat corpul, nu aveam să am niciodată talia îngustă și nici șoldurile suple ca doamnele de onoare din Solis.

Îmi plăceau prea mult brânza, costița și orice lucru acoperit cu ciocolată.

Nu mă stânjeneau nici cicatricele mele. Nu când el mă privea cum o făcea acum, de parcă era foarte posibil să fi fost o zeitate sau o

zeiță. Nu când cicatricele cu pricina, la fel ca ale lui, erau o dovadă a vieții pe care o dusesem și a lucrurilor cărora le supraviețuisem.

Doar că… expunerea aceasta era nouă pentru mine. Îmi petrecusem cea mai mare parte a vieții înveșmântată din bărbie până la podea și cu mai mult de jumătate de față acoperită. Știam cum să mă ascund. Abia acum învățam cum să mă las văzută. M-am împotrivit imboldului aceluia, simțindu-mă ușor amețită de mândrie și conștientizare și tot mai în largul meu cu fiecare secundă ce trecea.

– Ești frumoasă. Vocea lui Casteel era ca o noapte de vară înmiresmată. Și ești a mea.

Eram, întru totul.

Iar gândul acesta nu mi-a provocat mâncărimi pe piele, și limba nu-mi ardea de nerăbdare să nege. Nu era o afirmație bazată pe dominanță sau pe control, pe care le cunoșteam la perfecție, ci era pur și simplu adevărul. *Eram* a lui.

Și el era al meu.

Casteel m-a tras în față, iar eu m-am dus. Am simțit apa revărsându-se peste mine și am țipat ușor când am simțit-o pulverizându-se peste pielea mea.

– Ai uitat că suntem la duș? m-a întrebat el, dându-mi drumul la mână.

– Cred că da.

Mi-am întors mâinile cu palmele în sus și-am privit apa adunându-se în băltoace mici. Era aproape prea fierbinte, întocmai cum îmi plăcea. Mi-am lăsat capul pe spate și am icnit când apa mi-

a curs pe față și prin păr. Era ca o aversă de ploaie încălzită. M-am întors în cerc, lent, încântată de senzația pe care mi-o lăsa apa pe piele, chiar și pe părțile rănite și dureroase.

Am deschis ochii și l-am privit. Zâmbea… cu adevărat. Un zâmbet rar, cu ambele gropițe la vedere.

– Arăt ca o neghioabă?

– Arăți perfect.

Am rânjit și m-am mutat sub cealaltă țeavă, din care apa cădea mai grea. Mi-a lipit părul de față, și am râs. Mi-am dat la o parte șuvițele de păr și l-am văzut apucând una dintre sticlele de pe raftul de lângă robinete. Lichidul era transparent și mirosea a lămâie și a pin.

Casteel s-a îmbăiat în timp ce eu m-am jucat cu apa, trecând de la un cap de duș – așa-mi zisese că se numeau – la altul. Când a terminat, a venit în spatele meu, ținând în mână săpun din acela cu miros ispititor.

– Închide ochii, mi-a poruncit.

L-am ascultat, desfătându-mă cu senzația pe care mi-o lăsau degetele lui pe scalp cât m-a săpunit.

– M-aș putea obișnui cu asta, am șoptit.

– Și eu. S-a apropiat de mine, și i-am simțit mădularul înfierbântat pe spate, în talie. Lasă-ți capul pe spate și ține-ți ochii închiși!

Am făcut cum mi-a cerut. M-a sărutat ușor pe buze, iar eu am zâmbit. Apoi mi-a adunat părul, clătind săpunul. Era mult mai ușor într-un duș. Trebuia doar să stau în picioare.

S-ar putea să mă mut într-un duș și să nu mai plec de-acolo.

Ideea a devenit și mai atractivă când Casteel a plecat de lângă mine și s-a întors cu un obiect pătrat plin de săpun. Mi-a trecut buretele moale peste brațe, piept, abdomen și apoi pe spate, talie, formând clăbuci peste tot. A avut grijă la tăieturile mici de la pietre, și mi s-a strâns inima când am văzut cu câtă tandrețe îmi purta de grijă. Pieptul mi s-a umflat de toată dragostea pe care i-o purtam, și a început să mă doară, ba chiar l-am simțit greu, în timp ce buretele a dispărut, înlocuit de palmele săpunite mai aspre ale lui Casteel.

Am închis din nou ochii, și mintea mi-a rătăcit către locuri pure și păcătoase în timp ce a reluat cu mâinile traseul pe care îl străbătuse buretele cu doar câteva minute înainte. M-am gândit la ce spusese că ar face cu colții și cu… mădularul. Sângele mi s-a încins când focul acela s-a ațâțat din nou înlăuntrul meu. Oare ar fi putut s-o facă aici, sub duș? Mi se părea destul de alunecos, dar, dacă o putea face cineva, acel cineva era cu siguranță Casteel.

Și-a trecut mâinile peste sânii mei. Mi-am lăsat capul pe spate, pe pieptul lui, iar el a zăbovit cu mâinile pe sânii mei. Mi-am mușcat buza când și-a trecut o mână peste abdomenul meu. Mi s-a strâns pielea și-am simțit vârtejuri joase de plăcere formându-se. Am icnit când i-am simțit degetele pe sfârcul întărit. Cu cealaltă mână și-a croit drum sub buric. Trupul meu a reacționat fără să mă gândesc, și mi-am depărtat coapsele.

– Îți place dușul? m-a întrebat el cu o voce groasă, răgușită.

Știa întocmai cât de mult îmi plăcea, iar faptul că știam că putea simți că eram excitată m-a înflăcărat și mai tare, în loc să mă stânjenească. Am încuviințat oricum din cap.

– Oare te porți responsabil acum?

– Desigur. Și-a strecurat mâna între coapsele mele. Sunt doar meticulos, a zis el, rotindu-și degetul mare peste mănunchiul de nervi de-acolo.

Am icnit și m-am ridicat pe vârfuri. Buzele mi s-au depărtat, mânate de o dorință adâncă. Am gemut, și șoldurile mi s-au arcuit spre mâna lui.

M-a sărutat pe umăr și și-a desprins ușor mâinile. Am deschis brusc ochii și-am dat să mă-ntorc spre el.

– N-am terminat, a zis el, înainte să apuc să zic ceva. Picioarele tale trebuie curățate.

Am ridicat din sprâncene.

– Vorbești serios?

Avea ochii ca două iazuri de miere caldă.

– Foarte serios.

Nici că-mi păsa de picioarele mele.

– Casteel…

– Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă primul tău duș nu ți s-ar părea la fel de eficient precum o baie, mi-a zis el, iar eu m-am împotrivit imboldului de a-mi da ochii peste cap. Dar ar trebui să te așezi. Pari cam… roșie-n obraji.

– Mă întreb de ce.

A chicotit jos, și m-am gândit preț de-o clipă să-l lovesc, însă m-am hotărât să n-o fac, chiar dacă o merita cu adevărat pentru că mă tachina într-un asemenea hal. I-am îngăduit să mă conducă la bancă

și m-am așezat, icnind ușor, surprinsă, când mi-am dat seama că peste spațiul cu pricina cădea o pâclă fină de apă.

Casteel și-a mai săpunit o dată mâinile, apoi a îngenuncheat în fața mea.

– Stai comod?

Am aruncat o privire între picioarele lui și am încuviințat din cap. Era cât se poate de afectat de toate astea.

– Bine. Este foarte important să te simți comod.

Avea picături de apă pe gene. Și-a încolăcit o mână pe după glezna mea. A rânjit, privindu-mă când mi-a ridicat piciorul. Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-a pus piciorul pe umărul lui. În poziția asta… ah, zeilor, eram întru totul expusă.

Am răsuflat tremurat când l-am privit mutându-și privirea spre centrul meu. O urmă de colț și-a făcut apariția între buzele-i depărtate, și mi-am simțit măruntaiele răsucindu-se într-un mod cât se poate de delicios. Mi-am întins palmele pe banca netedă în timp ce și-a trecut mâinile săpunite în sus peste gamba mea, apoi peste coapsă. Mi-am ținut răsuflarea când degetele lui au ajuns la încrețitura dintre șold și coapsă. Și-a trecut mâna peste piciorul meu, pe interior, frecându-și încheieturile degetelor de zona mea cea mai sensibilă. Mi s-a tăiat răsuflarea complet.

Casteel s-a oprit cu mâna acolo și m-a privit în ochi.

– Încă te simți comod?

– Da, am șoptit eu.

A zâmbit, în felul acela senzual de crud al lui, iar trupul a început să mi se încordeze într-un mod plăcut. Și-a coborât mâna, în timp ce

pâcla de apă a continuat să-mi ude pielea. Când a terminat, mi-a coborât piciorul înapoi pe podea și l-a ridicat pe celălalt. Am simțit un suflu de aer mai rece peste pielea înfierbântată. A repetat acțiunile de mai înainte, trecându-mi săpunul printre degete, peste talpă, apoi tot mai sus pe picior. M-am încordat, aproape plesnind de nerăbdare, iar inima mi-a bătut cu putere când și-a trecut din nou încheieturile degetelor peste miezul meu. Și-a coborât din nou mâna pe piciorul meu, a șters săpunul și și-a plecat capul, sărutându-mi cicatricea crestată de pe interiorul genunchiului.

Casteel și-a încolăcit brațul în jurul gambei mele, dar nu mi-a așezat piciorul pe podea, ci s-a apropiat de mine, depărtându-mi picioarele cu umerii lui lați.

Mi-a tresăltat inima în piept, și am făcut ochii mari. M-a străbătut un val de tremurături încordate. Nici măcar în dimineața aceea în care se trezise din coșmar și fusese aproape însetat de sânge nu fusesem atât de expusă în fața lui. Am simțit fluturi în piept și apoi în stomac.

– Încă… te asiguri că ești meticulos? am întrebat eu cu voce răgușită.

– Da. Cred că mi-a scăpat un loc. M-a sărutat deasupra cicatricei vechi. Cred că văd multe alte locuri care mi-au scăpat. Și doar mă știi, sunt un perfecționist. Și nici n-aș vrea ca locurile alea să se simtă excluse. Tu ai vrea așa ceva?

– Nu.

Inima îmi bătea cu atâta putere, încât m-am întrebat dacă o putea vedea cumva, dar, când mi-am plecat privirea spre el, mi-am văzut

doar sfârcurile umflate printre șuvițe de păr ude de culoarea cuprului. Mi s-a tăiat și mai tare răsuflarea când m-am văzut: umerii îmi erau lipiți de marmură, sânii împinși în față și picioarele larg depărtate pentru Casteel. Cu ochii deschiși, mi-am lăsat capul pe spate, pe zid. L-am privit în timp ce părul lui ud îmi tachina pielea.

– Dar aici? M-a sărutat pe interiorul coapsei, trecându-și palma în sus pe piciorul meu. Sau aici? Buzele lui au găsit una dintre cicatricele acelea crestate de pe interiorul coapselor mele. Și-a mutat capul, trecându-și ușor buzele peste carnea pulsândă dintre picioarele mele, iar eu m-am smucit. Da, cred că locul acesta este extrem de murdar și de singur.

N-am mai auzit nimic când și-a plecat capul. Am gemut gutural când i-am simțit limba umedă. Am închis brusc ochii și i-am deschis doar când mi-a spus:

– Trebuie să-i acord o atenție deosebită acestei zone. M-a mai lins o dată, de data aceasta rotindu-și limba peste mănunchiul de nervi încordați. S-ar putea să dureze ceva.

Am tremurat când mi-a atins pielea cu limba, apoi și-a strecurat-o înlăuntrul meu. O răbufnire amețitoare de plăcere mi-a șocat simțurile. Și-a înclinat din nou capul și m-a lins adânc, lent și minunat de indecent. Șoldurile mi s-au ridicat, urmând ritmul atingerilor lui… al atingerilor lui tachinatoare, ușoare. Făcea un lucru decadent, și nu-mi închipuisem niciodată așa ceva când mă gândisem la îmbăiat.

Acum, ori de câte ori aveam să mă aflu lângă apă, nu aveam să mă pot gândi la altceva.

Șoldurile mi-au zvâcnit când am simțit un deget lung înlocuindu-i limba, trecând ușor peste carnea umflată, apoi pătrunzându-mă ușor la fiecare trecere. Trupul îmi devenea ca un infern.

– Cas, am zis eu ușor, tremurând, tot mai aproape de prăpastie.

S-a oprit, ridicându-și privirea spre mine. Ochii îi erau luminoși acum.

– Ar trebui să te ții de bancă.

M-am prins cu mâini tremurânde de marginea ei. A zâmbit din colțul gurii.

– Ce fată bună!

Și-a plecat capul, și i-am simțit răsuflarea fierbinte pe piele. A trecut o clipită doar. I-am simțit buzele și apoi frecușul erotic al unui colț…

Am țipat când am simțit înțepătura ascuțită și scurtă și m-am cutremurat, străbătută de o undă de șoc. Am simțit vârtejuri încordate de plăcere arzătoare străbătându-mi picioarele și șira spinării. Aveam ochii larg deschiși, dar jur că am văzut izbucniri de lumină albă. Apoi mi-a cuprins cu gura mănunchiul de nervi care pulsau și m-a pătruns cu degetul. M-a supt adânc și apăsat, ațâțându-mă și înflăcărându-mi și dâra de sânge care știam că mi se scurgea. Trupul mi s-a ridicat de pe bancă, mâinile mi-au alunecat…

Și-a pus cealaltă mână pe abdomenul meu, apăsându-mă înapoi pe bancă. S-a ospătat din mine, pătrunzându-mă neostenit cu degetul. M-a *devorat,* și m-am pierdut, de bunăvoie, în senzațiile intense care mă inundau, înghițită de geamătul pe care l-a dezlănțuit pe pielea mea. M-am zvârcolit, într-o disperare

nebunească. Senzațiile pe care mi le stârnea erau copleșitoare și, totuși, neîndestulătoare. Plăcerea aproape că aducea a durere învăluită în frumusețe. Era palpitantă și înspăimântătoare, pe măsură ce căldura intensă s-a încolăcit tot mai adânc și tot mai strâns în mine.

– Cas, am gemut eu din nou, fără să-mi recunosc vocea când și-a luat mâna de pe abdomenul meu.

Am alunecat în față pe marginea băncii și m-am sprijinit în celălalt picior. Mi-am plecat capul și mi-am văzut șoldurile ridicându-se de pe marmură și m-am frecat de degetul lui, de gura lui, cu mișcări circulare. Mi s-a întipărit în minte imaginea aceea, cu mine frecându-mă cu înflăcărare de el. I-am văzut mușchii brațului relaxându-se și încordându-se în timp ce-și mișca mâna între picioarele lui, și imaginea aceea mi s-a întipărit pe piele. Și-a ridicat privirea, și ne-am uitat unul la celălalt, în ochi, în timp ce își mișca brațul tare, repede și smucit, împingându-mă peste muchie. M-am destrămat, țipându-i numele, iar el a strigat răgușit, cu gura lipită de pielea mea. M-am fărâmițat, de nenumărate ori, spărgându-mă în cioburi învelite în plăcere. A fost o eliberare devastatoare și splendidă în intensitatea ei, în valuri nesfârșite ce m-au lăsat moale pe marmură. Când și-a scos ușor degetul din mine, am simțit răbufniri micuțe de plăcere.

A zâmbit cu buzele lipite de pielea mea umflată.

– Dulceața supremă.

Casteel m-a înfășurat într-un prosop. Înainte să apuc să fac un pas măcar, m-a ridicat pe brațe.

L-am prins de umăr.

– Pot să merg și singură.

– Știu.

M-a dus în dormitorul plin de umbre.

– Nu e o necesitate.

– Tot ce are de-a face cu tine e o necesitate.

Casteel m-a așezat pe pat și, într-o clipită, m-a întors pe-o parte și s-a așezat lângă mine. Era gol-goluț și deloc stânjenit, în timp ce eu eram înfășurată în prosopul pufos.

– Deci ți-a plăcut primul duș?

Am zâmbit larg și m-am îmbujorat.

– A fost… transformator.

– Sunt de acord. A zâmbit din colțul gurii și s-a întins spre mine, dându-mi o șuviță udă la o parte de pe față. Ți-e foame?

Am încuviințat din cap, înăbușind un căscat.

– Să văd ce reușesc să găsesc. S-a aplecat peste mine și m-a sărutat.

Un sărut dulce și molcom, ce mi-a învăluit inima în căldură și lumină.

Apoi s-a retras și s-a ridicat de pe pat, iar eu l-am privit cu ochii pe jumătate deschiși în timp ce s-a dus spre dulapul din stejar. S-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni negri. Când s-a întors spre mine, a scos din teacă pumnalul din os de vârcolac.

– Vârcolacii patrulează chiar acum pe-afară.

Am ridicat din sprâncene.

– Da?

Imediat a încuviințat din cap, iar eu m-am încruntat, somnoroasă.

– Tu de ce poți să-i simți, iar eu, nu?

– Pentru că sunt special, a răspuns el cu un zâmbet afectat.

Mi-am dat ochii peste cap.

A chicotit.

– Nu-i simt. Îi aud. Dar tot sunt special, a adăugat el, iar eu am oftat.

M-am gândit la ce am crezut că se întâmplase cu Kieran și Delano.

– Crezi că legătura aia primitivă înseamnă că-i pot simți într-un mod diferit?

– Cred că vrei să spui *notam*-ul primitiv.

– Ce-o fi.

– Ce vrei să spui prin *a-i simți* într-un mod diferit?

– Nu știu exact. Am ridicat ușor din umeri. De vreo două ori după ce m-am trezit în cabană, mi s-a părut că i-am auzit pe Delano și pe Kieran în minte.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Poftim?

– Da, le-am auzit vocile în minte. Am oftat. Mai ții minte când eram în Skotos și am visat? L-am auzit pe Delano răspunzând la o întrebare din timpul coșmarului și l-am auzit spunând că eram… *Liessa* lor, i-am zis eu. Și apoi, jur că l-am auzit pe Kieran când așteptam lângă Templul lui Saion. N-am apucat să-i întreb pe nici unul, dar în cazul lui Delano i-am simțit mai mult decât emoțiile când m-am concentrat asupra lui, în munți. Am simțit de parcă…

Nu știu cum să-ți explic, dar mi s-a părut a fi urma lui unică. Însemnul lui. N-am mai simțit niciodată așa ceva. Știu că pare ireal…

– Nu cred că pare ireal, mi-a zis Casteel, încruntându-se. Cred că orice e posibil. Clar ar trebui să-l întrebăm pe Kieran dacă te-a auzit sau dacă știe dacă e măcar posibil așa ceva. Știu că noi doi nu puteam s-o facem atunci când eram legați.

Am strâns din buze și am încuviințat din cap.

Casteel s-a holbat la mine preț de-o clipă.

– Ești întru totul unică, Poppy. Știi asta, da?

Am ridicat din nou din umăr, cu mișcări leneșe.

Casteel a zâmbit ușor, scurt.

– Ești în siguranță aici, mi-a zis el și a așezat pumnalul lângă mâna mea. Dar, pentru orice eventualitate, dacă intră cineva în încăpere, înjunghie-l mai întâi și pune întrebări mai târziu. E o mentalitate cu care ar fi trebuit să te obișnuiești până acum.

– De ce are toată lumea impresia că înjunghii oameni la greu?

Casteel s-a holbat la mine, apoi s-a uitat spre pieptul lui.

– Mă rog, am bombănit eu. Ai meritat-o.

– Așa este. A zâmbit larg, și-a pus genunchiul pe pat și s-a aplecat peste mine. Mă întorc imediat.

– Voi fi aici. Am apucat pumnalul. Să sperăm că fără să mai înjunghii pe cineva.

Gropița dreaptă și-a făcut apariția în obrazul lui, iar Casteel și-a plecat capul și m-a sărutat chiar deasupra frunții, apoi mai jos, pe cicatrice.

– Prințeso?

Am zâmbit ușor. Ceea ce începuse ca o poreclă devenise realitate.

– Da?

Și-a mișcat gura peste a mea.

– Te iubesc!

Am zâmbit și mai larg, și inima mi-a tresăltat ușor în piept.

– Și eu te iubesc!

Am auzit un sunet aspru, ca un huruit.

– Nu mă voi sătura niciodată să te aud spunând-o. Poți s-o spui de nenumărate ori, de 100 000 de ori, și tot mi se va părea că o aud pentru prima oară.

Mi-am ridicat capul și l-am sărutat. N-a prea vrut să plece, dar a făcut-o în cele din urmă, iar eu mi-am mutat privirea obosită spre ușile cu zăbrele. Afară se înnoptase, și m-am străduit să aud zgomotele care fuseseră atât de clare pentru Casteel. Am auzit doar bâzâitul jos al insectelor și melodiile păsărilor de noapte. Am apucat mai strâns mânerul de os rece al pumnalului.

Casteel nu avea de ce să-și facă griji. În caz că avea să intre cineva în odaie, aveam să fiu pregătită.

Capitolul șaptesprezece

La întoarcerea lui Casteel, m-am gândit că era ușurat să afle că nu fusese nevoie să înjunghii pe nimeni.

Sau poate că nu.

Cred că-i plăcea când înjunghiam oameni. Mai ales pe el.

S-a întors cu o sticlă de vin și un platou cu diverse cărnuri feliate și cubulețe de brânză. Erau și bucățele mici de ciocolată cu lapte, și se poate să fi înfulecat vreo trei deodată. Mă îmbrăcasem cu o cămașă crem veche, de genul tunică, de-ale lui Casteel, asemănătoare cu cea pe care o purta el acum. Mă ajutase să-mi suflec mânecile mult prea lungi. Tunica mă acoperea mai mult decât ar fi făcut-o un furou sau mai mult decât o făcuse cămașa aia de noapte. Deși aveam multe de vorbit, stomacul plin, vinul și lucrurile pe care mi le făcuse la duș lucrau împotriva noastră. În cele din urmă, am adormit când Casteel a dus platoul în camera de zi și eram doar pe jumătate conștientă când s-a întors în pat, lipindu-și trupul lung de-al meu și strângându-mă la pieptul lui.

Am dormit, un somn adânc în care nu pătrundeau nici măcar visele. La un moment dat m-am trezit, pe când lumina gri a zorilor începea să se strecoare în odaie, și am folosit somnoroasă odaia de baie. Când m-am întors în pat, Casteel s-a înfășurat imediat pe după mine. Nu știu cât am dormit a doua oară, dar, când am deschis

ochii, am văzut o lumină de lampă slabă. M-am foit sub pătura ușoară și-am simțit un picior.

– Bună seara, a zis Casteel tărăgănat.

M-am rostogolit pe spate și mi-am ridicat privirea.

Casteel stătea proptit de tăblia patului, îmbrăcat în pantaloni negri și o cămașă albă asemănătoare celei pe care o purtam eu. Răsfoia o carte cu copertă de piele.

– Am despachetat bagajele cu care am venit și ți-am agățat veșmintele în dulap. Kirha, mama lui Kieran și a Nettei, ți-a mai adus câteva straie care crede că ți s-ar potrivi și a recomandat o croitoreasă, deși îmi cam place ideea să nu ai prea multe variante de îmbrăcat.

Nu eram deloc surprinsă să-l aud spunând asta.

– Cât e ora?

– E aproape 20.00. S-a uitat la mine. Ai dormit timp de aproape 24 de ore.

Zeilor mari, nu mai dormisem atât de multă vreme.

– Îmi pare rău…

– Nu-ți cere iertare. Aveai nevoie de odihnă. Și eu la fel, a zis el. Deși începusem să mă simt cam singur.

– Tu cât ai… Am mijit ochii, holbându-mă la cartea pe care o ținea în mână. Mi se părea îngrozitor de cunoscută. Ce citești?

– Cartea ta preferată. M-a privit insinuant, și-am sărit în șezut. Știi, am o teorie în ce o privește pe domnișoara Willa Colyns.

– Nu pot să cred că încă ai afurisitul ăla de jurnal.

– În capitolul 23 menționează un lucru care m-a pus pe gânduri. Și-a dres glasul. „Andre a fost cel mai dezinhibat amant al meu…”

– Nu trebuie să-mi citești pasajul ca să-mi spui teoria.

– Nu sunt de acord, mi-a răspuns el. „Căuta cu nerușinare plăcerea, dar era la fel de dispus să o ofere; însă cea mai seducătoare armă a seducției nu era bărbăția lui.” M-a privit. Îți mai amintești ce înseamnă bărbăție?

– Da, Casteel, îmi amintesc.

A zâmbit afectat și-a revenit la afurisitul ăla de jurnal.

– Unde eram? Ah, da. Ceva în legătură cu bărbăția lui.

– De ce-ți place să rostești atât de des cuvântul?

– Pentru că ție îți place să-l auzi.

– Ba nu.

Mi-am dat părul la o parte de pe față.

– Nu mă mai întrerupe. E o observație foarte importantă, a răspuns el. „Însă cea mai impresionantă armă a seducției nu era bărbăția lui. Ci sărutul întunecat și păcătos al celor ca noi, pe care îl dăruia cu nerăbdare în cele mai scandaloase locuri.”

Mi-am dat seama la ce se referea Casteel. Sărutul întunecat și păcătos al *celor ca noi*. Însă mintea mi s-a blocat la partea cu „îl dăruia cu nerăbdare în cele mai scandaloase locuri”. Casteel nu mă mușcase în locul acela foarte scandalos la duș, dar mă făcuse să sângerez.

– Cred că domnișoara Willa este fie atlantiană, fie de origine atlantiană. Poate chiar dintr-o altă spiță, a zis el. Mă întreb dacă mai e în viață. Dacă da, mă întreb și dacă plănuiește cumva să scrie și un al doilea volum. S-a oprit. Pari foarte îmbujorată, Poppy. Are de-a face cu partea cu mușcătura păcătoasă? Sau ai vrea să auzi mai multe despre Andre? S-a uitat din nou spre jurnal. „În timp ce oaspeții de la petrecere au sărbătorit ziua de naștere a unei oarecare

domnișoare, Andre m-a îmbiat să ieșim în grădini, unde el și confidentul lui, Torro, m-au sărbătorit pe mine.”

M-am mușcat de interiorul buzei, cuvintele sfârâindu-mi pe vârful limbii. Au… sărbătorit-o? *Ei*?

Casteel a continuat să citească:

– „Torro m-a luat pe la spate, mădularul lui gros și tare purtându-mă deja spre extaz, în timp ce Andre a îngenuncheat în fața mea și și-a lipit gura de…”

– Ajunge!

M-am repezit și i-am smuls cartea din mâini. Am reușit să iau cartea, dar n-am ajuns prea departe.

Casteel și-a încolăcit brațul pe după mijlocul meu, țintuindu-mă la pieptul lui, cu tot cu jurnal.

– N-ar fi trebuit să mă oprești acolo. Privirea i s-a încălzit. Pe domnișoara Willa o aștepta o seară foarte palpitantă în grădină. Urma să li se alăture o doamnă deloc inocentă.

– Nu-mi pasă… Stai așa! Curiozitatea a învins până la urmă. Poftim? Toți… Toți *patru?* Împreună?

A rânjit și și-a trecut cealaltă mână în jos pe spatele meu.

– O, da. Și-a trecut palma peste dosul meu, expus în graba mea de-a apuca jurnalul. M-a prins de fese, stârnind un val tremurător de conștientizare. Patru. Împreună. O mulțime de bărbății. O mulțime de părți femeiești.

– Părți femeiești? am întrebat eu, înecându-mă de râs.

A încuviințat din cap și și-a plimbat dinții peste buza de jos.

– Cum te simți?

– Mă simt… incomod de curioasă, am recunoscut eu. Aveam întrebări. Mă întreb cum anume funcționa toată treaba.

Casteel a ridicat din sprâncene, nespus de mirat. I-am simțit surprinderea ca pe o rafală de vânt rece pe piele, apoi am simțit o aromă condimentată și copioasă pe vârful limbii.

– Poppy, mi-a zis el mieros, iar nuanța ochilor i s-a închis până au ajuns de culoarea mierii calde. Mă refeream cum te simți după ce-ai reușit să dormi.

– Ah! M-a străbătut un val de căldură. Strâmbând din nas, mi-am lipit fața de pieptul lui. Mă simt bine.

Și stingherită.

M-a strâns mai tare în brațe și a izbucnit într-un râs care m-a zguduit.

– Mă bucur să aud asta. Mă bucur să aud ambele lucruri.

– Of, zeilor, am bombănit eu. Te rog să uiți că am spus că sunt curioasă.

– Puțin probabil.

– Nu-mi place de tine.

– E o minciună.

– Știu.

A râs din nou, profund, iar eu am zâmbit, deoarece îmi plăcea nespus de mult sunetul acela. Îmi plăcea cât de profund și de real era.

– Vom vorbi mai târziu, amănunțit, despre curiozitatea ta stânjenitoare, dar acum trebuie să te dai de pe mine și să te schimbi

în ceva în care bărbăției mele nu i-ar fi la fel de ușor să-și găsească drumul spre părțile tale femeiești.

Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui.

– Tu ești cel care mă ține strâns la piept.

– Asta-i drept.

Și-a tras brațul, și am dat să mă ridic. Chiar atunci, m-a plesnit ușor peste dos. Am icnit, iar afurisitele alea de gropițe și-au făcut apariția în ambii obraji.

M-am holbat în jos la el.

– A fost foarte necuvenit.

– Așa e, nu?

Nu-i era câtuși de puțin rușine.

Încă roșie până la rădăcina părului, am dat să mă mișc, dar m-am oprit. Am început să simt încordare în mușchi, un amestec contradictoriu de reticență și hotărâre.

– Ce e? a întrebat Casteel, cercetându-mă cu privirea. Ce s-a întâmplat?

– Eu… Era dificil să-i explic ce simțeam. Un amestec de mai multe lucruri. M-am lăsat în genunchi între picioarele lui. Mai că nu vreau să plec din pat. Lucrurile… Totul pare diferit aici. De parcă n-ar exista nimic în afara acestui loc sau nimic din afara lui n-ar conta. Și știu… M-am uitat spre ușa cu zăbrele, spre noaptea de dincolo de ea. Știu că, atunci când voi pleca, va trebui să înfrunt toate lucrurile care contează. Mi-am coborât privirea spre jurnalul pe care-l țineam la piept. Probabil ți se pare că sunt o copilă imatură.

– Ba nu. Chiar deloc. Înțeleg ce simți. Și-a pus degetele sub bărbia mea și mi-a ridicat privirea spre a lui. Când eu și Malik mergeam în caverne, era felul nostru de-a evada.

– De ce anume încercați să evadați? am întrebat eu.

Nu îmi povestise niciodată în detaliu despre asta.

– Eu și Malik am nimerit în timpul multor conversații. A zâmbit ironic. Care probabil erau mai degrabă certuri între mama și tata. Părinții noștri se iubesc cu înverșunare și au avut mereu același scop: să le ofere o viață mai bună tuturor celor care numesc Atlantia casa lor. Să se asigure că toată lumea este în siguranță și bine îngrijită. Însă metodele lor pentru a-și îndeplini scopul nu se potrivesc mereu.

M-am gândit puțin la asta.

– Sunt convinsă că n-are cum să fie ușor să conduci un regat și să-ți dorești cu adevărat ca persoanele pentru care ești responsabil să aibă parte de ce e mai bun.

– Nu, nu este, a încuviințat el. Tata a avut mereu o mentalitate mai agresivă când a venit vorba despre îndeplinirea acelui scop.

Una dintre ideile mai agresive ale tatălui lui fusese să mă trimită reginei Solisului în bucăți.

– Și ești convins că mama ta nu are aceeași ideologie?

– Cred că mama a avut parte de război cât să-i ajungă patru vieți, mi-a zis el. Chiar și pe când eu și Malik eram prea tineri ca să înțelegem pe deplin problemele cu care se confrunta Atlantia, cum ar fi pământul care se împuțina întruna și amenințarea pe care o reprezenta Solisul imediat ce treci de munții Skotos, puteam simți

apăsarea de pe umerii tatei și tristețea care o epuiza pe mama. E o femeie incredibil de puternică. Întocmai ca tine. Însă își face griji pentru poporul ei, și, uneori, tristețea umbrește speranța.

– Știi cumva dacă mama ta l-a iubit pe Malec? am întrebat eu.

Din spusele lui Casteel, era lucru rar ca atlantienii să se căsătorească fără să se iubească, însă mariajul dintre mama lui și Malec nu părea să fi fost prea fericit. Pe de-o parte, speram că nu-l iubise, ținând cont de turnura pe care o luase mariajul lor. Însă își botezase fiul cu un nume izbitor de asemănător cu cel al primului ei soț, așa că nu puteam să nu mă întreb.

Casteel a părut să se gândească preț de-o clipă.

– Nu prea vorbea despre el. Eu și Malik credeam că o face din respect față de tatăl nostru, dar nu e genul care să fie afectat de un altul care nu mai face parte din viața ei. Cred că l-a iubit pe Malec, și, oricât de nebunește s-ar putea să ți se pară, cred că și Malec a iubit-o pe ea.

M-am cutremurat, surprinsă.

– Dar a avut numeroase aventuri amoroase, nu-i așa? Și n-ai spus că s-a zvonit că el și Isbeth erau suflete-pereche?

Casteel a încuviințat din cap, răsucind o șuviță din părul meu pe după degete.

– Cred că Malec era îndrăgostit de ideea de-a fi îndrăgostit și că urmărea mereu sentimentul cu pricina, în loc să se îngrijească de ceea ce avea deja. Și-a trecut degetul mare peste șuvița pe care o ținea. Dacă zvonul că Malec și Isbeth ar fi fost suflete-pereche este

adevărat, se poate să fi fost prima dată când n-a mai căutat altceva, ci i-a acordat atenție celei care se afla în fața lui.

M-am încruntat.

– Totul pare incredibil de trist, însă și încurajator. Mă refer la faptul că mama ta, chiar dacă l-a iubit pe Malec, a reușit să găsească din nou dragostea. Să se deschidă din nou așa. Nu știu… Am strâns jurnalul la piept. Nu știu dacă eu aș putea face asta.

– Nu ți-aș da niciodată un motiv pentru asta, Poppy.

Am simțit cum mi se topește inima în piept și apoi am încremenit. Dar dacă eram nemuritoare? Mi se părea de-a dreptul de neînchipuit că aș fi putut trăi mai mult decât Casteel, însă chiar nu aveam idee ce devenisem după Ascensiune. Și, chiar dacă Casteel ar fi început să dea semne de îmbătrânire doar după câteva vieți de om, avea totuși să se întâmple. Iar eu… nu voiam să mă gândesc la cum ar fi fost să-mi petrec viitorul fără el, oricât de lung ar fi fost viitorul pe care aveam să-l trăim împreună. Existau încercările pentru sufletele-pereche, însă zeii dormeau. Mai era și Împreunarea, dar nu aveam idee dacă funcționa și în sens invers, adică să lege durata lui de viață de a mea.

Și nici măcar nu știam de ce mă gândeam la toate acestea, când nici măcar n-aveam idee ce sunt sau cât aveam să trăiesc. Ce-mi spusese Casteel cândva?

„Nu te îngrijora pentru ziua de mâine.“ Trebuia să încep să trăiesc după acest principiu.

– Dar când eu și Malik mergeam în peșteri, a continuat el, din fericire, fără să-și dea seama încotro îmi zburaseră gândurile, ne

puteam preface că discuțiile cu pricina nu avuseseră loc. Apăsarea și tristețea nu ne urmăreau acolo. Nu exista nimic în afara locului cu pricina.

– Dar erați băieți pe-atunci.

– Nu are importanță. Sentimentul este același și câteva sute de ani mai târziu, mi-a zis el, iar stomacul mi s-a strâns când mi-am amintit cât de bătrân era… Cât de bătrână aveam să fiu și eu cândva. Patul acesta, încăperea aceasta pot deveni peșterile în versiunea noastră. Când suntem aici, nimic din afară nu contează. Aici ne vom găsi pacea. O merităm, nu-i așa?

Mi s-a tăiat răsuflarea, și am încuviințat din cap.

– O merităm.

Și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos, și privirea i s-a înmuiat.

– Mi-aș dori să putem rămâne aici pentru totdeauna.

Am zâmbit ușor.

– Și eu.

Dar nu avea să fie așa… Nu puteam rămâne acolo pentru totdeauna, deoarece, o clipă mai târziu, s-a auzit o bătaie în ușă. M-am rostogolit de pe el și m-am ridicat.

Casteel a oftat și s-a ridicat și el. S-a oprit cât să mă sărute pe obraz.

– Mă-ntorc imediat.

O clipă mai târziu, am auzit vocea lui Kieran. Am pus jurnalul pe noptieră și m-am dus în odaia de baie, ocupându-mă rapid de nevoile personale, dar fără să mă ostenesc prea mult în privința

părului. Înainte să plec, mi-am privit ochii în oglindă și am văzut că încă aveau acea strălucire albă-argintie în spatele pupilelor. Mi s-a pus un gol în stomac, dar mi-am adus aminte că sunt aceeași persoană.

În mare.

Când m-am întors, Casteel intra în dormitor, cu un platou cu mâncare proaspătă și o sticlă plină de ceea ce părea a fi un soi de vin dulce. A fost nevoie de o singură privire spre maxilarul lui încleștat ca să-mi dau seama că veștile pe care i le adusese Kieran nu erau deloc bune. M-am așezat pe pat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic important.

– Serios?

L-am privit venind spre mine.

– Da. E doar tata. Se pare că s-a răzgândit și nu va mai aștepta până vom merge noi la el. Vrea să vorbească acum cu mine.

M-am relaxat când a desfăcut sticla și a turnat vin într-un pahar.

– Atunci, ar trebui să vorbești cu el. Probabil e doar îngrijorat.

– Oare sunt un fiu rău dacă spun că nu-mi pasă?

Mi-a înmânat paharul.

Am zâmbit sarcastic și mi-am ridicat picioarele, încrucișându-le sub mine. Am sorbit din vin. Avea gust de fructe de pădure îndulcite cu zahăr.

– Cam da.

– Asta e.

M-am aplecat spre el.

– Dar știu că, de fapt, îți pasă. Îți iubești părinții. Nu i-ai mai văzut de cine știe cât timp și încă n-ai avut ocazia să discuți cu ei în circumstanțe normale. Du-te și vorbește cu tatăl tău, Cas! Eu sunt bine.

– Cas. Și-a mușcat buza de jos, și-a înfipt pumnii în pat și s-a aplecat spre mine. M-am răzgândit: nu-mi mai poți spune așa.

– Într-adevăr?

Mi-am coborât paharul.

A încuviințat din cap și s-a aplecat spre mine, trecându-și buzele peste ale mele.

– Pentru că, atunci când te-aud zicându-mi așa, vreau să-mi pun gura între coapsele tale din nou, iar nevoia cu pricina îmi distrage foarte tare atenția.

Mi s-a înflăcărat sângele în vene.

– Mi se pare că e problema ta. Am rânjit și am adăugat: *Cas*.

– Pe toți zeii, a zis el, cu voce răsunătoare.

M-a sărutat scurt, mușcându-mă ușor de buza de jos când s-a retras.

Kieran și-a făcut apariția în galeria acoperită chiar pe când Casteel s-a ridicat. De când ne lăsase singuri, se schimbase într-o pereche de pantaloni cafenii și o cămașă lungă fără mâneci, pe care și-o vârâse în pantaloni.

– Ai reușit să te și odihnești sau ai petrecut ore întregi punându-i o mulțime de întrebări lui Cas?

– Am dormit, i-am zis și am apucat o căpșună cu glazură de ciocolată de pe tavă. După ce l-am întrebat câteva lucruri.

– Câteva? a pufnit Kieran.

– Da, doar…

Am amuțit când Casteel m-a prins de încheietura mâinii. Mi-a ridicat mâna și mi-a supt degetul.

M-a străbătut un fior păcătos. Și-a trecut limba peste pielea mea, lingând ciocolata topită. Mi s-a tăiat răsuflarea când, la retragere, mi-a înțepat pielea cu muchia colțului. I-am simțit mișcările leneșe ale gurii în toată ființa.

Nuanța aurie a ochilor lui s-a preschimbat într-una de miere caldă.

– Delicios.

M-am holbat la el și am simțit cum mi se încordează toată ființa. A rânjit strâmb, rapace.

– Ați uitat cumva că sunt și eu pe-aici? ne-a întrebat Kieran. Purtând o conversație cu voi? Sau măcar încercând.

Cam uitasem, da.

– Nici vorbă, a zis Casteel. Poppy chiar a avut parte de o seară foarte relaxantă. Am citit puțin, o lectură ușoară.

Lectură ușoară?

– Nu mai spune, a zis Kieran, ridicând din sprâncene.

„Stai puțin!“

– Da, din jurnalul preferat al lui Poppy, scris de o anume domnișoară Willa…

– El citea din el, am intervenit eu, apucând o bucată de brânză. Când m-am trezit, citea…

– Știi tu, cel cu care am găsit-o pe pervazul ferestrei? Scena descria un sărut foarte întunecat și păcătos într-o zonă foarte nepotrivită, a

continuat Casteel, în timp ce Kieran s-a holbat la noi inexpresiv. Și sex în patru.

Mi-am ridicat lent privirea spre Casteel. Zeilor mari! Am mijit ochii, gândindu-mă dacă să-i arunc bucata de brânză în față. Nu am făcut-o. În schimb, am mâncat-o într-o manieră destul de agresivă. Norocul lui că-mi place la nebunie brânza.

– Sex în patru? a repetat Kieran, mutându-și privirea spre mine. Îmi închipui că ai avut o mulțime de întrebări.

– Ba n-am avut, m-am răstit eu.

– Nu cred asta nici în ruptul capului, a zis Kieran, zâmbind cu jumătate de gură. Probabil ai întrebat cum de se poate așa ceva.

Mă întrebasem, categoric, dar nu cu voce tare.

– Ai vrea să-i explici tu? a întrebat Casteel.

– Nu va fi nevoie, am intervenit eu chiar când Kieran a dat să spună ceva. Am o imaginație suficient de bogată, mulțumesc!

Mi s-a părut o idee cam dezamăgit.

Casteel a râs deasupra mea, luând o altă căpșună din bolul cu fructe și oferindu-mi-o.

– Sunt foarte curios de această imaginație a ta.

– Sunt convinsă, am bombănit eu, acceptând căpșuna. Vrei să știi ce-mi imaginez acum? În clipa de față, mă amuz închipuindu-mi că vă pocnesc pe amândoi în gât.

Kieran m-a privit din cap până în picioare și, îmbrăcată în continuare doar în cămașa lui Casteel, eram convinsă că păream cam la fel de amenințătoare ca un pisoiaș adormit.

– Acum, și eu sunt curios, a comentat el.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am vârât o bucată de pepene în gură.

– Mă rog, am bombănit eu, mestecând fructul, în timp ce Kieran a ieșit din odaie.

– Nu voi fi plecat multă vreme. Kieran va fi aici… și știu că n-ai nevoie de un paznic, a adăugat el, înainte să apuc să spun ceva. Dar a insistat, și mă simt mai bine să știu că va mai fi cineva aici. Ar trebui să-ncerci să te odihnești puțin. Sunt convins că n-ar strica.

Mi-am înăbușit imboldul de a-i spune că nu aveam nevoie de-o gardă de corp.

– În regulă.

A mijit ochii la mine.

– A fost o supunere surprinzător de rapidă.

– Supunere? Am ridicat dintr-o sprânceană și am luat o gură de vin. Eu nu i-aș spune așa.

– Nu?

Am clătinat din cap.

– Nu-mi place deloc ideea de-a avea o bonă, însă câțiva oameni au încercat într-adevăr să mă ucidă mai devreme, și nu avem nici cea mai mică idee dacă mai sunt și alții care gândesc ca ei. Așa că aș zice că *acordul* meu grabnic este, de fapt, condus de rațiune.

Gropița și-a făcut apariția în obrazul lui drept.

– Rațiune. Trebuie să fie o noutate pentru tine.

– Chiar îmi imaginez acum că te lovesc în față.

A chicotit și m-a sărutat încă o dată rapid.

– Nu voi lipsi mult.

– Lipsește oricât e necesar.

Casteel m-a atins pe obraz, apoi a plecat. Am răsuflat apăsat și am privit spre paharul meu pe jumătate plin. M-am aplecat peste platoul cu mâncare și am așezat paharul pe noptieră. În timp ce am mâncat câteva fâșii reci de piept de pui la grătar, n-am auzit nici un sunet din camera de zi. Oare ce făcea Kieran acolo? Probabil stătea lângă arcadă, cu brațele încrucișate și părând cât se poate de plictisit.

Mi-am dat ochii peste cap și am oftat.

– Kieran?

– Poppy? mi-a răspuns el.

– Nu trebuie să stai acolo.

– Ar trebui să te odihnești.

– Astăzi, n-am făcut decât să mă odihnesc. Am înghițit o bucată de brânză. Dar nu e deloc odihnitor să știu că stai la pândă de cealaltă parte a zidului.

– Nu stau la pândă, a răspuns el sec.

– Stai astfel încât să nu te văd și veghezi. Nu știu dacă vei găsi un exemplu mai bun ca ăsta de stat la pândă, am răspuns eu. Sau aș putea veni eu acolo. Nu știu cât de relaxată m-aș simți în... Am rânjit când Kieran și-a făcut apariția în cadrul ușii. S-a îndreptat spre colțul încăperii, s-a trântit pe scaun și m-a privit. I-am făcut scurt cu mâna. Salutare!

– Salutare!

Și-a întins picioarele lungi și le-a încrucișat lejer în dreptul gleznelor.

M-am holbat la el. El s-a holbat la mine. Am ridicat farfuria mică de pe platou.

– Brânză?

A clătinat din cap, rânjind.

– Ai de gând ca lucrurile să devină ciudate, nu-i așa?

– Ți-am oferit brânză. Am așezat farfuria la loc pe pat. De ce-ar fi asta ciudat?

– Mi-ai făcut cu mâna.

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

– Eram politicoasă.

– Și faptul că ești politicoasă este ciudat.

– Dar sunt mereu politicoasă.

Kieran a ridicat din sprâncene, și n-a fost nevoie să-i citesc emoțiile ca să-i simt scepticismul.

– *Aveam* de gând să-ți ofer ultima bucățică de ciocolată, dar acum poți să-ți iei gândul de la ea.

S-a lăsat pe spate și a râs.

– Deci ce te face să te simți mai stânjenită? Faptul că ai încercat să te hrănești din mine sau faptul că te-am văzut goală? Deși am văzut mult mai mult de-atât…

– Chiar nu e nevoie să amintești de oricare din ele, am zis eu, încruntându-mă la el.

– Sau să fie, oare, *notam*-ul primitiv?

– Încep să regret că te-am invitat să intri, am bombănit eu. Sinceră să fiu? Toate mă fac să mă simt ușor stânjenită.

– Nu ai de ce să-ți faci griji din pricina stării în care te-ai trezit, mi-a zis Kieran. Se-ntâmplă.

– Serios, acum, de câte ori a încercat cineva să te mănânce la trezire?

– Ai fi surprinsă.

Am deschis gura ca să cer detalii, apoi am închis-o la loc, gândindu-mă că probabil era un drum pe care chiar nu trebuia să o iau acum.

– Nu știu ce să cred despre toate astea.

– E copleșitor. S-au schimbat multe lucruri pentru tine într-o perioadă foarte scurtă. Cred că nimeni n-ar ști ce să creadă.

Am aruncat o privire spre el, dorindu-mi să știu ce părere avea despre toate acestea, dar îmi doream și mai tare să aflu dacă reușisem cumva să comunicăm fără să vorbim.

– Eu…

– Lasă-mă să ghicesc, a zis el. Ai o întrebare.

M-am încruntat și mi-am încrucișat brațele peste piept.

– Ce e? a întrebat el, uitându-se la mine.

– Nimic. Am răsuflat apăsat. A trecut o clipă, apoi: Kieran?

– Da?

– Am o întrebare.

A oftat, dar am observat și un zâmbet ușor.

– Care este întrebarea, Poppy?

– Ce părere ai despre *notam*?

A tăcut preț de-o clipă îndelungată, apoi a întrebat:

– Ce părere am despre *notam?* Ce cred semenii mei? Sunt uimiți. Sunt uluiți.

– Într-adevăr? am întrebat eu în șoaptă, ridicând una dintre perne și strângând-o la piept.

– Da. S-a ridicat și s-a îndreptat spre pat, așezându-se lângă mine. Și eu la fel.

Am simțit cum mă îmbujorez.

– Mai bine nu. Mă face să mă simt ciudat.

A rânjit și și-a plecat capul.

– Nu cred că înțelegi de ce ne simțim… onorați să fim în viață în prezența unei urmașe a zeilor. Mulți dintre semenii mei nu sunt îndeajuns de în vârstă ca să fi trăit printre ei. Alastir a fost printre puținii care au trăit în aceeași perioadă cu ei, și, ei bine, la naiba cu el, nu-i așa?

Am rânjit.

– Da. La naiba cu el!

A zâmbit.

– Însă copiii zeilor au avut mereu un loc special în rândul vârcolacilor. Existăm în forma aceasta din pricina lor. Nu din cauza atlantienilor.

Am strâns tare perna la piept și m-am lăsat pe-o parte, tăcută.

– Strămoșii mei au fost sălbatici și înverșunați, loiali turmelor lor, însă lupii *kiyou* erau mânați doar de instinct, de supraviețuire și de mentalitatea de haită. Totul era o provocare: să găsească mâncare, să își găsească o pereche, să conducă haita. O mare parte dintre ei nu au supraviețuit multă vreme, iar lupii *kiyou* erau pe cale de

dispariție când Nyktos i s-a înfățișat ultimei mari haite și i-a cerut să-i protejeze pe copiii zeilor în acest tărâm. În schimb, le-a oferit lupilor o formă umană, ca să poată comunica cu zeitățile, și o durată de viață îndelungată.

– Le-a *cerut?* Nu i-a transformat pur și simplu pe lupii *kiyou* în vârcolaci?

– Ar fi putut s-o facă. E regele zeilor, la urma urmei. Însă le-a explicat limpede că învoiala nu era un soi de servitute, ci un parteneriat între lupii *kiyou* și zeități. Nu poate exista egalitate a puterii dacă nu există alegere.

Avea dreptate.

– Mă-ntreb de ce a cerut Nyktos un astfel de parteneriat. Să fi fost pentru că este singurul zeu care poate crea viață? Îmi închipui că a oferi o formă muritoare a semănat întru câtva cu crearea unei vieți noi. Sau poate pentru că este Regele Zeilor?

– Probabil din toate motivele pe care le-ai enumerat, dar și pentru că se numără printre puținii zei care își poate schimba forma, a zis el.

– Poftim?

Nu știusem.

A încuviințat din cap.

– Putea lua formă de lup – unul alb. N-ai văzut încă prea mult din Atlantia, dar, când o vei face, vei vedea picturi și statui cu Nyktos. Este ilustrat deseori cu un lup fie lângă el, fie în spatele lui. Când lupul este în spatele lui, simbolizează forma pe care o poate lua, iar

când lupul se află lângă el, atunci reprezintă oferta pe care le-a făcut-o lupilor *kiyou.*

M-am gândit preț de-o clipă la toate acestea și, desigur, mi-a venit în minte un lucru. Și totuși, eu nu mă pot preschimba în nimic.

– Te obsedează aspectul ăsta, nu-i așa?

– Poate că da, am bombănit eu. Oricum, unii lupi *kiyou* au refuzat?

Kieran a încuviințat din cap.

– Unii da, pentru că nu aveau încredere în zeu, iar alții au vrut, pur și simplu, să rămână așa cum erau. Cei care au acceptat oferta au primit o formă muritoare și au devenit vârcolaci. Am existat înainte să apară atlantienii.

M-am întrebat atunci de ce nu domnea un vârcolac, mai ales că erau considerați egali cu atlantienii fundamentali și cu zeitățile. Oare mai erau și alți vârcolaci care dețineau puterea, ca Jasper? Ca… Alastir?

– Și-a dorit vreodată vreun vârcolac să domnească peste Atlantia?

– Sunt convins că unii și-au dorit, însă instinctul acela de haită moștenit de la strămoșii noștri a rămas în noi. Până în ziua de astăzi, preferăm să veghem asupra haitelor noastre. Un regat nu este o haită, însă câțiva vârcolaci sunt lorzi și doamne și supraveghează orașe mai mici și sate, mi-a zis el, lăsându-se pe-o parte și sprijinindu-și greutatea pe cot, ajungând astfel față în față cu mine. Lorzii și doamnele din Atlantia sunt deseori proprietari de pământ sau de afaceri. Nu toți provin dintr-o spiță fundamentală. Unii sunt vârcolaci, alții pe jumătate muritori și alții metamorfi. Îi ajută pe Rege și Regină, domnind împreună cu ei. Nu există duci sau ducese,

iar titlurile nu rămân neapărat în cadrul familiilor. Dacă un teren sau o afacere se vinde, titlul și responsabilitățile aferente sunt transferate odată cu ele.

Auzind toate acestea, mi-am amintit că aveam multe de învățat despre Atlantia, dar nu am fost întru totul surprinsă să aflu că aveau structuri de clasă asemănătoare și eram destul de convinsă că era un alt lucru pe care Ascendenții îl copiaseră. Am fost, însă, surprinsă să aflu că titlurile erau transferate. În Solis, doar Ascendenții erau considerați nobili sau parte a clasei domnitoare și își păstrau poziția pe viață… Adică, practic, o eternitate.

– Faptul că am descoperit ce ești nu înseamnă că nu-i mai respectăm pe Regină și pe Rege, a zis Kieran după o clipă. Dar tu… ceea ce ești e diferit pentru noi. Ești dovada că ne tragem din zei.

Mi-am înclinat capul.

– Unii au nevoie să li se amintească?

Kieran a zâmbit larg.

– Mereu vor fi oameni care au nevoie să li se amintească istoria.

– Explică-mi, am zis eu.

Am văzut căldură în ochii lui deschiși la culoare.

– Tot la câteva decenii, un atlantian fundamental tânăr și arogant cere să se înfăptuiască o legătură sau se poartă de parcă ar fi mai bun decât toți ceilalți. Suntem mai mult decât capabili să le amintim că noi considerăm pe toată lumea egală, dar, la urma urmei, nu slujim nimănui.

Am zâmbit, însă zâmbetul mi-a pierit în scurt timp.

– Dar, în ultima vreme, au fost probleme între vârcolaci și atlantieni, nu-i așa?

– În mare parte din cauza pământului. Am pierdut o mulțime de semeni în timpul războiului, însă ne înmulțim. În curând, va deveni o problemă.

– Și celelalte probleme? Au de-a face cu faptul că părinții lui Casteel încă domnesc?

– Toată lumea e deranjată de asta, dar simțim că rezistența nu ajută. Problemele cu pământul. Nesiguranța în ce privește Coroana. Ascendenții și Regatul lui Solis. Știu că s-ar putea să sune ciudat, dar face parte din instinctele noastre, moștenite de pe vremea în care eram lupi *kiyou*. Putem simți neliniștea, mi-a zis el, iar eu am ascultat cu atenție, dorind să înțeleg ce anume îi separa pe vârcolaci de atlantieni. Iar lucrurile care s-au petrecut au ațâțat acest sentiment de neliniște.

– Ce fel de lucruri?

– Din câte mi-au povestit sora mea și tatăl meu, au avut loc câteva incidente inexplicabile. Culturi distruse peste noapte, treierate și călcate în picioare. Case care au luat foc fără vreun motiv clar. Afaceri vandalizate.

Uluită, am coborât perna între noi.

– În afară de incendii, celelalte lucruri nu par deloc inexplicabile. Nu sunt incidente naturale.

– Așa e.

– Au existat răniți?

– Nu grav.

Cuvântul *încă* a rămas nerostit, plutind între ei.

– Casteel nu mi-a spus nimic despre toate astea.

– Cred că n-a vrut să…

– N-a vrut să mă îngrijorez? am terminat în locul lui, enervată. Asta va trebui să se schimbe.

– În apărarea lui, s-au întâmplat multe lucruri.

Nu-l puteam contrazice.

– Știe cineva cine e în spatele lor?

– Nu. Și e cam bizar. Kieran s-a ridicat în șezut. Toți cei care locuiesc în Atlantia cred în comunitate, în forța și puterea ei.

– E limpede că cineva nu crede în forța și puterea comunității, am remarcat eu, iar el a încuviințat din cap. Nici măcar nu avusesem timp să discutăm despre cele întâmplate în templu. Crezi că Alastir a fost implicat în toate astea?

– Nu știu, mi-a zis Kieran și-a răsuflat apăsat. Îl cunoșteam de-o viață și nu m-am așteptat niciodată să facă așa ceva. N-am fost mereu de acord cu el. Nici tatăl meu. Dar l-am considerat mereu un om bun. Și-a trecut o mână peste față și apoi m-a privit. Dar, dacă el și ceilalți care cred la fel ca el erau de părere că protejau Atlantia, nu înțeleg cum le-ar ajuta cauza dacă distrug culturi și afaceri.

Mi-am coborât privirea spre perna albastră-verzuie și m-am forțat să slăbesc strânsoarea. Nici mie nu mi se părea a avea sens, însă acțiunile cu pricina stârneau neliniște. La urma urmei, totul se rezuma la ceea ce credea o persoană că putea obține prin perturbarea respectivă. Când mă gândeam la Ascendenți, mi se părea totul limpede. Oamenii din Solis trăiau cu greutăți constante,

ceea ce-i făcea mai ușor de manipulat și de controlat. Practic, Alastir punea la cale o lovitură de stat, care ar fi fost mai ușor de dus la bun sfârșit dacă oamenii din Atlantia erau nefericiți. Dar acum, că Alastir și ceilalți muriseră, oare mai erau și alții care voiau să stârnească vrajbă în Atlantia și care mă considerau o amenințare? Probabil Kieran și Casteel credeau că da. De aceea îmi dăduse Casteel pumnalul înainte să se ducă după mâncare și de aceea se afla Kieran aici.

Ceea ce-mi spusese ducesa în trăsură și lucrurile pe care le pretinsese Alastir au ieșit din nou la suprafață, ca o fantomă hotărâtă să mă bântuie.

Kieran s-a întins spre mine și m-a tras ușor de o șuviță de păr.

– La ce te gândești?

Am dat drumul pernei.

– Ți-a spus Casteel ce mi-a zis ducesa înainte s-o ucid?

– Nu.

M-a surprins, dar nu credeam că nu îi spusese din pricină că n-ar fi vrut ca Kieran să știe, ci din cauză că nu avuseseră timp să vorbească.

– Mi-a zis că regina Ileana avea să fie încântată să afle că m-am căsătorit cu Casteel și că aveam să reușesc să realizez ceea ce ea n-a putut face. Că aveam să cuceresc Atlantia.

Kieran s-a încruntat.

– Nu prea are sens.

– Și totuși, are, nu-i așa? Faptul că mă trag din zei înseamnă că voi uzurpa tronul fără forță. Voi prelua Atlantia.

– Da. Tu ești conducătoarea de drept, a zis el, iar eu am înghițit în sec și aproape că m-am întins din nou după paharul de vin. Dar nu înțeleg cum ar ajuta asta Solisul.

– Nici eu, dar asta a spus, și…

– Și crezi că există un sâmbure de adevăr din cauza aiurelilor pe care ți le-a zis Alastir? a presupus el.

N-am spus nimic.

– Ascultă-mă bine, Poppy! S-a aplecat spre mine, până ne priveam față-n față și mai că nu a rămas deloc spațiu între noi. Fiecare dintre cei care locuim în Atlantia este o potențială amenințare la adresa regatului. Acțiunile noastre, convingerile noastre? Oricare dintre noi ar putea distruge regatul. Faptul că te tragi din zei nu te face o amenințare mai mare pentru regat decât oricine altcineva. Doar tu îți controlezi acțiunile. Nu sângele tău… nu spița ta. Alastir se înșela. La fel și ducesa. Iar faptul că nu te-ai preschimbat în vampir când Casteel te-a trecut prin Ascensiune ar trebui să fie o dovadă în acest sens. Iar dacă vei prelua coroana, nu o vei face în numele Solisului.

– Nu pot spune că e o dovadă a ceva când n-avem idee ce-am devenit, am subliniat eu, însă cuvintele lui m-au făcut să mă gândesc la ce-i spusesem mai devreme lui Casteel. Mai am o întrebare.

S-a lăsat pe spate.

– Bineînțeles.

– Când așteptam lângă Templul lui Saion și Emil vorbea cu noi, m-am gândit la ceva drept răspuns la ce-a zis el.

– Te-ai întrebat dacă planul lui Alastir eșuase, a încheiat Kieran în locul meu.

Mi s-a tăiat răsuflarea, și m-am holbat la el.

– Dar ai spus-o cu voce tare, Poppy.

Am încremenit.

– Ba nu.

Colțurile gurii i s-au curbat în jos.

– Ba da.

– Ba nu, am insistat eu, cu inima bătându-mi nebunește. Doar *am gândit-o*, Kieran. Și te-am auzit răspunzându-mi.

Preț de o clipă, nu s-a mișcat și n-a spus nimic, apoi și-a ridicat picioarele sub el și s-a aplecat în față.

– Eram în forma mea de vârcolac.

– Știu.

– N-am rostit cuvântul. L-am…

– L-ai gândit. M-am ridicat în șezut. Asta încerc să-ți spun. Și n-a fost singura dată când s-a întâmplat, am zis eu, apoi i-am povestit despre Delano. Cumva, am comunicat… telepatic.

– Eu… Am simțit șocul rece ca gheața trăit de Kieran. Poți să-mi simți însemnul… amprenta, la fel ca în cazul lui Delano?

– Nu știu. N-am încercat.

– Poți să o faci?

Am încuviințat din cap, iar el s-a ridicat în șezut, cu genunchiul lipit de-al meu.

– Atunci, încearcă!

Nerăbdătoare să văd dacă puteam s-o fac sau nu, am tras adânc aer în piept și m-am concentrat asupra lui Kieran. Îi simțeam în continuare șocul trăit, rece și alunecos, dar am pătruns mai adânc. Am început să simt un bâzâit în piept și apoi am simțit-o – acea cărare invizibilă care trecea dincolo de emoții și gânduri. Semăna cu o sfoară care ne lega, invizibilă cu ochiul liber, și-am simțit o senzație pământoasă, lemnoasă, care mi-a amintit de…

– Cedru.

– Poftim? a întrebat Kieran nedumerit.

– Îmi lași o senzație de cedru.

S-a holbat la mine.

– Îți las o senzație de copac?

– Nu chiar. Adică, așa îți simt… însemnul sau ce-o fi. Ceva dens și lemnos, conectat cu pământul. Am ridicat din umeri. E singurul fel în care știu să explic.

– Și Delano ce senzație ți-a lăsat? De puiet ușor ca o pană?

Am izbucnit în râs.

– Nu. Nu puiet. Mi-a lăsat o senzație de… nu știu. De primăvară.

– Iar eu – una lemnoasă.

– Încep să cred că n-ar fi trebuit să spun nimic.

A zâmbit strâmb.

– Să știi că-mi cam place… partea cu dens și lemnos.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am lăsat pe spate pe perne.

– N-am mai simțit niciodată așa ceva. Nici n-am mai auzit gânduri.

– Înainte să mă-ntrebi, nu, nu pot citi gânduri. Nici înainte, nici acum. L-am auzit doar pe acela, mi-a zis el, și chiar *fusesem* pe punctul de-a întreba. Se poate să fi fost pentru că te încerca o emoție puternică.

Ca atunci când i-am chemat pe vârcolaci fără să-mi dau seama.

– Sincer să fiu, mă bucur că nu pot citi gânduri. Îmi închipui că mintea ta este un ciclon constant de întrebări care se luptă unele cu altele pe viață și pe moarte, ca să vadă care dintre ele va avea onoarea de-a fi adresată.

M-am încruntat la el.

– A fost cam nepoliticos din partea ta. Apoi m-am aplecat în față, făcându-l pe Kieran să tresară. Am putea încerca acum? Să vedem dacă o pot face intenționat?

– Știi cum?

– Nu, am recunoscut eu, strângând din nou la piept perna verde-albăstruie. Dar cred că are de-a face cu însemnul acela… cu cărarea aceea unică. Cred că trebuie doar s-o urmez. Adică, e ceva nou, așa că ar fi logic ca ea să-mi arate calea, am explicat eu, în timp ce Kieran s-a holbat la mine de parcă aș fi vorbit într-o limbă pe care n-o înțelegea. Bun. Dă-mi doar o clipă, ca să mă concentrez.

– Ești convinsă că ai nevoie doar de-o secundă? m-a întrebat el în glumă.

– Ești convins că nu vrei să te trezești holbându-te la mânerul unui pumnal care-ți iese din piept?

Vârcolacul mi-a zâmbit larg.

– Atunci, ar fi mai greu să testezi dacă poți să faci asta intenționat sau nu.

M-am încruntat la el.

A râs ușor.

– Haide! Vezi dacă poți s-o faci.

Am tras aer în piept, superficial, și mi-am deschis simțurile ca să-l citesc pe Kieran. Am simțit pe limbă dulceața zaharisită a amuzamentului și apoi am… încercat să merg mai departe, să găsesc senzația aceea pământoasă și lemnoasă. M-am prins de sfoara aceea.

„Kieran?"

– Da?

M-am tras în spate, făcând ochii mari.

– M-ai auzit?

A încuviințat din cap.

– Aproape că mi s-a părut c-ai spus-o cu voce tare, dar știu că n-ai făcut-o, și… am avut impresia că a fost o șoaptă. Mai încearcă o dată. Să vedem dacă-ți pot răspunde.

M-am concentrat asupra lui, simțind că amuzamentul fusese înlocuit de prospețimea curiozității. De data aceasta, m-am conectat și mai rapid cu cărarea aceea.

„Kieran?"

Atunci, s-a întâmplat o ciudățenie, și n-am știut sigur dacă se întâmplase cumva și înainte și nu îmi dădusem eu seama, dar l-am simțit… I-am simțit însemnul trecându-mi peste minte, ca o briză lemnoasă cu aromă de brad.

„Ai o obsesie sănătoasă pentru a înjunghia oameni."

Am icnit și-am tresărit ușor.

– Ba nu!

Kieran a rânjit larg.

– Deci ai auzit?

– Da. Am dat drumul pernei și l-am plesnit peste braț. Și nu sunt deloc obsedată de ce-ai zis tu. Doar că sunt înconjurată de oameni care au o obsesie *nesănătoasă* pentru a mă enerva.

A chicotit pe sub mustață.

– Probabil e din pricina *notam*-ului. E singurul lucru care-mi vine în minte. Are sens. Într-un fel.

Am ridicat din sprâncene.

– Ce înseamnă *într-un fel?* Zeitățile puteau comunica astfel cu vârcolacii?

– Din câte știu eu, nu, mi-a zis el, privindu-mă atât de atent, încât am avut impresia că *încerca* să vadă în mintea mea. Dar cum crezi că a comunicat Nyktos cu lupii *kiyou?* Ei n-ar fi înțeles limbajul. Nu cel vorbit. A comunicat direct cu mințile lor.

Capitolul optsprezece

Mi s-a pus un gol în stomac, și m-am holbat la Kieran.

– Dar atunci, cum de pot să… M-am oprit. Nu are sens, Kieran. Înțeleg că port în mine sângele lui Nyktos și chiar și pe al lui Malec, dacă Alastir a spus adevărul, dar asta nu explică de ce abilitățile mele sunt atât de puternice, din moment ce, de când mă știu, nici unul dintre părinții mei n-au avut aceste daruri. Nici Ian. Și, da, știu că s-ar putea să nu fi fost întru totul fratele meu, am zis eu înainte să-mi amintească asta. Dar, dacă sunt urmașa lui Malec și-a uneia dintre amantele lui, atunci trebuie să se fi întâmplat cu câteva generații în urmă. Cum de am atât de mult *eather* în mine?

– Bună întrebare, a zis el după o clipă de gândire. Poate că abilitatea ta de-a comunica cu noi așa cum a făcut Nyktos cu lupii *kiyou* se datorează faptului că ai făcut Ascensiunea. Tot sângele tău de muritor a fost înlocuit cu sânge atlantian. Poate că asta… nu știu, a deblocat ceva în tine.

– De parcă aș fi o ușă?

Kieran a zâmbit sarcastic.

– O analogie mai bună ar fi cea a unui cufăr care s-a descuiat în tine, dar, chiar și înainte să treci prin Ascensiune, darurile tale erau mult mai puternice decât ar fi trebuit să fie, așa că…

Kieran și-a întors brusc capul spre ușile cu zăbrele, mijind ochii la întunericul de după ele.

Am pus perna la o parte.

– Ce este?

– Nu știu. Mi s-a părut c-am auzit ceva. S-a ridicat, concentrându-și atenția asupra ușilor închise, și a scos din cizmă un pumnal îngust cu lama lungă. Rămâi aici!

Să rămân aici? Am strâmbat din nas și m-am întins iute peste pat, aproape răsturnând platoul cu resturi de carne și brânză. Am înșfăcat pumnalul din os de vârcolac, l-am scos din teacă și m-am ridicat.

– Și bineînțeles că nu ai de gând să stai locului, a bombănit Kieran, deschizând una din ușile duble.

– Nu.

L-am urmat.

Kieran a ieșit pe verandă. Singura lumină care se vedea era cea care se revărsa dinspre dormitor și cea de la un felinar mic de deasupra unui șezlong de afară. A privit spre zidul situat la câțiva metri mai încolo și-a înaintat, dând la o parte o perdea transparentă.

S-a crispat.

M-am uitat spre copaci și spre zidul de dincolo de ei, abia reușind să disting în lumina lunii lujerii grei de pe zid.

– Ce e?

– Sage patrula pe această porțiune de zid. E vârcolac, mi-a explicat el. N-o văd nicăieri.

Un strigăt s-a auzit din stânga noastră, în apropierea grajdurilor. M-am răsucit și am ieșit din patio pe piatra caldă încă de la soarele

din ziua aceea.

Kieran m-a prins de braț.

– Să nu cumva...

M-am smucit din strânsoarea lui, ridicându-mi privirea spre el, surprinsă. Nu-mi venea să cred că mă oprea.

– Se-ntâmplă ceva. Casteel e…

– Cas va fi bine, s-a răstit el, trăgându-mă din nou spre micul patio îngrădit. Știu că știi să lupți. Ești o dură, Poppy. Dar nu doar că Prințul m-ar ucide dacă ai păți ceva, dar ești și Regina noastră.

Am tras scurt aer în piept.

– Nu sunt regina nimănui. Sunt doar Poppy.

– Indiferent că vei revendica sau nu tronul, ești tot *Liessa* noastră.

– Deci te aștepți să m-ascund? Asta înseamnă să fii Regină pentru vârcolaci? M-am încruntat la el, simțindu-i arsura acidă a furiei și apăsarea mai grea a îngrijorării. Era o experiență nouă să simt orice altceva în afară de un amuzament sarcastic din partea lui Kieran. Ce fel de Regină aș fi atunci?

Maxilarul i s-a încleștat.

– O Regină care rămâne în viață.

– Și care nu e demnă de cei dispuși să se sacrifice pentru a o apăra, m-am răstit eu, străduindu-mă să-mi amintesc că reticența lui izvora din îngrijorare. Și-acum, dă-mi drumul la braț!

– Sau?

Nu m-am mai gândit la posibilele lui bune intenții.

– Sau te voi forța să-mi dai drumul.

Când și-a coborât capul, ajungând aproape la același nivel cu mine, i-am văzut ochii deschiși la culoare arzând strălucitori.

– Ești deja demnă de cei care te protejează, mi-a spus el apăsat. Un lucru enervant, de altfel.

Mi-am smucit din nou brațul.

– Sunt ușor nedumerită.

– Dacă n-ai fi fost atât de curajoasă, viața mea și-a lui Casteel ar fi fost mult mai ușoară, a bombănit el, dându-mi drumul la braț. Ai grijă să nu mori!

– Ce-ai zice să ai tu grijă să nu mori, eh? am ripostat eu, iar el s-a încruntat la mine. Apropo, vom discuta despre asta mai târziu.

– Abia aștept, a bombănit Kieran.

Înainte să apuc să-i răspund, am auzit un alt strigăt. M-am întors în direcția din care se auzise. Era mai aproape, urmat imediat de un mârâit răsunător.

Fără vreun avertisment, lumini s-au aprins peste zid, speriindu-mă. M-am dat în spate, lovindu-mă de Kieran, care și-a pus mâna pe umărul meu, ajutându-mă să-mi mențin echilibrul, în timp ce raze de lumină strălucitoare au pătruns prin copaci și prin tufele înflorite.

O umbră s-a desprins de lângă un copac și-a pășit într-o pâlnie de lumină. M-a străbătut un val de răceală. Am văzut în fața noastră un bărbat palid, cu pieptul gol, cu fața ascunsă de-o mască familiară de Descendent.

Am simțit înțepături pe piele când m-am gândit la ultimele cuvinte ale lui Alastir. „Crezi că se va sfârși cu mine?” Sperasem că

da, însă bărbatul din fața noastră era dovada că acțiunea în care fusese implicat Alastir nu se sfârșise odată cu moartea lui.

– La naiba, a bombănit Kieran pe sub mustață când cel puțin încă o duzină au ieșit din spatele copacilor și al tufelor din curte.

– Bănuiesc că nu sunt Descendenți prietenoși, nu? am întrebat eu.

Descendentul aflat cel mai aproape de noi și-a desfăcut un pumnal de la șold.

– Am să consider că nu, mi-am răspuns eu singură la întrebare, și pulsul mi s-a iuțit în timp ce m-am holbat la pumnal. Și voi presupune și că nu mai au nici o intenție de-a nu mă ucide imediat.

– Nu se va-ntâmpla așa ceva, mi-a promis Kieran.

– Nu. Nu se va-ntâmpla. Am apucat mai strâns pumnalul din os de vârcolac și m-am uitat la ei. Din câte mi-am dat seama, toți păreau a fi bărbați. Cu siguranță făceau parte din frăția despre care vorbise Alastir, dar nu însemna că erau implicați toți Descendenții. Deși, dacă ar fi fost cineva în Atlantia care să mă considere Fecioara, o unealtă în mâna Ascendenților, aceia ar fi fost ei, cu siguranță.

Mi-am deschis larg simțurile și am simțit… o pustietate rece.

– Nu… Nu simt nimic din partea lor, am șoptit eu, concentrându-mă la cel cu lama închisă la culoare. Descurajată, mi-am dat seama că încă nu simțeam nimic. Ca la Ascendenți.

– Nu sunt Ascendenți, mi-a spus Kieran, adulmecând aerul cu nările fremătându-i.

Bărbații aceștia care stăteau în razele de lumină aveau ceva… straniu. Ceva ce n-avea de-a face cu inabilitatea mea de-a le citi emoțiile. M-am înfiorat toată când m-am holbat la ei. Era pielea lor.

Părea subțire ca hârtia și mult prea palidă, de parcă n-ar mai fi avut strop de sânge în vene. Mi s-a strâns stomacul.

– Sunt oare… Nu sunt atlantieni, nu-i așa? Sau orice altă spiță?

– Nu, a mârâit Kieran. N-am idee ce sunt *creaturile* astea.

– Creaturi?

Am înghițit în sec, instinctul cerându-mi să mă îndepărtez cât mai mult de aceste creaturi. Și Temuții îmi provocau mereu aceeași reacție, dar nu fugeam de ei și n-aveam să fug nici acum.

Kieran și-a plecat bărbia.

– N-am idee ce naiba sunteți, dar vă recomand să renunțați la orice ați plănui.

O mișcare de-a lungul zidului mi-a captat atenția. Un alt bărbat mascat stătea ghemuit acolo, cu pielea rozalie, nu de nuanța morții. Mi-am deschis simțurile și-am simțit un gust… de ceva uscat, ca lemnul de stejar, ca whisky-ul… aproape cu aromă de nucă. Hotărâre. Cel de pe zid era diferit. În primul rând, era în viață. Am mijit ochii la un lanț de culoarea fildeșului cu gri-maroniu care-i atârna peste piept. M-a străbătut un val de furie ca un roi de viespi. În clipa aceea, s-a șters orice urmă de îndoială cu privire la ce voiau. Legăturile acelea nu aveau să-mi mai atingă vreodată pielea.

– Nu ai idee ce păzești, vârcolacule, a spus bărbatul mascat, cu vocea înăbușită de mască. Ce încerci să protejezi.

– Ba știu întocmai pe cine protejez, i-a zis Kieran.

– Ba nu știi, dar vei afla, a răspuns bărbatul. O vrem doar pe Fecioară.

– Nu sunt Fecioara. Am întâmpinat cu bucurie furia învăpăiată ce începea să pună stăpânire peste mine. A înăbușit durerea pricinuită de mâhnirea stârnită de faptul că și alții erau de aceeași părere ca Alastir. Am alungat-o, înainte ca tristețea să prindă rădăcini în sufletul meu.

– Ai prefera să ți se spună Cea Binecuvântată? Aleasa? a ripostat el. Sau poate ai vrea să ți se zică Vestitoarea? Aducătoarea de Moarte și de Distrugere?

Am încremenit. Mai auzisem titlurile cu pricina, dar le uitasem. Jansen îl numise pe Nyktos într-un mod asemănător. Am simțit un bâzâit și vibrații în piept.

– Dacă crezi într-adevăr că asta sunt, atunci ești un nesăbuit de mă amenințI.

– Nu sunt deloc nesăbuit. Bărbatul a întins mâna, desfăcând lanțul de pe umăr. Tu, cea prevestită în oase, n-ar fi trebuit să supraviețuiești în noaptea aia din Lockswood.

Mi s-a făcut pielea de găină, și am încremenit, șocată. N-avea de-a face cu așa-numita profeție. *Lockswood*. Nu mai auzisem pe nimeni rostind numele acelui sătuc de ani buni. Nici măcar Alastir nu-l spusese.

Dar era limpede că Alastir îi împărtășise acestui bărbat lucrurile la care luase parte cu mulți ani în urmă.

– Cine ești?

– Nu sunt nimeni. Sunt toți. S-a ridicat lent. Iar tu vei fi regina nimicului. Ucideți-o!

Creaturile din fața noastră s-au mișcat la unison, năpustindu-se spre noi. Mârâitul care s-a desprins din gâtlejul foarte muritor al lui Kieran ar fi trebuit să-i pună pe fugă, însă nu s-a întâmplat așa. Mai mulți ne-au înconjurat. Înjurând într-un hal care i-ar fi înroșit până și lui Vikter urechile-i călite, m-am plecat pe sub lovitura amplă a unui atacator. Aerul s-a umplut de un miros floral stătut când Kieran și-a înfipt lama ascuțită a pumnalului în gâtlejurile a două creaturi.

– Pe toți zeii! a exclamat Kieran când mi-am făcut apariția în spatele creaturilor cu măști de Descendenți și-am lovit cu piciorul, izbind cu călcâiul în partea din spate a unei rotule.

Creatura n-a scos nici un sunet când genunchiul i-a cedat. M-am răsucit în aceeași clipă și mi-am înfipt pumnalul în pieptul altuia. Mirosul acela stătut s-a intensificat pe măsură ce o substanță neagră uleioasă mi-a împroșcat mâna.

Cu siguranță nu era sânge.

Am icnit când mi-am eliberat pumnalul. Creatura s-a împleticit, apoi s-a frânt… fărâmițându-se într-o pulbere fină de mizerie și ulei negru care strălucea cu nuanță purpurie în lumină. Ceva asemănător pățiseră și cavalerii regali după ce fuseseră înjunghiați cu lama de hematit, doar că pielea și trupurile li se crăpaseră mai întâi. Creaturile astea doar explodau într-un gheizer de scârboșenie mov ce mirosea a flori de liliac râncezite.

Pe când cealaltă creatură a început să-și recapete echilibrul, m-am învârtit și mi-am înfășurat brațul pe după capu-i mascat. M-am tras

în spate și mi-am împlântat pumnalul în punctul slab de la baza craniului. I-am dat drumul, sărind în spate înainte să erupă.

– Ce sunt creaturile astea? am strigat eu, dându-mă în spate de lângă pata uleioasă lăsată de cei doi.

– N-am idee. Kieran l-a mai eliminat pe unul, strâmbându-se dezgustat. Doar ucide-i.

– Ah, păi, mă gândeam să păstrez una. Am simțit degete reci, cleioase, trecându-mi peste braț în timp ce m-am învârtit. Știi tu, ca…

– Dacă zici animal de companie, te voi considera și mai dementă decât Cas.

– Aveam de gând să zic prieten.

Kieran m-a privit, ridicând din sprâncene.

– E chiar mai rău.

M-am năpustit înainte și-am apucat marginea unei măști. Am tras tare de ea. Frânghia s-a rupt. Masca a alunecat…

– Zeilor mari! am țipat eu, împleticindu-mă în spate.

Creatura nu avea față.

Nu chiar. Nu avea nas. Nici gură. Doar niște fante negre subțiri în locul în care ar fi trebuit să fie ochii. În rest, doar carne palidă, subțire și netedă.

Avea să-mi rămână întipărită în minte pe vecie.

– Ia-o înapoi! Poftim! I-am aruncat masca de bronz înapoi. Masca de metal i-a ricoșat din piept și-a picat pe jos. Creatura și-a plecat capul într-o parte.

– Ce? a întrebat Kieran, întorcându-se spre mine. Fir-ar să fie, e un… Cred că e un Stârv.

– Un *ce*?

– Ceva ce nu-și are locul aici.

– Nu m-ajută deloc. Am arătat spre el cu pumnalul. N-are față!

– Văd asta.

– Cum respiră, atunci?

– Nu… A mârâit când una dintre creaturi i-a sărit în spate. S-a aplecat și-a răsturnat-o de pe el… E momentul să pui întrebări, *Poppy*.

Ce-i drept, totuși cum putea să respire fără gură sau nas?

Creatura, Stârvul, a venit spre mine, și m-am forțat să-mi revin din înfiorare. Trebuia să mă concentrez, deoarece cel care se părea că avea gură și putea vorbi știa despre Lockswood. Aveam să mă pierd cu firea mai târziu din pricina lor. I-am parat atacul, împlântând pumnalul adânc în pieptul creaturii. Nu am reușit să mă mișc la fel de rapid ca înainte, lichidul negru stropind partea din față a cămășii lui Casteel.

M-am învârtit și l-am văzut pe bărbatul de pe zid. Am înaintat cu pași apăsați, ignorând pietrele ascuțite de sub picioarele-mi goale.

Un alt Stârv a țâșnit spre mine, și m-am pregătit. Și-a ridicat sabia, dar eu am lovit prima, înfigând pumnalul sub marginea măștii. M-am tras din nou în spate, iar trupul i s-a pulverizat în câteva secunde. M-am întors și l-am văzut pe Kieran împlântându-și pumnalul în gâtul altuia. M-a privit în timp ce creatura a explodat într-o mâzgă mov.

– Ochii tăi, mi-a zis el, trecându-și dosul mâinii peste față. Sunt foarte strălucitori.

Da?

Am simțit bâzâitul din piept ca o șoaptă în sânge și m-am întors din nou spre zid. Bărbatul era tot acolo, iar energia ce creștea în mine semăna cu cea pe care o simțisem în Odăile lui Nyktos. Inima mi-a tresăltat când o altă creatură mascată și-a făcut apariția în lumina strălucitoare. Am apucat mai strâns pumnalul, împotrivindu-mă atracției vibrației. Nu voiam să apelez din nou la acea putere. Nu până nu aveam s-o înțeleg întru totul și să știu că o puteam opri.

Am simțit o mână umedă prinzându-mă de braț. Îngăduind ca toate acele dimineți și după-amiezi petrecute cu Vikter să preia controlul, m-am răsucit spre interior și mi-am întins piciorul. Stârvul nu se așteptase la mișcarea aceea sau poate m-am mișcat pur și simplu mai repede decât putea el reacționa. I-am retezat picioarele și apoi mi-am înfipt cuțitul direct în pieptul lui. Am sărit în picioare și m-am întors, dând nas în nas cu altul.

Creatura și-a ridicat sabia, iar eu m-am năpustit înainte, blocându-i lovitura și înfigându-mi pumnalul adânc în piept. L-am scos și am țâșnit într-o parte, în timp ce s-a destrămat. Mi-am ridicat privirea spre silueta înaltă care a înlocuit-o pe cea căzută…

M-am tras un pas în spate. Era tatăl lui Casteel, cămașa lui crem împroșcată de asemenea cu lichid mov roșiatic. Oare câte astfel de creaturi umblau pe-acolo? M-a privit din cap până-n picioare, și-am simțit valuri de surpriză emanând dinspre el. Cam pe-atunci mi-am

amintit că eram îmbrăcată doar cu cămașa lui Casteel… Cămașa lui care acum era distrusă.

Zeilor mari!

Nu puteam și eu să-i cunosc familia lui Casteel în circumstanțe normale?

– Bună, am zis eu ușor, îndreptându-mă de spate.

Regele Valyn a ridicat din sprâncene, după care s-a năpustit asupra mea, ridicându-și sabia. Mi-a stat inima-n loc, și m-a cuprins un sentiment de panică. Am încremenit, îngrozită, nevenindu-mi a crede. Avea să…

M-a apucat de braț în același timp în care și-a împins sabia în față și m-a tras într-o parte. Mi s-a tăiat răsuflarea, și m-am împleticit, descoperind un Stârv mascat străpuns de sabia regelui.

– Mulțumesc, m-am bâlbâit eu, în timp ce creatura s-a fărâmițat.

M-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori.

– Ai crezut că am să te lovesc? a întrebat.

– Eu…

Zeilor mari, da, chiar așa crezusem.

În clipa aceea, Casteel a ieșit din umbre, stropit cu sânge mov pe trăsăturile și protuberanțele izbitoare ale chipului său. Nu era singur. Era flancat de alte câteva gărzi. A privit drept spre mine, căutând să vadă dacă fusesem rănită. Nu aveam nici o rană nouă, dar, de-aș fi avut, știu că le-ar fi găsit. A venit cu pași apăsați drept spre mine, cu sabia mânjită de orice substanță ar fi fost în creaturile alea coborâtă pe lângă corp. M-a privit drept în ochi cu ochii strălucitori ca stelele. Mi s-a tăiat răsuflarea când m-a cuprins pe

după mijloc și m-a tras la pieptul lui. Căldura trupului a pătruns iute prin cămășile noastre. Când și-a coborât gura spre a mea a fost de parcă n-ar mai fi fost nimeni altcineva în grădină… Cu siguranță nu tatăl lui, pentru că m-a sărutat cu sălbăticie și profund, făcându-mi inima să-mi bată nebunește.

Când și-a desprins gura de pe a mea, gâfâiam ușor. Și-a lipit fruntea de-a mea, ținându-mă strâns. M-a întrebat cu o voce bogată și răgușită:

– Câți ai ucis?

– Câțiva, am răspuns eu, apucându-l cu mâna liberă de partea din față a cămășii.

Și-a trecut buzele peste urechea mea.

– Câțiva?

– Destul de mulți, m-am corectat eu.

Casteel m-a sărutat pe obraz.

– Așa te vreau.

Cineva și-a dres glasul, și am bănuit că fusese tatăl lui Casteel. Obrajii mi s-au încălzit și apoi mi s-au făcut ca para focului, și l-am auzit pe Kieran spunând:

– Ești singurul vinovat pentru inabilitatea lui Cas de a-și aminti că nu e singur.

Regele Valyn a chicotit aspru.

– Ai dreptate.

Casteel m-a sărutat în centrul frunții.

– Ești bine?

– Da. Tu?

– Mereu.

Am zâmbit ușor când l-am auzit, însă zâmbetul mi-a pierit repede. M-am tras din îmbrățișarea lui Casteel, bălăbănindu-mă, și m-am întors spre zid, uitându-mă de-a lungul lui.

Fir-ar să fie, zidul era gol.

– A dispărut, m-am răstit eu.

– Cine? m-a întrebat Casteel.

M-a încercat o senzație fierbinte de frustrare.

– Creaturile astea erau însoțite de un bărbat. Știa despre Lockswood.

– Lockswood? a întrebat tatăl lui Casteel.

– E lângă valea Niel din Solis. M-am întors spre Casteel. Era nefiresc de nemișcat, și simțeam mânia ce zvâcnea în el. Hanul în care s-au oprit părinții mei peste noapte, în noaptea în care au atacat Temuții, se afla în satul Lockswood. Unde au murit părinții mei. E limpede că Alastir i-a zis acestui Descendent despre noaptea cu pricina.

– Nu era un Descendent, a zis regele Valyn, iar eu și Casteel ne-am întors spre el. S-a aplecat, ridicând o mască ce-i căzuse creaturii. Iar creaturile alea mascate? Zeilor, nu doar că n-au ce căuta aici, ci nici măștile pe care le purtau n-aveau nimic de-a face cu Descendenții.

L-am privit pe Casteel, confuză. S-a încruntat, privind în jos spre masca pe care o ținea tatăl lui.

– Descendenții purtau astfel de măști în Solis, ca să-și ascundă identitatea, a zis el.

– Însă n-au fost primii care le-au purtat, a zis tatăl lui. Nevăzuții le-au purtat primii.

Capitolul nouăsprezece

– Nevăzuții? am repetat eu.

– Îți bați joc de mine, nu-i așa? a întrebat Casteel. Aveam impresia că Nevăzuții fie s-au împrăștiat, fie au pierit cu mult înainte de Războiul Celor Doi Regi.

– Așa am crezut cu toții, a zis Regele Valyn. Până de curând.

– Ce sunt Nevăzuții, mai exact? am întrebat eu.

Regele s-a uitat peste umăr, și-atunci am observat o femeie. Era înaltă și musculoasă, avea pielea de un maroniu-deschis cu subtonuri aurii, părul negru ca tăciunele în lumina reflectoarelor, prins la spate, într-o cosiță strânsă, aparte, mult mai îngrijită decât cea pe care o purtam eu de obicei. Era îmbrăcată în alb, la fel ca gardienii Coroanei, însă centrul pieptului îi era ornamentat cu auriu. Ținea o sabie într-o mână, iar la spate i se vedea mânerul alteia. Regele i-a poruncit ceva, iar ea a încuviințat din cap. S-a întors, și-a vârât sabia-n teacă, apoi a fluierat jos.

Câțiva gardieni și-au făcut apariția din umbrele copacilor și din spațiile în care nu pătrundeau luminile reflectoarelor.

– Cercetați incinta, a poruncit ea. Asigurați-vă că nu e nimeni care n-ar trebui să fie aici.

I-am privit pe gardieni plecând grăbiți, împărțindu-se și îndreptându-se în direcții diferite, trecând pe lângă Jasper, care venea apăsat spre noi în forma lui de vârcolac. Indiferent cine era

femeia, avea o poziție de comandă. Peste câteva momente, era singurul gardian rămas.

Regele s-a întors spre noi – spre mine.

– Ai vrea să intrăm? mi-a propus el. Se pare că ai fost surprinsă nepregătită pentru luptă și musafiri.

Conștientă de pumnalul pe care-l țineam în mână, mi-am încrucișat brațele peste piept.

– Să mă îmbrac mai adecvat nu va schimba faptul că m-ai văzut deja doar într-o cămașă, am zis eu, surprinzându-mă și pe mine însămi. Nu eram deloc obișnuită cu atât de multă piele expusă, dar, la o adică, tocmai înfruntasem niște creaturi fără față. Faptul că mi se vedeau picioarele nu se încadra nici măcar pe lista primelor cincizeci de lucruri pentru care îmi făceam griji în momentul respectiv. Mi-e bine așa, dacă ți-e și ție. Aș vrea să aud ce sunt Nevăzuții.

Am simțit amuzament emanând atât din Regele Valyn, cât și din fiul lui. Regele a zâmbit cu jumătate de gură, zâmbet ce mi-era foarte cunoscut, și-a naibii să fiu de nu se vedea o urmă de gropiță.

– Mi-e bine, a zis el, înmânându-i masca femeii gardian, care și-a vârât sabia în teacă. Ea e Hisa Fa'Mar. E printre cei mai de încredere oameni ai mei. Comandantul Gărzii Coroanei.

Femeia a înaintat, și-am știut din clipa în care am văzut-o că era atlantiană, poate chiar din linia fundamentală. S-a înclinat ușor, mai întâi către Prinț, apoi către mine.

– Nu cred că ne-am mai întâlnit, a spus Casteel.

– Așa este. Nu ne-am mai întâlnit. A zâmbit scurt, apoi m-a privit cu ochii aurii. Ești destul de pricepută în luptă. Te-am văzut puțin, a adăugat ea. Ai fost antrenată?

– Da. N-ar fi trebuit, dar n-am vrut să fiu neajutorată, ca în noaptea în care un grup de Temuți au atacat hanul în care ne aflam eu și părinții mei, am explicat eu când am simțit gustul proaspăt și înviorător al curiozității ei, conștientă de faptul că Regele Valyn asculta cu atenție. Unul dintre gardienii mei personali m-a antrenat, ca să mă pot apăra singură. A făcut-o pe ascuns, riscându-și cariera și poate chiar viața, dar așa era Vikter, foarte curajos.

– Era? m-a întrebat Regele Valyn încet.

Mi s-a pus un nod dureros în gât, așa cum se întâmpla mereu când mă gândeam la Vikter.

– A fost ucis de Descendenți în atacul din timpul Ritualului. Mulți oameni au murit în noaptea aceea – oameni nevinovați.

– Îmi pare rău să aud asta. Am simțit empatie dinspre el. Și să aflu că cei care sprijină Atlantia au fost răspunzători.

– Mulțumesc! am murmurat eu.

S-a holbat îndelung la mine, apoi a spus:

– Nevăzuții au fost o frăție străbună care a început cu cel puțin o mie de ani în urmă, după ce s-au născut mai multe generații de atlantieni și au prins rădăcini și alte spițe. În mare, cam pe când… A tras adânc aer în piept. Cam pe când zeitățile au început să interacționeze mai mult cu muritorii care trăiau în ținuturi aflate departe de granițele inițiale ale Atlantiei. Străbunii au început să se

teamă că atlantienii și celelalte spițe nu le sprijineau întru totul deciziile privitoare la muritori.

– Și ce fel de decizii luau? am întrebat eu, temându-mă întru câtva de răspuns, judecând după ceea ce mi se spusese deja.

– Zeitățile voiau să unească toate ținuturile, mările și insulele într-un singur regat, a zis Regele Valyn.

Nu mi s-a părut chiar atât de rău… preț de-o clipă.

– Nu a contat că unele dintre acele ținuturi aveau deja conducători. Credeau că puteau îmbunătăți viața celorlalți, așa cum au făcut cu ținuturile situate imediat după munții Skotos care fuseseră deja ocupate de muritori. Numeroși atlantieni și alte spițe nu erau de-acord cu ele, considerând că cel mai bine era să își concentreze atenția și energia asupra vieții atlantienilor. Zeitățile se temeau că urma să aibă loc o revoltă, așa că i-au creat pe Nevăzuți, ca să funcționeze ca un soi de… rețea de spioni și soldați, meniți să înăbușe orice tip de rebeliune înainte să înceapă măcar. Au reușit să obțină acest lucru păstrând secretă identitatea Nevăzuților. Astfel, se puteau mișca nedetectați printre cei din Atlantia, ca spioni. Iar când sosea momentul să fie văzuți și auziți, purtau măști sculptate, astfel încât să se asemene cu vârcolacii.

– Într-un fel, l-au imitat pe Nyktos, a adăugat Kieran și și-a șters fața cu dosul palmei. Evident, a fost o încercare destul de jalnică, dar mă rog.

– Ce părere au avut vârcolacii despre asta? m-am întrebat eu cu voce tare.

– Nu cred că i-a deranjat la momentul respectiv, a răspuns tatăl lui Casteel, în timp ce Jasper ne dădea târcoale, cercetând întruna să vadă dacă erau semne că ar mai fi fost și alți intruși. Pe atunci, și Nevăzuții, și vârcolacii aveau aceleași țeluri: să le protejeze pe zeități. Sau cel puțin așa au crezut vârcolacii.

Aveau aceleași țeluri *pe atunci*. Era limpede că țelurile cu pricina se scindaseră și se schimbaseră.

– Nevăzuții nu semănau deloc cu vârcolacii. Erau mai degrabă ca un grup de extremiști, a spus Casteel. Atacau pe oricine considerau că era o amenințare la adresa zeităților, fie că persoana respectivă doar punea întrebări, fie că nu era de acord cu voia zeităților.

– Îmi amintește de Ascendenți. Degetele goale de la picioare mi s-au încovoiat pe piatră. Nu te puteai îndoi de nimic. Dacă o făceai, erai considerat un Descendent, lucru care nu se sfârșea cu bine pentru tine. Dar, dacă Nevăzuții au fost proiectați astfel încât să le apere pe zeități, atunci de ce m-ar ataca?

– Pentru că așa au fost la început, dar au sfârșit diferit. M-a privit scurt în ochi. Nevăzuții au depus jurământ față de Coroană și de regat, dar nu și față de capetele pe care sunt așezate coroanele. În cele din urmă, s-au întors împotriva zeităților. Încă nu se știe clar din ce motiv, însă au început să considere că unele dintre alegerile zeităților în ce-i privea pe muritori nu mai erau în interesul Atlantiei.

M-am gândit numaidecât la Alastir și la Jansen. Era întocmai ce susținuseră amândoi. Că faptele lor fuseseră în interesul regatului.

– Așa că au fost demobilizați, a continuat Regele Valyn. Sau asta a crezut toată lumea timp de cel puțin 1 000 de ani.

– Chiar crezi că Alastir a fost implicat? a întrebat Casteel cu un surâs disprețuitor. Un grup de bărbați care se simt emasculați de faptul că gardienii Atlantiei sunt toți femei, așa că se agață cu disperare de grupul lor secret special?

– Alastir a spus că făcea parte dintr-un soi de frăție, i-am amintit eu lui Casteel. Își spunea protector al Atlantiei.

– N-am știut nimic despre implicarea lui Alastir în toate acestea înainte de atacul din Odăile lui Nyktos, a zis tatăl lui. Dar, după ce-am văzut măștile la ruine, am început să mă-ntreb dacă nu cumva erau implicați Nevăzuții. Dacă nu cumva s-au întors și dacă nu cumva se află în spatele multor altor fapte.

M-am gândit la ce-mi spusese Kieran înainte. Casteel se gândea la același lucru.

– Te referi la culturile distruse, la incendii și la vandalism?

Tatăl lui a încuviințat din cap, strângând din buze.

– Nu credem că au fost activi în tot acest răstimp, a zis Hisa. Sau, dacă au acționat, n-au făcut-o în baza unor așa-zise jurăminte. Însă toate astea s-au schimbat. Și s-au schimbat înainte să se afle veștile despre Prinț… S-a oprit, și fruntea i s-a încrețit, părând să caute o formulare potrivită pentru ce voia să spună în continuare. S-au schimbat înainte să se afle veștile despre situația încurcată dintre tine și Prinț.

Situație încurcată suna mult mai puțin straniu decât răpire, așa că trebuia să recunosc: știa cum să se poarte cu tact.

– Cum puteți fi siguri că ei sunt răspunzători de vandalisme? a întrebat Kieran.

– Din pricina măștii, a zis Hisa, ridicând-o pe cea pe care încă o ținea în mână. Am găsit o mască la locul unui incendiu care a distrus mai multe case, lângă apă. Nu eram convinși că aveau legătură… Încă nu există dovezi concrete. Dar acum? S-a uitat spre curtea care acum era goală. Și ținând cont de faptul că au purtat măștile la ruine? Cu siguranță au legătură.

– Eu așa cred, am zis eu. Îmi amintește de Ascendenți. Se foloseau de teamă, jumătăți de adevăruri și minciuni sfruntate ca să-i controleze pe cei din Solis. Stârneau deseori isterie, așa cum a făcut ducele după atacul de pe Metereze. Mai ții minte? I-am aruncat o privire lui Casteel, care a încuviințat din cap. A dat vina pe Descendenți pentru atacul Temuților, când, de fapt, ei i-au creat pe monștrii aceia. Dar, procedând astfel, creând neliniște și suspiciune în rândul oamenilor, le-a fost mai ușor să-i controleze. Pentru că oamenii erau prea ocupați să se arate cu degetul unii pe alții, în loc să se unească și să-i considere pe Ascendenți rădăcina suferinței lor.

Mi-am împins o șuviță de păr în spate, nefiind obișnuită ca atât de mulți oameni să mă asculte… să mă privească.

– Doar mă gândeam că, dacă Nevăzuții se află în spatele distrugerii de culturi și al vandalismului, s-ar putea să facă toate acestea ca să stârnească și mai multă neliniște… Ca să-i înfurie pe oameni sau să-i facă să fie bănuitori, tocmai la timp ca să le ofere pe cineva pe care să dea vina pentru tot ce se-ntâmplă.

– Acel cineva fiind tu? a întrebat Regele.

Mi-am simțit mușchii încordându-se.

– Așa se pare.

Regele Valyn și-a înclinat capul și m-a cercetat cu atenție.

– Neliniștea și nesiguranța sunt doi factori destabilizatori puternici în orice societate. Oricât de măreață ar fi o societate, poate fi destrămată de la interior, bucățică cu bucățică, deseori slăbind fundația până se prăbușește, înainte ca măcar să-și dea careva seama de ceea ce se-ntâmplă.

– Am o mulțime de întrebări, am anunțat eu de cum Casteel m-a condus înapoi spre odaia noastră, iar Regele Valyn a plecat.

– Nu există persoană în tot regatul care să fie surprinsă de asta, a zis Kieran, închizând ușile dinspre verandă după el. Câtuși de puțin.

I-am văzut buzele lui Casteel zvâcnind, iar eu m-am întors încruntată spre vârcolac.

– Îmi pare rău! Poate că oamenii fără fețe sunt la ordinea zilei în Atlantia, dar eu nu sunt obișnuită cu așa ceva.

– Nu sunt la ordinea zilei, a răspuns Casteel, încercând să mă conducă spre odaia de îmbăiat.

– Iar noi doi trebuie să discutăm ceva rapid, am continuat eu, oprindu-mă.

Casteel a oftat apăsat.

– Chiar trebuie? a întrebat Kieran, ridicând din sprâncene.

– O, da, trebuie să vorbim despre ce-ai încercat să faci afară.

Casteel și-a întors lent capul spre vârcolac.

– Ce-ai încercat să faci?

Kieran și-a încrucișat brațele peste piept.

– Am încercat s-o fac să rămână înăuntru, în siguranță.

Casteel a izbucnit în râs, tare, aspru.

– Și cum a mers?

– Pe cât de nedureros îți poți închipui și tu că a mers, a răspuns Kieran sec. Doar subliniam că ai prefera să nu fie rănită și cine este ea pentru tine, pentru mine și…

– Casteel nu mi-a cerut niciodată să nu lupt, l-am întrerupt eu. Și el e *soțul* meu.

Casteel și-a plecat capul spre al meu, iar din piept i-a izbucnit un sunet jos, huruit.

– Soț. M-a sărutat pe tâmplă. Îmi place la nebunie să te aud spunând asta. Și-a ridicat capul și s-a uitat spre Kieran. Soția mea se poate apăra singură. Știi asta.

– Știu.

Am mijit ochii la el.

– Se pare c-ai uitat.

– Ba n-am uitat. Kieran l-a privit în ochi pe Casteel, și maxilarul i s-a contractat. Lucrurile sunt diferite acum, și o știi și tu.

– Ba nu sunt. M-am eliberat din strânsoarea lui Casteel. Nu sunt Regină, dar, așa cum am spus, și dacă aș fi, n-aș fi niciodată genul de Regină care se așteaptă ca alții să-și riște viața, în timp ce eu stau locului și nu fac nimic. Nu voi fi niciodată așa și mă-ndoiesc serios că, vreodată, Casteel ar fi un astfel de Rege.

– N-aș fi. Casteel a venit în spatele meu, cuprinzându-mă cu brațele pe după mijloc. Nu doar că se poate apăra singură, am repetat eu, dar și trebuie să fie în stare să se apere singură. Și tocmai de-aceea *i se va îngădui* să o facă, indiferent că este Regina sau Prințesa noastră.

Mi-a crescut inima-n piept, atât de repede, încât mi s-a părut o minune că nu mi-am luat zborul până-n tavan. Casteel… mă înțelegea pur și simplu. Înțelegea nevoia mea de a nu fi niciodată lipsită de ajutor.

– Ești singura persoană în care am cu adevărat încredere când vine vorba despre Poppy. Doar în tine, a continuat Casteel, și mi s-a tăiat ușor răsuflarea. Știu că îngrijorările tale au în spate bune intenții și o știe și Poppy.

Buzele mi-au rămas pecetluite.

Casteel m-a strâns.

– Nu-i așa, Poppy?

M-am abținut de la a scoate o înjurătură.

– Da, știu asta. Și chiar știam, dar eram enervată și confuză din pricina lucrurilor care fuseseră spuse afară… Eram tulburată și neliniștită din pricina celor zise de bărbatul de pe zid. Știu că ai bune intenții.

Kieran și-a frecat maxilarul, și privirea i s-a mutat spre ușile dinspre terasă.

– Știu că te poți apăra singură. Nu de-asta te-am oprit, ci pur și simplu pentru că ești în pericol aici, deși n-ar trebui să fii. E singurul loc în care ar trebui să fii în siguranță. Și-a coborât mâna pe lângă

corp și s-a întors spre mine. Știu că nimic din toate astea nu înseamnă că ar fi trebuit să-ți spun să te retragi. Îmi pare rău!

Sinceritatea scuzelor sale era limpede din vocea lui. Avea gust de vanilie caldă, dar am simțit și-o aromă acră, la fel ca la Casteel, plus o durere-n piept. Nici unul din ei nu era răspunzător de ce se-ntâmplase aici.

– E în regulă, am zis eu, ridicându-mi privirea spre el. Mă voi asigura că voi fi în siguranță aici. *Noi* ne vom asigura de asta.

Kieran a încuviințat din cap, zâmbind slab.

– Să fiu al naibii de nu.

Am rânjit când l-am auzit.

– Ei bine, acum, că am clarificat lucrurile, știu că ai numeroase întrebări, a zis Casteel, întorcându-mă spre odaia de îmbăiat. Dar hai să te scăpăm mai întâi de asta! S-a oprit, apoi a adăugat: Și să te-mbrăcăm cu ceva curat.

Mi-am coborât privirea spre mâini și-am strâmbat din nas când am văzut că erau acoperite de pete mov.

– E sânge, măcar?

– Chiar nu știu, a zis Casteel și m-a condus spre oglinda din odaia de îmbăiat, apoi a dat drumul la robinete. A apucat o sticlă și mi-a pus în mâini săpun din acela dens, cu miros de pin. Orice-ar fi, miroase ciudat.

Am încuviințat din cap și mi-am frecat mâinile.

– Îmi aduce aminte de liliac stătut.

S-a încruntat și a apucat o bucată de săpun.

– Știi ce? Ai dreptate.

S-a întors și i-a înmânat săpunul lui Kieran. L-am privit în oglindă dându-și jos cămașa distrusă și aruncând-o într-o parte, apoi pornind robinetul de la duș. A început să curgă apă dintr-unul dintre dușurile suspendate.

– Cel despre care ai spus că stătea pe zid, a zis Casteel încet, atrăgându-mi atenția. A vorbit?

Am încuviințat din cap în timp ce mi-am săpunit antebrațele.

– Nu era ca restul. Era ori muritor, ori atlantian.

– Purta o mască argintie, a zis Kieran, iar mușchii spatelui și ai umerilor i s-au încordat când și-a plecat capul sub jetul de apă, curățându-și bine fața și părul tuns scurt. Ca Jansen la ruine. Avea și nenorocitele alea de legături din oase la el.

– Ce? s-a răstit Casteel.

– Așa-i, am zis eu, vârându-mi mâinile sub apa caldă.

– Oasele alea nu-ți vor mai atinge niciodată pielea. Vocea lui Casteel era amenințătoare și însetată de sânge, și m-a privit cu ochi reci ca două bucăți de jăratic înghețate. Îți făgăduiesc asta.

– Îmi făgăduiesc și singură asta, am murmurat eu, și m-a străpuns un junghi rece de neliniște când m-am gândit la Nevăzuți. Nimeni n-a mai rostit numele acelui sat de ani buni.

Maxilarul lui Casteel s-a încleștat în timp ce și-a trecut palmele peste antebrațele mele, limpezindu-mă.

– Eu știam unde se afla hanul, pentru că ți-am cercetat trecutul înainte să ne cunoaștem, dar nu a fost o informație ușor de găsit. Mi-a dat părul la o parte de pe față, iar eu m-am întins din nou

după săpun. Nu știm câtor oameni le-a împărtășit Alastir informația cu pricina.

Mi-a ținut părul, iar eu m-am spălat rapid pe față. Când am terminat, măcar pielea mea nu mai avea miros de flori stătute, iar Kieran închisese deja apa.

– Mulțumesc! am zis eu când mi-a înmânat un prosop.

– Alastir a pretins că mai era cineva la han, nu-i așa? Ne-am privit toți în oglindă. Gâtul și pieptul lui Kieran erau ude. I-a zis Cel Întunecat?

M-am îndepărtat de oglindă, lăsând în jos prosopul.

– Da. De ce?

– Se poate ca Alastir să fi împărtășit pur și simplu informația cu pricina și altora? a întrebat Kieran. Sau există o șansă să fi spus adevărul? Să fi fost și altcineva de față?

Orice era posibil, dar…

– Alastir mi-a dat de înțeles că omul misterios i-a condus pe Temuți acolo.

L-am privit pe Casteel dându-și jos cămașa distrusă. Partea de sus a pieptului îi era acoperită de dungi din sângele acela straniu, mov. A luat bucata de săpun de la Kieran chiar pe când eu am spus:

– Aceşti… Nevăzuți îi pot controla, oare, pe Temuți?

Gura i s-a încordat în timp ce a frecat săpunul între palme, făcând spumă.

– Nevăzuții au dispărut cu mult timp înainte să fie creat primul Temut… Cel puțin, din câte știm noi. Oricum, Temuții pot fi conduși într-o anumită direcție, dar nu pot fi controlați mai mult

de-atât. S-a uitat în spate, spre Kieran. Dacă vrei, poți să iei o cămașă de la mine.

Kieran a încuviințat din cap și s-a îndreptat spre șifonierul aflat chiar lângă odaia de îmbăiat, iar eu am pus prosopul folosit într-un coș de rufe.

– Dar eu…

– Ce e? a întrebat Casteel, trecându-și mâinile acoperite de săpun peste față și apoi prin păr.

Mi-a luat o clipă să-mi pun ordine în gânduri.

– Mi s-a spus că părinții mei au plecat din Carsodonia pentru că-și doreau o viață mai liniștită. Dar a fost o minciună. Au descoperit, de fapt, adevărul sau au știut mereu ce făceau Ascendenții și-au hotărât că nu mai puteau lua parte la așa ceva, am zis eu, urând până și faptul că rosteam acele cuvinte. A mai zis că mama era o slujnică, antrenată să se lupte. M-am dus repede spre scăunel și-am apucat un prosop mai mic, ca acela pe care-l folosise Kieran, în timp ce Casteel și-a plecat capul, spălându-se pe față și apoi pe păr. Ar putea fi adevărat sau ar putea fi o minciună. Dar dacă Alastir a spus adevărul? Dacă a mai fost cineva acolo și i-a condus pe Temuți la han? I-am înmânat prosopul lui Casteel. Îmi… amintesc câte ceva din noaptea aceea, am zis eu, aruncând o privire spre Kieran. Se îmbrăcase cu o tunică neagră. Știu că am auzit vocea lui Alastir… L-am auzit vorbind cu tatăl meu. Dar am… visat pe cineva înveșmântat într-o mantie închisă la culoare. Se poate să mai fi fost cineva de față, și, din ce-a zis Alastir, nu părea să fi avut de-a face cu

el. Dacă… atacul Temuților n-a avut de-a face cu Alastir sau cu Nevăzuții?

– Te gândești că poate Ascendenții au fost implicați? a întrebat Kieran din pragul ușii. Dar, dacă știau ce erai, ar fi vrut să rămâi în viață.

– De acord, a zis Casteel, ștergându-se pe piept și pe față. Ar fi fost prea riscant să-i ademenească pe Temuți la han. Nimeni nu poate controla creaturile alea.

– Și toate astea depind de faptul că Ascendenții știau sau nu ce eram înainte ca părinții mei să plece… înainte să fiu atacată. Încă nu știu sigur, am zis eu. Alastir nu mi-a confirmat niciodată.

Casteel și-a șters părul cu prosopul.

– Dar, dacă știau, asta ar însemna că Ascendenții – Coroana de Sânge – știau că unul din părinții tăi era de origine atlantiană.

– Ceea ce ne face să ne întrebăm de ce nu au fost folosiți ca toți ceilalți care proveneau din Atlantia, am murmurat eu, oftând.

Un posibil răspuns sau o posibilă întrebare ducea pur și simplu la altele. Mă durea capul.

Și inima.

– Înainte ca făpturile alea să-și facă apariția aici, ai întrebat cum de abilitățile tale sunt atât de puternice… Cum de erau atât de puternice chiar și înainte să faci Ascensiunea, a zis Kieran, atrăgându-mi atenția spre el. Unul din părinții tăi trebuie să fi fost atlantian pur.

– Dar cum s-ar putea una ca asta, dacă mă trag din Malec? Copilul făcut cu o amantă ar fi fost muritor. Și, dacă mama era slujnică, nu

se poate să fi fost ea, nu-i așa? am întrebat eu, uitându-mă la Casteel.

– Aș zice că nu, mi-a răspuns el, aruncând prosopul în coșul de rufe. Nici una dintre cele pe care le-am văzut eu nu era, dar nu înseamnă că nu e posibil… Posibil implauzibil, dar nu imposibil.

– Și semăn cu mama, le-am zis eu. Mai puțin la ochi.

– Și tatăl tău? m-a întrebat Kieran, deși eram convinsă că mai purtaserăm această conversație.

– Era din Carsodonia, la fel ca mama, am răspuns eu.

– Știu că nu-ți place să auzi asta, mi-a zis Kieran, iar eu m-am crispat, știind ce voia să-mi spună, dar e doar o presupunere că ei doi erau părinții tăi naturali. Sau poate, a adăugat el rapid, când am dat să spun ceva, ceea ce-ți amintești, ceea ce ți s-a spus despre părinții tăi pur și simplu nu era adevărul.

Capitolul douăzeci

– Are dreptate, a zis Casteel încet, privindu-mă în ochi. Nu știu de ce-ar fi mințit Alastir că mama ta era o slujnică. Dacă spunea adevărul, atunci mama ta nu a fost niciodată o doamnă de onoare menită să facă Ascensiunea. În cazul acesta, se poate ca și tatăl tău să nu fi fost fiul unui negustor. S-a oprit, apoi a adăugat: Mai poate însemna și că doar unul din ei – sau nici unul – să fi fost părintele tău natural.

Și dacă nu fusese nici unul? Atunci, se putea ca Ian… să nu fie deloc ca mine dacă devenise Ascendent. Putea fi ca oricare alt vampir.

M-am sprijinit de gresia rece și mi-am lăsat capul pe spate. Am dat să răspund, dar m-am oprit, și degetele de la picioare mi s-au încovoiat pe podea.

– Eram mică. Amintirile pe care le am dinainte de noaptea aceea sunt cel mult răzlețe. Știu doar ce mi s-a spus despre ei, și, chiar dacă Ian era mai mare, cel mai probabil și el știa la fel. Am clătinat din cap, copleșită. Însă semăn cu mama, așa că poate că tatăl meu a fost atlantian, iar mama – o muritoare care se trăgea din Malec și vreo amantă de-a lui. Așa s-ar explica, oare, de ce abilitățile mele sunt atât de puternice?

– Ar fi o coincidență afurisit de mare, a zis Kieran, și avea dreptate.

Casteel și Kieran s-au privit.

– Nu știu, a răspuns Casteel. E o spiță complicată ce trebuie lămurită, dar pleci de la presupunerea că ești înrudită cu Malec. S-ar putea să nu fii. S-ar putea ca Alastir să se fi înșelat, chiar dacă credea cu sinceritate că așa e.

M-am întrebat dacă mama lui ar reuși să-și dea cumva seama. Casteel m-a privit în ochi.

– O vom lămuri noi.

În afară de mama lui, oricât de neverosimil părea asta, mai era o singură persoană care ar fi putut ști ceva.

Regina Ileana.

Casteel s-a întors spre Kieran.

– Cred că e un halat vechi pe-acolo. Mi-l dai, te rog?

Kieran i-a înmânat o piesă lungă de îmbrăcăminte de culoare neagră, zicând:

– Trebuie să fac ceva rapid. Mă-ntorc imediat.

Privindu-mă, Casteel a încuviințat scurt din cap și a agățat halatul de un cuier aflat lângă ușă.

– Vom fi aici. A așteptat până când Kieran s-a făcut nevăzut. Hai să scapi de cămașa aia, ca s-o pot arde!

Am zâmbit sarcastic.

– Să-nțeleg că nu mai poate fi salvată?

– Puțin probabil. A venit la mine și a apucat tivul cămășii. Știi ce-ai de făcut.

Știam.

Mi-am ridicat brațele.

– Cred că-ți place să mă dezbraci.

– Așa e.

Casteel a tras de cămașă în sus, peste capul meu. Aerul rece a suflat peste pielea proaspăt expusă.

A dat drumul tunicii și s-a holbat la mine, iar buzele i s-au depărtat doar cât să văd o urmă din colții lui în timp ce m-a privit lent, galeș, din cap până-n picioare. Mușchii din partea de jos a abdomenului mi s-au încordat. Și-a pus mâna pe coastele mele, sub un sân. M-a săgetat o pulsație ascuțită la atingerea lui. A făcut la fel cu cealaltă mână, în partea cealaltă a corpului meu.

– Totuși, nu-mi place să te dezbrac doar ca să te-mbrac la loc imediat.

Mi-am coborât privirea dincolo de sfârcurile rozalii zbârcite, și degetele de la picioare mi s-au încovoiat și mai tare. Pielea lui aurie, ca bronzul, contrasta atât de izbitor cu a mea, iar mâinile îi erau atât de mari și de puternice.

– Ce ți-a cerut Kieran în seara asta? Nu-i reproșa pentru că a făcut-o. Ține la tine. Iar faptul că e îngrijorat pentru tine? mi-a zis el. Și eu trebuie să mă împotrivesc instinctelor când dai iama să te lupți cu toți și cu orice. Nu pentru că nu te-aș crede în stare, ci pentru că mi-e teamă să nu te pierd. Și-a plecat capul, și i-am simțit respirația caldă peste piept și peste sân. Însă nevoia ta de-a te apăra singură este mai mare decât teama mea. E singurul motiv pentru care nu te opresc. Va fi la fel și pentru Kieran.

– Știu…

Am icnit când mi-a cuprins un sân cu gura. Am făcut ochii mari, holbându-mă în jos la cârlionții lui închiși la culoare umezi. Și-a trecut limba peste sfârcul meu, stârnind un alt sunet gâtuit din partea mea. Și-a ridicat privirea spre mine, cu ochi arzători, ridicând dintr-o sprânceană, așteptând să continui.

– Nu… Nu-i voi reproșa asta lui Kieran.

A zâmbit scurt, mulțumit, după care mi-a prins ușor bucata de piele sensibilă cu dinții, apoi cu buzele.

– Știi ce mă ajută să îmi depășesc frica?

Am clătinat din cap.

– Asta. Și-a trecut vârful limbii rozalii peste pielea întinsă care-mi zvâcnea. Asta mă ajută. Și curajul tău. Și știi ce? Te pot recompensa pentru curajul tău.

Pulsul îmi bătea ferm și înainte, dar acum îmi bubuia de-a dreptul.

– Primesc… o recompensă?

– Da, dar și eu primesc o recompensă pentru că mi-am depășit frica, mi-a zis el, ridicându-și din nou genele dense. Particule aurii i s-au învolburat în ochi. Ce bine că recompensa asta va fi benefică pentru amândoi!

– Într-adevăr?

A încuviințat din cap, apoi mi-a cuprins din nou sânul cu gura. L-am simțit trecându-și limba udă peste el și apoi zgâriindu-mă ușor, păcătos, cu colții. Mi s-a tăiat răsuflarea. Era o senzație interzisă. Apoi m-a mușcat, înfigându-și dinții ascuțiți în carnea de deasupra sfârcului. Am țipat, vârându-mi mâinile în părul lui, și am tresărit. Durerea ascuțită ca briciul era intensă și mi-a străbătut tot corpul.

Preț de-o secundă, mi-am dorit să mă trag la o parte, când plăcerea-durere era prea intensă, însă a dispărut într-o clipită. Și-a apropiat buzele peste pielea sânului ce mă furnica și a supt tare, trăgându-mi sfârcul sensibil în gură, sugându-mi sângele.

Un foc a izbucnit înlăuntrul meu, încălzindu-mi sângele și fiecare părticică a corpului. Am amețit și m-am cutremurat când a mârâit cu gura lipită de pielea mea. L-am ținut de păr, țintuindu-l cu nerușinare acolo, în timp ce o căldură umedă mi-a inundat întreaga ființă. M-a străpuns un junghi de plăcere dureroasă. Șoldurile mi-au zvâcnit în timp ce-mi trăgea de piele.

– Cas, am spus eu încet.

A scos din nou sunetul acela senzual și aspru, apoi s-a mișcat, împingându-mă în perete, vârându-și coapsa dură între picioarele mele. Am icnit când am simțit gresia rece pe pielea goală și coapsa lui îmbrăcată frecându-se de miezul meu. Și-a coborât mâna pe șoldul meu și, în timp ce-mi sugea mai apăsat sânul, mi-a tras de șold în jos și-n față, făcându-mă să mă frec de piciorul lui. Valuri de plăcere încordate și dense au erupt dintre coapsele mele și din sânii mei, și m-am ridicat pe vârfuri, în timp ce Casteel mi-a sprijinit o mare parte din greutate. Pulsația intensă pe care o simțeam în miezul meu părea să aibă legătură cu felul în care mă trăgea cu gura de sân. Mi-am mișcat șoldurile spre coapsa lui. Cu repeziciune. M-am frecat apăsat de el, mânată de senzațiile contradictorii pe care mi le stârneau faptul că se hrănea din sânul meu și fricțiunea ușoară dintre piciorul lui și carnea mea inflamată și încordată. Tensiunea s-a încovoiat și s-a răsucit, învârtindu-se tot mai strâns și mai rapid. S-

a ospătat din mine, iar eu mi-am pierdut mințile, trăgându-l de păr, înfigându-mi unghiile în pielea lui. I-am strâns coapsa între picioare, și toată tensiunea din mine a erupt, răbufnind în mine într-o manieră cât se poate de delicioasă și de uimitoare. M-am cutremurat, strigându-i numele, atingând punctul culminant.

Încă tremuram, zvâcnind ușor, când i-am simțit limba alinând locul în care mă mușcase, după care s-a îndreptat, ținându-mă strâns la piept. Apoi m-a sărutat lent, agale, cu o aromă de fier și mosc. M-am cutremurat din nou de plăcere când am simțit pe buze gustul sângelui meu.

– Ți-a plăcut, a zis el tărăgănat, cu o voce groasă. Chiar ți-a plăcut recompensa.

Am rămas cu fruntea sprijinită de-a lui, căznindu-mă să-mi controlez respirația.

– Puțin.

– Puțin? A râs catifelat. Ai explodat cu atâta forță, că te-am simțit prin pantaloni.

– Zeilor mari, am zis eu, izbucnind în râs. E atât de…

– Cum? a întrebat el, trecându-și buzele peste ale mele. Nepotrivit?

– *Da*.

– Dar e adevărat. M-a sărutat și m-a ridicat de pe el. Poți sta-n picioare? Sau ți-am dat, cumva, peste cap și mintea, și mușchii?

– Ai un ego ridicol. Pot sta-n picioare.

Cu greu.

– Și, în caz că te-ntrebai, mi-ar plăcea să mai primesc astfel de recompense, dacă se poate, te rog.

Mi-a zâmbit nimicitor, și gropițele lui au prins din nou viață.

– Deși îmi place nespus de mult să te aud spunând *te rog*, nu e nevoie s-o faci. Niciodată.

Am zâmbit larg, iar el s-a tras de lângă mine. Când s-a întors după halat, mi-am coborât privirea. M-am îmbujorat când am văzut cele două înțepături rozalii-roșietice și pielea inflamată din jurul lor. Cerule mare! Urma lăsată era indecentă.

Îmi plăcea la nebunie.

Mi-a ținut halatul, iar eu m-am întors și mi-am vârât brațele-n mâneci. Materialul era incredibil de moale și, totuși, suficient de subțire încât să nu mă-ncălzesc prea tare; sau cel puțin așa mi s-a părut. Era puțin cam lung, acoperindu-mi întru totul degetele de la picioare, dar mirosea a el: a pin și condimente.

A venit în fața mea, încheindu-mi rapid cele două părți ale halatului și apoi legând cordonul.

– Arată mult mai bine pe tine decât a arătat vreodată pe mine.

– Nici măcar nu mi te pot închipui purtându-l.

Am privit spre mânecile lungi și largi și-am dat din brațe.

– Aș prefera să fiu gol. Mi-a făcut cu ochiul când am ridicat dintr-o sprânceană. Aș prefera să fii și tu goală.

– Ce șocant, am murmurat eu.

Casteel s-a dus la șifonier, să ia haine curate, iar eu mi-am împletit iute părul într-o cosiță. Din nefericire, până să mă așez pe canapeaua din zona de zi, negura plăcută stârnită de recompensa

lui păcătoasă s-a estompat. Kieran s-a întors ținând o carte mare în mâini și însoțit de tatăl lui.

Jasper m-a privit pătrunzător și-a dat să facă o plecăciune. M-am crispat, dar s-a oprit înainte să se plece efectiv. Am rânjit scurt când l-am auzit bombănind o înjurătură.

– Ești bine? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

– Da. Tu?

– Nemaipomenit, a bombănit, trântindu-se pe un scaun.

– Unde e…

– Chiar aici. Casteel a intrat agale în încăpere, trecându-și o mână peste cap, îndepărtându-și șuvițele încă umede de pe față. S-a îndreptat spre un credenț de lângă perete. Ceva de băut? a întrebat el. Doar Jasper a încuviințat din cap. Casteel a turnat băutură în două pahare, iar Kieran s-a așezat lângă mine. Deci Nevăzuții…

– Da, a mârâit Jasper. A fost prima oară când am auzit că s-ar putea să fie implicați, ceea ce mă enervează la culme. Nu vreau să-l jignesc pe tatăl tău, a continuat el, cu jumătate de gură. Dar ar fi trebuit să-mi spună despre asta, chiar dacă n-avea de-a face cu ea.

– Sunt de acord, a bombănit Casteel și s-a uitat la Kieran. În cartea pe care ai adus-o scrie de ce tatăl meu n-a spus nimic despre asta?

– Din păcate, nu, i-a răspuns Kieran și a deschis cartea groasă. Creaturile alea de-afară? M-am gândit că ai o mulțime de întrebări în ce le privește.

– Cine n-ar avea, a răspuns Casteel, înmânându-i un pahar lui Jasper, dacă ar fi prima dată când le-ar vedea?

– Întocmai.

L-am privit pe Kieran răsfoind paginile.

– Păi, m-am gândit că cel mai bine ar fi să aduc cartea asta, a zis Kieran. E un manual vechi despre istoria Atlantiei… despre zei și copiii lor.

– Ah! M-am aplecat spre el, foarte interesată, dar am oftat când am văzut o pagină. E în altă limbă.

– E în atlantiana veche… limba primitivă a zeilor, a zis Casteel și s-a așezat pe brațul divanului. Abia de-o mai pot citi.

Jasper a pufnit.

– Nu mă surprinde câtuși de puțin.

Casteel a zâmbit din colțul gurii și-a sorbit din băutură.

– Sper ca manualul ăsta pe care l-ai păstrat din cine știe ce motiv să ne spună cum de Stârvurile au reușit să pătrundă pe tărâmul nostru și de ce voiau s-o ucidă pe Poppy.

Pe tărâmul nostru? De ce mi se părea cunoscut?

– Și-a păstrat toate manualele vechi, i-a explicat Jasper. De fapt, mama lui le-a păstrat. Sunt într-o încăpere dosnică.

Încă nu o cunoscusem pe Kirha și speram din toată inima că aveam s-o întâlnesc curând. Voiam să-i mulțumesc pentru veșminte.

– E bine?

– E-n regulă, a răspuns Jasper, zâmbind, iar trăsăturile aspre i s-au îndulcit. A dormit dusă în tot acest timp.

Am ridicat din sprâncene.

– Serios?

A încuviințat din cap.

– Mereu a avut un somn adânc, dar acum, că așteaptă un copil, ar putea dormi și de s-ar trezi zeii.

– Am găsit, ne-a anunțat Kieran, așezându-și cartea pe genunchi și privind spre Casteel. I-ai văzut fără mască?

– Da, a zis el tărăgănat. La început, am crezut că m-a lăsat vederea, după care l-am auzit pe tata spunând ceva de genul „Ce naiba?" și-am știut că nu doar eu îi vedeam așa.

M-a distras pentru o clipă imaginea tatălui lui, înalt și amenințător, spunând așa ceva. Kieran a bătut cu degetul peste pagină, iar eu mi-am coborât privirea, și mi s-a pus un gol în stomac când am văzut o schiță în tuș a unei creaturi ca acelea pe care le văzusem afară. Era foarte realistică, nu încăpea îndoială: capul, fantele subțiri în loc de ochi și în rest doar piele netedă. Pe de altă parte, artistul n-avea prea multe de captat, în afară de un corp bărbătesc nespecific și musculos.

– Cum respiră? am întrebat din nou, deoarece mi se părea o întrebare destul de importantă.

Lui Casteel i-au zvâcnit buzele, iar Kieran a închis ochii.

– Dacă era un Stârv? a zis Jasper, ridicându-se de pe scaun și coborându-și privirea spre desen. N-au nevoie să respire, pentru că nu sunt vii.

M-am încruntat, confuză.

– Cum se poate așa ceva? Cum poate ceva să meargă și să interacționeze cu oamenii fără să fie în viață?

– Am putea întreba același lucru despre Temuți, a zis Casteel. Reacționează la cei din jurul lor. Au gură, și trupurile lor parcurg

mișcările necesare respirației. Și le este foame. Și-a coborât paharul pe genunchi. Dar crezi că sunt vii? Cu adevărat?

Nu trebuia să mă gândesc prea mult la asta.

– Nu, am spus eu, privind din nou la schiță. Nu după ce se preschimbă. Nu mai sunt vii. Sau, cel puțin, nu mai rămâne nimic în ei care să-i definească drept muritori.

Lucru trist, de altfel, întrucât toți au fost cândva muritori, oameni care au trăit și care au fost fiicele sau fiii cuiva, prietenii sau iubiții cuiva, înainte ca Ascendenții să le ia totul.

Mâinile mi s-au încovoiat în materialul moale al halatului. Nici măcar nu se putea calcula numărul vieților pe care le distruseseră Ascendenții. Le-ar fi putut face același lucru lui Ian și lui Tawny, nimicind tot ce-i făcea ceea ce erau.

Ascendenții trebuiau opriți.

– Diferența este însă că Stârvurile nu au fost niciodată vii, mi-a explicat Kieran, trecându-și degetul peste propoziții care mie mi se păreau a fi doar niște mâzgăliturі pe o pagină de culoarea fildeșului. Au fost creați din pământul zeilor și din *eather,* din magie, și folosiți pentru a împlini voia celui care îi invoca. A celui care îi crea. Nu au gânduri, nici voință dincolo de motivul pentru care au fost invocați.

Am clipit lent, o dată, de două ori.

– Au fost creați din țărână și magie? Serios?

Jasper a încuviințat din cap și a început să se plimbe încolo și-ncoace prin încăpere.

– Știu că aduce a ceva inventat pentru a-i speria pe copii…

– Cum ar fi *lamaea?* am întrebat eu.

S-a oprit și m-a privit, cu paharul în aer, iar Casteel a râs, tușind ușor. Jasper l-a privit cu ochii deschiși la culoare pe Prinț.

– Nici măcar nu trebuie să-ntreb care din voi i-a spus despre asta. Din toate lucrurile pe care i le-ai fi putut împărtăși, l-ai ales pe ăsta?

– A fost un comentariu răzleț într-o conversație mult mai amplă și mai importantă, de care s-a agățat cumva și pe care văd că nu l-a uitat, a zis Casteel, sorbind din băutură. Nu e vina mea.

– Cum să uit vreodată o creatură care are înotătoare în loc de picioare și cozi în loc de brațe? m-am întrebat eu cu voce tare.

– *Lamaea* nu au fost reale, ci doar un lucru foarte distorsionat inventat de părinți, a zis Kieran, aruncându-i tatălui său o privire tăioasă. Însă Stârvurile au fost reale și erau, de obicei, invocate pentru a servi drept soldați sau gardieni, protectori ai locurilor sacre. Aici scrie că pot fi ucise cu orice înțepătură. S-ar părea că asta năruie magia care le ține la un loc, așa că nu trebuie să țintești inima sau capul.

– Bine de știut, am murmurat eu.

Kieran a continuat să citească în diagonală ce scria pe pagină.

– După ce și-au îndeplinit scopul, obiectul în care se află țărâna și magia folosită pentru a-i conjura, de obicei un soi de vază sau de pânză, este distrus prin foc. Când nu mai rămâne decât cenușă din el, dispar.

– Sunt pur și simplu invocați ca să facă ce are nevoie cineva și apoi… *puf*, dispar? Am strâmbat din nas. Mi se pare greșit și trist. Și, da, pricep că, practic, nu sunt vii. Dar tot nu mi se pare drept.

– Nu este, a încuviințat Casteel. Un mușchi de la maxilar îi zvâcnea. Tocmai de aceea felul acesta de magie este interzis în acest tărâm și de atlantieni, și de muritori.

Iar acel cuvânt. Mi-a adus aminte de ceva din timpul petrecut în cripte cu Jansen.

– La ce te referi când spui „tărâm”?

– La Ținuturile Zeilor, la acel tărâm, a răspuns Casteel, punându-și mâna pe partea de sus a spatelui meu, sub cosiță. Câmpiile Elizee.

– Câmpiile Elizee? Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am amintit în sfârșit ce-mi spusese Jansen. Jansen a zis ceva despre un loc numit Câmpiile Elizee… și despre Ținuturile Umbrelor. Am crezut că erau născociri. M-am uitat la cei din încăpere. Amândouă locurile erau reale?

– Da, sunt reale. Casteel s-a aplecat spre mine, îndreptând gulerul halatului. Câmpiile Elizee reprezintă Ținuturile Zeilor. În Ținuturile Umbrelor se află Abisul, și pe acolo se ajunge în Vâlcea.

– A mai spus… A mai spus și că Nyktos era cunoscut drept… Făuritorul de Țărână? A zis că era numit Cel Binecuvântat, Aducătorul de Moarte și Păzitorul de Suflete, am adăugat eu, încruntându-mă. Și-a mai zis că Nyktos domnea peste Ținutul Celor Morți și că a fost zeul primitiv al omului de rând și al sfârșitului.

– Practic, Nyktos reprezintă toate aceste lucruri, a răspuns Jasper. Fiind zeul vieții și al morții, domnește și peste Ținuturile Umbrelor, și peste tărâmurile celor vii, dar nu este zeul omului de rând. Și n-am auzit niciodată spunându-i-se Făuritorul de Țărână sau Cel

Binecuvântat. S-a uitat spre mine, debordând de curiozitate. Deși... nu așa-ți spuneau ție? Cea Binecuvântată?

Am încuviințat din cap.

– Interesant, a murmurat el. Cred că Jansen a spus câteva adevăruri, după care a născocit lucruri, ca să pară mai cunoscător și mai important, așa cum se știe că făceau deseori Nevăzuții.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Jansen avea într-adevăr un simț al mândriei cam emfatic.

– Dar cum se face că n-am mai auzit până acum despre Câmpiile Elizee?

– Pun pariu că n-ai auzit despre multe lucruri, mi-a zis Jasper sorbind din băutură. Știai că Nyktos are o consoartă?

– Da? am întrebat eu, holbându-mă la vârcolacul mai în vârstă.

Kieran m-a privit.

– Cum crezi că a avut copii?

– În primul rând, ar putea avea mai mulți oameni speciali în viața lui, am zis eu apăsat. Dar, cel mai important, de altfel, este zeul vieții. N-ar fi putut să-și *creeze* pur și simplu copiii?

– Ba probabil c-ar putea, a zis Casteel, trăgându-mă ușor de cosiță. Dar nu și-a creat astfel copiii. El și consoarta lui i-au făcut cum se fac de obicei.

– Cum o cheamă? am întrebat eu. Și de ce e prima oară când aud despre ea?

– Nimeni nu-i știe numele, a răspuns el. A fost cunoscută mereu doar drept consoarta lui.

– Păi, sună cam… sexist, am bombănit eu.

– Nu te pot contrazice, a răspuns Casteel. Și, ca să-ți răspund la întrebare, nimeni nu știe de ce Ascendenții au hotărât să șteargă câteva detalii importante din istoria lor.

– Poate că n-au știut, a zis Jasper. Doar cei mai bătrâni dintre Ascendenți, primii preschimbați, ar fi cunoscut adevărata istorie a ținuturilor și a popoarelor noastre. Și cei mai mulți dintre ei, dacă nu chiar toți, au fost uciși înainte de război.

Regina Eloana poruncise să fie executați toți vampirii, după ce deveniseră prea numeroși și prea însetați de sânge ca să mai poată fi controlați.

– Cei de pe urmă, cei preschimbați de atlantieni și care au plecat mult mai la est, au ripostat puternic.

– Aici se regăsește magia zeilor, nu-i așa? Cum ar fi *eather*-ul din oasele zeităților, am zis eu și am simțit o pulsație fierbinte de furie radiind dinspre Casteel.

– Nu doar în oasele unei zeități, ci și în sângele unui zeu. Jasper s-a oprit din plimbat încolo și-ncoace prin încăpere lângă ușile dinspre terasă. A sorbit prelung din pahar, terminând whisky-ul rămas. Desigur, e mai ușor să mergi într-o criptă și să iei oasele zeităților decât să încerci să pui mâna pe sângele unui zeu.

M-am cutremurat gândindu-mă la cât de perturbatoare ar fi această faptă pentru cei morți. Nu mă gândisem la asta pe când eram în cripte.

Casteel a continuat să-și miște degetele pe ceafa mea, relaxând nodurile din mușchii încordați de acolo.

– Ce nu înțeleg, însă, a zis Casteel, este cum ar reuși cineva să obțină pământ din Câmpiile Elizee. Cum ar ști unde se află și cum să ajungă acolo? Mai ales că doar cei cu sânge de zeu pot călători între tărâmuri.

– Nu e chiar așa, a spus Jasper.

Casteel și Kieran și-au întors capetele spre el.

– Poftim? l-a întrebat fiul lui.

– Câmpiile Elizee nu există într-un tărâm în care pot pătrunde doar zeii, a zis el, așezând paharul gol pe masa de lângă uși. Și mai sunt câțiva care știu unde se află. S-a uitat la Prinț. Ce crezi că se află dincolo de Munții lui Nyktos?

Mâna lui Casteel a încremenit pe ceafa mea.

– Doar munți și pământ pe care nu se poate construi nimic și pe care nu crește nimic.

– Sunt lucruri care au fost repetate ani în șir, până când au devenit pur și simplu lucruri știute și niciodată puse la îndoială. Însă este o minciună născocită pentru a-i abate din drum pe cei prea curioși, a răspuns Jasper. Câmpiile Elizee se află dincolo de Munții lui Nyktos.

Capitolul douăzeci și unu

Casteel și-a luat mâna de pe gâtul meu, cutremurându-se șocat. Preț de-o clipă, am avut impresia că avea să-și scape paharul cu whisky.

– Vorbești serios?

Kieran a închis cartea groasă.

– N-are cum.

– Ba e adevărat, a confirmat Jasper.

Încăperea era plină de o confuzie dezagreabilă.

– Cum se poate ca nimeni să nu-și fi dat seama de asta până acum? am întrebat eu. Ca nimeni să nu fi încercat să străbată muntele sau marea, într-o corabie?

– Locația Câmpiilor Elizee nu a fost ascunsă doar prin cuvinte. Jasper s-a aplecat în față, sprijinindu-și brațele pe genunchii îndoiți. Câmpiile Elizee sunt bine protejate de uscat și de mare.

– *Eather*-ul… Asemenea pâclei din munții Skotos? am presupus eu.

Jasper a încuviințat din cap. Așa cum știu și fiul meu, și Cas, marea devine prea învolburată pentru a putea fi străbătută atunci când orice navă se apropie de coasta Câmpiilor Elizee.

– Nu e vorba doar despre ape învolburate, a zis Casteel, ducându-și din nou mâna spre ceafa mea. Și-a trecut degetele lent, neîntrerupt, peste gâtul meu. Stâncile din jurul coastei pot sfâșia o corabie în câteva minute, dacă reușești să te apropii îndeajuns încât

să vezi prin pâcla care ascunde linia de coastă. Așa cum pâcla din Skotos protejează țărmurile Atlantiei atât dinspre Marea de Lână, cât și dinspre Mările lui Saion.

– Am încercat o dată eu și Casteel, când eram mai tineri. Am încercat să ajungem cât mai aproape posibil de coastă cu o corabie, ca să vedem dacă se poate locui în vreo parte a ținutului, a zis Kieran. Aproape că ne-am înecat încercând.

– Pentru că sunteți idioți amândoi, a răspuns Jasper, iar eu am clipit, nedumerită.

Casteel a luat o gură strașnică din whisky.

– Nu prea pot să te contrazic aici.

– Stați așa, am zis eu, încruntându-mă. Marea de Lână ajunge până pe coasta Atlantiei? Credeam că munții Skotos se întind până la apă și…

– Ajung până la capetele tărâmului? a încheiat Casteel în locul meu. Nu. De-aceea pâcla e atât de densă. Munți par ascunși în spatele ei, dar e doar un mijloc de a-i descuraja pe oameni să treacă prin ea.

Am clătinat scurt din cap, apoi m-am concentrat din nou.

– Și dacă am străbate munții?

– Munții lui Nyktos sunt imposibil de trecut de atlantieni sau de muritori. Pâcla de acolo? Soiul acela de magie este letal. Jasper și-a privit fiul, apoi pe Prinț, cu ochii lui iernatici, după care din nou pe mine. S-ar putea să fii singura care ar putea trece munții.

Casteel și-a plecat privirea spre mine și a zâmbit ușor.

– Ești pur și simplu specială.

L-am ignorat.

– Deci provoacă halucinații, ca pâcla din munții Skotos?

– Nu, a răspuns Jasper râzând și clătinând din cap. Magia din acești munți îi sufocă pe toți cei pe care nu-i recunoaște ca fiind zei.

Am rămas cu gura căscată.

– Ah! În regulă. E cam mult. Mi-am răsucit cordonul halatului pe după mână. Dar eu sunt urmașă a unui zeu. Nu sunt zeiță. Sunt două lucruri foarte diferite.

Jasper a ridicat din sprâncene.

– Cred că nu știm precis ce ești, iar ăsta e un aspect în legătură cu care sunt dispus să eșuez lamentabil.

Am tăcut, pentru că avea dreptate.

– Atunci, cum de-a reușit cineva să ajungă în Câmpiile Elizee, ca să ia pământ de-acolo? a întrebat Kieran, forțându-ne să ne concentrăm din nou asupra subiectului.

– Sunt câțiva care știu cum să ocolească munții, a zis Jasper, lăsându-se pe spate și sprijinindu-și glezna pe genunchi.

Am așteptat cu toții să continue. Și-am tot așteptat.

M-am holbat la el.

– Ai de gând să ne spui cum anume?

Jasper ne-a privit pe fiecare-n parte preț de o clipă îndelungată, apoi s-a oprit asupra lui Casteel.

– Tatăl tău și mama ta au ucis ca să păstreze secret locul în care se află Câmpiile Elizee. Vocea îi era la fel de liniștită și de rece ca zăpada ce se-așterne. La fel și eu.

Casteel și-a înclinat ușor capul într-o parte, și mâna i-a încremenit pe gâtul meu.

– Iar eu înclin să ucid ca să aflu adevărul.

M-am înfiorat în timp ce Jasper i-a zâmbit larg Prințului, fie nederanjat de amenințarea lui, fie nedându-și seama de ce însemna tonul lui mult prea uniform. Fapte sângeroase urmau de obicei după ce folosea tonul cu pricina.

– Nu cred că trebuie ucis nimeni, m-am hazardat eu.

– Ce ironic, venind din partea ta, a comentat Kieran.

Mi-am întors brusc capul spre el.

– Încerc să aplanez situația.

Kieran a pufnit.

– Ironic e că ați ucis cu toții ca să păstrați secrete Ținuturile Zeilor, a zis Casteel. Și totuși, e limpede că Nevăzuții au descoperit cum să ajungă în Câmpiile Elizee. Asta dacă nu cumva există o găleată plină de pământ de acolo pe undeva și nu știu eu.

– Nu cred că există nici o găleată de pământ pe nicăieri, a spus Jasper, cu ochii licărindu-i, și l-am simțit amuzat. Cei mai mulți oameni nici măcar n-ar ști cum să folosească o astfel de magie… Doar cei mai bătrâni dintre noi ar ști. Și îmi închipui că Nevăzuții ar fi știut, de asemenea, în perioada lor de apogeu. Presupun c-au păstrat mențiuni despre astfel de lucruri.

– În afară de tine și de părinții mei, presupun că și Alastir știa, nu? a întrebat Casteel, trecându-și mâna în jos peste spatele meu.

Jasper a încuviințat din cap.

– Cine altcineva ar mai putea ști astfel de lucruri?

– Foarte puțini care să fie încă în viață. Jasper și-a trecut degetul peste barba scurtă ce-i acoperea bărbia. Cred că Hisa știe. Și Dominik… un alt comandant.

– Mi-l amintesc. E unul dintre cei mai bătrâni fundamentali, mi-a spus Casteel, ridicându-și paharul și întorcându-și din nou privirea spre Jasper. E în Golful lui Saion?

– E în Evaemon, din câte știu eu. Sau chiar lângă capitală, ne-a explicat el. Îmi închipui că Wilhelmina știe…

Casteel s-a înecat cu băutura, iar eu am rămas cu gura căscată. Jasper a mijit ochii.

– Ești bine?

– Stai așa, a zis Casteel, tușind din nou, lăcrimând. Stai puțin, fir-ar să fie! Wilhelmina? Cine e Wilhelmina?

Jasper s-a încruntat, vizibil confuz.

– N-ai cunoscut-o niciodată pe Willa?

Zeilor mari! N-avea cum!

– Care e numele ei de familie? a întrebat Casteel.

„Te rog nu spune Colyns. Te rog nu spune Colyns”, am repetat eu în gând, în timp ce tatăl lui Kieran s-a holbat la Casteel de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Cred că e Colyns.

Am rămas cu gura larg căscată. Fir-ar să fie, teoria lui Casteel fusese corectă. Domnișoara Willa era atlantiană. Nu-mi venea să cred… Stai așa! Asta însemna că era aici, în Atlantia?

O, uau, dacă așa stăteau lucrurile, aveam… atâtea întrebări să-i pun.

– Din câte am auzit, ultima dată era în Evaemon sau în apropiere, în Aegea, a răspuns Jasper.

Casteel s-a întors spre mine, zâmbind atât de larg, încât gropițele își făcuseră deja apariția.

– N-aș putea spune că am cunoscut-o personal, dar s-ar putea ca Poppy…

– N-am întâlnit-o niciodată! mai că n-am țipat eu, răsucindu-mă spre el și lovindu-l cu pumnul în coapsă.

– Auu!

S-a îndepărtat de mine și și-a frecat piciorul, râzând.

– Ce se-ntâmplă cu voi doi? a întrebat Jasper.

– S-ar părea că o anumită Willa a scris un soi de jurnal despre sex, a zis Kieran oftând. E cartea preferată a lui Poppy sau ceva de genul.

Casteel s-a înecat din nou, iar eu m-am întors spre vârcolac.

– Ba nu e cartea mea preferată.

– N-are de ce să-ți fie rușine dacă e, a zis el și a ridicat cu indiferență din umeri, dar i-am simțit amuzamentul dulceag.

– O carte despre sex? a repetat Jasper.

Aveam să mă prăpădesc pe loc.

Kieran a încuviințat din cap.

– Cas chiar zicea că credea că s-ar putea ca Willa să fie atlantiană din cauza unui…

– În regulă, am intervenit eu înainte ca Kieran sau Casteel să aprofundeze subiectul. Nimic din toate astea nu e important în clipa de față.

– Ah, te contrazic, a zis Casteel, întinzându-se și așezând băutura pe o măsuță de lângă divan. Willa este un fundamental, cumva? Sau altceva? Și chiar n-ai știut că domnișoara Willa Colyns este un biograf îndrăgit al unui anumit aspect al vieții ei din Solis?

Zeilor, chiar că-i uram pe toți în clipa de față. Iar pe mine mă uram și mai tare pentru că voiam să aflu răspunsurile.

– Cred că face parte din spița metamorfilor, a răspuns Jasper, iar fruntea i s-a încrețit. Dar uneori mă-ntreb dacă chiar așa e. Dar nu, nu știam asta. Deși, dacă mă gândesc mai bine, așa se explică multe.

Kieran s-a strâmbat, însă Casteel părea și mai interesat să afle ce însemna asta. Am ridicat mâna și-am spus:

– De ce-ar ști despre Câmpiile Elizee?

– Pentru că Willa e bătrână, a spus Jasper. Din câte știu eu, e cea mai bătrână metamorfă. E una dintre Înțelepții Atlantiei.

– Ce înseamnă, mai precis, *cea mai bătrână?* am întrebat eu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Se apropie de 2 000 de ani.

– Ce? m-am bâlbâit eu, gândindu-mă la Cillian Da'Lahon, despre care *Istoria Războiului Celor Doi Regi și a Regatului lui Solis* susținea că ar fi trăit peste 2 700 de ani. E un lucru obișnuit? Să trăiești atât de mult?

Jasper a încuviințat din cap.

– În vremuri de pace și prosperitate, da.

– Și, da, și un vârcolac poate trăi atât de mult, a intervenit Kieran înainte să apuc să întreb.

Mintea mea era… Ei bine, nici măcar nu putea pricepe cum era să trăiești atât de mult. Cum de nu te săturai de toate după atâția ani.

M-am gândit la subiectul discutat în cartea Willei și m-am gândit că probabil așa se explicau multe.

Am clătinat din cap, sperând să-mi limpezesc gândurile.

– Poate face ce putea face Jansen? Poate lua înfățișarea altcuiva?

Jasper a clătinat din cap.

– Nu. Jansen era… Zeilor mari, trebuie să fi fost ultimul metamorf care putea face asta.

Oricât de îngrozitor ar fi sunat, m-am simțit ușurată.

– Cine sunt Înțelepții Atlantiei?

– Sunt un soi de consiliu care, la nevoie, ne ajută să domnim alături de Rege și Regină, a explicat Casteel, trăgându-mă ușor de cosiță. În mod normal, sunt chemați doar atunci când trebuie luată o decizie foarte importantă. Cred că ultima dată s-au întrunit când a fost răpit Malik. L-a străbătut un val de neliniște. Nu eram în Evaemon când s-a întâmplat. Eram aici.

Era aici, recuperându-se, încercând să-și revină. Am simțit o durere în piept pentru el.

– Ai face bine să crezi că au fost chemați acum, a zis Jasper pe un ton sec, și mi s-a întors stomacul pe dos. S-ar putea să ai ocazia s-o întrebi pe Willa despre cartea aia despre care ziceai.

Zeilor mari!

Deși aveam numeroase întrebări pe care aș fi vrut să i le pun, nu eram convinsă că aș fi reușit să port o conversație cu ea, pentru că m-aș fi gândit la săruturi păcătoase și sex în patru.

Dar chiar nu trebuia să mă concentrez asupra acestui fapt, pentru că, dacă fusese convocat într-adevăr consiliul, știam motivul: sosirea

mea și tot ce se întâmplase.

– Oricât de mult mi-aș dori să aud mai multe despre domnișoara Willa, avem lucruri mai urgente de care să ne ocupăm, a zis Casteel, surprinzându-mă. Cum se intră în Câmpiile Elizee dacă nu poți ajunge acolo pe uscat sau pe mare?

Preț de-o clipă îndelungată, Jasper nu a răspuns.

– Știi, ai fi aflat despre asta când ai fi fost încoronat. S-a uitat scurt la mine, și am știut la ce se referea. Că ar fi aflat când *eu* aș fi preluat coroana. Nu treci pe deasupra sau prin Munții lui Nyktos, ci pe *sub* ei.

Un val rece ca gheața de surpriză l-a străbătut rapid pe Casteel.

– Sistemul de tuneluri?

Jasper a încuviințat din cap.

– Cel din Evaemon duce spre Câmpiile Elizee dacă, și e un mare *dacă*, știi să te orientezi prin el.

– La naiba, a bombănit Kieran, trecându-și mâna peste cap. În toți anii ăia în care ne-am pierdut vremea prin tuneluri am fi putut ajunge în Ținuturile Zeilor, nu alta.

Mi s-a părut o coincidență foarte stranie că Kieran și Casteel își petrecuseră copilăria încercând să cartografieze tunelurile și cavernele cu pricina și că, în tot acest timp, asta l-ar fi putut duce pe Cas în Ținuturile Zeilor. Oare el sau fratele lui fuseseră cumva atrași de ele? Dacă da, fusese, oare, un soi de intervenție divină?

În dimineața următoare, am stat mult prea mult la duș, testând limitele ca să văd cât de mult avea să rămână apa caldă.

Să simt apa caldă răpăindu-mi pe piele și spălând clăbucii de săpun era o senzație prea magică pentru a o grăbi. Aveam impresia că dușul curăța nu doar săpunul, de parcă ar fi clătit confuzia lipicioasă ce mă împiedica să privesc dincolo de șocul provocat de toate lucrurile pe care le descoperisem și le aflasem. Poate că era doar o închipuire a mea, însă, până m-am forțat să opresc robinetele, simțeam deja că aș fi putut face față la orice avea să-mi aducă ziua aceea.

La orice mă aștepta în Atlantia.

Și poate că nu era doar dușul, ci toate orele de somn adânc de care am avut parte în ultima zi. Se poate să fi fost din cauza nopții trecute, când, după plecarea lui Jasper, Kieran voise să vorbească despre sistemul de tuneluri. Casteel se mutase în locul în care stătuse Kieran și mă repoziționase astfel încât mai că mă ținuse în brațe cât au vorbit ei. M-a uimit cât de multe lucruri și-au amintit despre tuneluri, faptul că încă își aduceau aminte diferențele dintre anumite formațiuni stâncoase subterane și că mirosurile se schimbau în funcție de tunelul în care se aflau. Fusesem doar o perioadă scurtă în cel care ducea spre caverna frumoasă și plină de copaci de liliac din Capul Spessa și în cele aflate sub New Haven, ca să văd inscripțiile numelor celor care muriseră de mâna Ascendenților.

Atât de multe nume trebuiau adăugate pe zidul acela.

Însă, în timp ce au vorbit, n-am putut să nu mă întreb dacă nu exista într-adevăr un soi de profeție. Dacă aproape nimeni nu știa că dincolo de munți se aflau Câmpiile Elizee, se putea să existe o profeție despre care să nu știe nimeni? Sau adunam merele cu perele? Nu știam.

Înainte ca Kieran să plece, îl întrebasem despre Sage, cea care ar fi trebuit să patruleze pe zid. Fusese găsită de cealaltă parte a zidului, lovită de la spate. Rana și căderea de pe zid l-ar fi rănit grav sau chiar ucis pe un muritor, dar, din spusele lui Kieran, care fusese s-o vadă înainte să se-ntoarcă în odăile noastre cu cartea, Sage avea să-și revină într-o zi sau două. M-am simțit ușurată să aud asta și să aflu că nu existaseră victime în rândul vârcolacilor sau al celorlalți care se luptaseră cu Stârvurile. Se poate ca asta să mă fi ajutat să nu mă mai simt atât de copleșită.

Se poate să fi fost și sărutul dulce pe care mi-l dăduse Casteel de dimineață, înainte să mă trezesc și înainte să se ducă la duș. Sau felul în care ochii îi erau ca două iazuri aurite calde când mă privea. Înainte să plece din pat, îmi spusese că tatăl lui îl vizitase din îngrijorare. Că nu-i plăcuse felul în care rămăseseră lucrurile între ei în Templul lui Saion. M-am bucurat să aflu că lămuriseră lucrurile… măcar o idee, înainte să-și facă apariția creaturile. Și eu i-am împărtășit că, între timp, confirmasem cu Kieran că puteam comunica telepatic. Casteel… Ei bine, a acceptat întorsătura pe care o luaseră lucrurile așa cum acceptase toate celelalte lucruri. Era curios, uimit și deloc deranjat de asta, ceea ce m-a ajutat întru câtva

să nu fiu tulburată de faptul că puteam face un lucru pe care numai Nyktos îl putea săvârși.

Oricum, se poate să fi fost unul dintre ele sau toate aceste lucruri. Cert este că mă simțeam pregătită pentru tot ce aveam de discutat și lămurit împreună cu Casteel.

Am găsit hainele pe care mi le dăduse Vonetta în Capul Spessa atârnate printre alte câteva veșminte viu colorate pe care mama ei i le dăduse lui Casteel pentru mine. Singurele lucruri albe vizibile în toată garderoba erau două neglijeuri. Am zâmbit nestingherită… Nici măcar nu m-am gândit să-mi ascund zâmbetul, așa cum făcusem pe când fusesem Fecioara.

Casteel.

Era mâna lui Casteel. El se asigurase că nu urma să am prea multe veșminte albe.

Zeilor, cât de mult îl iubeam.

Am dat să mă-ntind după o tunică cu mâneci cu volănașe, însă o rochie de muselină de un albastru-cobalt și moale ca untul mi-a atras atenția. Era o rochie simplă care-mi amintea de ceea ce doamnele din Solis numeau rochie de zi, dar care se potrivea mai bine climatului mai cald din Golful lui Saion. Corsajul era în mai multe straturi și se strângea cu șnururi, eliminând nevoia unui neglijeu. Rochia aproape transparentă era strânsă în talie și pe șolduri cu un brâu albastru precum cerul, iar materialul se aduna pe umeri. Nu avea mâneci.

Mi-am mutat privirea înapoi spre tunici și spre celelalte rochii cu mâneci largi până la cot care ofereau o oarecare acoperire. Am

șovăit. În mod normal, preferam pantalonii sau colanții și ceva care să-mi ascundă cicatricele de pe brațe, însă culoarea era frumoasă. Nu mai purtasem niciodată ceva asemănător. Nu mi se îngăduise.

Și nu trebuia să-mi ascund cicatricele.

Am apucat un articol de lenjerie și am dat jos rochia de pe umeraș. Am îmbrăcat-o, ușurată că mi se potrivea destul de bine. Am găsit o perie și mi-am descâlcit părul. Nu prea aveam ce să-i fac în afară de a-l împleti, așa că l-am lăsat desfăcut, după care am găsit în șifonier o pereche de sandale care se legau în dreptul gleznelor. Am ridicat pliurile rochiei și mi-am vârât pumnalul în teaca de pe coapsă.

Casteel mă aștepta în încăperea de zi, stând în fața uneia dintre ușile cu zăbrele care acum era deschisă, cu brațele larg încrucișate peste piept. O briză caldă a pătruns în încăpere, fiind preluată apoi de ventilatoarele de tavan duble. A dat să se-ntoarcă chiar pe când am ajuns sub arcadă.

– Sunt câteva fructe. Și, desigur, preferata ta, brânză…

S-a oprit, și buzele i s-au depărtat până când vârfurile colților i-au devenit vizibile.

– Ce e? M-am oprit și mi-am coborât privirea spre rochie, netezind o încrețitură închipuită. Arăt ridicol? Corsajul e cam strâmt. M-am jucat cu decolteul drapat. Sau e demodată? Mă gândesc că e una dintre rochiile mai vechi ale Vonettei, din moment ce, acum, ea e mai înaltă decât mine, însă lungimea se potrivește aproape perfect pentru…

– Nedemn.

– Poftim?

– Sunt nedemn de tine, a zis el cu voce aspră. Ești de vis.

Mi-am coborât fără să-mi dau seama degetele de lângă decolteu și m-am uitat la el. Casteel își lăsase brațele pe lângă corp și mă privea din cap până-n picioare. A tras brusc aer în piept.

– Părul tău. Rochia. Privirea i s-a încins. Ești atât de frumoasă, Poppy!

– Mulțumesc! Mi-am simțit gâtlejul încălzindu-se și inima crescându-mi în piept. Și *ești* demn.

A zâmbit și și-a dres glasul.

– Te rog, spune-mi că ai pumnalul la tine!

Mi-am înăbușit un rânjet și mi-am ridicat partea dreaptă a fustei până în dreptul coapsei. Casteel a gemut.

– Zeilor, ești perfectă!

– Iar tu ți-ai pierdut mințile, am zis eu. Ești demn, *dar* ți-ai pierdut mințile.

– Mă mulțumesc cu asta.

Am râs.

– Ai zis ceva despre brânză?

– Așa e. Și-a întins brațul spre masă. Poftește!

Așa am făcut, așezându-mă la masă și întinzându-mă imediat după câteva bucăți delicioase.

– Ce-ai vrea să bei? m-a întrebat el, alăturându-mi-se. Avem apă, vin și whisky… cele trei lichide importante din viață.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Vin.

A zâmbit superior și a turnat lichidul de un roz pal în pahar, după care și-a pregătit un pahar de whisky. Am gustat șovăielnic din vin, încântată să descopăr că avea gust de căpșune.

– Cum ți se pare toată treaba cu Câmpiile Elizee? am întrebat, deoarece nu reușiserăm să vorbim cu adevărat despre asta.

– Sincer? a întrebat el, râzând gutural. Chiar nu știu. Am crescut crezând că acest loc exista într-un tărâm aflat lângă al nostru, dar fără să facă parte din el. La fel ca Vâlceaua și Abisul. Și când te gândești că părinții mei au știut dintotdeauna... Alastir? Jasper? Casteel a clătinat din cap. Însă tu n-ai știut despre Câmpiile Elizee. Trebuie să fi fost și mai șocant pentru tine.

– A fost, am recunoscut eu, mijind ochii. Dar sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu încă. Sunt într-o stare aproape constantă de surpriză, însă e uimitor să mă gândesc că, la un moment dat, pe când zeii erau treji, erau atât de aproape. Mă întreb cât de des interacționau cu atlantienii și cu muritorii.

– Nu prea des, din câte am învățat eu. Dar s-ar putea să nu fie adevărat. A mâncat o bucată de brânză. Știi ce mi se pare o nebunie, Poppy? Că eu, Malik și Kieran cu siguranță ne-am apropiat de Câmpiile Elizee la un moment dat. Am străbătut tunelurile îndreptându-ne spre est, însă mereu ne-am oprit la un moment dat.

– V-ați oprit dintr-un motiv anume?

A ridicat din sprâncene.

– La vremea respectivă, nu, dar dacă privesc în urmă acum? Da. Începeam mereu să ne simțim straniu, de parcă ar fi trebuit să ne întoarcem acasă. Nici unul din noi n-a putut explica senzația cu

pricina. Am zis că ne era teamă să nu fim prinși, pentru că lipsisem prea mult, însă acum cred că eram avertizați să plecăm de către magia care păzește Câmpiile Elizee. S-a asigurat că nu aveam să ne apropiem prea tare de acel loc.

– Presupun că e un lucru bun. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă ați fi ajuns acolo.

A zâmbit larg.

– Păi, dacă prezența noastră i-ar fi trezit pe zei, sunt convins că i-am fi câștigat cu personalitățile noastre remarcabile.

Am râs.

– Azi-noapte m-am gândit că interesul vostru față de tuneluri pare un soi de intervenție divină.

– Chiar așa pare, nu?

Am încuviințat din cap. După câteva momente, m-am uitat la el. A ales în tăcere câteva fructe, dându-mi o boabă mare de strugure și apoi o felie proaspătă de pepene.

– Știu că trebuie să vorbim. Nu trebuie să mai amâni.

– Așa e. S-a lăsat în spate pe scaun și și-a trecut dinții peste buza de jos, continuând să cotrobăie prin fructe. Nu ți-am povestit prea multe azi-dimineață despre un lucru pe care mi l-a spus tata azi-noapte. Toți membrii Gărzii Coroanei, de aici până în Evaemon, sunt verificați, pentru a vedea dacă au fost implicați sau dacă au știut ce făceau ceilalți.

– Au fost descoperiți și alții? am întrebat eu.

– Până acum, nici unul dintre ei nu pare să fi fost implicat direct, a zis el, iar eu am luat căpșuna pe care mi-a oferit-o, iar el a apucat o

bucată de carne coaptă pentru el. Însă câțiva dintre ei au bănuit că se-ntâmpla ceva cu cei care lucrau cu Alastir. Și câțiva dintre ei și-au exprimat îngrijorarea din pricina prezenței tale.

– Nu e chiar atât de surprinzător, nu-i așa?

– Nu chiar, însă mă-ntreb cât au știut mai exact despre ce-au pus la cale ceilalți. A apucat paharul. Tata e de părere că se poate ca persoanele implicate în atac să fi vorbit fățiș cu cei care nu au fost implicați, infectându-i practic și pe alții cu aiurelile lor.

Convingerile și cuvintele lui Alastir și ale celorlalți erau într-adevăr ca o infecție, dar oare putea fi vindecată? În timp ce am mâncat, m-am gândit la cei care mă atacaseră prima dată.

– Oamenii din Odăile lui Nyktos? am întrebat eu, iar Casteel a încremenit preț de-o clipă, după care a apucat un șervețel și s-a șters pe degete. După ce au conștientizat ce eram, unul dintre ei le-a cerut zeilor să-i ierte.

Un zâmbet încordat a apărut pe deasupra buzei paharului în timp ce a sorbit din băutură.

– Nu o vor face.

– Eu… Eu sper că da.

A ridicat din sprâncene.

– Ești prea binevoitoare, Poppy.

– Nu m-au ucis…

– Dar au vrut s-o facă.

– Mersi că mi-ai amintit! Nu era nevoie.

– Ba mi se pare că era mare nevoie să ți se amintească, a răspuns el pe un ton uniform.

Mi-am înăbușit imboldul de-a arunca în el bucata de brânză pe care o aveam în mână.

– Doar pentru că sper că nu se prăpădesc pe vecie în Abis nu înseamnă că sunt de acord cu ce-au încercat să-mi facă.

– Ei bine, eu sper că da.

L-am ignorat.

– E limpede că au fost dezinformați.

– Și?

– Încerc să spun că nu erau ca Alastir sau Jansen sau ca aceia care purtau măști de Descendenți, care erau foarte hotărâți și nimic nu avea să-i facă să se răzgândească. Am aruncat bucata de brânză pe platou. Însă cei din Odăile lui Nyktos? Ceilalți care se poate să fi știut că se-ntâmpla ceva sau care s-ar putea să fie îngrijorați? Părerile pe care și le-au format pot fi schimbate. Nu e o… infecție fatală. Nu sunt lipsiți de rațiune, ca Stârvurile sau ca Temuții.

– Mie mi se pare destul de fatală, a comentat el.

Am tras aer în piept superficial.

– Dacă cei din Odăile lui Nyktos s-ar fi răzgândit înainte să fie prea târziu și ar fi supraviețuit, n-aș fi vrut să fie uciși acum.

Casteel a dat să spună ceva în timp ce și-a așezat paharul pe pânza crem de pe masă.

– Știu ce vei spune. Tu ai pune să fie uciși. Eu aș prefera să li se mai dea o șansă, dacă au fost induși în eroare. Și *după*, am accentuat eu, ce vor fi fost pedepsiți așa cum se cuvine. E limpede că așa au fost învățați sau… îndoctrinați să gândească. Iar cei care s-ar putea

să fi știut în ce erau implicați ceilalți? Cei care sunt îngrijorați acum? Nu poți schimba asta.

M-a privit, trecându-și degetele peste buza paharului.

– Chiar crezi asta?

– Da. Chiar cred. Nu-i poți ucide pe oameni doar pentru că sunt îngrijorați. Așa ar face Ascendenții, i-am zis eu. Și, dacă credem că oamenii nu-și pot schimba felul de-a gândi, credințele sau comportamentul, atunci ce sens are să le dăm Ascendenților șansa de a-și schimba felul de-a fi? Ce sens ar avea să mai sperăm la orice soi de schimbare?

– *Touché,* a murmurat el, înclinându-și paharul spre mine.

– Nu crezi că oamenii se pot schimba? am întrebat eu.

– Ba da, a recunoscut el. Doar că nu-mi pasă dacă se pot schimba atunci când e vorba despre cei care ți-au făcut rău.

– Ah! Am luat un alt cub mic de brânză. Cuvintele lui nu m-au surprins prea tare. Am trecut atunci la un subiect despre care nu vorbiserăm prea mult, nici măcar atunci când fusese adus în discuție în conversația cu Jasper. Ei bine, va trebui să-ncepi să-ți pese. Nu vreau ca oamenii să fie uciși pentru că n-au încredere în mine sau pentru că nu mă plac. Nu vreau să iau parte la așa ceva.

– Îmi ceri să-mi pese de cei care se poate să fi știut despre cei care m-au trădat – nu doar pe mine, ci și pe tine, a contracarat el încet. Cred că termenul corect ar fi că ne-au trădat pe amândoi.

– Da, însă a avea convingeri sau îngrijorări fără să acționezi în baza lor nu înseamnă numaidecât trădare. Dacă există dovezi că știau ce se-ntâmplă și n-au făcut nimic, ar trebui măcar să fie judecați. Sau

Atlantia nu diferă cu nimic de Solis când vine vorba despre procese echitabile?

– Atlantia crede în procese echitabile, dar există și excepții. Cum ar fi, ai ghicit, trădarea.

– Și totuși, dacă oamenii au fost induși în eroare, ar trebui să aibă ocazia să-și răscumpere faptele, Cas.

Ochii i s-au învăpăiat, căpătând o nuanță chihlimbarie intensă.

– Nu joci corect, Prințeso. Știi bine cât de mult îmi place să te aud spunându-mi așa.

Colțurile gurii mi s-au curbat în sus.

A țâțâit ușor.

– Deja mă joci pe degete.

Am încercat să nu zâmbesc.

– Te voi juca pe degete doar dacă ești de acord cu mine.

Casteel a râs când m-a auzit.

– Sunt de acord, a zis el. *Dar*… cu condiția că sunt de acord să-i ascult… să-și susțină cauza. Vor trebui să fie foarte convingători dacă speră să supraviețuiască.

Strigătul meu victorios s-a stins înainte să mi se desprindă de pe buze.

– Nu-mi place condiția ta.

– Asta e.

Am mijit ochii.

– Scuze, a zis el șovăielnic, fără să pară câtuși de puțin spăsit. Mă refeream că facem un compromis între ce își dorește fiecare. Ne întâlnim la jumătatea drumului. Le dau o șansă.

Nu înțelegeam prea bine ce șansă le dădea, dar era un… compromis. Și categoric o îmbunătățire.

– În regulă. Atunci, ne vom întâlni la mijloc.

– Așa ar trebui, ținând cont că practic obții ceea ce-ți doreai, a zis el zâmbind larg.

Cam așa era, însă nu eram încrezătoare că mulți dintre ei ar fi reușit să-l convingă.

Casteel a tăcut preț de-o clipă îndelungată.

– Și vorbesc serios: chiar vreau să le ofer oamenilor o a doua șansă. Să le îngădui să dovedească faptul că nu va trebui *să ne facem* griji în privința lor. Însă, dacă vor acționa conform sentimentelor care-i încearcă sau dacă eu am cumva o bănuială că o vor face, nu-ți pot promite că nu voi interveni într-o manieră violentă.

– Câtă vreme bănuiala ta se bazează pe dovezi, nu pe emoții, pot fi de acord cu asta.

A zâmbit cu jumătate de gură.

– Ia te uită la noi cum ne punem de-acord pe cine să ucidem și pe cine nu.

Am clătinat din cap.

– O conversație la care, sincer, nu m-am așteptat niciodată să iau parte.

– Dar te pricepi atât de bine la asta, a murmurat Casteel.

Am pufnit, jucându-mă cu piciorul paharului.

– Păi, să sperăm că nu se va ajunge la așa ceva.

– Și eu sper la fel.

– Cum rămâne cu familia lui Alastir sau a lui Jansen?

– Jansen nu mai avea rude în viață, iar cele ale lui Alastir au fost contactate sau sunt pe cale de-a fi înștiințate despre implicarea lui, mi-a zis el. Nu cred că vom avea probleme cu ele, mai ales după ce vor afla ce-a pățit Beckett.

Am simțit un junghi ascuțit în piept când l-a menționat pe tânărul vârcolac. Apoi m-am gândit la strănepoata lui Alastir.

– Cum rămâne cu Gianna? Din moment ce Alastir spera că te vei căsători cu ea, crezi că ar putea fi implicată?

– Sincer să fiu, nu-ți pot da un răspuns categoric. N-am mai văzut-o pe Gianna de ani buni. Când am cunoscut-o, era încăpățânată și cam făcea ce voia. Însă acum, am fi practic ca doi străini, mi-a explicat el. Apropo, nu e aici.

– Ce? am murmurat eu, încercând să nu par interesată de informația cu pricina.

Casteel mi-a zâmbit, și gropița și-a făcut apariția. Se părea că nu fusesem prea convingătoare.

– Am întrebat-o pe Kirha azi-dimineață. Gianna e în Evaemon.

M-am simțit întru câtva ușurată, dar și straniu de dezamăgită. Voiam s-o văd. Nici măcar nu știam de ce.

– Mai trebuie să vorbim despre ceva, înainte să ne întâlnim cu părinții mei, lucru inevitabil, de altfel. Casteel și-a terminat băutura, iar eu m-am încordat, dându-mi seama cam încotro se îndrepta discuția. Trebuie să discutăm despre pretenția ta asupra tronului.

Mi s-a părut că podeaua se mișcă sub mine, și-am înghițit în sec. Mi s-a pus un nod apăsător de nesiguranță în stomac.

Casteel a lăsat din mână paharul gol și s-a lăsat pe spate în scaun, cercetându-mă din priviri.

– Ai în tine sângele zeilor, Poppy. Nu se știe cât de mult și ce înseamnă cu adevărat, dar e limpede că regatul îți aparține. Alastir știa asta. Mama a recunoscut-o. Și, chiar dacă tata a zis că mama a reacționat emotiv, știe și el prea bine ce înseamnă asta. Faptul că legăturile cu vârcolacii s-au frânt și s-au mutat asupra ta este o confirmare în plus. Atlantienii pe care i-ai văzut pe stradă când am intrat în Golful lui Saion? Mulți dintre cei care au văzut ce au făcut vârcolacii au fost confuzi, însă a început să se ducă vestea despre ceea ce ești. Cât de curând, va ajunge până-n capitală, mai ales dacă Înțelepții au fost contactați.

– Știi… Știi cumva ce s-a spus despre copacii lui Aios? Sunt convinsă că nu au trecut neobservați.

– Așa este. Din câte zice tata, oamenii îl consideră semnul unei mari schimbări.

– Nu ceva rău?

– Nu. Cei mai mulți nu-l consideră un semn rău. A continuat fără să-și mute privirea de la mine: Însă alții nu gândesc la fel de încurajator. Sunt convins că ți-ai dat deja seama că unii atlantieni se vor împotrivi semnelor, pentru simplul fapt că nu te cunosc, a adăugat el rapid. Pentru simplul fapt că se tem de schimbare și de diferențe. Te vor considera o străină.

– Și Fecioara, am subliniat eu.

Maxilarul i s-a încleștat.

– În cazul acesta, le voi corecta rapid concepția greșită.

Mi-am ridicat bărbia.

– Și eu la fel.

Casteel a zâmbit larg, aprobator.

– Le-o vom corecta rapid *împreună*. Însă cei mai mulți te vor vedea așa cum ești. Adică viitoarea Regină a Atlantiei.

Am tras aer în piept zadarnic.

M-a privit lung în ochi.

– La fel cum și eu te văd așa cum ești. Regina mea.

Simțurile mi-au fost inundate de un val de șoc. Era doar a doua oară când îmi spunea așa, și mi-am dat seama atunci că, de când mama lui își dăduse jos coroana, îmi zisese Prințesă doar de câteva ori.

– Dar tu nu vrei să fii Rege! am exclamat eu.

– Nu are legătură cu ce vreau eu.

– Cum să nu aibă? Dacă eu sunt Regina, tu ești Regele… lucru pe care nu ți-l dorești, i-am amintit eu.

– Nu am crezut niciodată că va trebui să fiu Rege, a zis el, atât de încet, încât fiecare părticică din ființa mea s-a concentrat asupra lui. A fost mereu un lucru pe care *trebuia* să-l cred, pentru că am avut mereu impresia că, dacă îmi acceptam viitorul, aveam să accept și soarta lui Malik. Că l-am pierdut pentru totdeauna. Și-a trecut degetele peste maxilar, privind spre paharul gol. Dar, la un moment dat, am început să-mi dau seama de adevăr. Doar că nu voiam să-l accept.

Mi-a tresăltat inima în piept.

– Nu… Nu crezi că mai e în viață?

– Ba da, cred că e viu. Și că-l vom elibera, a zis el, încruntându-se. Dar știu… Zeilor, știu de mai multă vreme decât aș vrea să admit că nu va avea… starea sufletească necesară pentru a prelua tronul. Zeii știu că nici eu n-am fost întreg la minte când m-au eliberat.

Am simțit din nou un junghi de durere. Și Kieran acceptase deja acest fapt, iar eu eram întru câtva ușurată să aflu că și Casteel înțelegea realitatea lucrurilor cu care avea să se confrunte după ce urma să-și elibereze fratele. Tot avea să doară, dar nicidecum la fel de tare.

– Însă tu te-ai regăsit.

– Din nefericire, Atlantia nu-și permite luxul de-a aștepta ca și el să facă același lucru. Părinții mei au domnit deja prea mult, mi-a zis el.

Un Rege și o Regină puteau domni doar timp de 400 de ani, și, după cum spusese, părinții lui depășiseră de mult perioada.

– Poporul a început să riposteze, Poppy. E o combinație între teama față de ce ne rezervă viitorul dacă nu vom reuși să ne susținem populația și neliniștea generală care se stârnește atunci când oricare doi oameni domnesc prea mult.

– Mi-ai spus că nimeni nu a contestat tronul.

– Și știi și că n-am vrut să-ți spun adevărul pentru că n-am vrut să te sperii, mi-a amintit el. Și arăți de parcă în doar câteva secunde vei…

– Azvârli cu un platou de brânză în tine? Așa e, în doar câteva secunde voi face întocmai.

– N-o face, a zis el amuzat, enervându-mă și mai tare. Te vei supăra când nu vei mai avea brânză să mănânci.

– Va fi vina ta, m-am răstit eu, și o gropiță și-a făcut apariția în obrazul lui drept. Nu mai zâmbi! Ar fi trebuit să-mi fi spus. Așa cum ar fi trebuit să-mi fi spus că au fost distruse culturi și despre vandalisme.

– Am aflat despre cele mai grave dintre ele abia azi-noapte, când am vorbit cu tata, mi-a zis el, deloc amuzat. Am vrut s-o aud de la el înainte să-ți spun ceva. Și-a înclinat capul, adăugând: N-au existat riposte oficiale, Poppy, însă, în cele din urmă, reacțiile vor duce la riposte, cu sau fără legătură cu sosirea ta.

– Sosirea mea n-are nimic de-a face…

– Nu mai nega ceea ce ești. Ești mai deșteaptă și mai puternică de-atât, m-a întrerupt el, iar eu am tăcut. Nu deții luxul ăsta. Nici eu, nici regatul. Sosirea ta schimbă totul.

M-am lăsat pe spate, copleșită de adevărul cuvintelor lui. Când ieșisem de la duș. îmi zisesem că eram pregătită să discut despre toate astea… să le înfrunt. În clipa de față însă, eram dovada vie a faptului că fusese o minciună. De asemenea, mă purtam copilărește. Moștenirea mea neașteptată, ce făcuse Casteel ca să mă salveze, precum și implicațiile faptei lui nu aveau să dispară doar pentru că îmi era greu să le recunosc. Trebuia să înfrunt situația.

Un sâmbure de panică a început să prindă rădăcini în pieptul meu, unde energia aceea stranie vibra încet. M-am holbat la fructe și la brânză.

– După ce-ți vom elibera fratele, nu va avea nevoie și de presiunea așteptării de-a prelua tronul. N-ar fi drept să-i aruncăm și asta în cârcă.

– Așa este, a încuviințat Casteel, solemn. Nu ar fi.

Dar dacă, după ce avea să se regăsească, Malik avea *să-și dorească* lucrul pe care ajunsese să îl considere dreptul lui din naștere? Nici măcar nu eram convinsă că întrebarea avea vreo importanță în clipa de față. Nu era însă o problemă care să necesite soluționare acum. Am înghițit în sec, alungând senzația de apăsare. Înțelegeam de ce Casteel refuzase tronul. Îmi dădeam seama ce însemna asta pentru el.

– Deci acum vrei să fii Rege?

N-a răspuns preț de o clipă îndelungată.

– S-ar fi întâmplat oricum într-un final, și dacă n-ai fi fost o urmașă a zeilor. Malik n-ar fi pregătit să conducă, iar noi am fi fost nevoiți să facem o alegere. La urma urmei, doresc binele Atlantiei, a zis el, iar eu mi-am amintit cum îl descrisese Kieran ca băiat. Cât de mulți ar fi zis că el era moștenitorul tronului, nu fratele lui. Am auzit atunci seriozitatea din tonul lui. O auzisem și cu câteva momente mai devreme, când îmi ceruse să nu mai neg ceea ce sunt. Dar doresc, totodată, și binele tău.

Mi-am ridicat privirea spre el.

– Știm ce trebuie să facem. Eu trebuie să-mi eliberez fratele. Tu trebuie să-l vezi pe Ian. Regele și regina din Solis trebuie opriți, mi-a zis el. Dar după aceea? Dacă vrei să revendici coroana, te voi sprijini. Îți voi fi alături. Împreună, vom învăța să domnim peste

Atlantia, mi-a zis el, iar au am simțit un gol în stomac. Dacă nu, spune-mi doar ce vrei să faci, unde vrei să mergi. Îți voi fi alături.

– Unde vreau să merg? am întrebat eu, confuză.

– Dacă hotărăști că nu vrei să preiei tronul, nu putem rămâne aici.

Capitolul douăzeci și doi

– De ce nu? am întrebat eu, aplecându-mă din nou în față.

– Pentru că uzurpi tronul, Poppy. Nici o altă Regină nu ar putea domni câtă vreme te afli în Atlantia. Vârcolacii te vor trata de parcă ai fi Regina chiar dacă nu șezi pe tron. La fel și unii atlantieni. Alții o vor urma pe cea care poartă coroana, indiferent că va fi vorba despre mama mea sau despre altcineva. Ar crea dezbinare, cum nu s-a mai văzut de pe vremea în care domneau zeitățile. Nu-i pot face asta Atlantiei, am zis eu.

– Nici eu nu vreau să se întâmple una ca asta. Inima a început să îmi bată cu putere și am apucat strâns marginea mesei. Însă e căminul tău.

– Mi-ai spus că *eu* sunt căminul tău. Este valabil în ambele sensuri, mi-a amintit el. Și tu ești căminul meu. Important este să fim împreună și fericiți.

Cuvintele lui m-au încălzit, însă ar fi plecat dacă aș fi refuzat coroana. M-am lăsat pe spătarul scaunului, înțelegând brusc ce-mi zicea de fapt.

– Dacă n-aș fi fost o urmașă a unui zeu, iar Malik n-ar fi fost pregătit să domnească, ce-ai fi făcut dacă ți-aș fi spus că nu vreau să domnesc?

– Atunci, n-am fi domnit, mi-a răspuns el. Fără ezitare.

– Dar ce s-ar fi întâmplat atunci cu coroana? Ar fi continuat părinții tăi să domnească?

– Da, până la contestarea coroanei.

– Și ce se întâmplă când coroana este contestată?

– Mai multe lucruri, Poppy. Nici unul în privința căruia ar trebui să-ți faci griji…

– De fapt, eu cred c-ar trebui. I-am simțit îngrijorarea, apăsătoare și densă. Nu-mi spui unele lucruri pentru că nu vrei să-mi fac griji.

– N-ar trebui să-mi citești emoțiile, a contracarat el. E nepoliticos.

– Casteel, am mârâit eu. Vorbim despre posibilitatea ca noi doi să devenim Rege și Regină, și nu pot fi Regină când soțul meu îmi ascunde lucruri pentru că se teme că aș fi copleșită.

– N-aș zice că ți-am ascuns lucruri…

A tăcut când mi-a văzut expresia.

– Știi ce mesaj îmi transmiți? Că ești de părere că nu m-aș descurca în rolul de Regină, i-am zis eu.

– Nici vorbă de-așa ceva. S-a aplecat în față, punându-și mâinile pe masă. Nu îți ascund intenționat lucruri. Nu ți-am spus unele lucruri deoarece nu dețineam toate informațiile și… Și-a trecut mâna prin păr. Și nu sunt obișnuit să împărtășesc astfel de lucruri cu altcineva în afară de Kieran. Și știu că asta nu e o scuză. Nici nu zic că ar fi. Sincer să fiu, te-ai descurcat mai bine decât ar fi făcut-o majoritatea cu tot ce-ai înfruntat. Nu e ca și cum mi-aș face griji că te-ai pierde cu firea, ci doar nu vreau să fii copleșită. Însă ai dreptate: dacă alegi să preiei coroana, nu-ți pot ascunde lucruri.

I-am simțit remușcarea, așa că am încuviințat din cap.

S-a foit în scaun.

– Dacă nu am prelua noi tronul, atunci părinții mei l-ar putea ceda, însă ar face-o doar dacă ar considera că cel care a contestat tronul ar fi potrivit ca să domnească… Și ar putea face *asta* doar dacă tronul ar fi contestat de câte o persoană pe rând. Dacă ar fi mai mulți, ar interveni Înțelepții. S-ar putea ține încercări în care contestatarii să-și dovedească valoarea.

– Ca încercările pentru sufletele-pereche? am întrebat eu.

– Așa-mi închipui. Nu știu sigur. Nu s-a mai ajuns niciodată… până acolo.

M-a străbătut din nou un val de neîncredere.

– Și ai fi dispus să renunți la toate acestea? Să lași, poate, să se întâmple ceva care nu s-a mai întâmplat până acum?

– Da, a zis el, din nou, fără să ezite o clipă măcar. Nu vreau să te forțez să-ți asumi încă un rol pe care nu l-ai cerut și pe care nu ți-l dorești. *Nu* voi înlocui vălul pe care l-ai disprețuit cu o coroană pe care o urăști. Dacă nu vrei să iei coroana, te voi sprijini, mi-a jurat el, captivându-mă prin intensitatea cuvintelor lui. Prin jurământul irevocabil pe care-l făcea. Și, dacă hotărăști că vrei să iei ceea ce-ți aparține, să revendici tronul, voi da foc întregului regat și-l voi privi cum arde dacă așa mă voi asigura că acea coroană va sta pe capul tău.

Am tresărit.

– Dar îți iubești poporul…

– Însă *pe tine* te iubesc mai mult. Fragmente aurii i s-au aprins strălucitoare în ochi, învolburându-se. Nu subestima ce aș face sau

nu ca să mă asigur că ești fericită. Cred că știi deja. Aș face orice, Poppy. *Orice*.

Știam. Zeilor, făcuse deja un lucru de negândit când mă trecuse prin Ascensiune, însă se pregătise să devin vampir. S-ar fi luptat cu oricine și cu toți cei care s-ar fi apropiat de el, ca să mă țină în viață, chiar dacă m-aș fi preschimbat într-un monstru. Nu mă îndoiam de el acum.

– Totul se rezumă la tine, la lucrurile cu care te simți confortabil și la ce-ți dorești, a continuat el. Nimeni nu te va forța să faci o alegere. Va fi decizia ta, și apoi vom înfrunta orice se va întâmpla sau nu. Împreună.

M-am cutremurat ușor. Nu mă îndoiam de spusele lui. Nu-l subestimam. Nu știam ce să spun, așa că m-am holbat la el în tăcere, întru totul copleșită. Un astfel de devotament? Promisiunea lui? Era… Era transformatoare.

Și poate că, de fapt, eu nu eram demnă de el.

M-am ridicat și am ocolit masa spre locul în care se afla el fără să pricep prea bine ce făceam de fapt. Și-a lăsat capul pe spate, privindu-mă în tăcere. Nu mi-am îngăduit să mă gândesc la ceea ce făceam sau dacă era ceva normal sau acceptabil. Pur și simplu, am făcut ceea ce-mi doream să fac, ceea ce mi se părea bine. Cu simțurile deschise, am simțit un val de căldură și dulceață din partea lui când m-am așezat în poala lui. M-a cuprins imediat cu brațele și m-a strâns tare, iar eu m-am bălăbănit cât mai aproape de el și mi-am vârât capul sub bărbia lui.

Am închis ochii.

– Sper să nu se rupă scaunul cu noi.

Casteel a chicotit și m-a mângâiat pe păr.

– Îți voi atenua căderea dacă se rupe.

– Nu mai fi atât de dulce.

– Doar subliniam faptul că ți-aș atenua într-adevăr căderea dacă s-ar rupe scaunul cu noi, întrucât aș fi primul care ar atingea podeaua, a zis el, dându-mi părul la o parte de pe față. Și tu ești cea care e dulce acum. M-a strâns mai tare în brațe, apoi a mai slăbit strânsoarea, însă doar o idee. Îmi place.

– Îmi placi, am murmurat eu, apăsându-mi degetele de pieptul lui. Știi cât de mult înseamnă pentru mine să pot alege. Să fiu liberă. Mi s-a umplut pieptul de emoție, până când a-nceput să mă ardă gâtlejul. Înseamnă totul pentru mine.

Și-a întins mâna spre obrazul meu, înclinându-mi capul pe spate. Și-a aplecat capul și m-a sărutat ușor.

– Știu.

– Ești demn de mine, Cas. Am nevoie să știi asta.

– Cu tine în brațele mele, mă simt demn, a zis el, apăsându-și din nou buzele de ale mele. Chiar mă simt.

– Vreau să te simți demn de mine și când nu sunt în brațele tale. Mi-am pus degetele pe obrajii lui. De ce-ai crede că nu ești? După tot ce-ai făcut pentru mine?

N-a spus nimic, ci și-a ridicat genele dese și m-a privit, iar eu am simțit acreala rușinii ce emana dinspre el.

– Cum rămâne cu toate lucrurile pe care *ți* le-am făcut? Știu că le-ai acceptat, însă nu schimbă faptul că te-am mințit. Că ai fost rănită

din pricina acelor minciuni. Din cauza faptelor mele, au murit oameni… oameni pe care i-ai iubit.

Mă durea inima.

– Nici unul din noi nu poate schimba trecutul, Cas, dar, pentru că ai mințit, am înțeles adevărul despre Ascendenți. Da, au fost răniți oameni… Loren, Dafina. Am tras aer în piept, tremurat. Vikter. Dar câte vieți ai salvat? Nenumărate, sunt convinsă. Pe mine m-ai salvat în mai multe feluri decât vom ști probabil vreodată.

A zâmbit ușor, scurt, și am simțit că nu avea de-a face doar cu ceea ce mi se întâmplase mie. Rușinea și vina lui erau mult mai profunde de-atât.

– Vorbește-mi, am șoptit.

– Asta fac.

– Vorbește-mi *cu adevărat*. Mi-am trecut degetele peste obrajii lui. Ce te face să crezi că ești nedemn de mine?

A înghițit în sec.

– Îmi citești emoțiile?

– Nu. Am oftat când a ridicat dintr-o sprânceană. Bine, oarecum.

A chicotit, răgușit.

– Nu știu, Prințeso. Sunt lucruri care… îmi vin în minte uneori. Lucruri care au trăit în mintea mea pe când am fost ținut prizonier de Ascendenți. Nu știu cum să le exprim în cuvinte, dar, și dacă aș face-o, nu trebuie să ne ocupăm de ele acum.

– Te contrazic, am spus eu cu empatie. Trebuie să ne ocupăm de ele acum.

A zâmbit strâmb.

– Avem multe pe cap. Tu ai multe pe cap. N-am de gând să adaug la ele. Nu e nevoie s-o fac, a zis când am dat să spun ceva. Sunt bine, Poppy. Crede-mă că sunt bine.

– Cas…

M-a sărutat, capturându-mi buzele într-un sărut adânc, îmbătător.

– Sunt bine, Prințeso. Îți jur!

Am simțit că nu aveam să ajung nicăieri cu el în clipa de față, așa că am încuviințat, apoi l-am prins de încheieturile mâinilor, în timp ce el mi-a vârât capul sub bărbia lui. Nu avea să fie ultima discuție pe această temă; aveam să mă asigur de asta. Am păstrat amândoi tăcerea preț de câteva minute, iar eu m-am gândit la toate lucrurile, de la perioada în care fusese ținut prizonier la deciziile pe care trebuia să le iau. Pornirea mea firească era să refuz imediat orice pretenție asupra coroanei. Era singura reacție rațională. Nu aveam idee cum să fiu regina a orice, nici măcar a unei grămezi de cenușă. Și, deși Casteel nu fusese crescut de la naștere ca să preia tronul, fusese totuși crescut ca Prinț. Îl văzusem interacționând cu poporul lui și știam deja că avea să fie un Rege minunat. Însă eu? Eu fusesem crescută ca Fecioara, și mai nimic din educația primită nu avea să-mi fie de folos. Nu îmi doream câtuși de puțin să guvernez oameni, să hotărăsc ce puteau și ce nu puteau face și să-mi asum o astfel de responsabilitate. Ce libertate mi-ar fi adus toate acestea? Libertatea de a-mi trăi viața cum găseam de cuviință? Nu tânjeam după putere, nu aveam ambiții mărețe…

Însă n-am spus nimic, ci m-am bucurat pur și simplu de senzația pe care mi-o stârnea mâna cu care Casteel mă mângâia pe păr. Mi-

ar fi plăcut și mai mult atingerea lui dacă nu mi-aș fi dat seama că puteam privi lucrurile într-un mod cu totul diferit. Nu știam să domnesc, însă aș fi putut învăța. L-aș fi avut pe Casteel lângă mine, și cine ar fi putut fi un profesor mai bun ca el? A-i guverna pe oameni nu însemna în mod obligatoriu a-i controla. Putea însemna și a-i proteja, așa cum știam că ar face Casteel… Așa cum știam că o făcuseră părinții lui, cât putuseră de bine. Părerea lor despre mine nu schimba faptul că țineau la poporul lor. Că nu semănau deloc cu regele și regina din Solis. O astfel de responsabilitate era înspăimântătoare, dar putea fi și o onoare. Nu îmi doream putere, dar poate că acesta era secretul unui lider bun? Nu eram sigură. Și totuși, aveam și ambiții mărețe. Voiam să-i eliberez pe cei din Solis de sub tirania Ascendenților, și ce-ar fi putut fi mai ambițios de-atât? Însă cum aș fi putut realiza asta dacă refuzam să port povara unei coroane? Cine știe ce influență am avea eu și Casteel în ce privește Solisul dacă am fi obligați să plecăm din Atlantia și s-o lăsăm pe mâna cuiva care ar putea avea intenții foarte diferite când venea vorba despre Solis și Ascendenți? Cineva care l-ar considera pe Ian un simplu vampir. Și poate că asta și era acum. Poate și Tawny la fel. Nu știam, dar dacă fratele meu era diferit? Dacă și alți Ascendenți se puteau schimba, așa cum spusese Casteel că o făcuseră câțiva? Ce s-ar întâmpla dacă ar urca cineva pe tron și le-ar declara război? Nu știam, însă alegerea consta în libertate. În felul în care alegeam să-mi trăiesc viața. Și ce fel de libertate ar fi fost dacă din cauza mea Casteel ar fi fost obligat să-și părăsească poporul? Familia?

O astfel de conștientizare purta în sine un alt soi de cușcă, nu-i așa? Întocmai cum teama era un alt soi de temniță, iar mie…

– Mi-e teamă, am recunoscut eu încet, holbându-mă la iedera scăldată în lumina soarelui de dincolo de ușa deschisă dinspre terasă. Mi-e teamă să spun da.

I-am simțit mâna oprindu-se pe spatele meu.

– De ce?

– Nu știu cum să fiu Regină. Știu că pot învăța, dar oare cei din Atlantia vor fi răbdători cu mine? Își permit luxul de-a aștepta ca eu să dobândesc la fel de multă experiență ca tine? Și nici măcar nu știm cine sunt. Oare Atlantia a mai avut vreodată o Regină care să fi putut să nu fi fost nici muritoare, nici atlantiană, nici zeitate? Nu trebuie să-mi răspunzi. Știu deja că răspunsul este nu. Și dacă voi fi o Regină îngrozitoare? am întrebat eu. Dacă dau greș?

– În primul rând, nu vei fi o Regină îngrozitoare, Poppy.

– Ești obligat să spui asta, am zis eu, dându-mi ochii peste cap. Pentru că ești soțul meu și pentru că te temi că altfel te voi înjunghia.

– Nu teamă simt când mă gândesc că m-ai putea înjunghia.

Am strâmbat din nas și am clătinat din cap.

– Ce pervers!

– Poate că așa e, a zis el. Dar să ne-ntoarcem la ce-ai spus. Cum de știu că nu vei fi o Regină îngrozitoare? Din pricina alegerilor pe care le-ai făcut de nenumărate ori. Cum ar fi când ai încercat să-i ajuți pe cei blestemați de Temuți, riscând cine știe ce pedeapsă ca să le ușurezi trecerea în neființă. Este doar un exemplu al compasiunii de

care dai dovadă, lucru de care are nevoie orice conducător. Când ai urcat pe Metereze în timpul atacului Temuților? Când ai luptat la Capul Spessa, dispusă să-ți asumi aceleași riscuri ca aceia care juraseră să-i apere pe oamenii de-acolo? Sunt doar câteva exemple care dovedesc că ai curajul și disponibilitatea necesare de-a face ce i-ai cere poporului tău să facă. E un lucru pe care un Rege și o Regină ar trebui să fie dispuși să-l facă. Ai mai multă experiență decât îți dai seama. Ai dovedit-o în cabana de vânătoare, când ai vorbit despre putere și influență. Ai fost atentă când ai purtat vălul. Mai mult decât și-au dat vreodată seama curtenii regali.

Avea dreptate. *Chiar* privisem și ascultasem fără să fiu văzută. Învățasem astfel ce să nu fac odată ajunsă într-o poziție de conducere, începând cu cele mai simple lucruri.

Nu-ți minți poporul.

Și nu-l ucide.

Însă standardele din Solis nu erau prea înalte. Atlantia era întru totul diferită.

– Iar faptul că ești dispusă să le acorzi încă o șansă celor care se poate să fi fost implicați într-un complot menit să te rănească dovedește că ești mult mai potrivită ca să domnești decât mine.

M-am încruntat și mi-am ridicat capul. Privirile ni s-au întâlnit.

– Ai fi un Rege minunat, Cas. Am văzut cum te porți cu oamenii. E limpede că te iubesc la fel de mult precum îi iubești tu pe ei.

M-a privit cu căldură.

– Dar nu sunt nici pe departe atât de generos, milos sau iertător ca tine… Sunt toate calități care ar putea răsturna o coroană, dacă

lipsesc, mi-a zis el, oprindu-se ca să-mi dea o șuviță la o parte de pe față. Dacă ar fi să facem asta, ar trebui să învăț câteva lucruri… Voi avea nevoie de ajutorul *tău* în anumite domenii. Însă este foarte grăitor faptul că te temi să nu dai greș, Poppy. Chiar ar trebui să te sperie. La naiba, pe mine mă îngrozește de-a dreptul.

– Da?

A încuviințat din cap.

– Crezi că eu nu mă tem că-i voi dezamăgi pe oameni? Că voi lua decizii greșite? Că voi duce întregul regat pe un drum greșit? Pentru că mă tem și știu că și părinții mei încă se tem, până și în ziua de astăzi. Tatăl meu probabil ți-ar spune că, dacă nu te vei mai teme de eșec, cel mai probabil exact asta vei face: vei eșua. Ar mai spune și că teama cu pricina te ține curajos și sincer.

Dar oare o astfel de teamă nu te putea face și nehotărât? Nu te putea opri înainte să o apuci efectiv pe o anumită cale? Teama de eșec era puternică, la fel ca teama de necunoscut și de destinații neexplorate. Și am simțit o astfel de groază de mai bine de o sută de ori în viață. Când m-am dus la Perla Roșie. Când i-am zâmbit ducelui, știind ce avea să urmeze. Când m-am alăturat lui Casteel sub salcie. Și atunci fusesem speriată. Fusesem de-a dreptul îngrozită când recunoscusem în sfârșit ce simțeam pentru Casteel, însă nu lăsasem teama să mă oprească. De data aceasta însă, era diferit. Era vorba despre lucruri mult mai importante decât niște săruturi interzise.

Era mai important ca noi.

– Cum rămâne cu fratele tău? Cu Ian? Cum ar afecta partea asta?

– S-ar schimba doar faptul că am negocia ca Regină și Rege, în loc de Prințesă și Prinț, mi-a răspuns el.

– Mă îndoiesc că ar fi singura schimbare, am zis eu sarcastic. Îmi închipui că am negocia cu mult mai multă putere și autoritate.

– Păi, da, și asta, a zis Casteel și m-a strâns mai tare în brațe. Nu trebuie să te hotărăști astăzi, Poppy, a zis el, spre ușurarea mea. Ai timp.

Mi-am simțit stomacul, tot noduri, relaxându-se.

– Însă nu prea mult.

– Așa este, mi-a confirmat el, privindu-mi chipul. Mi-ar fi plăcut să vezi puțin Atlantia înainte să te hotărăști. Ce s-a întâmplat azi-noapte…

– N-ar trebui să mă-mpiedice să văd Atlantia. M-am ridicat în șezut și l-am privit în ochi. N-ar trebui să ne afecteze planurile sau pe noi. Refuz să-i îngădui acestui grup de oameni să mă închidă într-un alt soi de cușcă. N-am de gând să mă opresc din trăit când tocmai am început să trăiesc.

Privirea lui Casteel era la fel de caldă precum soarele de vară. Și-a ridicat mâna spre obrazul meu.

– Mă uimești necontenit.

– Nu prea știu ce anume din ce-am spus e atât de uimitor.

A zâmbit ușor. Gropița și-a făcut apariția.

– Hotărârea și voința ta de-a trăi, de-a te bucura de viață indiferent de ce se-ntâmplă sau de cât de confuze ar fi lucrurile sunt câteva dintre numeroasele lucruri care mi se par uimitoare la tine. Cei mai mulți n-ar putea duce toate lucrurile pe care le-ai dus tu.

– Sunt momente în care nu sunt convinsă că le pot duce pe toate, am recunoscut eu.

– Dar o faci. Și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos. Și-o vei face. Orice-ar fi.

Încrederea pe care o avea în mine m-a atins într-un loc mic și nesigur din adâncul ființei mele despre a cărui existență nu sunt convinsă că am știut până în clipa aceea. O parte din mine care își făcea griji că puneam prea multe întrebări, că înțelegeam prea puțin despre lume și că mă împleticeam pur și simplu din șoc în șoc. Însă avea dreptate. Eram încă în picioare. Încă mă descurcam. Eram puternică.

Am dat să mă aplec, ca să îl sărut, însă m-am oprit când am auzit o bătaie în ușă.

Casteel a mârâit încet.

– Nu-mi place să fiu întrerupt în general, dar cu atât mai puțin când ești pe punctul de-a mă săruta.

Mi-am plecat capul și l-am sărutat rapid, după care am sărit din poala lui. S-a ridicat, aruncându-mi o privire arzătoare care m-a făcut să mă încing, și s-a dus spre ușă. Sperând că nu arătam pe cât de îmbujorată mă simțeam, m-am întors și l-am văzut pe Delano în ușă. Am dat să zâmbesc, însă am încremenit când i-am simțit emoțiile.

Gura mi s-a umplut de o aromă apăsătoare de smântână amară. Tristețe și îngrijorare. Am pornit-o spre ușă.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, iar Casteel m-a privit peste umăr.

– A venit să te vadă un bărbat, a răspuns Delano, iar Casteel și-a întors deodată capul spre vârcolacul cu blană deschisă la culoare.

– De ce? a întrebat Casteel chiar pe când am ajuns lângă ei.

– Copila lor a fost rănită într-un accident de trăsură, ne-a spus el. E foarte…

– Unde e? am întrebat eu, înaintând, cu stomacul strâns.

– În oraș. Tatăl ei este cel care a venit, a spus Delano, privind când la Casteel, când la mine. Însă fata…

Dintr-odată, discuția despre coroană, despre Nevăzuți și despre toate celelalte lucruri s-a estompat. Nici măcar nu m-am gândit la cum aș fi putut fi de folos. Am trecut pe lângă el, cu inima bătându-mi cu putere în piept. Văzusem urmările accidentelor de trăsură și în Masadonia, și în Carsodonia. Aproape mereu se sfârșeau tragic pentru trupurile micuțe, și nu mi se îngăduise niciodată să intervin ca să le ușurez durerea sau spaima.

– Fir-ar să fie, Poppy! a înjurat Casteel ieșind pe coridor și trântind ușa după el.

– Nu încerca să mă oprești, i-am spus eu peste umăr.

– N-aveam de gând să te opresc. El și Delano m-au ajuns cu ușurință din urmă. Doar că nu cred c-ar trebui să ieși așa, valvârtej, când tocmai azi-noapte Nevăzuții au încercat să te ucidă.

Mi-am văzut de drum și m-am uitat la Delano.

– Părinții și copila aveau chip?

Delano s-a încruntat; mai mult ca sigur i s-a părut o întrebare stranie.

– Da.

– Atunci, cu siguranță nu sunt Stârvuri.

– Asta nu înseamnă că nu fac parte dintre Nevăzuți și nici nu schimbă faptul că ar trebui să fii măcar puțin precaută, a contracarat Casteel. Deși știu că nu te-nțelegi prea bine cu precauția.

L-am privit amenințător.

M-a ignorat, și am cotit toți trei pe coridor.

– Doar tatăl a venit?

– Da, a răspuns Delano. Pare în culmea disperării.

– Zeilor mari, a bombănit Casteel. N-ar trebui să mă surprindă c-au auzit despre abilitățile ei. În ultimele două zile, au tot sosit oameni din Capul Spessa.

Nimic din toate acestea nu conta.

– A trimis cineva după un vraci?

– Da. Delano s-a întristat și mai tare, iar mie mi-a tresăltat inima în piept. Vraciul e cu copila și cu mama chiar acum. Tatăl a spus că acesta le-a zis că nu se mai poate face nimic…

Mi-am ridicat poalele rochiei și am luat-o la fugă. Casteel a înjurat, dar nu m-a oprit în timp ce am străbătut în fugă coridorul nesfârșit, doar întru câtva conștientă de faptul că aveam impresia că nu mai alergasem nicicând atât de repede. Am ieșit degrabă în aerul cald și însorit și m-am îndreptat spre ușile de la capătul palierului.

Casteel m-a prins de cot.

– Pe aici vom ajunge mai rapid, mi-a zis el, scoțându-mă dintre paliere și îndrumându-mă spre o pasarelă plină de arbuști stufoși plini cu flori galbene înstelate.

De cum am intrat în curte și înainte să apuc să văd măcar pe cineva dincolo de ziduri, m-a izbit senzația de panică brută și aproape scăpată de sub control ce emana din bărbatul care se afla lângă un cal.

– Harlan, a strigat Casteel. Adu-l pe Setti!

– L-am adus deja, a răspuns tânărul, aducând calul chiar pe când bărbatul s-a întors spre noi.

Am icnit. Partea din față a cămășii și a pantalonilor îi era pătată întru totul cu roșu. Atâta sânge…

– Vă rog! Bărbatul a pornit-o spre noi, apoi s-a oprit brusc.

La început, am crezut că din cauză că mai mulți vârcolaci și-au făcut brusc apariția parcă din neant, însă bărbatul a dat să se încline.

– Nu e nevoie, l-a oprit Casteel, apoi m-a luat de mână când am dat drumul rochiei. Copila ta e rănită?

– Da, Alteță.

Bărbatul, cu ochi de atlantian, s-a uitat când la mine, când la Casteel. Chiar atunci, Kieran a ieșit pe ușile din față ale casei, cu mâna pe mânerul sabiei. Dintr-o singură privire, a iuțit pasul, intrând în grajduri.

– Copilița mea. Marji. Era chiar lângă noi, ne-a spus el, cu voce tremurată. I-am spus să aștepte, dar… a luat-o pur și simplu la goană, și n-am văzut trăsura. Am văzut-o pe Marji fugind doar când a fost prea târziu. Vraciul spune că nu se mai poate face nimic, dar încă respiră, și-am auzit… S-a uitat la mine cu o privire înnebunită, cu pupilele dilatate, chiar pe când Harlan l-a adus pe Setti. Am

auzit ce-ați făcut în Capul Spessa. Dacă mi-ați putea ajuta copilița… Vă rog? Vă implor!

– Nu trebuie să mă implori, i-am spus eu, cu inima strânsă, sfâșiată de mâhnirea pe care o emana. Pot încerca s-o ajut.

– Vă mulțumesc, a zis bărbatul, răsuflând ușurat. Vă mulțumesc!

– Unde e? a întrebat Casteel, apucând frâiele lui Setti.

În timp ce bărbatul a răspuns, am apucat șaua și m-am ridicat fără să mă-ncâlcesc în rochie. N-a reacționat nimeni la faptul că am reușit să-l încalec singură pe Setti. Casteel a încălecat în spatele meu, iar Kieran ni s-a alăturat, deja călare pe calul lui. Am ieșit din curte fără să spunem ceva, urmându-l pe bărbat pe drumul străjuit de copaci. Am călărit iute la vale, însoțiți de vârcolaci și de Delano, care se preschimbase și galopa acum peste stânci, țâșnind apoi printre copaci, iar mai apoi printre clădiri și cai.

Tocmai vorbisem despre a vizita orașul, dar nu așa îmi închipuisem că avea să se-ntâmple. Pe drum, am văzut doar o învălmășeală de cer albastru și o mare de chipuri, de drumuri înguste și strâmte și de grădini cuibărite între clădiri impetuoase decorate cu lujeri înfloriți. Nu m-am putut concentra asupra nici unuia dintre aceste lucruri, întrucât primordial era imboldul de a o ajuta pe copilă. Și dorința aceea… era diferită. Era greu de înțeles, întrucât simțisem mereu nevoia de a-i ajuta pe alții folosindu-mi darul, însă de data aceasta era mai intensă. Ca un soi de instinct echivalent cu răsuflatul. Și nu știam dacă avea de-a face cu tot ce se-ntâmplase sau dacă izvora din nevoia de-a afla dacă darurile mele

mai puteau alina durerea și vindeca în loc de ce făcusem în Odăile lui Nyktos.

Inima îmi bătea cu putere când am ajuns pe o stradă plină de oameni. Stăteau în fața caselor și pe trotuarele pavate cu piatră, și le-am simțit neliniștea și mâhnirea înfigându-mi-se în piele. Am zărit o trăsură albă simplă nepăzită pe drum.

Tatăl a oprit calul în fața unei case înguste, cu etaj, cu ferestre ce dădeau spre golful sclipitor. Când Casteel l-a oprit pe Setti, un amestec frenetic de emoții s-a ridicat dinspre curtea împrejmuită cu gard de fier forjat și m-a izbit, tăindu-mi răsuflarea. M-am răsucit și l-am văzut pe Kieran în dreptul nostru. S-a întins spre mine, apucându-mă de brațe.

– Ai prins-o? l-a întrebat Casteel pe Kieran.

– Mereu, a răspuns el.

Casteel mi-a dat drumul, iar Kieran m-a ajutat să cobor. De cum am atins pământul cu picioarele, Casteel era deja lângă mine. Am aruncat un ochi spre trăsură și am văzut șuvițe de păr agățate de roată… Mi-am întors rapid privirea, înainte să mai văd ceva.

– Pe aici, a zis tatăl fetiței, străbătând cu picioarele-i lungi trotuarul și apoi trecând de poartă.

Un bărbat îmbrăcat în gri se afla lângă intrarea în grădină. S-a întors spre noi. Avea o geantă pe umăr și câteva săculețe prinse de centură, în talie. Am știut numaidecât că era vraciul.

– Alteță, trebuie să-mi cer iertare pentru întrerupere, a zis bărbatul, lumina soarelui scânteind pe capul lui chel și neted. Avea ochii de un auriu intens. Vraciul era atlantian. Le-am spus părinților

că fata nu mai poate fi ajutată și că are să intre curând în Vâlcea. Că nu se mai poate face nimic. Însă au insistat să veniți. S-a bâlbâit la ultimul cuvânt când m-a văzut. A înghițit în sec cu greu. Au auzit că ea…

– Știu ce-au auzit despre soția mea, a zis Casteel, iar Delano a înaintat cu pași apăsați. Nu ne întrerup deloc.

– Însă copila, Alteță. Rănile ei sunt grave, iar semnele vitale nu sunt favorabile. Chiar dacă soția Domniei Tale poate alina durerea și vindeca oase cu atingerea ei, a zis vraciul, respingând evident o astfel de abilitate, rănile copilei sunt mult mai grave de-atât.

– Rămâne de văzut, a răspuns Casteel.

Am tras aer în piept scurt și-am trecut de poartă. Erau atât de mulți oameni îngrămădiți în grădina mică. Mi s-a uscat gâtlejul, și am încercat să-mi dau seama ce sentimente îmi transmiteau. Am simțit… gustul amar al panicii și al fricii. Aerul era îmbibat de ele, însă mi s-a făcut pielea de găină când am simțit durerea intensă și arzătoare ce acoperea cerul albastru cu o peliculă maro și întuneca pământul, mânjind florile îngrijite cu atâta drag. Se revărsa în valuri nesfârșite de agonie acută, ca niște lame de brici tocite ce-mi răzuiau pielea.

Un bărbat cu pielea palidă s-a întors spre noi, trecându-și mâinile prin păr și trăgând de șuvițe de culoarea spicelor de grâu. Șoc și amărăciunea groazei au pătruns prin durerea sufocantă. Când s-a holbat la Casteel, panica lui era atât de puternică, încât devenise o entitate tangibilă.

– N-am văzut-o, Alteță, a strigat bărbatul, uitându-se peste umăr. Nici măcar n-am văzut-o. Zeilor, îmi pare rău! S-a întors împleticindu-se și s-a îndreptat spre mulțime. Îmi pare atât de rău!

Casteel i s-a adresat cu blândețe omului, în timp ce Delano a continuat să înainteze, îmbrâncindu-se prin mulțime. Am auzit strigăte înăbușite, genul de hohote de plâns care-ți tăiau răsuflarea și vocea.

– Am adus ajutoare, l-am auzit pe tatăl fetei spunând. M-ai auzit, Marji? Am adus pe cineva care va încerca să te ajute…

Mi s-a strâns stomacul când am văzut trupul nemișcat, o formă mult prea mică ținută strâns la piept de o femeie îngenuncheată care avea părul de aceeași nuanță roșcată-cafenie ca fetița. Tatăl copilei s-a ghemuit lângă capul ei. Femeia scotea sunetele acelea sfâșietoare, frânte. Emoțiile îi erau frenetice, trecând de la groază la tristețe și apoi la o neîncredere de nepătruns.

– Haide, fetița mea, deschide ochii pentru tati! Tatăl fetiței s-a apropiat mai tare, dându-i cu grijă părul la o parte…

Părul fetiței nu era roșcat-cafeniu.

Șuvițele de un cafeniu-deschis, ca ale tatălui ei, erau de fapt pătate de sânge. Mi-am trecut privirea peste copilă, în timp ce Delano le dădea târcoale oamenilor care se înghesuiseră unii în alții. Un picior nu-i stătea cum trebuia, ci era întors într-un unghi nefiresc.

– Deschide ochii pentru mine, a implorat-o tatăl ei. Un murmur surprins s-a auzit dinspre cei care se aflau în grădină când și-au dat seama că Prințul se afla printre ei. Deschide ochii pentru mami și pentru mine, fetița mea! A venit cineva să te ajute.

Mama i-a privit pe cei adunați în jurul nostru. Nu cred că a văzut clar vreun chip când a rostit:

– Nu deschide ochii.

Genele copilei erau închise la culoare, iar obrajii – lipsiți de culoare. Abia de-i mai simțeam durerea, și știam că ăsta era semn rău. Dacă o astfel de durere se domolise atât de repede și de mult însemna că situația era gravă. Atlantienii, chiar și cei din spița fundamentală, erau practic muritori până treceau prin Sacrificiu. Orice răni care le-ar fi fost fatale muritorilor le-ar fi fost letale și lor.

Mama m-a privit.

– O puteți ajuta? a șoptit ea, înfiorându-se. Puteți? Vă rog?

Cu inima bătându-mi cu putere și pielea vibrându-mi, m-am apropiat de ei.

– O voi face.

Sau cel puțin credeam că-i puteam ajuta. Vindecasem oasele frânte ale lui Beckett. Nu aveam idee dacă avea să se întâmple la fel și acum, dar știam că-i puteam transmite cât mai multă căldură și fericire. Mă temeam că era tot ce puteam face. Îmi făceam griji că vraciul avusese dreptate și că copila nu mai putea fi ajutată de nimeni. M-am rugat doar ca atingerea mea să nu se manifeste ca în templu.

Casteel a înaintat, ghemuindu-se lângă părinți. Și-a pus mâna pe umărul femeii, iar eu m-am lăsat în jos, în timp ce Kieran încremenise lângă noi; doar pieptul i se mai mișca. Cu nările fremătându-i, Delano a scâncit, lăsându-se pe vine la picioarele copilei.

Casteel m-a privit în ochi, și atunci am văzut-o: mâhnirea tot mai puternică.

– Poppy…

– Pot încerca, am insistat eu, îngenunchind în fața mamei. Am simțit piatra dură sub genunchi. Am încercat să observ felul în care capul copilei atârna nemișcat, cum nu părea a avea forma corectă. Am dat să mă-ntind după fată, însă mama ei a strâns-o mai tare în brațe. Poți s-o ții în continuare, i-am spus eu cu blândețe. Nu trebuie să-i dai drumul.

Femeia s-a holbat la mine într-un fel anume, și nu mi-am dat seama dacă mă înțelegea, dar apoi a încuviințat din cap.

– Trebuie doar s-o ating, i-am spus eu, simțindu-le șocul, nesiguranța și până și furia despre care bănuiam că emana dinspre vraci. Le-am alungat pe toate și m-am concentrat asupra copilei… Asupra copilei care era mult prea palidă. Atâta tot. Nu-i voi face rău. Îți promit!

Mama fetiței n-a spus nimic, dar nici nu s-a mișcat când mi-am ridicat din nou mâinile. Am tras adânc aer în piept și mi-am concentrat atenția asupra copilei, deschizându-mi larg simțurile. Am simțit… Nu am simțit nimic dinspre ea. Am început să mă neliniștesc. Se putea să fie inconștientă, să se fi ascuns de durere, însă ce văzusem pe roata de la trăsură și felul în care capul îi părea cumva surpat…

Vindecasem doar răni și oase – și numai recent. Nimic de genul acesta.

Puteam totuși să încerc.

Am prins-o de braț și-am înghițit în sec când i-am simțit pielea încremenită. Doar așa puteam descrie cum i se simțea pielea. Mi-am înăbușit un tremur și m-am lăsat îndrumată de instinct. Mi-am pus cu blândețe cealaltă mână pe fruntea ei. Palmele mi s-au încălzit, și am simțit furnicături în brațe și degete. Fetița nu s-a mișcat. Nu a deschis ochii. Becket reacționase aproape imediat când îl atinsesem, dar dinspre ea nu simțeam nimic. Mi s-a strâns gâtlejul când i-am privit pieptul. Ori răsufla mult prea superficial, ori nu răsufla deloc… Nu mai răsuflase în tot acest răstimp. Am simțit un junghi de durere în piept.

– Poppy, mi-a șoptit Cas.

O clipă mai târziu, i-am simțit mâna pe umăr.

Nu mi-am permis să simt emoțiile care-l încercau.

– Mai lasă-mă câteva secunde, am zis eu, privind din nou spre chipul copilei, spre buzele-i palide, albastre.

– Pe toți zeii, a gemut tatăl ei, lăsându-se pe spate. Vă rog! Ajutați-o!

L-am simțit pe unul dintre vârcolaci frecându-se de spatele meu și disperarea ințețindu-se.

– E de prisos, a zis vraciul. Copila a plecat deja în Vâlcea. Nu faceți decât să le dați speranțe deșarte, și trebuie să spun ceva…

Casteel și-a ridicat capul, dar eu i-am luat-o înainte. L-am privit pe vraci peste umăr. Un val de energie statică mi-a străbătut pielea.

– Nu cedez atât de repede, am zis eu, simțind cum mi se-ncinge pielea. Voi încerca din nou.

Nu știu ce-a văzut vraciul pe chipul meu, în ochii mei, dar s-a dat în spate, împleticindu-se și ducându-și mâna la piept. Chiar nu mi-a păsat, ci m-am întors din nou spre copilă, răsuflând apăsat.

Nu putea fi prea târziu pentru copilă, pentru că n-ar fi fost drept, și nici că-mi păsa de cât de nedreaptă putea fi viața. Fetița era mult prea tânără pentru ca totul să se încheie aici pentru ea, pentru ca viața ei să se sfârșească, doar pentru că fugise în drum.

Am alungat senzația tot mai puternică de panică ce începuse să pună stăpânire pe mine și mi-am impus să mă concentrez. Să mă gândesc la mecanica darului meu. Când îl vindecasem pe Beckett, nu trebuise să mă gândesc la prea multe. Se-ntâmplase pur și simplu. Poate că de data aceasta era diferit. Rănile ei erau mult mai grave. Trebuia doar să mă străduiesc mai tare.

Trebuia să mă străduiesc mai tare.

Pielea a continuat să-mi vibreze, iar pieptul îmi bâzâia de parcă o sută de păsări și-ar fi luat zborul înlăuntrul meu. I-am auzit pe oameni trăgând aer în piept, scurt, în timp ce mâinile mi-au strălucit ușor, argintii.

– Zeilor mari, a zis cineva, scrâșnit.

Am auzit sunetul cizmelor alunecând peste pietre și țărână.

Am închis ochii și am căutat amintiri… Amintiri frumoase. N-a mai durat atât de mult ca înainte. Mi-am adus numaidecât aminte cum m-am simțit când am îngenuncheat în pământul nisipos lângă Casteel când mi-a pus inelul pe deget. Întreaga ființă îmi fusese învăluită într-o aromă de ciocolată și fructe de pădure, pe care o simțeam și acum. Am zâmbit și m-am agățat de sentimentul acela,

am luat bucuria și fericirea acelea pulsânde și mi le-am închipuit ca pe o lumină strălucitoare care trecea prin atingerea mea spre copilă, învăluind-o ca o pătură. În tot acest timp, mi-am repetat întruna că nu era prea târziu, că avea să trăiască. „Nu e prea târziu. Va trăi. Nu e prea târziu. Va trăi…”

Copila a tresărit. Sau poate mama ei. Nu știam. Am deschis brusc ochii, și mi-a stat inima-n loc. Lumina argintie se răspândise, așezându-se peste copilă ca o pânză subțire și scânteietoare ce-i acoperea tot corpul. Puteam vedea doar câteva petice de piele pe sub ea… de piele *rozalie*.

– Mami, s-a auzit o voce subțire și slabă de sub lumină, apoi tot mai puternică. *Mami*.

Am icnit și mi-am tras mâinile la o parte. Lumina argintie a licărit ca o mie de stele, apoi s-a estompat. Fetița, cu pielea rozalie și ochii deschiși, stătea în șezut, întinzând brațele spre mama ei.

Uluită, m-am lăsat în spate și m-am uitat la Casteel. Se holba la mine, cu ochii aurii plini de uimire.

– Eu… A înghițit în sec apăsat. Ești… o zeiță.

– Ba nu, am zis eu, împreunându-mi mâinile peste picioare. Nu sunt.

Lumina soarelui i s-a oglindit în obraz când s-a aplecat în față, sprijinindu-și greutatea pe mâna pe care o așezase pe pământ. S-a aplecat spre mine, frecându-și nasul de al meu și cuprinzându-mi obrazul cu mâna.

– Pentru mine ești. M-a sărutat nespus de ușor, răvășindu-mi întru totul simțurile. Și pentru ei ești.

Capitolul douăzeci și trei

Pentru ei?

M-am tras în spate și l-am privit în ochi pe Casteel. A încuviințat din cap, iar eu m-am ridicat, cu picioarele tremurându-mi, privind la grădina peste care se așternuse tăcerea. Mi-am trecut privirea peste clopoțeii de vânt subțiri din cristal ce atârnau de ramurile delicate și peste florile de echinaceea galbene și albe cât mine de înalte. Am tras aer în piept ușor, și buzele mi s-au depărtat. Aproape o duzină de oameni se adunaseră în grădină… fără să-i pun la socoteală pe vârcolaci. Toți se lăsaseră într-un genunchi, cu capetele plecate. M-am întors spre locul în care *stătuse* Kieran.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Și el era îngenuncheat. M-am holbat la capul lui plecat și apoi mi-am ridicat privirea spre vraci, care nu crezuse că aș fi putut fi de ajutor, care fusese furios că le dădeam părinților speranțe deșarte și care se plecase și el, ținând o mână la piept și cealaltă pe pământ. Dincolo de el și de gardul de fier, cei de pe străzi nu mai stăteau nici ei în picioare, ci tot îngenuncheați, cu o mână la piept și o palmă pe pământ.

Mi-am încovoiat o mână peste abdomen și m-am întors spre Casteel. Privirile ni s-au întâlnit, și ne-am uitat unul la celălalt în timp ce s-a lăsat într-un genunchi, ducându-și mâna dreaptă la inimă și pe cea stângă pe pământ.

Am recunoscut gestul cu pricina. Era o variație a ceea ce făcuseră vârcolacii când ajunsesem în Golful lui Saion. Dar mi-am dat seama că nu era prima oară când îl vedeam. Preoții și preotesele procedau la fel când intrau în templele din Solis, recunoscând astfel că se aflau în prezența zeilor.

„Ești o zeiță.”

Mi-a tresăltat inima în piept în timp ce m-am holbat la Casteel. Nu eram o…

Nici măcar nu-mi puteam forța creierul să termine gândul, deoarece nu aveam idee ce eram. Nimeni nu știa. Și, privind spre fetița pe care mama ei și acum și tatăl ei o strângeau cu putere în brațe, nu… puteam ignora posibilitatea, oricât de improbabilă mi s-ar fi părut.

– Mami, a rostit fetița, atrăgându-mi privirea. Își cuprinsese mama pe după gât, în timp ce tatăl ei le îmbrățișa pe amândouă, sărutându-și mai întâi fiica pe creștet, apoi soția. Am avut un vis.

– Da? a întrebat-o mama ei, cu ochii strâns închiși, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

– Am văzut o doamnă, mami, a zis fetița, cuibărindu-se mai tare la pieptul mamei. Avea… Nu am mai auzit ce-a spus, însă următoarele cuvinte pe care le-a rostit au fost cât se poate de clare. A zis că… am avut mereu puterea în mine…

„Ai avut mereu puterea în tine…”

Cuvintele acelea mi se păreau ciudat de familiare. Parcă le mai auzisem cândva, dar nu-mi aduceam aminte când sau cine le rostise.

Casteel s-a ridicat, și l-am privit ca prin ceață venind spre mine, pășind cu o grație fluidă. Dacă mi-ar fi zis cineva că era zeu, nu m-aș fi îndoit câtuși de puțin.

S-a oprit în fața mea, iar simțurile mele haotice s-au concentrat asupra lui. Am inspirat o aromă condimentată și afumată ce mi-a încins sângele.

– Poppy, mi-a zis el, pe un ton fierbinte. Și-a trecut degetul mare peste cicatricea de pe obrazul meu. Ai ochii la fel de strălucitori ca luna.

Am clipit.

– Tot așa sunt?

A zâmbit larg, până aproape că i-a apărut o gropiță în obraz.

– Da.

Nu știam ce le-a zis celorlalți, însă știam că a vorbit cu ei calm și încrezător, ca un om care și-a petrecut toată viața într-o poziție de autoritate. Mi-am dat seama doar că m-a îndrumat pe lângă oameni, pe lângă bărbatul care fusese nespus de panicat, dar care acum stătea pur și simplu în genunchi, holbându-se la mine, formulând la nesfârșit aceleași cuvinte. *Mulțumesc.*

Vârcolacii ni s-au alăturat din nou când am plecat din grădină. Oamenii de pe trotuarul pavat cu piatră și de pe stradă erau tot acolo. Se ridicaseră în picioare și acum stăteau parcă pironiți, părând a fi încercați toți de aceeași emoție efervescentă. Entuziasm și uimire în timp ce ne priveau pe mine și pe Casteel… În timp ce mă priveau pe mine.

În loc să mă ducă spre locul în care aștepta Setti, Casteel s-a uitat la Kieran. N-a spus nimic, și m-a uimit din nou felul în care păreau să comunice sau să se cunoască atât de bine, încât să nu aibă nevoie de cuvinte.

Nu și acum, pentru că Kieran a zâmbit agale, zicând:

– Vă așteptăm aici.

– Mulțumesc, i-a răspuns Casteel, ținându-mă strâns de mână.

Apoi n-a mai spus nimic, ci m-a întors și a pornit-o din loc.

L-am urmat, șocul simțit în urma celor petrecute fiind înlocuit de curiozitate în timp ce m-a condus câțiva metri mai în jos pe stradă, aparent fără să fie conștient de oamenii care se holbau la noi, murmurând și plecându-se degrabă. Nici eu nu eram prea conștientă de ei, neputând simți prea multe în afară de gustul condimentat tot mai dens și de încordarea crescândă din stomac.

M-a condus pe sub o arcadă de culoarea nisipului și apoi pe o alee îngustă ce mirosea a mere și era străjuită cu vase pline de ferigi cu multe frunze. Perdele transparente dănțuiau la ferestrele deschise de deasupra pe când m-a condus tot mai adânc în pasaj. Cu cât am înaintat mai mult, cu atât s-a auzit mai limpede deasupra noastră o melodie lină. A cotit brusc la dreapta, apoi printr-o altă arcadă, și am ieșit într-o curte mai mică. Grinzi de lemn se întindeau de la clădire la clădire. De ele atârnau coșuri cu flori curgătoare, puzderia de culori creând un acoperământ prin care pătrundeau doar fragmente subțiri de lumină solară. Spaliere acoperite de lujeri creau un gard de intimitate în jurul sutelor de flori albe delicate.

– Este o grădină nespus de frumoasă, am zis eu, pornind-o spre una dintre florile albe fragile.

– Nu-mi pasă câtuși de puțin de grădină.

Casteel m-a oprit și m-a tras într-un alcov umbrit.

Am făcut ochii mari, dar, înainte să apuc să răspund, s-a întors, împingându-mă cu spatele în zidul de piatră. În lumina slabă i-am văzut ochii luminoși și învolburați, de culoarea mierii.

– Știi, nu-i așa? m-a întrebat Casteel, punându-și mâna în spatele capului meu și apropiindu-se de mine. I-am simțit mădularul lung și gros apăsându-mă în abdomen în timp ce și-a trecut buzele peste tâmpla mea. Ce-ai făcut acolo?

Sorbindu-i mirosul copios cu aromă de pin și căldura, am închis ochii și l-am prins de trunchi, peste săbii.

– Am vindecat-o.

M-a sărutat pe obraz, chiar de-a lungul cicatricei, apoi s-a tras în spate. M-a privit în ochi, și puteam să jur că s-a cutremurat ușor.

– Știi că nu asta ai făcut, a zis el. Ai înviat-o.

Am inspirat, însă aerul mi s-a blocat în gâtlej, și am deschis ochii.

– E imposibil.

– Așa ar trebui, a încuviințat el, trecându-și mâna peste brațul meu gol și apoi peste pieptul meu. Stomacul mi s-a strâns când și-a trecut palma peste sânul meu. Pentru un muritor. Pentru un atlantian sau chiar și pentru o zeitate. Și-a trecut mâna peste șoldul meu și apoi peste coapsa mea. I-am simțit căldura palmei prin rochie când a trecut peste pumnalul din os de vârcolac. Numai un zeu poate face așa ceva… Numai un singur zeu.

– Nyktos. M-am mușcat de buză când a strâns materialul rochiei în pumn. Nu sunt Nyktos.

– Nu pe naiba, mi-a zis el, cu gura lipită de a mea.

– Limbajul tău e necuvenit, i-am zis eu.

A râs misterios.

– Ai de gând să negi ce-ai făcut?

– Nu, am șoptit eu, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Nu înțeleg cum și nu știu dacă sufletul ei a pătruns cu adevărat în Vâlcea, dar…

– Pierise. M-a mușcat ușor de buza de jos, făcându-mă să icnesc. Iar tu ai adus-o înapoi pentru că *ai încercat*. Pentru că ai refuzat să renunți. Tu ai făcut-o, Poppy. Și, mulțumită ție, părinții aceia nu-și vor jeli copila la noapte, ci o vor privi cum adoarme.

– Eu… Am făcut doar ce-am putut, i-am zis eu. Atâta tot…

Am amuțit de la intensitatea de necrezut a felului în care mi-a pus stăpânire pe buze. Tensiunea aceea din abdomen s-a intensificat când și-a înclinat capul, adâncind sărutul.

Aerul îmbălsămat s-a încolăcit în jurul picioarelor mele când mi-a ridicat poalele rochiei. Șocul stârnit de intențiile lui s-a războit cu plăcerea pulsândă.

– Suntem în public.

– Nu tocmai. Mi-a zgâriat cu vârfurile colților partea inferioară a maxilarului, și am avut impresia că mi s-au încleștat toți mușchii din corp. A urcat tot mai mult, până și-a trecut degetele peste posteriorul meu. E o grădină privată.

– Sunt oameni în jur… Am gemut ușor când mi-a ridicat rochia deasupra pumnalului. Pe undeva.

– Nu e nimeni îndeajuns de aproape de noi, a zis el, luându-și mâna din spatele capului meu. S-au asigurat vârcolacii de asta.

– Nu-i văd, am zis eu.

– Sunt la intrarea în alee, mi-a zis el, mușcându-mă ușor de ureche, iar eu m-am cutremurat. Ne acordă intimitate, ca să putem vorbi.

Am chicotit ușor.

– Sunt convinsă că asta cred că facem.

– Are vreo importanță? m-a întrebat el.

M-am gândit la asta, în timp ce pulsul mi s-a întețit. Avea? Mi-am amintit ce se întâmplase noaptea trecută, precum și imaginea cu Casteel întins pe podeaua din Odăile lui Nyktos. Când crezusem că murise. Mi-am amintit într-o clipită cum fusese când mi se scursese tot sângele din corp, când îmi dădusem seama că nu aveam să mai trăiesc experiențe noi sau alte clipe de abandon sălbatic. Fetița aceea primise o a doua șansă. La fel și eu.

Nu aveam s-o irosesc.

– Nu, am zis eu, și Casteel și-a ridicat privirea spre a mea. Cu inima bătându-mi nebunește în piept, mi-am vârât mâna între noi. L-am atins cu dosul degetelor tremurânde, și a tresărit când i-am descheiat nasturii. Nu are importanță.

– Slavă zeilor! a mârâit el și apoi m-a sărutat din nou, nimicind orice rezerve aș fi avut și care izvorau dintr-o viață întreagă în care fusesem ferită. Limbile ni s-au atins, și și-a petrecut brațul pe după

mijlocul meu, ridicându-mă. Forța lui mă înfiora mereu. Înfășoară-ți picioarele pe după mine!

Așa am făcut, gemând când i-am simțit mădularul tare cuibărit în miezul meu.

Și-a vârât mâna între noi, și i-am simțit vârful mădularului apăsându-se de miezul meu.

– Ca să știi, mi-a zis el, ridicându-și capul și privindu-mă drept în ochi, am situația pe deplin sub control.

– Da?

– Întru totul, a jurat el, afundându-se în mine.

Mi-am lăsat capul pe spate, sprijinită de zid, mistuită de senzația pe care mi-o stârnea, fierbinte și gros, în mine. Mi-a acoperit gura cu a lui, și mi-a plăcut la nebunie felul în care m-a sărutat, de parcă ar fi putut trăi doar gustându-mă.

S-a împins în mine, mișcându-se înlăuntrul meu, iar căldura trupului lui și blocurile de piatră din spatele meu mi-au asaltat delicios simțurile. Limbile ni s-au mișcat lent, în ritm cu zvâcnirile șoldurilor lui. Lucrurile… nu au rămas așa. Și-a vârât brațul între spatele meu și zid și s-a legănat în mine până când trupul mi-a devenit un foc pe care-l ațâța cu fiecare mângâiere și cu fiecare sărut îmbătător. S-a împins în mine, frecându-se de mănunchiul acela mic de nervi, trăgându-se în spate și apoi împlântându-se din nou, adânc. Când a dat să se retragă iar, mi-am încordat picioarele în jurul taliei lui, zăvorându-ne împreună.

A chicotit, cu buzele lipite de ale mele.

– Ce lacomă ești!

– Mă tachinezi, am zis eu, imitându-i gestul dinainte, mușcându-l ușor de buză.

– La naiba, a gemut el, mișcându-și șoldurile și împlântându-se în mine, la nesfârșit, cu mișcări tot mai intense, până au devenit febrile, până am avut impresia că aveam să mă frâng în mii de bucăți. Am amețit în timp ce extazul a crescut. Mi s-a părut că era pretutindeni, și, când și-a coborât gura spre gâtul meu și am simțit zgârietura colților, a fost prea mult pentru mine. M-am cutremurat, spasmodic, străbătută de valuri netede de încordare ce m-au ridicat atât de mult, încât n-am știut de aveam să mai cobor vreodată, iar el m-a urmat în extaz, tremurând, gemând înăbușit, cu gura pe gâtul meu.

Am rămas așa un răstimp, împreunați, străduindu-ne amândoi să ne recăpătăm suflul. Tulburată, mi-a luat câteva minute ca să-mi revin în simțiri, în timp ce el a ieșit ușor din mine și m-a așezat cu grijă pe propriile-mi picioare.

Ținându-mă strâns cu brațul la piept, Casteel s-a uitat peste umăr.

– Știi ce? Chiar e o grădină frumoasă.

Eu și Casteel ne plimbam de mână prin orașul de pe coasta Mărilor lui Saion, simțind soarele și briza sărată calde pe piele când am ieșit din magazinul croitoresei, unde o anume domnișoară Seleana m-a măsurat rapid. Nu eram singuri. Kieran era de partea cealaltă a mea, iar Delano, împreună cu alți patru vârcolaci, se afla în urma noastră, în timp ce Casteel m-a plimbat pe străzile

întortocheate și colorate pline de vitrine vopsite în nuanțe galbene și verzi și de case cu uși de un albastru intens. În păr aveam un boboc de mac portocaliu, pentru care Casteel plătise aproape de trei ori mai mult, chiar dacă vânzătorul ambulant încercase să ne dea vreo duzină pe gratis. Aveam mâinile lipicioase de la foitajele cu scorțișoară pe care le primiserăm la câteva străzi distanță de florărie, în fața unui magazin care mirosea a zahăr și care era zugrăvit în nuanța ierbii acoperite de rouă. Iar eu zâmbeam larg, zâmbet pe care nu l-ar fi putut șterge nici măcar răbufnirile scurte de neîncredere pe care le-am perceput din când în când în după-amiaza aceea. Din câte mi-am dat seama, simțeam emoția aceea prudentă doar dinspre muritori și câțiva dintre atlantienii cărunți. Se întâmpla rar. Altminteri, am simțit doar curiozitate și surprindere. Nimeni – nici măcar cei care se înclinau precauți – nu era nepoliticos sau amenințător. Se poate să fi fost din pricina lui Casteel, a lui Kieran și a vârcolacilor. Se poate să fi fost și din pricina gardienilor Coroanei, îmbrăcați în alb, pe care i-am zărit la scurt timp după ce am luat floarea, prezența lor dovedind faptul că părinții lui Casteel știau că ne deplasam prin oraș.

Sau se poate să fi auzit despre mine… despre ce puteam face.

În orice caz, nu-mi păsa, sincer, câtuși de puțin. Mă simțeam bine, chiar dacă aveam întrebări la care nu știam răspunsul, chiar dacă umbra Nevăzuților atârna asupra noastră, în pofida a ceea ce făcusem pentru fetița din grădină și a tot ce trebuia hotărât și făcut.

Când Casteel mă întrebase dacă voiam să mă plimb prin oraș, ezitasem. Trebuia să vorbim cu părinții lui. Nu doar că le eram

datori cu o conversație, ci se putea și ca ei să fi putut răspunde la unele dintre întrebările pe care le aveam. Însă Casteel mă sărutase și-mi spusese: „Avem ziua de mâine, Poppy, și avem clipa de-acum. Tu hotărăști cum vrei s-o petreci”.

Îmi doream răspunsuri. Îmi doream să mă asigur cumva că părinții lui nu mă considerau, ei bine, o amenințare. Însă îmi simțisem mușchii relaxați și sângele încins de la clipele acelea păcătoase din alcov, așa că hotărâsem că voiam să-mi petrec „clipa de-acum” explorând. Simțindu-mă bine. Trăind.

Și așa am făcut.

Ne îndreptam cu pași statornici spre partea de jos a orașului și spre plajele sclipitoare, trecând pe lângă clădiri cu mese afară pline de oameni care pălăvrăgeau și mâncau împreună. Kieran le numise cafenele, și știam că existau astfel de locuri și în Solis, dar eu le văzusem doar în Masadonia – și de la distanță. Nu intrasem niciodată într-una.

Întrucât tocmai avusesem parte de-o gustare ce consta dintr-un amestec de gheață zdrobită și fructe, n-am intrat în nici o cafenea.

Casteel s-a oprit însă când am ajuns la o clădire mică, fără ferestre, și m-a tras într-o parte. Am văzut bănci de piatră așezate între pilaștrii unei colonade late.

– N-ai zis tu că te interesează muzeele?

Am simțit un licăr de surprindere. Pe drum spre Skotos, după ce am plecat din Capul Spessa, le spusesem lui Delano și lui Naill, când vorbiseră despre diversele galerii de artă din Atlantia, că nu mi se îngăduise niciodată să intru într-una în Solis. Nu-mi dădusem

seama atunci că Prințul fusese atent la discuția noastră, nici nu mă așteptasem să-și amintească un lucru pe care eu îl uitasem.

Am încuviințat din cap, înăbușindu-mi imboldul de a-l cuprinde cu brațele, ca una dintre acele creaturi blănoase ce atârnau din copaci, ținându-se cu cozile de ramuri, în pădurile de lângă piscurile Elysium. Nu credeam că pe Casteel l-ar fi deranjat, însă Kieran probabil ar fi oftat.

– Ți-ar plăcea să intri? m-a întrebat Casteel.

– Da.

Nerăbdătoare să descopăr o parte din istoria Atlantiei, am reușit să urc totuși cu calm scările, alături de Casteel și Kieran.

Interiorul era slab luminat și cu un aer ușor închis, ce mirosea a camfor. Am trecut pe lângă o sculptură de calcar a uneia dintre zeițe, iar Kieran mi-a explicat că nu existau ferestre, pentru ca lumina să nu decoloreze picturile sau pietrele.

Și erau numeroase picturi ale zeilor, atât împreună, cât și individual. Cele care-l ilustrau pe Nyktos erau ușor de identificat, deoarece fie avea chipul ascuns mereu de o lumină strălucitoare, fie trăsăturile lui nu erau foarte clare.

– Ții minte că ți-am zis că este ilustrat alături de un lup? m-a întrebat Kieran, atrăgându-mi atenția spre o pictură a Regelui Zeilor lângă un lup înalt, negru-cenușiu.

– Aici este reprezentată relația lui cu vârcolacii?

Kieran a încuviințat din cap. Erau multe astfel de lucrări, chiar și sculpturi mici, cu Nyktos alături de un vârcolac. Iar mai în josul

peretelui lung era o schiță cu un lup alb în spatele lui, simbolizând abilitatea sa de-a lua formă de lup.

– Mă-ntreb ce se află în muzeele din Solis, am zis eu când ne-am oprit în fața unei picturi a zeiței Ione, care ținea în poală un prunc înfășat. Oare au picturi ca acestea? Oare le-au copiat?

– E adevărat că doar aristocrații puteau intra în muzee? a întrebat Kieran.

Am încuviințat din cap și am simțit acreală în stomac.

– Da. Doar cei înstăriți și Ascendenții. Și foarte puțini muritori sunt înstăriți.

– Este un sistem de caste arhaic și brutal, a zis Casteel, mijind ochii la un peisaj ce părea a ilustra Golful lui Saion. Menit doar să creeze și să întărească asuprirea.

– Creând o prăpastie între cei care au acces la toate resursele și cei care nu au acces la nici o resursă, am zis eu, simțind o apăsare în piept. Iar Atlantia chiar nu e așa? Nici măcar puțin? Ultima parte a întrebării i-am adresat-o lui Kieran, gândindu-mă la toți cei cărora trebuia să li se aducă aminte cine erau vârcolacii.

– Nu suntem așa, a zis el. Atlantia nu a fost niciodată așa.

– Asta nu înseamnă că am fost perfecți, a comentat Casteel, trecându-și mâna prin părul meu. Am avut partea noastră de vrajbă, însă Consiliul Înțelepților a fost înființat pentru a preveni orice alegere sau decizie care i-ar putea pune în primejdie pe cei din Atlantia. Nu înseamnă că, aici, Coroana nu deține autoritatea supremă, mi-a explicat el, însă consiliul are un cuvânt de spus, și-ar fi foarte neînțelept ca părerile membrilor lui să nu fie ascultate. S-a

întâmplat doar de două ori până acum, iar urmările n-au fost favorabile.

– Când Malec a trecut-o pe Isbeth prin Ascensiune, iar ceilalți i-au urmat curând? am presupus eu.

Casteel a încuviințat din cap.

– Consiliul s-a împotrivit, fiind de părere că Malec ar fi trebuit să-și ceară iertare, să-și îndrepte greșelile și să interzică alte Ascensiuni.

– Cum adică să-și îndrepte greșelile?

Aveam sentimentul îngrozitor că știam deja ce însemna asta.

– A fost sfătuit să scape de Isbeth, într-un fel sau altul, a zis el. N-a făcut-o.

– Și iată-ne aici, a murmurat Kieran.

Am înghițit în sec.

– Și a doua oară?

Casteel a părut absorbit de gânduri.

– S-a întâmplat demult, înainte să domnească Malec, pe când existau și alte zeități. Atunci, a fost înființat consiliul, când spițele au început să depășească numeric zeitățile. Consiliul a sugerat că sosise vremea ca una dintre spițe să preia coroana. Sfatul său a fost ignorat.

Alastir nu-mi menționase asta în lecția de istorie dezgustătoare pe care mi-o ținuse. Dacă zeitățile ar fi ascultat de consiliu, oare ar fi supraviețuit?

O pereche cu doi copii mici s-a înclinat degrabă când am apărut pe după colț. Au făcut cu toții ochii mari când ne-au văzut, evident

surprinși. Când Casteel și Kieran le-au dat binețe, zâmbind, am văzut că, foarte probabil, erau muritori. I-am salutat și eu degrabă, sperând să nu par crispată.

Am trecut apoi spre o carcasă ce părea să conțină un soi de vază de lut și am zis:

– Vă pot pune o întrebare la care să-mi răspundeți sincer?

– Abia aștept s-aud întrebarea, a murmurat Kieran, iar Casteel a încuviințat din cap.

I-am aruncat o privire urâtă vârcolacului.

– Par stângace când cunosc oameni noi? Am simțit cum mă îmbujorez. Cum ar fi mai înainte, când i-am salutat pe oamenii aceia? Am spus-o cum trebuie?

– Ai salutat pur și simplu, a zis Casteel, ridicându-și mâna și dându-mi la o parte o șuviță de păr de pe față. Cel mult pari puțin sfioasă, nu stângace.

– Serios? am întrebat eu plină de speranță. Pentru că… Ei bine, nu sunt obișnuită să interacționez cu oamenii. În Solis, oamenii mă băgau în seamă doar în situații în care era permis să fiu recunoscută. Așa că mă simt ciudat, de parcă aș face-o greșit.

– Nu o faci greșit, Poppy, mi-a zis Kieran, iar trăsăturile i s-au îndulcit. Sună totul în regulă.

Casteel m-a sărutat scurt pe puntea nasului.

– Jurăm!

Kieran a încuviințat din cap.

Ne-am văzut de drum, eu simțindu-mă puțin mai bine. Am presupus că, dacă era să devin Regină, trebuia să depășesc astfel de

sentimente enervante de nesiguranță.

Neștiind prea bine cum aveam să fac asta, am trecut agale pe lângă picturi și statui, multe dintre ele ilustrându-i pe zei sau orașe fantastice ce se înălțau până la nori. Casteel a zis că erau orașele din Câmpiile Elizee. Toate erau frumoase, însă m-am oprit în fața unui desen în cărbune. O parte din el se estompase, însă era clar o schiță a unui bărbat care ședea pe un tron uriaș. Din lipsa lui de trăsături mi-am dat seama că era vorba despre Nyktos, însă mi-a atras atenția ce se afla la picioarele lui… Și nu mi-am mai putut muta privirea. Două feline nemaipomenit de mari stăteau în fața lui, cu capetele îndreptate spre el. Am mijit ochii și mi-am înclinat capul într-o parte.

– E un desen foarte vechi, mi-a spus Casteel, trecându-și mâna în sus și în jos peste spatele meu. Se zice că a fost făcut de o zeitate.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama de ce anume îmi aminteau pisicile acelea.

– Sunt pisici sălbatice?

– Nu cred, mi-a răspuns Kieran, holbându-se la desen.

– Seamănă, am zis eu. Am văzut una o dată… M-am încruntat când mi-am amintit visul pe care îl avusesem în cripte. Sau poate de mai multe ori.

Casteel și-a plecat privirea spre mine.

– Unde ai văzut-o? Într-o pictură sau într-un desen ca acesta?

– Nu. Am clătinat din cap. Era una într-o cușcă în castelul din Carsodonia.

Kieran a ridicat din sprâncene.

– Nu cred că asta ai văzut.

– Ba am văzut o felină cât tine de mare când te preschimbi în vârcolac, i-am zis eu. Și Ian a văzut-o.

A clătinat din cap.

– E imposibil, Poppy. Pisicile sălbatice au dispărut de cel puțin 200 de ani.

– Poftim? Nu se poate. M-am uitat când la unul, când la celălalt. Casteel a încuviințat din cap. Cutreieră Ținuturile Pustii.

– Cine ți-a spus asta? m-a întrebat Casteel.

– Nu mi-a spus nimeni. Doar că… M-am oprit, privind din nou spre desen. Era un lucru pe care-l *știa* pur și simplu toată lumea. Dar, de fapt, așa spuseseră Ascendenții. Așa îmi spusese regina când întrebasem despre creatura pe care o văzusem în castel. De ce-ar minți în privința asta?

Kieran a pufnit disprețuitor.

– Cine știe? De ce-au eliminat zei și au creat unii care nu există, ca Perus? Cred că le place pur și simplu să născocească lucruri, a contracarat el – și avea dreptate.

M-am holbat la cele două pisici.

– Atunci, ce era în cușcă?

– Poate o altă felină sălbatică mare, a răspuns Casteel, ridicând din umeri. Dar cred că felinele din desen îi reprezintă pe copiii lui Nyktos cu consoarta lui.

– Când spui *copii*, te referi la Theon sau la toți zeii? am întrebat eu.

– La copiii lui reali, a confirmat Casteel. Iar Theon nu a fost, de fapt, fiul lui. E un alt lucru despre care Ascendenții au mințit sau pe

care pur și simplu l-au înțeles greșit din pricina numeroaselor titluri pe care le avea.

Era foarte posibil să fi fost o traducere greșită. M-am holbat la ei, gândindu-mă că unul dintre ei era răspunzător de Malec.

– Se puteau preschimba în pisici?

– Nu știu sigur, a zis Kieran. Din câte îmi amintesc din tot ce-am citit, nu s-a menționat nicăieri așa ceva și nu cred că odraslele lui Nyktos i-au moștenit abilitatea de a-și schimba forma.

Sigur că nu.

– Cum îi cheamă?

– La fel ca în cazul consoartei lui, a zis Casteel, nu se știe. Nici măcar ce gen aveau.

Am ridicat dintr-o sprânceană.

– Lasă-mă să ghicesc: Nyktos era foarte protector în ce privește identitatea lor?

Casteel a zâmbit afectat.

– Așa se zice.

– Mi se pare că-i plăcea foarte mult să dețină controlul, am bombănit eu.

– Sau poate că ținea la intimitatea lui, a sugerat Kieran, întinzându-se și trăgându-mă ușor de șuvița de păr pe care Casteel mi-o dăduse la o parte de pe față mai devreme. Fiind Regele Zeilor, sunt convins că a încercat să aibă parte de intimitate ori de câte ori putea.

Poate că așa era.

Ne-am continuat drumul prin muzeu, și mi-a fost greu să nu mă gândesc la pictura aceea sau la creatura pe care o văzusem în cușcă în copilărie. Mi-am amintit cum se plimbase animalul încolo și încoace prin cușcă, disperat, cu o privire inteligentă.

Capitolul douăzeci și patru

Am sfârșit servind cina la una dintre cafenelele aflate cel mai aproape de apă, pește și legume coapte pe grătar, împreună cu Delano, care se preschimbase la un moment dat în forma lui muritoare. Îi întrebasem pe ceilalți vârcolaci dacă voiau să ni se alăture, dar aleseseră să rămână în formele lor de vârcolaci, supraveghindu-i pe toți cei care se apropiau de noi, inclusiv pe membrii Gărzii Coroanei.

Am ajuns la plaje abia după ce soarele a început să coboare cu statornicie spre orizont. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi dezleg sandalele. Am zâmbit de cum mi s-au afundat picioarele în nisipul granulos, copleșită de o puzderie de amintiri: despre părinții mei și Ian, plimbându-ne toți pe o altă plajă. Cu sandalele atârnate într-o mână și cu Casteel ținându-mă de cealaltă mână, am privit spre mare, spre apele limpezi care au căpătat o nuanță argintie când a răsărit luna. După-amiezile acelea petrecute pe plajele de la Marea de Lână păreau desprinse dintr-o altă viață, dintr-o altă eră, iar asta m-a întristat. Oare peste cât timp aveau să devină amintiri ce urmau să se simtă de parcă ar fi aparținut altcuiva?

Delano, care mergea în fața noastră, s-a întors spre noi.

– Dacă nu ești obosită, Penellaphe, mai în față este ceva ce s-ar putea să-ți placă.

– Nu sunt obosită. M-am uitat la Casteel. Tu?

A zâmbit ușor, clătinând din cap.

Delano s-a uitat la Casteel, apoi la Kieran și din nou la mine, deplasându-se cu spatele.

– Se sărbătorește o nuntă, a explicat el. Chiar după cotitură.

– Ne putem alătura? Adică, nu mă știu…

– Vă vor întâmpina cu bucurie, a intervenit Delano. Pe amândoi.

– Vrei să mergi? a întrebat Casteel.

Sigur că voiam. Am încuviințat din cap. A privit peste umăr, spre membrii Gărzii Coroanei, despre care știam că erau cu câțiva pași în urma noastră.

– Vă mulțumesc că ne-ați supravegheat. Sunteți liberi.

M-am întors și am văzut câțiva gardieni închinându-se și apoi întorcându-se.

– Chiar pleacă?

– Știu că n-au ce căuta la o astfel de celebrare, mi-a explicat Kieran. Nu e ceva personal, ci pur și simplu așa stau lucrurile.

Așa stau lucrurile pur și simplu?

Picioarele mi s-au afundat în nisipul umed când am ocolit o dună, râsetele și muzica auzindu-se tot mai tare. Erau atât de multe lucruri de absorbit: strigătele de fericire, acoperămintele ce se unduiau în briza sărată, păturile groase și pernele împrăștiate pe nisip și grupurile de oameni adunați la un loc, dansând și vorbind. Atmosfera deborda de viață, de căldură și de bucurie, inundându-mi simțurile, lăsându-mă expusă, însă, pentru prima oară, într-un mod plăcut. Într-un mod pe care *mi-l doream*. Am privit

pretutindeni, oprindu-mă asupra celor care dansau în jurul flăcărilor.

– În timpul unor astfel de celebrări, numai vârcolacii pot dansa în jurul focului, mi-a explicat Casteel, observând încotro mă uitam. Deși pun rămășag că te-ar lăsa și pe tine. Ești *Liessa* lor.

– E ciudat să fiu Regina vârcolacilor fără să fiu vârcolac, am zis eu, privindu-i pe oameni înconjurându-l pe Delano, în timp ce vârcolacii care se ținuseră după noi toată ziua au țâșnit înainte, pierzându-se în mulțime.

– În seara asta se sărbătorește, ne-a spus Kieran. În seara asta, nu trebuie să-ți faci griji că oamenii se vor pleca sau că-și vor înfige pumnii în nisip.

Am zâmbit ușor.

– Chiar s-a văzut cât de stânjenită m-am simțit data trecută?

– Da, au răspuns Casteel și Kieran la unison.

– Uau, am zis eu, lăsându-mi bărbia pe brațul lui Casteel și zâmbind.

Însă Kieran avea dreptate. Când s-a îndepărtat de noi, alăturându-li-se altora care se aflau lângă câteva dintre corturile cu baldachin, am fost întâmpinați doar cu saluturi și zâmbete. Casteel mi-a luat sandalele și le-a lăsat pe nisip, după care și-a desfăcut săbiile și le-a așezat pe o pătură, semn că se simțea în siguranță acolo. S-a așezat și m-a tras în jos, între picioarele lui, cu fața spre foc.

L-am pierdut întru totul din vedere pe Delano, relaxându-mă în brațele lui Casteel, dar l-am găsit pe Kieran câteva momente mai

târziu, vorbind cu o femeie înaltă cu părul închis la culoare. Cam atât mi-am dat seama despre ea de la distanță.

– Cu cine vorbește Kieran? am întrebat eu.

Casteel s-a uitat peste creștetul meu.

– Cred că o cheamă Lyra. Dacă e cine cred eu că e. E puțin mai tânără ca mine și Kieran, dar familiile lor sunt apropiate.

– Ah, am șoptit eu, privindu-i și gândindu-mă la ce-mi spusese cândva Kieran despre a iubi și a pierde pe cineva. Nu-mi povestise niciodată mai mult, însă am simțit atunci dinspre el genul de suferință care te încerca atunci când persoana iubită nu se mai afla printre cei vii. M-am bucurat să-l văd cu cineva, chiar dacă doar vorbeau și râdeau. Nu că i-aș fi spus-o și lui. Probabil ar lua-o drept o întrebare.

– Știi când ai zis că e ciudat să fii Regina vârcolacilor fără să fii vârcolac în sine? m-a întrebat Cas după câteva clipe. Mi-a amintit de faptul că, atunci când te-am cunoscut, mă așteptam la o Fecioară, dar am găsit o Prințesă, o Regină… pe soția mea. A râs, parcă uimit. Nu știu. M-a făcut pur și simplu să mă gândesc la cum găsim lucruri de care n-am știut că aveam nevoie pe când căutam cu totul altceva.

– Sau când nu căutam deloc, am zis eu, strâmbând din nas. Sau poate că totuși *căutam* ceva. În noaptea aceea, m-am dus la Perla Roșie pentru că voiam să trăiesc. Și te-am găsit pe tine.

M-a cuprins cu brațele, strângându-mă tare. Au mai trecut câteva clipe, în care i-am privit pe vârcolacii din jurul focului.

– Dacă ai putea face orice în clipa de față, ce ai vrea să faci? În afară de a-ți vedea fratele și de a face lucruri legate de ceea ce

trebuie să facem.

Am ridicat din sprâncene când am auzit întrebarea neașteptată. Mi-am deschis simțurile spre el și am perceput o curiozitate copilărească ce m-a făcut să zâmbesc larg. Nici măcar n-a trebuit să mă gândesc la întrebare.

– Ceea ce fac acum. Tu?

– Vorbesc serios, a zis el.

– Și eu. Mi-aș dori să facem asta; toate lucrurile pe care le-am făcut azi, am zis eu. Tu?

– La fel, a zis el încet, și am știut că era adevărat. Dar cu tine goală și cu mai mult sex.

Am râs tare, pentru că am simțit din nou că era adevărat.

– Mă bucur c-am ales să petrec „clipa de-acum" așa.

– Și eu.

M-a sărutat pe obraz.

Chiar nu știam când aveam să mai putem petrece astfel o zi sau dacă urma să mai avem vreodată timp să o facem, însă nu voiam să mă gândesc la motivele pentru care probabil avea să mai dureze o vreme până atunci. Nu așa voiam să petrec clipa asta, așa că i-am privit cu mare interes pe cei care dansau în jurul focului, fermecată de frenezia plină de bucurie a siluetelor lor întunecate, de felul în care treceau de la un partener la altul, atât de sex bărbătesc, cât și de sex femeiesc, cu un soi de abandon nesăbuit, ca acela pe care-l trăiserăm eu și Casteel în grădină. Emoția pe care am simțit-o emanând dinspre ei putea fi descrisă doar ca o eliberare, de parcă ar

fi dansat pentru a rupe lanțurile ce le îngrădeau mintea și sufletul și, făcând astfel, au găsit libertatea.

Unul dintre ei s-a desprins de lângă foc și a venit spre noi. Umerii goi ai lui Delano licăreau de la sudoare când s-a aplecat. Părul lui deschis la culoare i s-a răsfrânt peste frunte când mi-a întins brațul.

– Vrei să dansezi?

Am dat să-l apuc de mână, însă m-a cuprins o senzație de nesiguranță. Oare se cuvenea să fac asta?

Casteel și-a lipit obrazul de al meu.

– Poți dansa cu el. Și-a slăbit strânsoarea. Fă orice vrei!

„Fă orice vrei!"

Trei cuvinte pe care nu le-am auzit cea mai mare parte a vieții.

– Nu… Nu știu să dansez.

– Nimeni nu știe, a zis Delano, rânjind. Până se apucă de dansat. Și-a mișcat degetele. Ce zici, Penellaphe?

M-a străbătut un val de entuziasm efervescent când am privit peste umărul lui, spre siluetele care se mișcau în jurul focului. „Fă orice vrei!" Am răsuflat, amețită. M-am răsucit și l-am prins pe Casteel de bărbie, trăgându-i gura spre a mea. L-am sărutat scurt.

– Te iubesc, Cas!

Preț de-o clipă, m-a strâns mai tare cu brațul.

– Distrează-te!

M-am întors apoi spre Delano și mi-am pus mâna în a lui.

– Poppy, i-am zis eu. Spune-mi Poppy!

Delano a zâmbit și m-a ridicat în picioare.

– Hai să dansăm, Poppy!

Mi-a tresăltat stomacul în timp ce l-am urmat spre flăcările unduitoare. Pe când am simțit căldura focului, Delano s-a întors spre mine.

– Chiar nu știu să dansez, i-am spus eu, spășită.

– Privește în jur! Fără să-mi dea drumul la degete, mi-a luat mâna și mi-a așezat-o pe șoldul lui, după care și-a pus-o pe a lui în talia mea. Ți se pare că ei știu să danseze? Sau ți se pare că se distrează?

Am aruncat o privire în jur, și ce-am văzut nu se compara câtuși de puțin cu ce văzusem pe când mă furișasem prin sălile dosnice ca să privesc pe furiș la balurile din Sala Mare a castelului Teerman. Nu am văzut mișcări rigide, nici perechi de dansatori. O fată cu păr lung și blond dansa singură, cu brațele întinse deasupra capului, mișcându-și șoldurile în ritmul muzicii. Un bărbat cu piele maronie dansa de asemenea singur, mișcându-și trupul cu o grație fluidă. Unii dansatori se învârteau unii în jurul altora, iar membri altor perechi dansau atât de apropiați, încât cu greu îți dădeai seama unde se sfârșea un trup și unde începea celălalt. L-am văzut pe Kieran cu femeia cu părul închis la culoare. Își ținea brațele aurii-maronii pe după gâtul lui; formau una dintre acele perechi care dansau atât de aproape, încât în Masadonia ar fi stârnit bârfe. Kieran a ridicat-o pe femeie, învârtind-o, iar ea și-a lăsat capul pe spate, râzând.

– Ce vezi? a întrebat Delano din nou.

Mi-am mutat privirea de la ei și m-am uitat din nou la el.

– Se distrează.

A zâmbit.

– Poți face asta, nu-i așa?

M-am uitat spre Casteel, care stătea pe pătură, cu un genunchi îndoit, cu brațul sprijinit pe el, privindu-ne. O parte mică din mine nu era așa convinsă că știam cum să mă distrez, însă… astăzi mă distrasem. Mă distrasem și când eu și Tawny ieșisem pe furiș din castel ca să mergem la lac. Pe atunci nu mă gândisem la distracție, ci doar… *trăiam*. Și acesta era, de fapt, secretul, nu? Să nu te gândești prea mult și să trăiești pur și simplu.

Mi-am ridicat privirea spre Delano.

– Da, pot.

– Știu.

A zâmbit și mai larg, apoi a început să se miște, legănându-se cu pași mici spre stânga, apoi spre dreapta. M-am luat după el.

El se mișca cu pași mult mai siguri, eu, mai rigid și eram convinsă că arătam ridicol, ținându-mă de el cu brațele țepene și uitându-mă strâmb. Alții din jurul nostru se mișcau mai repede, dar am continuat să dansăm în cercul nostru mic și mi-am dat seama că fiecare pas al lui era în ritm cu bătăile tobei. Mușchii mi s-au relaxat, la fel și strânsoarea. Delano s-a tras în spate, ridicându-ne mâinile împreunate. Poalele rochiei mi s-au umflat în jurul picioarelor când m-a învârtit. Vâjâitul din piept s-a pornit, iar părul mi s-a ridicat de pe umeri când m-a învârtit din nou. Am râs încet, apoi mai tare, când ne-a ridicat din nou mâinile și s-a învârtit el. Și-a coborât mâna la loc pe talia mea, apoi am început să ne mișcăm mai repede în cercul nostru mic, învârtindu-ne în jurul focului.

Bâzâitul din piept mi-a pătruns în sânge, în timp ce tivul rochiei mi s-a încolăcit în jurul gleznelor. L-am simțit pe Delano dându-mi drumul și pe altcineva luându-mă de mână. M-am răsucit și m-am trezit în brațele lui Kieran.

I-am zâmbit larg.

– Bună.

Mi-a zâmbit la rândul lui.

– Bună, Poppy.

S-a dat în spate, învârtindu-mă. M-am împleticit, râzând când m-a prins.

– Mă surprinzi.

– De ce? am întrebat eu, mișcându-ne în jurul flăcărilor.

– Nu credeam că dansezi, a zis el, trăgându-mă la pieptul lui umed. Ne onorezi făcând-o.

Înainte să apuc măcar să-l întreb de ce-ar fi fost asta o onoare, Kieran m-a învârtit, după care am simțit cum mă mai prinde cineva de mână. M-am întors și am văzut că era Lyra, care dansa acum cu mine. Eram aproape la fel de apropiate precum fuseseră ea și Kieran, coapsele ei înveșmântate în colanți frecându-se de ale mele la fiecare legănare a șoldurilor. M-a apucat și de cealaltă mână, și ne-am mișcat împreună în jurul focului. Șuvițe de păr mi s-au lipit de gât și tâmple în timp ce am intrat și am ieșit din rândul celor care se mișcau pe ritm în jurul focului, fiecare învârtindu-se spre alți parteneri. Am dansat întruna, cu oameni pe care nu-i cunoșteam, precum și cu cei pe care-i știam, și, în tot acest timp, bâzâitul acela din piept și din sânge a continuat să vibreze, reverberându-mi în

piele. Mi-am lăsat capul pe spate, expunându-mi chipul flăcărilor și luminii lunii, și m-am răsucit în brațele lui Delano, apoi în ale lui Kieran, care m-a ridicat în aer. L-am prins de umeri și am râs în timp ce s-a învârtit prelung.

– Cineva e gelos, a zis el când am simțit din nou nisip sub picioare. Ne-am învârtit…

Chicotul lui Kieran m-a gâdilat pe obraz când Casteel m-a apucat pe după talie. Mai că n-am picat pe el când a spus:

– Categoric încep să fiu gelos.

– Ba nu-i așa. L-am simțit emanând doar o aromă condimentată, afumată. Ești…

– Cum? m-a întrebat el, îndepărtându-mă de foc și de dansatori, înapoi spre umbrele presărate cu scânteieri de lună.

L-am urmat cu răsuflarea tăiată, simțind furnicături în picioare.

– Ești ațâțat.

Și-a plecat capul, lipindu-și fruntea de a mea.

– Când *nu* sunt eu ațâțat în preajma ta?

Am râs ușor.

– Bună întrebare!

– Ce-i drept, sunt mai ațâțat decât de obicei. M-a tras în jos pe pătura groasă, lipindu-mi spatele de pieptul lui. Deși e vina ta.

– Cum să fie vina mea? am zis, bălăbănindu-mă în spate și rânjind când l-am auzit gemând.

– E din cauza râsului tău. M-a sărutat ușor pe pielea umedă a gâtului. Nu mă voi obișnui niciodată să te aud râzând și nu voi crede niciodată că o faci destul de des. I-am simțit pieptul

umflându-i-se brusc în spatele meu și o senzație sfâșietoare și ascuțită înlăuntrul lui. După tot ce s-a întâmplat cu Shea și cu fratele meu, jur pe zei că n-am crezut că vreun râs m-ar putea nimici cum o face al tău. Și, când spun că mă nimicește, mă refer că o face în cel mai bun mod posibil… În cel mai complet mod posibil. Și… A răsuflat tremurat. Vreau doar să-ți mulțumesc pentru asta.

– Îmi mulțumești? M-am răsucit cât am putut de mult în brațele lui, căutându-i și găsindu-i privirea. Eu ar trebui să-ți mulțumesc ție. Datorită ție pot să râd fără remușcări.

Și-a plecat fruntea spre tâmpla mea.

– Da?

– *Da*, am zis eu, cuprinzându-l cu mâna pe după ceafă. *Trăiesc* datorită ție, Cas, și o spun atât ad litteram, cât și la figurativ. Crezi că nu ești demn de mine? De fapt, uneori, mă întreb dacă eu sunt demnă de tine.

– Poppy…

– Așa e. L-am strâns de ceafă. Nimic din ce spui nu poate schimba asta, dar știu. Știu *aici*, am zis, apăsându-mi palma de piept. Că aș face orice pentru tine. Știu că și tu ai face orice pentru mine. Ai făcut-o deja, și nimic din tărâmul acesta sau din orice alt tărâm nu va schimba vreodată asta sau ce simt pentru tine. Nimic n-ar trebui să te facă vreodată să uiți că râd datorită ție.

S-a înfiorat și m-a sărutat pe tâmplă, după care m-a cuprins pe după mijloc cu un braț, punându-și mâna pe șoldul meu, trasând agale cercuri cu degetele. N-a spus nimic, ci și-a sprijinit bărbia de creștetul meu. Nici eu n-am spus nimic. Nu e mereu nevoie de

cuvinte, și am știut în mod inerent că era unul dintre acele momente.

Pur și simplu *eram* în timp ce i-am privit pe cei care dansau în jurul focului împărțindu-se în grupuri mai mici, unele dintre ele îndepărtându-se spre valurile care se unduiau pe nisip, iar altele – spre corturile cu baldachin. L-am zărit din nou pe Kieran. Era cu cea despre care credeam că era Lyra. Sau cel puțin așa mi s-a părut. Chiar n-aveam cum să-mi dau seama sigur. O ținea cu brațul pe după umeri și stătea cu capul plecat spre ea, pierzându-se în umbrele falezei.

Mi-am întors privirea, uitându-mă preț de vreo două minute la cei care se aflau încă lângă foc, după care am aruncat din nou o privire spre faleză.

Buzele mi s-au depărtat ușor. Nu aveam idee cum de Kieran și femeia ajunseseră din poziția în care-i văzusem ultima oară în cea în care el stătea lăsat pe spate în nisip și ea îngenuncheată între picioarele lui, cu mâinile în vecinătatea unei zone care ar fi fost considerată cu siguranță indecentă.

– Cumva…

Am tras brusc aer în piept când Kieran și-a dat capul pe spate. Am făcut ochii mari.

Casteel a chicotit ușor, întunecat.

– Mai ai nevoie să-ți răspund la întrebare?

Am înghițit în sec.

– Nu.

A continuat să traseze cercuri cu mâna pe care și-o ținea pe șoldul meu, distrăgându-mi atenția, în timp ce m-am uitat la cea care credeam că era Lyra mișcându-și capul înainte și înapoi, într-un fel care-mi aducea aminte de cum ne mișcam eu și Casteel.

– Te simți indignată? m-a întrebat Casteel în șoaptă.

Oare eram? Nu știam sigur. Poate ar fi trebuit să fiu, căci cu siguranță n-ar fi trebuit să mă uit la ei. Orice decență socială existentă îmi cerea să-mi întorc privirea și să mă prefac că nu știam ce făceau. Dar știam. Citisem în jurnalul domnișoarei Willa despre ce făcea Lyra acum. Inima îmi bătea cu putere. Era ca atunci când Casteel mă sărutase între coapse, doar că, dacă era să mă iau după descrierea Willei, nu prea era vorba despre sărutat și lins, ci despre… supt. Gestul ăsta mă nedumerise tare când citisem prima dată despre el, dar asta înainte să aflu că existau tot soiul de lucruri pe care le puteai face cu diverse părți ale trupului.

– Să iau lipsa ta de răspuns drept „nu”? m-a întrebat Casteel.

Am simțit cum mă îmbujorez și mi-am mutat privirea spre foc, unde oamenii stăteau și vorbeau, fie fără să-și dea seama de ceea ce se-ntâmpla în umbre, fie fără să le pese.

– Ai spus că vârcolacilor le place să-și arate afecțiunea în public.

A râs din nou.

– Așa am zis, și sunt foarte deschiși când vine vorba despre… afecțiunea lor. Nu se simt rușinați când o fac. Sunt convins că vei vedea la un moment dat un dos sau două goale.

Îmi plăcea că nu se simțeau rușinați, poate neexperimentând vreodată acreala ce însoțea emoția aferentă unor astfel de acțiuni. Să

existi și să fii atât de liber și de deschis presupunea o libertate de invidiat.

– Să nu-ți fie jenă să spui dacă te simți stânjenită, mi-a zis Casteel încet. Nu e musai să rămânem și putem pleca oricând vrei.

Oferta lui m-a emoționat, și mi-am întors capul, sărutându-i partea inferioară a maxilarului.

– Mulțumesc că ai spus asta, dar nu mă simt stânjenită.

– În regulă, a zis el, înclinându-și capul și sărutându-mă.

Și chiar nu mă simțeam stânjenită. M-am lăsat pe Casteel, sprijinindu-mi capul de pieptul lui. Dacă ei nu se simțeau rușinați de acțiunile lor, atunci nici eu nu mă simțeam.

Însă n-ar fi trebuit să mă uit, și era întocmai ce făceam, identificând cu o precizie infailibilă locul în care se duseseră Kieran și Lyra. Am văzut-o pe Lyra punându-și o mână pe pieptul lui și împingându-l în spate când el a dat să se ridice sau… să o tragă. Lyra era stăpână pe ceea ce făcea, iar Kieran s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se pe coate, în timp ce ea își mișca cu încredere capul și o mână îi urma mișcările capului.

Ar fi trebuit să-mi țin simțurile închise când m-am concentrat asupra Lyrei, dar am simțit controlul pe care îl bănuisem la ea, amestecat cu un gust de afumătură. M-am îmbujorat și mai tare, căldura coborându-mi pe gât, și m-am foit, întinzându-mi un picior. Mi s-a tăiat răsuflarea când Casteel și-a mișcat degetele de pe șold câțiva centimetri spre stânga, trasând în continuare cercurile acelea mici, înnebunitoare.

Și chiar n-ar fi trebuit să-mi las simțurile deschise când am privit spre Kieran. Aroma aceea condimentată mi s-a adunat în gâtlej și mai jos, în locul de care degetele lui Casteel se aflau periculos de aproape. Mi-am închis simțurile înainte să-mi vâr nasul și mai mult, dar…

– Poppy?

– Da, am șoptit eu, în timp ce Lyra a părut să-și încline capul, apropiindu-se imposibil de mult de Kieran.

– Îi privești cumva? m-a întrebat Casteel, cu vocea catifelată.

Am dat să neg.

– Dacă da, n-ai fi singura și nici nu sunt singurii care sunt priviți, a zis el, întinzându-și un deget peste materialul subțire al rochiei mele. Nu se simt rușinați de nici o faptă de afecțiune, indiferent că sunt implicați în ea, că privesc cu nonșalanță… sau că privesc într-un mod mai activ.

Privesc într-un mod mai activ?

Mi-am trecut privirea peste baldachinele unduitoare și adâncimile lor umbrite, spre locul în care un braț zvelt i-a făcut semn cuiva care șezuse până atunci afară, pe nisip. Bărbatul a pus jos sticla din care bea și s-a aplecat, intrând în spațiul de sub baldachin, unde siluete umbrite se mișcau la unison. Li s-a alăturat chiar pe când Casteel s-a foit din nou în spatele meu, aplecându-se în față și vârându-și mâna pe sub tivul rochiei care mi se adunase în dreptul genunchilor. Se prea poate să-mi fi stat inima-n loc când și-a trecut degetele peste pielea mea dezvelită, reușind cumva să nu-mi miște poalele rochiei. A continuat să-și strecoare mâna dreaptă tot mai jos, în timp ce l-am

privit pe bărbat coborându-se în spatele celei care se mișca deasupra. Inima îmi bătea năvalnic în piept când l-am simțit pe Casteel șovăind sub rochia mea, ținându-și degetele în dreptul vintrei mele.

M-am cutremurat ușor, deopotrivă nerăbdătoare și nesigură, apoi mi-am simțit miezul strângându-se.

– Poppy, Poppy, Poppy, a murmurat Casteel, atingând cu un deget mănunchiul sensibil de nervi, pe deasupra rochiei. Ce vezi în cort îți răspunde la întrebările pe care poate ți le-ai pus despre cum se pot bucura trei iubiți unul de altul?

Da? Nu? Am văzut-o pe femeia care îl călărise pe bărbatul de dedesubt oprindu-se și arcuindu-și spatele, în timp ce bărbatul din spatele ei a tras-o mai aproape de pieptul lui.

– Nou-sositul fie se mișcă în ea, fie se freacă de ea, mi-a explicat Casteel, în timp ce a trasat afurisitele alea de cercuri cu degetul pe deasupra rochiei și în locul în care coapsa și șoldul mi se îmbinau. În jurnalul Willei erau explicate detaliile tehnice?

Căldura emanată de pielea mea îmi pătrunsese în vene, agitându-mi sângele. Am încuviințat din cap.

– Da, am zis eu. Mi-am umezit buzele. Mi s-a părut… dureros.

– Poate fi, dacă nu ai grijă, a zis el. Dar s-ar părea că ei au grijă.

Nimeni nu părea să sufere și nimeni nu părea să ne acorde vreo atenție. Mi s-a tăiat răsuflarea în timp ce mi-am depărtat ușor coapsele și l-am întrebat:

– Iau parte la Împreunare?

– Nu știu. I-am simțit degetele alunecându-mi pe piele spre locul acela plin de năzuință. Am gemut gâtuit când și-a trecut leneș degetul prin pliurile tot mai umede. Nu e nevoie de Împreunare pentru astfel de fapte.

– Tu ai…

M-am mușcat de buză când m-a pătruns cu degetul. Am tresărit spasmodic, asemenea celor trei din cort. Chiar trebuia să nu mă mai uit.

Și, desigur, m-am trezit privind spre locul în care se aflau Kieran și Lyra. Acum, se sărutau, însă ea își mișca în continuare brațul în dreptul șoldului lui, lent.

– Dacă am ce anume?

Cu pulsul vibrându-mi în timp ce Cas mă pătrundea în repetate rânduri cu degetul, continuând să-mi frământe pielea sensibilă, am renunțat să mai stau nemișcată înainte chiar de a încerca. Mi-am ridicat șoldurile spre mâna lui, forțându-mi creierul să-și aducă aminte cum să formeze cuvinte.

– Ai făcut vreodată asta? Ce fac ei sub baldachin?

Și-a trecut buzele în josul gâtului meu.

– Da. M-a mușcat ușor de gât, făcându-mă să icnesc. Te deranjează?

Pasiunea s-a estompat îndeajuns încât să întreb:

– De ce m-ar deranja?

– Trecutul unora bântuie viitorul altora, a zis el, oprindu-se.

M-am încruntat, iar privirea mi-a scânteiat.

– Ai peste 200 de ani, Cas. Îmi închipui că ai făcut tot soiul de lucruri.

A început să-și miște din nou degetele.

– Cu tot soiul de oameni?

Felul în care a spus-o m-a făcut să chicotesc.

– Da. Însă zâmbetul mi-a pierit, pentru că voiam să-l întreb dacă făcuse așa ceva cu Shea. O clipă mai târziu, mi-am dat seama că-l puteam întreba pur și simplu, așa că am făcut-o.

Casteel m-a sărutat pe gât.

– Nu, Poppy. N-am făcut-o.

Surprinsă, am dat să-mi întorc privirea spre el, însă și-a încovoiat degetul, nimerind un punct dinăuntrul meu care mi-a făcut picioarele să-mi încremenească și degetele să mi se chircească în pătură.

– D-de ce nu? am întrebat eu, bâlbâindu-mă.

– Am fost prieteni și apoi am devenit mai mult de-atât, a zis el, iar vârtejurile de tensiune dinăuntrul meu s-au încolăcit tot mai strâns, în timp ce am privit spre foc, spre baldachine și spre umbre.

Cumva, mi-am concentrat privirea asupra Lyrei și a lui Kieran. Nu se mai sărutau. Lyra își ținea din nou capul în dreptul taliei lui, iar el își ținea mâna strânsă pumn în părul ei, mișcându-și șoldurile…

– Însă relația noastră nu s-a bazat niciodată pe o dorință intensă. Nu înseamnă că n-am ținut la ea, dar nu a fost ca acum. Nu mi-am dorit constant să fiu înlăuntrul ei în toate modurile imaginabile și-n unele încă neimaginabile. Nu m-am simțit mereu înfometat, și cred că ai nevoie de asta ca să explorezi astfel de lucruri cu o persoană

căreia îi ești dedicat, a zis el, iar eu am început să răsuflu tot mai sacadat, tot mai superficial. Cu ea n-am avut niciodată ceea ce am cu tine, Poppy.

Nu știu dacă a fost din pricina lucrurilor pe care mi le făcea, a celor ce se petreceau în jurul nostru sau a cuvintelor lui, însă m-am legănat pe muchie și apoi m-am prăbușit, căzând și zdrobindu-mă precum valurile ce se unduiau pe plajă. Am tremurat după ce am atins extazul.

După ce bătăile inimii mi-au încetinit îndeajuns încât să-mi limpezesc gândurile după negura indusă de plăcere, mi-am întors capul spre el.

– Vrei… Vrei să faci așa ceva cu mine?

M-a sărutat și și-a scos mâna de sub rochia mea.

– Vreau să fac cu tine toate lucrurile imaginabile și cele la care nimeni nu s-a gândit vreodată, mi-a zis el. Însă *am nevoie* doar de tine, Poppy. Acum. Mereu.

Mi-a tresăltat inima în piept, apoi a început să-mi bată mai repede, iar pieptul mi s-a umflat de atâta dragoste, încât am avut impresia că voi începe să plutesc spre stele. M-am răsucit în îmbrățișarea lui, apucându-l de obraji și ridicându-mă în genunchi.

– Te iubesc! L-am sărutat, sperând să-i transmit prin acel sărut tot ce simțeam pentru el, după care am hotărât că nu era de ajuns. Am simțit un fior de entuziasm și m-am lăsat pe vine, apucându-l de mâini. Vreau să mergem într-un loc… privat.

M-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori și senzuali, pe sub pleoapele ușor plecate.

– Ne putem întoarce…

– Nu. Nu voiam să aștept. Dacă așteptam, aveam să-mi pierd curajul. Nu există nici un loc privat pe-aici?

Vârfurile colților i-au devenit vizibile când și-a mușcat buza de jos și s-a uitat peste umăr.

– Ba da, a zis el, este.

Ne-am ridicat fără să mai spunem ceva. În lumina lunii, Casteel m-a condus mai în josul plajei, spre un loc în care nu văzusem dunele acoperite de copaci, în întuneric. M-a îndrumat pe lângă primul pâlc de copaci, apoi s-a oprit. Era așa întuneric, încât abia reușeam să-i disting trăsăturile când și-a plecat privirea spre mine.

– Pui ceva la cale, nu-i așa?

– S-ar putea, am recunoscut eu, recunoscătoare pentru umbrele mai dese de aici, în timp ce l-am apucat de partea din față a cămășii și m-am ridicat, sărutându-l.

Inima mi-a vibrat când limbile ni s-au atins și au dansat, asemănător cu felul în care dansasem eu în jurul focului. Ne-am tot sărutat, și, deși cu siguranță știa că nu de aceea voisem să căutăm un loc mai intim, nu m-a zorit. Doar s-a luat după *mine*, fără să spună nimic când l-am sărutat ușor de mai multe ori la baza gâtului. Și-a trecut palmele în sus și-n jos peste brațele mele, rămânând tăcut în timp ce eu l-am mângâiat în jos pe piept. Când am ajuns în dreptul abdomenului, m-am lăsat în genunchi.

Și-a luat mâinile de pe mine, ținându-le pe lângă corpul meu, iar eu i-am desfăcut prohabul, simțindu-i mădularul gros și rigid.

Un gust condimentat și afumat mi-a mistuit simțurile când am întins mâna, apucându-i mădularul cald și tare. Răsufla greoi acum, și inima mi-a luat-o la galop când i-am scos mădularul din pantaloni. Pielea lui mi-a lăsat senzația de oțel încălzit învelit în mătase. M-am aplecat în față, oprindu-mă când l-am simțit zvâcnind în mâna mea.

– Poppy, a scrâșnit el.

Mi-am ridicat privirea, uluită pe moment de fragmentele aurii strălucitoare și învolburate din ochii lui. S-a cutremurat din tot corpul.

– Nu trebuie s-o faci.

– Vreau s-o fac, i-am zis eu. Tu vrei s-o fac?

– Mi-ai putea face orice, și eu aș vrea. S-a cutremurat din nou. Asta? Mădularul meu în gura ta? Ar trebui să fiu mort și doar o grămăjoară de țărână ca să nu vreau.

Mi-au zvâcnit buzele.

– E… oarecum măgulitor.

A râs răgușit, gâtuit.

– Ești…

A gemut când mi-am trecut degetele dinspre baza mădularului spre vârf.

– Ce sunt?

M-a atins cu vârfurile degetelor pe obraz.

– Totul.

Am zâmbit și mi-am plecat capul. M-a surprins când am simțit pe limbă aroma sărată a pielii lui. Mi-am mișcat șovăielnic mâna de-a

lungul mădularului său, explorând, luându-l tot mai adânc în gură, așa cum citisem în jurnalul Willei.

– Poppy, a gemut Casteel, împingându-și palma în obrazul meu.

Willa scrisese și despre alte lucruri, care îmi aminteau de ce-mi făcuse Casteel mie, și nu eram sigură dacă i-ar fi plăcut și lui sau nu. Dar… voiam să le fac. Mi-am trecut limba peste pielea lui întinsă, găsind o mică crestătură sub creasta glandului, pe care am lins-o cu mișcări circulare.

– La naiba! A tresărit. Nu… Nu mă așteptam la asta.

Mi-am înăbușit un zâmbet și am repetat mișcarea, iar el a înjurat.

– Ai citit despre asta în cartea domnișoarei Willa?

Am mormăit a încuviințare, iar sunetul acela a părut să reverbereze în el. Trupul i s-a încordat, și l-am *simțit* zvâcnind.

– La naiba, a zis el scrâșnit. Îmi place la nebunie jurnalul ăla afurisit.

Am râs atunci, și, judecând după felul în care i-au zvâcnit șoldurile, i-a plăcut senzația. În jurnalul domnișoarei Willa nu scria nimic despre a râde în timpul actului, dar, în timp ce mi-am încolăcit mâna în jurul bazei mădularului lui, nu m-am mai gândit la afurisitul ăla de jurnal, ci am lăsat instinctul să preia controlul. Mi-am trecut limba peste capul glandului, minunându-mă de reacția lui, de căldura leneșă ce mi-a inundat simțurile. Îmi plăcea s-o fac. Îmi plăcea să știu că lui îi plăcea.

Și-a mutat mâna de pe obrazul meu, trecându-și degetele prin părul meu. M-a prins de ceafă, dar fără să mă apese. Și-a mișcat pur și simplu degetul mare, masându-mi cu blândețe mușchii. Era o…

prezență încurajatoare și a continuat să mă lase să învăț ce anume-i făcea trupul să se împingă scurt, superficial, ce anume-i tăia răsuflarea și ce anume intensifica aroma aceea condimentată. Mi-am dat seama de un lucru: nu numai că-mi plăcea actul în sine, dar savuram și controlul pe care-l dețineam, felul în care-i puteam încetini respirația sau intensifica zvâcnelile, folosindu-mă doar de presiunea gurii sau de cât de tare sau de ușor sugeam.

– Poppy, nu... Zeilor mari, nu voi mai rezista prea mult. M-a strâns mai tare de gât și s-a legănat în strânsoarea mâinii mele, în gura mea. Și nu știu dacă în jurnal scrie ce se-ntâmplă.

Scria.

Și îmi doream asta. Îmi doream să-l simt explodând, să trăiesc asta, știind că eu îl adusesem în punctul acela. Mi-am trecut mâna în sus pe mădularul lui și mi-am închis gura peste vârful mădularului. Mi-a strigat numele, și șoldurile i s-au încordat, și l-am simțit pulsând și zvâcnind pe limba mea.

De cum am terminat și înainte să apuc să mă simt destul de mândră de mine, a căzut în genunchi în fața mea și m-a prins de obraji. Și-a înclinat capul într-o parte și m-a sărutat degrabă, împingându-mi limba cu a lui. A fost un sărut pe cât de exigent, pe-atât de plin de adorație și de mistuitor, nelăsând prea mult spațiu pentru orice altceva.

Casteel și-a ridicat capul, privindu-mă drept în ochi.

– Tu, a zis el, cu voce groasă și pe un ton reverențios. Doar de tine am nevoie. Acum. Mereu.

Capitolul douăzeci și cinci

Eu și Casteel ne petrecuserăm ziua dinainte trăind, ca să ne putem petrece ziua de azi asigurându-ne că urma să avem parte de mai multe zile ca aceea de ieri.

Aveam să ne întâlnim cu părinții lui.

Însă mai întâi trebuia să ne dăm jos din pat, lucru pe care nici unul din noi nu părea să se grăbească să-l facă. În timp ce Casteel se juca cu părul meu, am pălăvrăgit despre lucrurile pe care le văzuserăm în ziua dinainte, ceea ce a inclus ca eu să turui într-o manieră destul de poetică despre gustarea cu gheață pe care o consumasem.

Într-un răstimp de tăcere, chiar pe când mă convinsesem că era și timpul să ne ridicăm din pat, Casteel m-a întrebat:

– Ieri, când ai vindecat-o pe fetiță, ai observat ceva diferit la abilitățile tale?

– Nu prea, i-am răspuns eu, trasând forme de opt pe pieptul lui. Ei bine, nu sunt convinsă că a fost chiar așa. Când i-am vindecat rănile lui Beckett, n-a trebuit să mă gândesc efectiv la asta. S-a întâmplat pur și simplu. Însă, de data asta, a trebuit să fac ce făceam de obicei înainte.

– Să te gândești la amintiri fericite?

Mi-a răsucit o șuviță de păr pe după deget.

– Da. M-am gândit la căsătoria noastră.

Mi-am ridicat capul și mi-am sprijinit bărbia pe pieptul lui. Mi-a zâmbit ușor.

– Și m-am gândit la cât de nedrepte erau rănile fetiței și…

– Ce?

Mi-am mușcat buza cu dinții.

– Mi se pare caraghios și doar să mă gândesc la asta, însă mi-am spus în sinea mea că nu era prea târziu… Că avea să trăiască în vreme ce o atingeam.

Mi-a privit chipul.

– Ai știut că murise deja?

– Eu… Am dat să neg, însă m-am oprit, amintindu-mi ce-mi spusese Casteel în dimineața dinainte. Nu mai aveam luxul negării. El se referise la coroană, dar se aplica aceeași logică. Nu pot spune cu siguranță că murise, dar nici nu mai avea mult.

Mi-a descolăcit lent părul.

– Deci fie i-ai poruncit sufletului să rămână în ea, fie ai adus-o din nou la viață, Poppy.

Mi-a stat inima în piept.

– Mi-e greu să accept așa ceva, dar cred că asta am făcut. Părul mi-a căzut peste umeri și m-am ridicat în genunchi. E logic să pot face asta din pricina lui Nyktos și cine este el, dar e cam…

– Uimitor, a zis el, descâlcindu-și cu grijă mâna din părul meu.

– Aveam de gând să zic tulburător, am spus eu.

S-a încruntat.

– I-ai dat fetiței aceleia o a doua șansă la viață. Cum poate fi altfel decât minunat?

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele, neștiind sigur cum să explic la ce mă gândeam.

– Doar că o astfel de abilitate… este înspăimântător de puternică.

– Explică-mi ce vrei să spui.

Am oftat, clătinând din cap.

– Știu că oamenii care au văzut ce s-a întâmplat ieri mă cred o zeitate…

– Eu zic că te cred zeiță, a contracarat el. Și e o diferență între cele două.

– În regulă, mă cred zeiță, dar știm amândoi că lucrurile nu stau așa, am spus eu, iar el a ridicat pur și simplu dintr-o sprânceană. Mi-am dat ochii peste cap. Oricum, când am făcut ce-am făcut… mi s-a părut că mă joc de-a Dumnezeu. Mi se pare o abilitate care ar putea fi folosită greșit, fără ca măcar să-mi dau seama… Și asta în caz că aș putea s-o fac din nou.

A tăcut preț de-o clipă.

– Crezi că îi sosise clipa și tu te-ai amestecat?

M-am crispat.

– Nu pot crede că sosise clipa ca o persoană atât de tânără să treacă în Vâlcea. Nu, nici vorbă despre așa ceva.

– Nici eu nu cred asta. A bătut ușor darabana pe mâna mea. Însă te temi să nu intervii atunci când într-adevăr i-a sosit cuiva clipa? Pentru că, dacă cineva este rănit și pe moarte, nu vei reuși să stai deoparte și să lași pur și simplu să se întâmple.

Mă cunoștea mult prea bine.

– Cum știi când i-a sosit cuiva clipa? am întrebat eu și apoi am râs de absurditatea întrebării. Cum ar putea ști careva dintre noi?

– Nu știm. M-a privit în ochi. Cred că putem face doar ceea ce ni se pare drept. Ți s-a părut îndreptățit s-o salvezi pe fetiță. Dar poate va sosi o vreme când nu ți se va mai părea așa.

Nu-mi puteam închipui o vreme în care nu mi s-ar fi părut drept să ajut pe cineva, însă astfel de întrebări fără răspuns trebuiau să mai aștepte. Trebuia să ne pregătim pentru ziua ce ne stătea în față.

Un soi de energie neliniștită ce nu avea nimic de-a face cu conversația noastră a reverberat prin mine în timp ce am îmbrăcat o pereche de colanți negri și o tunică fără mâneci într-o nuanță ce-mi aducea aminte de părul și blana lui Jasper. M-a surprins că lanțul de argint delicat ținea tunica la un loc și am sperat că avea să rămână așa pe tot parcursul zilei. Numai asta-mi mai lipsea: să se vadă furoul aproape transparent de dedesubt.

Pe de altă parte, ținând cont de starea în care mă văzuse tatăl lui Casteel ultima dată, probabil n-ar fi fost prea șocat.

Voiam doar ca lucrurile să meargă bine între mine și părinții lui, pentru că altminteri știam că relația dintre Casteel și părinții lui ar fi urmat să fie zbuciumată.

De cum m-am alăturat lui în camera de zi, și-a vârât degetele în buclele părului meu.

– Îmi place la nebunie când îți lași părul așa, a murmurat el. Încep să cred că o faci pentru că știi că mă distrage.

Am zâmbit larg când am ieșit din încăpere, puțin mai liniștită.

– Poate, am zis eu, deși clar îl lăsasem desfăcut pentru că știam că-i plăcea așa.

Și pentru că ani buni îmi ținusem părul lung și greu strâns legat la spate și în creștet.

– Voiai să o vezi pe Kirha înainte să plecăm? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap. Îi spusesem în dimineața aceea că voiam să-i mulțumesc pentru veșminte și pentru ospitalitate înainte să plecăm ca să ne întâlnim cu Regina și Regele Atlantiei. Casteel trimisese deja vorbă că aveam să sosim curând. Ținându-mă de mână, m-a condus spre palierul intermediar, de al cărui tavan erau prinse ventilatoare care se-nvârteau, ațâțând aroma de scorțișoară și cuișoare ce pătrundea dinspre ferestrele deschise ale încăperilor ce dădeau spre potecă.

Dacă n-ar fi fost petele uleioase șterse de pe culoar și petele închise de pe țărână tot la câțiva metri, ar fi fost greu de închipuit că făpturile alea fără față fuseseră acolo cu două nopți în urmă. Însă chiar fuseseră, iar eu și Casteel eram pregătiți în caz că Stârvurile și-ar fi făcut din nou apariția. Eu aveam pumnalul din os de vârcolac ascuns sub tunică, iar Casteel avea două săbii scurte prinse pe laterale. Și nu eram singuri.

Un vârcolac cu blana la fel închisă la culoare precum golful Styx ne dădea târcoale pe zidul care înconjura curtea, urmărindu-ne înaintarea. Aveam impresia că nu era singurul vârcolac din preajmă când am ieșit de pe palier pe o potecă de pământ străjuită de palmieri înalți. Am urmat poteca șerpuită, frunzele în formă de evantai ferindu-ne de soarele târziu de dimineață. Răbufniri de

culoare în formă de flori sălbatice minuscule și de inflorescențe în nuanțe intense de roz și mov se ițeau printre lujerii încâlciți ce acopereau zidurile din unele porțiuni și solul din grădină aproape în întregime. Grădina nu semăna deloc cu cele țipătoare și foarte diverse din Masadonia, dar îmi plăcea impresia pământoasă și naturală pe care mi-o lăsa. Și aveam impresia că, ori de câte ori ai fi străbătut cărările, ai fi găsit ceva nou în frunziș.

Am cotit și am văzut un patio. Mai multe bănci din piatră și taburete de lemn ce păreau să fi fost meșteșugite din trunchiuri de copaci încercuiau o groapă mare pentru foc. Patioul din piatră gri ducea drept spre ușile deschise ale unei încăperi aerisite și scăldate în lumina soarelui.

Printre plantele așezate pe măsuțe și cele care creșteau din oale de lut mari aflate pe podeaua de gresie, erau grupate scaune cu perne groase și sofale viu colorate lângă canapele late și divane. Pe jos erau răspândite perne mari în toate nuanțele de albastru imaginabile, însă Kirha Contou stătea pe un covor pufos verde-albăstrui aflat în centrul încăperii, cu picioarele încrucișate și capul plecat. Avea părul împletit în șuvițe subțiri și strânse, ridicate și prinse la spate, și scormonea printr-un coș cu diverse gheme de ață. Fiul ei era cu ea.

Îmbrăcat tot în negru, Kieran ieșea în evidență în încăperea colorată. Stătea lângă ea, sprijinit de un spătar de scaun, cu picioarele-i lungi întinse. Ținea un ghem portocaliu într-o mână și unul alb în cealaltă. Mai avea câteva în poală, iar imaginea lui stând

acolo, cu trăsăturile-i frumoase îndulcite de un zâmbet ușor în timp ce-și privea mama, avea să-mi rămână întipărită în minte pe vecie.

Și-au ridicat amândoi privirea spre noi când ne-am apropiat de uși. Simțurile îmi erau deschise, și emoțiile pe care le emanau s-au întins numaidecât spre mine: Kieran a scăpat ghemul portocaliu din mână, care s-a rostogolit pe covor, și i-am simțit surpriza ca pe o împroșcare rece, ceea ce m-a luat ușor prin surprindere. Pe când ne întorseserăm spre casa familiei lui, sub cerul înstelat, Kieran nu dăduse nici un semn că ar fi fost conștient de faptul că eu și Casteel îi urmăriserăm… activitățile săvârșite în umbre.

Și dacă ar fi făcut-o, nu credeam că de aceea fusese surprins. Nu știam ce anume îl surprinsese, așa că m-am concentrat asupra femeii de lângă el.

Mama lui era desăvârșit de frumoasă: semăna leit cu Vonetta, de la pielea de un maroniu-închis și pomeții lați, la gura plină ce părea să formeze mereu un zâmbet. Și aroma pe care o emana îmi amintea de fiica ei. Gustul de vanilie era la fel de înviorător precum o pătură călduroasă într-o noapte rece.

Mi-am dat seama că o văzusem când sosisem prima oară aici. Se aflase în mulțimea de vârcolaci și zâmbise în timp ce eu și Casteel ne ciondăniserăm.

– Kieran, a zis Casteel pe un ton tărăgănat. Mi-a strâns mâna când am intrat pe ușă, apoi i-a dat drumul. Îmi tricotezi o cămașă?

Vârcolacul a adoptat o mină neutră.

– Întocmai, a răspuns el pe un ton sec.

– De fapt, chiar se pricepe la tricotat, a zis Kirha, lăsând coșul deoparte.

Am simțit aroma dulce siropoasă a stingherelii emanând dinspre Kieran, care s-a îmbujorat. A mijit ochii spre mama lui. Am ridicat din sprâncene, imaginea întipărită în mintea mea fiind înlocuită de cea a lui Kieran tricotând o cămașă.

Iată un lucru pe care nu aveam să îl uit niciodată.

Kirha a dat să se ridice, dar Casteel a zis degrabă:

– Nu trebuie să te ridici.

– Oh, ba da. Stau de atâta vreme, încât am impresia că mi-au amorțit picioarele, a răspuns ea, în timp ce gheme de ață s-au vărsat din poala lui Kieran, rostogolindu-se pe covor.

Și-a luat mama de braț, ajutând-o.

Kirha i-a mulțumit încet și s-a îndreptat de spate. Era îmbrăcată cu o rochie ușoară fără mâneci de culoarea lavandei, care-i venea strâmtă peste abdomenul umflat. Și-a pus o mână în spatele șoldului și și-a întins spatele.

– Zeilor mari, bebelușul ăsta ar face bine să fie ultimul.

– Da, păi, cineva trebuie să se asigure că *soțul* tău pricepe asta, a bombănit Kieran.

– *Tatăl* tău va pricepe când va schimba întruna scutece din nou. Eu îi nasc, el îi curăță, a zis ea rânjind, iar Kieran a strâmbat din nas. Asta-i învoiala.

– Va trebui să țin minte asta, a murmurat Casteel.

Am simțit un gol în stomac și aproape că m-am împiedicat. L-am privit pe Casteel cu ochii mari. Din cine știe ce motiv, nici măcar nu

mă gândisem la… *bebeluși,* din cavernă, când crezusem că nu voia să aibă copii cu mine. Mă simțisem rănită atunci, în mod ilogic și prostesc, ținând cont de faptul că nici măcar nu recunoscuserăm încă ce simțeam unul pentru celălalt. Pe atunci, încă lua iarba care prevenea sarcina, iar eu, fiind Fecioara, crezusem că aveam să fac Ascensiunea. Nici măcar nu mă gândisem vreodată la a avea copii, așa că nu era o idee la care să zăbovesc cu gândul prea des. Însă acum mintea îmi era efectiv concentrată asupra ei. Un copil. *Copii*. Copilul meu și al lui Casteel. Casteel ținând în brațe un prunc mic înfășat. Am icnit ușor. Chiar trebuia să nu mă mai gândesc la asta în clipa de față.

– Poppy pare cam sleită, a zis Kieran cu un zâmbet afectat.

Casteel s-a întors spre mine, încruntându-se, îngrijorat.

– Te simți bine?

Am clipit, alungând din minte imaginea de prisos, și am înaintat.

– Da. Sunt bine. Am zâmbit larg, forțat, înainte ca vreunul dintre ei să-și dea seama încotro îmi zburase gândul. N-am vrut să întrerupem. Am vrut doar să-ți mulțumesc că mi-ai permis să stau aici și pentru veșminte.

Kirha a zâmbit imediat și m-a prins de brațe.

– N-ai de ce să-mi mulțumești. Ușa casei noastre a fost mereu deschisă pentru Cas. Prin urmare, va fi mereu deschisă și pentru tine, mi-a zis ea, vădit sinceră. Mă bucur că ți-au plăcut veșmintele. Trebuie să recunosc că ești mult prea frumoasă pentru el, a zis ea, făcând semn cu bărbia spre Cas.

– Auu, a murmurat Casteel, ducându-și mâna în dreptul inimii. Mi-ai rănit sentimentele.

Kirha a râs și m-a îmbrățișat strâns. Mă rog, pe cât de strâns se putea, ținând cont de burta ei mare, însă îmbrățișarea a fost caldă, neașteptată și atât de… *plăcută.* Așa cum nu mai fusesem îmbrățișată de un car de ani. Așa cum speram, pe ascuns, să fiu îmbrățișată de Regina Eloana. Era genul de îmbrățișare la care te așteptai de la o mamă și mi-a stârnit un val de emoții dulci-amărui. Când s-a tras în spate și m-a apucat din nou de brațe, zâmbeam cu sinceritate.

– Mă bucur atât de mult să te cunosc! Mi-a privit chipul, fără să zăbovească asupra cicatricelor. Sper că te simți bine.

Am încuviințat din cap.

– Da.

– Foarte bine. M-a strâns de mâini, apoi mi-a dat drumul, punându-și mâna pe burtă. Kieran mi-a spus că ai cunoscut-o deja pe Vonetta.

– Așa este, am zis eu, iar Casteel a venit lângă mine, punându-și palma pe spatele meu, în centru. Vonetta a fost foarte binevoitoare cu mine. Mi-a împrumutat o rochie și m-a ajutat să mă pregătesc pentru ceremonia de căsătorie. Sper că o voi revedea curând.

– Cum rămâne cu mine? a întrebat Kieran, iar eu și mama lui ne-am uitat la el. Și eu am fost binevoitor cu tine.

– S-ar părea că cineva suferă deja de sindromul copilului mijlociu, a murmurat Casteel pe sub mustață.

– Și sunt chiar aici, a adăugat Kieran. În fața ta.

M-am uitat la el și mi-am înăbușit un zâmbet.

– Tu ești… în regulă.

– În regulă? a repetat el pufnind jignit, încrucișându-și brațele.

– Nu-l băga în seamă, mi-a zis Kirha. E nervos deoarece vracii cred că în curând va avea încă o soră mai mică.

Casteel a chicotit.

– Tu și Jasper veți fi depășiți numeric la greu.

– Mie-mi spui? a bombănit Kieran.

– Când ți-e sorocul? am întrebat eu.

– În cel mult o lună, cu voia zeilor, a răspuns ea, frecându-se pe abdomen. Și e tocmai la țanc! Jur că pruncul ăsta e deja cât Kieran!

– Sună îngrijorător, a zis Kieran, încruntându-se, și eram de acord cu el. Ați zis că mergeți să vă vedeți cu părinții tăi?

Casteel a încuviințat din cap.

– Chiar într-acolo ne îndreptam.

– Atunci, voi veni cu voi, a zis el și s-a întors spre mama lui. Ai nevoie de ceva înainte să plec?

– Nu.

– Ești sigură?

– Da, a zis ea râzând. Tatăl tău ar trebui să sosească din clipă în clipă. Mă poate ajuta el cu asta, a zis ea, făcând semn spre ghemele de ață. Sunt convinsă că va fi încântat să mă ajute.

Judecând după mina lui Kieran, se îndoia de asta. Eu și Casteel l-am ajutat să strângă ghemele rătăcitoare, pe care le-am așezat lângă coș.

– Penellaphe? mi-a zis Kirha, oprindu-ne chiar când am dat să plecăm. Știu că nu i-ai cunoscut pe părinții lui Casteel în cele mai

bune circumstanțe.

Când m-am uitat la el, am văzut că afișa o mină stoică.

– Așa este, am răspuns eu.

– De-aceea mă întristează și mai tare lucrurile pe care le-ai îndurat, a zis ea. Eloana și Valyn sunt oameni buni. Dacă ar fi știut, n-ar fi îngăduit niciodată să se întâmple ce s-a întâmplat. Sunt sigură de asta. Iar după ce vor trece de șocul inițial pricinuit de toate lucrurile care s-au întâmplat, știu și că Eloana te va primi cu la fel de multă căldură și sinceritate ca mine.

Când ne-am apropiat de grajduri, m-am uitat spre Kieran, cu gândul tot la ce-mi spusese Kirha înainte să plecăm.

– Mama ta? Are felul ei de-a ști unele lucruri, ca tatăl tău?

„Ca tine”, m-am gândit eu.

S-a încruntat ușor.

– Uneori, da. De ce?

Ei bine, așa cum mă așteptasem, nu fusese doar o coincidență stranie.

– Nu e nimic. Am clătinat din cap, conștientă de faptul că Prințul ne asculta cu atenție. Eram doar curioasă.

– Cu siguranță au existat câțiva metamorfi puternici de-a lungul spițelor lor, a remarcat Casteel când a preluat frâiele lui Setti de la un ajutor de grăjdar necunoscut, privind peste umăr.

Am văzut trei vârcolaci în forma lor reală. Unul dintre ei era cel negru pe care-l zărisem în apropiere de zid. Însă m-am concentrat

asupra femeii în formă de muritor înveșmântată în pantaloni negri și tunică tot la fel. Am recunoscut-o imediat, chiar dacă avea părul castaniu drept prins la ceafă.

Era Lyra.

Am aruncat o privire spre Kieran în timp ce Lyra s-a apropiat de noi, însă n-am simțit nici o emoție perceptibilă din partea lor.

Lyra s-a oprit la câțiva pași de noi și s-a lăsat rapid într-un genunchi.

– *Meyaah Liessa,* a zis ea.

În spatele ei, vârcolacii și-au plecat capetele.

Neștiind cum să reacționez la un salut atât de formal după ce în seara dinainte dansasem cu ea în jurul focului, m-am uitat la Kieran, apoi la Casteel, care a încuviințat încrezător din cap. Înainte să apuc să spun ceva cel mai probabil stânjenitor, Lyra s-a ridicat. L-a privit pe Casteel cu ochii săi deschiși la culoare.

– Vom fi gardienii voștri în această călătorie.

– Mulțumesc mult, Lyra, a spus Casteel. Apreciem foarte mult.

Am încuviințat din cap, sperând că nu arătam la fel de ridicol pe cât mă simțeam. Deși probabil așa era. Lyra m-a privit scurt în ochi și mi-a zâmbit strâmb. M-am întors și l-am văzut pe Casteel mușcându-și buza, de parcă i-ar fi venit să râdă, și bănuiam că n-avea de-a face cu felul în care reacționasem la salutul ei, ci cu ceea ce văzuserăm noaptea trecută. Am mijit ochii la el și am apucat șaua; parcă îi era și mai greu să se abțină să râdă. Am încălecat pe Setti.

Casteel mi s-a alăturat, cuprinzându-mă cu brațul pe după mijloc, în timp ce l-am mângâiat pe Setti pe gât. L-am privit pe Kieran încălecând și l-am întrebat:

– Se vor pleca des în fața mea?

– Da, a răspuns el, apucând frâiele calului.

– Mama ta de ce n-a făcut-o? m-am întrebat eu cu voce tare. Nu c-aș fi vrut s-o facă, dar sunt curioasă. Din pricină că e însărcinată?

Mă îndoiam că ar fi putut adopta o astfel de poziție.

– I-am spus că te-ai simți stingherită dacă ar face-o, mi-a răspuns Kieran. Așa cum i-am spus și tatei să n-o facă.

Mi s-a umplut pieptul de căldură.

– Știi ce?

A ridicat dintr-o sprânceană, plecându-și privirea spre mine.

– Ce?

M-am întins și l-am bătut ușor peste piept.

– Ești mai mult decât în regulă.

– Acum, că știu că mă consideri mai mult decât în regulă, pot dormi bine la noapte, a zis el pe un ton la fel de sec precum Ținuturile Pustii, însă am zâmbit larg.

– Apropo, când se va mai întâmpla, poți spune „Vă puteți ridica”, mi-a zis Casteel și l-a înghiontit pe Setti, ca să se urnească. Sau, dacă vrei ceva mai puțin formal, poți spune pur și simplu „Da” sau îi poți saluta pe nume, dacă știi cine se află în fața ta. Și, înainte să le ceri să renunțe la formalități, să știi că la fel am făcut și eu în cazul multora dintre ei și-ai văzut cât de bine mi-a ieșit.

Nu prea bine.

Am oftat și m-am lăsat pe Casteel, în timp ce am ieșit din curte. Vârcolacii, acum patru la număr, ne-au urmat la o distanță discretă.

– Nu vom fi nevoiți să trecem prin cele mai aglomerate părți ale orașului ca să ajungem la moșie, mi-a zis Casteel când am virat pe un drum pavat înconjurat de chiparoși înalți, cu coroane bogate.

Vârcolacii s-au făcut repede nevăzuți în frunzișul des.

– O putem lua de-a lungul falezei până acolo. Vom întâlni oameni și acum, dar nu ca atunci când am intrat în oraș sau ca ieri.

Deși îmi plăcuse foarte mult vizita mult prea scurtă în Golful lui Saion, eram deja foarte confuză și concentrată asupra întâlnirii pe care urma să o avem cu părinții lui Casteel.

– Mulțumesc!

Și-a plecat capul și m-a sărutat pe obraz, iar Kieran i-a aruncat o privire sarcastică.

– Nu-l lăsa să te convingă că motivele lui sunt întru totul altruiste. Nici el nu vrea să fie întâmpinat cu strigăte și priviri admirative.

Avusese parte de multe astfel de strigăte și priviri în ziua dinainte.

– Mă fac să mă simt stângaci, mi-a mărturisit Casteel.

– Serios? am întrebat eu, și, când Casteel a încuviințat din cap, m-am uitat la Kieran, să-mi confirme. Mă minte cumva?

– Puțin.

– Habar n-are despre ce vorbește, a pretins Casteel și și-a mutat mâna de pe șoldul meu peste partea inferioară a abdomenului, trasând agale cercuri în jurul buricului meu.

– Cred că-i voi da crezare lui Kieran, am hotărât eu.

– Cum îndrăznești? m-a tachinat el, și l-am simțit ciupindu-mă cu dinții ascuțiți de ceafă.

Am tresărit, străbătută de un val de căldură.

– Sunt foarte timid.

– Și te amăgești singur, am ripostat eu, privind spre copacii înalți.

La cât de subțire era tunica, aveam impresia că nu era mai nimic între mâna lui și pielea mea.

Îmi era dificil să nu reacționez vizibil la atingerea lui. Chiar pe-atunci, am zărit structuri de gresie argiloasă ițindu-se printre copacii de pe potecă. Cu cât înaintam mai mult, cu atât își cobora mai mult degetul mic, iar eu am început să zăresc oameni printre copaci, care încărcau care și căruțe cu obroace și coșuri. M-am bălăbănit ușor când și-a coborât și mai mult degetul și m-am uitat peste umăr la el.

M-a privit în ochi, cu o mină cât se putea de nevinovată.

– Da?

Am mijit ochii la el.

Mi-a zâmbit din colțul gurii. Gropița din obrazul drept și-a făcut apariția chiar pe când o căruță trasă de un cal s-a apropiat de cărare. Trăsăturile vizitiului erau ascunse de o pălărie cu borul lat, însă am simțit zdruncinătura rece a surprinderii când el și bărbatul mai tânăr, care părea a fi abia un adolescent, au înaintat pe lângă calul sur mare.

Vizitiul ne-a făcut cu mâna, iar tânărul s-a lăsat rapid într-un genunchi, apoi s-a ridicat și ne-a făcut și el cu mâna.

Am dat să mă închid în mine, însă m-am forțat să mă relaxez și să mă port cât de cât firesc, așa că le-am răspuns la salut, împreună cu Casteel și Kieran.

Simțindu-mă destul de mândră de mine, le-am zâmbit vârcolacilor când au trecut pe lângă cei doi pe drum. În timp ce mă întrebam care dintre vârcolaci era Lyra, o femeie și-a făcut apariția câțiva metri mai în față, printre copaci, tunica ei de un portocaliu intens fluturându-i pe pielea neagră. Stătea cu un ochi pe o copilă care alerga după o pasăre cu penaj auriu ce țopăia pe crengile mai joase ale copacului. Când ne-a văzut, a zâmbit larg și și-a pus mâinile pe umerii copilei, șoptindu-i ceva. Fetița s-a uitat spre noi și a țipat entuziasmată, apoi a început să țopăie imediat de pe un picior pe altul.

Casteel a chicotit pe sub mustață, iar femeia a clătinat din cap și s-a îndoit de mijloc, arătându-i cu răbdare copilei cum să facă la fel. Și ele ne-au făcut cu mâna, iar de data aceasta n-am mai încremenit. Le-am făcut la rândul meu cu mâna, asemenea lui Kieran și lui Casteel, și mi s-a părut un gest… mai puțin stângaci. De parcă brațul nu mi-ar fi fost la fel de țeapăn ca înainte. Însă am uitat rapid de cum arăta și mi se simțea brațul când fetița a țâșnit de lângă mama ei și mai că nu l-a doborât la pământ pe vârcolacul cu alb și negru. Kieran a râs înăbușit când fetița l-a îmbrățișat pe vârcolac.

– Zeilor mari, Talia, a strigat femeia. Ce ți-am spus eu despre îmbrățișat oameni la întâmplare?

Am zâmbit larg în timp ce a desprins-o pe fetiță de pe vârcolac, care a ciupit-o în joacă de brațe. Copila a izbucnit în chicote, iar o

clipă mai târziu alerga din nou după pasăre. Vârcolacul pe care îl îmbrățișase și-a văzut de drum la trap, și puteam să jur că a zâmbit.

După ce am trecut de ele, m-am uitat din nou la Casteel, însă a vorbit înainte să apuc să îl întreb același lucru pe care îl întrebasem și în ziua anterioară aproape de fiecare dată când trecuserăm pe lângă cineva și nu reușisem să-mi dau seama dacă era de origine atlantiană sau dintr-o anume spiță.

– Toți erau atlantieni, mi-a zis el, trasând din nou lent cercuri cu degetul mare, distrăgându-mi atenția. Primii erau de origine atlantiană. Muritori. Cele două erau fundamentale.

– Oh, am șoptit eu, privind în față.

Atlantienii se purtaseră mereu mai rece cu mine, cu câteva excepții, precum Emil, Naill și Elijah. Mi s-a strâns inima de durere când m-am gândit la Elijah și la Magda… la *toți* acei atlantieni, Descendenți și vârcolaci uciși fără sens de Ascendenți. Chiar și în clipa de față puteam auzi în minte râsul jos și răsunător al lui Elijah.

Însă cu o zi în urmă, majoritatea celor cu care ne întâlniserăm fuseseră calzi și primitori, ca aceia pe lângă care trecuserăm acum. Oare cei care gândeau asemenea Nevăzuților formau într-adevăr doar o mică parte din populație? Casteel m-a strâns mai tare cu brațul chiar pe când un sâmbure de speranță a început să prindă contur în pieptul meu.

Uneori, mă întrebam dacă știa încotro îmi zbura gândul, ceea ce mi-a adus aminte de altceva.

– Tu ai vreun metamorf în linia de descendență, Cas?

– Nu știu, dar pot să-ți spun că mi se schimbă ceva în pantaloni chiar acum, a murmurat el.

– Zeilor mari! Am izbucnit tare în râs, iar câțiva dintre vârcolacii din apropiere au pufnit apăsat. Cât de...

– Isteț? a sugerat el, iar Kieran a pufnit.

– Prostesc, am zis eu, mușcându-mă de buză și chicotind. Nu pot să cred că ai spus așa ceva.

– Nici eu, a încuviințat Kieran, clătinând din cap. Însă spița Da'Neer e mai pură ca gândurile lui.

Am zâmbit larg când am trecut pe lângă mai multe grupuri mici de oameni care intrau și ieșeau de pe drumurile înguste.

– Nu-i vina mea că gândurile mele nu sunt deloc inocente, a contracarat Casteel, făcându-i cu mâna cuiva care s-a oprit ca să se plece în fața noastră. Nu am pătruns pe cont propriu în lumea domnișoarei Willa.

– Zeilor mari! am mormăit eu, pe jumătate distrasă de încercările de a citi emoțiile celor pe lângă care treceam.

– Sincer să fiu, a continuat el, cred că m-a șocat mai tare că am avut dreptate și chiar e atlantiană decât orice altceva a zis tatăl tău.

– Oare de ce nu mă surprinde asta? am bombănit eu.

Casteel a râs, și, în timp ce ne-am văzut de drum, senzația de neliniște de mai devreme a revenit. După aceea însă, mi-a înmânat frâiele lui Setti și m-a lăsat să controlez și să mân calul. În cele din urmă, copacii au rămas în urmă, cedând locul ierbii verzi ce ducea până la falezele de lângă mare. În fața noastră, un soi de gard viu înconjura un templu mare circular așezat pe o platformă înaltă,

coloanele lui albe înălțându-se pe cerul de un albastru-închis. Dincolo de el am văzut un rând de copaci *jacaranda* cu flori de culoarea lavandei în formă de trompetă, care mi-au adus aminte de ceva. Îmi plăcuseră nespus de mult copacii deși care creșteau în grădina de lângă castelul Teerman. Mi-au amintit de Rylan, un gardian care fusese ucis de Jericho, un vârcolac care colaborase cu Casteel. Am simțit o apăsare în piept. Rylan nu meritase să moară așa.

Nici Casteel nu meritase tot ce suferise de mâna altora.

Două lucruri rele nu îndreptau niciodată situația, nici nu o îmbunătățeau, nici nu se anulau reciproc. Pur și simplu, existau.

Toate gândurile despre ce făcusem pe drumul până aici mi s-au estompat când vârcolacii și-au făcut apariția lângă noi când am trecut pe lângă templu și pe sub copacii *jacaranda* ce miroseau delicat a miere. Prin gardul viu puteam zări un soi de grădină, care probabil dădea spre templu. La celălalt capăt se afla o clădire elegantă din calcar și marmură. Accente în formă de suluri aurii erau pictate în jurul ferestrelor deschise la care perdelele albe transparente fluturau în briza sărată a mării. În centru se afla o structură lată cu numeroase ferestre și uși, înaltă de câteva etaje, cu un acoperiș în formă de dom din sticlă și turle pe care le văzusem la sosire. De fiecare parte se afla câte o aripă întinsă, cu etaj, conectate prin paliere intermediare acoperite de lujeri. La etaj erau balcoane, cu perdelele trase în laterale și legate de pilaștri. Dedesubt se aflau verande private despărțite de ziduri acoperite de iederă și flori mărunte de un albastru-deschis. Palatul Cove nu era nici pe

jumătate la fel de înalt precum castelul Teerman și ar fi părut de-a dreptul pitic pe lângă castelul Wayfair, unde locuiau regina și regele Solisului, însă era totuși frumos.

L-am simțit pe Casteel crispându-se în spatele meu.

– Gardienii sunt o noutate, i-a zis el lui Kieran.

De obicei, nu se aflau gardieni poziționați la intrările locuinței Regelui și a Reginei?

– Așa este, a zis Kieran și și-a mânat calul mai aproape de al nostru, privindu-i pe gardieni. Însă nu întru totul o surpriză.

– Într-adevăr, a încuviințat Casteel.

Gardienii au făcut o plecăciune adâncă, însă au privit cu precauție spre vârcolaci. Am simțit bănuială și curiozitate emanând dinspre ei când am străbătut palierul. N-am perceput semne de ostilitate vădită, în timp ce l-am mânat pe Setti pe lângă ei, însă i-am simțit cu siguranță vigilenți când am intrat în curtea în care se afla o fântână arteziană cu mai multe niveluri. Trandafiri stacojii se cățărau pe bazinul ei, înmiresmând aerul. Am descălecat. Și-au făcut apariția mai multe ajutoare de grăjdar care au preluat frâiele cailor.

Casteel și-a pus mâna la spatele meu, în talie, ca să mă liniștească, și m-a îndrumat spre treptele rotunjite. Un bărbat îmbrăcat într-o tunică aurie se afla lângă ușă; a făcut o plecăciune, apoi a deschis ambele părți ale ușii. Am început din nou să mă simt îngrozitor de neliniștită când am intrat într-un antreu mic ce dădea într-o încăpere circulară. Ultimele raze de soare luminau numeroasele șiruri de bănci goale, iar lumina se revărsa din felinare de perete cu

alimentare electrică din alcovuri situate de ambele părți ale încăperii vaste. În spațiul acesta încăpeau cu ușurință câteva sute de persoane, și am observat fără să vreau cât de diferit era de Sala Mare din Masadonia. Nu exista mai deloc o separație între locul în care stăteau oamenii și podiumul din fața lor.

Pe când Casteel ne-a condus spre stânga, am privit cu atenție la stindardele albe de pe peretele din spate. În centrul fiecărui stindard se afla o emblemă aurie în relief, de forma unui soare strălucitor. Iar în centrul soarelui se afla o sabie așezată de-a curmezișul unei săgeți. Atunci, mi-am dat seama că săgeata și sabia nu se încrucișau la mijloc, ci în vârf, și nu știam cum de nu mai observasem asta înainte sau de ce îmi sărise în ochi acum. Însă, așezate așa, sabia era, de fapt, mai lungă, mai proeminentă ca săgeata.

– Blazonul a arătat mereu așa? am întrebat eu.

Kieran mi-a aruncat o privire curioasă când ne-am oprit în fața stindardelor.

– Pui cele mai neașteptate întrebări.

Sincer, chiar așa era, deci nici măcar nu puteam riposta.

– Blazonul poate fi schimbat de fiecare domnitor, dacă vrea, a zis Casteel, aruncând o privire la stindarde. Însă conține mereu cele trei simboluri: soarele, sabia și săgeata.

– Deci nu mama și tatăl tău l-au ales pe acesta?

A clătinat din cap.

– Cred că Regele Malec l-a ales pe acesta, mi-a zis el, și m-a surprins puțin să aflu că nu se schimbase blazonul.

– Soarele reprezintă Atlantia? am presupus eu, privind cu atenție blazonul. Și, lasă-mă să ghicesc, sabia îl reprezintă pe Malec, iar săgeata pe mama ta?

– Ai avea dreptate, a răspuns Casteel. Nu-ți place, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

– Ce nu-ți place la el?

– Sabia și săgeata nu sunt egale, i-am zis eu. Ar trebui să fie egale.

Mi-a zâmbit din colțul gurii.

– Așa e, ar trebui să fie.

– Au fost egale cândva, mi-a zis Kieran, privind la rândul lui spre stindarde. Înainte de Malec și când tronul era ocupat de două zeități. Îmi închipui că sabia e mai proeminentă pentru că, tehnic vorbind, Regele Malec era mult mai puternic decât Regina Eloana. I-a aruncat o privire spășită lui Casteel. Fără supărare.

– Tehnic sau nu, îmi lasă un gust amar, am zis eu, înainte să apuce Casteel să răspundă.

Kieran m-a privit cu ochii lui iernatici.

– Dacă vei prelua coroana, mulți se vor aștepta ca săgeata să devină mai proeminentă decât sabia, întrucât ești mult mai puternică decât Cas.

– Dacă voi prelua coroana, săgeata și sabia vor fi egale, am ripostat eu. Un Rege și o Regină ar trebui să dețină puterea în egală măsură, indiferent de sângele care le curge prin vene.

Vârcolacul a rânjit.

– Nu m-aș aștepta la altceva din partea ta.

Am dat să spun ceva, dar a trecut razant pe lângă mine, văzându-și de drum și lăsându-mă să mă holbez la spatele lui.

– E enervant, am bombănit eu către Casteel.

– Însă are dreptate. Casteel și-a plecat privirea spre mine, cu ochii ca mierea caldă. Nici eu nu m-aș aștepta la altceva din partea ta.

M-am uitat din nou spre stindarde, gândindu-mă că trebuiau schimbate indiferent că aveam să preiau sau nu coroana.

Mi-am mutat privirea dinspre stindarde și l-am ajuns din urmă pe Kieran, străbătând un antreu ce dădea spre paliere de ambele părți și apoi într-o sală de banchete mare. La masa din ea ar fi încăput o armată întreagă, însă acum era goală, având doar o vază plină cu bujori în centru. Am străbătut o încăpere mai micuță, cu o masă rotundă ce părea ștearsă de curând și scaune cu perne de șezut gri. M-am surprins făcând ochii mari într-o oglindă de pe perete și mi-am mutat rapid privirea în față. În fața noastră se afla o ușă, ușor întredeschisă, și doi gardieni. Amândoi s-au plecat, apoi unul din ei s-a dat la o parte, iar celălalt a deschis ușa.

Sunete înăbușite de conversație se auzeau din încăpere, și, preț de câteva clipe, mi-a stat inima-n piept. Am încetinit. Dacă Kirha se înșela? Dacă părinții lui Casteel deveniseră tot mai furioși după ce șocul suferit se mai estompase? Tatăl lui nu se purtase nepoliticos cu mine în noaptea aceea, însă petrecuserăm doar câteva minute unul în prezența celuilalt.

Iar eu crezusem că fusese pe punctul de a mă străpunge cu sabia. Și tatăl lui știuse ce îmi trecuse prin minte.

M-am holbat la ușă, cu inima vâjâindu-mi. Cine i-ar fi putut învinovăți dacă nu aveau să mă accepte niciodată? Eram o intrusă, fosta Fecioară a Ascendenților, care le răpiseră fiul și probabil aveau să le ia mai mult de atât.

Regatul însuși.

Capitolul douăzeci și șase

Casteel m-a privit în ochi. L-am simțit ușor îngrijorat, așa că am încuviințat înainte să apuce să mă întrebe. A zâmbit ușor, apoi i-a făcut semn gardianului să deschidă ușa.

Încăperea aerisită și luminată mirosea a cafea, iar prima pe care am observat-o a fost mama lui. Ședea pe un divan gri-deschis, îmbrăcată cu o rochie simplă cu mâneci scurte, de un albastru-deschis. Părul de nuanța onixului îi era din nou răsucit într-un nod simplu prins la ceafă. Tocmai așezase o ceașcă pe o măsuță joasă și părea să fi încremenit, holbându-se la Casteel cu ochi chihlimbarii strălucitori. Un iureș de emoții s-a revărsat dinspre ea: ușurare, bucurie, dragoste și sub toate astea ceva iute. Tristețe. S-a ridicat, și am simțit un curent pulsând și statornic de mâhnire din partea ei, care îmi aducea foarte mult aminte de ceea ce simțisem deseori la Casteel la început.

Mi-am mutat lent privirea spre bărbatul cu păr bălai din partea din spate a încăperii, care ținea în mână un pahar scund cu un lichid chihlimbariu în el. Nici el, nici Regina nu purtau coroană, și nu știam dacă era sau nu o practică obișnuită în timp ce se aflau în reședințele lor private. Eram aproape convinsă că regina Ileana și regele Jalara le purtau până și-n pat.

Mi s-a făcut pielea de găină când tatăl lui Casteel s-a holbat la mine. Nu i-am întâlnit privirea sfidătoare, ci m-am uitat pur și

simplu în altă parte. Nu mai simțeam mai nimic dinspre el. Tatăl lui Casteel fie era foarte rezervat de felul lui, fie știa cum să-și blocheze emoțiile. Nu erau singurii din încăpere.

Lângă o fereastră mare ce dădea spre o grădină se afla comandantul Gărzii Coroanei, Hisa, care tăcea, cu mâinile împreunate la spate.

– *Hawke*, a șoptit ușor Regina, concentrându-se din nou asupra fiului ei.

– Mamă, a răspuns el, și am observat o asprime în vocea lui care mi-a adus lacrimi în ochi.

Mi-am dat seama atunci că nu avuseseră ocazia să vorbească de când se întorsese.

Mama lui a venit valvârtej spre el, împiedicându-se de colțul unui covor crem. Casteel a fost numaidecât lângă ea, prinzând-o înainte ca ea să se împleticească. Femeia a râs și l-a îmbrățișat puternic.

– M-am bucurat nespus să aud că plănuiai să ne vedem astăzi. Ia te uită la tine! a zis mama lui Casteel și s-a tras în spate, prinzându-l de obraji. Și-a trecut mâna prin părul lui. Ia te uită la tine! a repetat ea și apoi l-a îmbrățișat din nou, mai strâns și mai prelung.

Casteel nu numai că a îngăduit îmbrățișarea, ci a primit-o cu drag.

Când l-am văzut îmbrățișat de mama lui, m-am înduioșat… ei bine, m-am înduioșat cu totul. Era Casteel, Cel Întunecat. Îl văzusem scoțându-i inima din piept unui om fără să schițeze vreo emoție și țâșnind printre copaci și folosindu-și colții ca să sfârtece gâtlejuri. Era capabil de o forță incredibilă și de o violență

îngrozitoare și, totuși, în clipa de față, era doar un băiat în brațele mamei lui.

– Mamă, a zis el, cu voce ușor aspră. S-ar putea să-mi fisurezi câteva coaste.

A râs, amuzată și fericită, și s-a tras în spate.

– Mă îndoiesc. Și-a pus din nou mâna pe obrazul lui. Te-ai înălțat, cumva?

– Nu, mamă.

– Ești sigur? a întrebat ea.

– Băiatul s-a oprit din crescut cu veacuri în urmă, cam pe când a încetat și să ne mai asculte, a zis tatăl lui în cele din urmă, pe un ton drăgăstos, în pofida cuvintelor rostite.

Mama lui Casteel a râs din nou, bătându-l ușor pe obraz. Se poate să mai fi spus ceva, deoarece Casteel a încuviințat din cap și apoi s-a dat la o parte și mi-a întins mâna.

– Aș vrea să v-o prezint *așa cum se cuvine* pe soția mea, a zis el, privindu-mă cu ochii precum mierea caldă. Penellaphe.

Am înaintat privindu-l în ochi și mi-am pus mâna în a lui. M-a strâns de mână, iar aroma dulce de ciocolată mi-a inundat simțurile. Am răsuflat lent, strângându-l la rândul meu de mână, și m-am uitat la mama lui. Posibil să fi fost din pricina anilor petrecuți ca Fecioară, pentru că acționam din instinct și n-avea nimic de-a face cu bâzâitul de conștientizare ce părea să-mi vibreze în sânge. Am făcut o plecăciune scurtă.

– E o onoare să vă cunosc oficial. Cuvintele mi s-au revărsat încet de pe buze. Casteel a vorbit cu multă căldură despre voi.

Am simțit amuzament din partea lui Casteel, însă de la mama lui m-am ales cu ceea ce mi s-a părut a fi ca o împroșcare cu apă rece, amestecată cu o ușoară neîncredere. De parcă m-ar fi privit în sfârșit. Și poate că era într-adevăr prima oară când o făcea de când intrasem în încăpere. Nu mă îndoiam câtuși de puțin că aflase ce se petrecuse în Ținuturile Pustii, așa că nu prea puteam s-o învinuiesc pentru că era șocată să mă vadă în fața ei, relativ normală, nu un vampir însetat de sânge.

M-am înfiorat, pentru că, oricât de incredibil ar fi fost, uneori uitam, chiar dacă doar preț de câteva minute, ce se întâmplase. Când îmi aduceam aminte, cum se întâmpla acum, nici mie nu-mi prea venea să cred.

Însă mama lui Casteel încremenise și se holba la mine, pălind iute.

– Mamă? a întrebat Casteel și s-a dus spre ea. Te simți bine?

– Da, a răspuns ea și și-a dres vocea, iar soțul ei a înaintat un pas.

A continuat să se holbeze la mine, așa că m-am crispat.

– Doar că… Îmi pare rău. A făcut ochii mari, aurii, și a zâmbit ușor. Pur și simplu, nu-mi vine să cred ce văd. Valyn mi-a spus ce s-a întâmplat… Că ai făcut Ascensiunea.

– N-am putut s-o las să moară, a zis Casteel, înainte să apuc eu să spun ceva. Am simțit o furie înăbușită dinspre el, ca un vârtej sub ape liniștite. Am știut întocmai ce făceam și sunt singurul responsabil de faptele mele. Nu ea.

Regina Eloana și-a privit fiul.

– Știu. Mi-a spus tatăl tău. Nu o voi trage la răspundere pentru faptele tale.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– N-ar trebui să-l trageți la răspundere nici pe Casteel. Nu sunt vampir.

– Văd, a zis ea, cercetându-mi chipul cu privirea, de parcă ar fi căutat o urmă cât de mică din Ascendenții pe care-i știam cu toții. Dar dacă ai fi devenit vampir?

– Ce-ar fi fost atunci? a întrebat Casteel încet, sfidător, dându-mi drumul la mână.

Tatăl lui a sorbit prelung din paharul pe care îl ținea în mână, și aveam impresia că ne îndreptam iute în aceeași direcție pe care o apucaseră Casteel și tatăl lui când venise vorba despre Ascensiunea mea. Chiar nu-mi doream să se repete.

– Nu putem schimba ce mi s-a făcut sau ce-a făcut Casteel ca să-mi salveze viața. S-a întâmplat, am zis eu, împreunându-mi strâns mâinile. Și, evident, suntem cu toții norocoși că nu m-am preschimbat într-un vampir. Mi se pare inutil să continuăm să discutăm despre ce s-ar fi putut întâmpla când nu s-a întâmplat. Știa care era riscul. Și l-a asumat, și încă sunt aici. Nu sunt vampir. S-a încheiat.

Furia lui Casteel s-a estompat, dar răceala transmisă de surprinderea mamei lui a sporit.

– S-a încheiat doar dacă cele petrecute la ruine rămâne între cei care au fost de față. Dacă s-ar răspândi vreodată vestea despre ce s-a întâmplat, s-ar putea ca unii să te considere la fel ca toți Ascendenții, așa că nu s-a încheiat pur și simplu doar pentru că se pare că s-a sfârșit cu bine.

Îmi vorbise pe un ton calm, însă am simțit o notă de superioritate care mi-a opărit gâtlejul și mi-a usturat ochii. Am simțit o atingere caldă pe braț. Kieran se apropiase de mine, și am tresărit când i-am simțit atingerea simplă, amintindu-mi că astfel de lucruri îmi fuseseră interzise pe când fusesem Fecioara, iar asta m-a făcut să mă gândesc la toți acei ani în care fusesem forțată să tac din gură. Să îngădui să se spună orice în fața mea, sau despre mine, sau mie. Să accept orice mi se făcea.

Și îmi făcusem atâtea griji că părinții lui nu aveau să mă accepte, chiar și înainte să nu ne mai prefacem și să recunoaștem că sentimentele pe care le aveam unul pentru celălalt erau reale. Îmi doream în continuare acceptarea lor, însă ceea ce mi se făcuse mie ni se făcuse, de fapt, amândurora. Nu alesesem noi să fim puși în această situație, ci cei care spuneau că Atlantia era căminul lor. Poporul ei. M-am forțat să alung senzația de arsură din gâtlej, pentru că trebuia s-o fac.

Căci acum nu mai purtam vălul.

Am știut oarecum din instinct că ceea ce se întâmpla chiar acum ar fi putut foarte bine să modeleze dinamica relației dintre mine și părinții lui Casteel de acum încolo. Pentru numele zeilor, și-așa era deja șubredă, însă nu erau soții Teerman, care fuseseră tutorii mei pe când locuisem în Masadonia. Nu erau regina Ileana și regele Jalara. Și nu scăpasem din ghearele unei coroane doar ca să fiu redusă la tăcere și luată de sus de o alta.

I-am privit drept în ochi și mi-am închis simțurile, ca să nu pot citi pe nimeni din încăpere. În clipa de față, conta ce simțeam *eu*.

– S-a încheiat nu numai fiindcă e irelevant să-i faceți morală lui Casteel, ceea ce ar sugera că s-ar face vinovat de ceva, când, de fapt, vinovați sunt chiar oamenii *voștri*, am zis eu și mi-am ridicat puțin bărbia, ci și pentru că a devenit o conversație cam repetitivă și obositoare.

Regina Eloana a tras brusc aer în piept, și nările i-au fremătat. Buzele i s-au depărtat.

Însă nu terminasem.

– În plus, în ce privește posibilitatea ca și alții în afară de cei care-au fost de față să afle despre cele petrecute în Ținuturile Pustii, nu cred că ar trebui să ne îngrijorăm. Din câte înțeleg eu, vârcolacii îmi sunt loiali și nu vor face nimic care să mă rănească. Nu e așa, Kieran?

– Așa e, a răspuns el.

– Atlantienii care au fost de față îi sunt loiali lui Casteel, și cred că el nu consideră că l-ar trăda, am zis eu, privind-o în continuare drept în ochi pe Regină. Am dreptate, Casteel?

– Da, ai, a confirmat el, pe un ton care nu era deloc la fel de sec ca al lui Kieran.

– În afară de Rege, ceilalți martori sunt morți, și putem presupune fără grijă că nu vor împărtăși prea curând cele întâmplate în noaptea cu pricina, am continuat eu, iar degetele au început să mă doară de la cât de strâns le țineam împreunate. Însă, deși sunt slabe șanse să se întâmple, dacă totuși se va afla ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina, tot consider inutil să ne îngrijorăm. Atlantienii par să fie îndeajuns de inteligenți încât să-și dea seama că, din

moment ce nu am colți și mă pot plimba în lumina soarelui, nu sunt vampir. Sau supraestimez cumva judecata sănătoasă a oamenilor?

Nu mi-a răspuns nimeni.

Era atât de liniște în încăpere, încât, de-ar fi strănutat un greier, cu siguranță l-am fi auzit.

Casteel a frânt tăcerea încordată:

– Nu i-ai supraestimat pe cei din popor, iar această conversație nu e doar fără noimă, ci și jignitoare, ținând cont că a fost atacată de oamenii noștri.

– Nu am știut despre planurile lui Alastir sau despre faptul că Nevăzuții erau activi și implicați în asta, a spus Regina. Nici n-a lăsat să se vadă că ar fi uneltit așa ceva.

– Când Alastir și Kieran au venit să ne anunțe despre sosirea Ascendenților în Capul Spessa, a zis tatăl lui, Alastir ne-a spus despre intenția voastră de-a vă căsători și că el credea că avea legătură cu… Malik.

A sorbit iute din băutură și și-a dres glasul. Am simțit însă, trecând prin zidurile înălțate în jurul simțurilor mele și-apoi dispărând, acea răbufnire de agonie picantă, aproape amăruie.

– A spus că nu era convins de cât de devotați vă erați unul altuia.

– Ne suntem devotați unul altuia, a zis Casteel, și iureșul de furie incandescentă ce-l încerca s-a alăturat sentimentului meu de iritare. Foarte devotați.

– Nu mă-ndoiesc câtuși de puțin, a zis tatăl lui, tărăgănat. Cred că ar trebui să fim orbi ca să nu vedem asta.

M-am gândit la cum mă sărutase Casteel în fața tatălui lui și m-am îmbujorat.

– Asta e tot ce-a spus Alastir? am întrebat eu. Știa că mă trag din zeități?

– Alastir ne-a spus cine ești și ce poți face, a recunoscut Regina Eloana. Știam ce înseamnă asta. Nici un muritor obișnuit cu sânge atlantian n-ar putea avea astfel de abilități. Oricare dintre noi care este suficient de bătrân ca să-și amintească de zeități ar fi știut… Deși poate că nu de la bun început. Nimeni nici nu s-ar gândi măcar la posibilitatea asta. Însă, la un moment dat, Alastir și-a dat seama de moștenirea ta și a intuit cine ești.

– Însă tu ai știut de cum m-ai văzut, am zis eu, amintindu-mi expresia ei de parcă aș fi văzut-o ieri. Alastir ți-a spus că nu era prea târziu.

– Pentru că știa ce însemna asta pentru Coroană; la fel și eu, când te-am văzut… Când te-am văzut strălucind. Am știut ce erai, ne-a spus ea. N-am înțeles la ce se referea în Odăile lui Nyktos, când a spus că nu era prea târziu, însă, după ce-am aflat despre planurile lui, îmi închipui că își imagina că avea să-l sprijinim în ceea ce voia să realizeze.

– Adică să mă dea pe mâna Ascendenților, ca să mă ucidă? am zis eu, înăbușindu-mi un fior gândindu-mă cât de-aproape fusese de reușită. Asemenea celor din Odăile lui Nyktos, care m-au atacat înainte de sosirea voastră. Am încercat să-i opresc…

– Ai încercat? a zis Regele Valyn, râzând cu scepticism într-un fel care îmi amintea foarte mult de Casteel. Aș zice că ai reușit,

Fecioaro.

Casteel și-a întors brusc capul spre tatăl lui, și umerii lați i s-au încordat.

– Numele ei e Penellaphe. Și i te poți adresa *soției* mele ca atare dacă îți va da permisiunea să o faci. Dacă nu, îi poți spune Prințesă. Alege-o pe cea mai respectuoasă. Însă nu i te vei adresa *niciodată* ca Fecioara. M-ai înțeles?

Mi-am strâns buzele. Cuvintele lui. Tonul lui. Nu știam de ce, însă îmi venea să zâmbesc.

Tatăl lui s-a tras în spate, făcând ochii mari, plin de furie, dar soția lui a ridicat o mână.

– Nici eu, nici tatăl tău nu vrem să fim nerespectuoși, Hawke.

– Chiar nu vreți? m-am răstit eu, iar Regina și-a întors brusc privirea aurie spre mine.

– Nu, a zis ea, încruntându-se ușor. Nu vrem.

M-am holbat la Regină… La soacra mea.

– Când m-ai văzut prima dată, ai vorbit de parcă fiul tău s-ar fi întors în regat cu un blestem, nu cu o soție.

– Am fost luată prin surprindere de ce-am văzut, a răspuns ea, așa cum îmi închipui că ar fi fost oricine. S-a încruntat și mai tare. Nu… m-am așteptat să te văd.

– Iar eu nu m-am așteptat la *nimic* din toate acestea. Am privit-o drept în ochi. Aveam nevoie să înțeleagă că nu eram Fecioara, că nu eram o unealtă a Ascendenților, așa cum crezuseră cei din Templu. Alastir n-ar fi avut cum să știe asta, însă am fost de față când Ascendenții și-au adus *darurile* în Capul Spessa. Mi s-a strâns

pieptul când m-am gândit la Elijah, la Magda, la toți cei care fuseseră uciși fără noimă. Am luptat împotriva lor împreună cu Casteel. Am ucis-o pe ducesa de Masadonia. I-am vindecat pe oamenii *voștri* chiar dacă unii dintre ei m-au privit de parcă aș fi fost un soi de monstru. Nu i-am forțat pe gardienii *voștri* să mă atace, și asta erau unii dintre ei, nu-i așa? Gardieni ai Coroanei. Membri ai Nevăzuților.

Regina nu a spus nimic, iar eu m-am aplecat în față. Nu mi-a scăpat nici felul în care s-a foit Regele, de parcă ar fi vrut să se ridice și să-și protejeze soția, nici faptul că Hisa înaintase. Poate că mai târziu aveam să mă simt rușinată pentru senzația sălbatică de satisfacție ce m-a încercat. Sau poate nu.

– Nu știu ce părere aveți despre mine sau ce v-a împărtășit Alastir, însă nu eu am ales să fiu Fecioara sau să port vălul. Nu eu am ales să mă trag din cine știe ce zeitate sau să mă întorc aici și să frâng legături ori să uzurp spițe. Singurul lucru pe care l-am ales vreodată a fost fiul vostru.

Casteel și-a ridicat capul și a tras adânc aer în piept, însă n-a spus nimic, ci m-a lăsat să vorbesc.

– Alastir v-a spus *asta* când s-a întors din Capul Spessa? am întrebat eu.

– Nu, a răspuns tatăl lui încet. N-a făcut-o.

– Așa bănuiam și eu.

Atunci a intervenit Casteel:

– Am venit aici sperând că ne-ați putea ajuta să ne dăm seama ce-a devenit soția mea după Ascensiune. Și, la nivel personal, sperasem

să ajungeți să vă cunoașteți puțin. Însă, dacă vom discuta la nesfârșit despre trecut, nu ne rămâne decât să plecăm.

– Dar chiar trebuie să vorbim despre trecut, a zis mama lui, iar Casteel a încremenit. Numai că nu așa cum crezi tu, a adăugat ea, răsuflând apăsat.

Mi-am deschis în sfârșit simțurile și le-am lăsat să se întindă spre ea. Aroma picantă a angoasei era atât de puternică, încât mai că m-am dat în spate. Și-a trecut mâna peste părul coafat, iar soțul ei i s-a alăturat în felul acela tăcut în care se mișca deseori și Casteel. Și-a pus mâna pe umărul ei, iar ea a zis:

– Trebuie să-mi cer iertare. Chiar n-am vrut să te jignesc, dar știu că am făcut-o. E limpede că m-a dat peste cap șocul trăit din pricina întregii situații, a zis ea, punându-și mâna peste a soțului ei. Însă nu am nici o scuză, pentru că aveți dreptate amândoi. M-a privit din nou. Îndeosebi tu. Faptele săvârșite nu au fost din vina ta sau a fiului meu, iar eu plănuisem să-ți spun, de fapt, cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat.

Am simțit sinceritate în spusele ei, cu aromă de căință, așa că m-am relaxat puțin.

– Însă atât eu, cât și Valyn suntem ușurați că ești… că te-ai înfățișat înaintea noastră alături de fiul nostru.

Am simțit o frântură de emoție pe care n-am reușit s-o citesc, deoarece a apărut și a dispărut prea iute.

– Ar fi trebuit s-o spun de cum ai intrat în încăpere, însă… S-a oprit, clătinând din cap. Îmi pare nespus de rău, Penellaphe!

L-am privit pe tatăl lui Casteel plecându-și capul și sărutând-o pe mama lui pe tâmplă, gest care m-a înduioșat, întrucât mi-a amintit de Casteel. Am tras aer în piept, și nu l-am mai simțit arzându-mi gâtlejul, chiar dacă încă simțeam furnicături pe piele din pricina frustrării nevărsate. Însă părinții lui Casteel trăiseră un șoc. Nu puteam uita că cel mai probabil mama lui știa că aveam același sânge ca primul ei soț. Eram un memento dureros al unui trecut la care probabil nu voia să se gândească.

Și, deși partea aceea din mine care exista în centrul bâzâitului din pieptul meu își dorea să mă răsucesc pe călcâie și să plec, știam că ar fi fost la fel de inutil ca a-i ține morală lui Casteel. În plus, eram o fire miloasă și simțeam empatie într-adevăr pentru mama lui… Pentru ambii lui părinți, de fapt. Nu eram așa cum se așteptaseră ei. Niciodată.

– E-n regulă. N-ați avut ocazia să-l vedeți cu adevărat pe Casteel, darămite să vorbiți cu el. Și pot înțelege de ce ați fi șocați să mă vedeți așa cum sunt și nu așa cum *ar trebui* să fiu după Ascensiune, am zis eu.

Era limpede că erau amândoi surprinși.

Regina Eloana a clipit rapid, fără să spună ceva, iar soțul ei s-a holbat la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea braț. Mama lui și-a venit prima în fire.

– Mulțumim că ești atât de înțelegătoare, mai ales că noi suntem cei care avem atât de multe de ispășit. Te rog, a zis ea, arătând cu brațul spre divanele identice ce se aflau față în față cu cel pe care șezuse ea, ia loc!

Casteel s-a uitat spre mine, întrebător. Lăsa în seama mea să hotărăsc dacă rămâneam sau plecam. M-am întins spre el, primind cu drag apăsarea și senzația pe care mi-o lăsau degetele lui în jurul alor mele. Am încuviințat din cap.

Era limpede că ambii lui părinți se simțeau ușurați.

– Vreți ceva de băut? Kieran? a întrebat ea.

Am refuzat oferta și ne-am așezat pe divanul cu perne groase. Mi-era ușor să-mi închipui cum ar fi fost să mă cuibăresc pe el și să citesc o carte.

Numai nu afurisitul ăla de jurnal.

Kieran a rămas în picioare, mutându-se în spatele divanului, ca un gardian, și mi-am dat seama că asta și făcea de fapt: stătea de pază chiar în spatele meu, cu mâna pe mânerul sabiei din teacă.

Cu siguranță transmitea un mesaj destul de incomod.

– Sper că ce-ai reușit să vezi ieri din Atlantia ți-a dovedit că experiențele pe care le-ai trăit în rândul nostru nu ne definesc, a zis Regele Valyn, cu o privire aproape la fel de intensă ca a fiului lui, dând la iveală faptul că știau cum ne petrecuserăm ziua precedentă. El și soția lui s-au așezat. Și că cei pe care i-ai întâlnit ieri ne reprezintă mai bine.

– Îmi doresc din răsputeri să fie așa, am recunoscut eu. Până acum, tot ce-am reușit să văd din Golful lui Saion a fost încântător.

Tatăl lui a încuviințat din cap.

– Vreau să mă asigur că va fi singurul adevăr pe care vei ajunge să-l cunoști.

– Am aflat noaptea trecută că îți datorăm recunoștință. Un alt lucru pe care ar fi trebuit să-l fi spus deja, a zis Regina, pironindu-mă cu privirea strălucitoare precum citrinul. Am simțit aroma de lămâie a curiozității, o răbufnire înțepătoare de confuzie și curentul acela picant de tristețe. Îți mulțumim că ai ajutat-o pe copila care a fost rănită în accidentul de trăsură. Ai împiedicat o tragedie de proporții și fără rost.

I-am aruncat o privire lui Casteel, neștiind cum ar fi trebuit să răspund. *Cu plăcere* părea cam straniu în situația de față. Casteel m-a strâns de mână.

– Am… făcut doar ce-am putut ca să o ajut.

Regele a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ai făcut doar ce-ai putut? I-ai salvat viața copilei; un lucru deloc simplu.

M-am foit, stânjenită.

– Soția mea e mult mai smerită ca mine, a zis Casteel, iar din spatele meu s-a auzit un pufnet ușor, abia perceptibil, însă recognoscibil. Casteel m-a privit, și colțurile gurii mi s-au lăsat. De-aș fi putut face eu ce-a făcut ea, mi-aș tatua pe piele cât de măreț sunt.

– Ei, haide, am răspuns eu sec. Pare cam exagerat.

– Însă, cum bine știi, sunt exagerat în tot ce fac, mi-a zis el cu voce îmbietoare și decadentă.

M-am îmbujorat și am simțit o căldură imorală în partea de jos a abdomenului. M-am gândit numaidecât la ce făcusem pe plajă în noaptea dinainte. Și aia fusese cam… exagerat.

Casteel a rânjit.

Tatăl lui și-a dres glasul.

– Ai fost mereu capabilă de lucrurile pe care le-ai făcut pentru copilă?

Mi-am mutat privirea de la Casteel și gândul de la locuri foarte necuvenite și i-am răspuns:

– Nu, am zis eu, după care am făcut o scurtă recapitulare a modului în care îmi evaluaseră abilitățile. Erau deja în schimbare înainte de Ascensiune.

– M-am gândit că ar avea de-a face cu Sacrificiul, a zis Casteel.

– Sacrificiul ar explica schimbarea, a încuviințat mama lui.

– Iar asta se întâmpla înainte de Ascensiune? Nu cunosc altă persoană pe jumătate atlantiană care să fi trecut prin Sacrificiu, a zis tatăl lui, privindu-mă îndeaproape. Nici vreun muritor cu sânge de atlantian care să fi făcut Ascensiunea și care să fi trecut apoi prin Sacrificiu și să nu se fi preschimbat în vampir. Pe de altă parte, nu cunosc nici altă persoană pe jumătate atlantiană care să se tragă din zei și care să mai fie în viață în zilele noastre.

– Nici eu, am zis eu și apoi m-am înfiorat.

Era limpede că nu știam. „Zeilor mari!”

Am simțit amuzament din partea lui Casteel și, în mod surprinzător, din partea tatălui lui. Regele a zâmbit ștrengărește, iar Casteel a spus:

– Ai zis că nu cunoști pe nimeni care să mai fie în viață în zilele noastre. Vrei să zici că *au mai fost* alții ca ea?

Mi-a venit să-mi dau palme că nu observasem înaintea lui.

Regina a încuviințat din cap.

– Nu s-a întâmplat des, însă zeitățile au zămislit copii fie cu atlantieni, fie cu muritori. În astfel de cazuri, *eather*-ul zeității s-a manifestat deseori în copil, într-un fel sau altul. Desigur, manifestarea cu pricina era mai puternică dacă celălalt părinte era atlantian.

– Copiii? Cei zămisliți cu muritori? am întrebat eu, având mare nevoie de răspunsuri. Erau și ei muritori?

A încuviințat din cap și și-a ridicat ceașca albă de pe masă.

– Din câte îmi amintesc, se vindecau mai repede ca majoritatea muritorilor în urma rănilor și rareori se întâmpla să fie bolnavi, ne-a explicat ea privindu-și soțul și sorbind din ceașcă.

Mereu mă vindecasem rapid și nu mă îmbolnăvisem aproape niciodată.

– Însă au rămas muritori, îmbătrânind la fel ca toți ceilalți. Probabil ar fi trăit puțin mai mult dacă n-ar fi simțit nevoia să urmărească moartea.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Casteel.

– Cei care purtau în ei sângele zeilor erau deseori războinici: primii care puneau capăt unei lupte și, uneori, primii care începeau o luptă, ne-a explicat Regele. Erau cei mai curajoși bărbați și cele mai curajoase femei pe care le-am cunoscut vreodată, luptând în tranșee împreună cu soldații atlantieni. Cei mai mulți dintre ei, dacă nu chiar toți, au murit în război sau au fost luați prizonieri de către Ascendenți odată ce aceștia și-au dat seama de sângele pe care-l purtau în ei.

Am simțit acreală în stomac. Probabil se hrăniseră din ei sau fuseseră folosiți pentru a crea și mai mulți Ascendenți, având o soartă îngrozitoare, chit că poate pe o perioadă mai scurtă decât cea pe care o îndurase Casteel și pe care o trăia acum fratele lui. Am făcut o grimasă și am clătinat din cap.

– Zeilor mari! Am înghițit în sec, apăsat, iar Casteel m-a strâns de mână. De câtă vreme fac Ascendenții asta?

– De la prima lor suflare a zis Regele, iar eu m-am cutremurat. Au săvârșit păcate cumplite împotriva atlantienilor, a muritorilor și a zeilor.

Nu exagerase câtuși de puțin cu ce spusese.

– Problema e, însă, a continuat tatăl lui, punându-și cotul pe divan, că nici măcar la copiii unei zeități și ai unui atlantian abilitățile lor nu s-au manifestat atât de puternic ca în cazul tău. Nici măcar cei mai puternici atlantieni fundamentali nu pot face lucrurile pe care le-ai făcut în Odăile lui Nyktos, a zis el, trecându-și degetul mare peste maxilar, privindu-ne pe mine și pe Casteel. M-ai întrebat în Templul lui Saion dacă puteam explica în vreun fel ce s-a întâmplat cu tine când Casteel te-a trecut prin Ascensiune.

– Și ne-ai spus că nu, a răspuns Casteel.

– Nu a fost întru totul o minciună, a zis el, privindu-și soția, apoi din nou pe Casteel. Trecutul despre care a vorbit mama ta joacă un rol în toate acestea; în ce-ai devenit. Însă nu explică și cum s-a întâmplat.

Am simțit fiori de neliniște reci ca gheața pe ceafă și m-am cutremurat.

– Părinții tăi? a întrebat mama lui și s-a înclinat ușor în față. Ai crezut că amândoi erau muritori?

– Da, am zis eu, încordându-mă. Dar acum, nu mai sunt sigură. Nici măcar nu știu dacă erau părinții mei naturali.

A înghițit în sec.

– Și ai un frate?

Era limpede că Alastir îi informase bine.

– Da, mai mare cu doi ani.

– Și a făcut Ascensiunea? a întrebat ea, iar eu am încuviințat din cap cu mișcări țepene. Și-a împreunat lejer mâinile în poală. Ești convinsă?

– A fost văzut doar noaptea, a confirmat Casteel. Nu putem ști mai mult de-atât. Însă a fost văzut de mai multe ori. Nu cred că-l folosesc pentru sângele lui, cum voiau s-o folosească pe Penellaphe.

Știam la ce se gândeau părinții lui. Că fie Ian era fratele meu vitreg, fie nu eram înrudiți deloc. Nu-mi păsa dacă așa stăteau lucrurile. Pentru mine rămânea fratele meu, așa cum părinții mei, cei care se sacrificaseră ca să ne protejeze, aveau să fie mereu singura mamă și singurul tată pe care îi cunoscusem.

– Cred că putem răspunde la câteva dintre întrebările pe care le aveți, a zis mama lui, privindu-și scurt în ochi soțul.

Casteel m-a strâns de mână, iar eu am spus:

– Alastir mi-a zis că abilitățile mele seamănă cu ale lui…

– Malec? a intervenit Regina Eloana, tristețea ei îngroșându-se și așternându-se ca un lințoliu asupra încăperii. Așa este. Seamănă. A rostit adevărul.

Am icnit, uluită și chiar mai surprinsă de faptul că eram atât de șocată. Se părea că o parte din mine nu voise să creadă că era adevărat. M-am lăsat pe spate, încercând să-mi eliberez mâna din strânsoarea lui Casteel.

Nu mi-a dat drumul, ci s-a întors spre mine.

– Nu are importanță, Poppy. Ți-am mai spus. M-a țintuit cu privirea. Pentru mine nu are importanță.

– Și nu are importanță nici pentru noi, a zis Kieran ușor în spatele nostru, vorbind cu îndrăzneală pentru toți vârcolacii.

– De fapt, semeni cu el, a zis mama lui Casteel în șoaptă, și mi-am întors capul spre ea. Și dacă n-aș fi văzut puterea radiind din tine, aș fi știut întocmai din cine te tragi. Ai moștenit multe dintre trăsăturile sale și părul lui, chit că al lui era mai spre maroniu și că el avea pielea puțin mai închisă la culoare.

Am simțit cum îmi încetinește sângele în vene.

– Mi s-a spus mereu că semăn cu mama…

– Cine ți-a spus? a întrebat ea.

– Ea…

Regina Ileana mi-o spusese. Îmi aminteam că-mi zisese mereu că eram o replică a mamei pe când fusese de vârsta mea. Nu mă îndoisem niciodată de asta în copilărie și, chiar dacă începusem să bănuiesc că cel puțin unul din părinții mei nu mi-era rudă de sânge, nu crezusem niciodată că ar fi fost vorba despre mama.

Casteel s-a holbat la mine preț de-o clipă, apoi s-a întors spre mama și tatăl lui.

– Ce vreți să spuneți?

– Spunem că e imposibil ca aceia pe care i-ai crezut părinții tăi să fi fost cu adevărat părinții tăi, așa cum îți amintești tu, a zis Regele Valyn pe un ton mai blând decât mi-aș fi închipuit vreodată că ar fi fost în stare să folosească. Sau că nu erau, de fapt, părinții tăi. Pentru că știm cine a fost unul din părinții tăi.

Empatia emanată de Regină aproape că m-a sufocat.

– Malec trebuie să fi fost tatăl tău, Penellaphe.

Capitolul douăzeci și șapte

M-am holbat la părinții lui Casteel, prinsă într-un vârtej de confuzie și neîncredere. Am vrut să mă ridic, însă Casteel încă mă ținea strâns de mână. Și unde m-aș fi putut duce?

– Ca să ai aceste abilități, ar trebui să fii copilul unei zeități, nu doar să le porți sângele în tine, mi-a explicat Regele Valyn pe același ton blând. Înseamnă și că nici unul dintre părinții tăi n-ar fi putut fi muritor.

Am icnit.

– Poftim?

– E pur și simplu imposibil să fi fost vreodată muritoare, a spus Regina Eloana, privindu-mă drept în ochi. Nu înseamnă că mama pe care ai cunoscut-o nu era mama ta. Doar că n-a fost niciodată muritoare.

Am clătinat din cap, încercând să pricep această informație nouă.

– Dar n-ar fi știut și Alastir? A cunoscut-o.

Regina Eloana și-a plecat privirea, și atunci am știut că o spusese doar ca să reducă impactul.

Mi s-a pus un gol în stomac.

– Nu o face, nu minți ca să îndulcești lovitura. Apreciez, sincer. Și chiar apreciam. Însemna că-i păsa într-o oarecare măsură de sentimentele mele. Însă trebuie să știu adevărul. Trebuie să-l înfrunt.

Regina a încuviințat din cap, și am simțit un strop de respect revărsându-se dinspre ea.

– Ar fi știut dacă femeia pe care a întâlnit-o nu era muritoare.

– Înseamnă și că nu se poate ca Leopold să fi fost Malec, a zis Kieran, care se cocoțase pe brațul divanului. Alastir ar fi știut și ar fi spus ceva.

M-am concentrat să respir adânc, regulat, amintindu-mi că bănuisem deja că nu eram rudă de sânge cu cel puțin unul din părinții mei. Ba chiar începusem să accept asta și... chiar puteam accepta. Dar ca Malec să fie tatăl meu? Ceva nu se potrivea, însă gândurile îmi erau ca un vârtej și nu reușeam în clipa aceea să-mi dau seama ce anume.

– Și mi-ar fi spus dacă s-ar fi întâlnit cu Malec, a zis mama lui Casteel, atrăgându-mi din nou atenția asupra ei. Ne-ar fi spus amândurora.

Atunci, Casteel și-a desprins degetele de ale mele, și mi-a stat inima în loc când am simțit rafala de gheață ce-a izbucnit din el când și-a privit părinții.

– Ați știut cumva despre Penellaphe înaintea mea? Ați știut la ce-a fost părtaș Alastir în noaptea aceea în Lockswood?

Zeilor mari!

Eu... nici măcar nu mă gândisem la asta, însă apoi am simțit gustul acru al rușinii venind dinspre ei doi. Centrul pieptului mi-a vibrat, iar Kieran a inspirat adânc, sacadat, întinzându-și gâtul spre stânga și spre dreapta.

– Ați… știut?

– Am știut că descoperise ceea ce considera a fi un urmaș al lui Malec, a răspuns Regina Eloana, iar soțul ei a luat-o de mână. Dar nu am știut nimic altceva despre tine sau despre familia ta. Nici măcar nu știa că erai copilul lui Malec. Și-a dat seama de asta doar după ce te-a reîntâlnit.

Casteel stătea uluitor de țeapăn, și am văzut-o pe Hisa îndepărtându-se de fereastră și îndreptându-se spre părinții lui.

– Însă ați știut că i-a ucis părinții? Că a lăsat-o să moară?

Tatăl lui l-a privit în ochi.

– Am știut doar după ce s-a întâmplat. Când nu mai puteam face nimic.

După o clipă, Casteel a dat să se ridice. Am țâșnit înainte și l-am prins de braț.

– Are dreptate, am spus eu, înghițind în sec cu greu când și-a întors capul spre mine. Ochii lui mi-au adus aminte de topaz înghețat. Nu ar mai fi putut face nimic după ce s-a întâmplat. Nu e vina lor.

M-am concentrat atât de tare asupra lui Casteel, încât n-am putut identifica sursa acelei senzații stranii, o emoție trecătoare acră, dar și picantă. Nu știam dinspre cine venea sau dacă chiar o simțisem cu adevărat, pentru că furia ce-l încerca pe Casteel era ca o furtună de foc.

– Nu trebuie învinovățiți pentru ce-a făcut Alastir, i-am spus eu, prinzându-l de braț cu cealaltă mână. Chiar nu trebuie.

Nu s-a mișcat preț de câteva clipe, după care s-a așezat din nou lângă mine, cu mișcări țepene. L-am simțit tot încordat pe când Hisa

s-a întors lângă fereastră, luându-și mâna de pe mânerul sabiei.

– Cum? a întrebat Casteel cu glas aspru. Cum ați putut rămâne prieteni cu ticălosul ăla după ce-ați aflat ce-a făcut?

Era...

Era o întrebare nemaipomenită.

Tatăl său a tras adânc aer în piept.

– Pentru că am crezut că acționa spre binele Atlantiei.

– A îngăduit ca un copil să fie atacat de Temuți, a spus Casteel mârâind. Cum naiba e asta spre binele Atlantiei?

– Pentru că Malik dispăruse, tu nu te-ai arătat câtuși de puțin interesat de coroană, iar o urmașă a lui Malec, crescută printre Ascendenți și îngrijită de o slujnică a Coroanei de Sânge, ar fi putut revendica tronul, a spus mama lui, și l-am simțit pe Casteel tresărind. Și, chiar neștiind cât de puternic era sângele care-i curgea prin vene, nici Alastir, nici noi n-am crezut că era o simplă coincidență că o slujnică se dădea drept mama unei copile care era moștenitoarea Atlantiei.

Se dădea drept mama...

– *Zeilor mari!* a murmurat Kieran, trecându-și mâna peste față.

Casteel s-a lăsat pe spate și m-a privit, iar maxilarul i s-a încleștat.

– Poppy, eu...

– Nu. Să nu cumva! I-am dat drumul la braț și i-am cuprins fața cu mâinile. Să nu cumva să-ți ceri scuze. Nu e vina ta. Încercai să-ți găsești fratele. Nu știai ce avea să facă Alastir sau măcar că existam. Să nu cumva să te învinovățești! Te rog!

– Are dreptate, fiule, a zis tatăl lui și și-a dres vocea. Nu e vina ta.

– Și chiar crezi că tu nu ai nici o vină? a spus Casteel fără să-și mute privirea de la mine.

– Ba suntem vinovați, a spus mama lui încet. Nu ne-a plăcut ce s-a întâmplat, însă nici nu ne-am împotrivit și de atunci am trăit și vom trăi în continuare cu această povară.

– La fel ca povara celor pe care i-ați ucis ca să nu se afle locul în care se află Câmpiile Elizee? a întrebat Casteel, întorcându-se înspre părinții lui. Și cu ea va trebui să trăiți?

– Da, a confirmat Regele Valyn și, dacă erau surprinși că descoperisem locația Câmpiilor Elizee, nu au lăsat să se vadă. Iar dacă vei deveni Rege, va trebui să faci multe lucruri care îți vor întoarce stomacul pe dos, îți vor bântui visele și cu care va trebui să trăiești.

Adevărul din afirmația lui l-a redus la tăcere pe Casteel. Preț de o clipă.

– Sunt convins că așa va fi, însă, dacă aflu vreodată că vreunul dintre oamenii mei a luat parte la rănirea sau la uciderea unui copil, va sfârși în Abis, unde le e locul oamenilor de genul ăsta. Nu-mi voi mânji niciodată mâinile cu sânge de copil.

Mâhnirea a pătruns prin zidurile din jurul Regelui Valyn.

– Sper și mă rog ca așa să fie.

– Nu e nevoie de rugăciuni, a răspuns Casteel cu răceală și mi-a ridicat mâna, sărutându-mă în centrul palmei.

– Stați puțin, a răbufnit Kieran, făcându-mă să tresar. Nu înțeleg cum poate Malec să fie tatăl ei. Știu că nu s-a spus niciodată ce s-a întâmplat cu el, dar s-a presupus, cu destul de multă convingere, că

nu mai e în viață, că n-a mai fost în viață de secole întregi. La urma urmei, de ce nu s-ar fi întors până acum ca să revendice tronul?

Am tresărit. Iată *ce anume* nu avusese sens la ideea că Malec era tatăl meu. Ce-i drept, nimeni nu părea să știe ce se întâmplase cu el sau cu Isbeth. Însă cum ar fi putut să fie încă în viață?

– A fost o presupunere sigură, a spus mama lui Casteel, ridicându-se. Și tocmai de aceea imposibilă.

Am clipit confuză o dată, de două ori.

– Poți să repeți?

– Nu se poate ca Malec să fi zămislit un copil cu nouăsprezece ani în urmă. Poalele rochiei i s-au strâns în jurul gleznelor în timp ce ea s-a îndreptat spre credențul de stejar și-a apucat o carafă cu un lichid chihlimbariu. Sigur nu vreți nimic de băut?

Kieran părea că ar fi avut nevoie de o băutură când a spus:

– Chiar nu mai înțeleg ce se întâmplă.

– După anularea căsătoriei și detronarea lui Malec, a dispărut, a spus ea, turnându-și un pahar și apoi punând capacul carafei. A rămas cu mâna pe carafă, cu spatele la noi. Pe vremea aceea, eram destul de ocupată cu amenințarea tot mai mare pe care o reprezentau Ascendenții și cu începutul războiului, însă l-am găsit abia ani mai târziu, după ce mă căsătorisem cu Valyn și după ce Războiul Celor Doi Regi se sfârșise. Umerii îi erau încordați, și a sorbit lung din băutură. Am știut că trebuia s-o fac. Altminteri, ar fi fost mereu o amenințare, nu numai la adresa Atlantiei, ci și a familiei pe care încercam s-o clădesc. Îl cunoșteam bine. S-a uitat peste umăr și a mai luat o gură din băutură. Buzele i s-au tras,

dezvelindu-i vârfurile colților. S-ar fi răzbunat pentru ceea ce făcusem. Așa că l-am vânat, până adânc pe teritoriul Solisului, și l-am îngropat.

– Ai... folosit lanțurile din oase? am întrebat eu.

A încuviințat scurt din cap.

– E foarte greu să ucizi o zeitate. Unii ar spune chiar că e imposibil fără ajutorul altei zeități sau al unui zeu, a zis ea, și mi-am amintit ce-mi spusese Alastir despre Malec, cum că ucisese multe alte zeități.

Tatăl meu nu numai că era predispus la o violență haotică și era un preacurvar incorigibil, ci se părea că era și ucigaș.

Asta dacă chiar era tatăl meu, lucru pe care Regina Eloana încă nu-l explicase.

– Asta s-a petrecut cu circa 400 de ani în urmă. S-a întors spre noi, ținând paharul la piept. Ar fi durat mai bine de jumătate din acest răstimp ca să devină suficient de slăbit încât să moară, însă ar fi murit într-adevăr până să te naști tu.

Casteel s-a încruntat și a privit spre mine, apoi din nou spre mama și spre tatăl lui.

– Atunci, cum de e Malec tatăl lui Poppy?

– Poate vă înșelați, a sugerat Kieran. Poate că Malec nu e tatăl ei.

Regele Valyn a clătinat din cap.

– Nu mai există alte zeități. Malec le-a ucis pe ultimele dintre ele în timpul domniei lui. Însă mai e ceva. Și-a întors privirea spre mine. Chiar semeni cu el. Prea mult ca să fii o urmașă îndepărtată a lui.

Am dat să spun ceva, însă nu știam ce.

– Și ce-ai făcut ieri pentru copila aceea? a zis mama lui. Din ce-am auzit, era prea rănită ca să mai poată fi vindecată. Malec putea face același lucru.

– Însă o făcea arareori? am întrebat eu, repetând ce-mi zisese Alastir.

A încuviințat din cap.

– A făcut-o pe când era mai tânăr și mai puțin învrăjbit și plictisit de viață și de moarte. A sorbit iar din băutură, și am observat că avea paharul aproape gol. De fapt, mi-a salvat viața. Așa ne-am cunoscut.

A înghițit în sec, iar eu am privit spre Casteel, întrebându-mă dacă știuse asta.

– Nici o altă zeitate nu putea face asta. Doar cele care purtau în ele sângele lui Nyktos. Adică, doar Malec, care a fost nepotul lui Nyktos. De aceea era atât de puternic. Așa se explică, în parte, de ce ești atât de puternică, întrucât Nyktos ar fi străbunicul tău.

– În plus, Malec era cea mai bătrână zeitate, a zis tatăl lui Casteel, înclinându-se în față și frecându-și palma de genunchiul drept. Ceilalți au fost copii ai strănepoților, născuți din zei.

Ceea ce însemna că, dacă eu și Casteel urma să avem vreodată copii, ar fi... ar fi fost ca zeitățile care domniseră cândva peste Atlantia. Poate nu chiar atât de puternici, din pricina spiței fundamentale a lui Casteel, însă totuși... puternici.

Nici măcar nu mă puteam gândi la asta acum.

– Însă Nyktos a avut doi copii, am spus eu, amintindu-mi de picturile pisicilor mari, cenușii. Doar unul din ei a avut un copil?

Regina a încuviințat din cap.

– Tot nu înțeleg cum se poate ca Malec să fie tatăl ei, a zis Kieran, iar eu eram de acord cu el.

– Unde e îngropat Malec? a întrebat Casteel.

Mama lui s-a dus spre locul în care stătea soțul ei.

– Nu știu cum se numește regiunea acum, întrucât meleagurile s-au schimbat mult de atunci. Însă nu ar trebui să fie prea greu de găsit. Pământul în care este îngropat ar trebui să fie însemnat de copaci sângerii, ca aceia care cresc în Odăile lui Nyktos și înfloresc acum de-a lungul munților Skotos.

Am icnit.

– Pădurea Sângerie de lângă Masadonia.

Casteel s-a uitat la mine, apoi la Kieran.

– Știi ce m-am întrebat mereu? De ce Coroana de Sânge te-a trimis în Masadonia, când ai fi fost mai în siguranță în capitală.

Și eu mă întrebasem același lucru.

– Pentru că sângele ei ar fi fost o ispită prea puternică pentru Ascendenți, așa că trebuie să fi fost încredințată cuiva în care Coroana avea încredere, a spus tatăl lui, și mi s-a întors stomacul pe dos.

– Am avut mari îndoieli în ce privește judecata celor ce stăpâneau Coroana de Sânge, însă dacă au avut încredere în soții Teerman, înseamnă că nu erau deloc la curent cu ce se întâmpla acolo, a răspuns Casteel, mângâindu-mă în centrul palmei.

– Dar nu s-au hrănit niciodată din mine, am zis eu. Din câte îmi amintesc, cel puțin.

– Nu, dar, în schimb, te-au maltratat, a zis el pe un ton mai aspru. Nu știu dacă văd o diferență prea mare între cele două.

– Îmi pare rău să aflu asta, a spus Regina Eloana, așezându-și paharul gol pe o masă de lângă divan.

– Eu… Mi s-a întors din nou stomacul pe dos când mi-a venit în minte un gând. Se poate ca Ileana sau Jalara să fi aflat unde era îngropat Malec?

Regele Valyn a tras adânc aer în piept, și fiecare părticică din corp mi s-a încordat și mai tare.

– Îmi închipui că da. Este singura explicație plauzibilă pentru faptul că Malec este tatăl tău.

M-am holbat la ei.

Casteel a încremenit cu degetele pe mâna mea.

– Vrei să spui că Ascendenții l-au scos din mormânt? Pentru că nu i-am auzit niciodată vorbind despre el.

– Ar fi trebuit să-l găsească înainte să moară, a spus tatăl lui. Dar, și dacă le-a luat doar un secol sau două ca să afle unde era îngropat, ar fi fost nevoie de foarte mult sânge de atlantian ca să-i redea o oarecare luciditate. Și, chiar și atunci, n-ar fi fost... în toate mințile. Mă îndoiesc că și-ar fi revenit în câteva sute de ani.

Pe toți zeii!

Mi-am dus cealaltă mână la gură. Implicațiile erau atât de oribile, încât nu puteam vorbi.

– Și când ați bănuit că ar fi fost scos din mormânt? a întrebat încet Casteel.

– Când am văzut-o în Odăile lui Nyktos. Când am văzut noi înșine ce-a susținut Alastir, a zis mama lui. Ți-am fi spus imediat, însă...

Însă nu apucaseră.

M-a cuprins o senzație sălbatică de panică și abia de mai puteam să respir. M-am împotrivit, în timp ce inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul. Nimic din toate astea nu schimba cine eram. Nimic din toate astea nu schimba ce aveam să devin. La urma urmei, erau doar nume și povești. Nu mă defineau.

Am respirat cu ceva mai multă ușurință.

– Singurul mod de-a ști cu siguranță dacă Malec a fost sau nu scos din mormânt e să mergem la Pădurea Sângerie, a spus Kieran. Ceea ce-ar fi aproape imposibil, ținând cont că mișună Temuți prin ea și că se află adânc în interiorul Solisului.

– Și ce sens ar avea? am întrebat eu, privindu-l pe vârcolac. Doar ar confirma ceea ce știm deja că este adevărat.

După o clipă, Kieran a încuviințat din cap.

– De ce copaci sângerii? am întrebat eu și i-am privit pe părinții lui Casteel. De ce cresc acolo unde se varsă sângele meu și unde este sau a fost îngropat Malec? De ce se schimbă în munți?

– Copacii lui Aios au avut cândva frunze sângerii, a răspuns Regina Eloana. Pe vremea când zeitățile domneau peste Atlantia. S-au făcut aurii când Malec a fost detronat.

– Și credem că, atunci când Casteel ți-a făcut Ascensiunea, s-a schimbat ceva în tine. Poate că... ți s-au descătușat celelalte abilități

sau s-a încheiat un ciclu, a explicat Valyn. Oricum, credem că arborii s-au schimbat pentru a anunța faptul că o zeitate avea să urce pe tron.

– Așadar... nu sunt un semn de rău augur? am întrebat eu.

Regina Eloana a zâmbit ușor și a clătinat din cap.

– Nu. Au simbolizat mereu sângele zeilor.

– Și de aceea nu am devenit Ascendentă? Din pricina sângelui zeilor sau pentru că... n-am fost, de fapt, niciodată muritoare?

– Pentru că n-ai fost, de fapt, niciodată muritoare, a confirmat Regele Valyn. Cine este mama ta? Ce este ea? Ar trebui să fie de origine fundamentală sau dintr-o altă spiță, poate una despre care am crezut că s-a stins. Și ar fi trebuit să fie în vârstă, aproape la fel de în vârstă ca Malec.

Am încuviințat lent din cap, dându-mi seama că, de fapt, Coralena n-ar fi avut cum să fie mama mea naturală decât dacă ar fi știut cumva ce făceau Ascendenții și ar fi fost părtașă la asta. Mă îndoiam, întrucât nu-mi puteam închipui că vreun atlantian ar fi fost de acord cu asta.

Sau că ar fi supraviețuit îndeajuns de mult în capitală dacă reprezentanții Coroanei de Sânge mă trimiseseră departe pentru că eram o ispită prea mare.

– Se poate, a spus Kieran, uitându-se spre Casteel. Nu-i așa? Ca un alt atlantian să fi fost ținut prizonier de Coroana de Sânge?

– De obicei, erau pe jumătate atlantieni, cel puțin din câte am văzut sau auzit, a răspuns Casteel, cu voce aspră. Dar nu e imposibil ca eu să nu fi știut sau ca... ea să fi fost ținută într-un alt loc.

Dacă așa stăteau lucrurile, oare mama mea naturală fusese... forțată să rămână însărcinată? Fusese oare siluită de o zeitate care își pierduse mințile și fusese cumva manipulat să o facă?

Zeilor mari!

Mi-au tremurat mâinile, și, de data aceasta, când Casteel mi-a dat drumul, mi-am tras mâna. Mi-am frecat palmele de genunchi.

– Urăsc să te întreb asta, a șoptit Casteel, deși toți cei din încăpere îl puteau auzi. Ești bine?

– Îmi vine să vărs, am recunoscut eu. Însă nu o voi face.

– E-n regulă dacă o faci.

Am râs gâtuit.

– Mă mai simt și de parcă aș putea prea bine să mă transform în Aducătoarea de Moarte și de Distrugere, cum mi-a spus acel Nevăzut mascat. Apoi l-am privit fix. Vreau să distrug Coroana de Sânge. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Trebuie s-o fac.

Regina Eloana l-a privit în timp ce m-a cercetat cu privirea. A încuviințat din cap. Nu a spus nimic, însă mi-a făcut un jurământ tacit.

Mi-a luat câteva clipe până să pot vorbi din nou.

– Ei bine, măcar poți să nu-mi mai spui zeiță. Sunt doar o... zeitate.

O clipă mai târziu, Casteel a zâmbit larg, cu ambele gropițe vizibile.

– Pentru mine vei fi mereu o zeiță.

Mi-am simțit obrajii fierbinți și m-am lăsat pe spate. Sute de întrebări îmi rătăceau prin minte, însă două dintre ele erau mai importante.

– Ați auzit despre vreo profeție scrisă, chipurile, în oasele zeiței Penellaphe care avertizează împotriva unei mărețe forțe malefice ce va distruge Atlantia?

Părinții lui Casteel s-au holbat la mine de parcă mi-ar fi crescut un al treilea braț din frunte și le-ar fi făcut cu mâna. Mama lui și-a revenit prima din stupoare. Și-a dres glasul.

– Nu. Nu avem profeții.

– Dar sunt destul de curios în privința acesteia, a murmurat Regele Valyn.

– E o aiureală, a spus Kieran.

– Așa este, am zis eu. L-am privit pe Casteel, apoi am continuat: Știți dacă zeitățile trebuie să… dacă au nevoie de sânge? Am avut nevoie când m-am trezit prima dată după ce Casteel mi-a dat sângele lui, însă de atunci n-am mai simțit... pofta de sânge.

Regele Valyn a ridicat din sprâncene.

– Din câte știu eu, zeitățile nu aveau nevoie să se hrănească. A privit spre soția lui, care a încuviințat din cap. Pe de altă parte, îmi aduc aminte că am citit cu mult timp în urmă că zeii aveau nevoie să se hrănească dacă erau răniți sau istoviți. Se poate ca nevoia ta de sânge să fi izvorât din faptul că ai primit atât de mult sânge atlantian, a spus el, încruntându-se. Se poate să fi fost o nevoie izolată sau să devină o necesitate.

Am încuviințat din cap, iar Casteel a zâmbit ușor. Ideea de a bea sânge era încă un lucru straniu pentru mine, însă m-aș fi putut obișnui cu ea. L-am privit pe furiș pe Casteel. El *cu siguranță* s-ar fi putut obișnui cu asta.

Mama lui m-a privit în ochi.

– Ai vrea să facem o plimbare? Doar noi două?

Casteel a încremenit lângă mine, iar mie mi s-a strâns inima.

– Nu știu ce să spun despre asta, a zis el.

Am simțit apoi mâhnirea mamei lui, strălucitoare și dureroasă.

– Vreau doar să îmi cunosc mai bine nora. Nu am nici un motiv infam pentru asta, nici alte noutăți șocante de împărtășit.

Nu emana, sau cel puțin n-am simțit, ostilitate sau groază, doar tristețe și poate aroma de nucă a hotărârii. Nu eram chiar convinsă că eram pregătită să rămân singură cu mama lui. Doar gândul acesta mă făcea să simt de parcă aș fi avut sute de fluturi carnivori în piept, o imagine tulburătoare pe moment.

– Promit, a spus mama lui. Nu are de ce să se teamă de mine.

– Nu mi-e teamă, am încuviințat eu, iar ea m-a privit. Nu mi-e deloc teamă de tine.

Și acesta era adevărul. Eram agitată, însă nu simțeam teamă.

Regina s-a holbat la mine preț de o clipită și apoi a zâmbit.

– Așa zic și eu. Fiul meu ar alege doar o mireasă la fel de curajoasă ca el.

Am apucat-o împreună cu Regina Atlantiei pe o potecă din piatră de culoarea fildeșului, străjuită de flori înalte albastre-violete. Nu eram singure, deși așa ar fi părut la prima vedere. Hisa și încă un gardian ne urmau la o distanță discretă. Kieran era și el în urma noastră, și eram sigură că văzusem o străfulgerare de negru când

pășisem pe potecă. Credeam că era Lyra, care se mișca printre tufe și copaci.

– Fiul meu este… foarte protector cu tine, a zis Regina Eloana.

– Da, este, am răspuns eu. Casteel nu fusese prea încântat că acceptasem să mă plimb cu mama lui. Își făcea griji și cred că se temea că mi-ar fi putut spune ceva care mi-ar fi rănit sentimentele sau care m-ar fi copleșit. Însă nu mă așteptam ca între mine și mama lui să se lege o prietenie imediată și mă obișnuisem deja să trăiesc într-o continuă stare de copleșire.

Și, sinceră să fiu, ce altceva mi-ar fi putut spune care să fie mai șocant decât ceea ce aflasem deja? Simplul fapt că puteam să merg și să mă gândesc și la alte lucruri era dovada că, cel mai probabil, nu mă mai simțeam copleșită.

– Deși am impresia că îți poți purta singură de grijă, a spus ea, privind înainte.

– Da, așa e.

Am aruncat o privire spre ea și am văzut că a zâmbit ușor.

– Îți plac grădinile? a întrebat ea, însă o formulase mai degrabă ca pe o afirmație decât ca pe o întrebare.

– Da, îmi plac. Mi se par foarte...

– Liniștite?

– Da. Am zâmbit timid. Ție?

– Oh, zeilor, nicidecum, a zis ea râzând, iar eu am clipit surprinsă. Sunt mult prea... cum spune Valyn? Sunt mult prea *frenetică* pentru a găsi liniște printre flori și verdeață. Grădinile acestea, a spus ea, făcând un gest cu brațul, sunt frumoase pentru că Kirha se pricepe

la grădinărit și i s-a făcut milă de mine. Îi place mult să petreacă ore întregi înlăturând florile ofilite, iar mie îmi place să le petrec distrăgându-i atenția.

– Am cunoscut-o în sfârșit pe Kirha azi, am spus eu. A fost foarte amabilă.

A încuviințat din cap.

– Așa este ea.

Am tras adânc aer în piept și am spus:

– Însă nu cred că vrei să-mi vorbești despre Kirha.

– Într-adevăr. S-a uitat scurt la mine, la chipul meu, apoi și-a întors privirea spre potecă. Au trecut mai multe clipe de tăcere. Mi-ar plăcea nespus de mult să putem vorbi despre lucruri normale și banale, însă nu se va întâmpla astăzi. Am vrut să știi că am știut despre tine pe când erai Fecioara, înainte ca Alastir să vină cu vestea despre intenția lui Casteel de-a se căsători cu tine. Nu știam că erai copila pe care... o întâlnise cu ani în urmă, ci doar că exista o fată despre care Coroana de Sânge pretindea că fusese aleasă de zei, căreia i se spunea Fecioara. Ce-i drept, nu am dat prea mare importanță veștii. Am crezut că era o uneltire de-a Ascendenților ca să-și întărească revendicările și conduitele – cum ar fi Ritualul.

– Chipurile, ar mai fi fost o Fecioară înaintea mea, am spus eu după o clipă de tăcere. Nu i se cunoaște numele și se zice că Cel Întunecat ar fi ucis-o.

– Cel Întunecat? a întrebat ea, gânditoare. Nu așa i se spune fiului meu?

– Ba da, dar știu că n-a ucis-o el. Nici măcar nu sunt convinsă că a existat cu adevărat.

– Eu n-am auzit despre alta. Desigur, nu înseamnă că nu a existat, a spus ea pe când ne-am apropiat de copacii *jacaranda*. Ai crescut în Carsodonia?

Mi-am împreunat mâinile în față și am încuviințat din cap.

– Da, după ce părinții mei au fost uciși.

– Îmi pare sincer rău pentru moartea părinților tăi, a zis ea și s-a întors spre dreapta. Am simțit valuri de empatie emanând dinspre ea. Sunt cei care ți-au purtat de grijă… Cei pe care ți-i amintești. Sunt părinții tăi, Penellaphe.

– Mulțumesc! Mi-am ridicat privirea spre cerul senin, și mi s-a pus un nod în gât. M-am uitat apoi spre ea. Sunt convinsă că știi deja că am petrecut mulți ani alături de regina Ileana.

A repetat numele, încordată:

– Ileana. Nările i-au fremătat, și a rostit cu dispreț: Regina din Sânge și Cenușă.

Capitolul douăzeci și opt

M-am înfiorat, oprindu-mă din mers.

– Poftim?

Regina Atlantiei și-a întors fața spre mine.

– I se spune Regina din Sânge și Cenușă.

Nu doar că nu auzisem niciodată așa ceva, dar nici nu avea sens pentru mine.

– Dar Descendenții și atlantienii...

– Folosesc această formulare? Nu am fost primii care au folosit-o, așa cum Descendenții nu au fost primii care au folosit acele măști, a răspuns ea. Când Coroana de Sânge și-a început dominația, cei doi și-au spus Regina și Regele din Sânge și Cenușă, referindu-se la puterea sângelui și la ce rămâne după distrugere.

– Nu... am știut, am recunoscut eu.

– Cuvintele acelea, titlul acela... sunt importante pentru noi deoarece înseamnă că ne vom ridica din sângele celor care au căzut în mâna Ascendenților și că ne vom renaște din cenușa tuturor celor pe care i-au distrus. Și-a înclinat capul într-o parte, adăugând: Pentru noi înseamnă că, în pofida a ceea ce au încercat să ne facă, nu am fost învinși. Și de aceea ne vom ridica din nou.

M-am gândit la spusele ei. Regina s-a urnit din nou din loc, iar eu am urmat-o.

– Ascendenții știu că de aceea folosesc Descendenții și atlantienii expresia?

A zâmbit ușor.

– Știu și sunt convinsă și că-i deranjează enorm să știe că le-am luat titlul și i-am dat un alt înțeles.

Am rânjit când am simțit valul de satisfacție ce venea dinspre ea.

– De aceea n-ai auzit niciodată acest titlu. Nu cred că l-au auzit prea mulți dintre muritorii aflați încă în viață, nici unii Ascendenți, la o adică. Au încetat a-l mai folosi cu multe secole în urmă, pe vremea când primii Descendenți și-au lăsat amprenta folosind acele cuvinte. Au încercat să se distanțeze de titlu, însă asta sunt.

Privirile ni s-au întâlnit, apoi ea a înaintat din nou.

– Atacul în care părinții tăi au murit și tu te-ai ales cu acele cicatrice? Ești foarte norocoasă să fii în viață.

Mi-a luat o clipă ca să reușesc să urmăresc schimbarea de subiect.

– Așa este, am încuviințat eu, apoi m-am gândit la ceva. Crezi că e din pricina spiței mele? Că de aceea am supraviețuit?

– Așa aș zice, a spus ea. La o vârstă fragedă, atlantienii sunt aproape muritori, însă tu... ești diferită. E limpede că sângele tău de zeitate e cel mai puternic în tine și te-a protejat.

– Eu...

– Ce e?

Mi-a aruncat o privire scurtă când a văzut că nu mai spun nimic.

– Mi-am petrecut o mare parte a vieții întrebându-mă cum de-am supraviețuit în noaptea aceea, de ce am fost... aleasă să devin Fecioara. Și acum, că știu de ce, am și mai multe întrebări, pentru că

mi s-au spus atât de multe minciuni, i-am zis eu. Sunt doar foarte multe lucruri de înțeles.

– Dar se pare că te descurci.

– Pentru că n-am de ales. Nu e ca și cum le-aș putea nega. Mi se face greață când mă gândesc la ce se poate să fi făcut membrii Coroanei de Sânge pentru a mă crea. De asemenea, mi-era frică să mă gândesc la motivele pentru care făcuseră toate astea, însă nu mă puteam concentra acum asupra acestui fapt. Nu doar la ceea ce i-au făcut mamei mele, ci și lui Malec. Știu că n-a fost un om bun, însă era totuși o persoană, am spus eu. Și, cu toate acestea, mă simt... cumva detașată de toate. Simt durere și compasiune pentru ei, dar sunt străini și nu schimbă cine sunt eu, orice ar crede Alastir sau Nevăzuții. Nu mă definește doar sângele ce-mi curge prin vene.

– Așa este, a spus ea după câteva momente. Nu cred că te definește.

– Într-adevăr? am rostit eu impulsiv.

A zâmbit din nou.

– Îmi amintesc de zeități, Penellaphe. Deși multe dintre ele puteau fi predispuse la tot felul de răutăți, nu erau toate așa. Celelalte? Dacă s-ar fi culcat asemenea zeilor, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu ele? Nu vom ști niciodată. Însă Malec... nu a fost un om rău, Penellaphe.

Deși tocmai spusesem că Malec era practic un străin pentru mine, o parte din mine era curioasă și simțea nevoia să afle mai multe despre bărbatul care era tatăl meu. Cu siguranță era ceva firesc.

– Nu a fost? am întrebat eu într-un sfârșit.

A clătinat din cap și părul negru-albăstrui i-a strălucit în lumina soarelui.

– Nu a fost un conducător rău. Vreme îndelungată, a fost corect și drept. Și putea fi foarte generos și bun. Cu mine nu a fost niciodată violent sau crud în mod intenționat.

– A fost necredincios. De mai multe ori, am spus eu și mi-am dorit numaidecât să nu fi spus ce gândeam. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit...

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, a spus ea râzând încet. A fost necredincios și, da, de mai multe ori. Bărbatul avea două capete și sunt convinsă că poți ghici pe care îl folosea mai des.

Mi-a trebuit o clipă ca să-mi dau seama la ce se referea, și am făcut ochii mari când am priceput.

– Însă nu a fost așa la început. Doar spre sfârșit am început să văd această latură a lui... prinzând viață. Această neliniște puternică despre care am ajuns să cred, chiar și după ce făcuse cu amanta lui, că se datora faptului că se transforma în altceva. Nu... știu ce s-a întâmplat, ce anume l-a schimbat de n-a mai fost mulțumit cu mine și cu viața pe care încercam să o clădim. De ce generozitatea și blândețea lui înnăscute s-au estompat. Însă știu că nu a fost din vina mea și am încetat de mult să mă mai întreb sau să-mi mai pese de ce a căutat împlinire în brațele altora. Încerc să-ți spun că tatăl tău n-a fost un monstru, Penellaphe, ci o zeitate, cea mai puternică din toate timpurile. Însă și un bărbat care și-a pierdut calea.

Respectul pe care-l simțeam față de ea s-a întețit. Ar fi fost foarte ușor să-l zugrăvească într-o anume lumină. N-aș fi învinovățit-o dacă ar fi făcut-o. Însă voia să știu că existase și bunătate în el. Am

răsuflat mai ușor, mai calm. Am apreciat ce făcea mai mult decât și-a dat probabil seama.

Însă toate acestea au dat naștere unei alte întrebări.

– Ai spus că l-ai vânat pentru că...

– Pentru că ar fi încercat să se răzbune pe mine. Pe Atlantia. Când consiliul i-a cerut să se ocupe de amanta pe care o trecuse prin Ascensiune, s-a simțit trădat. Iar când am anulat căsătoria și-am preluat tronul, cu ajutorul consiliului, sentimentul acela s-a accentuat. Nu-i venea să creadă că el, o zeitate și urmașul lui Nyktos, putea fi detronat. Și-a dat o șuviță de păr de pe față. Iar relația noastră s-a... stricat foarte mult spre sfârșit. S-ar fi întors, și, după ce făcuse, nu mai era demn să conducă.

– Și Casteel va fi demn? am întrebat eu, chiar cu riscul de a readuce în discuție lucruri discutate mai devreme. A făcut același lucru ca Malec. N-avea de unde să știe că nu aveam să mă transform într-un vampir.

M-a privit în ochi în timp ce treceam pe lângă tufe de lavandă și de hibiscus de un roșu aprins.

– Dar nu cred că el ar fi încercat să preia tronul dacă ai fi devenit vampir. Îmi cunosc fiul. Te-ar fi luat și-ar fi plecat, ca să nu te pună pe tine – sau Atlantia – în primejdie. Malec și-a dorit Atlantia *și* pe amanta lui vampir. Deși riscul pe care Casteel și l-a asumat mă tulbură, situațiile sunt diferite.

Avea dreptate. Situațiile chiar erau diferite. Și avea dreptate și în legătură cu ce ar fi făcut Casteel.

Deși, dacă aș fi devenit vampir după Ascensiune, îmi închipuiam că Prințul i-ar fi nimicit pe câțiva înainte să plecăm.

Am tăcut, iar Kieran ne-a urmărit printre tulpinile înalte ale florilor violete și albastre. Dacă încerca cumva să nu atragă atenția, nu-i reușea deloc. Regina Eloana a văzut ce anume mi-a captat atenția.

– Va trebui să te obișnuiești să se afle mereu cineva la câțiva pași depărtare de tine.

M-am uitat la ea.

– Am avut numeroase umbre pe când eram Fecioara.

– Fiul meu fiind una dintre ele.

S-a oprit în fața unui arbust înalt cu flori de un roz pal ce forma o arcadă peste o bancă de piatră.

– Așa este.

– Ai vrea să ne așezăm? a întrebat ea. Sunt mult mai în vârstă decât par și n-am prea dormit în ultimele nopți.

M-am așezat, întrebându-mă ce vârstă avea mai exact.

– Vreau să te întreb ceva, a spus ea după ce s-a așezat lângă mine. Tu și Casteel... A tras aer în piept, scurt, însă l-am simțit: impactul unei angoase puternice pe când a expirat încet. Plănuiți să-l găsiți și să-l eliberați pe Malik?

De aceea voise să-mi vorbească în privat. Am dat să-i răspund, însă m-am oprit înainte s-o mint, deoarece nu aveam nici un motiv s-o fac. Eu și Casteel nu ne mai prefăceam că eram îndrăgostiți ca să obținem ceea ce ne doream. Chiar *eram* îndrăgostiți, iar asta nu ne schimba convingerile sau ceea ce doream să realizăm. Cu toate

acestea, m-am concentrat asupra emoțiilor ei și i-am simțit pe gâtlej gustul picant și amar al angoasei și n-am vrut să-i întețesc suferința.

Însă, dacă speram să am vreodată cu mama lui Casteel o relație care să treacă dincolo de animozități, nu o puteam clădi pe minciuni.

– Avem de gând să-l găsim și să-l eliberăm pe Malik.

– Și de aceea te-a luat fiul meu? a întrebat ea, cu ochii chihlimbarii luminoși, prea luminoși chiar. La început. Te-a răpit?

Am încuviințat din cap.

– Plănuia să mă folosească drept monedă de schimb, motiv pentru care am și convenit inițial să ne căsătorim.

A înclinat ușor din cap.

– De ce ai fi fost de acord cu așa ceva?

– Pentru că trebuie să-mi văd fratele, să aflu în ce s-a transformat. Și aș fi avut mai multe șanse să reușesc asta cu Casteel de partea mea decât singură, am mărturisit eu. De aceea am fost de acord inițial să mă căsătoresc cu el, iar pentru mine n-are importanță dacă Ian mi-e frate de sânge sau nu. Este fratele meu, și asta e tot ce contează.

– Ai dreptate. Este fratele tău. Același lucru este valabil și pentru cei pe care ți-i amintești ca fiind părinții tăi. A trecut o clipă îndelungată de tăcere. Ce crezi că vei descoperi când îți vei vedea fratele?

Întrebarea ei semăna cu a lui Casteel, ceea ce m-a făcut să zâmbesc ușor.

– Sper să-mi găsesc fratele așa cum mi-l amintesc: bun, grijuliu, răbdător și amuzant. Plin de viață și de dragoste.

– Și dacă nu va fi așa?

Am închis ochii preț de o clipă.

– Îl cunosc pe Ian. Dacă s-a transformat în ceva rece și imoral, ceva care vânează copii și inocenți? Asta l-ar ucide încet, ar ucide orice fărâmă din ceea ce este cu adevărat, din ceea ce ar mai fi rămas din el. Dacă a ajuns așa, îi voi dărui pacea.

Regina Eloana m-a privit țintă, și ceva ce aducea a respect a pătruns prin mâhnirea ei. Era însoțit de aroma dulce de vanilie a empatiei.

– Ai putea face așa ceva? m-a întrebat în șoaptă.

– Nu îmi doresc s-o fac. Am privit cum briza unduia florile înalte. Însă e ceva ce trebuie să fac.

– Și acum? Planul tău nu s-a schimbat?

– Nu, i-am spus eu, dar nu m-am oprit la atât. Însă nu ne prefacem că ne iubim ca să obținem ceea ce vrem. Îl iubesc cu adevărat pe fiul tău și știu că și el mă iubește. Nu am mințit când am spus că a fost primul lucru pe care l-am ales vreodată singură. Este... Mi s-a pus un nod în gât, așa că am zâmbit. Este totul pentru mine, și aș face orice pentru el. Nu știu exact când s-au schimbat lucrurile între noi, însă ne-am îndrăgostit unul de celălalt cu mult timp înainte să știu că Hawke nu era, de fapt, primul lui nume. Nimic din toate astea nu schimbă felul în care am ajuns aici, minciunile sau trădările, însă am ajuns până aici și asta e tot ce contează.

A înghițit în sec.

– L-ai iertat cu adevărat pentru trădarea lui?

M-am gândit la asta preț de o clipă.

– Cred că i se acordă o prea mare importanță iertării, când e mai ușor să ierți, dar mai greu să uiți. Înțelegerea și acceptarea sunt mult mai importante decât să ierți pe cineva, am spus eu. Înțeleg de ce a mințit. Nu înseamnă că sunt de acord cu asta sau că e-n regulă, însă am acceptat situația și am mers mai departe. Amândoi am mers mai departe.

A încuviințat din cap. Nu știam dacă asta însemna că mă credea sau nu. Durerea ei interioară eclipsa orice alt sentiment care se poate să o fi încercat.

Au trecut câteva momente de tăcere.

– Crezi că Malik mai este în viață?

– Casteel așa crede.

M-a privit cu atenție.

– Te-am întrebat dacă *tu* crezi că Malik mai este în viață, nu dacă fiul meu crede asta.

M-am crispat, privind prin grădină spre locul în care Kieran stătea cu spatele la noi.

– Trebuie... să fie în viață. Nu pentru că aș vrea eu să fie în viață de dragul lui Casteel și al familiei voastre, însă cum altfel ar fi putut face fratele meu Ascensiunea? Nu suntem siguri că ar mai ține prizonier vreun alt atlantian, am spus eu, gândindu-mă la femeia necunoscută și neștiută care se putea să fie mama mea naturală. Iar ducesa Teerman a susținut că Malik era în viață. Nu era cea mai de încredere sursă, însă cred că a spus adevărul. Doar că nu...

– Ce? a insistat ea când am tăcut, și am simțit un strop de speranță din partea ei.

– Doar că nu știu în... ce stare va fi. Mi-am încleștat degetele în poală, pregătindu-mă pentru valul de durere pură ce-a emanat dinspre ea. Am privit-o cu lacrimi în ochi cum și-a strâns buzele tremurânde. Îmi pare rău. Nu-mi pot închipui cum te simți. Este destul de dureros să știu că i-au transformat pe fratele meu și posibil pe prietena mea cea mai bună, dar ce simți tu e diferit. Îmi pare foarte rău.

A respirat de parcă aerul ar fi fost plin de cioburi de sticlă.

– Dacă e încă în viață și l-au ținut prizonier atât de mult timp? Privirile ni s-au întâlnit, apoi s-a uitat spre cer. Aproape că ar fi mai bine dacă ar...

Nu și-a încheiat fraza, însă nici nu era nevoie s-o facă.

– Dacă ar fi mort?

Umerii i-au zvâcnit, și a clipit rapid.

– E un gând oribil, nu-i așa? Și-a pus o mână pe piept și a înghițit în sec de câteva ori. Îndeosebi din postura de mamă, e un lucru îngrozitor pe care să i-l dorești copilului tău.

– Ba nu. E doar... real, am spus eu, și m-a privit brusc. Faptul că simți asta nu înseamnă că nu-l iubești sau că nu-ți pasă de el ori că speri să nu mai fie în viață.

– Cum poți spune asta, când știi bine că o parte din mine își dorește ca el să fi trecut în Vâlcea?

– Știi că pot simți emoții, am zis eu, și gura i s-a încleștat. Îți pot simți angoasa, însă am simțit și speranța și dragostea pe care le

nutrești pentru fiul tău. Știu că sunt reale, am repetat, privind-o în ochi. Și cred că nu e greșit să vrei ca oamenii dragi ție să aibă parte de pace. Îmi iubesc fratele. Ceea ce s-ar putea să fie nevoie să fac nu schimbă asta.

– Așa este, a admis ea încet. Doar dovedește cât de mult îl iubești.

Am încuviințat din cap.

– Este valabil și pentru tine și Malik.

M-a privit fix preț de câteva clipe, apoi a zâmbit slab, tremurat.

– Îți mulțumesc, a șoptit ea, bătându-mă ușor pe braț. Îți mulțumesc!

N-am știut cum să-i răspund, așa că n-am spus nimic. Doar am privit-o cum își vine în fire. Regina Eloana a mai înghițit o dată în sec, apoi a expirat adânc, lent. Durerea i s-a estompat, revenind la un nivel care mi-a amintit de cum se simțise Casteel când îl întâlnisem prima oară. Trăsăturile i s-au netezit în timp și și-a dres glasul, ridicându-și ușor bărbia. Și, sinceră să fiu, a fost un lucru uimitor de privit, pentru că știam cât de profundă și de îngrozitoare era durerea ce-o încerca.

Se putea ca mama lui Casteel să nu ajungă să țină la mine și să nu devenim niciodată apropiate, însă asta nu schimba faptul că era o femeie incredibil de puternică, care trebuia respectată și admirată.

– Așadar, a început ea, împreunându-și mâinile în poală, cum vreți tu și cu fiul meu să faceți asta?

– Vom înainta Coroanei de Sânge un ultimatum. Îl vor elibera pe fratele lui, vor fi de acord să nu mai creeze vampiri și să-i ucidă pe cei care sunt dispuși să-i hrănească și trebuie să renunțe la controlul

pe care-l dețin asupra ținuturilor care se află la est de New Haven până la Atlantia. Nu aveam habar cât de multe știa deja. Și, dacă vor refuza, le vom declara război.

A privit o pasăre micuță albastră sărind din ramură în ramură pe un arbust din apropiere.

– Și crezi că vor fi de acord?

– Cred că Ascendenții sunt deștepți și știu că influența și controlul pe care le exercită asupra Solisului au la bază minciuni și frică. Le-au spus celor din Solis că am fost binecuvântată și aleasă de zei. Și le-au mai spus că Atlantia a fost abandonată de aceiași zei. Sunt convinsă că știi ce li se spune celor din Solis despre atlantieni, că sărutul vostru e un blestem care le dă naștere Temuților. Am privit-o cum își dă ochii peste cap și am zâmbit fără să vreau. Uniunea mea cu Prințul Atlantiei va dovedi că este o minciună. Va fisura toate minciunile lor. Cei din Solis cred ce li s-a spus pentru că nu li s-a îngăduit niciodată să vadă alt adevăr. Noi vom schimba asta. Ascendenții nu vor avea de ales.

– Însă va fi, oare, suficient ca să renunțe la putere? Ca să nu se mai hrănească și să nu-i mai transforme pe alții?

Probabil n-ar fi fost prea liniștitor dacă i-aș fi spus că așa speram.

– Dacă speră să trăiască, o vor face.

– Inclusiv regina și regele? a întrebat ea. Vor trăi și își vor păstra puterea?

– Nu. Nici dacă vor fi de acord, am spus eu, privindu-i chipul. Nu știam dacă știa despre trecutul meu cu regina din Solis. Ileana m-a crescut vreme de mulți ani. Ea mi-a schimbat bandajele și m-a ținut

în brațe când aveam coșmaruri. Mi-a fost ca o mamă la vremea respectivă, și am ținut foarte mult la ea, am spus eu, forțându-mă să-mi relaxez mâinile. Mi-a fost greu să împac cele două fațete ale ei: regina pe care am cunoscut-o eu și monstrul care este în realitate. Nu știu dacă voi reuși vreodată s-o fac, însă nu e nevoie să împac ce a însemnat pentru mine cu ceea ce este în realitate ca să știu că nici ea, nici regele Jalara nu pot rămâne în viață. Nu după tot ce le-au făcut lui Casteel, lui Malik, fratelui meu și tuturor celorlalți.

– Și ție?

Am încuviințat din cap.

Regina Eloana m-a privit preț de câteva clipe în tăcere.

– Vorbești serios.

Nu a formulat-o ca pe o întrebare, însă i-am răspuns oricum.

– Da.

Și-a trecut privirea peste chipul meu, oprindu-se scurt asupra cicatricelor.

– Fiul meu a spus că ești curajoasă și puternică. Văd că nu a exagerat.

Însemna mult să o aud pe mama lui Casteel spunând asta, cu atât mai mult cu cât știam câtă putere și tărie de caracter avea. Se prea putea să fac ceva prostesc, cum ar fi să țopăi prin grădină... sau să o îmbrățișez.

Am reușit să rămân așezată și să-mi țin brațele pe lângă corp.

– Fiul meu nu mi-a spus însă și că ești incredibil de rațională, a adăugat ea.

Am izbucnit în râs. Nu m-am putut abține. Și am râs suficient de tare încât să-l facă pe Kieran să ne privească peste umăr, ridicând întrebător din sprâncene.

– Îmi pare rău, am spus eu, înăbușindu-mi un chicot. Mă gândeam doar că Prințul ar susține că logica nu e una dintre trăsături mele de caracter.

A zâmbit ușor.

– Nu mă surprinde. Cei mai mulți bărbați n-ar recunoaște logica nici dacă i-ar pocni peste față.

De data asta, am râs mult mai încet, datorită în parte răspunsului ei și în parte încruntăturii lui Kieran.

– Dar pentru că pari a fi rațională, chiar și atunci când sunt implicate emoții, simt că pot fi directă cu tine, a continuat ea, și mi-a pierit amuzamentul. Și că pot recunoaște că am mai avut un motiv pentru care am vrut să vorbesc cu tine în privat. Soțul meu dorește să declare război Ascendenților, Solisului. Mulți își doresc același lucru.

– Consiliul Înțelepților?

Chipul i s-a umbrit preț de o clipă.

– Cei mai mulți dintre ei vor să vadă Solisul distrus. Și o mare parte dintre lorzii și doamnele din Atlantia? Are de-a face cu mai mult decât ce le-au făcut fiilor noștri. Are de-a face cu ce i-au făcut de nenumărate ori Atlantiei. Vor vărsare de sânge.

Casteel spusese cam același lucru.

– Pot înțelege asta.

– Când eram înăuntru, ai spus că vrei să aduci moarte și distrugere asupra Solisului, a subliniat ea, iar eu m-am înfiorat, în pofida căldurii. Probabil Valyn a fost încântat să audă că s-ar putea să aibă un susținător în tine, însă nu cred că înțelegi cu adevărat ce înseamnă asta sau ce a început deja.

Mi-am așezat mâinile în poală.

– Ce a început deja?

– Casteel n-a fost acasă, deci nu știe că ne-am antrenat zilnic armatele în afara Evaemonului, nici nu știe că am mutat deja un număr mare de soldați spre poalele nordice ale munților Skotos, mi-a zis ea, și am simțit sentimentul rece de surprindere ce l-a încercat pe Kieran. Sunt convinsă că i se spune despre asta chiar acum sau că i se va spune curând, dar suntem deja în prag de război. Și, dacă mergem mai departe, îi vom vâna pe toți Ascendenții. Nu li se va da ocazia să demonstreze că-și pot controla setea de sânge, că pot guverna fără tiranie și asuprire.

M-am crispat, și ea m-a privit drept în ochi, statornic.

– Fratele tău? Ian? Prietena despre care ziceai? Și dacă se dovedesc a fi ceea ce speri tu, vor fi oricum distruși împreună cu ceilalți. Vor fi uciși cu toții.

Capitolul douăzeci și nouă

Am tras adânc aer în piept.

– Dar...

– Le-am mai dat o șansă înainte, m-a întrerupt Regina Eloana, atingând unul dintre trandafiri. Toată Atlantia le-a dat o șansă. Le-am îngăduit vampirilor să se înmulțească și să prospere, crezând că așa avea să fie cel mai bine pentru toată lumea, câtă vreme se puteau controla. Am fost nesăbuiți să credem așa ceva. Generația care a trecut prin acel eșec dureros nu va mai face aceeași alegere, nu va mai fi la fel de optimistă.

M-am concentrat întru totul asupra cuvintelor ei, în timp ce pieptul îmi fremăta de furie.

– Și tu? Tu vrei război?

– Foarte puțini bărbați nu vor război, pe când aproape orice femeie vrea să-l oprească. Cei mai mulți ar crede că cea dintâi variantă aduce cea mai mare vărsare de sânge, a spus ea, mângâind petala rubinie, dar s-ar înșela. Cea din urmă e mereu cea mai sângeroasă și cere un mare sacrificiu. Însă, uneori, oricât de multe măsuri am lua sau oricât de dispuși am fi să facem concesii, războiul nu poate fi împiedicat.

Am înlemnit, tăcând cu desăvârșire. Replica ei se asemăna foarte mult cu acea voce stranie și iluzorie pe care o auzisem pe când ne apropiaserăm de periferia orașului Golful lui Saion. Cu siguranță

era doar o coincidență, pentru că nu se putea ca vocea aceea să-i fi aparținut.

– Dar ce măsuri a întreprins Atlantia pentru a găsi o cale de mijloc de la încheierea ultimului război?

– Unii ar spune că faptul că i-am permis Solisului să existe ar fi cel mai mare compromis oferit, a răspuns ea.

– Eu aș spune că nu sună deloc a compromis. Sună ca și cum Atlantia și-a închis granițele și apoi secole întregi s-a pregătit de război, trăgând de timp în loc să încerce să negocieze cu Solisul, în pofida eșecurilor din trecut. Între timp, Ascendenții au continuat să se dezvolte, să ucidă și să terorizeze. Așa că nu, nu mi se pare a fi un compromis, ci complicitate. Și crede-mă că știu ce înseamnă asta, pentru că am fost complice ani în șir. Singura diferență este că nu știam adevărul, dar e o scuză slabă, când tot ce trebuia să fac era să deschid ochii și să văd realitatea. Totuși, cei din Atlantia au știut mereu adevărul și nu au făcut nimic, îngăduindu-le Ascendenților să prindă rădăcini.

Am simțit o senzație de precauție din partea lui Kieran când Regina Eloana a dat drumul bobocului de trandafir și m-a privit. Însă nu-mi păsa deloc dacă spusele mele o înfuriau sau o supărau. Tocmai îmi spusese că fratele meu avea să fie ucis, că nu avea importanță dacă vreunul dintre Ascendenți era în stare să se schimbe. Și, da, aveam și eu îndoielile mele, însă asta nu însemna că *nu puteau* să se schimbe, iar oamenii nevinovați care aveau să moară meritau cu siguranță ca măcar să se facă o încercare.

– Curajoasă, a murmurat Regina. Ești foarte curajoasă.

Am clătinat din cap.

– Nu știu dacă e sau nu curaj. Știu că implicarea Atlantiei ar fi fost complicată, însă nici eu, nici Casteel nu ne dorim război.

– Dar ai spus...

– Am spus că vreau să-i văd pe Ascendenți distruși, am întrerupt-o. Și așa este. Vreau să văd Coroana de Sânge distrusă, însă asta nu înseamnă că-mi doresc război. Poate că n-am trăit pe vremea ultimului război, însă știu că cei nevinovați vor suferi cel mai mult: cei din Solis și atlantienii. Poate că cei din Atlantia nu simt compasiune față de cei din Solis, însă nu ei sunt dușmanii. Și ei sunt victime.

– Ai dreptate parțial. Am tras de timp, a spus ea după o clipă de tăcere. Însă te înșeli dacă crezi că nu simțim compasiune pentru cei din Solis. Știm că sunt victime. Cel puțin, cei mai mulți dintre noi știu asta.

– Sper că așa e.

– Însă?

N-am spus nimic.

A zâmbit din colțul gurii.

– N-ai avut cea mai grozavă experiență cu cei din Atlantia. Nu te pot învinovăți că te îndoiești de asta.

Era unul dintre motivele pentru care eram sceptică, însă nu era singurul.

– Dacă atlantienii ar fi solidari cu cei din Solis, atunci ar trebui să fie dispuși să încerce să împiedice războiul.

– Dar, repet, cei care hotărăsc asta sunt cei care au supraviețuit ultimului război sau au crescut cu consecințele lui. Setea lor de răzbunare e la fel de puternică precum setea de sânge a Ascendenților, a ripostat ea, și mi-a atras încă o dată atenția felul în care și-a ales cuvintele.

– Ce îmi zici, de fapt, Maiestate? am întrebat eu.

– Spune-mi Eloana, mi-a cerut ea, iar eu am rămas mută, neînțelegând când anume în timpul conversației trecuserăm de la titluri formale la nume intime. Ce se întâmplă dacă ultimatumul vostru eșuează?

Am observat că nu îmi răspunsese la întrebare.

– Atunci, așa cum ai spus, uneori, războiul nu poate fi împiedicat. Un fior greu de ignorat m-a străbătut când am rostit cuvintele. Însă cel puțin vom fi încercat. Nu vom fi invadat pur și simplu Solisul, arzându-l din temelii.

– Și asta crezi că vom face?

– Nu-i așa?

– Vrem să puteam folosi acele pământuri, Penellaphe. Nu ne dorim încă o duzină de Ținuturi Pustii, a subliniat ea. Însă am arde Carsodonia, da. Ca să tăiem capul șarpelui. Este singura cale.

Am privit-o îngrozită.

– În Carsodonia trăiesc milioane de oameni.

– Și s-ar putea ca milioane de oameni să moară, a încuviințat ea, respirând ușor.

Am simțit un ghimpe de durere dinspre ea, despre care nu credeam că avea de-a face cu Malik.

– Nu îmi doresc asta. Nici Valyn. Zeii știu că am văzut destul sânge amândoi, că am vărsat destul sânge. Însă am hotărât, la fel ca Înțelepții, să declarăm război. S-a isprăvit, a spus ea.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Nu mă așteptasem să aud asta azi. Mi-am dat seama că nici Kieran. Era la fel de șocat ca mine. Eloana și-a încleștat maxilarul, apoi s-a relaxat.

– Numai Regele și Regina pot opri acest război.

– Atunci, opriți-l! am strigat eu.

Și-a întors lent capul spre mine și mi s-a tăiat răsuflarea. Știam ce-mi spunea fără să pronunțe efectiv cuvintele. Am știut la ce se referea când mi-a zis din nou că generația ei nu le-ar da Ascendenților ocazia să negocieze; că nici ea, nici Regele Valyn nu ar fi putut face asta din nou.

În timp ce eu și Casteel am fi putut.

Și-a îndreptat din nou atenția spre trandafiri.

– Îmi iubesc regatul aproape la fel de mult precum îmi iubesc fiii și soțul. Îl iubesc pe fiecare atlantian în parte, fără să aibă importanță cât sânge de atlantian îi curge prin vene. Aș face orice ca să-mi țin poporul în siguranță, sănătos și unit. Știu ce efect va avea asupra lor războiul, la fel și Valyn. Mai știu și că războiul nu e singurul lucru de care trebuie să se teamă sau pentru care trebuie să-și facă griji oamenii mei. Un alt soi de luptă va clocoti curând între Pilaștrii Atlantiei, între cei care nu pot avea încredere să se lase conduși de o străină și cei care te consideră Regina de drept, singura Regină, de altfel.

Mi-am încleștat din nou mâinile în poală.

– Nu ar avea importanță dacă te-ai ascunde. Învrăjbirea aceasta va fi la fel de devastatoare ca războiul și doar va slăbi Atlantia, a continuat ea, confirmând ceea ce-mi spusese Casteel și demonstrându-mi apoi cât de bine își cunoștea fiul. Casteel iubește cu aceeași împătimire ca mine și ca tatăl lui și, din puținul pe care îl cunosc despre trecutul tău, nu te va obliga să alegi. Știu și ce-ar putea însemna asta: mi-aș putea pierde ambii fii.

Mi s-a strâns inima în piept, dureros.

– Și nu ți-o spun ca să te împovărez. Din câte-mi dau seama, porți deja o povară suficient de grea. Am senzația că, dacă ți s-ar cere să preiei coroana astăzi, ai refuza.

M-am holbat la ea.

– Ai vrea să o accept?

– Vreau ce e mai bine pentru regatul meu.

Aproape că am râs iar.

– Și crezi că eu sunt aceea? N-am nici măcar 19 ani. Abia știu cine sunt sau înțeleg ce sunt. Și n-am nici cea mai mică idee despre cum se conduce un regat.

– Cred că cel mai bine pentru regatul meu ați fi tu și fiul meu, împreună. M-a privit cu ochii chihlimbarii. Da, ești tânără, însă așa am fost și eu când am devenit Regină. Iar pe vremea când muritorii au condus ținuturile, înainte să existe regatele noastre, au avut Regi și Regine mai tineri ca tine. Ești o zeitate, te tragi din Regele Zeilor. Asta ești acum, și nu te împiedică nimic să descoperi ce vei deveni în timp ce vei guverna.

Părea atât de simplu când o zicea ea și, totuși, cu siguranță știa că nu era așa.

– Nu sunt de acord nici cu faptul că nu știi nimic despre cum se conduce un regat, a continuat ea. Ai dovedit că nu este așa în conversația noastră.

– Simplul fapt că nu doresc un război nu înseamnă că sunt potrivită să conduc.

– Faptul că ești dispusă să te gândești la popor, să vorbești pe șleau și să faci orice e nevoie, chiar dacă asta înseamnă să distrugi o parte sensibilă din tine, înseamnă că ești suficient de pregătită ca să porți coroana, a spus ea. Se poate învăța cum să conduci un regat.

N-am făcut decât să mă holbez la ea. Eram dispusă să iau în calcul posibilitatea de-a prelua coroana, însă nu mă așteptasem ca ea să-mi țină partea.

– De ce nu vrei să fii Regină? a întrebat ea.

– Nu e vorba că nu vreau. Doar că nu m-am gândit niciodată la așa ceva. „Mi-e teamă”, am gândit în sinea mea, însă n-am spus-o cu voce tare. Era cu totul altceva să-i împărtășesc lui Casteel. Nu am ales asta.

– Voi vorbi din nou fără menajamente, m-a avertizat ea, și m-am întrebat când anume se oprise din a vorbi pe șleau. Îmi pare rău pentru tot ce ți s-a impus cu forța de-a lungul vieții. Îmi închipui că nevoia ta de libertate și de a-ți controla viața este la fel de puternică precum nevoia de răzbunare pe care o simt mulți. Însă, sinceră să fiu, nu îmi pasă.

Ah, în regulă. Chiar o spusese pe șleau.

– S-ar putea să ți se pară crud, însă mulți au îndurat lucruri oribile: au fost privați de libertate, de alegeri și de propria viață. Tragediile lor nu sunt mai mari decât ale tale, iar a ta nu este mai mare ca ale lor. Îți înțeleg suferința, însă ești o urmașă a unui zeu și, datorită lucrurilor pe care le-ai trăit în scurta ta viață, poți purta greutatea unei coroane.

Nu vorbea pe ocolite. Chiar deloc.

– Însă, dacă te hotărăști să preiei ce-ți aparține prin naștere, atunci îți cer doar să o faci din motivele potrivite.

Mi-a luat o clipă ca să-mi vin în fire și să-i pot răspunde.

– Care crezi că ar fi motivele potrivite?

– Nu vreau să preiei coroana doar ca să-l găsiți pe fiul meu sau pe fratele tău. Nu vreau să iei coroana doar ca să salvezi vieți sau ca să-i învingi pe Ascendenți, a spus ea.

Eram întru totul nedumerită, pentru că mi se păreau motive excelente pentru a prelua coroana.

– Vreau să preiei coroana pentru că iubești Atlantia, pentru că-i iubești poporul și pământul. Vreau să iubești Atlantia la fel de mult cum o iubește Casteel, la fel de mult cum o iubim eu și tatăl lui. Iată ce vreau.

M-am lăsat pe spate, puțin surprinsă de faptul că nu căzusem de pe bancă.

– Nu te pot învinovăți dacă nu iubești Atlantia în clipa de față. Cum am spus, nu ai avut parte de cea mai grozavă experiență aici și mă tem că nu vei avea timp să te îndrăgostești de Atlantia înainte să fii nevoită să iei o hotărâre.

Am simțit îngrijorarea pătrunzând prin mâhnirea pe care o emana. Era îngrijorată în privința asta, foarte îngrijorată.

Aveam impresia că inima îmi bătea prea repede.

– Cât timp am la dispoziție?

– Poate câteva zile. O săptămână și un pic, dacă ai noroc.

– Dacă am noroc? am întrebat eu și am râs sec.

Casteel îmi dăduse de înțeles că nu aveam prea mult timp la dispoziție, însă doar câteva zile?

– Veștile despre sosirea ta și despre cine ești au ajuns deja în capitală. Înțelepții au fost înștiințați. Oamenii au întrebări și nelămuriri. Sunt convinsă că unii dintre ei se îndoiesc de moștenirea ta, însă, după ziua de ieri, după ce-ai făcut pentru fetița aceea, asta se va schimba, mi-a zis, iar eu m-am încordat. Regreți ce-ai făcut? Din pricina lucrurilor pe care le confirmă?

– Zeilor mari, nici vorbă, am spus eu. Nu voi regreta niciodată că mi-am folosit darurile ca să ajut pe cineva. Ascendenții nu m-au lăsat să le folosesc, îndrugându-mi diverse pretexte, însă acum știu de ce n-au vrut să-mi folosesc abilitățile. Lucrurile pe care le puteam face scoteau prea multe la iveală. Am urât asta… Am urât că nu mi se îngăduia să ajut pe cineva, deși aș fi putut s-o fac.

– Însă ai făcut-o? Ai găsit o cale de a-i ajuta pe oameni fără să fii prinsă?

Am încuviințat din cap.

– Da. Atunci când s-a putut, i-am ajutat pe oameni, le-am ușurat durerea. Cei mai mulți dintre ei nici n-au știut ce se întâmpla.

Am simțit aprobare din partea ei, care mi-a amintit de prăjituri cremoase, și am văzut-o zâmbind ușor.

– Nu-i putem lăsa pe cei din Atlantia să aștepte prea mult.

– Cu alte cuvinte, planurile de a invada Solisul se vor concretiza în câteva zile?

– Da, a confirmat ea. Doar dacă...

Dacă eu și Casteel nu le opream.

Zeilor mari!

– Știu că ieri ai reușit să vezi o mică parte din Atlantia, însă n-ai întâlnit suficienți oameni. Nu ai mult timp la dispoziție, însă ai putea pleca azi spre Evaemon. Ai ajunge mâine-dimineață și ți-ai putea petrece zilele pe care le mai avem la dispoziție explorând cât mai mult din Atlantia. Ai putea vorbi cu oamenii. I-ai putea asculta. I-ai putea vedea cu ochii tăi. Ai putea descoperi că nu toți ar fi luat parte la ce s-a întâmplat în Odăile lui Nyktos, că nu toți ar fi de partea lui Alastir și a Nevăzuților. Și-a pus mâna peste a mea. Nu ai mult timp la dispoziție, însă poți folosi timpul pe care îl ai ca să le dai oamenilor din Atlantia aceeași șansă pe care ești dispusă să le-o acorzi dușmanilor noștri. Planurile pe care le-ați încropit tu și fiul meu ar putea aștepta câteva zile, nu-i așa?

Casteel semăna categoric cu mama lui.

Am privit florile violete și albastre unduindu-se agale. Voiam să văd mai mult din Atlantia – și nu doar pentru că eram curioasă să văd capitala. Trebuia s-o fac pentru că trebuia să iau o hotărâre, una la care nu mă gândisem vreodată, însă cu care trebuia să mă împac –

cât mai repede. Am înghițit în sec și m-am întors din nou spre Regină.

Am auzit zgomot de pași apropiindu-se de noi înainte să apuc să spun ceva. Ne-am răsucit amândouă spre cărarea pe care veniserăm și ne-am ridicat. Mi-am dus mâna spre tivul tunicii, iar Kieran a ieșit de sub florile conice înalte, la doar câțiva pași de mine.

– Sunt Casteel și tatăl lui, mi-a spus el.

– Ei bine, a spus Regina, netezindu-și rochia, mă îndoiesc că s-au plictisit atât de tare încât să ne întrerupă.

Și eu.

O clipă mai târziu, s-au ivit de după colț, părul lui Casteel părând negru-albăstrui în lumina soarelui. Am simțit o senzație grea, densă, urmată de un gust înțepător. Era îngrijorat. Și împărțit.

Nu veneau singuri pe cărarea pietruită. În spatele lor era o siluetă înaltă, izbitoare, cu pielea de nuanța frumoasă a trandafirilor nocturni, cu părul împletit în șuvițe subțiri ce-i atârnau până la mijloc.

Vonetta.

L-am privit confuză pe fratele ei. Părea să fie la fel de surprins ca mine de prezența ei. Rămăsese în Capul Spessa, ca să ajute la apărarea și construirea orașului, plănuind să se întoarcă doar când mama ei avea să nască.

M-am uitat din nou spre Casteel. Încordată, am tras adânc aer în piept. Imagini cu *darurile* oferite de ducesă mi-au umplut mintea, împreună cu incendiile pe care le aprinseră în Pompay.

– Ce s-a întâmplat?

– Un convoi de Ascendenți a ajuns la Capul Spessa, a răspuns el.

– Și sunt încă în viață? am întrebat eu, alungând sentimentul de groază stârnit de răspunsul lui.

A încuviințat din cap, fixându-mă cu privirea.

– Nu au atacat. Așteaptă, a zis el, și m-am umplut de un sentiment de groază diferit. Ne așteaptă pe noi. Au solicitat o audiență.

– Serios? Mama lui și-a coborât brațele pe lângă corp și a izbucnit într-un râs scurt și aspru. Niște Ascendenți oarecare cred că au dreptul să ceară așa ceva?

– Nu a fost un Ascendent oarecare, a spus Vonetta înaintând.

Casteel și-a încleștat maxilarul.

Am simțit cum o învăluie un sentiment de neliniște și am știut că nu voia să spună ce avea de spus.

– Pretinde că e fratele tău. Ian Balfour.

Capitolul treizeci

M-am mișcat fără să-mi dau seama, ajungând în fața Vonettei.

– Ai…

M-am oprit, forțându-mi inima să se domolească. Nu știam dacă Vonetta venise călare sau în înfățișarea ei de vârcolac. Oricum, am știut că venise fără să facă opriri. Era învăluită într-o senzație de sfârșeală. Am luat-o de mâini.

– Ești bine?

– Sunt bine, a spus ea. Tu?

– Nu știu, am recunoscut eu, simțindu-mă de parcă avea să-mi sară inima din piept. L-ai văzut?

A șovăit o clipă, apoi a încuviințat din cap, și fiecare părticică din mine s-a concentrat asupra acelui moment.

– Ai vorbit cu el? Părea bine? am întrebat-o, iar Casteel și-a pus o mână pe umărul meu. Părea fericit?

A înghițit în sec și a privit scurt peste umărul meu, spre Casteel.

– Nu știu dacă era fericit, însă era acolo și părea sănătos.

Desigur... Cum să știe ea dacă era fericit? Și mă îndoiam că avuseseră parte de o introducere călduroasă. Am dat să spun ceva, m-am răzgândit, apoi am încercat din nou.

– Și a devenit… Ascendent?

– A venit noaptea. Vonetta m-a prins la rândul ei de mâini, răsuflând zgomotos. Era…, a încercat din nou. Îi putem simți pe

vampiri. Era Ascendent.

„Nu.“

M-am cutremurat, întreaga-mi ființă revoltându-se împotriva vorbelor ei, deși ar fi trebuit să știu că așa avea să fie, ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Casteel și-a trecut mâna peste pieptul meu, cuprinzându-mă cu brațul pe după mijloc, de la spate, și sprijinindu-și capul de al meu.

– Poppy, a șoptit el.

„Nu.“

Durerea și-a înfipt ghearele atât de adânc în pieptul meu, încât am simțit gustul amărăciunii. Trebuia să fi știut. Casteel îmi spusese că el credea că Ian devenise Ascendent. N-ar trebui să fie o noutate pentru mine, însă o parte din mine sperase... *se rugase* să nu se fi întâmplat. Nu avea absolut deloc de-a face cu faptul că asta confirma că cel mai probabil aveam un singur părinte comun, mama noastră necunoscută – sau chiar nici unul. Nu-mi păsa de asta, pentru că rămânea oricum fratele meu. Doar că-mi dorisem să fi fost ca mine, să se fi transformat în altceva după Ascensiune. Sau pur și simplu să nu fi devenit vampir. Atunci, n-ar fi trebuit să iau hotărârea despre care tocmai vorbisem cu Regina Eloana.

– Îmi pare rău, a spus Vonetta în șoaptă.

Am simțit o arsură în gât și am închis ochii. Mi-au trecut iute prin minte imagini cu mine și cu Ian: noi adunând scoici pe plajele scânteietoare ale Mării de Lână; el mai mare și șezând cu mine în odaia mea sărăcăcioasă din Masadonia, spunându-mi povești despre

ființe mititele cu aripi transparente care locuiau în copaci. Ian îmbrățișându-mă cu drag înainte să plece spre capitală...

Și acum, dispăruse cu totul? Fusese înlocuit de o creatură prădătoare?

Furia și durerea m-au înecat, ca un râu învolburat ce se revărsa peste maluri. Am auzit în depărtare urletul îndurerat al unui vârcolac...

Vonetta mi-a dat drumul la mâini, și un alt bocet a sfâșiat aerul, de data aceasta mai aproape. Furia dinlăuntrul meu a crescut. Pielea a început să-mi vibreze. Mi-a revenit nevoia aceea sălbatică de mai devreme, de când îmi dădusem seama de ceea ce posibil că pățiseră părinții mei naturali. Voiam *să distrug* ceva. *Voiam* să văd acele armate despre care-mi spusese Regina Eloana dezlănțuindu-se. Voiam *să le privesc* urcând pe culmile munților Skotos și coborând în Solis, distrugând pământul, mistuind totul în urma lor. *Voiam* să fiu acolo, alături de ele...

– Poppy, a spus Kieran cu o voce aproape de nerecunoscut, stridentă și răgușită, și m-a atins pe braț, apoi pe obraz.

Casteel m-a cuprins mai strâns cu brațul și s-a lipit de mine.

– E în regulă. M-a cuprins pe după mijloc cu celălalt braț. E în regulă. Doar respiră adânc, mi-a zis el în șoaptă. Chemi vârcolacii. A urmat un moment de tăcere. Și începi să strălucești.

A durat o clipă până să-l aud, până să-i înțeleg vorbele. Vârcolacii… reacționau la sentimentele mele, la furia ce-mi emana prin fiecare por. Mi s-a strâns inima în piept, și mă rodea dorința de răzbunare. Senzația aceea – puterea pe care o invoca – mă îngrozea.

Am făcut ce îmi poruncise Casteel, forțându-mă să trag adânc aer în piept, deși îmi ardea gâtlejul și plămânii. Nu îmi doream asta, să văd orașe arzând. Îmi voiam doar fratele înapoi și ca Ascendenții să nu mai poată face asta altcuiva.

Respirațiile adânci au împrăștiat ceața îmbibată în sânge ce-mi învăluise mintea. Pe măsură ce mi s-au limpezit gândurile, mi-am dat seama că exista posibilitatea ca Ian să nu se fi pierdut cu desăvârșire. Devenise Ascendent cu circa doi ani în urmă și deja aveau încredere în el să meargă din Carsodonia până la Capul Spessa? Trebuia să însemne ceva. Că nu se pierduse cu totul după Ascensiune. Ascendenții își puteau controla setea de sânge. De asemenea, puteau refuza să se hrănească din cei care se împotriveau. Ian ar putea fi unul dintre ei. Se poate să fi reușit să se controleze. Încă exista o brumă de speranță.

M-am agățat de ea. Trebuia s-o fac, pentru că era singurul lucru care-mi mai domolea furia, dorința aceea năprasnică ce aproape că se revărsase dinlăuntrul meu. Am deschis ochii și am văzut că Vonetta se holba la mine, cu buzele strâns lipite, părând întru câtva mai calmă.

– Sper că nu te-am rănit.

M-am uitat la Kieran și am văzut că și el era mai palid ca de obicei. Nu i-am auzit pe vârcolaci, însă i-am văzut pe Lyra și pe ceilalți trei vârcolaci ghemuiți în spatele părinților lui Casteel ca și cum ar fi așteptat o poruncă. Am privit din nou spre Vonetta.

– Te-am rănit?

A clătinat din cap.

– Nu. Nu. Doar că... A respirat sacadat. A fost intens.

Kieran s-a mai relaxat și el.

– Ai fost foarte furioasă.

– Ați simțit? a întrebat Casteel pe deasupra capului meu. Ce simțea ea?

Cei doi au încuviințat din cap.

– Da, a spus Vonetta, și mi s-a întors stomacul pe dos.

Știam că vârcolacii îmi puteau simți emoțiile, că i-ar fi chemat, însă mi se păruse că Lyra și ceilalți vârcolaci erau pregătiți de atac. Din fericire, nu cred că părinții lui Casteel își dăduseră seama ce se întâmpla.

– Am simțit și cu câteva zile în urmă. Toți vârcolacii din Capul Spessa au simțit, a spus Vonetta și a privit peste noi, iar eu m-am uitat spre Lyra. Ea și ceilalți vârcolaci se relaxaseră. Am foarte multe întrebări.

– Grozav, a murmurat Kieran, iar Vonetta i-a aruncat o privire aspră.

Casteel mi-a atins obrazul cu bărbia.

– Ești bine?

Am încuviințat din cap, deși nu eram. Însă trebuia să fiu. Mi-am pus mâna pe antebrațul lui.

– N-am vrut s-o fac, să chem vârcolacii.

Am privit spre părinții lui Casteel. Stăteau amândoi nefiresc de țepeni, și în clipa aceea n-am vrut să mă întreb ce simțeau sau gândeau. M-am concentrat iar asupra Vonettei.

– Fratele meu e acolo? Ne așteaptă?

A încuviințat din cap.

– El și un grup de soldați.

– Câți? a întrebat Casteel, dându-mi drumul din strânsoare, însă ținând în continuare o mână pe umărul meu.

– Circa o sută, a răspuns ea. Erau și cavaleri regali printre ei.

Însemna că printre soldații muritori erau și Ascendenți pregătiți pentru luptă. Însemna și că Ian era foarte bine păzit, în cazul în care cineva din Capul Spessa ar fi făcut ceva. Am urât ușurarea pe care am simțit-o. Era greșit din partea mea, însă nu m-am putut abține.

– A spus că are un mesaj din partea Coroanei de Sânge, ne-a zis Vonetta. Însă va vorbi doar cu sora lui.

„Sora lui."

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– A mai spus și altceva? a întrebat Regele Valyn.

– A jurat că nu dorește vărsare de sânge, ne-a explicat ea, pentru că asta ar fi iscat un război, iar el a venit tocmai ca să-l împiedice.

– Puțin probabil, a mârâit tatăl lui Casteel, în timp ce o fărâmă de speranță a înflorit în sufletul meu, o scânteie de speranță micuță mult prea optimistă.

Însă m-am întors spre Casteel.

– Trebuie să mergem în Capul Spessa.

– Așteaptă, a spus Eloana, înaintând. Trebuie să ne gândim temeinic la asta.

Am clătinat din cap.

– Ba nu trebuie să ne gândim la nimic.

M-a privit drept în ochi.

– Ba trebuie să ne gândim la multe lucruri, Penellaphe.

Nu știam dacă se referea la regat, la Nevăzuți sau chiar la mine și Casteel. Nu avea importanță.

– Ba nu, nu trebuie, i-am spus eu. Fratele meu e acolo. Trebuie să-l văd și trebuie să aflăm ce mesaj ne-a trimis Coroana de Sânge.

– Îți înțeleg nevoia de a-ți vedea fratele. Sincer îți spun că înțeleg, a zis ea, și am simțit că spunea adevărul, precum și empatia care o încerca, însă nu mai este vorba doar despre tine și despre nevoile tale...

– Aici, te înșeli, a întrerupt-o Casteel, cu ochii chihlimbarii înăspriți. Ba este vorba despre nevoile ei, și au întâietate.

– Fiule, a spus tatăl lui, îți respect dorința de-a te îngriji de nevoile soției tale, însă regatul are mereu întâietate, indiferent că ești Prinț sau Rege.

– Mare păcat dacă chiar crezi asta, a răspuns Casteel, privindu-și tatăl peste umăr. Pentru că, din punctul meu de vedere, dacă ne îngrijim reciproc nevoile, atunci putem împlini nevoile regatului. Sunt legate una de cealaltă.

M-am holbat la Casteel. El… Zeilor mari, uneori, mai că nu-mi venea să cred că-l înjunghiasem în inimă.

Acesta era unul dintre acele momente.

– Ai vorbit ca un bărbat îndrăgostit, nu ca unul care a condus vreodată o împărăție, a ripostat tatăl lui. Care nu prea are experiență...

– Nimic din toate astea nu are vreo importanță, i-a întrerupt mama lui, aproape la fel de agasată precum era de mâhnită. Cel mai

probabil, e o capcană pentru a vă scoate pe amândoi de la adăpost.

– S-ar putea să fie așa, însă fratele meu se află chiar dincolo de munții Skotos, cu un mesaj din partea Coroanei de Sânge. Nici măcar nu mă pot gândi la altceva până nu-l văd. Am căutat privirea lui Casteel. Trebuie să mergem, i-am spus. Trebuie să merg.

I-a zvâcnit un mușchi de-a lungul maxilarului. N-am reușit să percep ce simțea, însă a încuviințat scurt din cap.

– Vom pleca spre Capul Spessa, a spus el, iar tatăl lui a înjurat. Casteel i-a aruncat Regelui o privire ce nu lăsa loc pentru discuții. Chiar acum.

Părinții lui Casteel s-au împotrivit zgomotos și cu tărie, însă nu ne-am lăsat convinși. Nu au fost deloc bucuroși când am părăsit moșia, și nu-i puteam învinovăți. Sosirea mea adusese Coroana pe muchia haosului, și pierdeam timp prețios dacă mergeam în Capul Spessa. Însă, dacă aș fi rămas, n-aș fi putut face ce-mi ceruse Regina. Îmi doream să văd cât mai mult din Atlantia, însă fratele meu era mai important decât o coroană aurită sau decât o împărăție.

Părinții lui Casteel aveau să se întoarcă în capitală, iar noi urma să ne alăturăm lor după ce aveam să ne întoarcem din Capul Spessa. Am știut că hotărârea lor de a merge în Evaemon însemna că aveam să fiu nevoită să mă decid când ajungeam în capitală luând în calcul doar puținul pe care îl văzusem din Atlantia.

Nu mă puteam gândi la nimic din toate astea acum.

De cum am ajuns în casa familiei Contou, Kieran și Vonetta s-au dus să-și vadă părinții. Jasper și Kirha au venit în odaia noastră, în timp ce eu mi-am împletit repede părul și apoi am îndesat într-o desagă un pulover și o tunică mai groasă pentru mine și pentru Casteel, amintindu-mi cât de frig putea să fie în munții Skotos. La ieșire, m-am oprit lângă șifonier și am înșfăcat câte o cămașă neagră în plus pentru fiecare și o pereche de pantaloni pentru el, în caz că ne-am fi mânjit veșmintele cu țărână... sau cu sânge.

Lucru care părea să se întâmple des.

– Vârcolacii vă vor însoți, a spus Kirha când am intrat în camera de zi. Ședea pe scaunul pe care stătuse Jasper cu o noapte înainte. Jasper se afla acum în spatele soției lui. Doar așa ne putem asigura că orice capcană va eșua – dacă e o capcană.

– Câți? a întrebat Casteel și mi-a luat desaga. A ridicat din sprâncene când a privit în jos spre săculețul de piele. Ce-ai pus în ea? Un copilaș?

M-am încruntat.

– Doar un rând de haine.

M-a privit cu scepticism.

– Sau două.

A zâmbit strâmb.

– Cel puțin o duzină și jumătate pot fi gata de plecare imediat. Poate ceva mai mulți. Kieran îi adună chiar acum, a spus Jasper. Asta fără să ne punem la socoteală pe mine și pe copiii mei.

– Veniți cu noi? am întrebat eu, întorcându-mă spre ei. Și Vonetta? Abia a ajuns, nu-i așa?

– I-am spus că poate rămâne aici, a zis Kirha, foindu-se pe scaun, ca să găsească o poziție mai comodă. Că ar putea sta deoparte de data asta. Însă a refuzat. Capul Spessa a devenit parte din inima ei, și nu vrea să stea departe când Ascendenții și-au pus tabăra chiar în afara zidurilor. Acum, se spală – știi tu, ca să se poată murdări din nou.

Am zâmbit. Nu știam cum de putea să parcurgă încă o dată drumul. Nu-mi puteam închipui nici cum reușise Kieran să facă asta când Capul Spessa se aflase sub asediu, însă m-a surprins că Jasper avea să vină cu noi. Mă întrebam cum să-i spun, cât mai cu tact posibil, că sarcina soției lui era foarte avansată.

– Nu te îngrijora din cauza mea. Voi fi bine, a spus Kirha și mi-a făcut cu ochiul când am căscat ochii. Nu voi naște în următoarea săptămână. Jasper va fi de față la naștere.

Vârcolacul cu blană argintie a încuviințat din cap.

– În plus, nu cred că vom fi plecați chiar atât de mult timp. Mă gândesc că vom trece direct prin munți.

M-am uitat la Casteel. A încuviințat din cap. Asta însemna că aveam să ajungem mâine, cu câteva ore înainte de căderea nopții. Așa aveam să putem vedea ce ni se pregătise și să ne odihnim.

– Va fi o călătorie solicitantă și rapidă, dar se poate face, a spus Jasper. Ne întâlnim la grajduri în scurt timp?

Casteel a încuviințat din cap, și l-am privit pe Jasper ajutându-și soția să se ridice. Când ușa s-a închis în spatele lor, am spus:

– Aș vrea ca Jasper să nu creadă că e obligat să vină cu noi, ținând cont de faptul că soția lui e pe cale să nască.

– Dacă ar crede chiar și pentru o clipă că va naște în următoarele zile, n-ar pleca, mi-a explicat Casteel. Nu mi-aș face griji în privința asta, nici în privința Vonettei. N-ar parcurge din nou drumul dacă n-ar crede că poate face față. L-am auzit închizând desaga. Despre ce-a vrut mama să discute cu tine?

– Despre viitorul regatului, am spus eu, întorcându-mă spre el. Știind că aveam doar câteva minute la dispoziție ca să vorbim, i-am făcut un rezumat. A spus că armatele atlantiene se pregătesc să pătrundă în Solis. Tatăl tău ți-a spus asta?

– Da. Maxilarul i s-a încleștat din nou. Știam că plănuia asta, însă nu și cât de mult au progresat pregătirile. Din ce am înțeles de la el, jumătate dintre Înțelepți sunt de acord. Nu vrea război, însă nu vede altă posibilitate.

M-am încrucișat brațele și am privit prin ușile de la terasă.

– Iar tu încă vezi și altă posibilitate?

– Cred că merită să încercăm. Cred că merită mai mult de-atât.

Am fost ușurată să-l aud spunând asta.

– Mama ta a vrut să merg în Evaemon în următoarele zile și să văd orașul înainte de a lua o hotărâre în legătură cu coroana. Mi-a spus că generația ei nu le mai poate acorda o șansă Ascendenților din pricina lucrurilor pe care le-au trăit, că noi ar trebui să ne asumăm acest risc. Părea... să fie de acord să preiau Coroana. Că așa ar fi mai bine pentru regat, am spus eu, uitându-mă în spate spre el.

M-a privit îndeaproape, și nu l-am simțit deloc surprins.

– Nu te surprinde?

– Nu. O șuviță de păr ondulată i-a căzut pe frunte. Pentru ea, regatul a fost mereu pe primul loc, mai presus de propriile nevoi.

– Și chiar crezi că acest lucru nu este semnul unui Rege bun și al unei Regine bune?

– Părinții mei au domnit peste Atlantia cu dreptate și cât de bine au putut, mai bine decât ar fi putut oricine altcineva s-o facă. Poate că sunt părtinitor în convingerea mea, dar mă rog... Eu, unul, nu cred că un Rege sau o Regină nefericiți sau distrași ar putea fi conducători buni, mi-a spus el. Și nu te-ai fi putut bucura de timpul petrecut cutreierând Atlantia dacă ai fi ales să nu-ți vezi fratele. La fel aș fi reacționat și eu dacă aș fi aflat că Malik se află în apropiere. Ar trebui să merg neapărat la el.

Nu înceta să mă uimească faptul că mă cunoștea atât de bine – și nici măcar nu-mi putea citi emoțiile.

– În plus, a continuat el, avem de gând să negociem cu Coroana de Sânge. Dacă ne-a trimis un mesaj, trebuie să-l ascultăm.

Am încuviințat din cap și m-am întors din nou spre ușile de la terasă, privind lujerii cum se mișcă agale în adierea sărată a vântului.

– Ce crede tatăl tău despre noi, adică despre noi și despre Coroană?

– Nu știe ce să creadă, a spus Casteel. E mai... reținut decât mama când trebuie să-și destăinuie gândurile, a zis Casteel. Mereu a fost așa, însă știe că, dacă vei revendica coroana, el sau Înțelepții n-ar putea face nimic.

Capitolul treizeci și unu

Când am plecat din Golful lui Saion și am trecut din nou printre Pilaștrii din Atlantia, i-am povestit Vonettei tot ce se întâmplase de când ne văzuserăm ultima oară. Tristețea pe care a simțit-o din pricina lui Beckett a zăbovit îndelung după ce și-a luat din nou înfățișarea de vârcolac și am trecut prin pajiștea cu flori.

Drumul spre Capul Spessa a fost pe cât de greu și de rapid ne prevenise Jasper că avea să fie, mult mai solicitant ca atunci când veniserăm dinspre Ținuturile Pustii. Sub acoperământul de frunze roșii, ne-am oprit doar cât să ne îngrijim de nevoile personale și ca să-i lăsăm pe Setti și pe vârcolaci să se odihnească și să mănânce.

Mi-am făcut de lucru urmărind fiecare vârcolac pe care l-am văzut și citindu-i însemnul. Vonetta îmi amintea de fratele ei, cu o aromă lemnoasă. Însă, în loc de cedru, însemnul ei era ca de stejar alb… și vanilie. Tatăl ei îmi amintea de sol fertil și de iarbă proaspăt tăiată… o senzație pământoasă, mentolată. Mai erau și altele care semănau între ele și care îmi aduceau aminte de munți reci și ape calde. Am urmărit fiecare însemn, iar și iar, până când era de ajuns doar să mă uit la ei și le găseam însemnul. Se prea poate s-o fi speriat de moarte pe Vonetta când am vorbit prima oară cu ea folosind această legătură aparte.

Am ajuns pe creastă la căderea nopții, iar ceața... era diferită. Pe solul acoperit de mușchi se vedeau doar aburi subțiri, în loc de pâcla

groasă ce ascundea copacii și pantele abrupte.

– Cred că e din pricina ta, a spus Casteel în timp ce Setti înainta în grabă. Mi-ai spus că ți s-a părut că ceața reacționează la prezența ta. Aveai dreptate. Probabil ți-a recunoscut sângele.

L-am căutat cu privirea pe Kieran în întuneric, sperând că se afla destul de aproape cât să audă că avusesem dreptate în legătură cu pâcla atunci când trecuserăm prima oară prin ea.

Întrucât pâcla nu ne încetinea, am reușit să ne continuăm drumul toată noaptea, ajungând mai departe decât ne-am fi așteptat pe când lumina cenușie a început să pătrundă printre frunze.

Mușchii picioarelor mă dureau când am ieșit din munții Skotos, urmând-o pe Vonetta prin vale. Nu-mi închipuiam cum de vârcolacii și Setti aveau puterea de-a continua. Nu-mi dădeam seama nici cum de Casteel nu-și slăbise strânsoarea nici măcar o clipă în timpul călătoriei. Strânsoarea lui și neliniștea ce mă încerca la gândul că aveam să-mi văd curând fratele erau singurele lucruri care mă mai țineau dreaptă.

Am ajuns în Capul Spessa cu câteva ore înainte de căderea nopții. Am trecut prin pădurea deasă de lângă zidul de est și am intrat în oraș printr-o poartă ascunsă, necunoscută celor campați lângă zidul de nord.

Pe când soarele ne-a urmat de-a lungul curții, stomacul a început să mi se strângă și să mă roadă din cauza neliniștii. Coulton a ieșit agale din grajduri, trecându-și o batistă albă peste capul spân. Vârcolacul mai vârstnic ne-a zâmbit forțat, apucând căpăstrul lui Setti.

– Mi-aș fi dorit să ne vedem în împrejurări mai bune.

– Și eu, a admis Casteel, iar eu am văzut câțiva gardieni în negru printre ceilalți de pe zid.

Cei care încercau să-și facă din Capul Spessa căminul lor se aflau pe zid.

Coulton și-a îndesat batista în buzunarul de la spate și mi-a întins mâna ca să mă ajute să cobor. L-am prins de mână și am văzut că nările i-au fremătat ușor.

– Acum, știu de ce m-ai curentat, a spus el, mijind ochii spre mine. *Meyaah Liessa*.

– Cum de-ai știut? am întrebat în timp ce m-a ajutat să cobor.

Nu apucaserăm să vorbim despre asta cu Vonetta.

– Cu toții am simțit ceva cu câteva zile în urmă, ne-a explicat el în timp ce Casteel a descălecat. E greu de explicat, însă a fost ca un val de recunoaștere. Nici unul dintre noi n-a știut întocmai despre ce era vorba, însă acum, că te-am văzut, știu. E logic, a spus el, de parcă nu l-ar fi șocat sau impresionat câtuși de puțin faptul că eram o zeitate.

Mi-a cam plăcut asta.

– Apropo, nu trebuie să-mi spui așa.

– Știu, a zis Coulton rânjind, și am avut senzația că avea să continue să-mi spună așa. Îl ții în frâu pe Prințul nostru?

– Îmi dau silința. I-am zâmbit și m-am îndreptat spre capul lui Setti, cu picioarele slăbite după o călătorie atât de lungă.

Vârcolacul a chicotit, iar eu l-am mângâiat pe Setti pe nări.

– Îmi închipui că-ți ocupă tot timpul.

– Mă simt jignit, a zis Casteel, trecându-și mâna prin părul ciufulit și aruncând o privire spre zid. Cum vă descurcați cu oaspeții neașteptați?

– Suntem agitați, însă bine și pregătiți, a răspuns Coulton, iar eu mi-am încolăcit degetele în coama lui Setti. După ce mă îngrijesc de Setti, să vă trimit de mâncare în odăi?

– Ar fi bine, a spus Casteel, punându-și desaga peste umăr, în timp ce vârcolacii osteniți au intrat în curte, mulți dintre ei gâfâind, chiar și Delano.

M-a cuprins îngrijorarea când am văzut-o pe Vonetta trântindu-se cu burta pe pământ; blana-i cafenie era la fel ca a fratelui ei. Jasper se afla lângă ea și privea prin curte, corpul lui mare fiind ușor cocoșat. M-am uitat după Kieran și l-am văzut înghiontind un vârcolac mai mic cu blana de un cafeniu-închis. Mi-am deschis simțurile și m-am concentrat asupra lui. M-a încercat o senzație nisipoasă de epuizare. Am căutat mai adânc, în timp ce pieptul îmi vibra, până am găsit acea cărare individuală. Am simțit prin acea coardă... ape calde, unduitoare. Vârcolacul cafeniu era Lyra. Mi-am îndreptat atenția spre Kieran, căutând până am simțit izul slab de cedru. Neștiind dacă avea să funcționeze, am urmat legătura aceea individuală, gândurile mele croindu-și drum prin ea.

„Sunteți bine?”

Kieran și-a întors brusc capul spre mine, în timp ce Coulton îl ducea pe Setti cel istovit spre grajduri, unde speram că aveau să-l copleșească cu morcovi și cu fân proaspăt. A trecut o clipă, și apoi am auzit susurul vocii lui Kieran.

„Suntem obosiți, dar bine."

M-am înfiorat, tulburată de faptul că-i *simțeam* cuvintele.

„Vă veți odihni cu toții", i-am spus eu. Nu era o întrebare, ci mai degrabă o poruncă. Presimțeam că altfel aveau să rămână cu toții de veghe, deoarece Ascendenții se aflau atât de aproape.

„Așa vom face."

L-am simțit retrăgându-se preț de o clipă, după care i-am simțit din nou gândurile.

„Meyaah Liessa."

Am mijit ochii.

– Vorbești cumva cu unul dintre vârcolaci? a întrebat Casteel și m-a cuprins cu brațul pe după umeri, urmându-mi privirea spre locul în care Kieran o îmbrâncea jucăuș pe Lyra.

– Am vorbit. L-am lăsat să mă conducă spre partea de est a fortăreței. Am vrut să mă asigur că se vor odihni și că nu vor rămâne de veghe.

M-a strâns de umăr în timp ce treceam pe sub palierul acoperit, pe lângă mai multe încăperi închise.

– Sunt foarte invidios că ai această abilitate.

– Nu ești îngrijorat că am putea vorbi despre tine fără ca tu să știi? l-am tachinat eu pe când ne-am apropiat de terasa din capăt.

Era așa cum mi-o aminteam, cu șezlongul și scaunele joase primitoare.

– De ce-aș fi? Casteel a deschis ușa, unde ne-a întâmpinat mirosul de lămâie și vanilie. Sunt convins că ai de spus doar lucruri uimitoare despre mine.

Am râs când l-am auzit.

– Încrederea ta este o abilitate de invidiat.

A pufnit și a închis ușa în spatele nostru.

– Ar trebui să te odihnești până vine mâncarea.

– Nu mă pot odihni. Am străbătut zona de zi cunoscută, închipuindu-mi-l cu ușurință pe Alastir șezând pe canapea. M-am oprit la intrarea în dormitor și, preț de-o clipă, mi-am amintit de noaptea ce părea să fi fost cu o veșnicie în urmă, când eu și Casteel încetaserăm să ne mai prefacem.

– Nu cred că pot mânca.

– Ar trebui să încerci, a zis Casteel din spatele meu.

– Ba *tu* ar trebui să încerci, am bombănit eu.

– Așa aș face, dar nu pot fără tine, a spus el. Însă, de vreme ce nici unul din noi nu se va odihni chiar acum, am putea să vorbim despre seara aceasta.

M-am întors cu fața spre el. Își dădea jos cizmele.

– Bine. Despre ce vrei să vorbești?

A ridicat dintr-o sprânceană și și-a așezat cizmele lângă unul dintre scaune.

– Trebuie să avem grijă ce i se va spune fratelui tău. Evident, sunt șanse mari să știe despre sângele tău, dar s-ar putea să nu știe și cum ți s-au schimbat darurile. N-ar trebui să-i spunem despre asta. Cu cât știu mai puține despre noi, cu atât mai bine. Ne oferă un avantaj.

M-am așezat pe marginea scaunului, dându-mi încet jos cizmele.

– E logic. Și tocmai de aceea mi s-a făcut puțin greață. Și dacă Ian... dacă e așa cum mi-l amintesc?

– Chiar și atunci, nu vrem să le dăm vreo informație pe care nu o știu deja. A tăcut o clipă, cât și-a desfăcut sabia din partea stângă, apoi pe cea din dreapta și le-a așezat pe un scrin vechi de lemn. Sper că e așa cum ți-l amintești, însă, chiar și-așa, trebuie să ții minte că se află aici în numele Coroanei de Sânge.

– N-aș putea uita asta. Mi-am smucit șosetele, lăsându-le făcute ghemotoc lângă cizme, în timp ce Casteel și le atârnase pe ale lui peste cizme.

M-a privit preț de câteva secunde.

– Se poate ca mama și tata să fi avut dreptate: poate fi o capcană.

M-am ridicat și am început să mă plimb încolo și încoace prin fața ușilor dinspre terasă.

– Știu, însă nu schimbă faptul că fratele meu e aici.

– Dar ar trebui, Poppy, a ripostat el. Ascendenții te vor și știu întocmai cum să te ademenească.

– Chiar trebuie să mă repet? am răbufnit eu și am trecut pe lângă el îndreptându-mă spre camera de zi.

M-a urmat.

– *Știu* că ar putea fi o capcană, însă, așa cum am spus, fratele meu e aici. M-am răsucit pe călcâie, îndreptându-mă cu pași apăsați înapoi spre dormitor. Are un mesaj de la Coroana de Sânge. Ne vom vedea cu el, și, dacă vei încerca să mă oprești acum, după ce-am parcurs atâta amar de drum, vei fi foarte dezamăgit.

– Nu încerc să te opresc.

– Atunci, ce vrei să spui? l-am întrebat eu.

– Vrei să te uiți la mine și să mă asculți?

Mi-am îndreptat brusc privirea spre el.

– Mă uit la tine chiar acum. Ce e?

M-a privit cu ochii aurii învăpăiați.

– Însă mă asculți?

– Din păcate, am ripostat eu.

– Cam nepoliticos din partea ta, dar nu voi băga de seamă. Și-a înclinat capul, și un mușchi i-a zvâcnit de-a lungul maxilarului. Știi că ceea ce facem e riscant.

– Sigur că știu. Nu sunt neghioabă.

A ridicat din sprâncene.

– Nu ești?

Am mijit ochii.

– Înțeleg riscurile, Casteel. Așa cum le-ai înțeles și tu când te-ai hotărât să te dai drept gardian muritor.

– E cu totul altceva.

– Pe bune? Serios? Ai fi putut fi descoperit și prins în orice clipă. Și apoi ce s-ar fi întâmplat? am ripostat eu. Însă ai făcut-o oricum pentru fratele tău.

– Bine. Ai dreptate. S-a apropiat de mine, cu privirea-i chihlimbarie clocotind. Am fost dispus să-mi risc viața...

– Jur pe toți zeii că, dacă-mi zici că nu mă vei lăsa să-mi asum aceleași riscuri, te voi răni, l-am avertizat eu.

A zâmbit strâmb.

– Dacă asta e o amenințare, e preferata mea.

– Nu o voi face într-un fel care să-ți placă. M-am uitat drept spre vintrea lui. Crede-mă! M-am întors cu spatele la el și am făcut un

pas în față. Fără vreun avertisment, m-am trezit cu el în fața mea. Am sărit în spate. La naiba! Urăsc când faci asta.

– Știi că te voi lăsa mereu să te aperi singură... Să apuci sabia sau arcul și să lupți, a zis el înaintând.

Am rămas pe loc.

– Însă nu te voi lăsa nici să calci într-o capcană, cu brațele deschise.

– Și, dacă e o capcană, chiar crezi că mă voi da pur și simplu învinsă și voi spune „Gata! M-ați prins!”? l-am provocat eu. Ai spus-o chiar tu. Pot să mă apăr singură. Nu voi lăsa ca nimeni să te prindă sau să mă prindă, și, ținând cont de ceea ce pot face, sunt încrezătoare că mă pot ocupa de asta.

– Nu cu mult timp în urmă, ai șovăit să-ți folosești puterile, mi-a amintit el. Te-ai răzgândit cumva?

– Da. Și chiar mă răzgândisem. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să mă asigur că eu și cei dragi mie nu vom fi luați de Ascendenți.

– Este o ușurare să te aud spunând asta, a recunoscut el.

– Ei bine, mă bucur că te simți ușurat. Dacă nu încerci să mă oprești, atunci de ce mai vorbim despre asta?

– Încerc doar să-ți spun să aștepți până când suntem convinși că este sigur pentru tine...

– Nu. Am fluturat din mână, întrerupându-l. Nu se va întâmpla așa ceva. Nu voi aștepta. Tu ai face-o, dacă ar fi fratele tău? l-am întrebat eu. Riscurile acelea ar cântări mai mult ca nevoia ta de-a merge la el și ai aștepta?

Și-a lăsat capul pe spate și a tras scurt aer în piept. A trecut o clipă îndelungată de tăcere.

– Nu, riscurile acelea nu ar cântări mai greu decât nevoia mea.

– Atunci, de ce încerci să mă oprești? Chiar nu înțelegeam de ce se purta așa. Tu ar trebui să mă înțelegi cel mai bine.

– Chiar înțeleg. M-a prins de umeri. Un schimb de energie statică a avut loc când m-a atins. Ți-am spus că aveam convingerea că Ian devenise un Ascendent, însă, în adâncul sufletului, n-ai acceptat asta, iar eu am înțeles de ce. Aveai nevoie să crezi că încă exista o șansă să fie muritor sau ca tine.

Am tras aer în piept, simțindu-l înțepător. Nu puteam nega nimic din ce spusese.

– Ce legătură are asta?

– Când ai aflat că a devenit Ascendent, te-ai înfuriat atât de tare, încât nu ți-ai mai putut controla emoțiile. Ai început să strălucești și să-i chemi pe vârcolaci la tine, a spus el și și-a coborât capul, ca să ne putem privi în ochi. Ți-au simțit furia, și nu știu dacă ți-ai dat sau nu seama, dar sunt destul de convins că, dacă le-ai fi poruncit să atace, ar fi făcut-o fără ezitare.

Îmi dădusem seama.

– Și, deși nu-mi place să recunosc că e o abilitate impresionantă, mă tem și de ce se va întâmpla când îl vei vedea pe Ian și nu-l vei mai recunoaște, mi-a spus el, și inima mi-a stat în loc. Și nu mi-e teamă de furia ta sau de ceea ce faci cu puterea pe care o ai în tine. Nu mă tem deloc de asta. Mi-e teamă însă de ceea ce îți va face *ție*, când vei conștientiza că fratele tău nu mai există.

Am tras aer în piept, tremurător, și am închis ochii. Îngrijorarea lui m-a încălzit, căci avea un motiv atât de frumos.

– Ești cu adevărat pregătită pentru asta? m-a întrebat el, atingându-mi obrajii. Ești cu adevărat pregătită să faci tot ce crezi că trebuie făcut dacă afli că s-a transformat în ceva de nerecunoscut?

Încă mă durea când respiram, și mi-am pus mâinile pe pieptul lui, simțindu-i bătăile puternice ale inimii sub palmă. Mi-am ridicat privirea și-am văzut particulele acelea chihlimbarii.

– Știi că sper să descopăr că a mai rămas ceva din el, însă știu că trebuie să fiu pregătită pentru ce voi găsi. Trebuie să fiu pregătită în caz că n-a mai rămas nimic din Ian.

Casteel și-a trecut ușor degetele mari peste pielea mea.

– Și dacă nu ești pregătită când va trebui să-l eliberezi de acest blestem?

– Sunt pregătită să îndur orice durere va urma după ce-mi voi ajuta fratele să-și găsească pacea, i-am spus eu.

S-a cutremurat ușor.

– Trebuie să-mi văd fratele.

– Știu și îți jur că nu te voi împiedica! Nu despre asta e vorba. Da, sunt îngrijorat că ar putea fi o capcană. Cum ziceam, știu întocmai cum să te ademenească. Însă nici vorbă să te împiedic să-l vezi pe Ian. Vreau doar... să evit să simți acea durere, dacă am cum. Speram... A clătinat din cap. Nu știu… Că nu va trebui să ai de-a face și cu asta, pe lângă toate celelalte, a spus el. Dar ar fi trebuit să știu mai bine. Viața nu așteaptă să rezolvi o enigmă înainte de-a ți-o azvârli în cârcă pe următoarea.

– Deși ar fi drăguț dacă ar face-o, am zis eu, respirând apăsat. Mă voi descurca, orice s-ar întâmpla.

Casteel și-a atins fruntea de a mea.

– Însă nu știi cât de apăsătoare e o astfel de durere. Eu însă știu, a șoptit el. Știu cum e să ucizi pe cineva pe care l-ai iubit și respectat cândva. Durerea nu te părăsește niciodată.

Știind că se referea la Shea, m-am împotrivit imboldului de a-i alina durerea.

– Dar se estompează, nu-i așa?

– S-a estompat. Câte puțin în fiecare an și chiar mai mult de-atât de când te-am găsit, a spus el. Și nu te mint.

Mi-am încovoiat degetele în cămașa lui.

– Și se va estompa și în cazul meu, pentru că te am pe tine.

A înghițit în sec și apoi m-a tras la pieptul lui, îmbrățișându-mă.

– Știu că e egoist din partea mea că nu vreau să înduri o astfel de durere.

– Este unul dintre motivele pentru care te iubesc.

Mi-am ridicat gura spre a lui, pentru că nu era de ajuns doar s-o rostesc.

Iar sărutul acela de recunoștință și afecțiune s-a preschimbat rapid în ceva mai intens, mai provocator. Sărutul a scăpat curând de sub control sau poate că așa stăteau lucrurile în cazul săruturilor: nu puteau fi controlate.

N-am știut cum a reușit să mă dezbrace atât de repede, însă eram cu desăvârșire goală, iar eu abia de reușisem să-i trag cămașa peste cap. Eram prinsă ca într-o capcană, cu spatele la perete, cu partea din față lipită de el. Aproape că mi s-au scurtcircuitat simțurile când l-am simțit cald și tare.

Și-a trecut colțul peste lateralul gâtului meu și și-a plimbat mâinile în jos, oprindu-se cu una pe sânul meu, iar pe cealaltă trecându-și-o printre sâni, zăbovind asupra locului în care mă străpunsese săgeata. Locul nu se mai zărea deloc acum, însă știam că nu avea să uite niciodată întocmai unde se aflase rana. Și-a coborât apoi mâna peste abdomenul meu moale, peste cicatrice, între coapsele mele. Și-a răsfirat degetele, trecându-și buricele degetelor peste miezul meu, făcându-mă să tresar.

– Știi ce-am poftit? M-a sărutat scurt, mistuitor, în timp ce-mi tachina cu cealaltă mână sfârcul. Poppy?

Am înghițit în sec și i-am simțit părul gâdilându-mă pe obraz.

– Ce e?

– Mă asculți? M-a mușcat ușor de gât. M-am cutremurat când mi-a spus: Sau nu ești în stare să asculți?

– Absolut. Întreaga-mi ființă s-a concentrat asupra felului în care și-a încovoiat degetele peste sfârcul meu, asupra felului în care cu cealaltă mână mă mângâia agale între coapse. Sunt absolut în stare să… Am icnit și m-am prins de umerii lui când m-a pătruns cu un deget. Să… ascult, m-am bâlbâit eu.

A chicotit cu gura lipită de gâtul meu și m-a pătruns lent cu degetul, iar și iar, până mi s-a tăiat răsuflarea.

– Deci? Știi ce poftesc?

Sinceră să fiu, mă uimea de-a dreptul cât de repede reușea să-mi distragă atenția. Am simțit vârtejuri de plăcere, adânc în mine.

– Ce?

– Dulceața supremă, a șoptit el cu buzele lipite de ale mele, crescând ritmul și plecându-și capul. Aș putea trăi doar cu gustul tău. Jur că aș putea!

Mi-a crescut pulsul când i-am auzit jurământul decadent. Și-a ridicat capul și m-a pătruns cu un al doilea deget, iar ochii i-au devenit strălucitori și plini de promisiuni păcătoase. M-a privit, sorbind fiecare icnet ușor, fiecare fluturare a genelor, în timp ce mă pătrundea cu degetele, privindu-mă drept în ochi, neîngăduindu-mi să-mi mut privirea dinspre el, să scap de iureșul de sentimente înnebunitoare pe care le crea.

Nu că aș fi vrut s-o fac vreodată.

În obrazul drept i-a apărut o gropiță, și și-a trecut degetul mare peste partea mea sensibilă, iar ochii i-au strălucit când am icnit ascuțit. A început să traseze agale un cerc în jurul mugurului încordat, aproape atingându-l, însă depărtându-se de fiecare dată de el fără să o facă.

– Cas, am zis eu gâfâind.

– Îmi place cum o spui. Particulele aurii din ochii lui au scânteiat, învolburându-se. Îmi place cum arăți în clipa asta.

– Știu.

Mi-am împins șoldurile în față, dar el s-a apăsat în mine.

– Stai locului, mi-a poruncit el pe un ton țâfnos. Și-a trecut din nou degetul mare prin jurul mugurului, ademenitor de aproape. N-am terminat cu privitul. Știi cât ești de frumoasă? Ți-am spus astăzi cât ești de frumoasă? m-a întrebat, și eram aproape convinsă că-mi

spusese. Cât de uluitoare ești? Cu obrajii îmbujorați și cu buzele umflate? *Frumoasă*.

Cum să nu mă simt așa când *simțeam* că el chiar credea ce spunea? Aveam impresia că ardeam pe dinăuntru, că luasem foc. Mi-am trecut mâinile peste pieptul lui. Uluită de felul în care-i simțeam inima bătându-i nebunește sub palma mea, m-am întins spre el, trecându-mi buzele peste ale lui. El s-a lăsat spre mine și m-a sărutat, în timp ce-i simțeam mădularul tare pe șold.

– Trebuie să fac ceva cu pofta asta, mi-a zis el – și a fost singurul avertisment de care am avut parte.

A îngenuncheat înainte să apuc să protestez pentru că-și retrăsese mâna dintre picioarele mele.

– Aș putea sta o veșnicie în genunchi în fața ta, mi-a jurat el, cu ochii ca două nestemate din chihlimbar.

– Ar fi dureros.

Casteel și-a apăsat degetul mare peste mănunchiul de nervi, și-am țipat, arcuindu-mi șoldurile înspre mâna lui.

– Niciodată.

M-a sărutat, făcând ceva de-a dreptul imoral cu limba. Am țipat, căci atacul lui senzual mă adusese chiar pe muchie. Mi-am arcuit spatele cât de mult mi-a îngăduit s-o fac.

Îmi doream mai mult.

Și voiam să ne simțim bine amândoi, nu doar eu.

Poate din cauza tuturor lucrurilor care se întâmplaseră și a celor cu care se putea să mă confrunt curând. Poate din pricina căldurii gurii lui. Sau poate pur și simplu pentru că *aveam nevoie* de el, *aveam*

nevoie să ne aducem amândoi aminte că, oricum s-ar fi sfârșit noaptea cu pricina, eram în viață și eram aici, împreună. Și nimic n-ar fi putut schimba vreodată asta.

Se poate ca toate acele motive să-mi fi mânat acțiunile; să-mi fi dat puterea de-a prelua controlul asupra dorințelor mele, asupra situației și asupra lui Casteel și să-i demonstrez că-i puteam face față când era calm și când se dezlănțuia deopotrivă, când se purta afectuos, dar și când se purta indecent.

M-am desprins de perete și l-am prins de ceafă. Nu știam dacă-l surprinsesem sau dacă fusesem mai puternică decât el. Nici nu avea importanță. L-am ținut bine și l-am îmboldit să se ridice, apropiindu-i gura de-a mea. I-am simțit aroma pe buze. A mea și a noastră. Mi-am vârât mâna în pantalonii lui, i-am desfăcut în timp ce l-am împins în spate și l-am ajutat să-i dea jos. Când s-a lovit cu picioarele de pat, l-am împins.

Casteel s-a ridicat în șezut și s-a holbat la mine, mirat.

– Poppy, a zis el șuierat.

Mi-am pus mâinile pe umerii lui și genunchii de-o parte și de cealaltă a coapselor.

– Te doresc, Casteel.

S-a cutremurat.

– Sunt al tău. Sunt al tău pe veci.

S-a foit sub mine. Era într-adevăr al meu. M-am lăsat pe el, și mi s-a tăiat răsuflarea când am devenit un singur trup.

Mi-a zvâcnit inima în piept și mi-am încolăcit brațul pe după gâtul lui, mi-am înfipt degetele în părul lui și mi-am lipit fruntea de a lui,

apucându-l de braț cu cealaltă mână. Am început să mă mișc, legănându-mă lent. Am icnit când pieptul mi s-a umplut de o căldură ce mi s-a adunat între coapse, ca o durere intensă, incandescentă. I-am poruncit în șoaptă, cu buzele lipite de ale lui:

– Dovedește-o! Dovedește că ești al meu!

N-a ezitat câtuși de puțin. M-a sărutat apăsat, cu o intensitate uluitoare, ce m-a lăsat fără glas. Tot corpul mi s-a încordat când m-am ridicat și apoi am coborât la loc, sorbindu-i buzele cu același nesaț cu care le sorbea și el pe ale mele. Părul rar și aspru de pe pieptul lui mi-a tachinat sfârcurile dureroase în timp ce l-am călărit.

– Al tău. În ochi i-a strălucit dorința intensă. Acum. Pentru totdeauna. Mereu.

L-am apucat mai strâns de păr. Cu fiecare unduire a șoldurilor, ajungea la acel punct dinlăuntrul meu, cel care îmi trimitea valuri de plăcere în toate membrele. M-am mișcat mai repede, gemând, aplecându-mă spre el. M-am cutremurat și i-am dat drumul la braț, trecându-mi mâna peste pieptul lui. Sângele a început să-mi clocotească cu sălbăticie în vene, iar fricțiunea cu mădularul lui a aprins un foc în mine. L-am sărutat cu nesaț, sugându-i buza, limba. M-a apucat cu mâinile de șolduri și le-a ridicat pe ale lui, mișcându-se în ritm cu mine.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, a zis el, răsuflând tot mai sacadat, că avea să-ți placă la nebunie asta.

– Îmi place… Pur și simplu, îmi place foarte mult, am șoptit eu. Cu tine.

Și-a mutat mâinile pe dosul meu, cuprinzându-mi fesele și mișcându-mă mai ferm.

– Da, îți place. M-a strâns, ținându-mă bine, până am ajuns uniți cu desăvârșire. Promite-mi!

Toată încordarea pe care o simțeam înlăuntrul meu s-a încolăcit strâns. Am încercat să mă ridic, însă m-a țintuit locului.

– Orice, am zis eu cu o voce răgușită, înfigându-mi unghiile în pielea lui. Orice, Cas.

– Dacă Ian a devenit ce te temi că a ajuns și crezi că nu-i poți oferi pace în siguranță…, a început el, și inima ce-mi bătea oricum năvalnic mi s-a poticnit în piept. Și-a trecut mâna peste spatele meu și și-a strâns degetele pumn în părul meu. Mi-a apropiat capul de al lui. Promite-mi că, dacă va fi prea riscant, nu vei încerca s-o faci! Că vei aștepta până o vei putea face în siguranță. Promite-mi!

Cuvintele mi s-au revărsat de pe buze.

– Promit!

Casteel s-a mișcat repede, ridicându-mă din poala lui și întinzându-mă pe burtă. Înainte să apuc să răsuflu, m-a pătruns adânc, cu putere. Spatele mi s-a arcuit, și mi-am dat capul pe spate, țipându-i răgușit numele. S-a afundat în mine, frecându-și șoldurile de dosul meu.

Am țipat fără să vreau ceva ce m-a făcut să mă îmbujorez.

– Mai tare.

– Mai tare?

– Da. M-am încovoiat în spate și l-am prins de șolduri. Te rog!

– Fir-ar! a mârâit el, și l-am simțit pătrunzându-mă adânc. Te iubesc!

N-aveam cum să-i răspund la fel. M-a cuprins cu brațul chiar pe sub sâni. I-am simțit pieptul pe spatele meu. Își susținea greutatea în brațul proptit lângă capul meu. Apoi mi-a dat ce-mi doream, împungându-se în mine… *tare*.

S-a avântat în mine neostenit. Am devenit ca două flăcări îngemănate, strălucitoare și de necontrolat, pierdute în foc. Frenezia din sângele și din trupurile noastre era o nebunie binevenită și nu se rezuma la sex și la plăcere, ci avea de-a face cu faptul că ne dăruiam unul altuia și luam unul de la celălalt, cu faptul că ne aruncam și ne dezlănțuiam împreună, duși de valuri tremurătoare de plăcere unduitoare.

Însă, atunci când zvâcnirile s-au domolit și ne-am întins pe o parte, promisiunea pe care i-o făcusem s-a întors ca o fantasmă răzbunătoare, prevenindu-mă că s-ar putea să nu reușesc să mi-o țin.

Pe când ultimele dâre de lumină au străbătut podeaua, ne-am îmbrăcat cu tunicile negre de rezervă pe care le împachetasem. Am reușit până la urmă să mănânc puțin din puiul copt care ne fusese adus în odaie și am apucat să ne înviorăm puțin. Mi-am împletit părul lent, fără grabă.

La scurt timp după aceea, a venit Vonetta, cu chipul ei izbitor încordat.

– Au sosit.

Capitolul treizeci și doi

– Sunt doar o trăsură și patru gardieni, ne-a spus Vonetta pe când străbăteam curtea, trecând pe lângă locul în care eu și Casteel îngenuncheaserăm și ne rostiserăm jurămintele. Cozile împletite îi erau prinse într-un coc strâns, și își ținea mâna pe sabia scurtă de aur din dreptul șoldului. Ceilalți Ascendenți au rămas în spate.

– Sunt cavaleri regali? a întrebat Casteel.

Vonetta a încuviințat din cap, în timp ce o briză a întețit flăcările torțelor aprinse aflate de-a lungul zidului.

M-am uitat spre gardienii de pe zid și am zărit în lumina lunii cosița blondă și groasă. Nova era acolo, cu două săbii în mână. Lângă ea, o altă femeie-gardian ținea un arc la îndemână.

– Fratele meu?

– Nu a fost văzut, însă credem că se află în trăsură.

Aveam impresia că stomacul avea să mă roadă din nou, neostenit, însă m-am forțat să-mi păstrez cumpătul. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să încep să strălucesc.

Pe când ne-am apropiat de porți, am văzut mai mulți bărbați înarmați cu săbii și arbalete. I-am recunoscut printre ei pe câțiva pe care îi ajutasem după asediu. Au făcut o plecăciune când ne-am apropiat. Kieran și Delano au ieșit cu pași apăsați din umbre, în înfățișarea lor de vârcolac.

– Ați reușit să vă odihniți cu toții? am întrebat-o pe Vonetta.

A încuviințat din cap. Atunci, i-am zărit pe tatăl ei și pe alți câțiva vârcolaci.

– Da. Sper că și voi doi.

Casteel a zâmbit aproape imperceptibil, și am sperat că Vonetta n-a observat.

– Îmi pare rău pentru toate astea, i-am zis eu. Oamenii din Capul Spessa chiar n-aveau nevoie de așa ceva.

– Nu e vina ta, Alteță, a spus ea.

– Poppy, am corectat-o eu. Suntem… prietene, nu-i așa? M-am îmbujorat de la gât în sus. Adică, ți-am purtat rochia la nuntă și… M-am oprit, sentimente vechi de nesiguranță ițindu-și capetele ticăloase. Vonetta fusese foarte amabilă și primitoare cu mine, însă era prietena lui Casteel și mă cunoscuse pe când urma să devin Prințesă. Și acum, că eram *Liessa* lor? Parcă se repeta povestea cu Tawny, și m-am simțit și mai nesăbuită. Căci chiar nu era momentul pentru așa ceva. Nu mă băga în seamă. Nici măcar nu știu de ce-mi stă gândul la asta când dincolo de poartă ne așteaptă Ascendenții.

– Cred că se numește evitare, a murmurat Casteel.

L-am avertizat din priviri, și i-a apărut o gropiță.

– Suntem prietene, a spus Vonetta rânjind. Cel puțin, eu așa am crezut. Așa că mă bucur să aflu că și tu crezi asta, pentru că zău de n-ar fi fost stânjenitor altminteri.

M-a străbătut un val de ușurare.

– Cred că e deja stânjenitor. Cel puțin, pentru mine, am spus eu, simțind amuzament dinspre locul în care aștepta Kieran.

Ticălosul!

– Nu-ți face griji în privința asta. S-a întins spre mine și m-a strâns de mână. N-a dat nici un semn c-ar fi simțit descărcarea statică. Și să nu-ți ceri scuze pentru ceea ce este pe cale să se-ntâmple în seara asta. Cu toții știm riscurile posibile. Ascendenții puteau veni oricând. Suntem pregătiți.

Având în vedere cât de repede se adunaseră înainte ca Ascendenții să încerce să ocupe Capul Spessa împreună cu ducesa, era limpede că erau, într-adevăr, pregătiți.

Nova coborâse de pe zid și ni s-a alăturat. Femeia-gardian cu părul blond și-a pus pumnul în dreptul inimii și a făcut o plecăciune, luna licărind din banderola de aur pe care o purta pe braț.

– Care-i planul?

Casteel m-a privit. N-am spus nimic, deoarece credeam că voia să afle un plan mai amănunțit decât încercarea mea de a-mi păstra cumpătul.

– Kieran și Delano vor veni cu noi, a hotărât Casteel. Netta, știu că mânuiești foarte bine sabia, așa că vreau să vii și tu. Și tu, Nova.

Ambele femei au încuviințat din cap, apoi Nova a spus:

– Avem arcași pe zid și mai mulți vârcolaci în spatele porții, ascunși în pădure.

– Perfect, a răspuns Casteel, iar eu am dat să spun ceva, însă m-am oprit. Casteel a observat. Ce este?

– Eu... sunt doar curioasă de ce i-ai ales doar pe Kieran și pe Delano în înfățișarea lor de vârcolaci și pe Vonetta și Nova, am recunoscut eu, privindu-le îmbujorată pe cele două femei. Nu că m-aș îndoi de iscusința voastră. Știu sigur că sunteți foarte pricepute,

așa că vă rog să nu considerați întrebarea mea drept o dovadă de îndoială. Vreau doar să înțeleg strategia.

Și acesta era adevărul. Voiam să știu de ce s-ar apropia de Ascendenți fără să fie de față toți vârcolacii și toți soldații înarmați pe care-i aveam.

– Din două motive, a explicat Casteel, iar eu mi-am deschis repede simțurile, simțindu-mă ușurată când nu am perceput furie sau iritare din partea Novei și a Vonettei. Nu trebuie să știe cât suntem de organizați. Cu cât văd mai puține, cu atât mai bine. Așa vom putea să-i luăm prin surprindere, la nevoie.

Am încuviințat din cap.

– E logic.

– Și, cum bine știi, nici Ascendenții, nici oamenii din Solis nu se așteaptă ca femeile să fie la fel de pricepute ca bărbații în luptă, a continuat el. E un lucru atât de înrădăcinat în firea lor, încât până și cei care au auzit despre iscusința femeilor în luptă nu le vor considera o amenințare.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

– Se vor înșela amarnic în privința asta.

– O greșeală de care avem de gând să profităm, a spus Nova, și am sperat că nu mă mai considera o posibilă distragere sau slăbiciune pentru Casteel.

– Îți mulțumesc că mi-ai explicat, am spus eu, reținând informațiile.

Casteel a încuviințat din cap.

– Ești pregătită?

Am tras aer în piept, superficial, și am încuviințat din cap, chiar dacă nu eram – pentru că trebuia să fiu.

– Da.

– Promisiunea ta. S-a apropiat de mine, aplecându-și bărbia spre mine. Să nu uiți de ea.

– N-am uitat, am șoptit eu, iar pumnalul din os de vârcolac de la coapsă mi s-a părut dintr-odată mai greu. Avea să-mi fie aproape imposibil să mă îndepărtez de Ian dacă devenise ceea ce mă temeam că devenise, neștiind când avea să se ivească din nou ocazia.

– Poți s-o faci, mi-a zis el. M-a sărutat pe frunte, apoi m-a luat de mână și s-a întors spre bărbații de la poartă. A încuviințat din cap, și porțile grele s-au deschis, cu scrâșnet de piatră pe piatră.

Făclii fuseseră aprinse pe ambele părți ale drumului, aruncând o strălucire sinistră peste trăsura stacojie fără ferestre ce aștepta, purtând pe lateral însemnul cu un cerc și o săgeată străbătând centrul. Emblema Regală.

Ian călătorea într-o trăsură folosită de Coroana de Sânge. Mi s-a făcut greață.

Lângă trăsură se aflau doi gardieni în armuri negre, cu pelerine de aceeași culoare aruncate peste umeri. Alți doi stăteau lângă ușa închisă, ținându-și strâns săbiile. Ținuta acestora din urmă avea un element nou. Coifurile lor erau împodobite cu creste din păr de cal ce străluceau roșii în lumina lunii. Partea de sus a fețelor le era acoperită de măști roșii cu despicături pentru ochi, ce le ascundeau identitatea. Mi-au amintit de măștile purtate în timpul Ritualului.

– Măștile, a șoptit Vonetta din spatele nostru, sunt o alegere interesantă.

– Ascendenții sunt teatrali în toate privințele, a zis Casteel, pe bună dreptate.

Îmi bubuia inima în piept, iar Casteel și-a întrepătruns degetele cu ale mele, și-am înaintat, însoțiți de Kieran și de Delano și flancați de Vonetta și de Nova.

Pietricele ne scârțâiau sub picioare. N-am simțit nimic dinspre cavalerii regali. Ne-am oprit la câțiva pași de trăsură. Întrucât făcuseră un jurământ al tăcerii, cavalerii nu vorbeau. Cel puțin, nu cei cu care aveam de-a face. Cei care veniseră la New Haven avuseseră multe de spus.

– Ne-ai chemat, a zis Casteel primul, pe un ton detașat, și-am răspuns.

A urmat un moment de tăcere, după care s-a auzit un răpăit ușor din interiorul trăsurii. Mi s-a tăiat răsuflarea când unul dintre cavaleri a deschis ușa.

Timpul a părut să încetinească în timp ce un braț învelit în mantie și-a făcut apariția din trăsură și o mână palidă a apucat ușa. Am avut impresia că mi-a stat inima în piept în timp ce o siluetă înaltă și zveltă a ieșit din trăsură. Pelerina neagră i s-a înfășurat în jurul picioarelor înveșmântate în pantaloni închiși la culoare. O cămașă albă se ițea de sub pliurile mantiei. Mi s-a tăiat respirația când silueta s-a întors spre mine, și mi-am ridicat privirea. Avea părul de un castaniu-roșiatic în lumina focului. O față frumoasă, ovală și un

maxilar fin. Buze pline care nu zâmbeau copilărește, așa cum îmi aminteam eu, ci acum erau strânse, formând o linie dreaptă.

Ian.

Zeilor mari, era fratele meu. Însă, în timp ce mi-am ridicat tot mai mult privirea spre chipul lui, i-am văzut ochii care își schimbaseră deseori culoarea de la căprui la verde în funcție de lumină și care acum erau negri ca smoala și goi.

Ochii unui Ascendent.

N-a spus nimic, ci s-a holbat la mine, cu o mină indescifrabilă, și o tăcere încordată s-a așternut între noi, ca o prăpastie tot mai largă.

Am simțit de parcă mi s-ar fi crăpat pieptul. Degetele mi-au amorțit, însă Casteel nu mi-a dat drumul la mână. M-a strâns mai tare, amintindu-mi că nu eram singură, că el era încrezător că puteam face asta, pentru că așa era. M-am forțat să trag aer în piept.

„Pot să fac asta."

Mi-am ridicat bărbia și m-am auzit vorbind.

– Ian.

Un mușchi din jurul gurii i-a zvâcnit, aproape ca un tresărit, și-a clipit.

– Poppy, a spus el. Și inima mi s-a sfâșiat din nou. Vocea îi era blândă și delicată ca aerul. Era vocea pe care mi-o aminteam. Colțurile buzelor i s-au ridicat, creionând un zâmbet ce aproape că mi se părea cunoscut. Am fost atât de îngrijorat!

Oare chiar fusese? Cu adevărat?

– Sunt bine, am spus eu, surprinsă că vocea îmi era atât de uniformă. Însă tu? Tu nu ești bine.

Și-a înclinat capul într-o parte.

– Ba sunt foarte bine, Poppy. Nu eu am fost răpit de Cel Întunecat și ținut prizonier...

– Nu sunt prizonieră, l-am întrerupt eu, săgetată de o furie incandescentă. Am lăsat-o să mă cuprindă pentru că era cu mult mai bună ca mâhnirea tot mai grea ce mă încerca. Sunt aici cu soțul meu, Prințul Casteel.

– Soț? a întrebat Ian cu vocea mai aspră, însă pe un ton forțat. Ascendenții puteau simți emoții puternice ca furie sau poftă, însă îngrijorare? Compasiune? Nu. A făcut un pas în față. Dacă e cumva o prefăcătorie, eu...

Un huruit de avertizare a răsunat din dreapta mea, și Kieran s-a înclinat în față. Ian s-a oprit, făcând ochii mari când l-a văzut pe vârcolacul cafeniu.

– Zeilor mari! a exclamat el, părând într-adevăr surprins... Poate chiar uluit. Chiar că sunt imenși.

Kieran a mârâit, dezvelindu-și colții, și trupul i s-a încordat. M-am concentrat asupra lui, deschizând acel canal... legătura noastră. *„E-n regulă."*

M-am temut că Kieran nu mă putea auzi și că avea să-l atace pe Ian, însă mârâitul a încetat.

– *Soția* mea se află aici din propria voință, a spus Casteel, pe un ton mai puțin detașat. Și, deși am acceptat ca această întâlnire să aibă loc, nu voi tolera insinuări privind legitimitatea căsătoriei noastre.

– Bineînțeles că nu. Ian și-a mutat privirea întunecată înapoi spre Prinț. Trăsăturile lui căpătaseră o asprime nouă. Ce speră Atlantia

să câștige din faptul că mi-a luat sora?

Un val de înțelegere m-a făcut să mă înfior când cavalerul din stânga lui Ian și-a întors capul spre el. M-a surprins că nu mi-a spus cum îmi ziceau toți ceilalți Ascendenți. Fecioara. Am simțit din nou o mică scânteie de speranță.

– Atlantia are multe de câștigat din asta, a răspuns Casteel. Însă eu am câștigat totul din această uniune.

Ian l-a privit încruntat. Apoi m-a privit pe mine și a făcut șovăielnic câtiva pași în față. Vârcolacii l-au lăsat.

– Vrei să cred că te-ai căsătorit de bunăvoie cu monstrul vinovat de moartea părinților noștri?

– M-am căsătorit bucuroasă cu Prințul, și știm amândoi că n-a avut de-a face cu moartea părinților noștri.

Ian a clătinat din cap, ridicând din sprâncene.

– Pot doar să-mi închipui ce ți s-a spus de-ai ajuns să iei partea dușmanilor, cei care se fac răspunzători de-o groază și o durere atât de mari. Nu-ți voi reproșa asta, a spus el. Nici coroana nu o va face. Regina și regele sunt foarte îngrijorați din pricina ta, și-am sperat nespus de mult că te vom elibera în Ținuturile Pustii.

– Nu am nevoie să fiu eliberată. Am zâmbit batjocoritor, lăsându-mă cuprinsă de furia care mă încerca. Sunt convinsă că sunt foarte îngrijorați că și-au pierdut punga cu sânge.

– Poppy, nu de-asta...

– Încetează! l-am întrerupt eu, eliberându-mi mâna din strânsoarea lui Casteel. Știu adevărul despre Ascendenți. Știu cum sunt creați Temuții și știu de ce-l țin prizonier pe prințul Malik și la

ce aveau de gând să mă folosească. Așa că hai să nu ne prefacem că nu știu adevărul. Că tu nu știi adevărul. Coroana de Sânge este rădăcina răului care năpăstuiește poporul din Solis. Reprezentanții ei sunt asupritorii, nu eroii.

A trecut o clipă, apoi Ian a zis:

– Cel rău e mereu eroul în poveștile lui, nu-i așa?

– Nu și-n aceasta, am ripostat eu.

După o clipă îndelungată de tăcere, mi-a spus:

– Aș vrea să vorbesc cu tine. Privirea întunecată i-a alunecat spre Casteel, care clocotea de furie lângă mine. Singuri.

– Nu se va-ntâmpla, am spus eu, și inima mi s-a mai frânt puțin.

– Pentru că n-ai încredere în mine? Un nerv i-a zvâcnit lângă gură. Sau pentru că Cel Întunecat nu-ți îngăduie?

Casteel a râs, întunecat și huruit.

– Nu-ți cunoști prea bine sora dacă ai impresia că ar putea s-o oprească cineva din a face ce vrea ea.

Tocmai asta era problema. Inima mi s-a mai frânt puțin. Ian mă știa doar ca sora lui mai mică și apoi ca Fecioara. Mă cunoștea doar de pe vremea când făceam ce mi se spunea. Și, zeilor mari, zău de nu voiam să mă cunoască acum... Să știe cum eram cu adevărat.

Însă, văzând răceala aceea inumană brăzdându-i trăsăturile, am știut că nu avea să se întâmple vreodată.

Îmi venea să plâng.

Am vrut să mă așez chiar acolo și să mă rup în mii de bucăți. N-ar fi schimbat ceea ce se afla în fața mea, însă m-aș fi simțit mai bine. Cel puțin pentru o vreme. Însă nu puteam face asta. Nu aici. Nu

prea curând. Așa că m-am gândit la mama lui Casteel și am făcut ceea ce făcuse ea în fața mea. Mi-am venit în fire, până când am mai simțit doar un firicel de mâhnire.

Odată convinsă că mă puteam stăpâni, am făcut un pas spre Ian.

– Ești fratele meu. Te voi iubi mereu. Mi s-a frânt vocea. Însă cu siguranță știi ce le fac copiilor dăruiți în timpul Ritualului. Nici vorbă să le slujească zeilor. Cum poți să accepți așa ceva? Ian pe care-l cunoșteam eu ar fi fost îngrozit să afle că sunt uciși copii, că oameni nevinovați sunt măcelăriți în somn, și toate astea pentru ca Ascendenții să se poată hrăni.

Ceva i-a pâlpâit pe chip, însă a dispărut prea repede ca să-mi dau seama dacă fusese real. Mina i-a devenit din nou neutră.

– Dar sunt un Ascendent, Poppy.

Am tras aer în piept, tremurat, și m-am crispat. Am simțit pe spate căldura emanată de corpul lui Casteel.

– Și Tawny? am întrebat eu cu voce răgușită.

– Tawny e în siguranță, a răspuns el pe un ton monoton. La fel și fratele Celui Întunecat. Amândoi sunt bine îngrijiți.

– Chiar vrei să credem asta? a întrebat Casteel, dându-și pe față furia.

– Nu trebuie să o faceți. Puteți vedea cu ochii voștri, a răspuns Ian, iar cuvintele lui s-au așternut peste mine ca o burniță. De aceea am venit.

Mi-am înăbușit un fior în timp ce scânteia de speranță s-a stins. Tonul lui nu mai avea nimic familiar, iar cuvintele lui însemnau

mai mult decât ceea ce se rostea efectiv. Nu venise pentru că fusese îngrijorat.

– Mesajul trimis de Coroana de Sânge? am reușit să îngân eu.

A încuviințat din cap.

– Adevărata regină a cerut o întrevedere cu Prințul și Prințesa Atlantiei.

Adevărata regină? Aproape că am râs. Am fost surprinsă când Casteel n-a făcut-o. I-am aruncat o privire. Trăsăturile-i frumoase i se înăspriseră.

– Ce amuzant! Și noi vrem să vorbim cu *falsa* regină.

– Atunci, se va bucura să audă că vă veți întâlni cu ea peste două săptămâni, ca să vorbiți despre viitor. La Scaunul Regal din Oak Ambler, ne-a spus Ian, făcând trimitere la un mic oraș-port situat chiar înainte de Ținuturile Pustii. Desigur, propunerea ei vine împreună cu promisiunea că nu va păți nimic rău nici unul dintre voi, în speranța că-i veți onora invitația și că veți lăsa în urmă armatele pe care le-ați strâns în nord.

Mi s-a pus un nod în stomac și am simțit ca un jet rece surpriza vârcolacilor și pe a lui Casteel. Cum de aflaseră?

– Da, a zis Ian zâmbind, și o părticică din mine a murit când i-am întrezărit colții de sus și de jos, regele și regina știu că ați strâns armata. Speră ca această întâlnire să împiedice vărsarea inutilă de sânge. S-a uitat înspre Vonetta. Ești mai mult decât bine-venită să li te alături.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă. Ian obișnuise să flirteze în tinerețe, însă nu era căsătorit acum? Pe de altă parte, abia de vorbise

despre soția lui, și nu văzusem niciodată un cuplu de Ascendenți care să aibă o relație plină de afecțiune.

– Mulțam, dar voi refuza, a răspuns Vonetta sec, iar eu am simțit că fratele ei era tot mai iritat.

– Ce păcat, a murmurat Ian. Sperasem să ne continuăm conversația.

– Eu nu, a șoptit ea, și m-am întrebat despre ce conversație era vorba.

– De ce-am avea încredere într-o astfel de propunere, în oricare din regate? Casteel înaintase în tăcere și ajunsese din nou în rând cu mine, lucru care i-a făcut pe cavaleri să înainteze la rândul lor.

Ian a ridicat o mână, oprindu-i.

– Deoarece Coroana de Sânge nu dorește să pornească un alt război, a răspuns el. Unul pe care sper că vă dați seama că nu-l veți câștiga.

– În privința asta, părerea noastră diferă, s-a răstit Casteel.

– Într-adevăr. Ian și-a plecat capul. Trebuie să știți însă și că, dacă veți veni cu gând rău, nu veți fi nimiciți doar voi, ci și Atlantia... începând cu Capul Spessa.

Mi s-a strâns gâtlejul de furie, și l-am prins pe Casteel de braț. S-a înfiorat ușor. Își plecase bărbia, și trăsăturile i se înăspriseră. L-am strâns de braț, iar el s-a uitat scurt spre mâna mea, ca și cum n-ar fi știut cine îl atinsese. A durat câteva secunde ca să-și domolească furia.

– Coroana de Sânge e cam încrezătoare, am spus eu, adoptând același ton nonșalant pe care-l avusese Casteel la început.

Ian m-a privit cu ochii întunecați.

– Ceea ce-mi dă de înțeles că regina nu știe cu adevărat ce armate se adună în nord.

Având în vedere că nu știam cum stăteau lucrurile de fapt, era doar o cacealma.

– Soră, mi-a spus Ian cu un glas mieros ce mi-a întors stomacul pe dos. Ai putea avea sute de mii de soldați, jumătate dintre ei vârcolaci mai mari decât cei din fața mea, și tot n-ai putea înfrânge ce-a creat regina.

L-am privit neliniștită.

– Ce-a creat regina, Ian?

– Să sperăm că nu vei afla vreodată.

– Dar vreau să aflu, am insistat eu.

– Te referi la mai mulți cavaleri? Casteel a aruncat o privire spre cei care se aflau în spatele lui. Pentru că, dacă așa este, nu suntem îngrijorați.

– Nu, a răspuns Ian, zâmbind în continuare, în timp ce cavalerii n-au reacționat în nici un fel la spusele lui Casteel.

– Revenanții nu sunt cavaleri. Nu sunt nici Ascendenți, nici muritori, nici atlantieni. Sunt ceva mult mai... special de-atât.

Revenant? Nu aveam nici cea mai vagă idee ce-ar fi putut fi un Revenant.

– Trebuie să plec acum. Drumul e lung până în capitală. Aștept cu nerăbdare să vă văd în Oak Ambler. Și-a întors apoi privirea înspre mine. Vreau să te îmbrățișez, Poppy. Sper că poți trece peste neînțelegerile noastre și că îmi poți acorda această favoare.

M-am închis în mine, în timp ce greutatea pumnalului din os de vârcolac mi-a amintit de jurământul pe care mi-l făcusem mie însemi și de ceea ce-i promisesem lui Casteel. Ian era... nu mai era fratele meu. Uneori, mi se părea că-l zăresc încă, însă clipele acelea erau de-a dreptul neînsemnate. Nu mai exista de fapt.

Mi-am întors brusc privirea spre cavaleri. Se foiau neliniștiți, deloc încântați de cererea lui Ian sau de cât de departe se afla acum de ei, și am simțit și precauția pe care o emanau toți cei din jurul meu, în special Casteel.

Asta... ar fi putut fi șansa mea. Aș fi fost suficient de aproape de el ca să folosesc pumnalul. Nu credeam că s-ar fi așteptat la asta. Puteam s-o fac. Și am știut în adâncul inimii că așa era. Dar cu ce riscuri? Casteel și ceilalți i-ar fi putut doborî cu ușurință pe cei patru cavaleri. Nu m-am îndoit de asta nici o clipă, dar dacă Coroana de Sânge ar fi considerat asta o declarație de război și Ian spusese adevărul despre acei Revenanți? Dacă fapta mea ar fi iscat războiul pe care eu și Casteel încercam să-l împiedicăm?

Nu... Nu-mi doream așa ceva.

Ușurarea și dezamăgirea s-au războit atât de aprig în sufletul meu, încât m-am simțit de parcă m-aș fi înjunghiat singură cu pumnalul. Totuși, preferam să trăiesc cu vina de a-l lăsa pe fratele meu să trăiască în continuare așa decât să port pe umeri regretul de a fi pricinuit moartea a nenumărați oameni.

– E-n regulă, i-am spus lui Casteel și am pășit în față. Nu-mi va face rău.

Ian s-a încruntat ușor, însă am sperat că soțul meu a înțeles ce i-am spus. I-am simțit pe toți cei din spatele meu zvâcnind de precauție, și aș putea jura că așa a făcut și pumnalul din os de vârcolac. Însă le-am ignorat pe ambele și m-am oprit în fața lui Ian. Nu mai mirosea a mare și a soare. Am simțit în schimb izul floral al unei ape de colonie scumpe. Chiar și prin cămașă, i-am simțit pielea rece și mi s-a părut nefiresc când m-a cuprins în brațe. Am închis ochii și mi-am închipuit doar pentru o clipă că era Ian pe care mi-l aminteam eu – că îmi îmbrățișam fratele și că el era bine.

– Poppy, ascultă-mă, mi-a șoptit el, iar eu am deschis ochii. Știu adevărul. Trezește-l pe Nyktos! Doar gardienii lui pot opri Coroana de Sânge.

Capitolul treizeci și trei

– Ei bine, a zis Jasper tărăgănat din locul lui dintr-una dintre încăperile închise de după sala cea mare a fortăreței.

Delano și Lyra îi urmăreau pe Ascendenți, ca să se asigure că plecaseră, însă toți ceilalți eram acolo.

– Asta a fost neașteptat.

Mai că îmi venea să izbucnesc în râs, însă nu mi s-a părut un lucru cuvenit. De la atâta plimbat în sus și în jos prin încăpere, începusem deja să las urme pe podeaua de piatră. Nu mă puteam așeza. Nu la cum îmi vâjâia mintea. Nu când mă încerca un vârtej de emoții, de la tristețe la speranță și apoi la stupoare.

Ian era încă prezent.

Trebuia să fie, ca să-mi spună ce îmi zisese. Iar eu... l-aș fi putut înjunghia. Mi s-a întors stomacul pe dos, apoi mi s-a strâns. Ian era încă prezent. Zeilor mari, îmi venea să strig de bucurie și, totodată, să cad în genunchi și să plâng în hohote, pentru că însemna că era el însuși înconjurat de Ascendenți. Ce grozăvii probabil îndura! Nu-mi puteam permite să mă gândesc la asta acum. Era deștept și isteț. Era limpede că era mai puternic decât îmi închipuisem eu vreodată de supraviețuise astfel.

Însă ce însemna faptul că Ian rămăsese el însuși? Că fusese capabil să se prefacă, pentru a supraviețui, chiar dacă făcuse Ascensiunea atât de tânăr? Puteau fi și alții, mulți alții.

– La ce crezi că se referea când a zis gardienii lui Nyktos? am întrebat eu.

– Nu știu sigur. Casteel m-a privit din locul în care se afla. Mi-e greu să-mi închipui că gardienii lui l-ar părăsi.

Nova s-a încruntat de lângă ușă.

– Crezi că ți-a spus adevărul? Că nu e vreo capcană?

– A spus că știa adevărul, i-am zis eu… Le-am zis, de fapt, tuturor celor din încăpere. Casteel fusese îndeajuns de aproape ca să audă ce îmi șoptise fratele meu. Ceilalți, nu. Sigur se referea la Ascendenți.

– Nu părea să fi știut adevărul despre Ascendenți, a remarcat Jasper, încruntându-se. Părea ca toți ceilalți Ascendenți pe care i-am întâlnit.

– Cu siguranță se prefăcea, am spus eu.

– Atunci, trebuie să fie un actor al naibii de bun, a ripostat vârcolacul mai în vârstă.

Chiar era un actor bun, însă ne gândeam la două situații diferite.

– În copilărie, Ian inventa povești și apoi mi le spunea. O făcea pentru că știa că mă simțeam... că mă simțeam deseori singură și plictisită. Am început să mă plimb iar, jucându-mă cu vârful cozii mele împletite. Oricum, atunci când îmi spunea acele povești, le interpreta, folosind diferite accente și atitudini. Se pricepea – îndeajuns de bine încât să se simtă ca acasă pe o scenă.

– Iar eu abia de-am auzit ce i-a șoptit lui Poppy, a comentat Casteel. Nici gând să fi auzit și cavalerii.

Am încuviințat din cap.

– S-a asigurat că nu vor putea auzi. De aceea s-a îndepărtat atât de mult de ei, și mi-am dat seama că nu le-a plăcut.

– Că o fi sau nu adevărat, simplul fapt că Ian a adus vorba despre Nyktos mă face să cred că știe despre moștenirea ta, a spus Kieran, sprijinindu-se de masa de lângă el, pe marginea căreia stătea cocoțată sora lui, cu picioarele pe un scaun. Iar asta înseamnă că probabil și Coroana de Sânge știe, ceea ce nu e neapărat o surpriză, însă ar putea însemna că-ți cunoaște întru câtva puterile.

– S-ar putea. Am încetat să mă mai joc cu coada mea împletită și am început în schimb să-mi frământ pielea de pe degetul mare. Adică, am avut senzația că ei mi-ar fi pus la cale crearea, am zis eu fără să intru în prea multe detalii.

Era straniu cum, cu 24 de ore în urmă, fusesem copleșită când aflasem că Malec era tatăl meu. Acum însă, întrucât vestea fusese înlocuită de ceva mult mai important, nu mi se mai părea deloc o chestiune esențială.

– Atunci, probabil știu foarte bine ce-ar putea deveni darurile mele. Dar acești Revenanți? N-am auzit niciodată despre ei.

– Nici eu, a spus Casteel, ceea ce era îngrijorător, de vreme ce fusese în capitală mult mai recent ca mine.

– Însă, orice-ar fi, trebuie să fie periculoși dacă Ian a spus că nici măcar o armată numeroasă nu i-ar putea învinge.

– Asta dacă a zis adevărul, a punctat Kieran.

– S-ar putea să nu fie adevărat. Dar ar putea și să fie. Casteel a mijit ochii și și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos, privindu-mă. Trezește-l pe Nyktos!

Privirile ni s-au întâlnit. Ceea ce-mi spusese fratele meu să fac părea prea bizar chiar și pentru a fi luat în considerație, însă…

– Mă-ndoiesc sincer că vreun zeu s-ar bucura să fie trezit, cu atât mai puțin Nyktos, a spus Vonetta. Dacă a spus-o cu speranța că zeul te va nimici?

Mi s-a pus un gol în stomac la gândul acesta. Să înfurii un zeu ar fi fost o cale sigură de a mă scoate din peisaj. Însă m-am gândit și la ce-mi spusese ducesa. Că eu nu reușisem să fac ceea ce ea nu putuse înfăptui. Oare trezirea lui Nyktos n-ar fi putut face parte din asta?

Nu prea credeam asta. Ducesa Teerman vorbise despre Atlantia, iar eu credeam cu adevărat că Ian încerca să ne ajute.

– Dar Coroana de Sânge o vrea pe Poppy în viață, a subliniat Casteel. Și o vrea la această întrunire. Dacă ar plănui să fie ucisă pentru că-l trezește pe Nyktos, de ce-ar mai stabili o întrunire?

– Bine punctat, a zis Vonetta, bătând darabana cu degetele pe genunchii îndoiți, privind ba la Casteel, ba la mine. Vă gândiți serios la asta, nu-i așa? Să-l treziți pe Nyktos?

Casteel m-a privit drept în ochi.

– Dacă ce-a spus Ian e adevărat, s-ar putea să avem nevoie de gardienii lui Nyktos. În orice caz, Atlantia a pierdut elementul-surpriză în ce privește armatele noastre.

Am încuviințat din cap.

– Cunoști Oak Ambler?

A zâmbit poznaș și a privit scurt spre Kieran.

– Am fost în castelul Redrock, în care ne-am și infiltrat.

Am ridicat din sprâncene.

– Aș vrea să știu de ce-ai făcut asta și cum s-a terminat?

Privirea i s-a ascuțit și i s-a încins.

– Probabil că nu.

– Să spunem doar că celor care locuiesc în Oak Ambler nu le va fi dor de unii Ascendenți, a comentat Kieran. Probabil cel mai bine ar fi să nu afli mai multe.

– Ar fi înțelept să ajungem înainte de data la care suntem așteptați, a spus Casteel, iar eu am încuviințat din cap.

– Sunt de-acord cu asta. Mai sunt sigură și de faptul că tatăl tău se va înfuria când va afla că se știe că Atlantia își adună armata în nord, a mormăit Jasper, privindu-l pe Casteel și trecându-și o mână peste față. La naiba!

Am încremenit, privindu-l din nou pe Casteel. Când Ian lăsase să îi scape acea veste surprinzătoare, nu înțelesesem cum de aflaseră. Acum, știam.

– Alastir.

Casteel a strâns din dinți.

– Din câte mi-a spus tatăl meu, numai Consiliul Înțelepților cunoștea adevăratul motiv al mutării armatelor în nord. Poporul credea că era un antrenament, însă Alastir știa.

– Și le-a spus Ascendenților. Am clătinat din cap. Cum naiba ar fi putut susține că faptul că i-a înștiințat pe Ascendenți despre asta ar fi în beneficiul Atlantiei?

Jasper a pufnit disprețuitor.

– Cred că Alastir avea numeroase convingeri absurde, dar poate a făcut-o sperând că Solisul avea să atace primul, forțând astfel mâna

Atlantiei; un plan de rezervă în cazul în care toate celelalte variante ar fi eșuat.

Din păcate, avea sens.

– Cine știe ce altceva le-a mai zis.

S-a lăsat tăcerea în încăpere, și, în liniștea așternută, m-am gândit la Ian și la ce însemna asta pentru Ascendenți, oprindu-mă în sfârșit la un lucru la care nu-mi îngăduisem cu adevărat să mă gândesc până atunci.

Coroana.

Planurile deja făcute nu aveau să se schimbe datorită veștii că Ian nu era întruchiparea răului… și că se putea să fie și alți Ascendenți ca el. Odată ce Regele avea să afle că Solisul știa despre armata atlantiană, avea să îndemne la atac. Ian și orice alți Ascendenți ca el ar putea muri dacă armata atlantiană ar ieși victorioasă. Altminteri, dacă acești Revenanți erau făpturi îngrozitoare și puternice, capabile să învingă oștirile atlantiene? Nu s-ar prăbuși doar Capul Spessa, ci întreaga împărăție. Oricum, oameni nevinovați ar muri din ambele tabere. M-am oprit când m-am apropiat de scaunul lui Casteel. Și-a ridicat privirea spre mine, cercetându-mi chipul.

Eu și Casteel puteam opri asta.

Însemna, de fapt, că numai *eu* puteam opri asta.

Pulsul mi s-a întețit în timp ce l-am privit. Știam ce trebuia să facem, ce trebuia să fac *eu*. Mi s-a părut că podeaua mi-a fugit de sub picioare. O sământă de panică a început să înflorească în sufletul meu, și m-am căznit să o înăbuș.

Casteel și-a întins o mână. Mi-am așezat mâna în a lui.

– Ce e? a întrebat el șoptit.

– Putem vorbi?

S-a ridicat brusc, privind rapid înspre grup.

– Ne vom întoarce.

Nimeni n-a spus nimic în timp ce am ieșit rapid din încăpere și am străbătut sala cea mare goală, pe pereții căreia erau atârnate stindarde atlantiene.

– Unde vrei să mergem? a întrebat Casteel.

– În golf? am propus eu.

Și acolo am mers, Casteel conducându-mă pe lângă jumătatea de zid de piatră rămasă. Sub lumina strălucitoare a lunii și în aerul mult mai răcoros al nopții, iarba și țărâna au fost înlocuite de nisip, și ne-a înconjurat un miros de lavandă.

Ne-am oprit la marginea golfului întunecat, unde apele erau atât de închise la culoare, încât reflectau stelele. Se zvonea că golful Styx era poarta înspre Templele Eternității. Mi-am înăbușit un fior la gândul că zeul omului de rând și al sfârșitului dormea sub apele nemișcate.

– Ești bine? a întrebat Casteel.

Știind că se referea la Ian, am încuviințat din cap.

– E ciudat. Când m-am hotărât să nu-l ucid, am fost deopotrivă ușurată și dezamăgită.

– Ce anume te-a făcut să te hotărăști să nu-l ucizi? Casteel și-a întors privirea dinspre golf spre mine. Pentru că eu, unul, chiar am crezut că aveai s-o faci.

– Chiar eram pe cale să-l ucid. Era ocazia perfectă. Am știut că le-ați fi putut face față cavalerilor, însă, în afară de faptul că nu știm ce sunt acești Revenanți, încercăm și să împiedicăm un război. Dacă l-aș fi ucis pe Ian, Coroana de Sânge ar fi considerat asta o declarație de război și-ar fi atacat Capul Spessa. Nu voiam să risc asta.

S-a întins și m-a mângâiat pe spate.

– Sunt mândru de tine.

– Taci din gură!

– Nu, vorbesc serios. A zâmbit slab. Ai luat hotărârea înainte ca Ian să-ți vorbească, fiind convinsă că l-ai pierdut de tot. Nu te-ai gândit la ce voiai tu, ci la ce era mai bine pentru oamenii din Solis și Atlantia. Nu mulți ar fi făcut asta.

– Tu ai fi făcut-o?

Fruntea i s-a încrețit, și a privit din nou spre golf.

– Nu sunt sigur. Vreau să cred că da, însă consider că e un lucru de care nu poți fi sigur până nu te afli efectiv în situația cu pricina.

Lumina argintie a lunii i s-a răsfrânt din obraz și maxilar, de parcă ar fi fost atrasă de el.

– Deci crezi că Ian e diferit de ceilalți? Că a spus adevărul?

Nu a răspuns vreme îndelungată.

– Cred în lucruri ce au logică, Poppy. Faptul că ți-a spus să-l trezești pe Nyktos pentru că gardienii lui pot învinge Coroana de Sânge are sens doar dacă încerca să ne ajute. Nu-mi pot închipui cum ar ajuta asta Coroana de Sânge. Cum am spus și înăuntru, n-a dat nici un semn că te-ar vrea moartă. Chiar cred că încearcă să te ajute, să ne ajute, chiar dacă asta îl pune în primejdie. Dacă vrea să-

și ajute sora înseamnă că nu s-a pierdut cu totul. Un Ascendent obișnuit ar avea grijă doar de el însuși. Nu e ca ei.

Am închis ochii preț de o clipă, încuviințând din cap. Faptul că Prințul credea că Ian nu se pierduse cu totul mi-a alungat micile îndoieli pe care le mai aveam, și mi-a fost mai ușor să vorbim despre ce trebuia să discutăm.

– Și asta ar putea însemna că e posibil ca unii Ascendenți, cei tineri, ca Ian, care poate nu au avut ani întregi la dispoziție ca să-și stăpânească setea de sânge, să nu fie o cauză pierdută.

– Se poate.

– Iar Atlantia se pregătește de război, ca să-i ucidă pe toți Ascendenții. Mama ta mi-a spus că n-ar avea importanță dacă Ian nu ar fi asemenea celorlalți. Nu ar risca. M-am îndreptat spre ce mai rămăsese din dig și m-am așezat pe unul dintre pilonii de piatră. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Nu *putem* lăsa să se întâmple asta.

Casteel s-a întors înspre mine, fără să spună nimic.

Am tras adânc aer în piept și mi-am ridicat privirea spre el.

– Nu e vorba doar despre fratele meu. Da, e un motiv important. Știu că mama ta vrea să aleg coroana din dragoste pentru Atlantia, însă timpul e prea scurt ca să dezvolt astfel de sentimente. Nici... Nici nu știu dacă trebuie să simt asta în momentul de față. Pentru că mă simt deja protectoare când vine vorba despre Atlantia și oamenii ei. Nu vreau să-i văd folosiți de către Ascendenți sau răniți într-un război. Și nici nu vreau să văd Solisul distrus. Știu că nici tu nu vrei.

– Nu vreau.

Au început să-mi tremure mâinile, așa că mi le-am împreunat între genunchi.

– Nu am idee cum să conduc un regat, dar știu că se poate învăța. Ai spus-o chiar tu. A spus-o și mama ta. Nu știu dacă sunt pregătită pentru asta sau dacă voi fi o Regină bună, însă vreau să îndrept lucrurile pentru oamenii din Solis și din Atlantia. Mă tot gândesc că Ascendenții trebuie opriți. Știu că trebuie să se întâmple, iar lucrul ăsta trebuie să aibă o oarecare importanță, nu-i așa? Și trebuie să cred că merită să descopăr asta, dacă astfel aș reuși să împiedic un posibil război. Viața oamenilor merită asta, inclusiv cea a fratelui meu. Tu m-ai sprijini. Am conduce împreună, și părinții tăi ne-ar ajuta.

Și poate că aveam să ajung să iubesc Atlantia la fel de mult precum o iubeau el și părinții lui. Deja o simțeam căminul meu, așa că era posibil. Însă mă simțeam și ușor vinovată. Voiam ca mama lui să aprobe motivul pentru care preluam coroana. Am înghițit în sec, însă mi s-a pus un nod în gât.

– Desigur, dacă vrei și tu. Dacă poți fi fericit cu alegerea asta. Nu vreau să te forțez, am spus eu, iar el a pășit tăcut înspre mine. Știu că ai spus că o parte din tine a știut că avea să se întâmple la un moment dat, însă vreau să fii sigur că vrei asta și că nu… că nu o faci doar pentru că așa vreau eu, am încheiat, privindu-l și așteptând un răspuns.

Când s-a oprit în fața mea fără să spună nimic, nodul din gâtlejul meu s-a mărit.

– Ai de gând să spui ceva?

Casteel a îngenuncheat în fața mea, cu un genunchi în nisip.

– Ți-am mai spus că, dacă vei vrea coroana, te voi sprijini. Îți voi fi alături. Nu s-a schimbat nimic.

– Însă tu ce-ți dorești? am insistat eu.

Și-a așezat mâinile pe genunchii mei.

– Nu e vorba despre mine sau despre ce aș vrea eu.

– Ba pe naiba! am exclamat eu.

Casteel a râs.

– Îmi pare rău. Și-a coborât bărbia, rânjind. Ești pur și simplu adorabilă când înjuri.

– Sună cam ciudat, dar fie. Nu e vorba doar despre mine.

– Ba e vorba despre tine, pentru că eu știu ce înseamnă să conduci un regat. Am crescut cu o Regină drept mamă și cu un Rege drept tată. Am mai crescut și știind că aș putea urca la un moment dat pe tron. M-a privit cu ochii săi aurii. Deși nu am acceptat acest rol, n-am făcut-o pentru că nu mi-aș fi dorit să fiu Rege.

– Știu, am spus eu în șoaptă. Ai făcut-o pentru fratele tău.

– Știu că pot face asta. Știu că și tu poți. Însă nu mă șochează la fel de tare ca pe tine. Și-a vârât degetele între genunchii mei, eliberându-mi mâinile. Le-a ținut în ale lui, lejer. Vreau să-mi apăr poporul și regatul și, dacă pot face asta șezând pe tron, atunci asta e ceea ce-mi doresc. *Însă,* a accentuat el, vreau ca tu să poți alege, să ai libertatea de-a alege. Mai vreau să știi că nu trebuie să justifici sau să explici motivele pentru care preiei coroana. Nici mie, nici mamei mele. Și că nu există un singur motiv corect, câtă vreme este

alegerea ta. Deci, a spus el, trecându-și degetele mari peste articulațiile degetelor mele, este alegerea ta să preiei coroana?

Mi-a stat inima în piept.

– Da, este, am șoptit eu. Au fost doar două cuvinte, însă erau de o importanță covârșitoare și înfricoșătoare, și mă simțeam straniu. Când mă gândeam că încă dinainte să devin Fecioara existaseră forțe care se străduiseră să împiedice acest moment, mă încerca o senzație dulce-amăruie, însă, în același timp, în vene, în sângele zeilor ce curgea prin mine clocotea și un sentiment de… *îndreptățire*. Ca atunci când m-am aflat pentru prima dată în Odăile lui Nyktos. Mai că mă așteptam ca pământul să se cutremure și cerurile să se deschidă.

Însă nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că soțul meu și-a plecat capul și ne-a tras mâinile împreunate spre inima lui.

– Regina mea, a murmurat el și și-a ridicat genele, privirile întâlnindu-ni-se, și legătura din inima și sufletul meu fiind la fel de covârșitoare. Presupun că va trebui să încetez să-ți mai spun Prințesă.

Buzele mi-au zvâcnit.

– Nu mi-ai mai spus așa mai deloc de când am ajuns aici.

– Ai observat? A ridicat din sprâncene și mi-a sărutat mâinile. Nu mi s-a părut potrivit să-i spun Prințesă unei Regine. Nu avea importanță dacă urma să preiei sau nu vreodată coroana.

– Iar te porți drăguț.

– Vei plânge?

– Nu știu.

A chicotit și mi-a dat drumul la mâini, apoi s-a întins și mi-a cuprins obrajii cu palmele.

– Ești sigură în legătură cu asta?

Mi-a tresăltat inima în piept.

– Sunt sigură. Atunci mi-a venit în minte un gând. Vreau să schimbăm blazonul. Vreau ca săgeata și sabia să fie egale.

I-au apărut gropițele în obraji.

– Îmi place cum sună.

Am tras adânc aer în piept și apoi l-am dat afară lent.

– În regulă.

– În regulă, a repetat el, încuviințând din cap. Trebuie să rămânem aici peste noapte, însă voi trimite pe cineva înaintea noastră la Evaemon. Mâine vom pleca spre capitală.

Unde aveam să preluăm coroana.

Și apoi aveam să plecăm spre Câmpiile Elizee ca să-l trezim pe Regele Zeilor.

– Trebuie să-mi dai drumul, puiuț. Trebuie să te ascunzi, Poppy… Mama a încremenit, apoi și-a eliberat brațul și și-a vârât mâna în cizmă. A scos ceva din ea, ceva negru ca noaptea, subțire și ascuțit. S-a mișcat atât de repede, mai repede decât o văzusem mișcându-se vreodată, ridicându-se și întorcându-se în același timp, cu țepușa neagră în mână.

– Cum ai putut face una ca asta? a întrebat mama, iar eu m-am dus spre marginea dulapului.

Un… bărbat se afla la câțiva pași de ea, înveșmântat în umbre înspăimântătoare.

– Îmi pare rău!

– Și mie.

Mama a încercat să îl lovească, însă bărbatul întunecat a prins-o de braț.

– Mami! am țipat eu și am auzit pârâit de sticlă.

Mama și-a întors capul.

– Fugi. Fugi…

S-a auzit zgomot de sticlă sfărâmându-se, și noaptea s-a revărsat în bucătărie, rostogolindu-se de pe perete și izbind podeaua. Am înlemnit, neputând să mă mișc când creaturile cu piele cenușie s-au ridicat, înspăimântată de trupurile lor scofâlcite și de gurile pătate cu roșu. Au împânzit bucătăria, și n-o mai vedeam nicăieri.

– Mami!

Creaturile s-au repezit spre mine. Cu gurile larg deschise. Urlete stridente au sfâșiat văzduhul. Am simțit degete osoase și reci prinzându-mă de picior. Am țipat și m-am vârât înapoi în dulap, cât mai în spate…

– La naiba, a înjurat bărbatul cel întunecat, și am simțit pe chip stropi de ceva putred.

Arătarea mi-a dat drumul la picior. Am dat să mă răsucesc, însă omul cel întunecat și-a vârât mâna în dulap și m-a prins de braț.

– Zei, ajutați-mă, a mormăit el, smulgându-mă din dulap.

Speriată, m-am smucit din strânsoarea lui pe când arătările alea l-au atacat. Și-a ridicat brațul, lovind. M-am răsucit, zbătându-mă. Însă podeaua era udă, iar piciorul mi-a alunecat. M-am întors într-o parte…

Mama era lângă noi, cu fața pătată cu roșu. A înfipt țepușa neagră în pieptul bărbatului întunecat. Acesta a mormăit o înjurătură. Strânsoarea i-a slăbit, și am reușit să scap din ea în timp ce el a căzut pe spate.

– Fugi, Poppy! Mami a icnit. Fugi!

Am fugit. Am fugit spre ea...

– Mami… Am simțit gheare prinzându-mă de păr, zgâriindu-mi pielea, arzându-mă, ca atunci când am apucat ibricul. Am țipat, întinzându-mă spre mama, însă n-am reușit s-o văd în îngrămădeala de pe podea. Am simțit dinți adâncindu-se în brațul meu, în timp ce prietenul tatei se retrăgea în liniște. O durere învăpăiată m-a străpuns, cuprinzându-mi plămânii și corpul…

Ce floricică frumoasă!

Ce mac drăguț!

Culege-l și privește-l sângerând!

Nu mai e așa frumos...

M-am trezit tresărind. Un țipăt îmi ardea gâtlejul, și am privit cu ochii larg deschiși prin dormitorul întunecat.

– Poppy, a zis Casteel, cu vocea somnoroasă. O clipă mai târziu, i-am simțit pieptul pe spate și m-a cuprins cu brațul pe după talie. Totul e bine. Ești în siguranță. Ești aici.

Cu inima bătându-mi cu putere în piept, m-am holbat în întuneric, spunându-mi în gând că mă aflam în Capul Spessa. Că nu eram închisă în Lockswood, singură și...

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– N-am fost singură.

– Poftim?

Am înghițit în sec; mă durea gâtlejul.

– A mai fost cineva în bucătărie, când m-am ascuns în dulap. Cineva pe care mama îl cunoștea. Știu sigur că-l cunoștea.

– Alastir...

– Nu, am șoptit eu răgușit, clătinând din cap. Altcineva. Era ca… o umbră, înveșmântat în negru. M-am răsucit în brațele lui Casteel, abia reușind să-i deslușesc trăsăturile în întuneric.

– Era îmbrăcat precum Cel Întunecat.

Capitolul treizeci și patru

Casteel îl trimisese înaintea noastră pe Arden, vârcolacul din Capul Spessa. Avea să meargă mai întâi în Golful lui Saion, apoi în Evaemon, ca să-i anunțe pe Rege și pe Regină de sosirea noastră iminentă.

Casteel m-a lăsat să țin frâiele lui Setti și să mân calul până am ajuns la un teren mai nesigur. De data aceasta, ne-a luat o zi și jumătate ca să ajungem până în Golful lui Saion, întrucât ne-am oprit pentru odihnă pe la jumătatea drumului prin munții Skotos. Am petrecut noaptea în casa lui Jasper și a Kirhei. Croitoreasa pe care o vizitasem când am explorat orașul reușise să croiască vreo câteva perechi de colanți, tunici și chiar și o rochie strävezie de culoarea smaraldului pentru mine, împreună cu niște desuuri. Toate fuseseră împachetate cu grijă, iar veșmintele la care încă lucra urmau să fie trimise în Evaemon. În seara aceea, am cinat cu familia Contou, cu câțiva dintre vârcolaci, cu Naill și Emil. Cina a decurs atât de normal, încât era aproape greu de crezut că tocmai ne văzuserăm cu Ian și că plănuiam să pătrundem în Câmpiile Elizee.

Și să-l trezim pe Regele Zeilor.

Sau că eu și Casteel eram pe cale să devenim Regină și Rege.

Discutaserăm amănunțit cu Kirha și Jasper la sosire. Trebuia să plecăm cât mai curând spre Câmpiile Elizee dacă speram să ajungem în Oak Ambler înainte să fim așteptați. Aveam să fim

însoțiți de un grup... Nu prea mare, pentru că, așa cum ne explicaseră Casteel și Kieran, tunelurile puteau fi înguste și înghesuite. Iar mai departe? Ei bine, speram ca unul dintre Înțelepți să știe unde se odihnea Nyktos și ca sângele meu să ne ajute să intrăm nevătămați.

Însă la cină n-am vorbit deloc despre asta, deși știam cu toții ce urma să se întâmple. În schimb, Kirha și Jasper ne-au amuzat cu povești despre copiii lor și Casteel în copilărie – spre supărarea și amuzamentul lor reticent. Nu credeam că mai râsesem vreodată cât am râs în seara asta. Iar mai târziu, când am rămas singuri, nu am crezut că aș putea fi iubită vreodată mai profund de-atât.

Am păstrat acele două lucruri în amintire pe când, în dimineața următoare, am părăsit orașul îmbrăcată cu o pereche de colanți negri moi și o tunică asortată cu mâneci trei sferturi, ce-mi venea strâmtă peste piept și apoi evazată pe șolduri. Zâmbisem larg când văzusem că lăsase o despicătură în partea dreaptă ca să-mi pot apuca pumnalul cu ușurință. Jasper a rămas cu Kirha, și am fost plăcut surprinsă să aflu că Vonetta avea să ne însoțească spre Evaemon. Mă așteptasem să rămână cu părinții ei sau să se întoarcă în Capul Spessa, însă îmi spusese că voia să vadă încoronarea noastră.

Nu era singura.

Duzini de vârcolaci ne însoțeau. Pe mulți dintre ei nici măcar nu-i cunoscusem încă, iar pe alții, cum era Lyra, abia începeam să-i cunosc mai bine. Și Emil, și Naill erau cu noi, și era amuzant să-i ascultăm cum se ciorovăiau în orice privință, de la care era cel mai

bun whisky, până la care era o armă mai bună: sabia sau săgeata. Însă cu toții erau vigilenți, în cazul în care și-ar fi făcut apariția Nevăzuții.

Sentimentul de mulțumire și faptul că încercam întruna să comunic cu vârcolacii prin intermediul însemnelor lor nu mă lăsa să mă gândesc la alte lucruri. Nici măcar la coșmarul care, dacă avea să se adeverească, probabil urma să confirme ceea ce pretinsese Alastir.

Că nu el îmi ucisese părinții.

Ne îndreptam spre nord prin Atlantia, și nu era momentul să mă concentrez la astfel de lucruri. Mai târziu, aveam să dispun de timpul necesar pentru a mă gândi la această posibilitate, însă în ultimele luni învățasem să separ problemele. Sau poate o făceam întrucât Casteel mă sfătuise să nu mă gândesc la problemele zilei de mâine.

Oricum, nu mi-a fost deloc greu să trăiesc pur și simplu în orele cât a durat călătoria noastră spre Evaemon, pentru că frumusețea Atlantiei m-a cucerit: casele din calcar cu acoperișurile lor din plăci de teracotă presărate pretutindeni pe dealurile vălurite, sătucurile de fermieri și izvoarele curgătoare ce despicau pământul, curgând învolburate dinspre Munții lui Nyktos acoperiți de nori, care, în cele din urmă, au început să se vadă de la distanță. Mi-am dat seama de un lucru.

Întrucât locurile împădurite și neatinse erau rare, fiecare palmă de pământ dintre Pilaștrii Atlantiei era folosită.

Indiferent că era vorba despre ogoarele arate pentru culturi sau despre pământul folosit pentru case ori negoț, spațiul din Atlantia se împuțina...

Sau se împuținase deja.

Cu toate acestea, împrejurimile erau frumoase: casele, prăvăliile și fermele. Spațiul era deschis, de la sat până la oraș, fără ziduri care să le separe sau să le apere de creaturi monstruoase. Îmi închipuiam că așa fusese și Solisul cândva.

Casteel îmi înmânase din nou frâiele lui Setti, și am continuat așa până am ajuns pe la jumătatea drumului spre Evaemon. Ne-am oprit peste noapte în Tadous, un orășel care îmi amintea foarte mult de New Haven. În apropierea hanului, copiii atlantieni ne-au făcut cu mâna de la ferestrele unei clădiri despre care am descoperit că semăna cu școlile din Carsodonia, unde învățau istorie, litere și numere, împărțiți în grupuri în funcție de vârsta lor. Diferența era că aici toți copiii mergeau la școală, indiferent de meseria părinților, pe când în Solis doar copiii celor avuți își permiteau să meargă la școală.

Era mai rece aici. Nu într-atât încât să fie nevoie de o mantie groasă, dar se simțea în aer izul de fum de lemn. În seara aceea, ne-am adunat la cină, comandând de mâncare dintr-un meniu pe care ni l-au adus hangiul prietenos și soția lui.

Așezată la o masă de petrecere lungă, între Casteel și Kieran, m-am uitat peste meniu, în timp ce Vonetta, așezată în fața mea, a râs de ceva ce-i spusese Delano.

– Ai vrea să încerci tocană? mi-a propus Kieran, uitându-se peste umărul meu. Am putea s-o împărțim.

– Ce e o... tocană?

Casteel m-a privit și a început să zâmbească.

– Poppy...

– Da?

– N-ai mâncat niciodată tocană?

Am mijit ochii spre el.

– Evident că nu.

– E gustoasă, mi-a explicat Kieran. Cred că-ți va plăcea.

– Așa este, a intervenit Vonetta.

Casteel m-a tras de o șuviță desprinsă.

– Mai ales dacă are multă... *carne*.

M-am holbat la el, devenind bănuitoare.

– De ce o spui așa?

– Așa cum? a întrebat el.

– Nu face pe nevinovatul.

– Eu? a zis el și și-a dus mâna în dreptul inimii. Sunt mereu nevinovat. Spun doar că sunt de părere că ți-ar plăcea o tocană cu carne.

Nu l-am crezut. M-am întors înspre Kieran.

– Despre ce vorbește?

Kieran s-a încruntat.

– Despre o tocană cu carne.

M-am uitat la Vonetta și la Delano.

– Așa este?

Vonetta a ridicat din sprâncenele castanii și s-a uitat la Casteel.

– Sincer, nu știu despre ce vorbește el, însă eu mă gândeam la o tocană cu fasole verde.

– Oh, n-am mai mâncat de-o veșnicie, a murmurat Naill.

M-am lăsat pe spate și mi-am încrucișat mâinile peste piept.

– Nu vreau.

– Păcat, a șoptit Casteel.

– Presimt că voi vrea să te-njunghii înainte să se încheie seara.

Kieran a pufnit.

– Și cu ce se deosebește asta de toate celelalte seri?

Am oftat.

– Corect.

Casteel s-a aplecat spre mine și m-a sărutat pe obraz, apoi s-a uitat peste meniu. În cele din urmă, ne-am hotărât la rață cu legume la cuptor. Sătulă și fericită, m-am dus mai aproape de șemineul gol și de unul dintre fotoliile cu tapițeria groasă și spătar negru și înalt, în timp ce Casteel se ciondănea cu Vonetta despre... Ei bine, nu prea știam despre ce se ciondăneau acum. Mai devreme, se certaseră dacă ignama era sau nu cartof dulce, o ceartă ciudată, de altfel, însă aveam impresia că nu fusese cea mai ciudată discuție pe care o avuseseră vreodată.

Se purtau de parcă ar fi fost frate și soră, chit că nu exista nici o legătură de sânge între ei. Privindu-i, mi s-a strâns inima de invidie. Și eu cu Ian am fi putut fi la fel, ne-am fi putut ciondăni despre legume. Dacă am fi avut o viață normală.

Însă normalitatea cu pricina ne fusese luată.

Și doar pentru că eram copilul lui Malec și prin vene îmi curgea sângele zeilor. De aceea fusesem obligată să port vălul și fusesem închisă mai bine de jumătate din viață sub pretextul că fusesem Aleasa. Chiar fusesem, însă nu așa cum crezusem eu.

Nu mai credeam că existase o altă Fecioară. Fusese doar o minciună pentru a continua înșelătoria. Nu știam însă ce spera regina Ileana să câștige din asta. Dar aveam să aflu în mai puțin de două săptămâni. Neliniștea s-a încolăcit în mine ca un șarpe.

Însă cel puțin o parte din Ian pe care-l cunoscusem eu încă exista. Încă puteam avea parte de acea viață normală, încă ne puteam ciondăni despre legume.

Kieran s-a așezat pe scaunul de lângă mine.

– La ce te gândești?

– La nimic, am răspuns eu, iar el m-a privit cu o mină atotcunoscătoare. La tot.

A chicotit.

– Ai îndoieli în privința hotărârii luate?

– Nu. Surprinzător, dar nu aveam. În legătură cu mersul în Câmpiile Elizee? Poate puțin. Crezi că mersul în Câmpiile Elizee e o alegere greșită? l-am întrebat eu, în timp ce Casteel a prins ceea ce credeam că era o bucată de brânză aruncată de Vonetta.

– Dacă m-ai fi întrebat cu un an în urmă și aș fi știut cum să ajung în Câmpiile Elizee? A râs și și-a trecut degetele peste frunte. Aș fi spus că da. Acum însă? Încă de când tata ne-a spus că se poate ajunge acolo prin tuneluri, m-am gândit că e o coincidență prea mare faptul că am petrecut atâția ani explorându-le.

– Și eu m-am gândit la asta, am recunoscut și mi-am lăsat capul pe perna moale a scaunului, privindu-l. Mi se pare prea convenabil că ați fost îndrumați spre ele.

A încuviințat din cap.

– Apoi m-am gândit la soartă. La toate lucrurile mici... și mari... care s-au întâmplat și care se poate să fi fost... predestinate. Ca și cum ar fi condus toate spre clipa de față.

– Spre faptul că voi deveni Regină? am întrebat eu, râzând. Sper că te referi la altceva, pentru că asta ar pune multă presiune pe mine.

Mi-a zâmbit larg.

– Să fii Regină chiar *înseamnă* multă presiune.

– Da, așa este. Mi-am mușcat limba. Crezi că este o alegere greșită?

– Dacă m-ai fi întrebat cu un an în urmă...

– Nu mă cunoșteai cu un an în urmă, Kieran.

Și-a plecat bărbia, a chicotit și apoi m-a privit.

– Sincer? Cred că e cea mai bună alegere pentru tine... și pentru viitorul Atlantiei și al Solisului.

– Ei bine, asta adaugă și mai multă presiune.

– Îmi pare rău! S-a pleoștit în fotoliu. Însă vorbesc serios. Cum spuneam mai devreme, cred că lucrurile au condus înspre asta – înspre ceva important. Faci ce trebuie. S-a uitat spre Casteel. Amândoi.

Am tras adânc aer în piept și am încuviințat din cap. Și eu simțeam că făceam ce trebuia... Înfricoșător, da, însă îndreptățit.

– Sper doar ca lumea să nu se aştepte să mă plimb toată ziua cu coroana pe cap, am murmurat eu.

Kieran a râs zgomotos, atrăgându-le atenţia lui Casteel şi Lyrei. Casteel a ridicat din sprâncene, iar eu m-am pleoştit mai tare în fotoliu.

– Jur că ai cea mai bizară minte din lume, a spus Kieran, clătinând din cap.

– Coroanele par grele, am ripostat eu, în timp ce Lyra s-a uitat la Kieran, zâmbind subtil. Şi de neînlocuit dacă le rupi sau le rătăceşti.

Kieran a tăcut, dar simţeam că mă privea.

– Cred că Lyra te place, am spus eu, schimbând repede subiectul.

– Pare să te placă şi pe tine.

– Mă bucur să aflu asta, însă cred că vorbim despre două feluri diferite de-a plăcea pe cineva.

A ridicat dintr-un umăr.

– Ţie îţi place de ea?

– Da. Şi-a rezemat o cizmă de piciorul altui scaun. E amuzantă. E o persoană bună.

Am ridicat din sprâncene şi m-am uitat pe furiş la Lyra. Stătea de vorbă cu Delano şi cu Naill. Amuzantă? O persoană bună? Kieran era deseori la fel de transparent ca un zid de cărămidă, însă nu aşa l-aş fi descris eu pe Casteel dacă m-ar fi întrebat cineva ce părere am despre el. Probabil aş fi îndrugat vreme îndelungată o mulţime de aiureli poetice... şi aş fi înşiruit şi toate motivele pentru care îl consideram cu desăvârşire exasperant.

M-am uitat la chipul lui Kieran, gândindu-mă la ce spusese când ne aflasem în golful Styx.

– Vreau să fiu băgăreață.

– Ca atunci când ne-ai privit pe mine și pe Lyra pe plajă?

M-am înecat cu aer – cu propria suflare – și m-am făcut ca para focului la față.

– *Nu* la asta mă refeream.

Rânjea atât de tare, încât m-a surprins că nu i-a crăpat fața.

– Nu vei nega?

– Ce sens ar avea? am bombănit eu.

Kieran m-a privit cu atenție.

– Fascinant.

– Taci din gură!

A râs.

– Ce vrei să știi?

Mi-am plecat privirea, atingându-mi inelul cu degetul.

– Despre persoana pe care ai spus că ai iubit-o și ai pierdut-o. Ce s-a întâmplat?

Kieran a tăcut vreme atât de îndelungată, încât am crezut că nu avea să-mi răspundă. Însă apoi a făcut-o.

– A murit.

Mi s-a strâns pieptul.

– Îmi pare rău!

A încuviințat din cap, și a mai trecut un moment lung de tăcere.

– A fost cu mult timp în urmă.

– Ce… s-a întâmplat mai exact? am întrebat eu și m-am crispat.

– În general, vârcolacii sunt destul de sănătoși, la fel ca atlantienii sau cei din alte spițe, dar suntem predispuși la câteva boli. Toate ereditare, a spus el. Elashya s-a născut cu o astfel de boală, distrugătoare, ce-și are originea de pe vremea lupilor *kiyou*. Atacă corpul și distruge totul. Și-a scărpinat bărbia, mijind ochii. Știa că cei din familia ei erau purtători, dar că nu afecta pe toată lumea, așa că a sperat. Însă bunica ei a avut-o, și în general apare cam la o generație sau două. Problema e că persoana cu pricina e sănătoasă timp de o sută de ani sau chiar mai mult, și apoi o lovește furtunos. Începe cu zvâcniri involuntare și spasme ale mușchilor, atât de subtile, încât nici nu-ți dai seama. Iar în câteva zile... Asta a fost. Se termină totul.

Degetele mi-au încremenit pe inel.

– Te-ai… îndrăgostit de ea chiar dacă știai că ai putea s-o pierzi?

– Inimii nu-i pasă de cât timp ai cu cineva, mi-a spus Kieran și s-a uitat la mine, cu pleoapele plecate. Îi pasă doar să fii cu acea persoană cât de mult poți.

În dimineața următoare, pe când plecam de la han, l-am abordat pe Casteel:

– Vreau să te rog ceva.

– Orice, mi-a răspuns el.

Am zâmbit larg.

– Am putea face rost de încă un cal? am întrebat eu, pe când ne-am apropiat de Emil și Naill, care își pregăteau caii.

Aveam doi cai înșeuați, pentru Kieran și Delano, care reveniseră la înfățișarea lor muritoare și aveau să meargă călare.

– Aș vrea să intru călare în capitală, singură. Îmi amintesc ce m-ai învățat, am adăugat, când Casteel și-a coborât privirea spre mine.

Vonetta se oprise, și, chiar și în înfățișarea ei de vârcolac, s-a uitat spre Casteel de parcă l-ar fi avertizat să nu se certe cu mine.

– Cred că sunt pregătită, că l-aș putea controla pe unul mai liniștit.

Privirea i s-a încălzit în lumina soarelui palid de după-amiază.

– Și eu cred că ești pregătită, a spus el, și i-am zâmbit larg. Deși îmi va fi dor să stai în fața mea.

– Și mie îmi va fi dor de asta, am recunoscut îmbujorată. Însă...

– Știu, a spus el încet, și cred că a înțeles cu adevărat de ce voiam să intru în capitală călare pe propriul cal.

Ce însemna asta pentru mine. M-a sărutat pe frunte și apoi s-a uitat peste umăr.

– Mă ocup deja de asta, a spus Emil, făcând o plecăciune exagerată. Îți voi găsi un armăsar demn de frumusețea și de puterea ta, Alteță, a adăugat el zâmbind și mi-a făcut cu ochiul.

Am rânjit.

– De fiecare dată când îți zâmbește, îmi vine să-i smulg buzele de pe față.

M-am uitat la Casteel și am ridicat din sprâncene.

– Cam exagerat.

– Ba câtuși de puțin, a mormăit el, privind fix locul de lângă grajd în care se făcuse nevăzut atlantianul.

– Uneori, a spus Naill și s-a săltat în șa, chiar cred că Emil și-o caută cu lumânarea.

– Și eu cred la fel, a mormăit Casteel, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Emil s-a întors cu o iapă sură foarte frumoasă despre care fusese asigurat că era foarte blândă. Setti a încuviințat, îmbrâncind-o cu botul, iar eu i-am mulțumit lui Emil.

– Cum se numește iapa?

– Storm[1], a răspuns el, în timp ce Casteel verifica chingile șeii. A fost botezată de fiica hangiului.

Am zâmbit și am mângâiat părul fin de pe grumazul iepei.

– Mă bucur să te cunosc, Storm!

Casteel m-a privit și a ridicat din sprâncene, dar măcar nu-i smulgea inima din piept lui Emil.

Încurajându-mă singură, m-am săltat pe spinarea lui Storm. Mi s-a pus un nod în stomac de emoție. Nu știam dacă Prințul a observat cât eram de agitată, însă a preluat frâiele, ținându-le un timp. După ce m-am obișnuit cu mișcarea și cu faptul că eram singură, am preluat frâiele. Cum mergeam cel mult la trap, eram destul de încrezătoare că nu aveam să cad.

Însă Casteel și Kieran au rămas în apropiere, călărind în stânga și în dreapta mea.

– Ce părere ai despre încoronare? m-a întrebat Casteel în timp ce străbăteam o regiune împădurită. De obicei, se sărbătorește o zi întreagă... Se țin un festin și un bal.

Un festin? Un bal? Am radiat de bucurie. Ani întregi îmi dorisem să particip la balurile ținute în castelul Teerman, fascinată de sunetele și de râsetele de acolo, de rochiile și machiajele iscusite și de senzația de nerăbdare a mulțimii. Era o fericire nesăbuită. Îmi doream asta: să port o rochie frumoasă, să am părul aranjat, să fiu machiată și... să dansez cu Casteel.

Însă pregătirea balurilor dura săptămâni întregi, și îmi închipuiam că pregătirea încoronărilor dura și mai mult de-atât, iar noi nu dispuneam de zile întregi ca să ne pregătim pentru un astfel de eveniment.

– Mi-ar plăcea să ținem un bal, am spus eu, însă nu cred că avem timp pentru asta.

Casteel a încuviințat din cap.

– Cred că ai dreptate.

– Am putea să-l ținem mai târziu? am întrebat eu. După ce vom fi fost încoronați oficial și ne vom fi ocupat de Coroana de Sânge și de toate celelalte?

I-a apărut o gropiță în obrazul drept.

– Poppy, vei fi Regină. Vei putea face orice vrei.

– Ah, am murmurat eu, iar Delano a chicotit.

Puteam face… Puteam face orice voiam? Am privit uimită spre drumul din fața mea. Orice? Era o senzație unică. Șocantă. Abia de-am putut să expir.

– Atunci, aș...

O săgeată a trecut razant pe lângă capul meu. Am icnit și m-am dat într-o parte, iar Casteel s-a întins spre mine.

– Apucă-i frâiele, a strigat el, cuprinzându-mă pe după mijloc.

Kieran a înjurat și s-a aplecat, apucând frâiele iepei, în timp ce Casteel m-a tras pe Setti. O altă săgeată a zburat pe deasupra capetelor noastre.

– Ticăloșilor! a mormăit Naill.

L-am văzut privindu-și brațul.

– Ești bine? am strigat eu, în timp ce Casteel l-a mânat pe Setti într-o parte, așezându-se astfel încât să mă protejeze cu trupul lui.

– E doar o zgârietură, a mormăit atlantianul, dezvelindu-și colții. Nu voi putea spune același lucru despre ticăloșii ăia pe cale să moară.

M-am răsucit în șa. Am văzut doar măști de bronz peste tot.

Nevăzuții.

Duzini întregi se aflau pe drum, unii înarmați cu arcuri, alții cu săbii. *Stârvuri*. Pielea de pe piepturile lor dezgolite avea paloarea cenușie a unor făpturi care nu fuseseră niciodată vii.

Apoi am văzut doar vârcolaci, țâșnind pe drumul pietruit și prin iarba ca trestia, atacându-i pe cei cu arcuri. Le-au curmat țipetele înfigându-și adânc colții în gâtlejurile lor. Naill a trecut în goană pe lângă noi și și-a înfipt sabia adânc în pieptul unui Stârv, iar Vonetta s-a năpustit asupra unui Nevăzut doborât, izbindu-se de spatele altuia. Mai multe Stârvuri au înaintat printre vârcolaci, îndreptându-se spre noi, iar Emil a trecut călare pe lângă noi și a azvârlit un pumnal. Lama a străpuns o mască, iar Nevăzutul s-a prăbușit pe spate. Nici măcar n-am avut timp să mă simt dezamăgită de ce se întâmpla, de faptul că asta însemna că încă

existau Nevăzuți care voiau să mă împiedice cu orice preț să fiu încoronată.

Că, așa cum promisese și demonstrase Alastir în noaptea aceea din Golful lui Saion, lucrurile nu se sfârșiseră odată cu moartea lui.

– Așteaptă! a strigat Casteel și s-a întors brusc, trecându-și un picior peste spinarea lui Setti.

M-am ținut de cal, iar el a sărit, aterizând fără să se împiedice. După aceea, m-a dat jos de pe cal. M-a prins de ceafă și și-a plecat capul.

– Ucide cât mai mulți.

Apoi m-a sărutat scurt și animalic, o încleștare de dinți și limbi.

În clipa în care mi-a dat drumul, mi-am apucat pumnalul din os de vârcolac și m-am învârtit chiar pe când Kieran îi lua pe Setti și pe Storm de pe drum și, speram eu, și din calea pericolului.

Casteel și-a tras săbiile scurte și a înaintat cu pași apăsați.

– Ticăloșilor, ați întrerupt o conversație încântătoare! S-a aplecat într-o parte atât de repede, încât săgeata menită lui a zburat pe lângă el, fără să-l atingă. Iar asta a fost foarte nepoliticos.

Cu pumnalul în mână, am țâșnit spre Stârvul care se afla cel mai aproape de mine. M-am aplecat când și-a mișcat sabia. M-am ridicat în spatele creaturii și i-am înfipt adânc pumnalul în spate, apoi am sărit înapoi, ca să mă feresc de lichidul scârbos pe care avea să-l împroaște. M-am învârtit chiar pe când Delano a decapitat un Stârv. Un Nevăzut a apărut dintre copaci, cu sabia ridicată. Am așteptat, apoi m-am repezit înainte, rotindu-mă și lovindu-l în genunchi. Osul a trosnit și s-a rupt. Bărbatul a țipat înăbușit când m-am răsucit

și i-am înfipt pumnalul în lateralul gâtului. M-am smucit, scoțând lama ascuțită. Bărbatul s-a prăbușit în față. M-am întors, scrutându-i cu privirea pe cei care mai erau în picioare, dar n-am văzut nici o mască argintie sau pe cineva care să fi cărat un lanț de oase.

Era limpede că nu voiau să mă prindă în viață.

Un altul a țâșnit dintre copaci. Nu era un Stârv. Era mai deștept... A fugit spre stânga, apoi spre dreapta. Și-a învârtit sabia, iar eu am pășit spre dreapta, făcându-l s-o izbească de un copac din apropiere.

– Dacă mă pătez cumva cu sânge, l-am avertizat eu și am țâșnit înainte, înfigându-i lama în piept, mă voi supăra foarte tare.

– O să-ți iau straie noi, a spus Casteel, apucându-l pe un Nevăzut de umăr și înjunghiindu-l în burtă.

Am sărit în spate.

– Dar îmi place tunica asta.

– Fir-ar să fie! a mormăit Emil din apropiere, uitându-se spre pădure.

M-am întors, și mi s-a strâns stomacul. Cel puțin două duzini de atacatori au ieșit din umbra deasă a copacilor, jumătate dintre ei Nevăzuți și jumătate Stârvuri. Vârcolacii și ceilalți îi nimiceau repede pe cei de pe drum, însă erau foarte mulți, și cel mai probabil unul dintre ai noștri avea să fie rănit sau chiar mai rău.

Și nu voiam să se întâmple asta.

Aveam să mă întreb mai târziu cum de știuseră Nevăzuții că ne îndreptam spre Evaemon. Și, la un moment dat, poate că aveam să mă gândesc și cu câtă ușurință și repeziciune hotărâsem să accesez puterea ce-mi vibra tot mai tare în piept. La cum nu m-am întrebat

dacă aveam să reușesc să mă stăpânesc sau nu. Am reacționat pur și simplu, lăsând instinctul să preia controlul.

Poate că mai târziu aveam să mă gândesc până și la conversația pe care o purtasem cu Casteel, cea în care îi spusesem că aveam să le acord o a doua șansă celor care erau împotriva mea – și că acum făceam întocmai contrariul.

Pe de altă parte, oamenii aceștia și creaturile acestea încercau să mă ucidă, așa că poate nu aveam s-o fac.

Mi-am deschis larg simțurile și mi-am dezlănțuit cealaltă parte a darului meu, cea care lua viața în loc să dea viață. Mi-am dat seama că semăna mult cu ce făceam atunci când vindecam pe cineva, doar că invers. Pielea a început să-mi vibreze, și am simțit un gust metalic pe gâtlej. M-au ajuns furia incandescentă și acidă a Nevăzuților și neantul înfricoșător și pustiu al Stârvurilor, iar eu le-am luat ura și chiar și neantul, le-am lăsat să mi se scurgă prin vene și să mi se reverse în piept, unde s-au contopit cu *eather*-ul. Am simțit pământul începând să se cutremure ușor sub picioarele mele și mi-am trecut privirea peste cei mascați. Puterea primitivă a zeilor mi-a invadat simțurile.

Corpul mi-a strălucit.

Scântei albe-argintii mi-au erupt pe piele, și l-am văzut cu coada ochiului pe Casteel dându-se în spate și pe vârcolaci retrăgându-se.

– Hai pe ei, fata mea!

Am zâmbit, și fire subțiri și sfârâitoare au țâșnit din mine. Cineva a icnit – probabil un Nevăzut –, pe când o pânză de păianjen scânteietoare s-a întins dinspre mine, târându-se pe pământ într-o

împletitură de nervuri radiante. Mai mulți Nevăzuți s-au întors și au rupt-o la fugă, dar nu aveau să reușească să scape. Aveam să mă asigur eu de asta.

Am văzut în mintea mea țesăturile de lumină căzând peste Nevăzuți și peste Stârvuri, trupurile lor frângându-se și sfărâmându-se, armele căzându-le la pământ. M-am concentrat asupra acelei imagini și-am luat toată ura, teama și neantul din pieptul meu și le-am trimis prin multitudinea din fire spre ei.

Iureșul de putere a trecut peste copaci, mișcând frunzele până când unele au căzut. Pânzele de lumină s-au ridicat și apoi s-au lăsat peste Nevăzuți și peste Stârvuri, peste cei de pe drum, peste cei care se repezeau spre noi și până și peste cei care fugiseră.

Oasele au trosnit ca un tunet, brațe și picioare frângându-se și spinări răsucindu-se. Trupurile creaturilor neomenești s-au surpat, sfărâmându-se și cernându-se precum țărâna. Unul după altul s-au frânt și s-au năruit, până când au ajuns doar niște lucruri pe jos, și atunci mi-am imaginat că rămășițele lor se preschimbau în cenușă, ca mormanele de țărână.

La urma urmei, părea neigienic să lăsăm cadavrele aici.

Flăcări albe-argintii au izbucnit peste lucrurile nemișcate și răsucite de pe pământ, înghițindu-le și apoi pălind, până când a rămas doar cenușă din ele. Pânza argintie a vibrat, iar puterea străveche și pură m-a străbătut pulsând.

– Poppy.

Aerul a trosnit de electricitate statică, și mi-am întors capul spre Casteel, care se afla la cotitura drumului, cu bărbia ridicată și cu

părul ciufulit. Ce am simțit din partea lui nu era acid sau pustiu, ci cald și senzual, condimentat și dulce.

– A fost incredibil de excitant, a zis el.

Am pufnit într-un râs răgușit. Comentariul lui, oricât de depravat și de greșit ar fi fost, m-a ajutat să retrag toată acea putere. Mi-am închipuit cum pânza scânteietoare se stinge, și, când a făcut-o, mi-am închis simțurile, iar strălucirea albă-argintie a pielii a dispărut.

M-am holbat la ce rămăsese din cei care ne atacaseră, căutând orice semn de căință, însă am găsit doar tristețe din pricina vieților irosite. Oamenii aceștia, cei care făceau parte dintre Nevăzuți, ar fi putut alege orice, dar aleseseră asta: să acționeze bazându-se pe credințele părtinitoare ale spițelor și pe o profeție mincinoasă.

– Ești bine? m-a întrebat Delano cu blândețe, întrerupându-mi șirul gândurilor.

M-am uitat spre el și am încuviințat din cap.

– Tu?

M-a cercetat cu privirea palidă.

– Da.

Zeilor mari! a exclamat Emil făcând o grimasă și trecându-și mâna peste față, curățându-se de sângele unsuros, în vreme ce se uita la mormanele de cenușă și de țărână unsuroasă. Ce sperau să reușească?

Pentru mine era clar ce voiau.

L-am căutat pe Casteel, și privirile ni s-au întâlnit. M-a privit cu ochii ca niște scântei vibrante de un topaz glacial.

– Nu vor să preiau coroana, am spus eu. Au dat greș. La fel se va întâmpla cu oricine crede că mă poate opri.

Un zâmbet subțire ca un brici i s-a creionat pe față.

– Al naibii de nu!

În limba engleză, în original, „furtună" (n.tr.)

Capitolul treizeci și cinci

– Se poate să fi fost cineva de la hanul din Tadous, a spus Emil în timp ce ne-am văzut de drum, privind cu atenție în jurul nostru.

El și Naill călăreau de data asta în fața noastră, ceea ce mi s-a părut... surprinzător de amuzant. Călăreau așa ca să mă apere, ca să ne apere pe mine și pe Casteel, și m-am gândit că poate eu ar fi trebuit să călăresc înaintea *lor*.

– Sau ar fi putut fi cineva care l-a văzut pe Arden îndreptându-se spre Evaemon și a presupus că se ducea să vestească sosirea noastră în capitală.

Am sperat că Arden ajunsese cu bine în capitală.

– Hei, a șoptit Casteel. L-am privit și mi-am dat seama că Delano și Kieran se îndepărtaseră puțin, oferindu-ne o oarecare intimitate.

– Ce s-a întâmplat acolo? Ai făcut ce trebuia.

– Știu. Și așa era. Ne-am fi putut lupta cu ei în continuare, însă cu siguranță cineva ar fi fost rănit, și n-aveam de gând să permit să se întâmple una ca asta.

– Ești uimitoare, a răspuns el, iar eu am râs ușor. Vorbesc serios, Poppy. De fapt, poate că ești o zeitate, însă ai arătat ca o zeiță.

– Mulțumesc, am zis eu și i-am zâmbit. Mă bucur că am făcut-o și că am putut să controlez puterea.

– Și eu. A zâmbit strâmb. Îndemânarea asta a ta ne va fi de folos în viitor.

M-am gândit la Regina din Sânge.

Da, avea să ne fie de folos.

A trecut o clipă.

– Nevăzuții nu reprezintă Atlantia. Regatul nu este definit de ce cred sau vor ei.

Privirile ni s-au întâlnit.

– Știu. Ei bine, nu știam sigur dacă era sau nu adevărat. Întâlnisem numeroși atlantieni primitori, chiar prietenoși. Întâlnisem și câțiva precauți și reținuți. Însă printre Stârvuri se număraseră cel puțin două duzini de Nevăzuți. Oare câți erau cu toții? Oare pe câți îi infectaseră cu convingerea lor că aveam să distrug Atlantia?

Nu știam. Însă, la fel ca mai înainte, am alungat grijile cu pricina, pentru că, așa cum spusesem în pădure, nu aveau să mă oprească.

Nu aveau să-l împiedice pe Casteel.

Am călărit mai departe și pe la amiază am știut că ne apropiam de capitală când, trecând peste culmea unui deal, am văzut copaci mari și lați, plini de frunze stacojii. Peisajul era presărat cu copaci sângerii, iar drumul lat și pietruit ce ducea spre Evaemon era străjuit de ei. Acum, știam că simbolizau sângele zeilor, nu ceva malefic sau ceva de care ar fi trebuit să mă tem.

Copacii sângerii s-au rărit de ambele părți ale drumului. M-am așezat mai dreaptă în șa când am întrezărit Evaemonul.

Buzele mi s-au depărtat, și am făcut ochii mari.

Construcții semețe de culoarea fildeșului, cu turle înalte și ascuțite, se întindeau spre cer, străjuind poduri de piatră ce se înălțau pe piloni înalți deasupra unui canal larg, în formă de semilună, cu apa

de culoarea cerului. Puteam vedea trei poduri, unul spre est și unul spre vest, care duceau spre insule care aveau aproape aceeași mărime ca Golful lui Saion și erau pline de clădiri ce ajungeau până la cer. Fiecare pod se unea cu structuri în formă de dom pe care se aflau sori cioopliți în piatră deasupra clopotnițelor, iar podul peste care treceam noi ducea direct spre inima Evaemonului.

Clădiri pătrate și scunde, cu colonade late cât un bloc, erau urmate de construcții gri și de culoarea fildeșului, mult mai apropiate ca acelea din Golful lui Saion, însă mai înalte, formând turnuri și turle elegante. La fel ca în Golful lui Saion, oriunde priveai zăreai petice de verdeață, fâșiile înconjurând construcțiile înalte și elegante sau întinzându-se pe acoperișurile construcțiilor mai mici și mai scunde. De-a lungul orașului puteai vedea temple sclipind, reflectând lumina soarelui de după-amiază. Mi s-a uscat gâtlejul când am privit spre partea de vest a orașului, unde, pe o colină înălțată, se afla o structură imensă dintr-o piatră neagră strălucitoare, flancurile clădirii terminându-se cu porticuri circulare. Numeroase cupole de sticlă și turle sclipeau în lumina soarelui, în timp ce aripa centrală se încheia cu un templu construit din aceeași piatră întunecată ca acelea din Solis. De-a lungul turlei templului stăteau îngenuncheați soldați de piatră, cu capetele nisipii plecate, strângându-și scuturile la piept și cu săbiile întinse, lamele negre de piatră brăzdând cerul.

Uluită, mi-am mutat privirea de pe clădirea despre care puteam doar să presupun că era palatul și am privit în depărtare, spre Evaemon. M-au ars nările și ochii, în timp ce sorbeam din priviri orașul despre care crezusem cândva că fusese doborât.

În timp ce Golful lui Saion era aproape la fel de mare ca orașul capitală al Solisului, Evaemon era de trei ori mai mare, întinzându-se cât puteam vedea cu ochii spre vest și spre est, unde pete albicioase pășteau pe pășuni libere. Dincolo de regiunea împădurită care se întindea de-a lungul Munților lui Nyktos și în fața lor, se aflau unsprezece statui mai înalte ca ateneul din Masadonia. Fiecare statuie ținea o torță aprinsă, flăcările strălucind la fel de puternic ca soarele ce apunea. Când am întrebat cine era a unsprezecea statuie, mi s-a spus că era consoarta lui Nyktos.

Erau zeii, toți zeii, veghind asupra orașului sau stând de pază.

Nici măcar nu-mi puteam închipui cum fuseseră construite la astfel de dimensiuni și ridicate pe munte. Sau cum erau aprinse făclii și cum de rămâneau aprinse.

– Frumos, nu-i așa?

Nu era nevoie să mă întrebe. Era cel mai frumos oraș pe care îl văzusem vreodată.

– Aproape tot ce vezi a fost construit de zeități.

Zeilor mari, însemna că era vechi de mii de ani. Nu puteam pricepe nici în ruptul capului cum de putea ceva să dureze atât de mult timp. Nu puteam pricepe nici cum de un oraș putea fi atât de splendid și de intimidant.

Păsări albe au zburat pe deasupra capetelor noastre când am trecut podul, plutind peste vârcolacii care mergeau țanțoși în fața noastră. M-am uitat spre roțile mari din apă, întrebându-mă dacă așa alimentau cu electricitate orașul. Carsodonia folosea un

procedeu asemănător, însă la o scară mai mică. În fața noastră, pe canal, puteam vedea pânzele unor ambarcațiuni mici.

– Am atâtea întrebări! am șoptit eu.

– Nimeni nu e surprins să audă asta, a remarcat Kieran, iar Delano a chicotit.

– Dar în clipa de față nu pot nici măcar să vorbesc, am recunoscut eu și mi-am dres glasul.

Casteel l-a mânat pe Setti mai aproape și m-a privit.

– Plângi cumva?

– Nu, am mințit eu, clipind, ca să alung lacrimile. Poate? Nici măcar nu știu de ce. Doar că... n-am mai văzut niciodată așa ceva.

S-a auzit un clopot bătând iute de trei ori, și am tresărit, iar păsările din clopotniță și-au luat zborul. Era diferit de clopotele din Golful lui Saion care băteau ca să anunțe ora.

– Doar îi anunță pe cei din oraș de sosirea noastră, m-a liniștit Casteel, iar eu am încuviințat din cap.

Emil s-a uitat în spate spre noi, peste umărul meu, găsindu-l cu privirea pe Casteel. A încuviințat din cap și și-a mânat calul în față. Și-a înghiontit armăsarul și a luat-o la galop înainte, trecând prin structura de la capătul podului.

– Unde se duce? am întrebat eu.

– Se duce la palat, ca să-i anunțe că am ajuns, m-a informat Casteel. Noi vom merge pe un drum mai discret. Și pe acolo vor fi oameni, însă mult mai puțini decât pe ruta pe care a luat-o Emil.

Bineînțeles, eram recunoscătoare pentru asta. Simțurile mele erau deja copleșite, și nu voiam să-i întâlnesc pe locuitorii din Evaemon

toată răscolită.

Vârcolacii au rămas cu noi, împreună cu Naill. Soldații, amestecați cu gardieni, așteptau în umbrele clădirii de la intrare, plecându-se când am trecut pe lângă ei. Inima mi-a bătut cu putere când am apucat-o spre est, intrând pe un drum pustiu din afara colonadelor lungi pe care le văzusem de la gura podului.

– La ce servesc aceste clădiri? am întrebat eu.

– În ele se află mașinăria care transformă apa în electricitate, mi-a explicat Casteel, ținându-l pe Setti aproape de mine. O să vezi mai multe prin oraș.

– E nemaipomenit, am șoptit eu, pe când de pe cealaltă parte a drumului au început să se deschidă lent ușile unor clădiri de gresie și să se ițească chipuri curioase.

– Și plictisitor de complicat, a spus Naill din spatele nostru.

– Dar ai putea enumera fiecare element din echipament și la ce servește, a ripostat Kieran.

– Așa e. Naill a zâmbit când l-am privit peste umăr. Tatăl meu e unul dintre cei care au grijă de mori.

– Are grijă? a pufnit Casteel. Aș zice mai degrabă că e însăși inima morilor. Tatăl lui e în mare parte responsabil de funcționarea acestor mori vechi, pentru ca toată lumea să aibă acces la tot ce are de oferit electricitatea.

– Înseamnă că tatăl tău trebuie să fie foarte deștept, am spus eu, privind spre chipurile care se ițiseră la geamuri.

N-am văzut priviri sau sentimente ostile. Cei mai mulți dintre ei erau concentrați asupra mulțimii de vârcolaci de pe stradă.

– Așa este, a răspuns Naill, cu o mândrie caldă ca soarele.

Circa o jumătate de duzină de vârcolaci, împreună cu Delano, rămăseseră mai în spate. Am încercat să iau legătura cu Delano, îngrijorată, găsindu-i însemnul proaspăt, flexibil.

„E totul bine”, m-a asigurat el după o clipă, șovăielnic, de parcă încă s-ar fi obișnuit să comunice în acest fel. *„Doar ne asigurăm că tu și Prințul sunteți protejați din toate părțile.”*

Erau îngrijorați din pricina Nevăzuților sau în legătură cu altceva? M-am concentrat asupra drumului pe care îl străbăteam. În cele din urmă, am trecut pe sub podul ce ducea spre est, un cartier al Evaemonului despre care Casteel îmi spusese că se numea Podgoriile.

– Vin, mi-a explicat el în timp ce călăream aproape de malul canalului principal.

Ambarcațiuni cu pânze albe și aurii erau acostate în digurile numeroase. Oamenii urcau și coborau de pe vase, îmbulzindu-se, cărând cutii.

– Cartierul e numit așa datorită podgoriilor.

Celălalt cartier se numea Splendoarea, pentru că adăpostea muzee, artă și câteva dintre cele mai vechi clădiri din Atlantia. Abia așteptam să cutreier enclava, însă asta trebuia să mai aștepte.

Am înaintat de-a lungul copacilor sângerii lucioși și deși, urcând colinele vălurite acoperite de pășuni. Mi s-a tăiat răsuflarea când copacii s-au rărit și am zărit printre ei piatra netedă de culoarea păcurii.

– De ce palatul diferă atât de mult de celelalte clădiri din Atlantia? am întrebat eu, forțându-mă să nu strâng prea tare frâiele iepei.

– Nu a arătat mereu așa. Malec l-a renovat când a fost încoronat, mi-a explicat Casteel, și mi s-a strâns stomacul. Din câte-mi amintesc, a spus că era în cinstea lui Nyktos și că se potrivea mai bine cu templele din Câmpiile Elizee.

M-am gândit bine la asta.

– Crezi că a fost în Câmpiile Elizee?

– Nu știu, dar se poate. Briza răcoroasă i-a ridicat șuvițele-i ondulate. Cum altfel să fi știut cum arătau templele de acolo?

– Ai dreptate, am murmurat eu. Preoteasa Analia mi-a spus cândva că templele din Solis erau cele mai vechi construcții, că au existat înainte să apară Ascendenții.

– Măcar o dată, afurisita aia a spus adevărul, a răspuns Casteel, și nu m-a ofensat câtuși de puțin felul în care o numise – Amelia *chiar* fusese o afurisită. Templele acelea sunt făcute din piatră de umbre, un material pe care în timpurile străvechi zeii îl extrăgeau din Ținuturile Umbrelor și îl aduceau pe acest tărâm, depozitând o parte din el pe piscurile Elysium.

Nu știusem asta.

Pe de altă parte, abia de curând aflasem că existau Ținuturile Umbrelor. Însă mi se părea ciudat că Ascendenții schimbaseră atât de multe din adevărata istorie a zeilor, dar păstraseră templele așa cum erau. Poate că exista o limită pe care nu voiau s-o treacă.

Oricum, gândurile despre piatra de umbre și templele străvechi s-au estompat când am ieșit dintre copaci și am văzut partea din spate a palatului.

De unde ne aflam, puteam privi în jos spre oraș: casele și prăvăliile erau așezate în zigzag pe coline, în văi și printre canale. Palatul din Evaemon era construit pe coasta dealului; construcția neagră scânteietoare, cu numeroase ferestre de-a lungul turnurilor și al etajelor inferioare, era o priveliște nemaipomenită. Însă un lucru a ieșit numaidecât în evidență.

Palatul nu era înconjurat de ziduri, nici de-a lungul curții din spate, nici de-a lungul celei din față, ce ducea spre templu. Mai mulți piloni de abanos făceau legătura între o pasarelă dinspre palat și templu, înconjurând cea mai mare parte a palatului care era păzit de patrule de gardieni regali. Atunci mi-am dat seama că nici moșia din Golful lui Saion nu fusese înconjurată de ziduri.

Am trecut pe lângă gardieni regali înveșmântați în alb și auriu care stăteau sub arcadă și în dreptul unor uși o idee mai închise la culoare decât iapa pe care o călăream.

Nu-mi venea să cred cât de neîngrădit era palatul. În orice oraș din Solis în care se aflau curteni regali, casele acestora erau păzite de ziduri cât jumătate din Meterezele ce protejau orașul. Nimeni nu se putea apropia de castele sau de turnurile ori conacele curtenilor regali, deoarece locuința era mereu despărțită de zidurile interioare prin curți imense. Aici, în schimb? Te-ai fi putut duce până la intrările în palat.

Era limpede că, aici, clasei conducătoare îi plăcea să se amestece cu poporul. Încă o diferență clară față de modul în care guvernau Ascendenții Solisul.

Aproape că am scăpat frâiele din mână când am văzut prima dată curtea.

– Trandafiri care înfloresc noaptea, am șoptit eu. Petale negre catifelate, acum închise, apărându-se de razele soarelui, se cățărau pe pilonii din fața palatului, peste zidurile din onix și peste turnuri și turle.

Casteel mi-a urmărit privirea.

– Am vrut să-ți spun despre ei când ai zis că sunt preferații tăi, însă n-am putut. S-a încruntat. Iar apoi am uitat de ei.

I-am privit surprinsă și ușor tulburată. Ce coincidență că florile de care mă simțisem mereu atrasă acopereau zidurile palatului care avea să devină căminul meu.

– Cas! a strigat cineva, atrăgându-mi atenția spre grajduri. Un tânăr a străbătut curtea, îmbrăcat cu pantaloni cafenii și o bluză albă ca a lui Casteel, dar scoasă din pantaloni. Un zâmbet larg i s-a creionat pe chipul de un maroniu-închis. A șovăit doar o clipă, când l-au observat vârcolacii. Ești tu, cu adevărat? Sau vreo vedenie bizară?

Faptul că-i spusese pe nume însemna că era un prieten, în care Casteel avea încredere. Pe când s-a apropiat, am văzut că avea ochii chihlimbarii. Era un atlantian fundamental foarte arătos, cu trăsături late și calde, cu părul tuns scurt, ca al lui Kieran.

– Chiar c-ar fi o vedenie ciudată, a glumit Casteel, plecându-se și strângându-i mâna, iar eu am îmboldit-o pe Storm să încetinească și apoi să se oprească de tot. A trecut prea mult timp, Perry.

Atlantianul a încuviințat din cap, în timp ce un vârcolac cafeniu s-a apropiat și l-a privit cu atenție. Din fericire, Storm nu reacționase mai deloc la atâția vârcolaci prin preajmă.

– Într-adevăr. Am fost surprins să aud că te-ai întors. Mai că n-am crezut când am aflat vestea.

– Îmi închipui că mulți au fost uluiți, a răspuns Casteel calm. Ce-ai mai făcut?

– Am dat doar de belele.

Casteel a chicotit, iar Perry m-a privit curios, zăbovind doar o clipă asupra mea, după care s-a uitat la Kieran.

– Dar nu ca atunci când sunteți și voi doi prin preajmă.

Am ridicat din sprâncene când l-am auzit, iar Kieran l-a întrebat:

– Ce cauți aici, afară?

– Port conversații stimulante și amuzante cu Raul.

– Mai degrabă, mă scoți din țâțâni, a răspuns o voce gravă. Un bărbat mai în vârstă cu părul de culoarea norilor și cu barba de aceeași nuanță, însă cu șuvițe negre, a venit cu pași apăsați dinspre grajduri, șchiopătând ușor, ștergându-și mâinile cu o cârpă pe care a vârât-o apoi în buzunarul din față al tunicii lui maro. Ei, la naiba! Să fie chiar Prințul rătăcitor care se-ntoarce acasă? a zis bărbatul mai în vârstă. Cred că am vedenii.

Perry a zâmbit și mai radios.

– Nu mai vezi tu bine, Raul.

– Ei bine, se potrivește de minune cu trupul meu bătrân care nu mai funcționează, a răspuns el.

– Apropo de trupuri nefuncționale, mă uimește că mai trăiești, a comentat Kieran descălecând, iar eu am clipit.

Casteel a pufnit.

– Ce tot spui acolo? Raul va trăi mai mult ca noi toți.

– Ba sper naibii că nu! Fir-ar! Raul s-a oprit lângă Perry, mijind ochii căprui. Iată-mă, înjurând de mama focului, iar tu ești însoțit de-o doamnă.

– O doamnă pe care încă nu ne-a prezentat-o, a spus Perry, cu o privire ușor sfioasă.

Mi-am deschis simțurile spre atlantian și am simțit doar amuzament și curiozitate din partea lui.

– O doamnă foarte tăcută pe care n-am mai văzut-o niciodată, însă despre care cred c-am auzit.

– Asta-i din cauză că nu cunoști prea multe doamne, a ripostat Raul și s-a întins după frâiele lui Storm, scărpinând-o pe iapă pe grumaz.

Perry a încuviințat din cap, râzând.

– Nu te pot contrazice, însă despre această doamnă am auzit. Desigur, dacă zvonurile sunt adevărate. S-a oprit, privind spre locul din care-l priveau vârcolacii. Și cred că zvonurile sunt adevărate.

– Ea e Prințesa Penellaphe, soția mea, a anunțat Casteel, și inima mi-a tresăltat de fericire când l-am auzit. Dacă la acest zvon te referi, atunci e adevărat.

– O parte din zvon, a răspuns Perry.

– Apoi, la naiba, a bombănit Raul.

Nu știam dacă răspunsul lor era obișnuit sau un semn, dar apoi Perry a înaintat. Un vârcolac cafeniu și-a făcut apariția în fața iepei, cu urechile lăsate pe spate. Perry a ridicat din sprâncene.

– Tu ești, Vonetta?

Ea era.

Însă vârcolacul nu i-a răspuns, ci a continuat să se holbeze la atlantian, cu corpul încordat și nemișcat. Se părea că nu mai conta dacă Vonetta și Perry fuseseră cândva prieteni. Însă dacă lui Perry i se îngăduia să-i spună „Cas" Prințului... înseamnă că era de încredere.

Am urmărit însemnul cu aromă de vanilie și de stejar al Vonettei.

„E-n regulă. E prieten cu Casteel, nu-i așa?"

După o clipă de tăcere, Vonetta mi-a șoptit în minte:

„Casteel are și prieteni care l-au trădat."

Ei bine, avea dreptate în privința asta.

„Haide să-i dăm totuși o șansă."

Vonetta mi-a aruncat o privire cam șireată pentru un vârcolac, dar s-a dat câțiva pași în spate.

– La naiba! a repetat Raul.

– Ei bine, mi se pare clar o confirmare a celuilalt zvon, a zis Perry, zâmbind din nou și privindu-mă cu chipul lui frumos.

Am simțit o aromă efervescentă și proaspătă în gură. Perry era curios și încă amuzat.

– Să-ți spun Prințesă sau Regină?

Nimeni n-a răspuns în locul meu.

– Îmi poți spune Penellaphe, am hotărât eu.

Perry a zâmbit și mai tare, și am zărit urme de colți.

– Ei bine, Penellaphe, te pot ajuta să te dai jos de pe cal?

Am încuviințat din cap. Raul a ținut-o pe Storm, iar Perry m-a ajutat să cobor.

– Mulțumesc! am spus eu.

– Plăcerea a fost de partea mea. M-a ținut de mâini și s-a uitat spre Casteel. Numai tu puteai să te-ntorci după ani de absență cu o soție frumoasă.

Casteel a descălecat cu o ușurință enervantă.

– Știi că-mi place să-mi fac o intrare triumfală.

A venit prin spatele meu, eliberându-mi mâinile din ale lui Perry.

Perry s-a uitat la Kieran.

– Având în vedere că neghiobul ăsta e cu tine, înseamnă că s-a întors și Delano? Nu l-am văzut.

– S-a întors, a spus Casteel și și-a întrepătruns degetele cu ale mele. Ar trebui să ajungă curând.

Perry a zâmbit din nou, atât de repede, încât eram convinsă că zâmbea des, însă de data aceasta zâmbetul îi era însoțit de aroma îmbietoare a atracției.

– Știi pe unde sunt părinții mei? a întrebat Casteel.

Perry a făcut semn cu capul spre clădirea cu soldații de piatră îngenuncheați de pe cupolă.

– Vorbim mai târziu, i-a spus Casteel lui Perry, apoi i s-a adresat lui Raul: Ai tu grijă de cai pentru mine?

– Nu e asta treaba mea? a ripostat Raul, iar eu am chicotit surprinsă, ceea ce l-a făcut pe Casteel să mă strângă ușor de mână. Sau cel puțin era ultima oară când am întrebat. Dacă m-au dat cumva afară, nu s-a deranjat nimeni să mă anunțe și pe mine.

– De parcă am îndrăzni noi să ne gândim la așa ceva, a răspuns Casteel rânjind.

– De parcă te-ai gândi tu vreodată la ceva, l-a repezit Raul.

Am zâmbit. Îmi plăcea bătrânul ăsta oarecum arțăgos.

– Pe bune? Îi zâmbești după ce a sugerat că n-aș avea creier? a întrebat Casteel, prefăcându-se jignit.

– Ba eu cred că a sugerat că nu-ți folosești așa des creierul, i-am spus eu. Nu că n-ai avea. Și, da, îi zâmbesc. Îmi place de el.

– Excelența Sa are gusturi bune, a zis Raul, făcând semn din cap spre mine. Ignorăm gusturile care te-a făcut să te legi de ăsta.

Am râs iar.

– Crede-mă când îți spun că am avut și eu îndoieli în privința asta.

Perry a râs, apoi bătrânul a chicotit aspru.

– Îmi place de ea, Cas, a spus atlantianul.

– Bineînțeles, a murmurat Casteel. Poți să le dai mai multe cuburi de zahăr lui Setti și lui Storm? O merită.

– Așa voi face.

Apoi ne-am despărțit, străbătând curtea de-a curmezișul, urmați de vârcolaci. Am dat să spun ceva...

– Lasă-mă să ghicesc, m-a întrerupt Kieran. Ai întrebări.

Nu l-am băgat în seamă.

– Perry locuiește aici? La palat?

– Are odăi aici, însă are și casa lui împreună cu familia sa, în Evaemon, a zis Casteel și și-a dat părul la o parte din ochi cu mâna liberă. Practic, am crescut împreună.

– De ce are odăi și aici dacă are casa lui în oraș?

– Pentru că este un lord, la fel ca tatăl lui, Sven, mi-a explicat el, care este un Înțelept. Toții Înțelepții au odăi aici.

Nu m-a surprins să aud asta, ținând cont de faptul că palatul părea îndeajuns de mare cât să găzduiască un sătuc.

– Pun rămășag și că a fost convocat Consiliul Înțelepților și că așteaptă sosirea noastră.

Mi-a stat inima în loc. Deși vârcolacii pe care îi trimiseserăm înainte nu le-ar fi dezvăluit părinților lui Casteel ce hotărâre luasem și eram convinsă că nici Emil n-ar fi făcut-o, mi-am închipuit că părinții lor simțiseră că ajunseserăm la o decizie.

Deși acesta era templul, m-a străbătut o senzație groaznică de déjà-vu pe când ne-am apropiat de treptele semicirculare și doi gardieni ne-au deschis ușa. De data aceasta, însă, era diferit, pentru că nu intram ca o Prințesă nesigură în privința viitorului ei.

Ci ca una care avea să devină Regină.

Emil ne aștepta chiar la intrarea în templu, sub un stindard atlantian ce atârna din tavan. Am privit fix spre ușile închise din spatele lui, lângă care se aflau cel puțin zece gardieni. Emanau precauție, probabil datorită imaginii neașteptate a mai multor duzini de vârcolaci ce urcau treptele în dreptul nostru.

Mi-a stat inima în piept, dar am înaintat. Mâna îmi tremura, chiar dacă era acoperită de mâna lui Casteel. Știam că era cea mai bună alegere. Eram pe cât de pregătită puteam fi, însă aveam impresia că zeci de ciori carnivore și-ar fi luat zborul prin pieptul meu. Era...

Avea să fie de o importanță covârșitoare. Aveam să intru ca Poppy și să ies Regină – Regina unui popor care nu mă cunoștea și care se putea să nu aibă încredere în mine.

Casteel s-a oprit și s-a întors spre mine. Mi-a atins obrazul cu degetele, chiar sub cicatrice. Mi-a îndreptat privirea spre a lui.

– Ai înfruntat Temuți și vampiri, oameni cu măști din piele de om, creaturi fără chip și atlantieni care au vrut să-ți facă rău cu o putere și cu un curaj care multora le lipsesc, mi-a șoptit el. Amintește-ți cum ești: neînfricată.

Am simțit o atingere pe cealaltă parte a obrazului, și Kieran m-a privit drept în ochi.

– Ești o urmașă a zeilor, Poppy. Nu ți-e teamă de nimeni și de nimic.

L-am privit în ochi pe Kieran, apoi pe Casteel, și mi s-a tăiat răsuflarea. Centrul pieptului mi-a vibrat. A trecut o clipă, și apoi am privit spre ușile închise. Era în regulă să fiu agitată. Cine n-ar fi fost dacă s-ar fi aflat în locul meu? Însă nu îmi era teamă.

Pentru că aveau dreptate.

Eram curajoasă.

Eram neînfricată.

Și nu îmi era teamă de nimeni și de nimic… Nici măcar de o coroană.

Am aruncat o privire spre vârcolaci, oprindu-mă asupra Vonettei. Am expirat lent și am încuviințat din cap. Ne-am întors spre uși, care s-au deschis spre o zonă luminată de soare, a cărui lumină pătrundea prin lateralele de sticlă ale domului.

De o parte și de cealaltă a culoarului se aflau șiruri de bănci semicirculare cu suficiente locuri pentru multe mii de persoane... Poate chiar mai mult. Deasupra era o zonă cu balcoane în care încăpeau și mai multe persoane, iar sub ele erau zece statui ale zeilor, cinci pe fiecare parte. Țineau făclii neaprinse la piepturile lor din piatră neagră. În fața noastră, în centrul podiumului, se afla o statuie despre care presupuneam că-i aparținea lui Nyktos. În spatele lui se zărea un alt șir de uși, la fel de mari ca acelea prin care intraserăm, păzite de gardieni. Am recunoscut-o pe Hisa. Tronurile se aflau în fața statuii lui Nyktos.

Ambele erau făcute din piatră de umbre sidefată, străbătută de nervuri groase din aur. Forma lor mă fascina. Spetezele erau rotunde și cu țepi, ca soarele și razele lui, iar în centrul vârfului, sculptate din aceeași piatră, erau o spadă și o săgeată încrucișate.

Regina și Regele Atlantiei stăteau lângă tronurile lor, și, pe când eu și fiul lor am înaintat, urmați de vârcolaci care s-au împrăștiat printre șirurile de bănci, mi-am dat seama că ambii își purtau coroana.

Coroana purtată de Rege era făcută din oase înălbite răsucite, însă cea de pe capul Reginei era făcută din oase aurite, strălucitoare. Ultima dată o văzusem în Odăile lui Nyktos. Eloana și Valyn au așteptat tăcuți să ne apropiem de ei. Mama lui Casteel își ținea mâinile împreunate în dreptul taliei.

– Mamă, a spus Casteel când ne-am oprit în fața treptelor podiumului.

Kieran și ceilalți au așteptat câțiva pași mai în spate.

– Tată.

– Ne bucurăm că v-ați întors, a răspuns tatăl lui, ținându-și mâna pe mânerul sabiei.

– Nu fără întreruperi, însă, a zis Casteel, înclinând din cap. Am fost atacați de Nevăzuți.

– A fost rănit careva? a întrebat mama lui.

– Nu, i-a răspuns Casteel și m-a privit. Soția mea s-a asigurat de asta.

– Cu toții ne-am asigurat de asta, am adăugat eu.

– Mă liniștește să aud acest lucru, a spus ea, însă n-ar fi trebuit să se întâmple.

Nu, n-ar fi trebuit.

Dar se întâmplase.

– Presupun că Arden a ajuns cu bine, nu? a întrebat Casteel.

Tatăl lui a încuviințat din cap.

– Da. Se odihnește într-una dintre încăperi. Vârcolacii ne-au spus doar că întrunirea a decurs bine.

– Fratele tău? a întrebat mama lui, privindu-mă. Coroana contrasta puternic cu părul ei închis la culoare. A fost așa cum ți-l aminteai?

– Nu a fost, am spus eu. Și totuși, da. Însă nu e ca alți Ascendenți.

Pieptul i s-a ridicat brusc sub rochia de culoarea fildeșului cu care era îmbrăcată.

– Nu știu dacă asta este de bine sau de rău.

– Nici eu, am recunoscut.

– Cu siguranță aveți multe să ne spuneți, a zis tatăl lui, și am văzut cu coada ochiului mișcare.

În alcovurile umbrite ale podiumului se aflau mai mulți oameni. Simțurile mi s-au deschis, și am descoperit o mulțime de emoții, de la curiozitate la o ușoară neîncredere.

– Însă presupunem că ați venit ca să discutăm și altceva în afară de întrunirea cu Ascendentul.

M-a agasat că s-a referit la Ian ca la *Ascendentul*, deși chiar asta era... un Ascendent. Îmi dădeam seama că era lipsit de logică, dar tot m-a enervat la culme.

– Ai dreptate, a răspuns Casteel și apoi s-a uitat la mine. Privirile ni s-au întâlnit. Am venit pentru mai mult de-atât.

M-am concentrat doar asupra lui Casteel, neîngăduindu-mi să le citesc emoțiile părinților lui sau umbrelor din alcovuri. Aroma de căpșune înmuiate în ciocolată m-a liniștit, iar statornicia din ochii lui aurii a mai redus din încordarea pe care o resimțeam în gât.

Eram curajoasă.

Eram neînfricată.

L-am strâns de mână și m-am întors spre părinții lui.

– Am venit să revendicăm ceea ce îmi aparține de drept: coroana și regatul.

Capitolul treizeci și șase

Eloana și-a desfăcut mâinile, care i-au căzut pe lângă corp. A expirat apăsat. Speram că în semn de ușurare sau măcar de acceptare.

Tatăl lui a înaintat.

– Și dacă vă vom contesta cererea?

Mi-am întors deodată capul spre el.

– Puteți să o faceți, am spus eu, înainte ca Prințul să apuce să răspundă. Însă nu va schimba inevitabilul.

Vonetta s-a frecat de piciorul meu și a înaintat. Lyra sărise pe una dintre băncile de piatră, și, fără să mă uit, am știut că și ceilalți se apropiaseră. Mi-am desprins mâna din a lui Casteel și am înaintat, uitându-mă la tatăl lui.

– Singurii pe care-i voi cunoaște vreodată ca părinți au fost uciși ca să împiedice acest moment. Am fost lăsată să mor și rănită din pricina dreptului meu din naștere și forțată să port vălul ca urmare a spiței din care mă trag. Și de aceea fratele meu a făcut Ascensiunea. Ani buni mi-au controlat viața. Oameni nevinovați au fost uciși din cauza a ceea ce mi se cuvine. Aproape că am murit. Și, pe drum încoace, am fost atacați. Nimic din toate acestea nu a putut opri ca acest moment să se întâmple. Coroana ne aparține mie și soțului meu, și cred că știți deja.

Valyn m-a privit drept în ochi, cu o expresie indescifrabilă, și mă îndoiam că aș fi reușit să-i citesc emoțiile. Și-a mutat privirea spre fiul lui.

– Vrei să adaugi ceva?

– Nu prea, a spus el pe un ton ușor amuzat. A rezumat-o destul de bine. Coroana îi aparține. Ne aparține. Vom avea nevoie de ajutorul vostru, al amândurora, ca să conducem Atlantia, însă nu avem nevoie de drame inutile.

Mi-am înăbușit un zâmbet, iar tatăl lui a mijit ochii spre el.

– Îmi cer scuze, fiule. Nu aș vrea să stârnesc vreo *dramă* inutilă, a răspuns tatăl lui pe un ton sec.

– Îți accept scuzele, a murmurat Casteel, și l-am auzit pe un vârcolac pufnind în spatele meu.

Valyn a mijit ochii.

– Are dreptate, am încuviințat eu. Chiar vom avea nevoie de ajutorul vostru. Eu am multe de învățat, iar noi doi avem multe de făcut.

– Și motivul pentru care ați luat această hotărâre? a întrebat Eloana.

M-am gândit la ce-mi spusese Casteel și am privit-o drept în ochi.

– Motivele mele nu au importanță atât timp cât îmi aparțin.

S-a holbat preț de o clipă la mine, apoi a zâmbit strâmb. A încuviințat din cap și s-a uitat la soțul ei.

– A sosit momentul, a spus ea. A sosit momentul de ceva vreme.

– Știu, a zis tatăl lui, oftând apăsat. Sper doar să înțelegeți amândoi că responsabilitatea voastră nu se sfârșește când veți duce

la îndeplinire ce v-ați propus.

– Știm, a răspuns Casteel și a venit din nou lângă mine.

Am încuviințat din cap.

– Știm.

Valyn și soția lui au venit la marginea podiumului.

– Bănuiesc că nici unul din voi nu vrea să facem asta în maniera tradițională, nu?

Casteel m-a privit. Presupunând că *maniera tradițională* însemna baluri și festine, am spus:

– După ce ne vom fi ocupat de amenințarea dinspre vest, ne-ar plăcea să avem parte de... o încoronare mai sofisticată, însă nu ni se pare că acum ar fi momentul potrivit.

Eloana a încuviințat din cap.

– Petrecerea de încoronare poate fi ținută oricând, la alegerea voastră.

M-am cutremurat. Mi-am întins mâna spre Casteel, care mi-a prins-o într-o clipită.

– Așadar, ce se întâmplă acum?

– Este destul de simplu, a răspuns tatăl lui. În fața Consiliului Înțelepților, vom renunța la coroane și la control în favoarea ta și a fiului meu. Și apoi vom anunța poporul despre schimbarea coroanei.

M-am uitat spre alcovurile umbrite, și mi-a stat inima în loc.

– Se va întâmpla cumva acum, de vreme ce membrii consiliului sunt deja prezenți?

Valyn a zâmbit ușor.

– Am putea.

Casteel a privit fix spre alcovuri.

– Se împotrivește vreunul dintre ei?

A urmat un moment de tăcere, apoi, dinspre stânga noastră, un bărbat înalt a ieșit din umbre. Avea ochii de un galben strălucitor și părul închis la culoare încărunțit la tâmple, ceea ce însemna că era un atlantian foarte, foarte bătrân.

– Lord Gregori, a spus Casteel, înclinându-și capul. Se părea că-l recunoscuse pe bărbat. Ai ceva de spus?

– Da, Alteța Voastră. Bărbatul s-a înclinat, iar Eloana și-a privit ironic soțul. Știu că nu putem spune nimic pentru a opri ceea ce este pe cale să se întâmple, însă, ca unul dintre cei mai vârstnici Înțelepți, cred că este de datoria mea să vorbesc în numele meu și al celorlalți care sunt îngrijorați de această turnură pe care au luat-o lucrurile.

Dacă se număra printre cei mai vârstnici membri ai consiliului, atunci presupuneam că era un metamorf. Darurile mele s-au încordat, și mi-am lăsat simțurile să se deschidă, cât să-i citesc emoțiile. Gura mi s-a uscat când am simțit gustul înțepător al neîncrederii, însă nu era deloc surprinzător, ținând cont de cuvintele lui.

– Am luat cunoștință de preocupările voastre, a zis Casteel, însă, așa cum ai presupus, ele nu vor duce la o amânare.

Am simțit o răbufnire acidă de iritație dinspre Lord Gregori. A dat să se retragă.

– Ce te îngrijorează, mai exact? am întrebat eu, sincer curioasă.

Lord Gregori m-a privit. Pe trăsături nu i se citea deloc precauția care îl încerca.

– Suntem în prag de război, iar unii dintre noi consideră că nu este momentul potrivit pentru acest transfer al puterii.

L-am privit cu atenție, simțind un zumzăit de neliniște în piept. Cu un an în urmă, nu aș fi avut ocazia să-mi fac curaj să pun o astfel de întrebare. Cu șase luni în urmă, poate că aș fi acceptat că ceea ce știam era doar o jumătate din răspuns. Însă acum, nu.

– Atâta tot?

Lord Gregori m-a privit la rândul lui în ochi, cu spatele țeapăn.

– Nu. Nu te cunoaștem, a spus el cu răceală. Poate că porți în tine sângele zeilor…

– E o zeitate, l-a corectat Valyn cu asprime, spre surprinderea mea. Descendentă a Regelui Zeilor și odrasla lui Malec. Ea nu e pur și simplu cineva care împărtășește același sânge cu zeii. Și știi asta.

Am făcut ochii mari.

Pete rozalii au apărut pe obrajii bărbatului.

– Îmi cer iertare, a murmurat el. Ești o zeitate, dar tot străină pe meleagurile noastre.

– Și crescută de dușmani ca Aleasa? am încheiat eu fraza în locul lui, întrebându-mă dacă exageram cumva dacă presupuneam că ar fi putut simpatiza cu Nevăzuții, poate chiar să-i ajute. Avem aceiași dușmani, Lord Gregori, și suntem loiali acelorași lucruri. Sper că îmi vei da ocazia să-ți demonstrez că așa este.

Am zărit un licăr de aprobare pe chipul tatălui lui Casteel și aș minți dacă aș spune că nu m-am simțit bine.

– Mă rog zeilor să fie așa, a zis Lord Gregori și s-a înclinat cu mișcări țepene înainte să se retragă în umbre.

– Mai simte cineva nevoia să ne împărtășească părerea? a întrebat Casteel.

Nu s-a văzut nici o mișcare prin alcovuri, însă era limpede că împărtășeau și alții îngrijorările lui Lord Gregori.

– Bine, a zis Casteel și a zâmbit încordat. Pentru că avem multe de discutat cu membrii Consiliului Înțelepților.

– Și ei sunt nerăbdători să audă ce aveți de spus, a răspuns Eloana. Putem renunța la coroane acum, și, cât voi vă veți întruni cu consiliul, vom da de veste poporului din Evaemon că noul lor Rege și noua lor Regină îi vor saluta, a zis ea, întinzând și întorcând o mână spre ușile înalte din spatele statuii lui Nyktos. De la balconul Templului lui Nyktos.

M-am înfiorat când am privit spre piatra neagră netedă și reflectorizantă a pardoselii, puțin agitată când mi-am dat seama că mă aflam în templul lui. Mi-am ridicat privirea.

– Se pot face toate astăzi? Schimbul de putere? Discuția cu consiliul și apoi întâmpinarea poporului?

– Da, a confirmat Eloana.

Casteel m-a strâns de mână.

– Atunci, haideți s-o facem!

Mama lui ne-a privit cu afecțiune și ne-a făcut semn să ne alăturăm lor.

– Haideți! Nu ar trebui să stați mai jos ca noi, ci în fața noastră.

Am tras adânc aer în piept și am urcat amândoi rândul mic de trepte. Ce s-a întâmplat apoi mi s-a părut ireal. Bătăile inimii mi-au încetinit și s-au domolit. Tremurul ușor s-a estompat pe măsură ce zumzetul din piept mi s-a răspândit prin tot corpul, părând să alunge nervozitatea, înlocuind-o cu o senzație clară de îndreptățire. Mi-am coborât privirea spre mâna cu care o țineam pe a lui Casteel, aproape așteptându-mă să o văd strălucind, însă pielea mea arăta normal.

– Plecați-vă! a poruncit Regina cu blândețe.

M-am luat după Casteel și am îngenuncheat în fața mamei lui. Ne-am ținut în continuare de mâini. Tatăl lui stătea chiar în fața lui. Am privit peste umăr. În tot templul, vârcolacii se lăsaseră la podea, cu capetele plecate, însă cu ochii deschiși și privind fix spre podium. Kieran, Naill și Emil făcuseră la fel, și am văzut că Delano ni se alăturase în înfățișarea lui de muritor, plecându-se alături de ei.

– În templul Regelui Zeilor și înaintea Consiliului Înțelepților, care ne sunt martori, renunțăm la coroanele și la tronurile Atlantiei, a declarat Valyn, și la toată puterea și suveranitatea Coroanei. Facem acest lucru de bunăvoie și nesiliți de nimeni, pentru a deschide calea pentru ascensiunea pașnică și îndreptățită a Prințesei Penellaphe și a soțului ei, Prințul Casteel.

M-a străbătut o undă de șoc în clipa când mi-am auzit titlul rostit primul.

Eloana și-a dat jos coroana aurită. La fel a făcut și Valyn. Le-au așezat pe podium.

Un vârtej de aer a străbătut templul, ridicându-mi șuvițele de păr. În fața noastră, oasele înălbite ale coroanei pe care Valyn o așezase pe podea s-au crăpat și au căzut, dând la iveală oasele aurite de dedesubt. Ambele coroane au strălucit, o lumină din interiorul lor pulsând statornic și apoi pălind, până când acestea au strălucit în lumina soarelui.

Valyn a răsuflat tulburat în timp ce el și soția lui au ridicat din nou coroanele. A spus apoi cu voce sigură:

– Casteel Hawkethrone Da'Neer, juri să veghezi asupra Atlantiei și asupra poporului ei cu bunătate și cu putere și să domnești cu milă și dreptate, de acum și până la ultima ta suflare?

Cuvintele acestea… „De acum și până la ultima ta suflare." Mi s-a uscat gâtlejul.

– Jur să veghez asupra Atlantiei și asupra poporului ei, a răspuns Casteel, cu voce groasă. Cu bunătate și cu putere și să domnesc cu milă și dreptate, de acum și până la ultima mea suflare.

– Atunci, așa să fie! Tatăl lui i-a așezat coroana aurie pe cap.

– Penellaphe Balfour Da'Neer, a spus atunci Eloana, și am tresărit când i-am auzit numele de familie legat de al meu, juri să veghezi asupra Atlantiei și asupra poporului ei cu bunătate și cu putere și să domnești cu milă și dreptate, de acum și până la ultima ta suflare?

Pielea mi-a vibrat, și m-am luat din nou după Casteel.

– Jur să veghez asupra Atlantiei și asupra poporului ei cu bunătate și cu putere și să domnesc cu milă și dreptate, de acum și până la ultima mea suflare.

– Așa să fie, a răspuns Eloana și mi-a așezat coroana pe cap.

Făcliile până atunci stinse ale zeilor ce se aflau de ambele părți s-au aprins una după alta, iar, la sfârșit, s-a aprins și torța pe care o ținea Nyktos. Flăcările ce trosneau și licăreau în torțe erau albe-argintii.

– Ridicați-vă, a poruncit cu blândețe Eloana, și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că avea lacrimi strălucitoare în ochi. A zâmbit. Ridicați-vă ca Regina și Regele Atlantiei!

Capitolul treizeci și șapte

Greutatea coroanei aurite m-a surprins: era mai ușoară decât mi-am închipuit, însă doar fizic. Era însoțită de o greutate intangibilă ce vorbea despre mii de ani de decizii, alegeri, sacrificii și victorii.

Însă aveam să-i suport greutatea, pentru că așa jurasem, așa cum făcuse și Casteel.

Arăta izbitor cu coroana pe cap.

Am privit spre el pe când ne aflam chiar la intrarea în foaierul palatului, înaintea unui șir de stindarde ce atârnau din tavan până la câțiva centimetri deasupra podelei. Angajații palatului fuseseră chemați, iar Eloana și Valyn ni-i prezentaseră succint. Fuseseră câteva sute la număr, de la personalul din bucătărie, la cel care se ocupa de curățenie și până la cei care îngrijeau grajdurile și terenurile din jur. Mă luase cu amețeală de la atâtea chipuri și nume, care acum ieșeau din foaier. L-am privit pe Casteel.

Purta coroana de parcă s-ar fi născut pentru asta.

Eloana s-a apropiat de noi, împreună cu o femeie mai în vârstă îmbrăcată cu o rochie aurie cu mâneci lungi; era culoarea pe care o purta tot personalul. Aflasem că mulți dintre acești oameni locuiau la palat, la etajele superioare, pe când alții stăteau în oraș, cu familia. Am fost șocată să aflu că încăperile lor erau amestecate cu cele ale nobilimii. În Solis, angajații erau considerați servitori și

împărțeau odăi sărăcăcioase cu mai multe paturi și foarte puține obiecte personale.

– Aș vrea să ți-o prezint pe Rose, a spus mama lui Casteel, atingând-o pe femeie pe braț. Este castelana sau, mai bine zis, magiciana palatului. Ea se va ocupa de orice ai avea nevoie sau ai vrea să se facă.

Rose a făcut o plecăciune, emanând o bucurie caldă și efervescentă.

– Va fi o onoare să le servesc pe Maiestățile Voastre.

– Va fi o onoare pentru noi ca tu să rămâi magiciana palatului, a răspuns Casteel cu nonșalanță.

Rose a zâmbit larg.

– Odăile regale sunt eliberate chiar acum, și mi-am permis să cer să vă fie mutate câteva dintre lucrurile personale, Maiestate, i-a spus ea lui Casteel, și eram curioasă să aflu despre ce *lucruri personale* era vorba. Am trimis deja băuturi răcoritoare în Sala de Ceremonii pentru întâlnirea cu Consiliul Înțelepților. Mai doriți ceva?

Nu-mi venea nimic în minte.

– Ar mai fi ceva, a spus Casteel și s-a uitat la mine, cu o licărire în privire. Cred că eu și soția mea am vrea să facem o modificare.

Privirea mi-a zburat spre stindarde.

– Blazonul, am zis eu imediat, iar Rose și mama lui Casteel s-au întors și au privit spre stindarde. Vreau să spun că aș vrea să modific blazonul. Am înțeles că se poate.

– Se poate, a zis Eloana și s-a întors din nou spre noi.

– Da, a încuviințat Rose. Ce-ați dori să schimbați?

I-am aruncat o privire lui Casteel și am zâmbit larg când mi-a făcut cu ochiul.

– Aș vrea ca săgeata și sabia să se intersecteze în mod egal, pentru ca nici una să nu fie mai lungă decât cealaltă.

– Putem face asta, a încuviințat Rose, și-am simțit un val de surprindere din partea mamei lui Casteel. Voi pune numaidecât ca stindardele să fie date jos și îi voi anunța pe oțelari, pe croitorese și pe pielari că vor avea mult de muncă – lucru de care se vor bucura, a adăugat ea cu repeziciune și veselie. Va trebui să modificăm șeile și pecețile, scuturile și drapelele. Stindardele ar putea fi gata într-o săptămână, la scuturi va dura puțin mai mult. Iar celelalte...

– Nu e nici o grabă, am asigurat-o eu. E în regulă oricând se poate face.

De data aceasta, m-a privit perplexă.

– Se va face numaidecât. Altceva?

– Nu… Nu cred? am spus eu.

Casteel a clătinat din cap.

– Asta este tot deocamdată.

– Perfect! S-a înclinat și apoi s-a întors, îndepărtându-se grăbită și făcându-le semn câtorva angajați care așteptau lângă ziduri.

– E muritoare. Știu că voiai să întrebi, a răspuns Casteel, luându-mi-o înainte. Nu cred că mai are strop de sânge atlantian în ea. Sau are, mamă?

Eloana a clătinat din cap.

– Familia ei a avut, cu multe generații în urmă, însă acum este muritoare. M-a surprins cererea ta, a recunoscut ea, întorcându-se spre mine. Sabia îl reprezintă pe cel mai puternic din uniune. Adică pe tine, Maiestate.

Casteel părea complet neafectat de comentariul ei direct.

– Sunt de părere că eu și Casteel suntem egali ca putere, i-am explicat, puțin surprinsă de faptul că se îndoia de asta. Vreau ca poporul din Atlantia să ne vadă ca atare.

Eloana m-a privit în ochi preț de câteva momente, apoi a încuviințat din cap.

– Cred că este o alegere înțeleaptă, a spus ea în cele din urmă.

– Și, te rog, spune-mi Penellaphe, am zis eu.

A zâmbit larg și a încuviințat din cap.

– Mă voi alătura vouă în scurt timp în Sala de Ceremonii. A dat să se întoarcă, după care s-a răsucit spre Casteel. I-a privit chipul. Sunt foarte mândră de tine astăzi.

S-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz.

Casteel și-a dres glasul.

– Mulțumesc!

Mama lui a zâmbit, apoi a plecat, pe același hol pe care se făcuse nevăzută Rose. Se ducea să se asigure că proclamațiile fuseseră trimise.

– Ești pregătită? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap.

M-a luat de mână, și am înaintat pe sub stindarde, ieșind pe un coridor. Palatul Evaemon m-a surprins. Dacă m-aș fi luat doar după

partea exterioară, mi-aș fi închipuit că interiorul avea să fie rece și neprimitor, însă doar podelele erau făcute din piatra aceea neagră tăioasă despre care știam acum că era piatră de umbre. Pereții erau acoperiți cu o tencuială crem, iar prin multitudinea de ferestre și tavane de sticlă pătrundea surprinzător de multă lumină naturală.

Angajați treceau grăbiți pe lateralele coridorului, oprindu-se doar pentru a se înclina în pripă și dispărând apoi în alte săli, mai late. Am zărit un atrium stingher, plin de trandafiri care înfloreau noaptea, iar sala în care am intrat avea numeroase uși închise.

– Sunt spații pentru întruniri, mi-a explicat Casteel, ținându-mă strâns de mână. Eram însoțiți de Kieran, Delano, Emil și Naill. Unii dintre vârcolaci rămăseseră în foaier, în timp ce Vonetta, Lyra și o duzină de alți vârcolaci ne urmau.

Nu erau singurii care ne însoțeau. Din clipa în care ni s-au așezat coroanele pe cap, Hisa și alți câțiva gardieni ai Coroanei veneau, de asemenea, în urma noastră. M-am întrebat dacă era cumva straniu pentru ei să schimbe atât de repede persoanele pe care le protejau și dacă era ciudat și pentru părinții lui Casteel să nu mai fie urmăriți de umbre cunoscute, deși cel puțin doi gardieni o flancaseră pe Eloana când se despărțise de noi în foaier.

Coridorul pe care-l străbăteam dădea într-un alt foaier în care o scară urca în spirală spre al doilea etaj și spre alte câteva deasupra.

– Odăile pentru oaspeți se află deasupra, împreună cu cele ale personalului.

Am rezistat tentației de a mă desprinde de Casteel și de a mă duce degrabă spre scări, ca să văd dacă piatra neagră din care era făcută

balustrada era într-adevăr atât de fină precum părea.

– Și... odăile noastre?

– Sunt aripa de est, mi-a răspuns el, salutându-l din cap pe un bărbat mai în vârstă care cobora scările, cărând un platou cu pahare goale.

– Ah, am murmurat eu și apoi m-am încruntat. Stai așa… Vrei să spui că sunt *în* aripa de est, nu?

Kieran a zâmbit cu superioritate și a zis:

– Odăile Maiestăților Sale *sunt* aripa de est.

Eu…

Ei bine, nu aveam nici o replică la asta. Am intrat pe coridorul din spatele scărilor, trecând pe lângă mai multe tablouri la care aveam de gând să mă uit mai târziu, când nu aveam să mă mai gândesc la faptul că odăile regale ocupau o aripă întreagă a palatului.

– Unde vor locui părinții tăi? mi-a scăpat gândul proaspăt format în minte.

Casteel a zâmbit larg.

– Probabil vor rămâne aici o vreme, până se va încheia tranziția, după care vor decide dacă rămân de tot sau se vor muta la una dintre moșii.

– Ah, am repetat eu.

Am intrat într-o încăpere circulară, unde palierele făceau legătura între aripa de est și cea de vest. O statuie a unei zeițe se afla în mijloc, cu brațele întinse deasupra capului și cu palmele îndreptate în sus. Habar nu aveam care zeiță era, însă avea cu siguranță... coapse mari și sâni generoși.

Am trecut pe lângă o sală comună, un spațiu primitor cu canapele și covoare groase și tavan de sticlă, și am continuat apoi prin sala mare, trecând pe lângă o zonă pentru luat masa suficient de mare pentru zeci de persoane.

Sala de Ceremonii era mai mult decât un singur spațiu și se afla înspre aripa de vest a palatului. Pereții holului de primire erau străjuiți de divane crem, așezate printre ghivece mari cu palmieri stufoși. Reprezentanți ai personalului supravegheau mesele de banchet, unde persoane despre care bănuiam că erau membri ai Consiliului Înțelepților luau băuturi și aperitive. În partea din spate a sălii, două uși deschise duceau spre o încăpere lungă și ovală în care se afla o masă aproape la fel de lungă cât încăperea.

Cred că am făcut doar doi pași în sală, când Înțelepții s-au întors înspre noi. Împreună cu personalul, au făcut toți o plecăciune adâncă, până și Gregori, singurul pe care l-am recunoscut.

– Vă puteți ridica, a zis Casteel și a înclinat din cap, iar eu am reținut fraza în timp ce angajații și Înțelepții s-au îndreptat de spate.

Tatăl lui s-a desprins din locul în care stătea, alături de o femeie cu pielea de un maroniu-închis și de un bărbat cu părul lung, castaniu-roșiatic.

– Încă îi așteptăm pe câțiva să se întoarcă din odăile lor, însă ar trebui să ajungă foarte curând, a spus Valyn, bătându-l pe umăr pe Casteel. A adăugat în șoaptă: Va trebui să vă alegeți un sfetnic. Amândoi. Nu trebuie să fie astăzi, însă ar trebui să alegeți unul curând.

– Deja știu pe cine voi alege, a zis Casteel și m-a privit, iar mie mi-a venit în minte o singură persoană.

M-am uitat spre locul în care se afla Kieran, chiar lângă ușă, cu capul înclinat, în timp ce Delano îi șoptea ceva. Am încuviințat din cap.

– Voi vrea să vorbesc mai întâi cu el.

Valyn l-a privit scurt pe Kieran.

– Este o alegere bună.

L-a strâns pe Casteel de umăr, iar eu m-am simțit ușurată când am văzut gestul. Pentru amândoi. A urmat o pauză în care și-a privit fiul și și-a dres glasul.

Mi-am deschis simțurile și... am simțit o aromă ce aducea a vanilie. Sinceritate. Însă și o aromă caldă, de scorțișoară. *Mândrie*. Diverse emoțiile s-au scurs printre crăpăturile din zidurile pe care tatăl lui le construise în jurul său, și, chiar și fără darul meu, mi-am dat seama că probabil voia să vorbească singur cu fiul lui. Doar zeii știau cât de mult așteptase Valyn momentul acesta, ținând cont că se așteptase ca unul din fiii lui să preia tronul și apoi sperase să o facă celălalt, în cele din urmă.

Privirea mi-a fugit spre Naill și Emil, care tocmai intraseră în încăpere.

– Mă întorc imediat, am spus eu, iar Casteel m-a privit brusc. I-am zâmbit apoi tatălui său. Cu permisiunea voastră.

Vonetta m-a însoțit când am intrat în încăpere, conștientă de toate privirile care mă urmăreau. Mi-am deschis larg simțurile și am simțit iarăși prospețimea primăvăratică a curiozității și substratul de

îngrijorare, gros ca laptele bătut. Am înaintat, cu bărbia sus, mutându-mi privirea de la Naill și Emil spre ferestrele rotunde dintre oglinzile cu aceeași formă din încăpere. Puteam vedea doar părțile gri metalice și pe cele de culoarea fildeșului ale construcțiilor. Nerăbdătoare să văd mai mult din Evaemon, aproape că nu mi-am văzut reflexia în oglinda din interiorul încăperii.

Însă am văzut-o.

M-am împleticit. Ochii îmi erau mai strălucitori decât de obicei, luciul argintiu din spatele pupilelor era mai vizibil. Eram ușor îmbujorată. Nu am prea observat cicatricele. Mi-a atras atenția coroana din oase împletite de pe capul meu.

Și faptul că aveam părul puțin cam ciufulit. Era împletit, însă mai multe șuvițe mi se desprinseseră din pricina drumului până aici și a încăierării cu Nevăzuții.

Mi-am dat seama că la propria încoronare și la prima întrunire a Consiliului Înțelepților purtam încă îmbrăcămintea prăfuită de pe drum și probabil pătată cu sânge. Mi-am înăbușit un oftat și am privit spre holul de primire. Mi-am înclinat capul și i-am privit pe Înțelepți. Abia atunci mi-am dat seama că erau îmbrăcați cam la fel ca mine și Casteel. Purtau cu toții tunici negre sau gri și pantalonii tiviți cu aur... Chiar și femeile. Nimeni nu purta veșminte elegante și străvezii din materiale luxoase, sofisticate. Îmbrăcămintea era practică. Am presupus că erau cu toții luptători, într-un fel sau altul.

Mi-am privit încă o dată reflexia, ușor uimită de coroana aurită. Zeilor mari, ce ar spune Tawny dacă ar vedea asta? Probabil ar râde

surprinsă și apoi ar tăcea buimacă. Am zâmbit trist. Dar Vikter? Zeilor, el...

Am respirat tăios și am reușit să mă împotrivesc tentației de a atinge coroana și m-am forțat să mă îndepărtez de oglindă. Cu siguranță Vonetta se întreba cât timp aveam să mă mai holbez la reflexia mea.

– Văd că ai găsit un refugiu și chiar mai mult de-atât.

M-am oprit când am auzit vocea acea guturală, ademenitoare. Mi s-a făcut pielea de găină. M-am întors, și am simțit că mi se taie picioarele. Am văzut o femeie cu păr negru și creț ce-i atârna desfăcut și-i încadra pielea de un maro-închis strălucitor. Buzele pline și roșii i s-au curbat într-un zâmbet poznaș, și a făcut o plecăciune subtilă, chiar dacă era îmbrăcată cu o tunică gri și pantaloni.

Gura mi s-a deschis de uimire. Nu-mi venea să cred pe cine vedeam.

– Ai fost la Perla Roșie! am exclamat eu, iar Vonetta și-a ridicat privirea, înclinându-și capul. Tu m-ai trimis în încăperea în care era Casteel.

Femeia din fața mea s-a îndreptat și mi-a zâmbit larg. Un miros suav de iasomie ne-a învăluit când mi-a șoptit:

– Am avut dreptate, așa-i? În legătură cu ce-ai găsit în odaie.

– Așa este, însă cum... Era, oare, o metamorfă? Știam că puteau afla lucruri vorbind sau atingând pe cineva. Alții pur și simplu știau anumite lucruri. Aveam atât de multe întrebări, începând cu de ce

făcuse ce făcuse și de ce se aflase la Perla Roșie. Fusese îmbrăcată ca angajații...

Casteel a venit lângă mine și m-a cuprins cu brațul pe după talie. Și-a plecat capul și m-a sărutat pe obraz, spunându-mi:

– M-am simțit singur și am venit să te caut.

În orice altă împrejurare, aș fi remarcat că nu fusese singur și aș fi fost, de asemenea, încântată în secret de faptul că era dispus să spună astfel de lucruri în public, însă nu era o împrejurare obișnuită. M-am holbat la femeia din fața noastră.

– Ah, a ajuns și ultimul dintre voi, a anunțat Valyn și ni s-a alăturat, oprindu-se lângă femeia de la Perla Roșie.

Peste umărul lui am văzut-o pe Eloana, care i-a zâmbit femeii.

– Nu cred că vă cunoașteți.

– Așa este, a confirmat Casteel, în timp ce eu am tăcut, iar femeia mi-a zâmbit.

– Ea este Wilhelmina Colyns, a anunțat Valyn, și m-au străbătut valuri de fierbințeală, apoi de răceală. S-a alăturat consiliului după ce tu...

Valyn vorbea, însă inima îmi bătea atât de repede, încât nu eram sigură că vorbea o limbă pe care o înțelegeam. Oh, zeilor mari, era *domnișoara Willa*.

Acea domnișoară Willa.

În fața noastră.

Cum de uitasem că era membră a consiliului?

Am simțit un val năprasnic de amuzament din partea lui Casteel, atât de puternic, încât aproape că am pufnit în râs.

– Wilhelmina, a spus el tărăgănat, iar eu l-am privit.

După care mi-am amintit că era Casteel și că putea spune orice în fața tatălui său... și a mamei lui. Și, of, zeilor mari...

– Nu ne-am cunoscut, am zis eu repede, așezându-mi mâna pe brațul lui. L-am strâns tare. Este o onoare să te cunosc.

– O onoare imensă, a adăugat Casteel, și tatăl lui a părut confuz.

Domnișoara Willa a zâmbit.

– Onoarea îmi aparține.

– Sunteți pregătiți cu toții? a întrebat Eloana, întrerupându-ne, din fericire.

Aș fi îmbrățișat-o și aș fi sărutat-o de-a dreptul.

– Da. L-am strâns de braț pe Casteel, *știind* că era pe punctul de a spune ceva. Suntem gata.

– Perfect! Eloana a privit-o pe Willa. Ai dori să bei ceva?

– Whisky, dacă aveți, a răspuns Willa.

Eloana a râs.

– Știi bine că îl avem mereu la îndemână.

Ceilalți Înțelepți au intrat în încăpere și s-au așezat la masă. Doar Vonetta a rămas înăuntru cu noi, ceilalți vârcolaci stând de pază în afara ușilor închise. Willa li s-a alăturat Înțelepților, cu whisky-ul în mână. Părinții lui Casteel nu s-au așezat la masă, ci lângă perete, unde stăteau Naill, Delano, Emil, Kieran și Hisa. În încăpere nu se aflau alți gardieni. În capul mesei rămăseseră două locuri libere, pentru Rege și Regină.

Pentru noi.

Să ocupăm acele locuri mi s-a părut la fel de ireal ca încoronarea, și am încetat să mă gândesc la Willa când s-au făcut prezentările. Participau opt membri. Lipsea doar Jasper, care rămăsese în Golful lui Saion. Un alt vârcolac îl înlocuise, o anume Lady Cambria, cu părul blond presărat cu șuvițe argintii. Ca urmare a tot ce se întâmpla, am știut că aveam să-mi amintesc cu greu majoritatea numelor, însă aveam să mi-l amintesc pe Sven, care semăna foarte mult cu fiul lui, pe care îl cunoscusem la grajduri. Mai erau trei, doi bărbați despre care bănuiam că erau muritori și o femeie atlantiană.

Stăteau cu toții în tăcere, uitându-se la Casteel, iar vârsta și experiența lor, cumulate, m-au intimidat. Gâtul și umerii mi s-au încordat, și, dintr-odată, coroana mi s-a părut mai grea. M-a străbătut un impuls de a mă micșora, de a mă face invizibilă, însă nu a durat mult, pentru că nu eram nici mică, nici invizibilă.

Și nu aveam să mai fiu vreodată așa.

– Nu știu ce formalități sunt la astfel de întruniri, însă cei care mă cunoașteți știți că nu mă prea dau în vânt după formalități, a anunțat Casteel, privindu-mă. Și nici soția mea, Penellaphe. Așa că mai bine trecem direct la subiect. Avem multe de vorbit și foarte puțin timp de pierdut.

– Dacă mi se îngăduie să iau cuvântul, a spus un bărbat cu pielea palidă și ochii aurii așezat pe la mijlocul mesei.

Mă puteam gândi doar la ultima dată când stătusem alături de Casteel la o masă și fuseseră rostite cuvinte asemănătoare. Bărbatul cu pricina nu fusese în holul de primire. I-aș fi recunoscut părul blond-deschis.

– Desigur, Lord Ambrose, a zis Casteel și s-a lăsat pe spate, punându-și mâinile pe brațele scaunului.

– Lord Gregori a vorbit în numele celor care suntem îngrijorați, a spus atlantianul, și mi-am concentrat simțurile asupra lui. Era învăluit de neîncredere. Înțelegem că nimic nu ar fi putut opri ascensiunea coroanei, însă vreau să exprimăm acele îngrijorări.

În fața lui, Willa a luat o gură din whisky și și-a dat ochii peste cap într-o manieră deloc discretă.

– Nu le-a exprimat Lord Gregori în templu? a întrebat Casteel, cu capul într-o parte. Cred că le-a exprimat cât de concis a putut. Sau, mai bine zis, Regina voastră le-a spus cât de concis s-a putut.

Ambrose a privit spre mine.

– Într-adevăr, și a avut dreptate. Nu o cunoaștem, și a fost crescută de dușmanii noștri. Acest lucru a fost afirmat, însă nu și discutat.

– Nu este nimic de discutat în afară de ceea ce a fost deja afirmat, am spus eu, privindu-l pe Ambrose în ochi. Îți înțeleg îngrijorarea, însă mai știu și că nimic din ceea ce voi spune nu ar schimba situația. Pot doar să vă demonstrez că nu aveți de ce să vă temeți.

– Atunci, dacă dorești să dovedești că nu avem de ce să ne temem, ar trebui să nu ai nici o problemă cu faptul că dăm glas îngrijorărilor noastre, a contracarat Ambrose.

– Nu am nici o problemă cu asta, am răspuns, iar Casteel a început să bată cu degetul în brațul scaunului, inelul atingând lemnul cu bufnituri surde. Mi s-a spus că este înțelept să țin cont de sfatul consiliului și că, atunci când acest lucru nu s-a întâmplat, au fost consecințe nefaste, iar eu și Casteel avem intenția să urmăm acest

sfat. Însă știu deja cum te simți, Lord Ambrose. Știu deja cum vă simțiți mai mulți dintre voi.

Am privit în jurul mesei. Gregori a strâns din buze. O femeie cu părul închis la culoare s-a lăsat pe spate. Lady Cambria și Willa zâmbeau afectat. Sven părea plictisit.

– Avem prea multe lucruri de discutat ca să stăm aici și să vorbim despre lucruri care nu pot fi schimbate cu o discuție și nici nu voi îngădui să fiu trasă la răspundere pentru fărădelegi, alegeri sau decizii pe care le-au făcut Ascendenții sau zeitățile înaintea mea. Am plătit deja scump pentru păcatele lor. L-am privit din nou pe Ambrose. Nu am de gând să repet situația.

Atlantianul a înghițit în sec.

– Am auzit că Nevăzuții au revenit și am aflat despre atacul împotriva ta. Îl condamnăm și nu acceptăm astfel de fapte. Și-a așezat mâna pe masă, cu palma întinsă. Însă…

– Nici un însă, l-a întrerupt Casteel, pe un ton blând, dar încordat.

Ambrose și-a încleștat gura, însă a încuviințat reticent din cap.

– Am înțeles.

Am început să mă relaxez, dar Casteel și-a înclinat capul.

– Nu ai fost în holul de primire când am ajuns.

– Nu am fost, Maiestatea Voastră.

– Nu te-ai plecat când ai intrat în încăpere, a continuat el, iar eu am privit spre el.

– Cas, am spus eu în șoaptă.

– Este o formă de curtoazie, a zis Casteel cercetându-l cu privirea pe atlantian. Cea mai elementară, de altfel. Nici nu i te-ai adresat

Reginei tale cu „Maiestatea Voastră” sau măcar cu „Alteța Voastră”. Din nou, cea mai elementară formă de curtoazie și de respect. În încăpere s-a așternut tăcerea. Mă înșel cumva, tată? Mamă?

– Nu te înșeli, a răspuns Eloana. Cei care nu v-au salutat așa cum se cuvine în antreu ar fi trebuit să o facă de cum v-au văzut.

– Lord Ambrose, în fața fiului meu, ai făcut o plecăciune, a adăugat Valyn.

Am simțit o furie mocnită dinspre Ambrose și stânjeneală. Nu a spus nimic.

– Te vei pleca în fața Reginei tale, a spus Casteel și l-a străfulgerat pe atlantian cu o privire glacială. Sau vei sângera în fața ei. Alegerea îți aparține.

S-a auzit un mârâit jos aprobator dinspre Vonetta, care se ghemuise lângă mine.

M-am încordat. Am vrut să intervin, să opresc această situație înainte să se întâmple ceva sângeros și de prisos la prima noastră întrunire de consiliu în calitate de conducători, însă am știut instinctiv că se dădea un exemplu, care avea să arate dacă eu și Casteel intenționam să tolerăm sau nu lipsa de respect. Iar respectul era important. Dacă nu aveam respectul Înțelepților, cum să dobândim respectul regatului? Totuși, amenințarea mă neliniștea.

S-a auzit scârțâit de lemn pe piatră când Ambrose s-a ridicat. A făcut o plecăciune rigidă.

– Vă rog să mă iertați, Maiestatea Voastră, mi-a spus el. Nu am avut intenția să vă jignesc.

Am încuviințat din cap și, după ce s-a îndreptat de spate, am repetat ce zisese Casteel mai devreme.

– Te poți așeza.

Ambrose s-a așezat, iar valul de tensiune din încăpere s-a redus.

– Putem începe acum? a întrebat Casteel, privindu-i pe Înțelepți, iar câțiva dintre ei au încuviințat din cap. Bine, pentru că vrem să oprim un război înainte să înceapă.

Sven s-a aplecat în față.

– Sunt foarte curios să aud despre asta.

Și alții au părut să-i împărtășească sentimentul, pe când unii nu, însă au ascultat cu toții planul nostru de a ne întâlni cu reprezentanții Coroanei de Sânge în Oak Ambler și de a le înainta un ultimatum, explicându-le de ce credeam că ar fi dat rezultate.

– S-ar putea să meargă, a declarat Lady Cambria, încruntată. Veți nimici însăși temelia pe care sunt clădite toate minciunile lor. Ascendenții sunt în multe feluri, însă nu sunt proști. Știu ce efect va avea asupra poporului lor.

Am aruncat o privire spre Valyn.

– Poate că nu le va distruge, însă le va reduce controlul pe care îl au asupra oamenilor din Solis și le va destabiliza societatea. Nu cred că vor risca asta.

– Nici unul dintre noi nu vrea un război, a afirmat Lord Gregori, privind la cei din jurul mesei. Cei care au trăit în timpul Războiului Celor Doi Regi sunt încă bântuiți de acele grozăvii. Însă ne cereți să le acordăm Ascendenților o a doua șansă? Ca să ne demonstreze că își pot controla setea de sânge? Am mai trecut prin asta cândva.

– Știm. Deocamdată, vă cerem să înțelegeți hotărârea noastră de a-i ține pe soldații din nord la distanță, a spus Casteel, pe un ton care exprima limpede că nu le cerea permisiunea. După ce ne vom întâlni cu Coroana de Sânge și primim un răspuns, ne putem întruni din nou și vom discuta dacă vreți sau nu să le mai dați o șansă. Însă nu am ajuns încă în acel punct și nu vrem să ne pripim.

– Am nenumărate motive pentru care aș vrea să-i văd pe Ascendenți uciși, a spus o femeie atlantiană. Pielea ei de culoarea nisipului nu avea nici un rid, iar părul castaniu nu avea nici un fir cărunt sau alb. Parcă se numea Josahlynn. Însă am nevoie de unul singur. Soțul și fiul meu au murit în acel război.

Mi s-a strâns inima.

– Îmi pare rău să aud asta.

– Vă mulțumesc, Maiestatea Voastră! A tras adânc aer în piept. Așa cum bine știți, am fost împărțită în legătură cu ce ar trebui să facem. Dacă putem împiedica moartea altor soți și soții, fii și fiice, ar trebui s-o facem.

Mulți au încuviințat din cap, însă Lady Cambria s-a aplecat în față, sprijinindu-și brațul pe masă.

– Însă e prea riscant ca voi să fiți cei care se întâlnesc cu Coroana de Sânge. Sunteți Regele și Regina... *Liessa* noastră. Ar trebui să trimiteți pe altcineva în locul vostru. Eu sunt gata să merg.

– Și eu, a spus Sven, la fel ca mulți alții.

Am simțit amuzamentul sarcastic al lui Kieran de cum ni s-au întâlnit privirile.

– Nici unul dintre noi nu vă va cere să faceți un lucru pe care noi înșine nu am fi dispuși să-l riscăm, am spus eu. În plus, va fi mult mai sigur pentru noi decât ar fi pentru oricare dintre voi. Coroana de Sânge nu ne vrea morți.

– De asemenea, vom pătrunde în oraș înainte de ora așteptată, a explicat Casteel. Așa vom putea vedea ce pun la cale.

– Și cine a aranjat această întrunire? a întrebat Ambrose.

M-am pregătit pentru reacțiile lor.

– Fratele meu, care este Ascendent.

Așa cum era de așteptat, s-au iscat mai multe răbufniri și întrebări. Odată ce s-au potolit, le-am explicat cine era Ian pentru mine și că, chiar și fără o legătură de sânge, îl consideram fratele meu. În timpul discuției, Casteel își întinsese brațul, așezându-și mâna pe ceafa mea, trasând încet cu degetele cercuri liniștitoare. Am simțit ecouri de empatie dinspre cei de la masă, amestecate cu o milă fără menajamente.

– Înainte să plece, Ian mi-a spus că singurul mod în care am putea învinge Coroana de Sânge, prin care i-am putea forța să ne accepte ultimatumul, este să-l trezim pe Nyktos și să obținem ajutorul gardienilor lui.

– Vrem să plecăm spre Câmpiile Elizee mâine-dimineață, le-a explicat Casteel.

– Să mergeți în Câmpiile Elizee? Să-l treziți pe Nyktos? a întrebat un Înțelept muritor. Nu vreau să vă jignesc, însă ați înnebunit? Să-l treziți pe Regele Zeilor? Și chiar nu vreau să vă jignesc, a repetat el repede când Casteel l-a fixat cu privirea. Însă vom avea o altă

încoronare înainte să plecați măcar ca să vă întâlniți cu reprezentanții Coroanei de Sânge.

– Ei bine, a fost foarte încurajator, a șoptit Casteel, iar eu am rânjit.

– Locul de odihnă al zeilor este protejat temeinic, fie de magia primitivă, fie de gardieni, a spus Lord Ambrose, cu sprâncenele ridicate. Îmi închipui că Regele Zeilor este înconjurat de ambele.

– Da, însă Penellaphe este din spița lui, a spus Willa. Cine îl protejează ar trebui să simtă acest lucru. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Să sperăm.

Acel *să sperăm* era într-adevăr liniștitor.

– Sau s-ar putea să se înfurie peste măsură de tare că este deranjat și să-i ucidă pe cei care au îndrăznit să-l trezească, a remarcat un alt Înțelept.

– Se poate, da, a zis Willa și și-a ridicat băutura.

– E necesar să mergeți în Câmpiile Elizee? a întrebat tatăl lui Casteel. Nu știm dacă veți avea nevoie de gardienii lui Nyktos. S-ar putea să fie un risc inutil.

– Sau s-ar putea să fie ceea ce va forța mâna Coroanei de Sânge, a contracarat Eloana.

Casteel a continuat să își miște degetele pe ceafa mea și și-a întors privirea spre mine.

– Ce părere ai, Regina mea? Planul nu e bătut în cuie.

Nu era bătut în cuie, însă îl credeam pe fratele meu. Orice ar fi fost acești Revenanți, aveam nevoie de orice ajutor pe care-l puteam obține.

– A dormit destul, nu-i așa? am spus eu, și, în pofida planului nostru nebunesc, am văzut în ochii chihlimbarii o străfulgerare de încuviințare. Îl vom trezi.

– Cum îi veți găsi locul de odihnă? a întrebat Lady Josahlynn.

Era o întrebare bună. Am dat să mă uit la Casteel, însă Willa a vorbit:

– Presupun că moțăie în templul lui. Nu ar trebui să fie greu de găsit, având în vedere că seamănă cu palatul și cu Templul lui Nyktos de aici, însă e mai mare.

Ei bine, se pare că Malec avusese dreptate să creadă că renovările lui erau în concordanță cu templele din Câmpiile Elizee.

Casteel a ridicat dintr-o sprânceană, apoi s-a aplecat spre mine și a murmurat:

– Acum, știm unde să-l găsim.

Am încuviințat din cap, întrebându-mă cum de a știut Willa. Oare fusese în Câmpiile Elizee? Pe de altă parte, mă trimisese în odaia lui Casteel fără ca el să știe. Atlantienii nu credeau în profeții, însă *credeau* în clarvăzători.

– Sunteți dispuși să faceți toate astea? a întrebat Ambrose clătinând din cap. Datorită spuselor unui Ascendent? Când știm bine că nu putem avea încredere într-un Ascendent?

Willa și-a dat ochii peste cap și a pufnit discret.

– Oricine a trăit suficient de mult și poate privi mai departe de lungimea nasului știe că nici măcar vampirii nu sunt inerent răi.

Alți Înțelepți au bombănit batjocoritor. M-am uitat la Casteel și am observat că era ușor încruntat. M-am aplecat în față și am spus:

– Te referi la cei care au reușit să își controleze setea de sânge?

– Foarte puțini au reușit asta, a contracarat Gregori. În acest moment, sunt mai mult legende decât realitate.

– Legende sau nu, când sunt preschimbați prima dată, vampirii sunt mistuiți de dorința de sânge, corect, a zis Willa privindu-mă și făcându-mă să-mi amintesc de propria Ascensiune. Și poate dura o vreme până să găsească o scăpare, însă ceea ce sunt în inimile și în sufletele lor stabilește dacă se poate avea sau nu încredere în ei.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Oare de aceea rămăsese o parte din Ian în el? Pentru că fusese o persoană bună înainte de Ascensiune? Atunci însemna că exista speranță pentru Tawny și pentru mulți alții.

– E un punct de vedere foarte optimist și naiv în ce-i privește pe Ascendenți, a susținut Gregori.

Willa l-a privit pe Înțelept.

– Prefer să fiu optimistă decât fanatică și închisă la minte, însă nu sunt niciodată naivă. Sunt cu mai mult de o mie de ani mai în vârstă ca tine, a spus ea suav, iar eu am amuțit. Ține cont de asta înainte să vorbești cu atâta ignoranță și poate că nu te vei face de râs în viitor.

Îmi plăcea mult de Willa.

Și nu avea nici o legătură cu jurnalul ei.

S-a uitat drept în ochii lui Gregori, până când acesta și-a mutat privirea, cu maxilarul încleștat. Apoi s-a întors spre mine și Casteel.

– Aveți susținerea mea, deși nu aveți nevoie de ea. Și vă voi oferi și un sfat. N-am fost niciodată în Câmpiile Elizee, evident, ne-a spus ea, terminându-și whisky-ul din pahar, însă îi cunosc pe cei care au fost.

Un gând căruia nu voiam să-i dau crezare mi-a trecut prin minte. Malec părea să știe cum arătau templele din Câmpiile Elizee, iar *tatăl* meu avusese foarte multe amante.

Și Willa avusese foarte mulți parteneri.

Dacă scrisese și despre el în... „Nu“, m-am oprit. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Willa m-a privit în ochi, apoi s-a uitat la Casteel.

– Orice ați face, nu intrați în Dalos, Orașul Zeilor. Îl veți recunoaște când îl veți vedea. Dacă veți intra în el, nu vă veți mai întoarce.

Capitolul treizeci și opt

După avertismentul tulburător al Willei, Înțelepții ne-au sprijinit cu reticență planurile de a călători până în Câmpiile Elizee și de a ne întâlni apoi cu Coroana de Sânge. Reticenți erau în principal cei îngrijorați pentru siguranța noastră, însă am simțit că unii dintre ei pur și simplu nu erau de acord cu nimic din toate acestea.

Cei care credeau că războiul era inevitabil.

Lord Ambrose și Lord Gregori erau doi dintre aceștia.

Nu credeam însă că își doreau cu adevărat războiul, doar că nu puteau găsi o cale de a-l evita, și speram să le dovedim că se înșală.

Întrunirea a fost amânată, și mai aveam un singur lucru de făcut. Urma să salutăm publicul, împreună cu Înțelepții și cu părinții lui Casteel. Prezența lor avea să fie o dovadă de sprijin și aprobare.

Apoi eu și Casteel aveam să rămânem singuri. Evident, mai trebuia să vorbim cu Kieran, însă trebuia să procesăm totul și poate chiar să trăim puțin înainte de a ne începe călătoria spre Câmpiile Elizee.

Am rămas în spate în timp ce toată lumea ieșea din încăpere, întorcându-se spre Templul lui Nyktos. Voiam să vorbesc cu Willa, care nu se grăbise să se ridice de la masă.

Sau poate știa că vreau să discut cu ea.

Oricum, aveam multe întrebări și doar câteva minute în care să stăm de vorbă, singura care aștepta lângă ușă fiind Vonetta.

– Pot să te întreb ceva? am spus eu.

Willa s-a uitat la mine, cu ochii căprui-aurii intenși, cu aceeași strălucire ciudată, cunoscătoare, pe care o văzusem și când o întâlnisem prima oară.

– Ești Regina. Poți întreba orice vrei.

Nu m-am gândit că, dacă eram Regina, eram liberă să pun întrebări. Și aveam multe întrebări de pus.

– De ce ai fost la Perla Roșie? am întrebat-o eu.

– Am un suflet rătăcitor însetat după explorare, a răspuns ea, și, din ce scria în jurnalul ei, eram de acord cu asta.

– Dar nu este periculos pentru tine?

Avea un râs gutural.

– Cele mai grozave aventuri sunt întotdeauna însoțite de un oarecare pericol, așa cum sunt sigură că știi, a spus ea, iar eu m-am îmbujorat. Și trecuseră mulți ani de când nu mai fusesem în Masadonia. Ardeam de nerăbdare să ajung din nou pe-acolo.

Nerăbdarea ei ciudată mi-a stârnit suspiciunile cu privire la ceea ce era.

– De ce m-ai trimis în odaia în care se afla Casteel?

Buzele roșii i s-au curbat în sus, într-un zâmbet subtil.

– Pur și simplu... mi s-a părut că așa trebuie să fac.

– Asta e tot?

A încuviințat din cap și s-a apropiat de mine.

– Ar trebui să ne încredem întotdeauna în instinctul propriu.

– Ești un metamorf, nu-i așa? Cum ea a încuviințat din cap, am întrebat: Deci instinctul tău este mult mai... precis decât al altora?

A râs încet.

– Unii ar spune că da. Unii ar spune chiar că acuratețea instinctuală m-a făcut să devin una dintre cele mai mari clarvăzătoare pe care le-a avut vreodată Atlantia.

O clarvăzătoare. Știam eu!

– Când te-am văzut la Perla Roșie, știam că porți o mască. Nu cea care îți ascundea identitatea, ci una pe care ai fost forțată să o porți mulți ani sub voal. Una pe care nici măcar nu știai că o purtai. Te-am văzut și am știut că erai Fecioara.

Willa m-a privit în ochi, și mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul.

– Știam că ești a doua fiică, prin venele căreia curge sângele zeilor.

A privit spre ușă, peste umărul meu.

– Și știam că și el caută același lucru care te-a condus pe tine la Perla Roșie în noaptea aceea.

Am ridicat din sprâncene.

– Era acolo ca să discute despre planurile lui.

A clătinat din cap, legănându-și buclele groase.

– Acesta a fost unul dintre motive, dar, în adâncul sufletului, căuta același lucru ca tine. S-a oprit, apoi a adăugat: Să trăiască.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Pot să îți împărtășesc ceva? m-a întrebat Willa și s-a aplecat spre mine, atingându-mi brațul.

Am simțit un licăr ușor de energie trecându-mi peste piele.

– Nu ai fost singura care a căutat adăpost în acea noapte. Și el avea nevoie de adăpost: unul care să poată îndura greutatea dorințelor, a

dragostei și a durerii lui. Și l-a găsit. Poate că el ți-a oferit libertate, însă tu i-ai dăruit mai mult decât ai putea înțelege vreodată.

Mi s-a pus un nod în gât, de emoție, împiedicând orice cuvinte pe care trebuia să le rostesc.

– Să nu uiți asta, a spus ea.

– Nu voi uita, am reușit să îngân.

Willa a zâmbit.

– Penellaphe, a strigat Eloana din prag. Ești gata?

Am tras adânc aer în piept și am încuviințat din cap.

– Sunt, i-am răspuns și apoi am coborât vocea: Îți mulțumesc că mi-ai răspuns la întrebări.

Și-a plecat capul.

– Întotdeauna. Și, dacă vei fi cumva... suficient de curioasă ca să-mi adresezi și celelalte întrebări care sunt sigură că îți umblă prin cap, voi fi mai mult decât fericită să îți răspund sau să îți dau indicii despre un anumit... capitol.

Oh!

Vai!

– Mulțumesc, m-am bâlbâit eu și am dat să plec.

– Maiestatea Voastră, m-a oprit Willa, iar, când m-am întors spre ea, zâmbetul îi dispăruse.

– O clarvăzătoare nu poate ști întotdeauna lucruri despre alții și nici nu poate să închidă ochii și să privească dincolo de azi, în viitorul apropiat și în cel îndepărtat. Eu nu pot, mi-a spus ea, și mi s-a făcut din nou pielea de găină. Atlantienii pot fi superstițioși, chiar dacă nu cred în profeții. Știi de ce nu cred?

Pielea mi-a înghețat.

– Nu.

– Pentru că noi credem că zilele din viitor nu sunt prezise. Că nici măcar ceea ce ne-au sortit zeii nu este scris în piatră, a spus Willa, iar particulele aurii din ochi i s-au învolburat. Însă ce e scris în oase este diferit, și nu ar trebui să ignorăm lucrurile în care nu credem.

Cu inima bătându-mi puternic și conștientă că Eloana mă aștepta, m-am apropiat de Willa.

– Vorbești despre profeția în care cred Nevăzuții?

Willa mi-a atins încă o dată brațul, iar aceeași încărcătură de energie mi-a zvâcnit pe piele.

– Tiza ta a fost atât de înțeleaptă, încât a putut vedea dincolo de ziua ce-i stătea înainte, însă nu a văzut ceea ce cred ei. Nu ești marea uneltitoare, ci una din cei doi care vor sta între ce s-a trezit și răzbunarea pe care încearcă să o obțină de la oameni și zei deopotrivă.

Cuvintele Willei m-au bântuit cât am mers prin palat și prin Templul lui Nyktos. Deși latura mea logică voia să se răzvrătească împotriva ideii că oricare dintre părțile profeției ar fi fost adevărată, am simțit o oarecare ușurare când am auzit-o spunând că nu eram marea uneltitoare, așa cum credeau Nevăzuții.

Dar, dacă ceea ce spunea ea era adevărat – și trebuia să fie, când știa atât de multe despre restul –, sigur se referea la Coroana de Sânge și la Casteel. Mi-am închipuit că Ascendenții aveau o mare

sete de răzbunare, însă ce ar fi putut trezi? Nu mă puteam gândi decât la Malec. Evident, ca eu să fiu aici, el trebuia să fi înviat.

Murmurul scăzut al vocilor m-a smuls din gânduri chiar pe când am trecut pe lângă statuia lui Nyktos și flăcările lui albe-argintii. Hisa stătea în ușă. Înțelepții ieșiseră deja pe balcon, alături de Willa. Părinții lui Casteel așteptau împreună cu comandantul.

Eloana întrebase dacă eu sau Casteel voiam să ne schimbăm înainte să îi salutăm pe locuitorii din Evaemon. Deși mă imaginasem preț de o clipă purtând o rochie frumoasă, am refuzat, făcându-mi timp doar cât să-mi așez la loc șuvițele de păr care îmi scăpaseră din coada împletită. Era puțin probabil ca oamenii să mă vadă în altă ținută decât cea pe care o purtam azi sau altele asemănătoare, vreme îndelungată de acum înainte, așa că mi s-a părut cam inutil să mă prezint într-un alt mod.

În plus, doar întârzia momentul în care aveam să vorbim cu Kieran și când eu urma să stau de vorbă cu Casteel despre ceea ce îmi împărtășise Willa. Așa că iată-ne înveșmântați ca atunci când intraserăm călare în Atlantia, mai devreme.

Fusese într-adevăr o zi lungă.

– Sunteți gata? a întrebat Valyn.

Casteel mi-a aruncat o privire, iar eu am încuviințat din cap.

– Da, suntem.

M-am uitat într-o parte, unde Vonetta a rămas în înfățișarea ei de vârcolac, iar Kieran în cea de muritor. Ceilalți vârcolaci, inclusiv Delano, ne însoțeau. Naill și Emil erau printre ei. M-am concentrat din nou asupra părinților lui Casteel.

– Ne veți prezenta voi?

Eloana a clătinat din cap.

– Vom sta lângă voi, dar cel mai în vârstă membru al consiliului vă va prezenta.

Amintindu-mi cine era cel mai bătrân Înțelept, am întrebat:

– Willa?

Valyn a încuviințat din cap în timp ce își privea fiul, care rânjea.

– Am impresia că-mi scapă ceva, a murmurat Valyn.

– Nu-i așa, am spus eu când Casteel a deschis gura, neînțelegând cum de nimeni din Atlantia nu părea să știe despre jurnalul Willei. Te asigur.

Casteel mi-a aruncat o privire, pe care am ignorat-o.

– Toată treaba nu va dura foarte mult, a spus Eloana, cu o voce puțin obosită. A fost o zi lungă și pentru ei. Iar apoi vă puteți retrage... Sau puteți face orice vă place.

– Un pat ar fi tare bun, a spus Casteel, și am sperat cu adevărat că nu avea să detalieze acest gând.

– Voi doi veți rămâne în palat? am întrebat. Sper că da.

– Și eu sper, a zis Casteel.

Valyn s-a uitat la Eloana, apoi a încuviințat din cap.

– Avem de gând să rămânem cel puțin până când vă veți întoarce din Câmpiile Elizee și de la întâlnirea cu Coroana de Sânge. Ne-am gândit că veți vrea să vă ținem locul până atunci.

– Se vor ocupa de problemele minore care apar în timpul absenței noastre, a explicat Casteel rapid. De obicei, intervine sfetnicul sau, în cazuri rare, consiliul.

Am încuviințat din cap.

Eloana ne-a privit, și am știut că sosise momentul. Hisa și un alt gardian au făcut un pas înainte, apucând fiecare mânerul unei uși. Kieran m-a privit în ochi, apoi pe Casteel. A rânjit când s-a dus lângă Emil și Naill.

Inima a început să-mi bată cu putere când ușile au început să se deschidă. Sunetul mulțimii a devenit tot mai puternic pe măsură ce ultima rază a soarelui a strălucit prin tavan și a pătruns prin deschizătura dintre uși.

Balconul era rotunjit și suficient de lung încât Înțelepții să stea în stânga și în dreapta noastră, lângă balustrada neagră din piatră. Willa așteptase spre partea din spate a balconului, însă acum înainta, cu buclele negre-albăstrui în lumina slabă a soarelui. A vorbit, și un murmur s-a auzit prin toată mulțimea. Nu știam sigur ce a spus, pentru că sângele îmi pulsa în urechi și pieptul îmi bubuia. Îmi dădeam seama doar de faptul că părinții lui Casteel se așezaseră alături de noi și de cât de incredibil de ireal era că domnișoara Willa, *acea* domnișoară Willa, era pe punctul de a ne prezenta regatului ca Rege și Regină.

Nici măcar într-o mie de ani nu aș fi putut să visez vreodată acest moment.

Un râset a vrut să iasă la suprafață, dar am reușit să-l opresc. Acum, nu era momentul pentru chicoteli isterice.

Casteel m-a luat de mână. L-am privit brusc în ochi. Ochii lui erau ca niște iazuri nesfârșite cu miere caldă, și, când am inspirat, am simțit doar aroma de ciocolată și fructe de pădure.

– Te iubesc, i-am șoptit, cu lacrimi usturătoare în ochi.

Casteel a zâmbit. Au apărut două gropițe, una după alta. Am văzut un vârf de colț, și un vârtej total nepotrivit a început să mi se zvârcolească în stomac.

Iar apoi înaintam în ceea ce rămăsese din soarele de seară și în adierea vântului și ne-am oprit deasupra unei mulțimi care aproape că mi-a făcut inima să stea.

Erau *mii* sau zeci de mii. În curtea de sub templu era o mare de oameni, unii stând pe dealul verde și dincolo de el, pe balcoanele clădirilor din apropiere și în fața ferestrelor deschise. Unii stăteau chiar și pe acoperișurile clădirilor mai joase. Din câte am putut vedea, străzile din Evaemon erau pline.

– Cu sprijinul și respectul din partea Consiliului Înțelepților și ale fostului Rege și ale fostei Regine din Atlantia, au avut loc abdicarea și înălțarea coroanei. Vocea Willei a plutit dincolo de balcon, coborând asupra oamenilor ca o ploaie blândă de vară. Este o mare onoare să vi-l prezint pe cel născut din Primul Regat, creat din sângele și cenușa celor care au căzut înaintea lui, al doilea fiu al fostului Rege Valyn și al fostei Regine Eloana, Casteel Hawkthrone Da'Neer, Regele din Sânge și Cenușă.

Mi s-a tăiat răsuflarea când am auzit titulatura ce le aparținea Ascendenților, Coroanei de Sânge. Casteel a încremenit lângă mine, însă mulțimea a izbucnit în strigăte și urale, aplauze și urlete care au răsunat în văi și pe străzi ca un tunet.

Willa a ridicat pumnul, și s-a așternut tăcerea.

– I se alătură cea care poartă sângele Regelui Zeilor, *Liessa*, și adevărata moștenitoare a Atlantiei, Penellaphe Balfour Da'Neer, Regina din Carne și Foc.

Am tresărit, și mi-a stat inima în piept. S-a așternut liniștea, acută și intimidantă...

Din spate s-au auzit urlete, făcându-mă să tresar. Strigăte prelungi și intense care primeau răspuns în tot orașul. Mai jos și mai departe, bărbați și femei, vârstnici și tineri în înfățișarea lor de muritori, au răspuns cu urlete adânci, guturale, încheiate în hohote înalte.

Apoi din curte, s-a auzit un zgomot puternic. Un bărbat a lovit pământul cu piciorul. Femeia de lângă i-a urmat exemplul, apoi altul și altul, întocmai ca în ziua în care ajunsesem în Golful lui Saion. Însă nu erau doar vârcolaci, ci și atlantieni, și muritori, lovind pământul cu picioarele și izbind cu pumnii în piatră, sunetul reverberând prin curte, pe străzi, pe balcoane și de pe terase. Mulți erau în genunchi, bătând cu palmele în țărână.

– Asta... e de bine, nu? am întrebat eu.

– Transmit un mesaj, a spus Eloana din spatele nostru.

– Ce fel de mesaj?

Casteel mi-a zâmbit.

– Că sunt *ai tăi*. Și că, la nevoie, vor merge la război pentru tine.

Războiul era ceea ce încercam să prevenim, însă... am presupus că era bine de știut că erau dispuși s-o facă.

– Vrei să spui că sunt *ai noștri*.

Zâmbetul i s-a lărgit, dar nu a răspuns.

Izbiturile de pumni și de picioare au încetat, iar liniștea s-a așternut în jurul nostru. Mi s-a făcut pielea de găină în timp ce am privit lent spre oraș. Zeci de mii de capete erau acum ridicate, privindu-ne pe noi – sau pe mine – și așteptând.

Casteel m-a strâns de mână.

– Așteaptă răspunsul tău.

Răspunsul meu?

– Am senzația că un simplu *„mulțumesc”* nu ar fi suficient.

Casteel aproape s-a înecat cu ceva ce suna ca un râs. M-am uitat la el, cu sprâncenele ridicate.

– Îmi pare rău.

Am mijit ochii la el.

– Nu prea cred că-ți pare rău.

Și-a mușcat buza de jos, dar colțurile gurii i s-au curbat în sus. Nu au apărut una, ci două gropițe incredibile.

– Ești atât de enervant, am mormăit eu.

– *Încântător* de enervant, m-a corectat el, iar tatăl lui a oftat.

– Mai degrabă ai noroc că ești drăguț, am mormăit eu foarte încet.

Casteel m-a tras lângă el și m-a cuprins cu un braț. Înainte să pot protesta, și-a apropiat gura până la doar un centimetru de a mea.

– Mai degrabă mă iubești necondiționat.

– Și asta, am oftat eu.

Casteel și-a plecat capul și m-a sărutat. Nu era nimic grăbit sau cast în felul în care buzele lui le-au revendicat pe ale mele. E posibil să fi fost puțin nepotrivit – sau foarte nepotrivit –, însă la fel era și modul în care mă lăsasem pe el.

Am tresărit când strigătele și uralele au izbucnit de la vârcolacii și de la atlantienii din curte și din oraș, amestecându-se cu fluierături și țipete.

Casteel a chicoti cu buzele apăsate peste ale mele și și-a lipit fruntea de a mea.

– Oamenii noștri sunt foarte încântați de orice manifestare de afecțiune în public, în caz că nu ai observat.

– Am observat.

Convinsă că fața mea avea culoarea unui copac sângeriu, m-am uitat spre oraș, spre oamenii *noștri*.

Willa s-a întors iar spre mulțimea care amuțise din nou.

– Din sânge și cenușă și din Regatul focului și al dorinței, Regele și Regina noastră au urcat pe tron, jurând să apere Atlantia de dușmani cunoscuți și nevăzuți. Să stăpânească cu bunătate și putere și să conducă cu milă și dreptate. De acum și până la ultima lor suflare, ei sunt protectorii voștri.

Casteel m-a privit cu ochii chihlimbarii strălucitori și ne-a ridicat mâinile unite, iar oamenii... oamenii *au sărbătorit*.

Oamenii din Atlantia încă sărbătoreau înălțarea coroanei, având în vedere zgomotul de veselie care se auzea slab din interiorul odăilor regale.

Iar Kieran nu glumise când spusese că încăperile noastre ocupau toată aripa de est. Foaierul dădea spre o zonă de zi și de ambele părți erau uși care duceau spre spațiile lui și spațiile ei. Nu eram

sigură de ce era nevoie de amândouă, dar exista și o sufragerie privată în care se afla o masă rotundă suficient de mare pentru mai multe persoane. De asemenea, exista și un atrium cu scaune și divane confortabile, cu covoare groase și trandafiri care înfloreau noaptea și care își deschiseseră petalele delicate la prima apariție a lunii.

Dormitorul era... cam exagerat.

Un pat cu baldachin se afla în centrul încăperii și ocupa aproape tot spațiul. Perdelele erau strânse, lăsând să se vadă lenjerii curate și o grămadă de perne moi. Existau doar două fotolii în fața ușilor care duceau spre o terasă și o grădină privată, iar un cufăr mare din lemn se afla chiar în interiorul odăii de dormit. Dulapurile se aflau într-o încăpere de dimensiunea camerei pe care o avusesem în Masadonia. Casteel îmi explicase că se numea garderobă, iar mie mi s-a părut că se putea și locui în ea.

Odaia pentru îmbăiat... ei bine, cea din Golful lui Saion pălea prin comparație. Toaleta era ascunsă în spatele unui perete, și existau două chiuvete, o cadă incredibil de mare și cabina de duș, care avea mai multe capete de duș și bănci din piatră.

Și mă puteam gândi la multe lucruri *indecente* care ar putea avea loc acolo.

De la intrarea principală se deschidea o ușă spre holul destinat personalului și scările private care duceau la etaj către odăile rezervate pentru oaspeții Regelui și ai Reginei. Cei care călătoriseră cu noi se instalau deja acolo, iar părinții lui Casteel tocmai

plecaseră, după ce ne informaseră că, dacă voiam să schimbăm ceva la odăi, trebuia doar să o anunțăm pe Rose.

Întrucât foarte puține articole din spațiul respectiv ar fi putut să le aparțină Eloanei sau lui Valyn, am avut senzația că multe dintre lucrurile care se aflau deja în încăperi erau noi și că planificaseră acest moment de cum se întorseseră la Evaemon.

În timp ce Casteel vorbea cu unul dintre angajați ca să ne aducă mâncare în odăi, eu am cutreierat camerele, căutând obiectele personale care fuseseră trimise dinainte.

Le-am găsit așezate peste tot: un urs de pluș adorabil, care avusese cu siguranță și zile mai bune, pe un raft. Câteva cărți cu coperte de piele acopereau rafturile din zona de zi principală: unele erau cărți pentru copii, iar celelalte păreau a fi o colecție de fabule. Nu am găsit manuale. Am rânjind când am descoperit două săbii de antrenament cu lamele tocite atârnate în sala dintre camera de zi și zona de luat masa. Mai multe tablouri erau atârnate în camera de zi, iar cel cu flori de liliac, piatră gri și ape albastre limpezi trebuia să fi fost al lui Casteel.

Era o ilustrație a peșterii.

În garderobă, am găsit straiele pe care le aduseserăm cu noi și lucrurile care fuseseră trimise înainte, deja agățate și împăturite. În interiorul cufărului se aflau multe arme care străpungeau carnea și piatra, unele făcute dintr-un metal auriu, altele din oțel și altele din hematit. De cealaltă parte, între ușile către odaia pentru îmbăiat și dulap, se aflau două piedestale înalte, din piatră, cu o margine

subțire. Mi-am dat seama la ce serveau, amintindu-mi vag că văzusem ceva similar în castelul Wayfair.

Mi-am dat jos coroana de pe cap. Oasele aurite erau netede și reci la atingere, amintindu-mi de osul de vârcolac din care era făcut pumnalul meu. Am așezat-o cu grijă pe piedestal, sprijinind-o pe margine.

Regina din Carne și Foc.

Carne și foc. Mai auzisem de două ori sintagma asta. Mama lui Casteel o spusese când mă văzuse pentru prima dată și fusese menționată și în profeția pe care o rostise Alastir.

Însă nu eram marea uneltitoare.

Iar titulatura... ei bine, suna al naibii de grozav!

Rânjind, m-am întors cu spatele spre coroană și m-am dus spre noptieră. Am găsit un căluț din lemn. L-am ridicat, minunându-mă de complexitatea lui. Nici un detaliu nu fusese omis. L-am întors, surprinsă să văd numele lui Malik sculptat dedesubt. Mi-am trecut degetul mare peste șanțurile trasate în lemn.

– Malik l-a făcut, a spus Casteel din prag.

M-am întors, urmărindu-l cum își scoate coroana și o așază pe piedestalul de lângă al meu.

– A fost pentru ziua mea. La șase ani, cred. Doamne, pare că a fost acum o viață. S-a oprit. Ceea ce îmi amintește de ceva... Nu cred că știm care sunt zilele noastre de naștere, nu-i așa?

– Sunt sigură că... Am râs când mi-am dat seama că avea dreptate. Am pus calul înapoi de unde îl găsisem. Erau atâtea lucruri pe care

le știam unul despre altul și totuși atâtea lucruri pe care nu le știam. Când e ziua ta de naștere?

A rânjit și s-a sprijinit de perete.

– M-am născut în prima zi a lunii a șasea. Tu?

Zâmbetul a început să mi se estompeze.

– M-am născut în luna a patra.

– Și? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

M-am aplecat în față.

– Nu știu... Adică nu-mi amintesc. Am niște amintiri vagi despre sărbătorirea unei zile de naștere când eram mică, dar, după moartea părinților mei, nici Ian, nici eu nu am mai sărbătorit cu adevărat. Am ridicat din umeri. Și cred că, de-a lungul anilor, am cam uitat data, așa că am ales o zi la întâmplare în aprilie pentru mine și în decembrie pentru el.

Rânjetul i-a dispărut.

– Alege o zi.

– Pentru ce?

– Pentru ziua ta de naștere. Alege o zi din aprilie, și va fi ziua ta de naștere.

Am simțit un junghi de tristețe în inimă.

– Vikter m-a întrebat cândva când e ziua mea de naștere. A spus același lucru. Să aleg o zi din aprilie. Am expirat ușor. Am ales a douăzecea zi, și atunci mi-a dat pumnalul din os de vârcolac.

– Perfect.

Zâmbetul i-a revenit, dar nu i-a ajuns până la ochi.

– Cum te simți?

– Sunt bine. De parcă nu mă simt... diferit. Adică, poate că da? Nu știu.

Am râs, stingherită de sentimentele mele, și m-am apropiat de el. S-a desprins de perete.

– Totuși, mă simt calmă. Tu cum te simți?

– Mă simt la fel.

Și-a deschis brațele, iar eu m-am dus la el, cuprinzându-l pe după talie. Mi-am apăsat obrazul pe pieptul lui, am închis ochii și m-am cufundat în îmbrățișarea lui, absorbind mirosul lui înțepător, de pin.

– Deși trebuie să admit că m-am simțit ușurat când coroana s-a aurit. Mi-am dorit o coroană la fel de strălucitoare ca a ta.

Am râs.

– Am vorbit cu Willa.

– Am observat. M-a sărutat ușor pe creștetul capului. Eram foarte curios despre ce vorbeați voi două… și cam gelos.

Rânjind, m-am întins și i-am sărutat colțul buzelor.

– Nimic ce ar putea fi aprobat de mintea ta murdară.

S-a bosumflat.

Arăta ridicol și totuși adorabil, *încântător* de adorabil. I-am spus că era femeia care fusese la Perla Roșie și care mă trimisese în odaia lui, ceea ce l-a surprins. Habar n-avusese că vreunul dintre Înțelepți călătorea spre Solis, dar, având în vedere jurnalul ei, avea sens. Nu i-am spus ce-mi zisese despre el. Nu credeam că ar vrea să-i cunoască cineva profunzimile inimii, dar i-am împărtășit ce-mi spusese despre profeție.

Casteel era încă puțin șovăielnic în timp ce ne-am îndreptat spre zona de zi.

– Nu înseamnă că nu pot să cred în asta, a spus el, cu brațul pe umerii mei. Mi-e greu să cred că, dacă există una care ar putea fi reală, nu există și altele. Unele despre care nu am auzit.

– Nu știu, am spus. Poate că profețiile nu trebuie să fie cunoscute.

– Sună a ceva ce ar spune o clarvăzătoare.

Am chicotit.

– Așa e.

I-a apărut o gropiță în timp ce m-a mângâiat pe obraz, dându-mi la spate o șuviță de păr desprinsă.

– Mâncarea ar trebui să ajungă curând, și probabil ești obosită și ai pus deja ochii pe duș. Știu asta pentru că și eu l-am ochit, însă am vrut să vorbim mai întâi cu Kieran. Ești pregătită pentru asta?

– Desigur.

– Bun. Pentru că va ajunge în câteva minute, a spus el, și am râs din nou.

Am văzut-o atunci, acea învolburare de scântei vii, aurii din ochii lui. Buzele i s-au depărtat până i-am zărit vârfurile colților.

– Îmi place sunetul ăla. Îmi place cât de mult râzi acum.

– Și mie, am recunoscut încet. Și doar datorită ție.

Ochii i s-au închis preț de o clipă, și și-a lipit fruntea de a mea, și a trecut o clipă îndelungată în care doar am stat așa, în picioare.

– Înainte să vină Kieran, aș vrea să te întreb ceva.

– Pare serios.

– Cam este. A ridicat capul. Ai mai simțit foamea?

– De mâncare? am continuat eu întrebarea.

Buzele i-au zvâcnit.

– Nu genul la care te gândești.

– Ah!

Am făcut ochii mari.

– De sânge?

Atunci a rânjit.

– Nu trebuie să șoptești.

– Nu am făcut-o.

– Ba da, chiar ai făcut-o.

– Mă rog. M-am mușcat de buză. Nu prea cred. Adică nu am mai simțit durerea aceea care mă măcina. Cred că aș ști dacă ar fi așa.

– Nu se întâmplă mereu așa, Regina mea.

Regina mea. Îmi plăcea. Aproape la fel de mult cum îmi plăcea când îmi spunea Prințesă. Nu că aș fi recunoscut-o în fața lui.

– Cum se simte?

– Te vei simți inexplicabil de obosită, chiar și după ce dormi. Mănânci, dar tot vei simți foamea. Mâncarea nu te mai atrage în cele din urmă, mi-a spus el. Te enervezi mai ușor, ceea ce nu ar fi nou pentru tine.

– Hei!

I-am dat una în braț.

– Poate că trebuie să te hrănești acum, m-a tachinat el, cu ochii strălucind. Când vei ajunge în punctul în care mâncarea nu-ți va mai alina foamea, va trebui să te hrănești.

Am încuviințat din cap.

– Bine.

– Probabil nu a fost nevoie să te hrănești până acum, oricum. Dacă ne luăm după momentul în care atlantienii trebuie să se hrănească, a spus el. Dar s-ar putea ca tu să fii diferită. Este posibil chiar să nu fie nevoie, dar am vrut să verific.

Am încercat să găsesc chiar și o licărire de neliniște legată de posibilitatea de a fi nevoită să mă hrănesc, însă nu am găsit nici una. Chiar atunci s-a auzit o bătaie în ușă.

Casteel l-a primit înăuntru pe Kieran. Vârcolacul părea să fi reușit să-și facă un duș și să-și schimbe veșmintele. Ținuta lui de mai devreme fusese înlocuită cu o cămașă albă curată și pantaloni negri. Eram invidioasă.

– Nu te vom reține mult, a spus Casteel, venind lângă mine.

– Dar am vrut să te întrebăm ceva important.

Kieran a ridicat dintr-o sprânceană și a aruncat o privire spre noi.

– Este vorba despre Împreunare?

Pentru a doua oară în 24 de ore, am rămas fără aer.

– *Ce?*

– Mă înșel? a întrebat Kieran, încrucișându-și brațele peste piept.

– Da, am zis și am încuviințat din cap, în timp ce Casteel părea să se străduiască din răsputeri să nu izbucnească în râs. Cu siguranță nu despre asta aveam de gând să vorbim – și, apropo, Împreunarea nu este necesară, nu? Sunt o zeitate. Acum, am o durată de viață de neînțeles.

– Apoi, a rostit Casteel tărăgănat.

M-am uitat la el și apoi mi-am dat seama că-mi făcusem griji în privința unui lucru încă de când aflasem că s-ar putea să fiu nemuritoare sau ceva foarte apropiat de asta.

– Voi trăi mai mult decât tine, nu-i așa?

– Durata de viață a zeităților e dublă comparativ cu a atlantienilor, poate chiar mai mare dacă adorm profund, a explicat Casteel.

Nu am simțit nici măcar un dram de îngrijorare dinspre el, iar eu mai aveam cam cinci secunde înainte să mă arunc pe jos.

– Dar avem mult timp la dispoziție înainte să începem să ne facem griji în privința asta, a completat el.

– Îmi fac griji acum.

– Evident, a declarat Kieran. Sunt legat de tine, toți vârcolacii sunt. Nu în același mod în care funcționau legăturile cu spițele fundamentale, însă un vârcolac va fi în continuare piesa de legătură care fuzionează două vieți. S-a încruntat. Sau trei, presupun. Doar că viața lui ar fi legată de-a ta.

M-am holbat la el.

– Oricum, ar putea fi orice vârcolac, a zis Kieran, ridicând din umeri.

Am continuat să mă holbez la el.

– Bine. E bine de știut. Casteel m-a bătut pe umăr, și m-am așezat pe perna groasă și neagră a unui scaun. Dar nu despre asta am vrut să vorbit cu tine.

– Nu zău, a spus Kieran.

Am clătinat din cap, buimacă. Eram pe punctul de a-l ruga să ne fie consilier. A doua zi urma să plecăm spre Câmpiile Elizee și apoi

spre Solis. Chiar nu trebuia să mă gândesc la nimic din toate astea acum.

– Am vrut să te întrebăm dacă ne faci onoarea să fii sfetnicul Coroanei, a zis Casteel. Mi-am planificat un întreg discurs în minte despre cum mi-ai fost ca un frate și că nu există altă persoană în care să am încredere mai mult decât am în tine, însă acum lucrurile sunt cam ciudate, așa că... da, am vrea ca tu să fii sfetnicul nostru.

Acum, Kieran se holba la noi, și am simțit șocul rece care-l încerca, ceva ce nu credeam că simțea deseori.

– Ești... surprins, am spus eu. Cum așa? Casteel are încredere în tine, sigur știi asta. Și eu la fel.

– Da, dar... Kieran și-a frecat podul palmei de mijlocul pieptului. Sfetnicul Coroanei este, de obicei, cineva mult mai în vârstă decât mine, cu mai multă experiență și relații.

– Regele și Regina sunt, de obicei, oameni cu mult mai în vârstă decât noi, a răspuns sec Casteel.

– Știu, dar... De ce nu l-ați alege pe tatăl meu? a întrebat el. V-ar servi bine.

– Dar nu la fel de bine ca tine, i-a spus Casteel. Nu trebuie să accepți...

– Ba nu, accept, a confirmat Kieran. Ar fi o onoare. Ne-a privit cu ochii lui mari de un albastru-deschis. Doar că... am crezut că îl vei întreba pe tatăl meu.

Eram șocată că își imaginase asta.

– Chiar nu m-am gândit la nimeni altcineva, a zis Casteel și a făcut un pas în față, prinzându-l ușor de ceafă pe Kieran. Ci doar la tine.

Ce am simțit emanând dinspre Kieran mi-a încălzit pieptul. Era surprins, dar mândru și se scălda în căldura aceea. Puteam jura că în ochi îi sclipeau lacrimi când a spus:

– Voi fi onorat să vă servesc ca sfetnic, a repetat el. De acum până în ultima clipă.

– Este onoarea *noastră*, a spus Casteel, trăgându-l spre el și îmbrățișându-l cu un singur braț. Serios.

Kieran i-a întors îmbrățișarea. Am zâmbit când i-am văzut cum se îmbrățișează. Prietenia era o legătură mult mai puternică decât orice lucru creat de zei.

– Bine, a zis Kieran și și-a dres glasul, apoi s-a tras în spate.

– Știu că, în mod normal, se ține o ceremonie, a spus Casteel, aruncându-mi o privire. Cam ca aceea pe care am ținut-o în sala tronului din templu. S-a întors apoi spre Kieran. Am putea să o facem când va avea loc încoronarea mai mare.

Kieran a încuviințat din cap.

– Mi-aș dori ca părinții și surorile mele să fie de față.

Surori. Am zâmbit și mai tare. Se gândea deja la surioara lui.

– Și eu la fel, a spus Casteel.

Kieran și-a trecut o mână prin păr.

– Cred că-mi trebuie o băutură. Sau cinci.

Casteel a chicotit.

– Cred că toți avem nevoie după ziua de astăzi. S-a întors spre credențul pe care se aflau mai multe sticle și pahare de cristal gravate cu lujeri. Ce dorești? m-a întrebat.

– Orice vrei tu.

A ridicat dintr-o sprânceană.

– Interesant.

Am clătinat din cap.

– Știi, a spus Kieran, uitându-se la mine în timp ce s-a așezat pe un scaun identic, n-am mai auzit de un asemenea răspuns la o încoronare. Oamenii sunt fericiți. Asta sărbătoresc.

– Îmi închipui că sunt ușurați că nu vor mai exista tensiuni în legătură cu cât de mult au domnit părinții lui Cas.

M-am lăsat pe spate, iar Casteel mi-a aruncat o privire înfierbântată, în timp ce turna în trei pahare o băutură pe care probabil aveam s-o regret mai târziu.

– Cred că are mai mult de-a face cu tine, a spus Casteel.

– Pentru că sunt specială. Mi-am sprijinit bărbia în pumn și mi-am dat ochii peste cap. Un fulg de nea unic.

A râs puternic.

– La naiba de nu!

Însă nu la fel de specială ca aceia care își puteau schimba înfățișarea. N-aveam să reușesc niciodată să trec peste asta, însă reacția era probabil și un răspuns la faptul că Prințul lor o trecuse prin Ascensiune...

Am făcut ochii mari și m-am îndreptat de spate.

– O, pe toți zeii! Tocmai mi-am dat seama de ceva.

– Abia aștept să aud, a murmurat Kieran.

– Nyktos este protejat de gardieni, am spus eu, amintindu-mi ce se spusese în timpul întrunirii consiliului. Nu erau tocmai ultimele

știri. Dragoninii fie s-au culcat, fie protejează locul de odihnă al zeilor, nu?

Kieran a luat băutura pe care i-a oferit-o Casteel.

– Da.

Stomacul mi s-a strâns ghem.

– Iar gardienii de care ne-a spus Ian că am avea nevoie? Oare sunt chiar cei care protejează locul de odihnă al lui Nyktos?

Casteel mi-a pus băutura în mână.

– Abia acum înțelegi cine și ce sunt gardienii lui Nyktos?

Da.

Da, absolut.

– Ar trebui să-i convingem pe dragonini să ne ajute? Cei care sunt practic capabili să ia înfățișarea unui *dragon?*

Casteel s-a holbat la mine, încuviințând încet din cap.

– Am crezut că ți-ai dat seama de asta.

– Nu! am strigat eu, iar Kieran a ridicat din sprâncene. Da, îmi aduc aminte că mi s-a spus asta, dar mi s-au spus multe alte lucruri de atunci – și, pe toți zeii, voi vedea un dragonin?

– Da, Regina mea, a zis Casteel și s-a așezat pe brațul fotoliului meu. S-ar putea să vezi un dragonin.

– Nu știu de ce ești atât de entuziasmată, a zis Kieran. Dragoninii sunt o specie recunoscută pentru cât de... neprietenoasă e, cu un temperament care l-ar face pe-al tău să pară un animal micuț și blând.

Mi-am ridicat mâna dreaptă și i-am arătat degetul mijlociu. A zâmbit afectat.

– Dar am sângele lui Nyktos în mine, am subliniat eu.

– Iar ei pot să scuipe foc, a zis Kieran și și-a înclinat paharul spre mine. Deci să sperăm că nici unul dintre noi nu îi supără.

Capitolul treizeci și nouă

În dimineața următoare, mă aflam în foaierul Templului lui Nyktos, lângă Casteel, jucându-mă cu cureaua pentru piept pe care o găsisem printre armele lui Casteel. Luasem și pumnalul din fier pe care îl găsisem la fundul cufărului și care acum era fixat de hamul meu. De coapsă îmi prinsesem pumnalul din hematit. Nici unul din noi nu purta coroana, căci amândoi le lăsaserăm în dormitor. Eram cu Kieran și sora lui, Emil și Delano. Naill nu venise de data aceasta, alegând să petreacă în schimb timp cu tatăl lui. L-am privit pe Delano reglându-și cureaua care îi ținea săbiile pe șolduri – speram că avea să-și facă timp să-l anunțe pe Perry că se întorsese în capitală.

– Eu și Kieran suntem destul de încrezători că tunelul care duce spre munți e cel de dedesubt, a zis Casteel. E îngust și deloc palpitant.

Prin *deloc palpitant* presupuneam că se referea la peștera plină cu tufe de liliac.

– Voi doi ați făcut lucruri tare ciudate în copilărie, a zis Vonetta, care se afla între fratele ei și Emil, cu brațele încrucișate la piept. Avea două săbii scurte prinse pe șolduri. Își dăduse cozile împletite lungi la o parte de pe față, așa că îi atârnau acum pe spate. M-am gândit doar să vă spun asta.

Am rânjit.

– Eu nici măcar nu știam că există tuneluri, a zis Emil, aruncând o privire spre pardoselile negre.

– Există, i-a spus Hisa, care s-a îndreptat cu pași apăsați spre noi, flancată de două gărzi. Se poate ajunge la ele prin cripte.

Cripte.

M-am cutremurat.

– Îmi pare rău, a zis Casteel și m-a strâns ușor de ceafă. Vestea bună este că nu seamănă deloc cu cele în care ai fost ținută tu.

– E-n regulă, i-am spus, și chiar avea să fie.

Doar nu aveam să petrecem deloc timp în ele.

Ducând în mână un inel cu chei grele, Hisa s-a îndreptat spre o ușă îngustă. A răsucit cheia în același timp cu mânerul, și ușa s-a deschis scârțâind.

O lumină slabă ne-a luminat calea pe o scară ce scotea sunete îngrozitoare sub greutatea noastră. Temperatura scădea cu cel puțin cinci grade la fiecare pas, iar parfumul moscat familiar mi-a întors stomacul pe dos.

Hisa a mers tot înainte, trecând pe lângă câteva morminte de piatră. Casteel s-a ținut aproape de mine, punându-și mâna pe umărul meu. Avea dreptate. Cripta era curată și bine întreținută, cu ghirlande de flori așezate pe capacele mormintelor.

– Sunteți siguri de asta? a întrebat Hisa, care se oprise în fața altei uși și căuta prin chei.

– Suntem, i-am răspuns eu.

A încuviințat din cap și apoi a descuiat a doua ușă.

– Tunelurile au fost folosite pe vremuri pentru a transporta mărfuri din diferite zone ale orașului și apoi... doar pentru a transporta morții, ne-a spus ea, iar Emil a făcut o grimasă. Dar nu au fost folosite de câteva decenii. Habar nu am în ce stare se află.

– Puțin probabil să se fi prăbușit vreunul, a continuat ea, dar să sperăm că traseul pe care îl căutați este încă accesibil.

– Din câte îmi amintesc, este un drum destul de drept, cu doar câteva curbe, a zis Casteel și a luat o făclie.

Delano a făcut un pas înainte, lovind cremenea de vârf. Scânteile s-au transformat în foc. I-a întins torța lui Kieran.

– Ar trebui să ajungem la munți cam într-o oră.

– Și apoi? am întrebat eu, în timp ce am luat o altă torță.

Flăcările au prins viață.

– Asta nu mai știu, a zis Casteel și s-a uitat la Kieran. Nu am trecut niciodată de munți.

– În zona aceasta, munții sunt înalți, însă nu prea lați, a spus Hisa, încruntându-se. Ne aflăm la poalele lor, așa că îmi închipui că va fi o călătorie de circa o jumătate de zi. Mai încolo spre nord sau sud, ar dura probabil câteva zile.

– Cât de departe ați mers în munți? a întrebat Vonetta, și mi s-a părut o idee bună că umpluserăm sacul legat de spatele lui Emil cu cât mai multă mâncare posibil.

Fiecare avea propriul burduf cu apă. Nu era foarte multă apă, însă trebuia să facem astfel încât să ne ajungă.

– Până unde pâcla se amestecă cu norii, în misiuni de cercetare. Știu că de aici ajungeam mai repede la pâclă decât din alte zone, a

răspuns ea. A aruncat o privire spre ușă. Dacă aș ști ce se ascunde în pâcla aia... S-a oprit, clătinând din cap. Vă rog să aveți grijă! Cu toții. Apoi ne-a spus mie și lui Casteel: Oamenii vor să-și cunoască Regina și să se familiarizeze din nou cu Regele lor.

– Și o vor face, a promis Casteel.

Hisa a expirat adânc și a deschis ușa spre un hău întunecat.

– Vă vom aștepta să vă întoarceți.

Comandantul li s-a alăturat gardienilor de la intrarea în cripte.

– Vă mulțumesc tuturor că faceți asta cu noi.

Vonetta a rânjit.

– Nu e ca și cum ar refuza vreunul dintre noi ocazia de a vedea Câmpiile Elizee.

– Doar pentru că nici unul dintre noi nu are pic de minte, a spus Emil.

– Ce-i drept, a admis Delano rânjind.

– Eu, unul, mă bucur că sunt înconjurat de cei care au mai multă loialitate și sete de aventură decât minte, a remarcat Casteel. Și acum, să stabilim regulile.

– Mă paște un căscat, i-a trântit-o Vonetta.

Am râs.

– Ei bine, sperăm ca aceste reguli să ne țină pe toți în viață. Eu și Casteel am discutat câteva lucruri azi-dimineață...

– Asta făceați voi doi? a întrebat Kieran.

– Da, m-am răstit eu, îmbujorându-mă, pentru că nu făcuserăm *doar atât*. Oricum, dacă vede cineva o pâclă cât de mică, vă veți da toți înapoi și mă lăsați pe mine să merg prima.

– N-am prea fost de acord cu asta, a mormăit Casteel.

– Ba da, ai fost. Pâcla s-a dat la o parte în fața mea în munții Skotos. Aș zice că se va întâmpla la fel și aici, am spus eu. Așa, nu veți pătrunde în ea și nu vă veți sufoca.

– Da, eu vreau să evit asta, a spus Emil.

– Iar dacă ne va ieși ceva în cale, probabil n-ar trebui să folosesc *eather*-ul, am spus eu, amintindu-mi ce zisese Kieran, cum că zeii puteau simți când era folosit *eather*-ul. Nu știu ce efecte va avea în Câmpiile Elizee, dacă va fi diferit sau dacă zeii îl pot simți. Nu sunt convinsă că așa vrem să-l trezim pe Nyktos.

– Chiar, cum îl vom trezi? a întrebat Delano.

– Ei bine, am zis eu și m-am uitat spre Casteel, ne-am gândit că vom decide asta la momentul potrivit.

Vonetta a ridicat din sprâncene. A trecut un moment de tăcere.

– Ăsta chiar e un plan extrem de detaliat!

Casteel a zâmbit afectat.

– Nu te bucuri că ni te-ai alăturat?

– Absolut, a răspuns Vonetta, semănând foarte mult cu fratele ei.

– Gata? a întrebat Casteel, privindu-mă în ochi.

Nu eram chiar sigură, însă nu avea rost să mai amânăm, așa că am încuviințat din cap și l-am urmat pe Casteel în neant.

Timpul se scurge tare ciudat în tuneluri. În lipsa unei lumini, în afară de cea a făcliilor, ne-am dat seama că trecuseră deja câteva ore abia când ni s-a făcut foame. Ne-am oprit numai pentru a ne

satisface această nevoie și pentru a rezolva câteva necesități personale în încăperi din pământ despre care m-am convins singură că nu erau pline de insecte cu șase picioare. Se putea foarte bine să ne fi aflat în tunelurile întortocheate și înghesuite de ore întregi sau chiar mai mult, și nu credeam că ne-am fi dat seama.

– Atenție! ne-a avertizat Casteel la un moment dat în tunelul nesfârșit, ținând torța în fața lui. Podeaua pare cam șubredă în această porțiune. Stați aproape de perete!

Nu știam prea bine cum de își dădea seama de asta, însă am făcut ce mi-a cerut și m-am lipit de piatra rece. Burduful de apă m-a înghiontit în spate în timp ce m-am strecurat pe lângă perete, Kieran fiind imediat în spatele meu. Mi s-a strâns pieptul când mi-am dat seama că tunelul se îngustase din nou. Nu avusesem niciodată vreo problemă cu spațiile închise, însă bănuiam că urma să am acum. Am întins mâna și am apucat fără să-mi dau seama partea din spate a cămășii lui Casteel. Mă obișnuisem să fac asta de fiecare dată când zidurile sau tavanul păreau că mă apasă.

– Poppy, a șoptit Casteel.

– Ce e? am întrebat eu, concentrându-mă asupra strălucirii roșietice din fața lui.

– Știi ce ar fi trebuit să iau cu noi? a întrebat el.

Mai multă mâncare? Poate un săculeț cu brânză? Îmi era iar foame.

– Nu, am răspuns eu.

– Jurnalul domnișoarei Willa.

M-am oprit brusc, iar Kieran s-a izbit de mine. Slavă Cerului că-i dăduse torța lui Delano, altminteri părul meu ar fi fost în flăcări.

– Serios?

– Da. Casteel și-a continuat drumul. Am fi putut să ne petrecem timpul citind cu rândul din capitolele tale preferate.

– Vorbim despre aceeași Willa? a întrebat Vonetta de undeva din spatele meu.

– Da. Vedeți voi, e o carte extrem de populară în Solis. De fapt, e preferata lui Poppy…

– Ba nu e preferata mea, afurisitule! m-am răstit eu.

– Te rog să nu-l înjunghii în tunel, a strigat Delano.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Nu pot promite așa ceva.

Casteel a chicotit.

– Despre ce e cartea? Am impresia că m-ar interesa, a spus Vonetta, și l-am auzit pe Kieran gemând. Ce este…

Un pocnet puternic i-a întrerupt cuvintele, apoi întregul fund al peșterii a părut să huruie sub noi.

M-am întors la timp cât să o văd pe Vonetta pășind spre cealaltă parte a zidului și apoi dispărând într-un nor de praf. M-am îngrozit.

– Netta! a strigat Kieran, și i-am simțit frica lipicioasă pe piele, contopindu-se cu a mea.

– Am prins-o! a strigat Emil. Oarecum...

Orice ușurare pe care mi-a adus-o cuvintele lui a fost de scurtă durată. Delano a înaintat, întinzând torța în față. Strălucirea portocalie a luminat hăul căscat și porțiunea din jurul lui. Emil era

pe burtă, cu un braț întins în deschizătură. Chiar nu înțelegeam cum de reușise atlantianul să se miște atât de repede încât să o prindă pe Vonetta.

– Sunt încă aici, a strigat Vonetta în timp ce fratele ei s-a repezit de cealaltă parte. Cred.

Casteel m-a prins de spatele cămășii când am dat să mă îndrept spre ei.

– E prea mare greutatea în porțiunea aia, ne-a avertizat el, în timp ce Delano cerceta podeaua.

Vârcolacul s-a dus în partea care rămăsese intactă.

Avea dreptate, și uram asta, pentru că tot ce puteam face era să stau și să mă uit cum Kieran își vâra mâna în hău.

– Dă-mi cealaltă mână! i-a poruncit Kieran. Te vom trage afară împreună.

– Dacă vreunul din voi doi mă scapă, s-a auzit vocea Vonettei din întuneric, o să mă oftic rău de tot.

– Netta, dacă te scăpăm, mă arunc după tine, i-a spus Emil, și atunci o să aflăm amândoi ce se află sub tunelurile astea.

– Ba o să fim amândoi morți atunci, a șuierat Vonetta.

– Chestiune de semantică, a răspuns Emil. Te țin eu. Așa că dă naibii drumul la chestia aia de care te ții!

– Cred că e o rădăcină.

– Mulțam că ne-ai spus și nouă, a comentat Emil. Dă drumul la rădăcină și încearcă să-l prinzi de mână pe Kieran.

S-a auzit un mormăit ușor, apoi Kieran înjurând.

– Nu ajung la el, a spus ea, icnind.

– Încearcă din nou.

Emil s-a mișcat de parcă ar fi încercat să se poziționeze pentru a o prinde cu ambele mâini de mână, ceea ce i-ar fi permis să o tragă singur afară, însă îi simțeam frica și îngrijorarea.

Inima mi-a zvâcnit. Înțelegeam pe deplin ezitarea Vonettei. M-am foit agitată, închizându-mi și deschizându-mi pumnii pe lângă corp.

Casteel m-a cuprins cu un braț de la spate. M-a strâns ușor.

– Va fi bine. Au prins-o.

Am încuviințat din cap și am aruncat o privire spre locul în care Delano se uita din nou spre fundul peșterii. Îngrijorarea lui s-a triplat în intensitate, și aveam senzația că porțiunea de lângă el nu avea să mai rămână mult timp întreagă. M-am simțit din ce în ce mai frustrată. La ce erau bune toate darurile mele acum? Puteam folosi *eather*-ul pentru a ușura durerea, pentru a vindeca și pentru a face rău. De ce nu-l puteam folosi și acum, când era atât de multă nevoie de ajutor?

De ce nu puteam? De fapt, cine spunea că nu puteam?

S-a auzit un alt pârâit, și am simțit un junghi de frică atunci când bucăți din tunelul de sub Emil au început să se sfărâme. Casteel a înjurat. Dacă porțiunea respectivă se surpa, nu numai că aveam să-i pierdem pe ei, dar nici noi nu aveam să ne mai putem întoarce.

Trebuia să fac ceva.

Trebuia să încerc.

M-am forțat să mă calmez îndeajuns încât să mă pot concentra asupra imaginii pe care mi-o construiam în minte. Am închis ochii și am revărsat toate gândurile bune în ceea ce cream. Nu voiam ca

eather-ul să facă rău. Pieptul mi-a vibrat când am văzut pânza de lumină sclipitoare scurgându-se pe podea. Mi-am închipuit-o alunecând în hău și înconjurând-o pe Vonetta. Am văzut cum o ridică...

Vonetta a icnit. Am deschis brusc ochii. O strălucire argintie se strecura de-a lungul pereților cavernei. Kieran s-a aplecat în față, vârându-și mâna în spărtură, în timp ce firele de lumină au ridicat-o pe Vonetta. Și-a prins sora de mână și a tras-o în sus, în timp ce eu am tras *eather*-ul spre mine. Emil i-a dat drumul, târându-se în spate pe burtă, iar Kieran și Vonetta s-au prăbușit într-o parte.

Am expirat apăsat, am tras *eather*-ul înapoi spre mine și m-am lăsat pe Casteel. Strălucirea s-a retras și apoi a dispărut.

– Ești bine, Netta? a întrebat Casteel.

– Splendid.

Vonetta s-a rostogolit pe spate, răsuflând greu. Și-a înclinat capul spre mine și spre Casteel.

– A fost... o senzație ciudată.

– Ai simțit ceva? am întrebat-o eu.

– Da, mi s-a părut... caldă și mă gâdila. Și-a trecut mâna peste frunte. Vă mulțumesc! Tuturor.

– Cum ai făcut asta? a întrebat Casteel în timp ce Emil s-a ridicat.

– Mi-am închipuit ce vreau. Cum ai spus tu. Inima încă nu mi se liniștise. Și am sperat că nu... știi tu, că nu-i va frânge oasele.

Vonetta dăduse să se ridice, dar s-a oprit, căutându-mi privirea în lumina slabă a torțelor.

– Vrei să spui că nu știai dacă îmi va frânge sau nu oasele?

– Așa e, am recunoscut eu timid.

Și-a pus mâinile pe șolduri.

– Zeilor mari, cred că trebuie să mă întind din nou.

Capitolul patruzeci

Ne-am continuat drumul, atenți la stabilitatea tunelului. Ni s-a părut din nou de parcă am fi mers o veșnicie, însă mirosul subit și familiar al liliacului mi-a stârnit un licăr de speranță. Am trecut de cotitura îngustă, și o luminiță cât un vârf de ac s-a ițit în întuneric.

Ajunseserăm la capătul tunelului și în Câmpiile Elizee.

– Pâclă, a anunțat Casteel. O pot vedea intrând prin gura tunelului.

Nu s-a mișcat, așa că l-am bătut pe umăr.

– Cas.

A mârâit gutural, dar s-a lipit de zid și a ridicat făclia. Am trecut pe lângă el și l-am sărutat repede pe obraz.

– Nu mă ajută, a mormăit el.

Aș fi zâmbit, însă atunci am văzut: lujeri de pâclă densă pătrunzând prin gura tunelului, plutind înspre noi. Am înaintat, rugându-mă ca Jasper să fi avut dreptate în ce privește abilitatea mea de a trece prin pâclă și că era adevărată bănuiala mea cum că nu doar că avea să mă lase să trec prin ea, ci avea și să se disperseze, pentru ca restul să poată înainta în siguranță.

Magia primitivă s-a ridicat de pe fundul peșterii și s-a întins spre mine cu niște degete subțiri. Mi-am ridicat mâna.

– Nu-mi place asta, a bombănit Casteel în spatele meu.

– N-ar trebui să-i facă rău, i-a amintit Kieran, însă i-am simțit îngrijorarea din vorbe.

Pâcla mi-a atins pielea, și am simțit-o rece, umedă și *vie*. *Eather*-ul s-a retras, coborând spre pământ și apoi dispărând.

Am răsuflat greu, privind peste umăr.

– E în regulă.

Casteel a încuviințat din cap, iar eu am înaintat. Deschiderea nu era așa mare: avea doar circa un metru înălțime și jumătate de metru lățime.

– Va trebui să vă târâți prin ea.

– Înaintează încet, m-a sfătuit Casteel. Nu știm ce se află la celălalt capăt.

– Să sperăm că nu un dragonin care vrea să mănânce carne rumenită la foc, a bolborosit Emil de undeva din întuneric.

– Ei bine, asta m-a făcut să-mi închipui numai lucruri plăcute, a răspuns Delano.

Sperând același lucru ca Emil, am îngenuncheat și m-am strecurat prin deschidere.

– Stați așa, le-am spus eu. Era și mai multă pâclă acolo, atât de densă, încât părea că norii coborâseră pe pământ. Am întins șovăielnic mâna, iar magia s-a spulberat și s-a subțiat, iar razele strălucitoare ale soarelui au pătruns prin ce mai rămăsese din ceață. Am mijit ochii la lumina care a apărut dintr-odată, după ce stătusem în întuneric atât de mult timp, apoi am ieșit prin deschidere, târâș, trecând de la piatră la nisip și pământ.

M-am ridicat și am făcut un pas în față, cu o mână pe pumnalul de la piept și cu o alta pe cel din os de vârcolac de pe coapsă.

Pământul s-a cutremurat ușor. Am încremenit și mi-am plecat privirea: am văzut pietre mici și bulgări de nisip și țărână tremurând. Într-o clipită, tremurul s-a oprit, iar eu mi-am ridicat privirea. Pâcla dispăruse întru totul, și puteam vedea pentru prima oară Câmpiile Elizee.

Buzele mi s-au depărtat, și mi-am luat mâinile de pe pumnale. Cerul era de un albastru care îmi amintea de ochii vârcolacilor, palid și glacial, însă aerul era cald și mirosea a liliac. Am privit împrejur.

– Zeilor mari, am șoptit eu și mi-am ridicat bărbia, privind statuile enorme cioplite din ceea ce presupuneam că era piatră de umbre. Erau la fel de înalte ca acelea pe care le văzusem în Evaemon, cele care păreau să zgârie norii, și trebuie să fi fost câteva sute, așezate în linie, în stânga și în dreapta, până unde puteam vedea cu ochii. Poate chiar mii.

Erau statui de femei, cu capetele plecate. Țineau în fiecare mână o sabie de piatră scoasă. Din spate le ieșeau aripi, larg deschise, fiecare atingând aripile celor care se aflau în lateralul lor. Formau un soi de lanț, blocând orice s-ar fi aflat dincolo de ele. Puteai trece doar pe sub aripile lor.

Erau frumoase.

– Poppy? a spus Casteel de lângă deschidere. E totul bine acolo?

– Da. Îmi pare rău. Mi-am dres glasul și am adăugat: Nu e nici un pericol.

În câteva momente, Casteel și ceilalți au ieșit din tunel și au venit lângă mine, tăcuți. Se holbau cu toții la statui, uimirea lor – efervescentă și zaharoasă.

– Oare ar trebui să-i reprezinte pe dragonini? am întrebat eu.

– Nu știu. Casteel și-a pus mâna pe spatele meu, în talie. Deși sunt uluitoare.

Chiar erau.

– Presupun că vom merge tot înainte, să vedem dacă ceea ce păzesc ele este ceea ce căutăm noi.

Am început să străbatem pământul sterp, căutând orice semn de viață. Nimic. Nici un sunet. Nici măcar o adiere de vânt sau cântecul îndepărtat al unei păsări.

– E puțin cam sinistru, am murmurat eu, privind în jur. Tăcerea.

– Sunt de acord. Poate ar trebui să se numească Ținutul Morților, a spus Delano, pășind pe sub aripa întunecată a unei femei din piatră.

Pământul s-a cutremurat ușor. Casteel a întins o mână. Ne-am oprit cu toții.

– S-a întâmplat și mai devreme, le-am spus eu. Dar s-a oprit...

În jurul nostru, din pământ au erupt mai multe gheizere, stârnind nori de țărână și împroșcând pietricele în toate direcțiile.

– Presupun că *asta* nu s-a întâmplat mai devreme, a remarcat Venotta.

– Nu.

Am ridicat o mână în timp ce bulgări de noroi mi-au bombardat fața și brațul, iar pământul a explodat între mine și Casteel.

O altă coloană de pământ a explodat chiar în fața lui Emil, forțându-l să se retragă câțiva pași. A tușit.

– Asta a fost nepoliticos.

Pământul s-a potolit, în timp ce praful și țărâna s-au așezat pe sol.

– Sunteți toți? a întrebat Delano ștergându-se pe față.

Eram.

– Aveți grijă! Casteel a îngenuncheat lângă deschiderea dintre noi. E o groapă a naibii de strașnică. Și-a ridicat privirea spre mine, apoi spre Kieran. S-a săltat încet. Am senzația că se poate să fi declanșat ceva.

– Să fi declanșat ce anume? a întrebat Emil, mijind ochii peste marginea gropii. Stați așa! Și-a înclinat capul într-o parte. Cred că... La dracu'!

A sărit înapoi, împleticindu-se, reușind să-și mențină echilibrul chiar înainte să pice în fund.

– Ce e? a întrebat Vonetta, dând să-și apuce săbiile. *Detalii*. Ar fi de ajutor în acest...

Între mine și Casteel și-a făcut apariția o mână din oase înălbite.

– Ce arătări de coșmar mai sunt și astea? a bombănit Casteel.

Degetele se uneau cu un braț... Un braț care era doar un schelet. Creștetul unui cap și-a făcut apariția. Am făcut ochii mari de groază. Din orbitele goale se scurgea țărână.

– Schelete, a strigat Vonetta și și-a tras săbiile din teacă. Nu puteai și tu să spui că ai văzut schelete în groapă?

Casteel a înjurat când o altă mână osoasă și-a făcut apariția, de data aceasta ținând o sabie.

– Schelete înarmate! a strigat Vonetta. Nu puteai și tu să spui că ai văzut schelete *înarmate* în groapă?

– Scuze, a zis Emil și și-a tras săbiile. Am fost cam surprins să văd schelete funcționale *cu* arme. Îmi cer scuze.

M-am holbat la sabie: lama era la fel de neagră ca statuile. Același tip de lamă pe care îl văzusem în criptele cu zeitățile.

– *Piatră de umbre*. Mi-a trecut prin minte imaginea mamei mele scoțând o lamă neagră și subțire din cizmă. Lamele lor sunt ca aceea pe care o avea mama mea. Mai mult ca sigur a fost o amintire reală.

– Poppy, mă bucur că știi că a fost real, a zis Casteel și și-a scos săbiile. Însă probabil ar trebui să vorbim mai târziu despre asta, poate când nu ne luptăm cu o armată de morți.

– Am și eu o întrebare, a strigat Delano, cu sabia în mână, în timp ce creștetul unui craniu și-a făcut apariția din groapa situată cel mai aproape de el. Cum omori ceva ce se presupune că e deja mort?

– Mort de-a binelea, a clarificat Vonetta, pe când scheletul din fața ei era pe jumătate ieșit din groapă, îmbrăcat cu o tunică zdrențuită de un maro spălăcit ce-i atârna pe umăr. Prin îmbrăcămintea sfâșiată am văzut o masă încâlcită de țărână pulsând în spatele coastelor.

Casteel s-a mișcat cu viteza fulgerului și a înfipt sabia în pieptul scheletului, străpungând bulgărele de țărână. Scheletul s-a fărâmițat, cu sabie cu tot, preschimbându-se în pulbere.

– Poate așa?

– Ah, a răspuns Vonetta. În regulă, atunci.

M-am întors chiar pe când Kieran și-a împlântat sabia în pieptul unuia dintre ei. Erau circa o duzină de gropi în spatele nostru... Adică o duzină de schelete pe jumătate ieșite din pământ. O altă imagine mi-a apărut în minte, nu a mamei mele, ci a unei femei cu părul alb-argintiu, cea pe care o văzusem în închipuirea mea în Odăile lui Nyktos. Își înfipsese mâinile în țărână, și pământul se căscase, degete osoase săpând ca să iasă la suprafață.

– Soldații ei, am șoptit eu.

– Poftim? a întrebat Casteel.

– Sunt *ai ei*…

Eliberându-se din cine știe ce groapă din care ieșise literalmente târându-se, unul dintre schelete s-a năpustit asupra mea, ridicându-și sabia. Mi-am tras pumnalul din hamul de pe piept și am țâșnit în față, înfigând lama în bulgărele de țărână care pulsa. Scheletul a explodat, și un altul i-a luat locul. În spatele lui, un alt schelet și-a ridicat sabia. Am lovit cu piciorul, nimerindu-l în piept, împingându-l în altul. Casteel a țâșnit în față, înfigându-și sabia în inima de țărână a celui care se afla cel mai aproape de el. M-am învârtit, împlântându-mi pumnalul în pieptul scheletului, tresărind când am simțit lama crestând osul, înainte de-a ajunge la inimă.

– Decapitatul nu funcționează, a strigat Emil, și m-am întors spre el.

Un schelet fără cap îl urmărea pe atlantianul stupefiat.

– Repet. Nu funcționează!

Vonetta s-a răsucit, înfigând o sabie în pieptul unui soldat și cealaltă lamă în scheletul decapitat.

– Ești de groază! i-a spus lui Emil.

– Iar tu ești frumoasă! i-a răspuns acesta rânjind.

Vonetta și-a dat ochii peste cap și s-a întors, distrugând un alt schelet, în timp ce Emil și-a înfipt spada în pieptul unuia care se îndrepta înspre el.

Casteel l-a îmbrâncit pe unul în spate și i-a înfipt sabia printre coaste. În spatele lui, un soldat gonea spre el. Am țâșnit pe lângă Casteel și am înjunghiat creatura în piept…

Pământul s-a cutremurat din nou. Au erupt iarăși gheizere de țărână, brăzdând aerul.

– Cred că glumești! a mormăit Kieran.

M-am învârtit, și inima a dat să-mi sară din piept: am văzut *sute* de erupții de-a lungul acestui pământ sterp, de lângă versantul muntelui, până la femeile din piatră. Soldații aceștia erau mai rapizi, ieșind din găuri în doar câteva clipe.

– Pe toți zeii! a exclamat Vonetta, împleticindu-se în spate și ciocnindu-se de Emil.

Acesta a ajutat-o să-și găsească echilibrul, după care s-au întors spate în spate.

Un schelet s-a năpustit înainte pe picioarele-i osoase, cu sabia ridicată. Maxilarul i s-a deschis larg, dând la iveală doar un vid negru și sunetul șuierător al vântului. Forța sunetului mi-a suflat cosița pe spate și mi-a tras de tunică.

– Ce necioplit, am mormăit eu, aproape înecându-mă cu mirosul de liliac rânced.

Din gura scheletului s-a revărsat un fum uleios și negru, care s-a scurs pe pământ, îngroșându-se și întărindu-se, formând funii groase ce au înaintat *șerpuind*…

– Zeilor mari! am țipat eu. Nu sunt funii! Nu sunt funii! Sunt șerpi!

– Fir-ar să fie! a icnit Delano, în timp ce Casteel și-a împlântat sabia în spatele unui schelet urlător. E bolnav de-a dreptul!

– Regret că am decis să vă însoțesc, a spus Emil. Regret amarnic.

Șerpi. Pe toți zeii! Uram șerpii. Am simțit un gust de fiere în gât în timp ce încercam să evit șerpii. Un țipăt mi s-a adunat în gâtlej când alte câteva schelete au urlat. Și mai mult fum negru. Și mai mulți *șerpi*.

M-am învârtit și mi-am înfipt pumnalul în pieptul unui soldat. Trebuia să nu mă gândesc prea mult la ceea ce vedeam și să mă ocup mai târziu de coșmarurile pe care urma să le am toată viața.

Casteel a ucis un soldat și a călcat un șarpe, zdrobindu-l. Șarpele de fum s-a aplatizat, lăsând în urma lui doar o pată uleioasă, care mi-a întors stomacul pe dos.

Trebuia să las pe mai târziu și vomitatul.

– Poppy, a zis Casteel, ridicându-și brusc capul. Știu că ai spus că n-ar trebui să folosești *eather*-ul, însă chiar cred că acum ar fi un moment prielnic să-ți folosești puterile de zeitate pe ticăloșii ăștia.

– Sunt de aceeași părere, a strigat Vonetta și a lovit un șarpe, azvârlindu-l departe de ea.

Acesta a aterizat lângă fratele ei, care i-a aruncat o privire ucigătoare.

Mi-am înfipt pumnalul în pieptul unui soldat, și trebuia să mărturisesc că eram de acord cu ei. Afurisiții ăștia de șerpi de fum depășeau orice risc pe care l-ar fi presupus folosirea *eather*-ului în Câmpiile Elizee. Mi-am vârât pumnalele în teacă. M-am concentrat asupra freamătului din piept și l-am lăsat să ajungă până la suprafața pielii. *Ba nu*, mi-am dat eu seama, *l-am chemat* la suprafață. O lumină albă-argintie mi-a împăienjenit privirea periferică și mi-a scânteiat pe piele…

Scheletele s-au întors spre mine. Toate. Și-au deschis gurile și au urlat. Din neantul gurilor lor a țâșnit un fum ce a căzut pe pământ.

– Ah, a zis Kieran și s-a îndreptat de spate. *La naiba!*

Nu exprima nici pe departe ce simțeam eu în timp ce sute de șerpi se târau pe pământ, în jurul găurilor. Casteel a înjurat aprig și a izbit din nou pământul cu cizma. Soldații s-au mișcat la unison, țâșnind cu toții spre mine…

De data aceasta, nu mi-am mai închipuit țesătura fină. Aveam nevoie de ceva mai rapid, mai intens. Ceva definitiv. Și, fără să știu de ce, m-am gândit la torțele din Templul lui Nyktos și la flăcările lor argintii.

Foc!

Pe toți zeii, dacă mă înșelam, nu aveam să fiu singura care avea să regrete, însă mi-am imaginat flăcările albe-argintii și intense. Mâinile mi s-au încălzit, și am simțit furnicături. Întregul trup mi-a vibrat de căldură – de căldură și de *putere*. Nu știu dacă din instinct sau pentru că șerpii erau atât de aproape de mine, însă mi-am ridicat mâinile.

Flăcări albe-argintii mi-au coborât pe brațe, ca niște spirale, și au erupt din palmele mele… din *mine*. Am auzit pe cineva icnind. Poate chiar eu. Focul a vuit, prelingându-se pe pământ și prinzându-i pe șerpi. Creaturile au sâsâit și au scrâșnit, devorate de flăcări. Infernul a cuprins ținutul, lovind scheletele cu un val de flăcări. O lumină învăpăiată, sfârâitoare a lovit între Casteel și Kieran, cuprinzându-i pe soldații de-acolo, și apoi s-a revărsat din mine, comportându-se întocmai cum îmi închipuiam eu, arzând doar scheletele și șerpii, lăsând toate celelalte lucruri nevătămate. Și apoi am retras *eather*-ul, imaginându-mi că se estompa și se întorcea în mine. Focul a pulsat, intens, întinzându-se spre Casteel și spre ceilalți, ca și cum ar fi vrut să-i mistuie și pe ei, însă nu-mi doream asta. Flăcările au devenit de un alb strălucitor, împroșcând scântei în văzduh și apoi stingându-se, fâsâind, până au mai rămas din ele doar șuvoaie subțiri de fum difuz.

Se holbau cu toții la mine.

– Nu am știut dacă va funcționa sau nu, am recunoscut eu.

– Ei bine, a zis Vonetta tărăgănat, făcând ochii mari, sunt convinsă că nu sunt singura care e recunoscătoare că a funcționat.

Mi-am plecat privirea spre mâinile mele, apoi mi-am ridicat-o, căutându-l pe Casteel.

– Presupun că sunt Regina din Carne și Foc.

Casteel a încuviințat din cap și a venit spre mine cu pași apăsați, cu ochii ca doi tăciuni încinși.

– Știu că ești regina inimii mele.

Am amuțit și mi-am coborât mâinile pe lângă corp când s-a oprit în fața mea.

– Chiar ai spus asta?

I-a apărut o gropiță în obraz când m-a prins de ceafă și și-a plecat capul spre al meu.

– Să fiu al naibii de nu!

– A fost atât de… siropos, am spus eu.

– Știu. Casteel m-a sărutat într-o manieră deloc ridicolă.

Mi-a desfăcut buzele cu limba, și m-am bucurat să-i simt gustul.

– E puțin cam ciudat, a comentat Vonetta.

– Așa fac mereu, a zis Kieran, oftând. O să te obișnuiești.

– Mai bine decât să se încaiere, a remarcat Delano.

Casteel a rânjit, cu buzele lipite de ale mele.

– Ești uimitoare, a șoptit el. Să nu uiți asta niciodată!

Drept răspuns, l-am sărutat, după care, din păcate, m-am eliberat din strânsoarea lui.

– Ar cam trebui să plecăm. S-ar putea să vină alții.

– Să sperăm că nu, a zis Emil, vârându-și săbiile în teacă.

– E toată lumea bine? a întrebat Casteel, și ne-am urnit din loc. Nici o mușcătură de șarpe?

Din fericire, eram cu toții bine, însă, pe când ne-am apropiat de umbrele aruncate de femeile din piatră, am spus:

– Poate ar fi mai bine să merg eu prima.

Delano a făcut o plecăciune și a întins un braț, în timp ce Vonetta și-a scuturat cozile de praf.

– Ești invitata mea.

Zâmbetul mi-a înghețat pe buze când am pășit ezitant în umbra unei aripi. Pământul s-a cutremurat, într-adevăr, însă pentru că gropile se umpleau la loc cu pământ. Peisajul a redevenit neted și întreg.

– În regulă, am zis eu, respirând ușurată. Este un semn bun.

Casteel a fost primul care mi s-a alăturat, apoi au venit și ceilalți. Ne-am continuat drumul, trecând pe sub aripă. Pământul nisipos s-a întărit sub picioarele noastre. Și-au făcut apariția petice de iarbă, urmate de o pajiște bogată cu flori portocalii strălucitoare.

– Maci, a șoptit Delano.

Cu buzele întredeschise, l-am privit pe Casteel. A clătinat din cap cu neîncredere. Se putea ca florile printre care pășeam să fie doar o coincidență, însă…

Am încetinit când ne-am dat seama că ne apropiam de coama unei coline mai domoale și am putut vedea în sfârșit ce păziseră femeile din piatră și acele schelete.

În vale se afla un templu impunător. Piloni din piatră de umbre străjuiau scările late în formă de semilună și colonada. Era o construcție uriașă, aproape dublă ca mărime față de palatul din Evaemon, chiar și fără aripile adiționale. Turnurile și turlele lui înalte se înălțau spre cerul albastru ca niște degete nocturne ce se ridicau dinspre pământ, ca să atingă lumina zilei. Templul era înconjurat de forme mai mici, posibil movile sau statui. Erau prea departe ca să-mi dau seama ce erau, însă templul nu fusese singurul lucru protejat, ci și ceea ce se afla pe colinele și văile situate la câțiva kilometri depărtare de templu.

Era Dalos, Orașul Zeilor.

Raze de soare calde se reflectau din lateralele strălucitoare ca diamantele ale clădirilor de pe dealuri. Turnuri cristaline se înălțau spre cer ca niște arce grațioase, despărțind norii albi și subțiri de deasupra orașului și înălțându-se mai sus ca ei, lucind de parcă ar fi fost sărutate de mii de stele. O tăcere plină de venerație s-a așternut peste noi când am văzut orașul.

După câteva clipe prelungi de tăcere, Emil a spus cu vocea răgușită:

– Aș vrea să cred că așa arată Vâlceaua.

Tot ce se putea. Nu exista lucru mai frumos.

– Crezi că e vreunul treaz în oraș? a întrebat Vonetta în șoaptă.

Mi-a stat inima în loc.

– Ar fi posibil?

Casteel a clătinat din cap.

– Se poate, însă nu... nu vom afla.

Privirile ni s-au întâlnit.

– Amintește-ți de avertismentul Willei.

Am înghițit în sec, încuviințând din cap.

– Nu putem intra în oraș, le-am amintit tuturor. Poate că sunt și zei treji pe-acolo, și de aceea nu putem intra în el. M-am uitat la Emil. Sau poate că Dalosul face parte din Vâlcea.

Emil și-a dres glasul și a încuviințat din cap.

Dacă erau și zei treji în oraș, nu puteam să nu mă întreb dacă nu știau ce se întâmplă dincolo de Munții lui Nyktos sau dacă pur și simplu nu le păsa.

– Crezi că acela e templul unde s-ar putea să doarmă Nyktos? a întrebat Delano.

Kieran a tras adânc aer în piept.

– Am putea să aflăm.

Am pornit-o în josul colinei; iarba ne ajungea până la genunchi. Aerul mirosea a liliac proaspăt și... a ceva ce nu reușeam să identific. Era o aromă lemnoasă, însă dulce. Un miros mai mult decât îmbietor. Am încercat să-l identific, însă n-am reușit s-o fac până să coborâm dealul.

Iarba s-a transformat într-o țărână albă, asemănătoare nisipului, însă nu vedeam nici o plajă prin jur. Strălucea în lumina soarelui și scârțâia sub picioarele noastre....

– Pășim cumva pe diamante? a întrebat Vonetta și s-a holbat la pământ, nevenindu-i a crede. Cred că chiar pășim pe diamante.

– Mă lasă mut, a spus Casteel, iar Delano s-a aplecat și a ridicat o bucată. Dar diamantele apar din lacrimile de bucurie ale zeilor – ale zeilor îndrăgostiți.

M-am uitat din nou spre templu și m-am gândit la Nyktos și la consoarta lui, pe care o proteja atât de mult. Nimeni nu-i cunoștea nici măcar numele.

– Vă holbați cu toții la diamante, a spus Kieran, emanând o senzație puternică de precauție. Între timp, aștept să vă dați și voi seama ce reprezintă statuia asta uriașă.

M-am uitat la statuia la care se holba Kieran, și mi s-a pus un nod în stomac. Movilele pe care le văzusem de pe vârful colinei nu erau mai multe statui mici, ci una foarte mare ce semăna cu un dragon

moțăind pe treptele templului, ușor mai spre dreapta. Semăna cu desenele pe care le văzusem în cărțile de povești, doar că gâtul nu-i era nici pe departe la fel de lung și, chiar și cu aripile sculptate adunate pe lângă corp, era mult mai mare.

– Uau! a murmurat Vonetta când ne-am apropiat de statuie și de treptele templului.

– Haideți să înaintăm încet, ne-a îndemnat Casteel. Dacă chiar e locul de odihnă al lui Nyktos, s-ar putea ca gardienii lui să fie prin apropiere – și nu din piatră.

Dragonini.

– Dacă arătarea asta prinde viață, eu mă car de-aici, a bombănit Emil. Nici că veți vedea vreodată un atlantian care să fugă mai repede ca mine.

Am zâmbit ironic și m-am apropiat lent de statuie, minunându-mă de sculptură. Fusese captat fiecare detaliu minuțios: de la nări până la gulerul de țepi ce înconjura capul bestiei, la ghearele și coarnele de pe vârfurile aripilor. Oare cât durase sculptatul unei statui atât de mari? M-am întins înspre statuie și mi-am trecut degetele peste fața ei. Piatra era aspră și denivelată, surprinzător de…

– Poppy, a strigat Casteel și m-a prins de încheietură. Toată treaba cu „înaintați cu grijă” include și faptul că nu ar trebui să atingem lucruri la întâmplare. Mi-a dus mâna la gura lui și m-a sărutat pe degete. De acord?

Am încuviințat din cap și l-am lăsat să mă conducă mai departe.

– Piatra era foarte caldă. Nu e cam…

S-a auzit un tunet ce a răsunat în vale. Mi-am plecat privirea, aproape așteptându-mă ca pământul să se deschidă.

– Aah, a zis Kieran și a început să se retragă, privind în spatele nostru. Oameni buni...

M-am întors brusc, și buzele mi s-au depărtat când o bucată de piatră de pe fața bestiei s-a sfărâmat și a căzut, dând la iveală o nuanță mai închisă de gri și...

Un ochi.

Un ochi real, deschis, de un albastru intens, cu o aură de un alb strălucitor în spatele unei pupile verticale subțiri.

– Oh, la naiba! a șoptit Emil. La naiba! La naiba! *Fugiți...*

Din interiorul statuii s-a auzit o bubuitură puternică, și un val rece ca gheața de teamă mi-a îmbibat pielea. Piatra s-a fisurat. Bucăți mari și mici au căzut pe pământ, cu bufnituri surde.

Am încremenit. Nimeni n-a fugit. Toți se blocaseră. Poate de uimire sau pentru că știam instinctiv că fuga nu avea să ne salveze. Nu era un dragon din piatră.

Era un *dragonin* în înfățișarea lui reală, care se ridica din locul în care se odihnise, scuturându-și trupul mare și musculos de praf și de pietricele.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Sunetul acela ca o bubuitură puternică a continuat și când dragoninul și-a întors capul spre noi, măturând diamantele cu coada-i groasă și țepoasă. M-a fixat cu privirea de un albastru viu.

– Nu te mișca, mi-a poruncit Casteel încet. Te rog, Poppy! Nu te mișca.

De parcă aș fi putut face altceva.

Dragoninul a mârâit gutural, și buzele i s-au tras la o parte, dând la iveală un șir de dinți mari mai ascuțiți ca orice lamă. Dragoninul și-a coborât capul spre mine.

Mi-a stat inima în loc…

Mă holbam la un dragonin, un dragonin real și viu, și era superb, și înspăimântător, și frumos.

Cu nările fremătându-i, dragoninul a adulmecat aerul... M-a adulmecat *pe mine*. Mârâitul s-a mai atenuat, și a continuat să se holbeze, cu ochii atât de plini de inteligență, încât m-a uimit. Și-a înclinat capul. Un zumzet catifelat i s-a desprins din gâtlej, și nu știam ce însemna, însă eram convinsă că era mai bine decât mârâitul. O membrană subțire i s-a închis peste ochi, și apoi a privit dincolo de mine, dincolo de Casteel și de ceilalți, spre templu.

M-a străbătut un val de înțelegere și mi s-a făcut pielea de găină. Am simțit tensiune în ceafă și în spate. M-am întors involuntar. La fel și Casteel. Nu știu dacă ceilalți ne-au urmat exemplul, pentru că n-avem ochi decât pentru bărbatul care stătea pe treptele templului, între doi piloni.

Era înalt – mai înalt chiar și decât Casteel. Avea părul castaniu care-i ajungea până la umeri, cu reflexe arămii-roșietice în lumina soarelui. Avea pielea de nuanța spicelor de grâu și trăsături ascuțite, tăioase, îmbinate cu aceeași măiestrie cu care fusese făurită cochilia din piatră ce-l înconjurase pe dragonin. Ar fi fost cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată dacă trăsăturile și ochii lui luminoși de culoarea celei mai strălucitoare luni nu ar fi fost

îmbibate de o răceală infinită. Am știut cine era, deși chipul nu-i fusese niciodată pictat sau sculptat.

Era Nyktos.

Capitolul patruzeci și unu

Regele Zeilor stătea în fața noastră, îmbrăcat într-o tunică albă pe care o purta peste niște pantaloni negri largi.

Era desculț.

Nu știu de ce am observat asta, însă am făcut-o.

Era și motivul pentru care rămăsesem în urma celorlalți, care se lăsaseră deja într-un genunchi, cu o mână în dreptul inimii și palmele pe pământ.

– *Poppy*, a șoptit Casteel, cu capul plecat.

Am îngenuncheat atât de repede, încât aproape am căzut cu fața la pământ. Muchiile ascuțite ale diamantelor mi-au intrat în genunchi, dar abia de le-am simțit când mi-am dus mâna dreaptă în dreptul inimii și palma stângă pe suprafața stâncoasă. O răsuflare fierbinte mi-a ridicat perii de pe ceafă, și m-a străbătut un junghi de neliniște. Am auzit apoi un sunet dur, ca un pufăit, care mi s-a părut că aducea a râs.

– Interesant, s-a auzit o voce atât de încărcată de putere și de autoritate, încât am simțit-o apăsându-mi pe țeastă.

– L-ai trezit pe Nektas și încă respiri. Asta poate însemna un singur lucru: sânge din sângele meu îngenunchează în fața mea.

În jurul meu s-a așternut liniștea când mi-am ridicat capul. Erau câțiva pași între mine și zeu, însă privirea lui argintie vedea drept prin mine.

– Eu sunt.

– Știu, a răspuns el. Te-am văzut în somn, îngenuncheată lângă cel în spatele căruia îngenunchezi acum.

– Când ne-am căsătorit, a zis Casteel, cu capul încă plecat.

– Și v-am dat binecuvântarea mea, a adăugat Nyktos. Și totuși, îndrăzniți să intrați în Câmpiile Elizee și să mă treziți. Halal mod de-a vă arăta recunoștința! Să vă omor oare pe toți înainte să aflu de ce sau îmi pasă suficient de mult încât să vă aflu motivele?

Se poate să fi fost din pricina tuturor lucrurilor pe care le trăisem și care duseseră la acest moment. Se poate să fi fost frica amară pe care o emana Casteel, pentru mine, nu pentru el. Se poate să fi fost frica *mea* pentru el și prietenii mei. Probabil toate acele lucruri m-au făcut să mă ridic și mi-au dezlegat limba.

– Ce-ar fi să nu omori pe nimeni, având în vedere că ai dormit eoni întregi, iar noi am venit să-ți cerem ajutorul?

Regele Zeilor a coborât o treaptă.

– Ce-ar fi să te omor doar *pe tine?*

Casteel s-a mișcat atât de repede, încât abia de l-am văzut făcând-o înainte să ajungă în fața mea, protejându-mă cu trupul lui.

– Nu vrea să fie nerespectuoasă.

– Dar a fost nerespectuoasă.

Mi s-a strâns stomacul când l-am văzut pe Kieran înfigându-și degetele în diamante. Știam că nici măcar vârcolacul nu avea să mă protejeze în această situație. Poate că eram un reprezentant al zeităților pentru ei, însă Nyktos era zeul care le dăruise înfățișarea de muritori.

– Îmi pare rău, am spus eu și am încercat să fac un pas în lateral, însă Casteel s-a mișcat odată cu mine, ca să rămân în spatele lui.

– Atunci, ar trebui să-l ucid pe el? a sugerat Nyktos, și mi-a înghețat sângele în vene de groază. Am impresia că ar fi o lecție mai bună decât moartea ta. Sunt sigur că atunci ți-ai schimba comportamentul.

M-am temut cu adevărat pentru Casteel și am simțit frica aceea pătrunzându-mă și înfigându-și ghearele ticăloase în pieptul meu. Nyktos ar fi putut să o facă pe dată, cu un singur gând, iar ideea aceasta mi-a zguduit orice stăpânire de sine aș fi avut. Tot trupul mi-a fost cuprins de căldură, preschimbând gheața din sângele meu într-un soi de mâzgă. Mânia mi-a inundat fiecare părticică a trupului și mi s-a părut la fel de puternică precum forța din vocea zeului.

– Nu.

Casteel a încremenit.

– Nu? a repetat Regele Zeilor.

Furia și hotărârea s-au amestecat cu zumzetul din pieptul meu. *Eather*-ul mi-a pulsat prin tot corpul, și, de data aceasta, când l-am ocolit pe Casteel, n-a fost suficient de rapid ca să mă blocheze.

M-am oprit în fața lui, cu mâinile în șolduri și cu picioarele larg depărtate. O lumină albă-argintie mi-a sfârâit pe piele, și am știut că nu aveam cum să-l opresc pe Nyktos. Dacă ne voia morți, aveam să murim, dar nu însemna că aveam de gând să stau locului, fără să fac ceva. Mai degrabă aș muri de o mie de ori decât să permit asta. Aș…

Fără avertisment, mi-a apărut o imagine în minte. Femeia cu păr argintiu, stând în fața cuiva, cu pumnii strânși, în timp ce stelele cădeau din cer. Am rostit cuvintele insuflate de ea:

– Nu-ți voi permite să-i faci rău lui sau vreunuia dintre prietenii mei!

Nyktos și-a înclinat capul în lateral și a făcut ochii puțin mai mari.

– Interesant, a murmurat el, cu privirea ațintită asupra mea. Acum, înțeleg de ce somnul a fost atât de dificil în ultima vreme, de ce visam atât de intens. A urmat o pauză scurtă. Și nu ai nevoie de nimeni care să te apere.

Afirmația lui m-a zguduit suficient încât *eather*-ul să se estompeze.

– Deși, a continuat el, privindu-l pe Casteel, este de admirat că ai făcut-o. Văd că n-a fost o greșeală să vă aprob uniunea.

Am răsuflat adânc, ușurată, dar apoi Nyktos s-a întors cu spatele la noi. A început să urce scările. Unde se ducea? Am pășit în față, iar zeul s-a oprit, privind peste umăr.

– Ai vrut să vorbești. Vino! Însă numai tu. Nimeni altcineva nu poate intra, căci va muri.

Cu inima bubuindu-mi în piept, m-am răsucit spre Casteel. Trăsăturile îi erau ascuțite, și m-a privit cu ochii strălucitori precum cristalul. Am simțit un sentiment de neajutorare disperată emanând dinspre el. Nu voia să intru în templu, însă știa că trebuia să o fac.

– Ai grijă să nu mori! a poruncit el. Altfel, voi fi foarte furios.

– Nu o voi face! am promis eu.

Sau cel puțin așa speram.

Dragoninul pe nume Nektas a scos din nou sunetul acela ca un chicotit.

– Te iubesc!

– Dovedește-mi-o mai târziu!

Am tras aer în piept, superficial, am încuviințat din cap și apoi m-am întors, urmându-l pe Regele Zeilor. Stătea în fața ușilor deschise, cu mâna întinsă spre interiorul umbros. Am intrat, sperând că aveam să ies vie de acolo.

– Ai grijă să se poarte cum trebuie, Nektas! a cerut zeul.

M-am întors și i-am văzut pe Casteel și pe ceilalți ridicându-se, în timp ce dragoninul bătea cu coada solul presărat cu diamante. Ușile s-au închis fără să scoată vreun sunet, și m-am trezit dintr-odată singură cu Regele Zeilor. Orice îndrăzneală prostească de care dădusem dovadă mai devreme a dispărut rapid, în timp ce Nyktos nu a spus nimic, ci s-a holbat pur și simplu la mine. Am făcut un lucru pe care nu îmi permisesem să-l fac de când îl văzusem prima dată. Mi-am deschis simțurile, lăsându-le să se întindă...

– Eu nu aș face asta.

Am tras aer în piept, speriată.

– Ar fi foarte neînțelept. Nyktos și-a coborât bărbia. Avea ochi argintii strălucitori învăpăiați. Și foarte nepoliticos.

Am rămas fără aer și mi-am blocat din nou simțurile. Am privit rapid în jur, căutând o altă ieșire pe unde să ies fără să mă întorc cu spatele la el. Doar pereți negri și sfeșnice. Dar pe cine păcăleam eu? Știam că ar fi fost de prisos să fug.

Atunci, Nyktos s-a mișcat, înaintând cu pași mari. M-am încordat, iar el a zâmbit.

– Acum, te porți cum trebuie?

– Da, am șoptit.

El a chicotit, iar sunetul acela... era ca o briză într-o zi caldă.

– Vitejia e o fiară trecătoare, nu-i așa? E mereu de față ca să te bage în belele, însă dispare repede odată ce ai ajuns acolo unde vrei să fii.

Adevărat grăit-a.

M-a învăluit mirosul de lemn de santal când a trecut pe lângă mine. M-am întors, văzând în sfârșit și restul încăperii. Două uși mari erau închise. Scări șerpuitoare din piatră de umbre se ridicau de ambele părți.

– Ia loc, mi-a spus el, făcând semn către cele două scaune albe din centrul încăperii.

Între ele se afla o masă rotundă, făcută din os. Pe ea erau o sticlă și două pahare.

M-am încruntat și mi-am mutat privirea de la masă și de la scaune spre zeu.

– Ne așteptai.

– Nu. S-a așezat pe scaun și a întins mâna după sticlă. Te așteptam *pe tine*.

Am rămas țintuită locului.

– Așadar, nu te-am trezit.

– O, m-ai trezit cu ceva timp în urmă, a răspuns el, turnând ceea ce părea a fi vin roșu într-un pahar delicat, cu picior. Nu știam exact de ce, dar încep să înțeleg.

M-a luat cu amețeală.

– Atunci, de ce ne-ai amenințat că ne vei omorî?

– Să lămurim un lucru, Regină din Carne și Foc, a spus el, și, când m-a privit, m-am înfiorat. Eu nu ameninț cu moartea. Eu fac ca moartea să aibă loc. Eram doar curios să văd din ce aluat sunteți plămădiți tu și alesul tău. A zâmbit ușor și a turnat vin în celălalt pahar.

– Ia loc!

Mi-am forțat picioarele să se miște. Am traversat podeaua fără a scoate vreun zgomot. M-am așezat cu mișcări țepene, impunându-mi să nu pun nici una dintre cele o mie de întrebări pe care le aveam. Cel mai bine era să trec direct la subiect și apoi să plec dracului cât mai repede de acolo.

Însă nu s-a întâmplat asta.

– S-au trezit și alți zei? Consoarta ta? am izbucnit eu.

A ridicat dintr-o sprânceană și a pus sticla pe masă.

– Știi deja răspunsul. Doar ai văzut chiar tu o zeiță.

Mi s-a tăiat răsuflarea. Aios *se arătase* într-adevăr pe când fuseserăm în munții Skotos și mă scăpase de ceea ce-ar fi fost o moarte foarte urâtă.

– Unii s-au agitat suficient de mult încât să fie conștienți de activitatea altora. Alții au rămas într-o stare semilucidă. Câțiva încă sunt în cel mai profund somn, a răspuns el. Consoarta mea doarme acum, însă agitat.

– De cât timp ești treaz? Dar ceilalți?

– Greu de spus. Mi-a împins paharul pe masă. Am adormit și m-am trezit și tot așa timp de secole, însă mai frecvent în ultimele două decenii.

Nu m-am atins de pahar.

– Și știi ce s-a întâmplat în Atlantia? În Solis?

– Sunt Regele Zeilor.

S-a lăsat pe spate, încrucișându-și picioarele. Postura și toate celelalte la el erau relaxate. M-a tulburat pentru că exista o fărâmă de intensitate sub acea nepăsare.

– Tu ce crezi?

Buzele mi s-au depărtat. Nu-mi venea să cred.

– Atunci, știi despre Ascendenți, despre ce le-au făcut oamenilor. Muritorilor. Copiilor tăi. Cum de nu ai intervenit? De ce nu a intervenit nici un zeu, ca să-i oprească?

De cum am rostit întrebările, m-a străbătut un val de groază: cu siguranță avea să mă omoare acum, indiferent dacă eram sau nu rude de sânge.

Însă el a zâmbit.

– Semeni atât de mult cu ea. A râs. Va fi încântată să afle asta.

Mi s-au încordat umerii.

– Cu cine?

– Știi că cei mai mulți dintre zeii care dorm acum nu au fost primii zei? a întrebat Nyktos în loc să-mi răspundă, sorbind din vin. Au fost alții, cunoscuți ca Primitivii. Ei au creat aerul pe care îl respirăm, pământul pe care semănăm, mările care ne înconjoară, tărâmurile și tot ce se află între ele.

– Nu, nu știam asta, am recunoscut eu, gândindu-mă la ce spusese Jansen despre Nyktos, cum că fusese cândva zeul morții și zeul primitiv al omului de rând și al sfârșitului.

– Cei mai mulți nu știu. Au existat cândva mari conducători și ocrotitori ai omului. Nu a durat însă prea mult. Așa cum s-a întâmplat cu copiii celor care dorm acum, și ei s-au întinat și pervertit, au devenit corupți și incontrolabili, mi-a spus el, mutându-și privirea spre băutura din pahar. Dacă ai ști ce au devenit, dacă ai cunoaște mânia și răutatea pe care le-au răspândit pe pământ și printre oameni, te-ar bântui până la sfârșitul zilelor tale. A trebuit să-i oprim. Și am făcut-o. A ridicat din nou din sprânceana dreaptă. Dar nu înainte de a pune capăt ținuturilor muritoare, după cum și-au amintit cei care au supraviețuit, ceea ce a dus la Evul Mediu Întunecat, din care au reușit să scape după secole întregi. Pun rămășag că nici asta nu știai.

Am clătinat din cap.

– Nu aveai de unde. Istoria a tot ce a fost înainte a fost distrusă. Doar câteva structuri au supraviețuit, mi-a zis el, unduind lichidul roșu din pahar. S-au făcut sacrificii de neconceput pentru ca boala lor să nu mai poată infecta niciodată lumea, dar, evident, muritorii se temeau de zei, și pe bună dreptate. Am încheiat un tratat pecetluit cu sânge, prin care numai zeii născuți pe tărâmul muritor își puteau păstra puterile acolo. M-a privit din nou, cu ochii ca argintul-viu. Nici unul dintre zei nu poate intra pe tărâmul muritor fără ca puterile să-i slăbească nespus de mult... și să recurgă la ceea

ce este interzis ca să aibă putere. De aceea nu am intervenit. De aceea consoarta mea doarme agitat, Poppy.

Am tresărit la auzul poreclei mele. Toate acestea păreau o explicație rezonabilă pentru motivul pentru care nu se implicaseră, însă mi-am dat seama de ceva.

– Cum... se naște un zeu pe tărâmul muritor?

– Bună întrebare! A zâmbit din spatele paharului de vin. Nu ar trebui să se nască.

M-am încruntat.

A zâmbit și mai tare.

Și apoi mi-am dat seama… Ce spusese, cum că printre cei care dormeau acum se numărau doar câțiva zei Primitivi. Dacă Jansen zisese adevărul și Nyktos era deja zeu înainte să devină...

– Tu ești un Primitiv?

– Da, sunt. S-a uitat fix la mine. Iar asta înseamnă că ai sânge de Primitiv în tine. De aceea ești atât de curajoasă. De aceea ești atât de puternică.

Atunci, am luat o înghițitură zdravănă de vin dulce.

– Asta înseamnă că mama mea ar fi putut fi muritoare?

– Mama ta ar fi putut fi din orice spiță și tot ai fi fost cine ești astăzi. Neașteptată, însă... totuși bine-venită, a spus el și, înainte să apuc măcar să procesez ce ar putea însemna asta sau cât de important ar putea fi, a continuat: Însă nu despre asta ai venit să-mi vorbești, așa-i? Și pun rămășag că ai multe întrebări. A zâmbit strâmb, cu o mină oarecum… afectuoasă, în pofida trăsăturilor lui altminteri reci. Este fratele tău cine vrei să fie? Este mama pe care ți-

o amintești mama ta? M-a sfredelit cu privirea, și mi s-a făcut pielea de găină. Sunt visele tale realitate sau doar închipuire? Cine i-a ucis cu adevărat pe cei pe care îi numeai mamă și tată? Însă nu ai prea mult timp la dispoziție ca să pui toate aceste întrebări. Ai timp doar de una singură. Meleagurile acestea nu sunt menite pentru prietenii tăi, nici pentru iubitul tău. Dacă vor mai rămâne mult timp aici, nu vor mai putea pleca.

Am înțepenit.

– Nici unul dintre noi nu a intrat în Dalos.

– Nu are importanță. Ai venit să-mi ceri ajutorul? Nu pot face nimic pentru tine.

– Nu am nevoie de ajutorul tău, i-am spus eu, așezând paharul pe masă. Zeii știau câte întrebări aveam despre Ian, despre părinții mei și despre amintiri, dar această călătorie nu era despre mine. Era despre cei care așteptau afară și despre toți cei pe care încă nu îi întâlnisem. Am nevoie de ajutorul gardienilor tăi.

Nyktos a ridicat din sprâncene.

– Știi cine sunt gardienii mei.

– Acum, știu, am mormăit eu în barbă.

Și-a înclinat capul, iar eu mi-am dres vocea.

– Știi deja ce fac Ascendenții, nu? Se folosesc de atlantieni pentru a crea mai mulți Ascendenți și se hrănesc cu muritori nevinovați. Trebuie să-i oprim. Am aflat că Ascendenții au creat ceva, și mi s-a spus că numai gardienii tăi ne pot ajuta să-i oprim. Ceva numit Revenant.

Schimbarea care l-a străbătut pe zeu a fost instantanee și categorică. Fațada de nonșalanță a dispărut. Dâre albe i-au brăzdat irisurile, luminoase, trosnind. S-a încleștat cu totul, iar eu am intrat instinctiv în starea de alertă.

– Ce e? am îndrăznit eu să întreb. Știi ce sunt Revenanții?

Un mușchi al maxilarului i-a zvâcnit.

– O spurcăciune a vieții și a morții. S-a ridicat brusc. Ochii i-au căpătat o nuanță sidefată de oțel. Ai de-a face cu un rău de nedescris, care nu ar trebui să existe, iar mie... îmi pare rău că vei vedea ce va urma.

Apoi, nu era deloc de bun augur.

– Trebuie să pleci, Regină.

Ușile din spatele meu s-au deschis larg.

M-am ridicat iute.

– Dar gardienii tăi...

– Te-ai născut din carne, cu focul zeilor în sânge. Ești o Aducătoare de Viață și o Aducătoare de Moarte, m-a întrerupt Nyktos. *Ești* Regina din Carne și Foc, căreia i se cuvine mai mult de o coroană, mai mult de un regat. Ai deja ceea ce cauți. Ai avut mereu puterea în tine.

Capitolul patruzeci și doi

„Ai avut mereu puterea în tine."

Cuvintele mi-au răsunat în minte în timp ce cutreieram holurile palatului Evaemon, câteva zile mai târziu, încercând să aflu unde conduceau numeroasele săli și pentru ce erau folosite toate încăperile, în timp ce Casteel își petrecea timpul cu părinții lui în încăperea comună puternic luminată.

O indispoziție neostenită se ținea scai după mine, urmându-mă pretutindeni, întocmai ca Arden, vârcolacul alb-argintiu, și Hisa, precum și un alt gardian al Coroanei. Doar că ei erau mult mai tăcuți ca gândurile mele.

Nu puteam să scap de senzația că viața prietenilor mei fusese pusă în primejdie. Și pentru ce? Ca să aflăm că, orice ar fi fost acești Revenanți, erau mult mai malefici decât știam noi? Ceea ce, apropo, era tot ce știam despre ei. Nimeni, nici măcar părinții lui Casteel, nu și-au putut da cu presupusul despre ce ar putea fi un Revenant și despre cum ar justifica un astfel de avertisment.

Am străbătut holul din spate al aripii de vest, unde se aflau birourile personalului, spălătoria și bucătăriile. Zona era caldă și mirosea a lenjerie spălată și a carne prăjită. Trebuia totuși să recunosc că drumul nostru în Câmpiile Elizee nu fusese întru totul o pierdere de vreme. Aflasem că Nyktos era un zeu Primitiv, lucru pe care Valyn își amintea vag că-l auzise de la bunicul lui. Și, până

acum, crezuse că bunicul lui se referise la zeii pe care-i știuserăm dintotdeauna. Descoperirea că prin vene îmi curgea sânge de Primitiv explica de ce abilitățile mele erau atât de puternice. Însemna și că mama pe care mi-o aminteam, cea despre care Alastir susținuse că ar fi fost slujnică, ar fi putut să fie adevărata mea mamă. Și revenisem la posibilitatea ca Ian să fie fratele meu vitreg; noi să fi avut aceeași mamă, dar tați diferiți. Pentru mine, era o descoperire uriașă și importantă, dar numai pentru mine. Nu pentru asta ne duseserăm acolo.

Ci pentru a obține ajutorul gardienilor lui Nyktos, al dragoninilor.

Măcar văzusem unul, măcar atât. Am oftat și mi-am dat o șuviță de păr după ureche. Lăsasem coroana în dormitor și îmi doream să-mi fi lăsat și creierul acolo, unde, în zilele ce urmaseră călătoriei noastre în Câmpiile Elizee, Casteel reușise să-mi abată gândurile de la ea.

De când ne întorseserăm, eu și Casteel abia de reușiserăm să fim singuri. Am avut întâlniri cu consiliul. Am petrecut timp cu Eloana și Valyn, aflând despre diferitele legi ale regatului cu o viteză amețitoare. Întâlniri în care oamenii din Atlantia puteau veni la noi pentru a cere ajutor sau pentru a-și oferi serviciile pentru diferite nevoi din regat. Serviserăm cinele târziu și în principal cu Kieran, stabilind care ar fi fost cel mai bun mod de-a intra în Oak Ambler fără să fim văzuți. Intrarea în castelul Redrock nu avea să fie o problemă, dar să pătrundem în meterezele orașului fără a fi văzuți avea să fie și abia în noaptea anterioară Kieran reușise să încropească un plan.

Încă nu ieșiserăm de pe moșia palatului, însă noaptea eram doar eu și Casteel. Ne petreceam timpul vorbind. Am aflat mai multe despre fratele lui și despre cum fusese să crească în Atlantia ca al doilea fiu, despre care tatăl lui se așteptase să conducă la un moment dat armatele din Atlantia.

– Așa ai devenit atât de iscusit în luptă, îi spusesem eu în timp ce stăteam împreună întinși în pat, față în față.

El încuviințase din cap.

– Malik s-a antrenat alături de mine ani buni, dar, când a sosit momentul ca el să învețe să conducă, a venit timpul și ca eu să învăț cum să conduc o armată și cum să ucid.

– Și cum să aperi, adăugasem eu încet, trasând cerculețe mici pe pieptul lui. Ai învățat cum să-ți aperi poporul și pe cei la care ții.

– Adevărat.

– Asta ai vrut să fii? îl întrebasem eu. Un comandant?

– *Comandantul*, mă corectase el cu un sărut sâcâitor. Era singura abilitate pe care o cunoșteam cu adevărat, și am vrut să-l pot sluji pe fratele meu când avea să urce pe tron. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

– Deloc?

Rămăsese tăcut preț de câteva minute și apoi râsese.

– De fapt, nu e întru totul adevărat. În copilărie, eram fascinat de știința din spatele agriculturii: cum ajungeau fermierii să știe în ce perioadă a anului era mai bine să planteze anumite culturi, cum își montau sistemele de irigații. Și îmi plăcea nespus de mult să văd toată munca aia grea dând roade când sosea momentul recoltării.

Fermier.

O parte din mine nu se așteptase la asta, însă mă gândisem apoi la ce-mi spusese că făcea tatăl lui când vorbisem cu el la Perla Roșie. Rânjisem și-l sărutasem, iar el îmi dovedise că luptatul nu fusese singura abilitate pe care o învățase.

Într-o altă noapte, pe când mă cuibărisem la pieptul lui, după o zi lungă de întâlniri, îmi spusese:

– M-am tot întrebat ceva și am tot uitat să vorbesc cu tine despre asta. Când am intrat în Câmpiile Elizee și-ai văzut scheletele, ai spus că erau ai ei. Ce ai vrut să zici cu asta?

Atunci îmi dădusem seama că nu-i spusesem despre imaginea cu pricina, așa că îi povestisem ce văzusem în Odăile lui Nyktos.

– Am văzut-o din nou când dormeam, după atac… După ce m-ai salvat. Mi s-a părut un vis... și totuși, nu. Oricum, am văzut-o atingând solul, și apoi mâini scheletice au început să scurme pământul, ca să iasă la suprafață. Mă uitasem atunci peste umăr la el și adăugasem: Cine crezi că ar putea fi? Oare este sau a fost vreodată reală?

– Nu știu. Ai spus că avea părul argintiu?

– De un blond-argintiu.

– Nu-mi vine în minte nici un zeu care să semene cu ea, dar poate a făcut parte dintre zeii Primitivi despre care vorbea Nyktos.

– Poate, am murmurat eu.

Ne mai petrecuserăm timpul și folosindu-ne gurile și limbile pentru a rosti cuvinte carnale. Îmi plăceau ambele întru totul și în mod egal.

Însă Casteel nu era de părere că fusese o călătorie zadarnică. Deși mie ultimele cuvinte ale lui Nyktos mi se păreau, în mare, inutile, Casteel a dedus din ele că într-o bună zi aveam să conduc atât Solisul, cât și Atlantia. Însă pe mine mă făceau să mă gândesc la ce afirmase ducesa.

Cum că regina Ileana ar fi fost bunica mea. Era cam imposibil, însă doar așa aș fi putut pretinde că aveam dreptul la tron: prin succesiune, în loc de cucerire. Sau oare Nyktos se referise că aveam să luăm Coroana de Sânge astfel? Nu știam, așa că presiunea de a convinge Coroana de Sânge la viitoarea noastră întâlnire era și mai mare. Nu puteam îngădui să se ajungă la un război care să-i includă pe acei Revenanți. Aveam o senzație îngrozitoare că exista o singură modalitate de-a opri asta. Poate că asta voise să spună Nyktos, de fapt: că aveam în mine puterea de a opri asta.

Am simțit fiori reci ca gheața la ceafă. Mai auzisem cuvintele acelea, rostite de fetița care fusese grav rănită, dar, când le spusese ea, mi se păruseră cunoscute. În următoarele câteva zile, încercasem să-mi amintesc de ce, însă erau ca un vis pe care încerci să ți-l amintești la câteva ore după ce te-ai trezit.

Am trecut de intrările în bucătăriile aglomerate, am cotit în hol și a fost cât pe ce să mă izbesc de Lord Gregori. Am făcut un pas înapoi, ușor surprinsă. Atlantianul cu părul închis la culoare nu era singur.

– Scuzele mele.

S-a încruntat ușor când a văzut că nu purtam coroana.

Și eu am observat că nu îmi folosise titlul. Nici Lord Ambrose nu o făcuse când trecusem zilele trecute pe lângă el, când mersesem să explorez terenul împreună cu Vonetta.

– Eu trebuie să îmi cer scuze. Nu mă uitam pe unde merg.

Mi-am îndreptat privirea spre tânăra femeie din spatele lui. Părea să fie cam de vârsta mea, însă mi-am dat imediat seama că era vârcolac, așa că ar fi putut fi cu zeci sau chiar sute de ani mai mare decât mine.

Avea ochii palizi, iernatici, care contrastau puternic cu nuanța aurie a pielii și cu părul ei ondulat blond și cald, care i se revărsa peste umeri. Trăsăturile ei erau un amestec de caracteristici pe care le-ai fi găsit la diferite persoane. Avea ochii depărtați și totuși umbriți de gene dese, ceea ce-i îndulcea unghiurile ascuțite ale obrajilor și lungimea nasului. Avea sprâncenele groase și cu câteva nuanțe mai întunecate ca părul. Gura îi era mică, însă buzele – pline. Era scundă, cu câțiva centimetri mai scundă decât mine, însă croiala tunicii îi scotea în evidență curbele sânilor și amploarea șoldurilor, care poate că ar fi părut atipice pentru o persoană de statura ei. Nici o parte a ei nu părea să aibă sens și, totuși, se aliniau toate atât de imperfect, încât orice artist ar fi vrut probabil să-i reproducă imaginea pe pânză în cărbune sau ulei. Era probabil cea mai frumoasă persoană, într-o manieră unică, pe care o văzusem vreodată, și nu mă puteam abține să nu mă holbez la ea.

Și eram sigură că probabil o stânjeneam puțin, având în vedere că o simțeam tot mai neliniștită.

– De fapt, îl căutam pe Rege, mi-a zis Lord Gregori, însă văd că nu vă însoțește.

Mi-am mutat privirea de la femeia vârcolac neobișnuită și m-am concentrat asupra atlantianului. Senzația de neîncredere era evidentă, chiar dacă n-am reușit să-i citesc emoțiile. Fie atlantianul tot uita că pot face asta, fie pur și simplu nu-i păsa.

– Este cu părinții lui. Te pot ajuta eu cu ceva?

I-am simțit amuzamentul, doar că din acela răutăcios.

– Nu, mi-a spus el, cu un zâmbet afectat și pe un ton mult prea împăciuitor. Nu va fi necesar. Vă rog să îmi permiteți!

Nu-i permisesem, dar tot a trecut pe lângă mine. M-am întors și l-am văzut pe Arden aplatizându-și urechile, urmărindu-l pe Gregori salutându-i din cap pe Hisa și pe celălalt gardian. Mi l-am închipuit pe Arden repezindu-se și mușcându-l pe lord de picior și mi-am înăbușit un chicot, pentru că era atât de ridicol. Arden și-a întors capul spre mine și apoi la femeia care rămăsese în urmă.

Mi-am amintit de femeia vârcolac și m-am întors spre ea.

– Îmi pare rău. Am crezut că erați împreună.

– O, pe toți zeii, nu, *meyaah Liessa!* Doar s-a întâmplat să intrăm în hol în același timp, a spus ea, iar eu am rânjit de nerușinarea cu care mi-a răspuns. De fapt, căutam pe cineva pe care nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– Pe cine? Poate că te-aș putea ajuta să-l găsești.

Zâmbetul i s-a estompat puțin, iar neliniștea a revenit.

– Probabil ați putea. Îl căutam pe Kieran.

Am ridicat din sprâncene, surprinsă.

– Este cu sora lui. Cred că erau în... M-am încruntat, gândindu-mă la numeroasele uși și încăperi diferite. Una dintre cele 500 000 de încăperi de aici. Îmi pare rău.

Femeia a râs.

– E în regulă. S-a uitat în sus și în jur, la plafoanele boltite și luminatoare. E greu să te obișnuiești cu locul ăsta.

– Așa este. Curiozitatea mea a preluat controlul. Nu cred că ne-am întâlnit.

– Într-adevăr. Eram în Aegea, cu familia, când tu și Cas... adică Alteța Ta și Regele ați fost încoronați, a spus ea, iar eu m-am

concentrat asupra cuvintelor ei.

Ori aproape că-i spusese pe numele mic, ori aproape că-i folosise porecla, ceea ce nu era chiar atât de surprinzător având în vedere că îl căuta pe Kieran. Dacă era prietenă cu unul din ei, eram sigură că era prietenă și cu celălalt.

– Și sunt convinsă că v-ați aminti dacă ne-am fi întâlnit.

I-am simțit nervozitatea ca pe o mâncărime în gâtlej, făcându-mă precaută.

– Ce vrei să spui cu asta?

Femeia vârcolac și-a îndreptat umerii.

– Numele meu este Gianna Davenwell.

Am tras brusc aer în piept. Acum, înțelegeam de ce era atât de neliniștită. Am înghițit în sec și i-am privit din nou trăsăturile. Bineînțeles că femeia cu care tatăl lui Casteel voise să îl căsătorească trebuia să fie atât de fascinantă și de frumoasă și să nu semene deloc cu un Temut.

Și bineînțeles că nu se putea să fi fost și eu îmbrăcată într-una dintre rochiile frumoase care sosiseră de la Capul Spessa. Aveam părul împletit și eram îmbrăcată cu colanți și o tunică, una drăguță, în nuanța ametistului, despre care crezusem că-mi venea foarte bine, înainte să o văd pe Gianna și să-mi dau seama că era femeia cu care s-ar fi putut căsători Casteel.

Acum, îmi doream să fi purtat coroana.

– Îmi pare atât de rău pentru toate lucrurile în care a fost implicat sau pe care le-a orchestrat străunchiul meu, a adăugat ea repede, iar neliniștea i s-a amestecat cu amărăciunea fricii. Nu am știut despre asta. Familia mea a fost șocată și îngrozită să afle...

– E în regulă, i-am spus eu și i-am simțit surprinderea…

Și *eu* am rămas surprinsă când am reușit să-mi scot capul dintr-un loc ce nu poate fi menționat.

– Dacă tu și familia ta nu știați ce a plănuit Alastir, atunci nu trebuie să vă cereți scuze pentru nimic.

Și așa era. Oamenii nu erau vinovați din pricina rudelor pe care le aveau.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu vărul tău. L-am cunoscut pe Beckett. Era drăguț și mult prea tânăr ca să moară.

Gianna a tras aer în piept, tremurător, și am simțit mâhnirea ce a săgetat-o.

– Da, era mult prea tânăr. A înghițit în sec. Aveam de gând să vin la voi, dar... m-am gândit că ar fi mai bine dacă aș vorbi mai întâi cu Kieran. Să văd dacă el crede...

„Că ar fi înțelept să vină la mine” ar fi fost, probabil, completarea, dar a rămas nerostită. Îi puteam înțelege îngrijorarea.

– Nici unul dintre noi nu consideră că familia lui Alastir este responsabilă de faptele lui. Îi considerăm responsabili pe el și pe cei care au conspirat cu el.

Gianna a încuviințat din cap, cu privirea spre Arden și ceilalți gardieni. Lucrurile rămase nespuse între noi au încărcat tăcerea până când s-a ajuns la un nivel de stânjeneală aproape dureros.

Am hotărât să discut problema direct, așa cum îmi închipuiam că ar fi făcut-o mama lui Casteel. Așa cum știam că ar face chiar și regina Ileana.

– Știu că Alastir și tatăl lui Casteel sperau că te vei căsători cu Casteel.

Gianna a făcut ochii mari, iar Arden a mormăit încet. Mi-am dat atunci seama că îmi amintea de una dintre păpușile de porțelan pe care mi le dăruise Ileana în copilărie. S-a îmbujorat toată.

– Eu... Bine, ca să fiu sinceră, speram să nu fi aflat asta.

– Și eu, am recunoscut eu ironic, iar buzele ei au format un oval perfect. Doar pentru că ești foarte frumoasă și nu semeni cu un guzgan, am continuat eu, iar ea și-a închis gura. Și pentru că îmi place de tine după ce am vorbit doar câteva clipe. Aș prefera să nu-mi placă de persoana cu care spera socrul meu că avea să se căsătorească fiul lui. Dar asta este.

Gianna a amuțit.

Amuzamentul dulceag pe care l-am simțit venea cu siguranță dinspre Hisa, și m-am gândit că poate nu ar fi trebuit să fiu atât de sinceră. Însă Arden și gardienii erau pe punctul de a fi distrați de o sinceritate și mai evidentă.

– Casteel mi-a spus că sunteți prieteni, dar că nu ai părut niciodată interesată să te căsătorești cu el. E adevărat?

Gianna a așteptat o clipă înainte să răspundă.

– Sunt sigură că puține femei *nu* ar fi onorate să se căsătorească cu el, a început ea, iar eu am început să-mi simt pieptul vibrând. Și, da, suntem prieteni – sau am fost cândva. Nu l-am mai văzut de secole. S-a încruntat. Nici măcar nu sunt sigură că mă va recunoaște.

Asta era foarte puțin probabil.

– Însă nu am avut o astfel de relație, a continuat ea. Cel puțin, nu mi s-a părut să fie așa – și... a fost logodit cu Shea, așa că ar fi fost cam ciudat pentru mine.

Vibrația s-a liniștit.

– Înseamnă că suntem de acord în privința asta.

A început să se simtă tot mai ușurată.

– Nu nutresc nici un soi de sentimente pentru Rege, a spus ea. Nici înainte și cu siguranță nu acum.

– Bun. Am privit-o în ochi, zâmbind. Pentru că, dacă ai face-o, probabil ți-aș smulge fiecare membru în parte și restul l-aș arunca unei haite de guzgani flămânzi, am spus eu. Deci mergem să-l căutăm pe Kieran? Cred că îmi amintesc în ce încăpere este.

– Am cunoscut-o pe Gianna azi, am spus eu mai târziu în seara aceea, pe când ne-am așezat la masă în Sala de Ceremonii.

Casteel s-a înecat cu băutura, iar Kieran s-a așezat lângă noi, încercând, zadarnic, să-și ascundă zâmbetul.

– E foarte frumoasă, am spus eu, privind spre ușă. Foarte puțini aveau să ni se alăture în seara aceasta, dar, în clipa de față, doar Hisa și Delano se aflau la intrare. Ai uitat să menționezi asta.

Și-a lăsat băutura din mână și s-a uitat la mine.

– Am și uitat dacă era sau nu adevărat.

Mi-am ascuns zâmbetul luând o înghițitură de vin.

– Dar e foarte drăguță.

Casteel s-a uitat la mine.

– Despre ce ați vorbit?

– Și-a cerut scuze pentru Alastir, și i-am spus că nici ea, nici familia ei nu au de ce să-și ceară scuze, i-am răspuns eu. Și apoi i-am spus că știu ce planuri aveau Alastir și tatăl tău.

– Nu e tot ce-ai zis.

I-am aruncat lui Kieran o privire încruntată.

– Tu de unde știi? l-am întrebat eu.

Când îi găsisem, în sfârșit, pe Kieran și pe sora lui, nu vorbiserăm despre conversația mea cu Gianna. În plus, nu mai zăbovisem mult după aceea, și chiar mă îndoiam că Gianna ar fi repetat ce zisesem.

– De unde crezi? a replicat Kieran. Arden abia aștepta să povestească oricui l-ar fi ascultat.

M-am încruntat.

– Ce ai mai spus? a întrebat Casteel.

Am ridicat din umeri.

– Nu mare lucru. Doar că, dacă ar fi cât de puțin interesată de tine, aveam să...

Casteel și-a plecat capul spre al meu.

– Ce?

Mi-am țuguiat buzele.

– Se poate să fi spus ceva de genul că i-aș smulge fiecare membru în parte și aș arunca-o la guzgani.

S-a uitat țintă la mine.

Am oftat.

– Recunosc, nu a fost unul dintre cele mai bune momente ale mele.

– La naiba! a spus Casteel, rupând tăcerea, cu ochii de nuanța mierii încălzite. Mi-aș dori să nu fim pe punctul de a începe această întâlnire, pentru că tare mi-ar plăcea să ți-o trag pe masa asta chiar acum.

Am făcut ochii mari.

– *Zeilor mari!* a mormăit Kieran, lăsându-se pe spate și trecându-și o mână peste față.

– Este totul în regulă? a întrebat mama lui Casteel, intrând în încăpere, împreună cu tatăl lui.

M-am îmbujorat când Casteel și-a desprins privirea de a mea.

– Totul este de-a dreptul perfect, le-a spus el, lăsându-se pe spate în scaun.

M-am întors spre Kieran și i-am șoptit:

– Mulțam pentru asta!

A zâmbit cu buzele lipite.

– Cu plăcere!

Împotrivindu-mă dorinței de a-i trage un pumn, m-am uitat spre Hisa, care închidea ușile. Lord Sven și Lady Cambria ni se alăturaseră, împreună cu Emil, Delano și Vonetta. Mai intraseră și Lyra, în înfățișarea ei de muritoare, și Naill. În ultimele câteva zile, aflasem că Sven și Cambria erau implicați în paza regatului și dețineau funcții în cadrul armatelor din Atlantia. Nici un alt Înțelept nu mai era de față.

Kieran a luat cuvântul după ce Hisa s-a așezat lângă el.

– Suntem pregătiți să plecăm spre Oak Ambler mâine, a anunțat el. Regele și Regina vor fi însoțiți de un grup mic: doar eu și Delano.

Valyn a tras adânc aer în piept și s-a sprijinit de spătarul scaunului.

– Nu sunteți suficienți.

– Sunt de acord, a spus Hisa. Veți intra în Solis, vă veți întâlni cu reprezentanții Coroanei de Sânge. Este puțin probabil ca armatele lor să nu fie destul de numeroase. Voi sunteți doar patru. Deloc suficienți dacă lucrurile merg prost.

– Așa este, a fost de acord Casteel, dar e doar un grup.

Hisa a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ascult.

– Se vor aștepta să ajungem călare, a spus Kieran, să intrăm pe porțile estice ale meterezelor, însă nu vrem să facem așa cum se așteaptă ei.

– Aici, intri tu în scenă, am spus eu. Tu, Emil, Vonetta și Lyra veți pleca mâine-dimineață, luând cu voi un mic grup de gardieni, și veți ajunge la porțile estice. Cu siguranță se așteaptă să fim însoțiți de un convoi, chiar dacă vor rămâne în afara meterezelor.

Hisa a încuviințat din cap.

– Iar voi?

– Noi vom călători pe mare. Kieran i-a aruncat o privire lui Sven. Mulțumită ție, dispunem de o navă.

Sven a zâmbit.

– Mai degrabă, mulțumită fiului meu, care încarcă chiar acum mai multe lăzi cu vin. Ei bine, în mare sunt, de fapt, sticle de vin pline cu apă și cu urină de cal, a spus el, și buza mi s-a curbat. Nu avem de gând să-i dăruim pur și simplu Coroanei de Sânge câteva sute de sticle din vinul nostru.

Eloana și-a dus mâna la gură, dar nu îndeajuns de repede cât să-și ascundă zâmbetul.

– Așa cum știți cei mai mulți dintre voi, monitorizăm multe dintre transporturile dinspre și către porturile din apropiere, a continuat Lord Sven. Și, din moment ce Oak Ambler este cel mai apropiat, știm că vinul și alte mărfuri sunt transportate rar în oraș. Transportul nu va fi pus la îndoială.

– Nu se vor aștepta să venim pe mare, a zis Casteel și și-a ridicat paharul. Nu ținând cont de pâcla care vine dinspre munții Skotos. Din câte știu oamenii – și muritorii, și vampirii –, munții se continuă în mare. Asta îi face ceața să creadă.

– Pot confirma asta, am zis eu. Credeam că Marea de Lână se sfârșește la Skotos.

– Nu înseamnă că și Coroana de Sânge crede la fel, a subliniat Valyn. Ar fi putut obține aceste informații de la oricare dintre atlantienii pe care i-au capturat de-a lungul anilor.

– Adevărat, a zis Casteel încuviințând din cap. Dar sunt sigur și că vor avea iscoade pe drumul care duce spre Oak Ambler. Grupul care se deplasează pe uscat va fi văzut. Lyra și Emil vor călători fără să-și dezvăluie identitatea. Vonetta va fi în înfățișarea ei de vârcolac, iar Naill va sta alături de Emil.

– Durează... cât? Circa patru zile pe uscat până la Oak Ambler? a întrebat Lady Cambria, înclinându-și capul. Cât faceți pe mare?

– Cu navele noastre? a rânjit Sven. Va fi mai rapid decât cu orice navă ar avea Solisul, însă va trebui să înaintați încet prin ceață. Aș zice cam la fel ca pe uscat.

Hisa zâmbea încordată, dar pe chip i s-a citit că înțelesese.

– Ne va lua circa două zile ca să trecem de Skotos și să intrăm în Ținuturile Pustii. Am fi văzuți înainte să ajungeți voi.

– Asta înseamnă că își vor îndrepta atenția asupra voastră, a spus Kieran. Emil și Lyra, împreună cu Vonetta și Naill, vor intra și se vor îndrepta spre castelul Redrock.

– Să sperăm că așa se va întâmpla, a spus Eloana, foindu-se în scaun, neliniștită. Există însă riscul să fiți descoperiți.

– Va exista întotdeauna un risc, a confirmat Casteel. Dar așa avem șanse mai mari.

– Și apoi? a întrebat Valyn. Odată ajunși în fața Coroanei de Sânge, cum intenționați să scăpați dacă lucrurile nu merg conform planului? Dacă este o capcană? Mă voi duce în nord ca să aștept o veste de la voi, împreună cu armatele, dar ce veți face dacă e într-adevăr o capcană?

M-am gândit la ceea ce insinuase Nyktos când vorbise despre puterea care se afla deja în mine. Mi-am ridicat privirea spre ochii lui Casteel.

– La ce te gândești, Regina mea? m-a întrebat el.

Felul în care a rostit acele două cuvinte mi-a stârnit un vârtej imoral jos în abdomen. Felul în care i s-au încălzit ochii privindu-mă îmi dădea de înțeles că știa întocmai ce efect aveau cuvintele acelea asupra mea.

Era... incorigibil.

Am luat o gură din băutură.

– Nu am reușit să obțin ajutorul gardienilor lui Nyktos, am spus eu și l-am simțit pe Casteel pregătindu-se să nege, așa că am continuat rapid: Și, din ce mi-au spus și el, și fratele meu despre Revenanți, nu vrem să ne războim cu Solisul. Așadar, mă gândeam că, dacă este vorba despre o capcană sau dacă, să presupunem, Coroana de Sânge nu ne acceptă ultimatumul, ne va rămâne o singură opțiune.

Toți cei din încăpere au tăcut, înțelegând.

– Și dacă asta va porni ceea ce încercați să evitați? a întrebat Lord Sven.

– Regele și regina nu ar fi supraviețuit nici dacă ar fi fost de acord cu ultimatumul nostru, a spus Casteel după o clipă. Dacă vom cădea de acord, vom face tot posibilul să ne asigurăm că Ileana și Jalara nu vor mai fi o amenințare, după ce ne vom fi asigurat că restul reprezentanților Coroanei de Sânge sunt de acord cu propunerea noastră. Trasa agale cercuri cu degetul pe fundul paharului și și-a îndreptat din nou atenția spre mine. Dar cred că nu la asta te referi.

Am clătinat din cap.

– Dacă nu vor fi de acord, singura opțiune care ne rămâne este să ne asigurăm că Revenanții nu pot fi folosiți sau că le putem face față. Și putem face asta într-un singur mod. M-am uitat spre Eloana. Tăiem capul șarpelui. Distrugem Coroana de Sânge în întregime, iar eu... pot să o fac.

Capitolul patruzeci și trei

Ținându-mă strâns de balustrada dunetei, m-am holbat la apele învolburate de un albastru ca oțelul ale Mării de Lână. Nu fusese așa rău când părăsiserăm țărmurile Atlantiei și plutiserăm fără probleme prin pâclă. Legănatul lin al navei fusese o experiență distractivă.

Dar apoi ieșiserăm din pâclă, și apele de un albastru-închis se întindeau cât vedeam cu ochii. Aveai impresia că marea săruta cerul. Am crezut că, dacă închid ochii, avea să fie mai bine.

Nu.

Era chiar mai rău, pentru că, dacă nu țineam ochii deschiși ca să mă asigur că într-adevăr stăteam în picioare și îmi păstram echilibrul, aveam impresia că eram în picaj.

Ce îmi spusese Perry cu puțin timp în urmă? Că aveam să mă obișnuiesc curând cu marea? Nu credeam că avea să se întâmple vreodată. Echipajul care se ocupa de funiile de ancorare ale catargelor făcea ca totul să pară atât de ușor.

– Te rog să nu vomiți, a spus Kieran.

Am mijit ochii la el. Mi se alăturase în clipa în care Casteel plecase pentru a sta de vorbă cu Delano și Perry, care se aflau la cârmă.

– Nu-ți pot promite asta.

A chicotit și s-a uitat la cer, la ultimele raze de soare.

– Ei bine, dacă o faci, te rog să țintești pe deasupra balustradei.

– Voi ținti cu siguranță spre fața ta, i-am răspuns eu.

Vârcolacul a râs iar. Am privit din nou spre mare și am apucat mai strâns balustrada.

– Știi, a zis el, s-ar putea să te ajute dacă nu te mai uiți la apă.

– Am încercat deja, am zis eu și m-am forțat să înghit în sec. Nu a fost de folos.

– Atunci, trebuie să-ți distragem cumva atenția, mi-a spus el.

– E bine atunci că sunt expert în arta distragerii atenției, a spus Casteel, venind cu pași apăsați în spatele nostru. S-a întins pe după mine și mi-a descleștat mâinile de pe balustradă. Vino, mi-a spus el, ducându-mă de acolo, în timp ce vântul îi unduia cămașa albă scoasă din pantaloni și îi ciufulea părul ondulat.

– Să vă distrați! a strigat Kieran.

– Taci din gură! m-am răstit eu, pășind cu mișcări țepene lângă Casteel.

Perry și Delano ne-au făcut cu mâna pe când Casteel m-a condus spre scările ce coborau spre cabine. Lumina de sub punte era slabă, și mai fusesem acolo mai devreme doar cât să încerc să mănânc ceva, însă mi se părea că podeaua cabinei impunătoare care ne fusese oferită se mișca la fel de mult ca a acelora de deasupra.

Casteel a deschis ușa, și am intrat încet. Totul era fixat bine: masa și cele două scaune; biroul de lemn mare și gol; șifonierul; patul mare din mijlocul cabinei; cada de baie cu picioare în formă de gheare; oglinda verticală înaltă și măsuța de toaletă. Până și lămpile de gaz erau prinse. M-a dus spre birou.

– Așază-te, mi-a spus, și am dat să mă așez pe scaunul din fața biroului, însă a țâțâit pe sub mustață.

Mi-a dat drumul la mâini, m-a apucat de șolduri și m-a așezat pe birou.

Mi-a tresăltat ușor inima când m-am gândit cât de puternic era. A deschis una dintre ferestrele cabinei. Nu eram nici mică, nici delicată, însă el mă făcea deseori să mă simt așa. L-am privit ridicând una dintre gențile pe care le aduseserăm cu noi și așezând-o lângă birou.

– Mi-ai fi ocupat locul, a zis el și s-a întors, așezându-se pe scaunul din fața mea.

Am ridicat dintr-o sprânceană și m-am prins de marginea biroului, iar el mi-a atins ușor gamba încălțată, făcându-mi semn să-mi ridic piciorul.

– Ce vrei să faci? l-am întrebat eu.

– Să-ți distrag atenția.

A tras de cizmă și a lăsat-o să cadă zgomotos pe podea. L-am privit cum îmi dă jos și cealaltă cizmă și apoi șosetele groase.

– Cred că știu ce vrei să faci, însă nici măcar asta nu mă va face să uit că totul în jur se mișcă și că ne-am putea răsturna din clipă în clipă.

A ridicat din sprâncene și m-a privit.

– În primul rând, ar trebui să ai mult mai multă încredere în abilitatea mea de a-ți distrage atenția, mi-a spus el, iar eu m-am gândit imediat la noaptea aceea din Pădurea Sângerie.

M-am îmbujorat.

– Iar următorul lucru care se va întâmpla nu va fi ca barca să se răstoarne.

– Dar ce? am întrebat eu în timp ce și-a trecut palmele peste picioarele mele.

– Voi face ce-am vrut să fac seara trecută și ți-o voi trage pe birou, mi-a zis el, și mușchii abdomenului mi s-au încleștat.

– Nu e o masă.

– E suficient. M-a apucat de betelia pantalonilor. Dar, mai întâi, mi-e foame.

Mi s-a oprit respirația.

– Atunci, ar trebui să aduci ceva de mâncare.

– Am adus.

M-am făcut roșie ca para focului. M-a privit drept în ochi. Ochii lui aurii ardeau.

– Ridică-ți fundul, Regina mea.

Am chicotit fără să vreau.

– Propoziția aia sună întru totul nepotrivit.

A rânjit, și aproape că i-a apărut o gropiță.

– Îmi cer scuze. Permite-mi să reformulez. Te rog să-ți ridici fundul, Regina mea.

Nava s-a legănat, destabilizându-mă. Chiar mi-am ridicat fără să vreau fundul, iar Casteel a profitat de ocazie. Mi-a dat jos pantalonii și i-a lăsat să cadă pe podea, lângă cizme. Vârtejuri de aer rece mi s-au încolăcit în jurul picioarelor, învolburând marginile furoului.

– Va trebui să dai drumul biroului.

A apucat tivul cămășii cu mâneci lungi.

M-am forțat să slăbesc strânsoarea, și am simțit un gol în stomac când nava s-a legănat din nou. Am dat să mă prind de birou, însă Casteel s-a mișcat mai rapid, trăgându-mi cămașa în sus și peste cap. De cum am avut mâinile libere, m-am prins iar de birou.

– Ce frumușică e, a șoptit el, jucându-se cu breteaua subțire a furoului și apoi cu dantela corsajului. A descheiat nasturii cu o ușurință șocantă și impresionantă. Materialul s-a desfăcut, descoperindu-mi pielea în fața aerului sărat al nopții ce pătrundea prin fereastra deschisă. Și-a trecut degetul mare peste sfârcul rozaliu al unuia din sâni, făcându-mă să icnesc. Însă nu la fel de frumoasă ca ei.

Îmi bubuia inima în piept, și nu știam dacă din pricina mișcărilor navei sau a subînțelesului din cuvintele lui.

Mi-a coborât bretelele pe brațe, oprindu-se când mi-au ajuns la încheieturile mâinilor. Apoi s-a întins și m-a apucat de coada împletită. A tras de panglica de piele din josul ei și a început să-mi desfacă încet părul.

– Te voi pune să-mi împletești la loc părul.

– Pot s-o fac. Mi-a răsfirat părul lung peste umeri, apoi a apucat de furou și mi l-a împins în sus pe șolduri, până unde mi s-a adunat în talie. Și-a trecut din nou mâinile bătătorite peste picioarele mele și s-a lăsat pe spate. M-a apucat de glezne și mi-a desfăcut picioarele, așezându-le peste brațele scaunului. Nu fusesem nicicând mai expusă ca acum.

M-a privit, atingându-și buza de jos cu degetul.

– N-am văzut nicicând o cină atât de ispititoare. Mă face să vreau să trec direct la felul principal, a zis el, zăbovind cu privirea pe zona întunecată dintre coapsele mele. Însă îmi plac mult și aperitivele delicioase.

Oh, zeilor mari!

Casteel m-a privit, zâmbind misterios, și i-am simțit excitarea învăluindu-mă, amestecându-se cu a mea.

– Aproape că am uitat. Aproape la fel de grozav ca o conversație interesantă în timp ce savurezi o cină este o lectură captivantă.

Am făcut ochii mari când s-a aplecat să caute în geantă.

– Doar n-ai…

– Nu te mișca, mi-a zis privindu-mă cu înflăcărare, iar eu am încremenit. A scos bine cunoscuta carte cu coperte de piele din geantă. S-a îndreptat de spate și a deschis-o. Alege o pagină, Regina mea.

Avea de gând să-mi citească?

– Nu știu. 238.

– 238 să fie. A găsit pagina și apoi mi-a înmânat cartea. Citește-mi! Te rog?

M-am holbat la el.

– Mi-ar fi atât de greu să-mi savurez cina și să citesc în același timp, mi-a spus el cu glas mieros, cu ochi strălucitori. Sau ți se pare prea revoltător s-o citești cu voce tare?

Chiar mi se părea, însă tonul lui sfidător era o provocare. Am dat drumul biroului și am înșfăcat afurisita aia de carte.

– Chiar vrei să-ți citesc?

– N-ai idee cât de tare-mi doresc să te aud spunând cuvinte de genul *mădular*.

Și-a așezat mâinile pe genunchii mei.

M-am uitat la pagină, căutând repede cuvântul cu pricina, și l-am găsit. La naiba! La naiba cu el! Mi s-a tăiat răsuflarea când și-a trecut buzele peste cicatricea de pe interiorul coapsei.

– Nu citești. A sărutat pielea aspră. Sau deja ești atât de distrasă?

Cam eram, însă m-am forțat să mă concentrez asupra primului rând și am regretat numaidecât.

– „Își atingea mădularul gros și fălos, savurând propria atingere, însă nu la fel de mult…”

Am tresărit când mi-a sărutat miezul.

– Continuă, mi-a poruncit el, stârnind un tremur întunecat și fierbinte.

Am privit din nou la carte.

– „Dar nu la fel de mult precum îmi plăcea mie să-l privesc cum se atinge singur. S-a masturbat până când vârful…” M-am cutremurat toată când m-a lins cu limba-i fierbinte și umedă. „Până când vârful… până când vârful mădularului lui fălos a licărit.”

A gemut gutural, și degetele de la picioare mi s-au încovoiat.

– Sigur mai scrie ceva, a zis el, apoi m-a lins din nou. Ce face cu mădularul lui lucios și fălos, Poppy?

Cu pulsul zvâcnind, m-am uitat peste pagină.

– Până… Am gemut ușor când mi-a străpuns carnea. Până la urmă, nu se mai atinge singur.

– Și?

Preț de o clipă, n-am înțeles ce voia să zică.

– Și o satisface pe ea cu el.

– Nu-mi povesti. M-a ciupit, făcându-mă să gem răgușit. Citește-mi!

– Ești… imoral, i-am spus eu.

– Și foarte curios să aflu cum o satisface, mi-a răspuns el. S-ar putea să învăț câte ceva.

Râsul mi s-a preschimbat în geamăt când s-a întors la cina lui.

– „M-a prins de șolduri cu mâinile lui mari și m-a ținut acolo, între el și perete, pătrunzându-mă. Am încercat să nu fac nici un zgomot, însă…"

Am țipat când și-a închis gura pe mănunchiul de nervi și a supt cu determinare.

M-a zgâriat cu colțul, și plăcerea m-a săgetat. Din reflex, am dat să-mi apropii picioarele, însă m-a prins de o gleznă și nu m-a lăsat. Tensiunea a crescut, încolăcindu-se și zvâcnind…

Și-a luat gura de pe mine.

– Continuă să citești, Poppy!

Gâfâiam, nefiind convinsă că aveam să pot citi, însă am reușit să găsesc paragraful la care mă oprisem.

– „Însă nimeni… nu ți-o trage la fel de înflăcărat ca un soldat în ajunul bătăliei."

Casteel a chicotit senzual, întunecat.

– Continuă! Și-a trecut limba peste vârful care pulsa. Iar eu voi continua să-mi savurez aperitivul.

Am amuțit, clipind de câteva ori.

– „M-a pătruns… apăsat și cu furie, și am știut că îmi vor rămâne semne, însă..." Mi-am ridicat șoldurile când m-a pătruns cu degetul. Nu se mișca încet. Nici nu trebuia. Eram la fel de excitată pe cât îmi închipuiam că fusese și domnișoara Willa. „... Însă voi purta acele semne, și-mi vor aminti de lucruri dragi și nu numai. Îmi voi aminti cum șoldurile lui se loveau de ale mele, cum… mădularul lui mă deschidea și mă umplea…" În timp ce eu citeam din jurnalul

indecent, Casteel și-a savurat aperitivul cu degetele și cu limba, până când n-am mai știut ce citeam. Până când cuvintele nu mai aveau sens și jurnalul mi-a alunecat, căzând pe birou și închizându-se, iar eu m-am zvârcolit fără strop de rușine sub atingerea gurii și a mâinii lui. Eliberarea a venit dintr-odată, străbătându-mă în valuri amețitoare, izbitoare.

Încă tremuram când s-a ridicat deasupra mea și și-a smuls pantalonii. Mădularul lui era la fel de tare ca acela despre care tocmai citisem, la fel de fălos și… lucea de la o perlă de lichid.

– Poppy, a zis el ușor, sărutându-mă pe maxilar, pe gât.

– Cas?

Sunetul pe care l-a scos aproape că m-a azvârlit iar în extaz.

– Vreau doar să știi un lucru.

A zăbovit cu gura deasupra locului în care pulsul îmi bătea cu sălbăticie, înainte să mă lase pe spate. M-a apucat de coapse, trăgându-mă spre marginea biroului. Mi-am luat picioarele de pe brațele scaunului și mi le-am încolăcit pe după mijlocul lui, în timp ce el m-a sărutat pe gât, pe piept și pe un sfârc dureros de întărit.

– Încă mă controlez.

M-a pătruns și, în același timp, mi-a străpuns pielea cu colții. Două explozii îngemănate de durere arzătoare mi-au străfulgerat pieptul, năucindu-mă preț de o clipă, apoi tot corpul mi s-a cutremurat când i-am simțit mușcătura adâncă și amețitoare. Mă devora și mi-o trăgea, așa cum îmi spusese că voia să facă. M-a străbătut un val de căldură, aprinzând un foc ce nu putea fi controlat. A băut din mine în timp ce m-a pătruns, iar și iar, și, când și-a ridicat capul de pe sân, lăsând furnicături în urma lui, și și-a mușcat încheietura, nu mi-am

îndepărtat privirea de la lichidul de un roșu intens ce i se scurgea pe piele.

– În caz că vei avea nevoie, mi-a spus el răgușit, cu buzele pătate de stacojiu de la sângele meu, de la al lui.

N-am stat pe gânduri. Poate că mai târziu aveam să mă întreb de ce mi se păruse atât de firesc să mă ridic în șezut și să-mi așez gura pe rana lui și ce-ar fi putut însemna asta, însă în clipa aceea nu mai gândeam.

I-am băut sângele, surprinsă mai întâi de izul lui de citrice în zăpadă și apoi de gustul lui delicios și întunecat. Am simțit furnicături în gură și în gât în timp ce mă umplea, gros și cald. Am băut, închipuindu-mi pini și membre acoperite de zăpadă și simțind senzația rece a zăpezii pe piele. Am știut că se gândea la noi în pădure. M-am lăsat învăluită de acea amintire, de gustul lui și de puterea din sângele lui. Nu știu cum am ajuns în pat, însă m-am trezit dintr-odată acolo, și m-a sărutat apăsat și m-am umplut de gusturile noastre amestecate. Casteel s-a mișcat lent, cu blândețe, și... era diferit de ce se întâmplase pe birou. În clipa aceea, m-am simțit legată de el. Era mai mult decât sex, mai mult decât două corpuri care se savurau reciproc. Eram noi doi, trăind și iubindu-ne.

Am rămas întinși în pat, briza ce pătrundea prin fereastra mică a cabinei răcorindu-ne pielea, în timp ce nava se legăna domol pe apele Mării de Lână. Pieptul îi era lipit de spatele meu, și trasa agale cercuri pe brațul meu, iar eu mă jucam cu cealaltă mână a lui. La un

moment dat se dezbrăcase de tot, iar pătura de blană moale se adunase la picioarele noastre. Cândva m-ar fi stânjenit gândul că eram atât de expusă, însă nu și cu Casteel. Niciodată cu el.

– Ești demn, am spus eu, pentru simplul fapt că voiam să știe.

I-am ridicat mâna, sărutându-i dosul degetelor. El m-a sărutat pe partea din spate a umărului.

– Iar tu te porți drăguț.

– Ba sunt realistă, i-am spus eu.

L-am simțit încremenind cu mâinile pe brațul meu, și a tăcut. L-am privit peste umăr. L-au străbătut mai multe emoții. Am simțit gustul dulce și condimentat al sentimentelor pe care le avea pentru mine, dar și amărăciunea înțepătoare a agoniei, care mi-a tăiat răsuflarea.

– Ce e? M-am întors pe spate, căutându-i privirea. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, a zis el înghițind în sec.

– Nu face asta. M-am sprijinit în cot, așa că acum stăteam față în față. Nu-mi spune că nu e nimic. Pot simți că e ceva.

A închis ochii, dar am văzut umbrele întunecate din ei. Fantasme.

– E cam dificil să-și ascundă cineva de tine cele mai adânci sentimente.

– Știu. Aș spune că îmi pare rău.

– Însă nu-ți pare rău? a întrebat el, zâmbind strâmb.

– Și da, și nu. Nu-mi place să mă amestec atunci când știu că nu se vrea asta, am spus eu, cu gura aproape de a lui. Vorbește cu mine, Cas!

– Cas. S-a înfiorat și a deschis ochii. Știi de ce mă încântă când îmi spui așa? A înghițit în sec iar și mi-a atins obrazul cu buricele degetelor. A trecut o clipă îndelungată de tăcere. Când am fost ținut prizonier de către Ascendenți, au fost momente în care m-am temut că-mi voi uita până și numele, că voi uita cine sunt. De fapt, chiar am uitat, când mă înfometau. Când mă foloseau. Am fost un lucru. Nu o persoană. Nici măcar un animal. Un lucru.

Mi-am mușcat interiorul buzei, și mi s-a strâns inima. N-am spus un cuvânt. N-am îndrăznit să mă mișc sau să respir prea tare. Nu voiam să fac nimic ce l-ar fi oprit din vorbit.

– Chiar și după ce am fost eliberat, au mai fost momente în care m-am simțit așa. De parcă aș fi fost doar un lucru fără nume și fără autonomie, mi-a mărturisit el cu vocea răgușită. Mă cuprindea… dintr-odată, și trebuia să-mi readuc aminte că nu eram. Uneori nu reușeam, și atunci Kieran și Netta sau Delano, Naill sau chiar Emil mă readuceau la realitate. Și părinții mei. Nici măcar nu știau. Nici unul dintre ei – poate doar Kieran. Și-a plimbat degetele peste brațul meu, spre locul în care îmi țineam mâna pe șoldul lui, peste Emblema Regală înfierată pe pielea lui. Doar când cineva îmi spunea Cas sau când mama mă striga Hawke îmi aminteam că nu eram un lucru.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi de durere și de furie. Voiam să-l îmbrățișez. Voiam să sar de pe vapor și să înot până la țărm, ca să-i găsesc pe Regină și pe Rege și să-i ucid pe loc. Dar am rămas nemișcată.

– Că eram o persoană, a șoptit el. Că nu eram doar un lucru într-o cușcă sau un lucru care nu putea controla nimic în jurul lui, nici măcar ce îmi făceau alții sau cum îmi foloseau corpul. Când îi auzeam spunându-mi Cas, reușeam să ies din acel infern. Și-a plimbat degetele în sus pe brațul meu și mi-a cuprins obrazul cu ele. Mi-a înclinat capul pe spate. Faptul că îmi spui Cas îmi amintește că sunt real.

– Cas, am șoptit eu, clipind ca să alung lacrimile.

– Nu, m-a rugat el încet. Nu plânge!

– Îmi pare rău! Doar că vreau să... Zeilor mari, îmi doream atâtea lucruri pentru el. Îmi doream să nu fi trecut niciodată prin ce trecuse, însă nu puteam schimba trecutul. Vreau să știi că ești mereu Cas. Nu ai fost niciodată un lucru și nu ești nici acum. M-am ridicat, întinzându-l pe spate. Lumina crem a lămpii de gaz i s-a prelins peste trăsăturile izbitoare. Ești Casteel Hawkethrone Da'Neer. Fiu. Frate. Prieten. Soț. M-am aplecat peste el, și culoarea ochilor i s-a intensificat când mi-a văzut sânii. L-am prins de obraz și i-am ridicat privirea spre mine. Ești Rege. Regele *meu*. Și vei fi mereu totul pentru mine, însă niciodată un lucru.

Casteel s-a mișcat cu repeziciune și mi-a țintuit spatele de pat cu trupul lui cald și greu.

– Te iubesc!

Și i-am arătat că și eu îl iubeam, cu vorbele, cu buzele, cu mâinile și apoi cu trupul meu, iar și iar, până când au dispărut toate umbrele din ochii lui chihlimbarii frumoși.

Fusesem distrasă... cu temeinicie și în mod repetat de la legănatul continuu al bărcii pe tot parcursul călătoriei spre Oak Ambler, însă tot nu mă obișnuisem cu marea nici pe când a început să se zărească uscatul și am văzut castelul Redrock cărămiziu tronând amenințător deasupra orașului și a satului din vecinătatea meterezelor. Soarele puternic al dimineții târzii strălucea deasupra noastră când ne-am întors în cabină. Ar fi fost mai sigur pentru noi să ieșim pe parcursul zilei. Ajunseserăm cu două zile mai devreme decât eram așteptați, ceea ce însemna că Vonetta și ceilalți ar fi trebuit să ajungă cam în același timp sau poate puțin mai devreme.

Scopul era să ne amestecăm prin mulțime și să trecem neobservați. Ar fi fost dificil din pricina cicatricelor mele, însă, din fericire, întrucât vremea se răcise, nu aveam să atragem prea mult atenția pentru că ne purtam pelerinele cu gluga pusă. Eram îmbrăcată cu o pereche de pantaloni vechi, de care făcuse rost Casteel, uzați în genunchi. Veșmintele pe care le luasem în Golful lui Saion ar fi fost prea rafinate pentru cineva care nu era nici Ascendent, nici bogat.

Iar bogații din Solis nu se plimbau pe străzi, ci mergeau cu trăsura, chiar și pe distanțe foarte scurte. Mi-am luat pe mine o cămașă albă simplă, cu mâneci largi și mai strâmte în dreptul încheieturilor. Era ciudat de eliberator că nu mă deranja cămașa albă, că aproape nici nu mă gândeam la ea când mi-am luat corsajul fără mâneci peste ea, strângându-l în talie și peste piept cu șnururi ce se legau în față, cum aveau obiceiul să facă multe dintre femeile din clasa

muncitoare din Solis. Chiar îmi puneam centura peste piept, când m-am uitat în sus și l-am văzut pe Casteel privindu-mă.

Era îmbrăcat ca de obicei, arătând izbitor în pantaloni negri și o tunică cu mâneci lungi. Pentru bărbați era mult mai ușor să se camufleze.

– Ce e?

M-a privit din cap până în picioare, zăbovind asupra corsajului ce îmi acoperea pieptul.

– Îmi place cum ești îmbrăcată, a zis el. Foarte mult.

Cu obrajii îmbujorați, am apucat pumnalul și l-am fixat în centura de la piept, apoi am vârât pumnalul din os de vârcolac în teaca de pe coapsă.

– Acum, îmi place și mai mult cum ești îmbrăcată.

A venit spre mine cu pași apăsați.

– Ești nebun.

– Doar puțin.

Mi-a aruncat coada împletită peste umăr. Și-a coborât capul și m-a sărutat, după care a îndreptat fundele de la corsaj.

– Abia aștept să le desfac mai târziu.

Am zâmbit și am simțit cum mi se strânge stomacul. Zâmbetul mi-a dispărut repede și inima mi-a stat în loc. „Nu știi sigur că va exista un mai târziu”, mi-a șoptit o voce agasantă și, dacă ar fi avut un corp care să nu fi fost al meu, aș fi pocnit-o.

Avea să existe un mai târziu.

Aveam să ne asigurăm de asta.

S-a auzit o bătaie în ușă chiar pe când Casteel a terminat de legat săbiile pe laterale.

Perry a intrat, cu o beretă în mână.

– Suntem pe cale să andocăm.

– Perfect, a răspuns Casteel, iar eu m-am încordat. De cum terminați de descărcat lăzile, vreau să plecați de-aici și să vă întoarceți în Atlantia.

– Aș putea rămâne prin apropiere, s-a oferit Perry. Ne poți da un semn, și aș putea veni să vă duc pe toți înapoi în Atlantia.

– Ar fi prea riscant, i-am spus eu. Și deja riscăm prea multe vieți.

Casteel mi-a zâmbit cunoscător.

– Asta, și probabil că Poppy nu vrea să petreacă alte patru zile pe vapor.

N-am spus nimic, dar l-am săgetat cu privirea. Avea dreptate.

Perry a rânjit.

– Pentru unii durează mai mult până se obișnuiesc cu drumurile pe mare.

– Cred că unii pur și simplu nu sunt făcuți pentru a naviga, am zis eu. Și, când zic unii, mă refer la mine.

A chicotit. De deasupra s-a auzit o chemare… Un salut. Ne-a privit din nou.

– Pot să vă cer o favoare?

– Orice, a spus Casteel în timp ce mi-a azvârlit pelerina.

Perry și-a trecut degetele peste marginea beretei.

– Stați cu un ochi pe Delano pentru mine, a spus el, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, în timp ce am început să închei nasturii

pelerinei. Uneori, e prea viteaz.

– Delano se va întoarce la tine, a spus Casteel, punându-și pelerina, iar eu am încuviințat din cap.

– Mulțumesc! Ne-a zâmbit scurt. Ne vedem sus.

După ce a plecat, m-am întors spre Casteel.

– Perry și Delano sunt împreună?

– Au fost. A venit spre mine și mi-a vârât cosița sub partea din spate a pelerinei, apoi mi-a pus o șapcă pe cap. S-au tot despărțit și împăcat în ultimii doi ani, cam așa.

Am rânjit și mi i-am imaginat lângă cârmă, zâmbind și râzând împreună.

– Sunt simpatici împreună.

– Tu ești simpatică. Casteel a tras de marginea șepcii și apoi mi-a ridicat gluga pelerinei peste ea. Deși prefer să-ți pot vedea fața.

Și-a tras apoi propria șapcă mai jos, iar umbrele care-i cădeau peste partea de jos a feței îl făceau să pară cumva și mai misterios. După ce și-a tras și gluga pelerinei, a spus:

– Putem s-o facem.

Mi-a tresăltat inima.

– Știu. Putem.

– Atunci, ești pregătită?

Știam că nu se referea doar la plecarea de pe navă.

– Sunt pregătită să fac orice este necesar.

A încuviințat din cap, și am ieșit din cabină, lăsându-ne lucrurile acolo. Perry și echipajul lui aveau să ducă tot ce luaserăm la noi,

inclusiv afurisitul ăla de jurnal, înapoi în Atlantia. Grupul care călătorea cu Hisa avea provizii suplimentare.

Am urcat scările și ne-am îndreptat spre Kieran și Delano, care stăteau lângă lăzi.

Ei și echipajul erau îmbrăcați aproape ca noi, cu chipurile ascunse de pelerine și șepci. Am privit peste umăr la rampele care fuseseră așezate pe punte, făcând legătura cu debarcaderul. Cu șapca trasă jos peste față, Perry vorbea cu cineva îmbrăcat în negru. Erau gardieni de pe metereze. În spatele lor, debarcaderul era ca o masă de haos controlat. Oamenii se grăbeau de la nave spre depozitele de cărămidă și spre căruțe. Vânzători ambulanți amanetau mâncare și alte bunuri. Mi-am ridicat privirea spre zidurile de un gri-închis ale meterezelor, construite din calcar și fier. Gardienii patrulau pe zid, stăteau pe parapete și erau cocoțați în posturile lor aidoma unor păsări răpitoare. Nu am văzut nici o pelerină neagră, dar erau... *mulți* gardieni. Mai mulți decât te-ai aștepta să vezi la Oak Ambler într-o zi obișnuită.

Însă azi nu era o zi ca toate celelalte.

Coroana de Sânge se afla între acele ziduri.

Capitolul patruzeci și patru

– Haideți odată, leneși nenorociți! a strigat Perry, iar eu am ridicat dintr-o sprânceană când a străbătut cu pași apăsați puntea, împreunându-și mâinile. Mișcați-vă!

– Îi place cam mult treaba asta, a mormăit Delano pe sub mustață, iar eu mi-am înăbușit un chicot.

Eu și Casteel am apucat o ladă și am pornit-o spre debarcader. Rampa de lemn s-a clătinat sub picioarele noastre, și am icnit când m-am uitat în jos la apele murdare și învolburate.

– Ușurel! a murmurat Casteel.

Am încuviințat din cap, iar Perry ne-a condus către o căruță. Kieran și Delano erau chiar în spatele nostru. Inima îmi zvâcnea în piept când am trecut pe lângă gardieni, însă bărbații nu ne băgau în seamă, fiind atenți la femeile care strigau la bărbații aflați încă pe nave, cu chipurile machiate puternic.

Slavă Cerului că unii bărbați nu se puteau concentra la altceva când o fată frumoasă se afla prin preajmă.

– Ce naiba faceți? a întrebat un bărbat, apărând de după trăsură, cu fălcile dure încleștate și încruntat. Asta nu e...

– Liniște!

Casteel s-a întors spre bărbat, și mi s-a tăiat răsuflarea când am auzit puterea și ingeniozitatea din acel cuvânt.

Omul a amuțit, holbându-se în ochii lui Casteel. Întregul corp îi devenise rigid, țintuit, suspendat de sfori invizibile ale forței de constrângere. Eram la fel de fascinată, deoarece rareori îl puteai vedea pe Casteel folosind forța de constrângere.

– Nu vei spune nimic, absolut nimic, cât timp încărcăm lăzile astea în căruța ta. Nu vei scoate nici măcar un sunet, a spus Casteel, cu voce blândă și fluidă. Odată lăzile încărcate, le vei duce oriunde mergi. Ai înțeles?

Bărbatul a încuviințat din cap, clipind lent, apoi a rămas locului, în timp ce ceilalți membri ai echipajului ne-au înconjurat cu lăzi. M-am holbat fără să vreau la expresia goală de pe chipul bărbatului.

– Duceți-vă! a șoptit Perry, aplecându-se între noi. Sticlele din lada pe care Delano și Kieran o așezaseră în trăsură au zăngănit. Și zeii să vegheze asupra voastră!

– Fie ca zeii să vegheze asupra *voastră*, a răspuns Casteel, strecurându-se pe lângă Perry.

M-a îmbrâncit ușor în umăr când a trecut pe lângă mine. M-am întors și i-am aruncat o privire rapidă lui Perry.

– Ai grijă!

– O să am, Regina mea.

M-am întors și am ținut pasul cu Casteel, strecurându-ne rapid în rândul muncitorilor îmbrăcați în mantii și jachete care intrau și ieșeau pe poarta meterezelor. M-am uitat la mulțime și am știut că nu trebuia să mă uit în spate, după Delano și Kieran. Aveau să ne găsească. M-am concentrat la ce era în fața mea.

Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât... mirosul se întețea. Sudoare și untdelemn amestecate cu miasma de pește stricat. Știam că avea să devină tot mai rău din pricina celor forțați să locuiască în căsuțele de sub metereze, aproape stivuite una peste alta, unde soarele nu părea să pătrundă vreodată. Mirosul care îmi strângea stomacul nu a fost singurul lucru pe care l-am observat. Starea meterezelor mi-a atras atenția. Fisuri mici se întindeau pe toată suprafața structurii masive și groase. Nu mai văzusem niciodată așa ceva și nici măcar nu-mi puteam închipui cine ar fi putut pricinui astfel de daune.

– Uită-te la metereze, am spus eu în șoaptă, iar Casteel și-a ridicat puțin capul.

N-a spus nimic când am trecut pe poartă, odată cu muncitorii care intrau în oraș. Ne-a condus spre străzile înguste ale districtului comercial, unde erau o mulțime de piețe de-a lungul drumului acoperit cu resturi rămase de la cai și muritori deopotrivă. Am simțit o apăsare de conștientizare și am știut că Delano și Kieran ne găsiseră.

O căruță trasă de cai a trecut pe lângă noi, iar vizitiul stătea aplecat în față, fără să-l bage în seamă pe copilașul care alerga de-a lungul trotuarului pietruit, cărând un morman de ziare. Avea obrajii roșii și fața pătată de funingine, iar părul blond îi era cleios și neîngrijit. S-a repezit în stradă...

Casteel și-a întins mâna și l-a prins pe copil de ceafă, trăgându-l înapoi.

– Hei! Dă-mi drumul, domnule! a strigat băiatul, strângând la piept ziarele cu toată forța pe care o avea. N-am terminat… S-a liniștit când copitele puternice ale cailor și roțile căruței au trecut la câțiva centimetri de fața lui. Rahat! a șoptit copilul.

– Cu plăcere! a răspuns Casteel, punându-l pe copil pe trotuar.

Puștiul s-a întors cu ochii mari.

– Mulțumesc, domnule! M-ar fi turtit ca pe pâinea mamii, a zis el, privind cu ochii mari spre stradă.

– Turtit ca pe pâinea mamii? a șoptit Delano în spatele meu, iar eu m-am străduit să nu izbucnesc în râs.

– Îmi poți mulțumi spunându-mi ce s-a întâmplat cu meterezele, a spus Casteel, vârându-și mâna în mantie. Cum au apărut fisurile.

Copilul s-a încruntat, holbându-se în sus la fața umbrită a lui Casteel.

– Din cauza pământului, domnule. S-a zdruncinat aici, și Telly de la standul de pește mi-a zis că pământul s-a zguduit până în capitală. Mama a zis că au fost zeii. Că s-au înfuriat.

Nu știam ce ar fi putut provoca un asemenea cutremur, dar știam că nu fuseseră zeii.

– Când s-a întâmplat asta? a întrebat Casteel.

– Nu știu. Cam cu o lună în urmă, a zis băiatul, mutându-se de pe un picior pe altul. Cum de nu știi când a tremurat totul?

– Cred că dormeam, a răspuns Casteel, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

Băiatul s-a uitat fix la el, neîncrezător, însă privirea i s-a preschimbat repede în uimire când Casteel și-a scos mâna din

pelerină și a aruncat câteva monede peste teancul de ziare. Copilul a făcut ochii mari.

– Data viitoare, încearcă să te uiți în ambele direcții înainte să sari în stradă, a spus Casteel, ocolindu-l.

– Mulțumesc! a strigat băiețelul și apoi a zbughit-o de lângă noi.

– Ca să știi și tu, a spus Kieran tărăgănat câteva secunde mai târziu, nu s-a uitat în ambele direcții.

– Normal că nu, a răspuns Casteel, punându-se între mine și stradă.

– Ce crezi că a provocat cutremurul? l-am întrebat pe măsură ce am pătruns tot mai adânc în oraș, traversând o alee plină de gunoaie.

Am încercat să nu respir.

– Chiar nu știu, mi-a răspuns Casteel, uitându-se la mine. N-am auzit niciodată despre un cutremur care să ajungă de aici până în Carsodonia.

– Ei bine, dacă zeii chiar ar fi treji și ar trebui să miroasă aleea asta, a spus Kieran, înțeleg de ce ar zgudui pământul.

– Nu e peste tot așa, le-am amintit eu. Oamenii care trăiesc aici nu au de ales, trebuie să se descurce cu ceea ce au.

– Știm, a spus Casteel încet, conducându-ne pe o altă stradă înghesuită și murdară.

Am înaintat în ritm alert pe străzile și cartierele aglomerate, croindu-ne drum printre vânzători, printre alții care se grăbeau să își vadă de treburile zilnice și printre cei care păreau să se plimbe fără vreun scop anume, în straie zdrențuite, trași la față și cu pielea

palidă ca stafiile. Îmi aminteau atât de mult de Temuți, încât mi s-a întors stomacul pe dos. M-am întrebat și apoi m-am temut că suferă de o boală distrugătoare ce sosea adesea noaptea, furându-le viața în somn.

O boală despre care acum știam că izvora din setea de sânge a Ascendenților.

Nu eram singura care se holba la bietele suflete. Observaseră și Kieran, și Delano. Consternarea și suspiciunea vârcolacilor s-au așternut întunecate peste străzile deja înăbușitoare.

Când am ajuns în interiorul orașului, eu și Casteel ne-am abandonat șepcile, dar ne-am păstrat glugile ridicate, în timp ce Delano și Kieran și-au abandonat mantiile pentru oricine ar fi avut nevoie de ele. Îmbrăcați în negru și purtând săbii scurte din hematit, arătau ca orice alt gardian din orașele din Solis.

Diferența dintre cartierul de lângă metereze și zona situată sub castelul Redrock era izbitoare. Aici, casele erau distanțate și aerisite, iar aleile făceau loc curților întortocheate și grădinilor. Aici, restaurantele și casele erau alimentate cu energie electrică în loc de untdelemn, iar pe străzile pavate, nivelate și curate vedeai mai puține căruțe și mai multe trăsuri. Aerul era mai curat, trotuarele și peluzele – întreținute. Am fost nevoiți să ne încetinim ritmul pentru că nu voiam să atragem atenția gardienilor care patrulau și care se asigurau că cei care nu aveau nevoie de protecție erau în siguranță față de cei care aveau nevoie. Cupluri îmbrăcate în mantii căptușite cu blană și rochii cu nestemate se îndreptau spre prăvălii și urcau în trăsuri. Casteel și-a pus un braț pe după mijlocul meu, iar eu m-am

cocoșat ușor. Mi-am închipuit că, la o privire superficială, arătam de parcă ar fi încercat să-mi țină de cald în timp ce ne plimbam pe sub copertinele de ferigi stufoase și pe sub alei suspendate.

Am traversat drumul larg, mărginit de copaci, și am intrat într-un parc împădurit, la poalele zidului secundar care înconjura castelul Redrock. În fața noastră, în lumina zilei, castelul arăta ca sângele uscat de soare. Odată protejați de pădure, Casteel și Kieran ne-au condus prin labirintul de copaci și tufișuri cu fructe sălbatice. După cel mult o jumătate de oră, zidul exterior al castelului Redrock a devenit vizibil.

– O să escaladăm zidul? am întrebat eu.

Casteel a chicotit.

– Nu va fi nevoie, Regina mea. Vom trece pur și simplu prin el și vom intra într-unul dintre vechile pasaje de dedesubt.

M-am uitat la el și apoi la Kieran, amintindu-mi de zidul interior ce împrejmuia castelul Teerman și de porțiunea din apropierea copacilor *jacaranda*. Apoi m-am uitat iar rapid la Casteel.

– Vrei să spui că o parte din zid se află și aici, jos?

Rânjind, Casteel mi-a tras în trecere de reverul mantiei, îndreptându-se spre câteva ramuri joase.

– Se știe că Ascendenții cheltuiesc sume enorme pe rochii încărcate și nestemate strălucitoare. Dar știi pentru ce mai sunt cunoscuți? A ridicat o creangă, și am văzut printre crăcile subțiri și goale rămase o grămadă de pietre cenușii situate la baza unei deschizături înguste în zid. Pentru faptul că nu sunt dispuși să

cheltuiască pe întreținerea esențială a orașelor lor, ba chiar și a castelelor.

– Pe toți zeii! am mormăit eu, clătinând din cap.

Casteel mi-a făcut cu ochiul.

– Rușinos de-a dreptul. Delano și-a dat de pe față câteva șuvițe de păr deschis la culoare. A zâmbit din colțul gurii. Și foarte benefic pentru noi.

Casteel era în frunte, ridicând ramurile în timp ce trecea pe sub ele și ținându-le pentru mine. Mirosul de pământ și mucegai care ne-a întâmpinat când am intrat prin spărtura din zid într-un spațiu întunecat mi-a amintit prea mult de tunelurile care duceau spre Câmpiile Elizee. M-am forțat să mă concentrez asupra planului din prezent. Din spusele lui Casteel și ale lui Kieran, în curți se putea ajunge din culoare și încăperi subterane. De acolo aveam să ne putem face o idee despre forțele cu care aveam de-a face.

Și apoi? Ei bine, aveam să intrăm chiar în inima castelului Redrock și să anunțăm că am sosit mai devreme decât ne așteptau. Aveam să îi prindem cu garda jos, iar faptul că reușiserăm să pătrundem chiar pe sub nasul lor avea să-i încurce cu siguranță și pe gardieni, și pe Coroana de Sânge. Și să fii prins cu garda jos era adesea o slăbiciune fatală.

– Ai grijă, mi-a zis Casteel în întuneric, luându-mă de mână. Pământul e în pantă.

– Oare pentru ce l-au creat Ascendenții? am întrebat eu, încercând să-mi dau seama ce era zona în care ne aflam.

– A fost aici înainte de Ascendenți, a spus Casteel, înaintând ca o umbră prin neant.

S-a oprit și a împins cu umărul o ușă care a scârțâit încet. Acolo ne aștepta un tunel de pământ luminat de torțe.

– Pădurile duceau către o cărare ce ajungea până la faleză. Îmi închipui că a fost folosit cândva pentru un soi de contrabandă.

– Și vă pot spune că Ascendenții care trăiau aici odinioară îl foloseau pentru un alt soi de contrabandă, a comentat Kieran din spatele meu.

Oameni.

Îl puteau folosi ca să aducă și să scoată muritori din castel fără să fie văzuți vreodată intrând.

M-am cutremurat în timp ce am înaintat printre zidurile umede de piatră ale unui pasaj, cu mâna pe mânerul pumnalului din os de vârcolac. Am ajuns la câteva trepte, unde holul se împărțea în două. Casteel s-a îndreptat spre dreapta.

– Ca sfetnic al vostru, a spus Kieran încet, în timp ce am trecut pe lângă încăperi, unele cu uși vechi din lemn, acum blocate, și altele deschise, prin care se întrezăreau rafturi cu sticle prăfuite ce conțineau ceea ce mi-am închipuit – sau speram – că era vin, aș dori să sugerez în mod oficial amplasarea de gardieni la intrările oricărui tunel din oricare dintre reședințele în care veți locui voi doi.

Casteel a pufnit.

– Cred că este o sugestie nemaipomenită.

L-am simțit pe Delano devenind prudent, ceea ce mi-a atras atenția.

– Ce e?

A scrutat încăperile pe lângă care treceam cu ochii deschiși la culoare atenți și vigilenți.

– Știu că venim. Ai crede că cineva din garda lor s-ar fi gândit să poziționeze gardieni în tunelurile astea, pentru orice eventualitate, mai ales că în trecut s-a mai pătruns în castel.

– Da, dar nu știau că așa aveam să intrăm, i-a spus Kieran.

Delano avea dreptate, însă, din câte știam eu, Coroana de Sânge părăsea rar capitala. Oare ar fi știut despre tuneluri? Oare cel pus pe Scaunul Regal le-ar fi descoperit? Mi-am închipuit că da, pentru că ar fi fost nespus de ușor să aducă oameni prin ele sau... să scape de cadavre.

Am simțit furnicături de neliniște în timp ce am înaintat și am urcat alte câteva trepte. Am privit spre o altă încăpere îngustă pe lângă care au trecut Casteel și Kieran, care erau concentrați la ce era în fața lor. Era o încăpere laterală, luminată de mai multe torțe. M-am oprit brusc, aproape făcându-l pe Delano să se lovească de mine.

– Ce e… S-a cutremurat, surprins, când a văzut ce vedeam și eu. La naiba!

– Ce e? a întrebat Casteel și s-a întors chiar pe când m-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat spre încăpere. Ce faci?

– Cușca! Uită-te la ce e în cușca din încăperea aia!

Am înaintat grăbită, nevenindu-mi să cred ce vedeam.

În centrul încăperii micuțe, o felină mare și cenușie se căznea să se ridice în picioare în spatele unor gratii albe. M-a străbătut o senzație intensă de déjà-vu.

– Uite, am repetat eu, clătinând din cap.

Nu putea fi aceeași, dar...

– Arată întocmai ca pisica sălbatică pe care am văzut-o când eram mică.

– Ce dracu'? a mormăit Kieran și s-a oprit la intrarea în încăpere, în timp ce Casteel s-a îndreptat spre mine.

– Chiar că... arată ca o pisică sălbatică, a murmurat Casteel.

Pisica mare se agita neliniștită, mușchii încordându-i-se și umflându-i-se sub blana netedă, privind printre gratii cu ochii verzi vibranți. Ochi inteligenți. Ochi cunoscători.

– De ce naiba ar ține-o aici?

– Sau de ce ar fi adus-o cu ei? a adăugat Delano încet, mijind ochii la creatură. Afurisita asta de fiară pare nemâncată.

Chiar așa era.

Am pornit spre ea. Pisica s-a oprit, urmărindu-mă cu privirea.

– Poppy, a șoptit Casteel, trebuie să ne grăbim.

– Știu. Eu doar... Nu știam cum să explic ce simțeam. De ce *eather*-ul din pieptul meu vibra cu atâta forță acum.

– Bine. Deci ai avut dreptate. Au o pisică sălbatică, a spus Kieran cu vocea încordată. Însă nu avem timp să eliberăm animalele de companie din castel.

Știam că nu avem timp și mă îndoiam că o pisică sălbatică sau orice alt animal sălbatic ar fi putut fi ținut în viață atât de mult timp într-o cușcă. Însă... nu m-am putut abține. Am îngenuncheat în fața cuștii, fascinată de privirea fixă a pisicii. Am băgat mâna printre gratii...

– Poppy! Să nu cumva să-ți bagi mâna...

Casteel a țâșnit în față.

Prea târziu.

Am mângâiat cu vârfurile degetelor blana moale chiar pe când Casteel m-a prins de braț. Mi-a smucit mâna în spate, iar pisica a început să tremure și… nu s-a mai oprit.

– Ce se întâmplă? am întrebat eu, intrând în panică, când Casteel m-a ridicat rapid în picioare. Am rănit-o? N-am vrut să...

M-am oprit.

Ne-am oprit cu toții și ne-am holbat.

Chiar și Kieran.

Blana felinei s-a ridicat când s-a lăsat pe vine, tremurând puternic. O lumină albă-argintie i-a străbătut ochii, scânteind și trosnind. Sub blana lucioasă, pielea pisicii a început să strălucească...

– Pe toți zeii! a gemut Delano. Trebuie să încetezi să mai atingi lucruri, Poppy.

Blana s-a retras în pielea care s-a netezit și a devenit aurie ca spicul de grâu. Păr lung, de culoare roșiatică, i-a căzut în față, atingând podeaua cuștii, protejând o mare parte din bărbatul gol ce stătea îngenuncheat în spatele gratiilor, cu partea de sus a corpului foarte apropiată de cea de jos. Forma ascuțită a oaselor și a mușchilor de la umeri și de la picioare dovedea cât de fragil era, însă m-a privit printre șuvițele de păr încâlcite cu ochi verzi pătrunzători.

Bărbatul s-a cutremurat din nou și, la fel de repede precum devenise muritor, s-a preschimbat la loc într-o felină mare. Pisica

stătea acum pe burtă, tremurând și zvâcnind, cu capul plecat.

– O să întreb din nou, a spus Kieran. Ce mama naibii?

– Poate că e un wivern, a murmurat Delano, referindu-se la una dintre spițele despre care se credea că dispăruseră. Sau poate un metamorf? Unii dintre cei mai în vârstă puteau lua formă de animal.

– Nu știu, a zis Casteel și a înghițit în sec, uitându-se la creatură tulburat. Dar... trebuie să mergem mai departe.

– Ce? am întrebat eu, întorcându-mă spre el. Nu-l putem lăsa aici.

– Trebuie, Poppy. M-a prins de brațe. Vezi ce fel de gratii sunt? a întrebat el, iar eu m-am uitat din nou, și mi s-a pus un nod în stomac. Sunt din os, și mă îndoiesc că sunt oase de muritor. Abilitățile tale nu vor funcționa asupra lor, și nu vom putea să le rupem fără să facem al naibii de multă gălăgie.

– Dar…

– Și, chiar dacă am face-o, ce am putea face cu el? a întrebat Casteel, privindu-mă în ochi. A tras aer în piept și m-a prins de obraji. Ascultă-mă! Știu că nu vrei să-l lași aici. Nici eu nu vreau. Însă nu putem face nimic acum.

– Are dreptate, a zis Kieran, aruncând din nou o privire pe hol. Nu-l vom abandona.

– Nu? am întrebat eu.

– Știm că este aici. Le vom cere să-l elibereze, a explicat Casteel. Va face parte din înțelegerea noastră.

– E... o idee deșteaptă, am spus eu, aruncând o privire spre pisică.

Avea ochii închiși, iar părțile laterale ale corpului i se ridicau și coborau rapid.

– Asta pentru că sunt inteligent, a spus Casteel și și-a plecat capul, sărutându-mă pe frunte. Îmi place mult cât de milostivă ești, Poppy, a șoptit el. Serios. Dar trebuie să mergem mai departe.

Cu inima strânsă, am încuviințat din cap în timp ce m-am uitat la creatură.

– Ne vom întoarce, i-am promis, fără să știu dacă înțelegea ce i-am spus sau dacă își dădea măcar seama că mai eram acolo.

Am avut nevoie de toată puterea ca să ies din încăpere, gândindu-mă la privirea intensă a bărbatului. Nu credeam că era wivern sau metamorf, căci în cazul ăsta ar fi fost nevoie de o cușcă făcută din oasele unei zeități.

Doar nu putea fi...

– Malec își putea schimba înfățișarea? am întrebat pe când am pătruns într-o casă a scării îngustă.

– Nu, mi-a răspuns Casteel din fața mea. Știu la ce te gândești. Nu e el. Nu era genul de zeitate care să își poată schimba înfățișarea.

Cumva, nu m-am simțit chiar atât de ușurată precum ar fi trebuit. Am cotit pe scări, iar Casteel a deschis ușa încet.

– Liber, a murmurat el.

Am ieșit la primul etaj al castelului, într-o sală dosnică. Judecând după pereții goi și lumina slabă, puteam pune rămășag că numai servitorii o foloseau. Ne-am îndreptat cât mai fără zgomot spre capătul sălii, unde era atârnat un stindard purpuriu pe care era brodată cu auriu Emblema Regală. Eram la câțiva metri de

deschizătură, și chiar atunci Casteel a înjurat încet și m-a apucat de mână, trăgându-mă în spatele lui, în timp ce a înaintat, scoțând din teacă o sabie.

O siluetă și-a făcut apariția în deschizătură, oprindu-se în fața stindardului: o femeie tânără cu părul negru ca tăciunele pieptănat pe spate, împletit într-o coadă groasă. Brațele, partea de sus a pieptului și gâtul îi erau acoperite de material negru dantelat și transparent, cu excepția lujerilor de material mai gros ce străbătea dantela. Tunica îi venea strâmtă peste piept și abdomen și i se evaza pe șoldurile rotunjite. Era despicată pe ambele părți, dezvăluind pantaloni negri și cizme negre ce-i veneau până la genunchi.

Nu era servitoare. Dacă n-ar fi dat-o de gol îmbrăcămintea, atunci ar fi făcut-o săbiile în formă de semilună pe care le ținea în lateral. Am zărit lamele negre strălucitoare făcute din piatră de umbre.

La fel și masca pictată cu vopsea – sau cerneală – de un negru-roșiatic intens. O deghizare care-i ascundea cea mai mare parte a trăsăturilor, pentru că-i trecea peste sprâncene, ajungându-i până la păr, și apoi îi cobora pe sub ochi – ochi de un albastru-argintiu incredibil de deschis, încât păreau aproape lipsiți de culoare –, ajungându-i până aproape de maxilar pe ambele părți. Aripi. Masca arăta ca aripile unei păsări de pradă pe pielea ei măslinie.

Să fi fost oare... o slujnică? Nu eram sigură, dar știam că nu era vampir. Avea emoții. I le puteam simți din spatele zidurilor mentale groase.

– Bună, a spus ea destul de politicos. Vă așteptam.

Am întins mâna după pumnalul din os de vârcolac, în timp ce Delano a țâșnit în față, lovind cu sabia-i din hematit...

Tânăra femeie era nefiresc de rapidă, mișcându-se ca o ceață de dantelă neagră și stacojiu-închis, răsucindu-se pe sub brațul lui Delano, ridicându-se pentru a-i prinde brațul între corpul ei și al lui și apoi răsucindu-se și încovoindu-și un picior pe după mijlocul lui. S-a învârtit din nou, forțându-l să se întoarcă astfel încât să fie cu spatele la ea. Într-o clipită, îi ținea o lamă în formă de semilună sub bărbie și pe cealaltă pe stomac.

Nici unul dintre noi nu s-a mișcat.

Cred că eram cu toții uluiți de ce văzuserăm.

– Dă-i drumul! a rostit Casteel, cu vocea aceea puternică și poruncitoare, ce impunea supunere. Acum!

Femeia l-a privit.

– O voi face la momentul potrivit.

Ne-am șocat – și eu, și Casteel. Femeia nu putea fi afectată de forța de constrângere. Mi s-a făcut inima cât un purice.

– Așadar, mi s-a poruncit să nu vărs sânge inutil, lucru pe care recunosc că îl cam fac, ne-a spus ea, privind trăsăturile dure ale lui Delano în timp ce se zbătea, incapabil să se elibereze din strânsoarea ei… Din strânsoarea unei femei pictate pe față care era cu siguranță cu câțiva centimetri mai scundă ca mine. Îl ținea strâns pe Delano, stând pe vârfuri. Așa că, te rog, nici nu te gândi să te preschimbi și să mă forțezi să fac din vărsarea de sânge o necesitate nefericită.

– Ce naiba ești? a mârâit Delano.

– O slujnică? am sugerat eu, gândindu-mă la femeia pe care o cunoșteam ca fiind mama mea și care ar fi putut foarte bine să fi fost mama mea naturală.

– Da. Asta și multe altele. A zâmbit scurt și ne-a privit. Însă, în clipa de față, sunt doar escorta voastră prietenoasă. Nu a clipit când s-a auzit zgomot de pași de pe ambele laturi ale coridorului. Una dintre multele voastre escorte, vreau să spun.

În câteva secunde, gardieni regali au umplut ambele laturi ale coridorului fără ferestre, cu săbiile scoase din teacă. Printre ei se aflau și cavaleri cu armuri. Erau cu *zecile*, iar cavalerii arătau ca aceia care fuseseră la Capul Spessa. Crestele de pe coifurile lor erau vopsite în roșu, și purtau măștile roșii ce le acopereau partea de sus a feței.

Am expirat apăsat.

– Dă-i drumul! i-a poruncit Casteel, plecându-și bărbia. Și ne vom purta frumos, dacă o vei face și tu.

Ochii aceia stranii s-au concentrat asupra lui, și am simțit o răbufnire rapidă de aciditate – o mare neliniște – din partea femeii. Dar a fost de scurtă durată, iar femeia a zâmbit larg, dând la iveală două rânduri de... dinți fără colți.

– Desigur, a răspuns ea pe un ton destul de vesel. Excelez la capitolul comportament.

Am avut senzația că era o minciună.

Am așteptat, cu inimile bătându-ne puternic și cu *eather*-ul împingându-se în pieptul meu. I-aș fi putut nimici pe toți, așa cum am făcut cu Nevăzuții de pe drumul spre Evaemon.

– Îmi vei da drumul? a întrebat Delano, iar femeia a încuviințat din cap. Asta presupune să-mi dai efectiv drumul.

– O voi face, a spus ea, întorcându-și din nou privirea spre mine. Dar, vedeți voi, deja v-ați purtat urât cu toții, furișându-vă în subteran. A țâțâit ușor, și energia din mine a pulsat. Ați mers unde n-ar fi trebuit să vă duceți. M-a sfredelit cu privirea. Ați văzut ce n-ar fi trebuit să vedeți.

– Bărbatul din cușcă?

Zâmbetul i-a dispărut.

– Regina noastră nu va fi prea încântată, dar sunt dispusă să vă ofer tuturor prezumția de nevinovăție. Mai ales ție, mi-a spus ea. Nu încercați nimic! Dacă o veți face, nu voi vă veți pierde viața, ci cei care veneau călare spre porțile noastre estice.

M-am crispat, pulsând de neîncredere. Vonetta și ceilalți nu ar fi avut cum să ajungă încă la porți.

– Cum?

– I-am văzut și le-am grăbit sosirea, a răspuns ea, fără să mute lamele de la gâtul și de pe stomacul lui Delano. Azi-dimineață, mai exact.

Zeilor mari!

– Unde sunt? a întrebat Casteel scrâșnind din dinți.

– Sunt în siguranță și vă așteaptă să vă alăturați lor.

– Și ar trebui să te credem? a întrebat Kieran pe un ton acuzator.

– Grăiește adevărul, s-a auzit o voce cunoscută din dreapta noastră.

M-am întors, și mi s-a tăiat răsuflarea, iar Casteel s-a încordat de parcă s-ar fi pregătit să se năpustească asupra mea. Ian a ieșit la vedere, privind spre noi, apoi spre femeie și Delano. Părea... tensionat, iar trăsăturile mai palide decât ar fi trebuit să fie îi păreau încordate.

– Ți s-a spus fără vărsare de sânge inutilă, i-a zis Ian încet.

– Vedeți? a întrebat femeia, ridicând din sprâncene spre noi. Și n-a curs deloc sânge. Nici măcar o picătură.

L-a eliberat pe Delano și a făcut un pas înapoi, coborând lamele.

Delano s-a întors, răsuflând apăsat, uitându-se la tânăra femeie. Ea i-a făcut cu ochiul.

– V-a spus adevărul. Prietenii voștri sunt bine. Ian m-a privit în ochi. Vă pot duce la ei, iar regina ni se va alătura acolo. Vă puteți păstra armele.

M-am uitat spre Casteel. A încuviințat scurt din cap, cu maxilarul încleștat.

– Ei bine, am putea merge. Doar am venit ca să ne întâlnim cu Coroana de Sânge.

Și nici nu prea aveam de ales.

Zeilor mari, de aceea nu fuseseră puși gardieni în subteran. Probabil tot de aceea reușiserăm să intrăm fără probleme în oraș. Știau deja că venim pe un alt traseu și mai devreme decât ne așteptau. Ne pierduserăm avantajul înainte să ne dăm seama și *noi* fuseserăm cei prinși cu garda jos.

Paznicii au așteptat până ne-am pus în mișcare, conduși de femeia ciudată. Casteel s-a ținut aproape de mine când Ian mi-a venit

alături.

S-a uitat drept înainte în timp ce am străbătut holul fără ferestre.

– Sper că ești bine, surioară, a spus, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, dar n-am spus nimic. Și că ți-a mers bine în călătoriile de după ultima noastră întâlnire.

M-am uitat mai atent la el, iar el mi-a aruncat o privire scurtă. Nu puteam citi nimic în ochii aceia goi sau pe chipul lui, dar oare încerca să mă întrebe despre paznicii lui Nyktos fără să se dea de gol?

– Chiar așa a fost, am mințit eu.

Trăsăturile i s-au înmuiat, și puteam să jur că de ușurare.

– Bun.

– Ești în... M-am oprit înainte să rostesc ce bănuiam. Femeia din fața noastră s-a uitat peste umăr. Ești singur? Unde e soția ta?

– Lady Claudeya a rămas în capitală.

Casteel m-a atins pe mână când am intrat în sala cea mare. La fel ca pe hol, nici aici nu pătrundea lumina soarelui. Ferestrele erau acoperite cu draperii groase, de un purpuriu-închis, iar în fața fiecăreia dintre ele se afla câte un cavaler. Câteva măsuțe cu mâncăruri și băuturi neatinse erau așezate printre câteva scaune și divane, în fața unui podium înălțat. Scaunele erau ocupate. Vonetta s-a ridicat, urmată de Emil, Lyra și Hisa. Naill stătea deja în picioare în spatele lor. Nici unul dintre ei nu părea pe deplin încântat, însă am simțit ușurarea din partea lor și a noastră deopotrivă. Mai era cineva așezat pe unul dintre scaune, dar nu se vedea de...

Vonetta mi-a surprins privirea și s-a dat la o parte.

Am rămas fără aer când Tawny s-a ridicat de pe scaun, frumoasă, înveșmântată într-o rochie simplă trandafirie, cu mâneci lungi și largi.

– Poppy? a șoptit ea, înaintând spre mine și aruncând o privire spre Vonetta și Emil. Chiar ești...

– Este sora mea, a întrerupt-o Ian, și cei doi s-au privit cu subînțeles, poate în semn de avertizare, însă mi s-a pus un nod în gât, tot mai mare, pentru că Tawny nu era...

Nu făcuse Ascensiunea.

Am pornit spre ea, însă Casteel m-a prins de mână.

– E în regulă, a spus Ian încet, iar Casteel i-a aruncat o privire care i-a dat de înțeles că pentru el nu prea conta ce spunea el.

Însă Emil a încuviințat din cap.

– Așa este.

Casteel și-a încleștat maxilarul, dar mi-a dat drumul la mână, iar eu m-am repezit în față în același moment în care Tawny a trecut pe lângă Emil, cu buclele șatene și aurii la fel de sălbatice și de frumoase ca întotdeauna. Am îmbrățișat-o de cum am ajuns la ea și am tresărit când i-am simțit pielea caldă sub rochie. M-am cutremurat și mai tare când și-a încolăcit brațele în jurul meu, ținându-mă la fel de strâns pe cât o țineam eu, și mi-am dat seama că tremura la fel de tare ca mine… Și i-am simțit emoțiile. Mirare efervescentă și dulceagă. Ușurare pământoasă și lemnoasă, dar și aroma amară a...

– Regina nu e ceea ce pare, mi-a șoptit Tawny la ureche, și i-am simțit teama pe gâtlej. Trebuie să…

– Poppy arată foarte diferit, ne-a întrerupt Ian, care venise în spatele nostru. Nu-i așa?

M-am tras în spate și m-am uitat la Tawny, care a încuviințat din cap. I-am aruncat o privire rapidă lui Ian și am văzut că slujnica ne privea cu atenție, ducându-se lent în spatele lui Casteel și al lui Kieran. Amândoi se apropiaseră de noi. Tawny... știa adevărul despre regină și despre Ascendenți, iar Ian încerca să o protejeze.

– *Știu*, am spus eu, privind-o în ochi. Chiar arăt diferit fără voal.

Buzele i-au tremurat, dar s-a forțat să zâmbească și s-a uitat la Ian, apoi la mine.

– Ești frumoasă fără voal.

Mi-am mutat mâinile spre brațele ei.

– Sunt atât de fericită să te văd! Mi-a fost foarte dor de tine! Și am fost atât de îngrijorată!

– Și mie de tine, a răspuns Tawny, conștientă de gardienii care înconjurau încăperea. Dar nu ai de ce să te îngrijorezi. A înghițit în sec și și-a ridicat privirea spre Casteel, care venise lângă mine. Bună! A făcut o pauză, mijind ușor ochii. *Hawke*.

Felul în care i-a rostit numele și privirea pe care i-a aruncat-o erau atât de tipice pentru Tawny, încât aproape că am început să plâng.

– Bună, Tawny, a zis Casteel și și-a înclinat ușor capul. Mă bucur să văd că ești bine. Deși mi-aș fi dorit să fi aflat asta în împrejurări diferite.

– La fel ca noi toți, a murmurat Ian scurt.

Tânăra femeie s-a apropiat de noi, privirii ei nemișcate părând să nu-i scape nimic. Tawny a dat s-o privească la rândul ei, dar apoi

slujnica s-a uitat brusc spre intrarea în sala cea mare.

Am simțit fiori de gheață pe ceafă și la spate. Ian a făcut un pas înapoi, îndrumând-o cu brațul pe Tawny să facă la fel. Am știut înainte să mă întorc ce aveam să văd, dar tot m-am mișcat de parcă aș fi fost prinsă într-un nămol gros și rece. Am privit dincolo de șirul de gardieni înveșmântați în mantiile lor negre.

Fuste de mătase stacojie și neagră s-au scurs ca apa pe podeaua de piatră. Decolteul adânc în V al rochiei îi cobora printre sâni, ajungând până la talia imposibil de îngustă acoperită cu șiruri de rubine înlănțuite. Și-a împreunat degetele cu unghii roșii. Mâinile subțiri îi erau împodobite cu brățări, iar la gâtul palid îi atârna un lanț. Buzele-i groase și roșii zâmbeau ușor. Nasul în vânt îi era străpuns de o piatră de onix. Pomeții înalți îi erau colorați îndrăzneț cu roșu. Ochii negri i-au sclipit sub candelabrele de aur, conturați, cu cozi negre. Sprâncene arcuite, de un maroniu-închis. Părul lucios de un castaniu-închis era pieptănat în sus și spre spate, așa că podoaba bogată i se revărsa în bucle groase și desfăcute, care atingeau șirurile de rubine din talie. Sculptată din rubin pur și șlefuit, formată din douăsprezece cercuri conectate prin bucăți ovale de onix și ornată cu turle de diamant, coroana era una dintre cele mai frumoase și mai oribile opere de artă create vreodată.

La fel ca femeia care o purta.

Regina Ileana arăta întocmai cum mi-o aminteam: sufocant de frumoasă, cum puțini puteau să fie, și păstrând o căldură în trăsături pe care chiar și mai puțini Ascendenți reușiseră să o stăpânească vreodată. Privirile ni s-au întâlnit, și nu mi-am putut

lua ochii de la ea, năpădită de amintiri în care îmi peria părul dinspre partea distrusă a feței mele, în care îmi citea când nu puteam adormi, în care mă ținea în brațe când plângeam după mama și tata.

Și poate de aceea n-am văzut cine se afla chiar în spatele ei, spre dreapta. Poate de aceea mi-a luat mai mult de o clipă să conștientizez explozia bruscă de șoc glacial pe care o emana Casteel și faptul că tresărise și făcuse un pas în spate. Mi-am mutat privirea mea spre bărbat. Nu era regele Jalara.

Părul aproape că-i ajungea până la umeri și era de un castaniu-deschis, cu ușoare urme de blond, însă pomeții ascuțiți, nasul drept și linia mândră a maxilarului mi s-au părut nefiresc de familiare. Apoi buzele pline i s-au curbat în sus, în timp ce se uita la noi. Și o... *gropiță* i-a apărut în obrazul stâng. Însă zâmbetul lui părea greșit, lipsit de căldură și de orice urmă de umanitate.

– Frate, a spus necunoscutul, și m-a străbătut un val de fiori când i-am auzit vocea joasă și aspră. A trecut mult prea mult timp.

Casteel înțepenise lângă mine.

– Malik.

Capitolul patruzeci și cinci

– Ce întâlnire fericită! a declarat regina Ileana, cu zâmbetul încordat, privindu-i pe cei doi frați care se uitau unul la celălalt.

Abia de-am auzit-o. Abia de mi-am dat seama că slujnica se tot strecura printre noi ca o fantasmă, oprindu-se în cele din urmă de cealaltă parte a reginei.

Mă holbam la un lucru care nu avea sens.

Și nu eram singura care se holba încremenită, șocată, la prințul Malik Da'Neer. Cum de era liber? Cum de stătea lângă Regina din Sânge, aparent sănătos și nevătămat? Nu semăna deloc cu bărbatul slab și fragil pe care îl văzusem în cușca de dedesubt. Pielea lui de un bronz-auriu nu părea a unui om înfometat. Părul îi lucea, iar cizmele-i lustruite și strălucitoare, croiul pantalonilor și cămașa și vesta gri care-i veneau ca turnate erau semne clare de avuție și privilegii.

Nu avea sens.

Sau nu putea avea, căci singurul motiv pentru care s-ar fi aflat aici era de neconceput.

– Zeilor mari! a rostit Kieran, ridicând o mână și apoi oprindu-se.

– Malik, a zis Casteel, cu vocea răgușită, iar agonia ce-l spinteca mi-a tăiat răsuflarea.

L-am luat de mână.

Privea când la fratele lui, când la Regina din Sânge. Șocul resimțit de el și de toți ceilalți m-a izbit ca o ploaie de gheață.

– Nu!

Fratele lui și-a înclinat capul și a privit spre locul în care îl țineam de mână pe Casteel.

– Văd că te-ai căsătorit, Cas, a spus el, iar Casteel a tresărit și a expirat brusc. Mi-aș fi dorit să fiu de față. M-a privit cu ochii-i aurii strălucitori, și l-am simțit pe Kieran tremurând lângă mine. Felicitări!

– Ce ți-a făcut? l-a întrebat Casteel, cu desăvârșire tulburat.

– Mi-a deschis ochii, a răspuns Malik.

– În legătură cu ce? a întrebat Casteel gâtuit.

– Cu adevărul. Și-a îndreptat capul, iar eu mi-am concentrat simțurile asupra lui, dând însă de un zid gros care-i ascundea emoțiile. Așa cum vă va deschide și vouă ochii.

Casteel s-a dat un pas în spate, cu o neîncredere la fel de intensă ca durerea.

– Nu poate fi real.

Și-a întors capul spre regină. S-a pornit spre ea, dar l-am strâns mai tare de mână, în timp ce câțiva cavaleri au făcut un pas înainte. Nu ei mă îngrijorau, ci slujnica, fiindcă îl țintuia cu privirea pe Casteel.

– Ce naiba i-ai făcut?

– *Casteel*, a zis ea, și vocea i s-a târât spre noi ca un șarpe prin iarbă.

Casteel a încremenit lângă mine, iar ea a zâmbit cu buzele-i roșii și a întins mâna spre el.

Am reacționat fără să mă gândesc, apucând-o de braț. Mâneca de mătase s-a încrețit sub strânsoarea mea.

– Nu o să mai pui niciodată mâna pe el!

Slujnica a înaintat spre mine, însă regina Ileana a ridicat o mână și și-a ațintit privirea întunecată asupra mea.

– Penellaphe!

Mi-a cercetat fața cu ochii întunecați, zăbovind scurt asupra cicatricelor și apoi trecând mai departe. Și mi s-a părut... Zeilor mari, mi s-a părut că trăsăturile i s-au înmuiat și încălzit.

– Nu am de gând să pun mâna pe soțul tău. Ar fi total lipsit de respect.

– De parcă ți-ar păsa de ce e respectuos, am ripostat eu.

A ridicat din sprâncene, apoi a râs încet.

– Ian, a strigat ea, iar cu coada ochiului l-am văzut pe fratele meu încordându-se. Nu mi-ai spus că draga noastră Penellaphe nu numai că și-a găsit glasul, dar și-a ascuțit și limba.

Ian nu a zis nimic.

Regina Ileana și-a smucit brațul, dar am mai strâns-o o clipă. Nu știam de ce. Poate doar pentru a-i demonstra că puteam, că limba mea nu era singura care se ascuțise. I-am dat încet drumul, ridicând pe rând câte un deget.

A ridicat dintr-o sprânceană și s-a holbat la mine. Apoi și-a plecat capul, și am simțit aromele de trandafir și de vanilie.

– Poppy, a spus ea încet, privindu-mă drept în ochi.

La cât de aproape era, mi s-a părut că nu avea ochi... la fel de întunecați precum erau de obicei ai Ascendenților. Îi puteam vedea pupilele. Mi-am deschis simțurile, dar n-am simțit nimic din partea ei, ceea ce nu era o surpriză.

– Cât de repede te-ai întors împotriva mea, după atâția ani în care te-am protejat, am avut grijă de tine și m-am asigurat că ești în siguranță.

Cuvintele ei nu mi-au atins deloc inima.

– Vrei să spui după ce ani în șir m-ai mințit și m-ai ținut într-o cușcă?

– Copilă, nu erai într-o cușcă. Sunt sigură că dragul tău Prinț îți poate spune asta.

Casteel și-a întors capul spre ea, iar furia lui mi-a ars pielea.

– O încăpere și o viață plină de minciuni sunt tot o cușcă, m-am răstit eu, refuzând să-mi mut privirea de la ea. Iar eu nu sunt o copilă și nici el nu este un Prinț.

Regina Ileana s-a încruntat, apoi s-a calmat și a aruncat o privire spre Casteel. A râs din nou ușor și s-a dat un pas în spate.

– Ei bine, așa se explică multe. S-a uitat peste umăr la Malik. Fratele mai mic îl depășește pe cel mare. S-a întors iar spre noi. Și Fecioara devine Regină. Colțurile buzelor i s-au ridicat din nou. Așa cum am sperat mereu pentru tine.

Semnale de avertizare mi-au răsunat în minte, dar o făcuseră, de fapt, încă de când intrase în încăpere cu Prințul Malik lângă ea, de parcă ar fi fost consortul ei.

– Unde e regele? am întrebat eu.

– În capitală, a răspuns ea, privindu-l pe Kieran. A dat să-i îndrepte gulerul tunicii, dar a văzut că m-am mișcat spre ea. Cam posesivă, nu-i așa? Nu m-aș fi așteptat la asta. Am o întrebare pentru tine. Una care s-ar putea să-l stânjenească pe Ian. Coroana a strălucit când și-a înclinat capul pe spate. Te-ai Împreunat cu vârcolacul acesta? Sau cu cel blond și drăguț? Sau cu una dintre femelele lor superbe?

Am luat cu toții cunoștință de faptul că știa despre Împreunare.

– Sunt legată de ei, i-am răspuns, așteptând să ajungă cu privirea asupra mea. De toți.

A făcut ochii mari, apoi a bătut din palme, surprinzându-mă. Casteel mi-a aruncat o privire rapidă, în timp ce regina s-a uitat peste umăr la Malik.

– Ia te uită ce-ai pierdut!

– Mă uit, a răspuns el sec. Și văd.

– Ce naiba ar trebui să însemne asta? a mârâit Casteel, șocul resimțit când și-a văzut fratele și și-a dat seama de trădarea lui fiind înlocuit de o furie ce avea gust de sânge, nu de mânie.

– Vezi tu, mereu am crezut că draga mea Penellaphe va fi viitoarea Regină a Atlantiei, a zis regina Ileana și s-a întors spre Delano, rânjind din nou când l-a văzut făcând o grimasă de dezgust.

A ridicat mâna și a pocnit din degete. M-am încordat, însă o mică hoardă de servitori i-a răspuns la chemare, intrând în încăpere cu tăvi pline cu pahare.

– Doar că te-ai căsătorit cu fratele greșit.

Am rămas fără aer, iar Casteel s-a holbat la ea.

– Poftim?

Cu siguranță nu auzisem bine.

– Dorește cineva ceva de băut? a întrebat regina Ileana, dar nici unul dintre noi nu a acceptat, nici măcar Emil sau Naill, deși amândoi arătau de parcă le-ar fi prins bine o sticlă întreagă în clipa de față. Regina a ridicat din umeri, delicat.

– Ce-ai vrut să spui? a insistat Casteel.

– Plănuisem ca Penellaphe să se căsătorească cu Malik, a răspuns ea.

Se părea că auzisem corect de prima dată.

– E adevărat, a confirmat Malik, ridicând un pahar cu ceea ce speram sincer să fie vin roșu. L-a închinat în direcția mea. Eu eram Ascensiunea ta, a zis el, zâmbind cu superioritate. Să-i zicem așa. Mi-a făcut cu ochiul și a sorbit o gură. Dar presupun că ar putea fi considerată o Ascensiune a... trupului?

Casteel a răbufnit.

A țâșnit spre fratele lui, cu buzele trase în spate și colții la vedere. S-a mișcat rapid, dar Kieran s-a aruncat asupra lui, prinzându-l cu brațele pe după talie.

– E întocmai ce vor ei, a spus Kieran. Nu le face pe plac, frate! Nu!

Regina Ileana a luat un pahar și a râs, un râset aidoma clopoțeilor de vânt.

– Chiar te rog, a spus ea, și i-am văzut pe cavaleri și pe gardieni îndepărtându-se de Malik și Casteel. Sunt curioasă să aflu cine ar ieși învingător. Eu pariez pe Casteel. A fost mereu un luptător.

A rânjit și i-a ridicat Vonettei una din cozile împletite când a trecut pe lângă ea. Vonetta și-a dezvelit colții, într-un mârâit tăcut.

– Chiar și când era pe punctul de-a fi frânt.

Mi-am întors brusc capul spre ea.

– Mai taci dracului!

Râsul i-a amuțit, și s-a întors spre mine. Slujnica a făcut un pas înapoi, iar Malik a mai luat o gură din vin, ridicând dintr-o sprânceană. Ian s-a apropiat ușor de mine, iar Tawny a devenit străvezie. Casteel a încetat să se mai zbată ca să ajungă la fratele lui și, împreună cu Kieran, s-a întors în direcția mea. Pieptul îmi vibra de la *eather* și de furie, și respiram precipitat.

– Sunt amabilă, *Regină* Penellaphe, și ospitalieră, pentru că o să-mi fii mereu nespus de dragă, indiferent pe ce poziții ne aflăm, a spus ea cu o voce calmă, zâmbindu-i lui Naill. Te-am invitat să vorbești cu mine în speranța că vom putea ajunge la o învoială în ce privește viitorul. Presupun că de aceea ați fost de acord să vorbim.

– Așa este, m-am răstit eu.

– Am cerut chiar și să se aducă băuturi și le-am oferit de mâncare prietenilor tăi, chiar dacă au încercat să mă păcălească să cred că ea era tu, a zis regina, făcând semn spre Lyra cu paharul, iar vârcolacul a mârâit-o. Dar să nu credeți că afecțiunea mea e o slăbiciune sau că îți dă permisiunea să-mi vorbești de parcă aș fi un gunoi. Sunt *regina*, așa că dă dovadă, naibii, de respect!

Am dat să-i spun întocmai cum aveam de gând să-i arăt respectul meu, însă Casteel mi-a luat-o înainte.

– Ai dreptate în ce privește motivul pentru care suntem aici. Am venit ca să vorbim despre viitor. Al tău.

Stând în fața podiumului, s-a întors cu fața spre noi, în timp ce slujnica o flanca într-o parte, iar Malik – în cealaltă.

– Atunci, vorbește!

Casteel reușise să își controleze furia, în timp ce eu îmi pierdeam rapid cumpătul.

– Am venit cu...

– Un ultimatum? Știu, a spus ea, iar Casteel a tăcut din gură. Să îl eliberez pe fratele tău și să accept ca Atlantia să ia înapoi pământurile de la est de New Haven? Altfel vei dezvălui adevărul despre Ascendenți și despre Atlantia, folosind-o pe fosta Fecioară ca dovadă? Ne veți distruge prăbușind temelia de minciuni pe care e clădit regatul? Așa este?

Am înțepenit.

Cu toții am făcut-o.

– Cum? a mârâit Casteel. De unde știi asta?

– Păi, ai... De fapt, *ai avut* un sfetnic foarte dornic să scape Atlantia de moștenitorul de drept la tron, a răspuns ea. Atât de dornic, încât le-a povestit mai multor protejați de-ai mei despre planurile tale.

Alastir.

– Nenorocitul! a mormăit Naill.

Abia puteam să respir de furie.

– Îmi vine să-l ucid din nou, am scrâșnit eu.

– E mort? a întrebat regina Ileana, zâmbind. Doamne, habar n-ai cât de fericită sunt! Mulțumesc!

– Recunoștința ta nu este dorită! s-a răstit Casteel.

Ea a ridicat din nou din umeri.

– Oricum, planul vostru este inteligent. Dacă ați intra bine mersi în Solis, îndrăgostiți și fericiți împreună, controlul nostru ar fi zguduit din temelii. Ar putea chiar să răstoarne… Cum îi spuneți voi? Coroana de Sânge? La urma urmei, ei cred că Fecioara a fost aleasă de zei. Dar, vedeți voi, ar funcționa doar dacă ați crede că am renunța pur și simplu la Solis. Mai degrabă aș prefera să văd tot afurisitul de regat arzând din temelii decât să îngădui vreodată Atlantiei să pună mâna chiar și pe un petic de pământ.

Am inspirat brusc, și Ian a închis ochii, coborându-și bărbia.

– Deci asta e? a întrebat Casteel și a făcut un pas înainte. Chiar vrei război?

– Vreau Atlantia, a răspuns ea.

– Atunci, vom merge la război, am spus eu.

Coroana de rubine a licărit când a clătinat din cap.

– Nu neapărat.

– Nu văd cum ar putea exista vreo altă opțiune, a răspuns Casteel. Ne-ai respins oferta.

– Însă voi nu ați refuzat-o pe a mea.

Casteel a râs gutural.

– Răspunsul va fi nu.

– Nu ai auzit ce am de spus, a zis Regina din Sânge, ținând paharul cu ambele mâini. Veți revendica Atlantia în numele meu și îmi veți jura credință. Vă veți putea păstra titlurile de Prinț și Prințesă, însă vă veți asigura că unii dintre ducii și ducesele mele

pot traversa în siguranță munții Skotos, pentru a întemeia Scaune Regale în toată Atlantia. Vă veți desființa armatele și îi veți convinge pe cei din Atlantia că așa este cel mai bine, desigur. Și-a înclinat capul într-o parte și a adăugat: Ah, și vreau ca fostul Rege și fosta Regină să fie aduși în capitală, unde vor fi judecați pentru trădare.

Malik, care se afla acum lângă slujnică, nu a schițat nici un gest. Nici o licărire de emoție stârnită de ceea ce ar fi fost o condamnare la moarte pentru părinții lui.

– Ți-ai pierdut mințile! a spus Casteel ușor, și avea dreptate.

Doar așa s-ar fi explicat de ce credea că am fi fost vreodată de acord cu asta.

– Dacă refuzați, atunci războiul este inevitabil, a continuat ea, ca și cum Casteel nici n-ar fi vorbit. Dar, mai întâi, cred că ar trebui să înțelegi cu ce vă veți confrunta dacă armatele voastre vor traversa munții Skotos. Avem peste 100 000 de gardieni care au jurat credință coroanei regale. Or fi ei muritori, dar vor bani și o viață plină de bogății – pe care eu le-o pot oferi. Sunt mai mult decât dispuși să lupte și să moară pentru asta decât să mizeze pe faptul că Atlantia va fi diferită de ceea ce au acum, ne-a spus ea. Avem câteva mii de cavaleri, și nu vă va fi atât de ușor precum credeți să vă luptați cu ei. Dar nu e tot ce avem.

– Revenanții? am zis eu în locul ei.

Regina Ileana a ridicat scurt din sprâncene.

– Interesant, a murmurat ea, și mi-a tresăltat inima în piept. Nu am îndrăznit să mă uit la Ian. Dar știți ce este un Revenant?

Cum nici unul dintre noi nu a răspuns, și-a mutat paharul într-o mână și a chemat-o pe slujnică.

Malik și-a încleștat maxilarul când slujnica s-a dus lângă regină. A fost un gest scurt, și nici măcar nu eram sigură dacă reacția lui avea sau nu vreo legătură cu chemarea. Slujnica și-a vârât săbiile în tecile prinse la coapse și a rămas perfect nemișcată lângă regină.

– Un Revenant este un lucru uimitor, a zis regina Ileana și s-a întors ușor spre slujnică. Un lucru foarte vechi, care a căzut în dizgrație pe când zeii umblau printre oameni, a adăugat ea, ridicând cosița tinerei și atârnându-i-o peste un umăr. Sunt mai rapizi decât ar putea spera cei mai mulți atlantieni să fie vreodată. Poate chiar mai rapizi și decât un vârcolac. Sunt incredibil de puternici, chiar și cei mai scunzi, ca aceasta de lângă mine.

Tânăra spusese că era o mulțime de lucruri când o întrebasem dacă era o slujnică. Deci era și Revenant, și văzuserăm deja cât de rapidă și de puternică era.

Și nu părea deloc încântată de faptul că i se menționase înălțimea.

– Sunt luptători instruiți în mod excepțional, născuți cu abilități inerente. Sunt buni la un singur lucru, a spus regina zâmbind, trecându-și degetul mare peste masca roșie vopsită. Să ucidă.

Femeia Revenant și-a ținut ochii deschiși, privind fix la un punct de dincolo de noi.

– Orice muritor poate deveni foarte iscusit la a ucide, nu-i așa? a întrebat regina Ileana. Însă un Revenant nu este tocmai muritor, ci cu totul altceva.

Regina Ileana a făcut semn din cap spre un cavaler din apropiere. Acesta a înaintat, scoțând din teacă un pumnal lung. Am înțepenit când am simțit brusc un fior învăpăiat de disperare care a lăsat în urma lui fumul sufocant al deznădejdii. Venea dinspre ea, deși a rămas locului, impasibilă, cu privirea goală. Nu voia…

Malik a zvâcnit, de parcă ar fi fost pe punctul de a face un pas în față, dar s-a oprit cu o secundă înainte ca acel cavaler să înfigă cuțitul în pieptul femeii, în inima ei.

Tawny a țipat, acoperindu-și brusc gura cu mâna, iar eu am făcut un pas în spate, șocată, izbindu-mă de Casteel. Cu ochii mari, l-a privit pe cavaler scoțând cuțitul din trupul femeii. Ian și-a întors capul în timp ce cavalerul s-a îndepărtat. Slujnica s-a împleticit într-o parte și s-a lăsat într-un genunchi, iar dantela tunicii i s-a îmbibat rapid.

Din gură îi curgea sânge, și și-a lăsat capul pe spate.

– Auu, a scrâșnit ea, apoi a căzut într-o parte.

– Și ea e luptătoare, a zis regina, în timp ce o baltă de sânge s-a împrăștiat rapid de sub trupul femeii. Și-a ridicat privirea spre Vonetta. Tu. Vrei să verifici dacă mai trăiește?

Vonetta ne-a aruncat o privire, apoi a înaintat. A îngenuncheat și și-a lipit degetele de laterala gâtului tinerei. A înghițit în sec și a clătinat din cap, trăgându-și mâna.

– Nu are puls și... o pot adulmeca. Moartea.

Am avut senzația că nu se refereau la același miros pe care îl simțeau de la mine.

Vonetta s-a ridicat și s-a dus repede lângă Emil și ceilalți.

– E moartă.

– Pe toți zeii! a rostit Kieran, holbându-se la tânăra femeie de pe podea.

Sângele ei a umplut crăpăturile dintre dale, întinzându-se spre noi.

– Ce rost a avut toată treaba asta?

– Răbdare, a spus Ileana, sorbind din pahar.

Casteel și-a pus mâna pe spatele meu, iar eu am privit spre Revenant, apoi spre regină și după aceea spre Malik, care nu și-a mutat nici măcar o clipă privirea de la trupul nemișcat.

– Ce… M-am forțat să respir apăsat. Ce naiba e în neregulă cu tine? am întrebat-o pe regină în timp ce mă holbam la femeie, la sângele care se împrăștia pe sub mâna ei...

Un deget a zvâcnit.

Am icnit, iar Casteel s-a aplecat în față, cu ochii mijiți. Un alt deget s-a mișcat, apoi brațul. A trecut o secundă, și tot trupul i s-a mișcat: și-a arcuit spatele și a deschis gura. A tras cu nesaț aer în piept și și-a pus mâna în locul în care ar fi trebuit să fie rana, acolo unde inima îi fusese străpunsă. S-a ridicat în șezut, fără să spună nimic, apoi în picioare, și ne-a privit cu ochii aceia lipsiți de viață.

– Și iată! a exclamat regina pocnind din degete.

Kieran s-a tras în spate.

– Ce dracu’?

– Dracu’ ăsta de care întrebi e un Revenant, a răspuns regina. Nu pot fi uciși cu ușurință. Îi poți înjunghia cu hematit sau cu orice piatră. Le poți tăia gâtul. Le poți da foc. Le poți tăia membrele și îi

poți lăsa să sângereze, și tot vor reveni la viață, întregi. I-a zâmbit aproape afectuos femeii Revenant. Revin mereu.

„Revin mereu."

M-am cutremurat în timp ce m-am uitat la tânăra femeie, nereușind să înțeleg cum de era posibil așa ceva, pentru că nu era ca atunci când vindecam pe cineva sau când îl smulgeam din strânsoarea morții. Nu credeam că atingerea mea ar putea... să facă membre tăiate să crească la loc.

– Dar capetele? a întrebat Casteel. Le cresc din nou?

Regina a încuviințat din cap, și zâmbetul i s-a lărgit.

– Imposibil, a șoptit Delano.

– Vreți să vă arăt? s-a oferit ea.

– Nu, am spus eu rapid, simțind încă în suflet ecoul disperării trăite de femeia Revenant. Nu va fi nevoie.

Regina mi s-a părut chiar ușor dezamăgită, în timp ce Emil și-a frecat palma de mijlocul pieptului.

– E... o spurcăciune pentru zei.

Femeia Revenant nu a spus nimic, dar regina – da.

– Pentru unii, așa și este.

Iar eu m-am gândit la ceea ce-mi spusese Nyktos. Avea dreptate. Erau o spurcăciune a vieții și a morții.

– Cum? m-am forțat eu să întreb. Cum sunt creați?

– Nu sunt pur și simplu creați. Se nasc, al treilea fiu și a treia fiică din doi părinți muritori. Nu toți poartă această... trăsătură, dar cei care o au trec neobservați dacă nu sunt descoperiți, a spus ea, și mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am dat seama: copiii dăruiți în

timpul Ritualului: asta se întâmpla cu unii dintre ei. E nevoie de sângele unui rege sau al cuiva predestinat ca să își atingă potențialul deplin, dar se pare că... nu mai am asta, a zis ea, uitându-se la Prințul Malik.

Malik a zâmbit spășit.

– Ei bine, restul lucrurilor nu sunt atât de importante, a declarat ea. Am multe astfel de ființe, suficiente pentru a crea o armată pe care nu aveți nici o șansă să o învingeți.

Ian... nu exagerase. Cum puteai lupta cu o armată care avea să își revină întruna după ce era doborâtă? Oare gardienii lui Nyktos ar fi putut măcar să-i învingă pe Revenanți?

– Așadar..., a spus regina Ileana, tărăgănat, iată cu cine v-ați război. M-a țintuit cu privirea-i întunecată. Războiul Celor Doi Regi nu s-a încheiat niciodată, a spus ea. A existat doar un armistițiu încordat. Atâta tot. Iar acum cu siguranță înțelegeți cât de zadarnic ar fi să credeți că ați putea lupta împotriva Solisului.

– Atunci, de ce nu ai atacat pur și simplu Atlantia? a întrebat Casteel.

– Jumătate dintre armatele mele ar muri sau s-ar pierde traversând munții Skotos. Nici măcar Revenanții nu s-ar descurca prea bine în pâclă, a spus ea. În plus, nu vreau ca poporul atlantian să mă urască. Vreau să mă respecte. Să-mi fie loial. Nu să mă disprețuiască.

– Ei bine, a spus Casteel, ai cam pierdut ocazia.

– Sentimentele pot fi schimbate, a spus ea cu nepăsare. Mai ales când Regina lor este fiica reginei Solisului.

– *Mama* mea? am zis eu și am râs răgușit. Am crezut că ești bunica mea.

– Nu știu de ce cățeaua aia afurisită ți-a spus asta, a răspuns ea. Ducesa Teerman a fost loială, dar nu neapărat inteligentă.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede.

– Pretenția ta cum că ai fi mama mea e o minciună atât de ridicolă, încât nici măcar nu pot să cred că te-ai gândi că aș putea crede așa ceva.

– Haide, te rog, nu-mi spune că încă ești convinsă că mama ta a fost Coralena. Trădătoarea aia perfidă nu te-a purtat în pântece timp de nouă luni și nici nu a petrecut apoi ore întregi țipând de durere ca să te aducă pe lume, s-a răstit ea, urcând treptele late care încercuiau întreaga încăpere și duceau la alcovul cu ferestre acoperite cu draperii.

– Dar nici tu, am mârâit eu.

– Chiar așa? a răspuns ea.

– Ești vampir, a zis Casteel, punându-și mâna pe spatele meu, în talie. Nu poți avea copii.

– Nu e vampir, a spus Ian, privindu-mă. Arăta tras la față. Și spune adevărul. E mama ta.

– Coralena a fost mama lui Ian. Leopold a fost tatăl lui, a spus regina Ileana, așezând paharul gol pe un podium de marmură.

Atunci, mi-am dat seama că nu mai erau servitori în încăpere.

– Iar Cora a fost slujnica mea preferată, cea în care aveam cea mai mare încredere. Te-am dat în grija ei pentru ca aceia care voiau să dobândească ce era al meu să nu te poată folosi pe tine, copilul meu,

împotriva mea… Și mulți ar fi suficient de neghiobi încât să încerce. Am avut încredere în ea, iar ea m-a trădat. Ea și soțul ei bun de nimic au crezut că mi te pot fura. Se pare că a aflat că aveam de gând să te mărit cu Prințul Malik, ca să unesc cele două regate, și nu a fost de acord cu asta.

Am ascultat-o, și inima îmi bătea năvalnic în piept.

– Apropo, și Coralena a supraviețuit atacului. Doar era Revenant, a zis ea, trecându-și mâinile peste lanțurile de rubin din talie. Totuși, nu a supraviețuit mâniei mele.

M-am cutremurat, iar Casteel m-a cuprins cu brațul pe după talie.

– Nu am vrut să o fac. M-a durut mai tare decât vei crede vreodată. Mi-a fost ca o fiică și m-a trădat.

A tras adânc aer în piept și i-a făcut semn cavalerului de lângă fereastra cu draperiile trase să plece.

– Nu sunt vampir. Iar Ileana nu este numele meu – adică, primul meu nume.

A apucat marginea draperiei, iar eu l-am prins pe Casteel de braț.

– Probabil ați auzit primul nume, cel pe care l-am primit la naștere. Isbeth.

Capitolul patruzeci și șase

Încăperea a reverberat de un șoc molipsitor.

– Da, *acea* Isbeth, a continuat ea, plimbându-și mâna de-a lungul draperiei. Am fost iubita Regelui Malec, confidenta lui, prietena lui și… totul pentru el. Iar mama ta…, a zis ea, uitându-se peste umăr la Casteel, strângând mai tare draperia, mi-a luat asta. M-a otrăvit cu mătrăgună. Îți vine să crezi? De prost gust. A făcut o grimasă. Dacă Malec nu m-ar fi găsit la timp, nu aş fi azi aici. Însă m-a găsit. Pur și simplu, a știut că ceva era în neregulă. Și-a dus mâna la piept, și am așteptat cu toții într-o tăcere apăsătoare. Eram suflete-pereche. Ar fi făcut orice pentru mine. Regina Ileana – ba nu, dacă spunea adevărul, atunci regina *Isbeth* – și-a lăsat capul pe spate. Mi-a dat sângele lui, neștiind ce avea să se întâmple. Era disperat și nu voia nicicum să mor.

M-am gândit la Casteel, la ce făcuse el pentru a mă salva.

– Însă nu m-a preschimbat într-un vampir. Nu am fost prima. Vedeți voi, zeitățile nu sunt ca atlantienii. Sângele lor e mult mai puternic.

M-am uitat la Casteel.

– E adevărat?

– E adevărat, a răspuns fratele lui. Când zeitățile trec un muritor prin Ascensiune, acesta nu se preschimbă în vampiri, ci în ceva lipsit de limitările enervante pe care le au Ascendenții.

Casteel a răsuflat zgomotos, și am știut că se gândea la același lucru ca mine. Că părinții lui *știuseră* cu siguranță că regina Ileana era... Isbeth.

Chiar atunci, Regina din Sânge a tras draperia, lăsând ca lumina soarelui să pătrundă prin fereastră. Cavalerii s-au îndepărtat de locul în care lumina soarelui se prelingea pe podea. Și Ian s-a mișcat rapid, evitând contactul, însă ea…

Ea stătea în șuvoiul de lumină, iar coroana și bijuteriile de la gât, de pe mâini și din talie au strălucit. N-a început să țipe de durere, să se zvârcolească în agonie sau să se descompună.

Nu s-a întâmplat nimic.

Așa cum nu se întâmplase nimic nici când pășisem eu în lumina soarelui.

M-am holbat la ea, răsuflând apăsat.

– Ce… Ce ești?

– Am fost multe lucruri la viața mea. Fiică. Prietenă. Târfă. Amantă.

– Ce mai listă de care să fii mândră! a mârâit Casteel.

L-am văzut pe Naill apucând spătarul unui scaun și clătinând din cap.

– Amanta Regelui Malec. Felicitări!

– Malec?

I-a zâmbit batjocoritoare, și gardienii s-au mutat mai aproape, înlocuindu-i pe cavalerii care stăteau acum în alcovurile umbroase.

– Am fost amanta lui. L-am iubit. Îl iubesc și acum. Nu mint. Apoi mama ta l-a distrus. Dar nu, acum nu mai sunt amanta nimănui, fie

el muritor sau zeu.

– Zeu? am zis eu tușind. Malec a fost...

– Zeu, m-a întrerupt Isbeth. A fost fiul lui Nyktos, iar Nyktos nu e un zeu obișnuit. E un Primitiv, mult mai antic și mai puternic, mi-a spus ea, și am știut că era adevărat. Oricine îi poartă sângele ar fi zeu. Însă Eloana n-a știut, nu-i așa? Eu am știut. Am știut întocmai cine și ce era. O zeitate nu poate crea un vampir, nici un zeu nu poate.

Casteel și-a luat mâinile de pe mine.

– Minți!

– De ce aș minți în legătură cu asta? A clătinat din cap, urmărind dâra de lumină spre scări. Malec a fost un zeu.

– De ce ar fi pretins că era o zeitate dacă era zeu? a insistat Casteel.

– Pentru că se săturase să fie ținut în Câmpiile Elizee, în timp ce copiilor, de generații întregi, li se îngăduia să cutreiere dincolo de Munții lui Nyktos, când și el putea s-o facă. Copiii lui Nyktos s-au născut pe tărâmurile muritorilor, la fel precum consoarta lui.

Am tresărit, amintindu-mi ce-mi spusese Nyktos despre puterile Primitivilor în tărâmul din afara Câmpiilor Elizee. Doar cei născuți în tărâm își puteau păstra puterile aici.

Am privit scurt spre Casteel, în timp ce regina a spus:

– Haide, doar știi istorie, nu-i așa? Eu am trăit-o, Casteel. Cum crezi că a reușit Malec să le ucidă pe celelalte zeități? Să acapareze puterea? O zeitate nu ar fi putut face așa ceva, nici măcar una care să se fi tras din Nyktos. Și oricum nu existau zeități din acea spiță. Au existat mereu doar cei doi fii.

A urmat un moment prelung de tăcere, în care am simțit lanțurile neîncrederii lărgindu-se și prăbușindu-se la pământ în timp ce ne holbam la Regina din Sânge, care clar nu era vampir.

– Mama mea a știut ce era el cu adevărat? s-a forțat Casteel să întrebe.

– Măcar în privința asta nu a mințit. Și, așa cum am spus, nu sunt vampir, nici zeitate. Și-a întors din nou privirea spre mine. Pentru că un zeu mi-a făcut Ascensiunea, am devenit la rândul meu zeiță.

– Nu așa merg lucrurile, a mârâit Casteel, și, deși nu știam prea multe despre zei, credeam că avea dreptate.

Nu puteai fi preschimbat pur și simplu într-un zeu.

Regina a ridicat dintr-o sprânceană.

– Ah, nu?

Vonetta și Lyra s-au apropiat cu pași mărunți de mine și de Casteel, așa cum făceau și Naill, și ceilalți – așa cum încercaseră să facă de câteva minute. Disprețul și teama lor erau identice cu cele pe care le simțeau Delano și Kieran, iar asta spunea multe. Dacă era într-adevăr zeiță, nu ar fi trebuit să fie atrași de ea, așa cum erau de mine?

– Însă, pe vremea aceea, mulți atlantieni nu știau acest lucru, iar când au început să-i treacă și pe alții prin Ascensiune, au presupus că eram la fel ca ei, a spus ea, cu ochii închiși. Malec mi-a spus ce planuri uneltise: avea să se prefacă a fi de partea Eloanei și a consiliului și avea să ajute la stârpirea Ascendenților. A spus că era singura cale. Pentru că, vedeți voi, nu le putea îngădui Ascendenților să trăiască. A înțeles mai bine ca majoritatea de ce

erau o amenințare atât de mare. A râs, deloc amuzată. Chiar dacă fusese exilat, a rămas și a luptat, pentru că era un om de onoare. Însă pun rămășag că nimeni nu vorbește despre asta, așa-i?

Eloana îmi spusese, într-un fel. Îmi zisese că Malec fusese un om și un rege bun. Însă nu și un soț bun.

– Așa că m-a scos pe ascuns din Atlantia chiar la începutul războiului, însă am fost nevoită să plec singură. Ar fi fost prea riscant să iau pe cineva cu mine – nici măcar pe fiul nostru nu am putut.

Mi s-a strâns inima când l-am auzit pe Casteel întrebând cu voce răgușită:

– Un fiu?

A încuviințat din cap.

– L-am născut înainte să fiu otrăvită și a fost... a fost ca tine, Penellaphe. O binecuvântare. A fost cel mai frumos băiețel din lume. Și, chiar de mic, avea atingerea. *Darul*, a spus ea și s-a cutremurat ușor. Malec avea să mă găsească. Mi-a promis că avea să o facă de îndată ce avea să poată pleca. Urma să aibă grijă de fiul nostru și apoi să-l aducă la mine, după care am fi petrecut pur și simplu o eternitate împreună: doar noi trei, fără nici o coroană și fără nici un regat. Mi-a promis că ne va duce în Câmpiile Elizee. A deschis ochii, și am văzut că... îi străluceau de lacrimi. Au trecut ani întregi, și războiul s-a întins în toate ținuturile. A trebuit... să ascund ce eram. Pentru că aveam ochii închiși la culoare, ceilalți Ascendenți nu s-au îndoit niciodată de ceea ce eram, așa că m-am ascuns de lumina soarelui și am stat printre Ascendenți, crezând în continuare

că Malec avea să vină după mine. Nu mi-am pierdut niciodată credința. Am cunoscut mulți oameni care m-au adăpostit și am aflat că Jalara, din insulele Vodina, avea să își adune forțele lângă Pompay, unde se adunase o armată atlantiană destul de mare. Am știut că era șansa mea de-a afla ce se întâmplase cu Malec și cu fiul meu. Nările i-au fremătat ușor. Ar fi fost în pragul bărbăției pe atunci și probabil nu m-ar fi recunoscut, însă nu mi-a păsat. Am știut că l-aș fi ajutat eu să își amintească. A mai coborât o treaptă. Așadar, m-am alăturat lui Jalara în Pompay, și știți ce am văzut? Pe proaspăt încoronatul rege Valyn Da'Neer conducând armata atlantiană. Și atunci, am știut. Și-a strâns pumnii, și vocea i-a tremurat. Am știut că fiul meu nu mai era. Că probabil pierise în clipa în care plecasem din Atlantia și că ar fi putut ajunge la el doar dacă îi făcuseră ceva lui Malec. I-am așteptat ani întregi, fără să-mi pierd speranța, iar ei mi-au luat până și asta! Malec a fost tot ce mi-am dorit vreodată, a strigat ea, și m-am cutremurat când am auzit-o. A tras adânc aer în piept, materialul rochiei întinzându-se. Mi-au luat *totul*. Pe *fiul* meu. Pe Malec al meu… Și singura mea fărădelege a fost că am iubit – și, pe toți zeii, nu voi mai iubi *niciodată* așa. Atâta tot. Nimic mai mult. A spintecat văzduhul cu mâna. Ar fi putut opri toate astea oricând. Trebuiau doar să spună adevărul despre mine și Malec. Că nu eram vampir. Că fusese exilat pe nedrept. Însă atunci ar fi trebuit să mărturisească ce făcuseră *ei*. Să își destăinuie minciunile. Să admită că uciseseră *copii*, a rostit ea șuierat, și am tresărit pentru că... știam că așa făcuseră. Și ar fi trebuit să înapoieze coroana dacă așa ar fi vrut Malec. Așa că bineînțeles că nu au făcut-

o. Și iată-ne aici, a spus ea încet. Toate astea? a zis, ridicându-și mâinile și desfăcându-și larg brațele. Toate astea se întâmplă din pricina lor. Ei au aprins acest foc și l-au ațâțat, iar acum este de nestăpânit, pentru că focul sunt eu, și le voi lua totul.

Lor.

Nu Atlantiei.

Nici măcar lor, de fapt, ci *ei*. Eloanei.

Mi-a stat aerul inspirat în gât. Minciunile... Atâtea minciuni îmbibate în sânge. Ambele regate erau de vină pentru acest dezastru.

Ambele Regine.

– Toate astea pentru răzbunare? am șoptit eu. Ai creat acest regat de sânge și minciuni din răzbunare?

– La început, da, însă acum e mult mai mult de-atât. Acum, nu se mai rezumă la mine, a spus Isbeth și m-a privit în ochi. Mama mea m-a privit în ochi. Tu aveai să recâștigi totul pentru mine. Te-ai fi căsătorit cu Malik, și prin tine aș fi pus stăpânire peste Atlantia.

M-am înfiorat.

– De aceea m-ai făcut Fecioara? A existat măcar o altă Fecioară?

– Nu are importanță, a spus ea, împreunându-și mâinile. Trebuia să fii protejată. Așa te puteam proteja până avea să sosească momentul.

– Momentul să mă mărit cu un bărbat pe care l-ai ținut prizonier câți ani? am izbucnit eu.

– Arată el a prizonier? a întrebat regina Isbeth, privind spre locul în care stătea Malik, lângă femeia Revenant.

– Știu ce i-ai făcut lui Casteel. Nu sunt atât de nesăbuită sau de naivă, încât să cred că nu i-ai făcut la fel și lui Malik, am spus eu încet, pășind în fața lui Casteel, de parcă l-aș fi putut apăra cumva de ceea ce tocmai spusesem. Indiferent de ce susțineți, și îmi pare rău, zeilor mari, nu pot să cred că spun asta, însă îmi pare rău pentru ce-ați pățit tu și fiul tău.

– Care ar fi fost fratele tău, a spus ea, făcând ochii mari.

– *El* e fratele meu, am zis, arătând spre Ian. El e fratele meu, am repetat. A fost greșit ce ți-au făcut. A fost îngrozitor ce i-au făcut fiului tău.

– Da, a fost, a murmurat ea. Chiar a fost.

– Însă tu nu ești cu nimic mai bună, am spus eu. Ce le-ai făcut tu copiilor? Celor dăruiți templelor și care nu au această trăsătură de Revenant. Dar cei care au murit de boli distrugătoare, cei din care s-au hrănit vampirii pe care tu i-ai creat? Cum rămâne cu fiii și fiicele născuți de-al doilea pe care i-ați făcut să creadă că Ascensiunea le-a fost dată de către zei? Cum rămâne cu cei din Solis, care trăiesc temându-se de zei care nici măcar nu dorm? Care abia le pot purta de grijă familiilor lor, dar sunt forțați să-și dea copiii? Cum rămâne cu Temuții, *Isbeth*? am întrebat eu. Cum rămâne cu mine? Sunt fiica ta, și m-ai trimis să locuiesc cu un bărbat a cărui îndeletnicire preferată era să mă biciuiască și să mă umilească.

A icnit și și-a ridicat bărbia.

– Nu am știut. I-aș fi jupuit pielea de pe corp și l-aș fi lăsat să fie mâncat de viu de ulii dacă aș fi știut.

– Nu are importanță, am strigat eu, și lacrimi mi-au încețoșat privirea, pentru că totul… era atât de încurcat. Atât de greșit. Nu îi poți învinui pe Eloana și pe Valyn – nici Atlantia de altfel. E vina ta. Doar a ta. Tu te-ai preschimbat în ceea ce ești acum.

Casteel a înaintat pe lângă mine, forțându-mă să mă dau în spate, până am simțit mâinile lui Kieran pe umeri.

– Cred că putem spune liniștiți că nu suntem de acord cu condițiile tale.

– Dar nu deții cu adevărat autoritatea de-a spune asta, nu-i așa? a zis regina Isbeth strângând din buze. Știu ce este ea. Ea este adevăratul conducător al Atlantiei. Tu ești doar un accesoriu drăguț.

– Oh, sunt drăguț, nu glumă, a comentat Casteel, plecându-și bărbia. Sunt și un accesoriu letal. Nu uita asta.

Regina din Sânge a zâmbit disprețuitoare.

– Nu am uitat. Crede-mă pe cuvânt!

Aproape că m-am chircit, dezgustată de implicațiile și de realitatea a ceea... a ceea ce știam că-i făcuse mama mea lui Casteel – și atâtor altor persoane.

– Nu, m-am forțat eu să rostesc. Nu, nu vom fi de acord cu condițiile tale, nici acum, nici vreodată.

– Nu-ți va plăcea ce se va întâmpla dacă mă refuzi, a spus ea ușor. Nu o face, Penellaphe! Dă-mi ce vreau și pune capăt lucrurilor!

– Dacă îți dau Atlantia, cum va pune asta capăt lucrurilor? am întrebat, sincer curioasă. I-ai opri pe Ascendenți din a se hrăni cu inocenți? Ai opri Ritualul? Dacă îți dau Atlantia, cum va schimba asta ce le-ai făcut?

M-a privit cu ochi întunecați.

– Nu o va face, însă nu-ți permiți să negociezi, a zis ea, clătinând din cap. Nu pot să cred că mă forțezi să fac asta.

– Nu te forțez să faci nimic.

– Ba da. Regina Isbeth și-a îndreptat umerii fără să-și mute privirea de la mine. Ucide-l!

Am tresărit și m-am întins după Casteel, pentru că sigur despre el era vorba, însă nici un gardian și nici un cavaler nu s-au îndreptat spre noi. Nici femeia Revenant. Am scrutat încăperea.

Casteel a strigat:

– Nu!

M-am uitat la Ian, și privirile ni s-au întâlnit. Un cavaler se dusese cu pași apăsați în spatele lui, cu sabia deja scoasă din teacă. Cavalerul s-a mișcat rapid: a fluturat sabia prin aer, spintecând țesut, mușchi și os. Curmând o viață.

Capitolul patruzeci și șapte

Timpul a încetinit, și nu am putut pricepe ce vedeam. Că Ian nu mai era întreg. Și era atât de mult roșu peste tot: pe jos, pe mine. Că trupul care se prăbușea și capul care se rostogolea pe podea erau ale lui. Nu avea sens.

Nici faptul că am văzut-o pe slujnică ridicându-și mâna și icnind șocată. Sau cum Prințul Malik s-a dat un pas în spate, impasibilitatea lui încrezută dispărându-i de pe chipul frumos, în timp ce zidul pe care-l ridicase în jurul sentimentelor lui s-a crăpat suficient încât să-l simt pulsând, nevenindu-i să creadă. Nu am înțeles de ce Tawny a țipat, dându-se în spate, nici de ce Emil căscase ochii atât de mari sau cât de repede s-a albit la față Kieran și țipătul tăcut gravat pe trăsăturile Vonettei. Nu am priceput de ce Naill își închisese ochii sau de ce Casteel mă cuprindea cu brațul pe după talie, încercând să mă întoarcă… Însă nu puteam fi mișcată. Nu aveam să mă las mișcată. Agonia mi-a sfâșiat inima și a ros tot în cale până mi-a pătruns în craniu. Mi-au venit în minte imagini cu mine și cu Ian, fiecare amintire cu el conturându-se rapid.

– L-am iubit. L-am iubit de parcă ar fi fost sânge din sângele meu! a urlat Isbeth, apoi s-a liniștit. Uite ce m-ai făcut să fac!

Totul s-a oprit în loc, și întregul regat părea să se prăbușească asupra mea. Mi-am ridicat privirea de la Ian.

Casteel m-a strâns mai tare în brațe.

– Cățea răzbunătoare ce ești! a mârâit el.

Ochii ei întunecați au sclipit de lacrimi, și s-a cutremurat.

– Nu e vina mea. S-a întors spre mine. Te-am avertizat. Nu ai ascultat.

Și apoi... Apoi totul s-a accelerat.

Am scos un sunet pe care nu îl mai făcusem niciodată până atunci. Pieptul mi s-a crăpat, și din el s-a revărsat o furie pură, virgină. Nu mai exista gândire. Nu mai exista înțelegere. Nu aveau să mai fie ultimatumuri. Tot ce conta era că mi-l luase: îl ucisese. Așa că am lăsat instinctul acela străvechi să preia controlul asupra mea. Știam ce să fac cu toată furia și cu toată durerea.

Mi-am întins brațele, ieșind din strânsoarea lui Casteel, în timp ce valul de energie a țâșnit din mine în încăpere. Casteel s-a dat în spate, iar Kieran s-a întors. Gardienii regali și cavalerii s-au repezit spre noi. S-au izbit de Tawny, care rămăsese înmărmurită, cu gura căscată, holbându-se la mine. N-am mai văzut-o în învălmășeala de oameni, scuturi și săbii trase ce au înconjurat-o pe Regina din Sânge. Și am văzut licărul de surprindere de pe chipul lui Isbeth când toate ferestrele acoperite s-au crăpat și s-au spulberat. O lumină albă-argintie intensă mi-a încețoșat vederea și a prins contur în mintea mea, o plasă densă ce s-a întins din mine când am făcut un pas înainte. I-am eliminat mai întâi pe gardienii regali, spulberându-le scuturile și săbiile, iar, cu următoarea suflare, pe ei.

Casteel și-a scos săbiile din teacă în timp ce alți gardieni au dat năvală în încăpere, însă între mine și Isbeth nu era nimeni. Trăgând spre mine frica și furia ce zvâcneau în jurul meu, mi-am adunat ura

și am canalizat-o prin firele ce șiroiau spre ea trosnind. Aveam să dărâm zidurile din jurul minții ei, așa cum voisem să fac cu tatăl lui Casteel. De data asta, nu aveam să mă mai opresc. Aveam să-i dezbin mintea, bucată cu bucată, sfărâmându-i fiecare afurisit de os din corp. Lumina albă-argintie a pulsat deasupra ei și...

Isbeth a râs.

Și-a dat capul pe spate și a râs. Mi-am pierdut controlul asupra voinței mele, iar Casteel s-a întors brusc, privind în sus către Regina din Sânge.

– Nu ai crezut ce ți-am spus, copilă dragă?

A întins mâna și a lovit cu unghia-i roșie zidul vibrant de forță. Lumina s-a intensificat scurt, apoi s-a prăbușit, preschimbându-se în praf strălucitor.

– A fost mereu una dintre cele mai mari slăbiciuni ale tale, Penellaphe: te îndoiești de ceea ce vezi cu ochii tăi și de ceea ce simți în inima ta. Dacă ai fi crezut cu adevărat ce ți-am spus, nu ai fi îndrăznit un gest atât de nesăbuit. Ai fi știut că suntem zeițe, și nu așa te lupți cu o zeiță.

A ridicat o mână. Am simțit degete reci ca gheața prinzându-mă de gât, înfigându-se în trahee. Am întins mâna spre ele… spre mâini care nu erau acolo. Un firicel de aer cât lama de subțire mi-a pătruns în gât, și am făcut ochii mari, și apoi... nimic. M-am împleticit în spate, zgâriindu-mă pe gât.

– Poppy! a strigat Casteel, lăsând din mână o sabie, și m-a înșfăcat pe după talie, iar eu m-am holbat la el, mișcându-mi gura, dar nu

aveam aer ca să scot cuvintele. Și-a întors capul spre Regina din Sânge.

– Ce-i faci?

– O învăț o altă lecție valoroasă...

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Lyra preschimbându-se, i-am auzit veșmintele sfâșiindu-se. S-a întâmplat extrem de rapid. Fusese muritoare, iar în clipa următoare era vârcolac și...

Isbeth și-a întors capul spre ea.

Kieran a strigat ca s-o avertizeze, apoi s-au auzit scâncetul ascuțit al Lyrei și sunete dense, ca și cum s-ar fi frânt ceva, ca și cum s-ar fi zdrobit ceva. Am încercat să-mi întorc capul, dar n-am putut. Strânsoarea din jurul gâtului meu s-a întețit.

– O lecție care se va înrăutăți dacă vreun alt vârcolac care mă privește de parcă aș fi cina lui mai face un pas spre mine. E valabil și pentru atlantieni, a spus ea, iar eu am șuierat dureros, și pielea mi s-a acoperit de sudoare. Îi voi frânge gâtul.

– Oprește-te! a strigat Casteel. Oprește-te! Acum!

Mi-am înfipt unghiile în gât, și o senzație de panică mi-a încolțit în piept. Nu puteam respira. M-am zgâriat până la sânge și am simțit junghiuri de durere în gât.

– Dă-i drumul, a spus Casteel, lăsând din mână și cealaltă sabie și apucându-mă de încheietura mâinii. La naiba, dă-i drumul!

– Nu prea cred. Vezi tu, trebuie să înțeleagă aceeași lecție la care te-ai împotrivit și tu, a spus Isbeth. Nu are de ales. Nu a avut niciodată de ales, și îmi dau seama că încă își imaginează contrariul.

Poate că se potrivește perfect cu tine și nu va învăța niciodată. Fratele tău a fost mult mai înțelegător.

Mă ardeau plămânii, și am simțit împunsături ascuțite în mâini și în brațe – și în picioare. Am văzut pete negre. Am simțit presiune în craniu. Degetele alea ca de gheață s-au înfipt în capul meu, în mintea mea. Am simțit o durere spintecătoare, ce a pus stăpânire peste întregul meu corp și… zeilor mari, asta plănuisem să-i fac eu ei, însă nu fusesem îndeajuns de rapidă, nici nu știusem cum se face. Mă simțeam de parcă m-ar fi sfâșiat dinăuntru, împrăștiindu-mi creierul. M-am smucit, împingându-mă în Casteel, și mi-am apucat strâns tâmplele. M-am răsucit și mi-am dat seama că respiram doar pentru că puteam *țipa*.

– Poppy!

Casteel m-a apucat de braț în timp ce mă strângeam de cap și îmi sfâșiam părul, căci ghearele alea continuau să sape mai adânc. Ochii i s-au umplut de panică în clipa când din nas și din urechi a început să-mi curgă ceva cald și umed.

– Nu. Nu. Nu. M-a tras la piept și s-a răsucit spre ea. Te rog! Te implor! Oprește-te! Te rog, fir-ar să fie! *Oprește-te!* Voi face orice. Vrei Atlantia? A ta e…

– Nu ești adevăratul moștenitor, l-a întrerupt ea. Nu-mi poți da ce vreau.

– Nici ea dacă o ucizi, a strigat el în timp ce îmi sângerau *dinții*. Vrei să o controlezi? Atunci, mă vrei pe mine. Ia-mă! Nu mă voi împotrivi. Jur! Nu o voi face. Doar oprește-te! *Te rog!*

Vocea i s-a frânt.

Am început să rămân fără simțire pe măsură ce m-am adâncit în durerea sfâșietoare. Abia de le auzeam sau înțelegeam cuvintele. Îmi pierdeam până și abilitatea de a forma... gânduri, dar asta am auzit… L-am auzit pe Casteel implorând și, prin durerea aceea torențială, am clătinat din cap. Am luat țipetele care răcneau prin mine și toate acele frânturi de gânduri destrămate și am format din ele un singur cuvânt, iar și iar.

– Nu. Nu. Nu, am șoptit și am țipat, în timp ce toată lumina din jurul meu s-a stins, pentru că aș fi preferat să fiu moartă. Aș fi preferat să fiu...

– O ucizi. Te rog, a implorat-o Casteel. *Te rog,* oprește-te!

– Of, tu… Ai fost mereu animăluțul meu preferat. Și, când se va trezi, va ști cum să te țină în viață, a răspuns ea, iar vocea i-a pălit și s-a îndepărtat, până n-am mai fost sigură că ce auzeam era real.

– Malik. Ia-ți fratele!

Și apoi nimic.

Capul îmi bubuia fără încetare, și am simțit un gust metalic în gură când am deschis ochii. Fragmente de lumină solară pătrundeau printre ramurile groase ale unui ulm.

– Poppy?

Am văzut chipul lui Kieran aplecându-se peste al meu. Capul meu... Stăteam cu capul în poala lui.

– Ești acolo?

Am înghițit în sec, tresărind de durere.

– Așa cred. Am dat să mă ridic. Unde suntem?

– În pădure, chiar lângă Oak Ambler, a răspuns Hisa, în timp ce Kieran m-a ajutat să mă ridic.

Mi-am frecat capul care mă durea și am mijit ochii. Trăsăturile Hisei erau sobre.

Am continuat să privesc, în timp ce mintea a alungat încet ceața. Delano stătea lângă Naill, care își ținea mâna în dreptul inimii. Emil și Vonetta stăteau îngenuncheați lângă... lângă un trup proptit.

– Tawny?

– E vie, a zis Emil, ridicându-și repede privirea, cu ochii bântuiți. Dar a fost rănită.

S-a dat la o parte, și am văzut pata întunecată de pe rochia-i trandafirie, din jurul umărului.

– Sângerarea s-a oprit, dar...

Vonetta i-a dat la o parte gulerul rochiei, și am tras aer în piept, tremurat. Venele îi ieșeau în evidență sub pielea ei maronie și frumoasă, groase și negre.

– Nu știu ce e.

M-am ridicat, nesigură. Îmbrăcămintea mi se întărise de la sânge. O parte era al meu, dar cea mai mare parte îi aparținuse lui Ian.

– O pot ajuta.

– Cred că ar trebui să te așezi puțin la loc, a spus Kieran, care se ridicase deja lângă mine.

Mi-am apăsat o mână pe cap, am continuat să privesc și... să caut prin frânturile de amintiri. Mi-am amintit zgomotul de oase frângându-se, zdrobindu-se.

– Lyra?

Kieran a clătinat din cap.

Inima a început să-mi bată cu putere, și mi-am dus mâna spre gâtul care mă durea. *Isbeth.*

– Unde e Casteel?

Vonetta s-a întors spre Tawny, cu umerii încordați… Mult prea încordați.

Tăcere.

M-am cutremurat. Zumzetul din piept s-a împins și a crescut, iar inima, *sufletul*, mi s-a strâns de durere, pentru că știam deja. O, zeilor, în adâncul meu, știam deja răspunsul. Am tras prea puțin aer în piept și m-am frânt.

M-am împleticit în cerc. Privirea mea a întâlnit-o pe-a lui Kieran, și am simțit cum inima mea frântă se crăpa și mai tare.

– Nu, am șoptit, făcând un pas în spate, apoi spre Tawny. Aveam nevoie să o ajut, dar m-am aplecat în față, chircindu-mă.

– Nu. Nu a făcut asta.

– Poppy, a șoptit Kieran. Nu am putut face nimic. Cas… s-a predat. A trebuit să plecăm. Isbeth a spus că Tawny era un dar, un semn de bunăvoință din partea ei. A zis că speră că-i vei întoarce această bunăvoință.

– *Nu*.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, și am încercat să mă forțez să merg la Tawny. Am simțit un gol în stomac când m-am îndreptat cu o smucitură și mi-am privit palma stângă. Însemnul era încă acolo. Mi-am închis mâna și apoi ochii și l-am văzut pe Ian... L-am văzut

căzând. Am auzit-o *pe ea* râzând. L-am auzit pe el implorând. Nu. Nu. Am apucat părul care mi se desprinsese din coadă și-am tras de el până mi-am simțit scalpul arzând. L-am auzit în mintea mea pe Casteel spunând: „Eram doar un lucru fără nume”. Asta îi făcuse ea. Asta avea să încerce să facă din nou. Nu. Nu trebuia să se întâmple asta.

– Poppy, a spus Delano, și-am urât felul în care îmi pronunța numele, cu câtă blândețe îl rostea. Am urât mâhnirea ce se revărsa în aerul din jurul lui și care îmi pătrundea prin piele.

Am scuturat din cap și m-am întors spre Vonetta.

– O să-l aducem înapoi, a promis Vonetta, dar nu... nu putea făgădui așa ceva. O vom face, Poppy.

Kieran s-a apropiat de mine, cu mâinile pe lângă corp.

– Uită-te la mine, Poppy!

M-am dat în spate, clătinând din cap. Nu puteam să respir. Nu puteam să trag aer în piept, pentru că îmi pulsa de *eather*. Durerea m-a sfâșiat… Durerea și frica, pentru că Ian nu mai era, și știam ce avea să se întâmple cu Casteel. Știam ce aveau să-i facă… Știam ce avea să-i facă *ea,* pentru că știam ce le făcuse deja lui Malik și lui Ian.

„Ian.“

Privirea mi s-a oprit asupra lui Tawny și...

Mi-am dat capul pe spate și am țipat, într-o răbufnire de furie. L-am văzut pe Ian căzând, iar și iar. L-am auzit pe Casteel strigând, implorând-o să se oprească, iar și iar. Un fulger a brăzdat cerul, încălzind aerul. Un bubuit asurzitor de tunete a explodat, zguduind copacii și împrăștiind păsări în toate direcțiile. Hisa și gardienii au încremenit. Delano s-a dat în spate, lovindu-se de Naill. Au început să se retragă încet, îndepărtându-se de mine, în timp ce furia mea a umplut văzduhul cu electricitate, stârnind o furtună. Iar în

ungherele îndepărtate ale minții, mi-am dat seama că eu fusesem responsabilă de fiecare dată. Nu zeii stârniseră furtunile. Nu Nyktos. Ploaia de sânge, da, fusese mâna lor, însă asta... asta era opera *mea*: energia violentă se ciocnea de lumea din jurul meu. Eu fusesem de fiecare dată… această putere absolută.

Doar că... nu eram eu însămi.

Nu eram Regina din Carne și Foc...

Am tras aer în piept și mi-am răsfirat larg degetele. Eram întruchiparea răzbunării și a furiei, iar în clipa aceea, eram întocmai ființa de care se temeau Alastir și Nevăzuții. Eram Aducătoarea de Moarte și de Distrugere și aveam să dărâm zidurile cu care încercau să se protejeze. Aveam să le distrug casele, să le pârjolesc pământurile și să le umplu străzile cu sânge, până nu avea să mai rămână loc în care să fugă sau să se ascundă...

Și apoi aveam să-i distrug pe toți.

Fâșii de energie albă-argintie mi-au sfârâit pe piele, în timp ce m-am întors spre marginea pădurii, spre oraș.

– Poppy, te rog… a strigat Vonetta, sărind în fața mea.

Mi-am întins mâna, și ea a alunecat prin iarba înaltă. Am înaintat cu pași apăsați, vântul șuierând deasupra mea. Frunzele s-au rupt și au căzut. Copacii s-au aplecat sub greutatea furiei ce se revărsa din mine, crengile lor izbindu-se de pământ în jurul meu.

– Poppy! Strigătul Vonettei a fost luat de vânt. Nu face asta!

Am continuat să merg, pământul tremurând sub picioarele mele, închipuindu-mi-i iar și iar pe Ian prăbușindu-se și pe Lyra doborâtă și auzindu-l la nesfârșit pe Casteel implorând… Implorând-o *pe ea*.

Kieran a ocolit o ramură ce s-a izbit de pământ, împroșcând cu țărână.

– Ascultă-ne, a strigat el, forța furiei mele rupându-i hainele. Tu nu...

Am țipat, împingându-l pe spate. Un alt val de energie a reverberat prin pădure. Copacii din fața mea s-au fărâmițat, și am văzut zidul negru al meterezelor mai mici care înconjurau satul de lângă Oak Ambler. Paznicii m-au văzut înaintând… venind după ei. Câțiva dintre ei și-au tras săbiile din hematit, iar alții au dat năvală pe poartă. În mintea mea, pânza argintie s-a așternut peste zid și a pătruns în el, găsind fisurile pe care le văzusem pe meterezele mai mari. M-am agățat de punctele acelea slabe și am rupt zidul din interior. Piatra a explodat, răpunându-i pe gardieni.

Un nor de praf cenușiu a umplut aerul, și au răsunat țipete de panică, iar eu am zâmbit. Țipete au spintecat văzduhul, și am simțit ceva îngrozitor curbându-mi colțurile gurii. Am înaintat cu pași apăsați, lumina albă-argintie sfârâindu-mi printre degete.

Prin praful gros s-a conturat o umbră nemișcată. Era ea. Slujnica. Era singurul lucru nemișcat în fumul, țipetele și strigătele de panică din jur. Părul închis la culoare îi atârna într-o împletitură groasă peste un umăr.

– Oamenii aceștia nu au avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat acolo. Sunt nevinovați. Oprește-te! Tânăra a ridicat arcul, deloc tulburată de energia care se aduna și de fulgere. Nu i-a zvâcnit nici un mușchi în timp ce a țintit spre mine. Sau o voi opri eu.

Mi-am înclinat capul, închipuindu-mi lumina albă-argintie întinzându-se spre ea...

– Îmi pare rău, a spus ea. Nu funcționează asupra mea.

Energia a ricoșat din Revenant. Am împins mai tare, însă *eather*-ul s-a retras, sfârâind și pufăind.

– Mai încearcă! Fața îi era iluminată de strălucirea albă-argintie. Între timp, știi ce va funcționa asupra ta? Piatra de umbre, din care sunt făcute vârfurile săgeților mele. Dacă îți trag una în cap, poate că-ți vei reveni, însă nu prea curând.

Am respirat sacadat și am privit fix spre vârful săgeții. Lumina slabă a soarelui s-a răsfrânt din suprafața neagră lucioasă.

– Așadar, mai spun o dată, a continuat ea, înaintând și vorbind mai tare. Oamenii aceștia nu au avut nimic de-a face cu ce s-a petrecut. Sunt nevinovați. Oprește-te sau te voi opri eu!

Nevinovați.

În spatele ei, oamenii se împrăștiau pe străzile murdare, dând iama spre metereze. Nu luaseră nimic cu ei, în afară de copiii care urlau, cu fețele roșii. Erau simpli muritori, prinși între Coroana de Sânge și mine, și, de unde mă aflam, puteam vedea că poarta orașului era închisă.

Și știam că Ascendenții care mai erau înăuntru nu aveau să o deschidă. Ar fi făcut-o deja dacă vreunul dintre ar fi fost ca... Ian. Am tras aer în piept, sacadat, și m-am uitat la oamenii care se înghesuiau în fața porților meterezelor mai mari și le-am simțit teama ca o masă pulsândă.

Nu eram ce pretindeau Alastir și Nevăzuții că eram.

Nu aveam nimic în comun cu zeitățile de care se temeau.

Și categoric nu eram ca mama mea, fir-ar să fie!

– Îmi pare rău, a spus slujnica, și mi-am întors din nou privirea spre ea, cutremurându-mă. Îmi pare sincer rău. L-am cunoscut pe Ian. Îmi plăcea de el. Nu era ca… o mare parte dintre ceilalți.

În pofida durerii și a furiei ce m-a sfâșiat, m-am concentrat asupra ei, deschizându-mi simțurile. Măcar *acea* abilitate mai funcționa ca înainte, pentru că am știut că-i citeam emoțiile. Le simțeam gustul: aroma înțepătoare a incertitudinii și amărăciunea tristeții.

– Însă trebuie să pleci. Coroana de Sânge a plecat deja de aici. Nu a mai rămas nimeni dintre cei implicați în ce s-a întâmplat.

– În afară de tine, am ripostat eu.

A tresărit ușor.

– Ai avut de ales când ai fost Fecioara?

M-am holbat la slujnică. M-ar fi putut lovi în orice clipă cu o săgeată cu vârf din piatră de umbre, și mă îndoiam că ar fi ratat. Însă nu o făcuse. Stătea între mine și sătenii din afara orașului, cei mai săraci dintre locuitorii Solisului. Nu între mine și Ascendenți.

Mama mea... Coralena fusese diferită, nu-i așa? Și ea fusese o slujnică, un Revenant, dar ne dusese pe mine și pe Ian departe de Isbeth. Îl iubise pe Leopold. Îmi *aminteam* cum se uitau unul la altul. M-am gândit la mina slujnicei din fața mea când fusese chemată să dovedească ce era un Revenant, la valul de disperare zadarnică și apoi la sentimentul de predare ce emanase din ea. Emoții care îmi erau dureros de familiare. Apoi m-am gândit la cum se purtase prințul Malik când Isbeth o chemase în față. Făcuse un pas în față și

apoi păruse să se oprească. M-am întrebat de câte ori fusese folosită ca demonstrație și apoi am hotărât că nu-mi păsa.

A trebuit să-mi folosesc fiecare fărâmă de stăpânire de sine, însă am retras energia. Încărcarea statică din aerul din jurul meu s-a estompat. Vântul s-a domolit, iar copacii au încetat să mai geamă în spatele meu.

– Unde îl duce? am întrebat apăsat, făcând un pas înapoi.

Slujnica a mijit ochii la mine.

– Dacă ai de gând să dai drumul săgeții, ai face bine să ținteşti cum trebuie, am avertizat-o eu. Nu am nevoie de *eather* ca să mă lupt cu tine. Îmi închipui că e destul de dureros să îți regenerezi membre tăiate sau capul.

A zâmbit ușor, nervos.

– Nu-ți face griji, o să țintesc cum trebuie.

I-am zâmbit la rândul meu.

– Spune-mi unde îl duc. Dacă nu, ai face bine să mă dobori de tot, altminteri mă voi întoarce. Și te voi ucide.

– Chiar crezi că asta e o amenințare? Că îmi e frică de moarte? După ce am murit deja de-atâtea ori? A râs, un sunet la fel de sfărâmicios ca zâmbetul ei forțat. Abia aștept să mor de tot.

– Aștepți cu nerăbdare și moartea celor pe care încerci să-i protejezi chiar acum? am întrebat eu sfidător, ignorând senzația de empatie pe care mi-o stârnea. Pentru că, dacă nu te temi de sfârșitul tău, poate te temi de-al lor.

Nările i-au fremătat.

– Nu sunteți cu nimic mai buni decât ei.

– Te înșeli. Eu m-am oprit, am spus eu. S-ar fi oprit vreunul dintre ei? Regina ta s-ar fi oprit?

Nu a spus nimic.

– Nu îmi doresc câtuși de puțin să ucid oameni nevinovați. Vreau să-i ajut pe oamenii din Solis, să-i eliberez de Coroana de Sânge. Asta am vrut să facem. Dar regina mi-a ucis fratele și l-a luat pe singurul care înseamnă totul pentru mine Voi face orice ca să-l recuperez. Oricât de tare mi-ar întina sufletul.

– Atunci, știi cum să-l recuperezi, a izbucnit ea. Supune-i-te și cucerește Atlantia în numele ei!

Am clătinat din cap.

– Deci nu vei face chiar orice pentru el?

– Fiindcă, atunci când va obține ce-și dorește, îl va ucide, am spus eu. Mă va ucide și pe mine.

– Atunci mă gândesc că ai cam încurcat-o.

– Ba nu, pentru că nu voi îngădui să se întâmple nici unul din aceste două lucruri, am zis eu. O să-i dau ce își dorește, dar nu așa cum se așteaptă ea.

Am simțit un licăr de curiozitate din partea slujnicei, dar apoi atenția i s-a mutat o fracțiune mai la stânga, spre umărul meu.

– Poppy, m-a strigat Kieran încet, în timp ce mai mulți arcași de pe metereze s-au repezit spre posturile lor.

Slujnica a tras aer în piept, superficial.

– Îl va duce în capitală. Nu știu unde. Nimeni nu știe unde își ține… animalele de companie.

Un fior de furie mi-a străbătut pielea, ațâțând vibrația din pieptul meu, iar ea s-a strâmbat dezgustată. A fost un gest scurt. Nu eram sigură că fusese conștientă de el, însă eu îl văzusem.

– Dar nu are importanță, a continuat ea. Va pune toți Revenanții pe care-i are la îndemână să-l păzească. Îl va pune *pe el* să-ți supravegheze Regele, mi-a spus, și am știut că se referea la Prinț. Nu te vei putea apropia de el. Și-a coborât arcul, și umerii i s-au relaxat. Dacă nu cumva poți aduce focul zeilor cu tine, nu aveți nici o șansă.

M-a trecut un fior, și m-am holbat la ea. Focul zeilor? M-a privit în ochi și a făcut un pas în spate.

– Sunt sigură că ne vom întâlni din nou, a spus ea.

– Ne vom întâlni.

Stăteam pe scaunul de lemn din cabana de vânătoare în care mă dusese Casteel după ce îmi salvase viața, riscând atât de mult, și m-am holbat la pat.

Tawny zăcea întinsă în el, cu fața prea palidă, cu respirația prea superficială. Încercasem să o vindec. Încercasem o dată când revenisem în pădure. Darul meu prinsese viață, și rana se închisese, însă ea nu se trezise. Încercasem din nou când ne-am oprit pe la jumătatea drumului, după ce încălecasem pe caii pe care-i adusese Hisa. Mi-am așezat mâinile peste pielea ei prea caldă de cum am ajuns la cabană, însă nu s-a trezit, iar venele acelea întunecate i se întinseseră în sus pe gât.

Trecuserăm direct prin Ținuturile Pustii și ajunseserăm la cabana de vânătoare la lăsarea nopții. Fuseserăm nevoiți să ne oprim. Toată lumea era obosită, iar Tawny... nu știam ce era în neregulă cu ea sau ce anume îi străpunsese trupul de provocase asta… de darul meu nu reușea decât să-i închidă rana.

Mi-am amintit de săgeata pe care o ținuse slujnica. Era făurită din piatră de umbre. Mama mea avusese o armă din același material în noaptea în care Temuții veniseră la han. Același tip de armă cu care fuseseră îngropate zeitățile și pe care le mânuiseră scheletele soldați. Nu-mi aminteam să fi văzut ce fel de arme aveau gardienii. Îi... nimicisem pe cei care se aflaseră în fața mea, dar slujnica spusese că m-ar fi doborât pentru o vreme. M-am uitat la Tawny. Să fi fost, oare, piatră de umbre? Oare de aceea darurile mele funcționaseră doar până într-un anumit punct?

Mi-a coborât privirea spre mână. Am întors-o cu palma în sus și, în strălucirea luminii lumânărilor, am văzut însemnul marital licărind. Mi-am închis mâna, închizând ochii, ca să alung lacrimile usturătoare.

Nu plânsesem.

Voiam să o fac. Voiam să plâng după Ian. Voiam să plâng după Lyra. Voiam să plâng pentru Tawny, pentru că mă temeam că nu avea să mai deschidă vreodată ochii. Voiam să plâng pentru Casteel, pentru că știam cu ce se confrunta și îmi puteam închipui ce gândea sau simțea, știind că fratele lui nu numai că îl trădase, dar avea și să devină unul dintre temnicerii lui.

Furia mi se ânteţise cu fiecare kilometru străbătut ce ne apropia de Atlantia. Dacă am fi ştiut ce era cu adevărat regina, ne-am fi putut pregăti mai bine. Am fi ştiut că era imposibil să fie Ascendentă. Am fi ştiut că orice era posibil. În schimb, merseserăm la întâlnire schilodiţi de minciuni. Nici o parte din mine nu credea că Eloana nu ştiuse adevărul. Poate chiar şi Valyn. Informaţiile pe care ni le ascunseseră ar fi putut schimba totul.

Pentru că o făcuseră deja.

O bătaie uşoară la uşă m-a adus la realitate. M-am ridicat şi m-am îndreptat cu mişcări rigide spre uşă.

Era Kieran.

– Nu pot dormi. Nici unul dintre noi nu poate.

În spatele lui am văzut mai multe siluete aşezate în jurul unui foc mic. S-a uitat peste umărul meu.

– Cum se simte?

– Încă doarme.

– Ştiu că tu n-ai dormit.

Am clătinat din cap şi am ieşit în aerul răcoros al nopţii, închizând uşa în urma mea. M-am uitat la copacii îndoiţi şi aplecaţi în timp ce m-am îndreptat împreună cu Kieran spre ceilalţi.

Vonetta şi-a ridicat privirea când m-am aşezat lângă ea. Mi-a întins o ploscă, dar am refuzat, clătinând din cap. Îmi cerusem iertare de la ea şi de la Kieran, dar am simţit nevoia să o fac din nou. Am dat să spun ceva.

– Nu, m-a întrerupt ea. Ştiu ce vei spune. Nu e nevoie. Înţeleg. Cu toţii înţelegem.

S-au auzit mai multe murmure de încuviințare din jurul focului. M-am uitat scurt la Hisa, apoi la Delano și, în cele din urmă, la Naill.

– E încă în viață, am spus eu pe un ton aspru. Nu-l va ucide. Nu cât timp crede că îl poate folosi ca să mă controleze… Ca să controleze Atlantia.

Au încuviințat din cap, dar am simțit ușurare din partea lor. Avuseseră nevoie să audă asta. Iar eu avusesem nevoie să o spun.

– Știe cineva ceva despre piatra de umbre? Asta avea slujnica.

– Am auzit ce-a spus, a zis Kieran.

– Crezi că s-ar putea ca asta să fie cauza rănilor lui Tawny? am întrebat eu.

– Nu știu. Hisa și-a trecut o mână peste cap. E muritoare. N-am mai văzut muritori răniți de piatra de umbre. Se poate ca o mulțime de vraci din Evaemon și câțiva dintre Înțelepții mai în vârstă să fi văzut așa ceva.

M-am gândit la Willa și apoi la jurnalul ei, și următoarea răsuflare *m-a durut*.

– Care e planul? a întrebat Emil, în timp ce Vonetta i-a întins plosca. A luat o gură din ea.

Nu prea vorbiserăm pe drumul dinspre Oak Ambler. Nu vorbiserăm despre nimic, dar eu mă gândisem mult… la ce spusese Isbeth, la ce susținuse până și ducesa în Capul Spessa și la ce-mi zisese slujnica.

Chiar dacă o refuzasem pe Isbeth, ea credea în continuare că toate lucrurile se aranjau. Îl avea pe Prințul Atlantiei și acum îl luase și pe

Regele ei. Găsise o modalitate prin care să mă controleze și, în mintea ei, controla prin urmare și Atlantia. Așa cum pretinsese ducesa Teerman, aveam să izbutesc în ceea ce regina dăduse greș.

Dar se înșelau.

Mi-am coborât privirea spre mâinile mele, spre însemnul marital. „Ai avut mereu puterea în tine." Mă gândisem și la asta. Mi-am amintit unde auzisem prima dată replica. De la femeia cu păr blond-argintiu pe care o văzusem când fusesem atât de aproape de moarte. Asta îmi spusese și ea.

„Ai avut mereu puterea în tine."

Asta îmi spusese și Nyktos. O parte din mine se întreba dacă femeia pe care o văzusem era consoarta lui, care, în somnul ei, mă contactase fie ca să mă avertizeze, fie ca să mă ajute. Ar fi fost logic dacă o făcuse.

La urma urmei, eram strănepoata ei – dacă era cine credeam eu că era.

Palmele mi s-au strâns pumn. Pieptul îmi vibra de putere – *eather*-ul Regelui Zeilor. Care ar fi trebuit să fie îndeajuns de puternic încât s-o distrugă pe Isbeth, orice naiba ar fi crezut ea că era. Dar nu fusesem pregătită. Nu luptasem ca o zeiță pentru că nu credeam că eram una.

Însă Casteel crezuse, nu-i așa? Oare crezuse vreodată că eram o zeitate?

Am expirat greoi.

– Avea dreptate.

Vonetta s-a uitat la mine.

– Cine?

– Regina. Sunt zeiță, am afirmat eu.

A ridicat din sprâncene și s-a uitat la Emil și la Naill.

– Ăă... a șovăit ea.

– Ba nu. Așteaptă, a zis Kieran ridicându-se. Pricepuse. Dacă ce-a spus e adevărat, iar Malec chiar e unul dintre fiii lui Nyktos și ai consoartei lui, iar tu ești nepoata lor, atunci chiar ești zeiță, a dat el glas gândurilor mele.

Delano a încuviințat lent din cap.

– Nu are importanță ce naiba este Ileana… Isbeth. Ești nepoata lui Nyktos, a unui zeu Primitiv. *De aceea* spița ta e atât de puternică. Ești zeiță, nu zeitate.

– Fir-ar! a mormăit Emil, mai luând o gură din băutură, după care Vonetta i-a smuls plosca.

– La asta s-a referit Nyktos, am spus eu, înghițind în sec. Nu am avut nevoie de permisiunea lui.

– Ca să ce? a întrebat Naill.

– Ca să-i folosesc gardienii, am spus eu, știind că la asta se referise slujnica atunci când vorbise despre focul zeilor. Ca să-i convoc pe dragonini.

Capitolul patruzeci și opt

Am pășit apăsat prin sălile palatului din Evaemon, cu pantalonii și tunica încă pătate de praful de pe drum și de sânge. M-am îndreptat spre atriumul scăldat în lumina soarelui din centru, urmată de Kieran și de sora lui, încă în înfățișările de vârcolac. Naill și Hisa veneau în urma lor, cu mâinile pe săbii. Delano o dusese pe Tawny într-una dintre odăile de deasupra mea și stătea cu ea. Vracii și Înțelepții erau chemați chiar acum.

Gardieni ai Coroanei s-au înclinat rigid când am trecut pe lângă ei, călcâiele cizmelor mele țăcănind pe podeaua de gresie la fel de ascuțit ca ghearele vârcolacilor.

Vonetta era ca o minge uriașă de stres. Nu știam dacă era mai îngrijorată că aveam să o distrug pe mama lui Casteel sau din pricina planurilor pe care le discutaserăm la întoarcerea către Evaemon. Eu, pe de altă parte, eram neobișnuit de calmă. Nu eram îngrijorată în privința lucrurilor pe care urma să i le spun Eloanei sau a celor pe care aveam să le fac mai departe. Simțeam doar hotărâre și furie, atât de multă furie, încât mi s-a scurs prin oase și mi-a acoperit pielea, însă eram calmă. Nu știam că se putea simți o mânie atât de intensă și, în același timp, atâta *tăcere*.

Ușile sălii comune erau deschise, iar parfumul de cafea și de pâine proaspăt coaptă s-a întins spre mine, întorcându-mi stomacul pe dos, în loc să-mi ațâțe foamea.

Eloana nu era singură.

Stătea față în față cu Lord Sven și cu Lord Gregori. Câțiva gardieni ai Coroanei stăteau în fundul încăperii, însă toată atenția mea era îndreptată asupra ei.

Mama lui s-a uitat la mine, apoi în spatele meu, căutând ceva ce nu avea să găsească. Și a știut. În clipa în care nu l-a văzut pe Casteel, i-am simțit agonia ascuțită și înțepătoare. Și-a dus o mână tremurândă la piept și a întins mâna spre spațiul gol de lângă ea, abia atunci părând să-și dea seama că soțul ei nu era acolo.

Cei doi Înțelepți s-au ridicat degrabă.

– Maiestate, a spus Sven, plecându-se. A privit spre frații vârcolaci, și i-am simțit îngrijorarea. Sunteți bine, Maiestate?

Nu, nu eram. Nu aveam să fiu bine până când Casteel nu urma să fie lângă mine și din Coroana de Sânge nu avea să rămână decât o grămadă de cenușă. Însă tristețea și teama mea au fost înlocuite de furie în timp ce m-am holbat la mama lui Casteel. M-am agățat de acea furie, lăsând-o să se înfășoare în jurul zumzetului din piept, umplând spațiul gol în care îmi bătea inima.

Iar furia aceea avea gust de putere și de moarte, la fel ca atunci când mă îndreptasem spre Oak Ambler, doar că de data aceasta o controlam.

Cu greu.

– Știai. M-am uitat fix la mama lui. Știai ce este și ce *nu este*.

Sângele i s-a scurs rapid de pe chip, și s-a tras în spate, tresărind.

– Penellaphe…

– Unde e Regele? a întrebat Gregori, făcând un pas înainte.

Vârcolacul a scos un zgomot gutural, în semn de avertisment, și mi-am întors brusc capul spre el. Cuvintele mi s-au desprins de pe buze ca niște pumnale înmuiate în otravă.

– Unde e Regele, *Maiestate?* l-am corectat încet, pe un ton înspăimântător de asemănător cu cel pe care-l folosea Casteel când era cât pe ce să le smulgă oamenilor inima din piept.

Gregori a încremenit.

– Unde e Regele, *Maiestate*, a repetat el, și i-am simțit iritația acidă pe limbă și antipatia fierbinte pe piele.

Mi-am înclinat capul într-o parte, iar situația s-a agravat. Ceva s-a întâmplat atunci, deschizându-se din adânc. Se zgâlțâise de la atâtea minciuni și apoi se dezlănțuise când Casteel îmi salvase viața. Se crăpase, deschizându-se, când stătusem în fața lui Nyktos și îi spusesem că nu avea să le facă rău prietenilor mei. Lacătele care îl înfrânaseră fuseseră spulberate când îl văzusem pe Ian căzând și când mă trezisem și aflasem că îl răpiseră pe Casteel. Era o trezire cu totul nouă.

Nu eram Fecioara.

Nu eram Prințesă și nici măcar Regină.

Eram zeiță.

Și mă săturasem *de asta*.

– Nu-ți prea place de mine, așa-i? am întrebat încet.

Am simțit un val de șoc rece ca gheața străbătându-l, însă l-a mascat repede. Și-a ridicat bărbia.

– Cred că știi răspunsul la asta.

– Așa e. Și știi ce? am întrebat eu, cu pielea zbârnâindu-mi în timp ce aerul din jurul meu s-a încărcat cu electricitate. O strălucire albă-argintie mi s-a scurs din piele, limitându-mi vederea periferică, iar Sven s-a îndepărtat de Gregori. În ambele regate, nu mă interesează nici cât negru sub unghie dacă mă placi tu sau orice alt membru al consiliului. Nu schimbă faptul că sunt Regina ta, iar tonul și modul în care mi te adresezi sunt extrem de inadecvate. M-am uitat cum s-a îmbujorat și am zâmbit încordat. Nu doar pentru că sunt Regina ta, ci pentru că sunt nepoata lui Nyktos, iar tu i te adresezi unei zeițe cu atâta lipsă de respect.

Eloana a icnit, iar eu i-am îngăduit vibrației neliniștite din pieptul meu să iasă la suprafață. Lumina albă-argintie s-a revărsat prin încăpere, reflectându-se din pereți și transformând sticla în diamante strălucitoare. Sven s-a împiedicat de colțul covorului dungat și s-a prins de marginea unui scaun. Mobilierul și ferestrele au zăngănit când am înaintat un pas. Din degete îmi picura argint, formând pânze de lumină irizată ce au căzut pe podea, dispărând în piatră, iar lumina aceea frumoasă putea să dea viață. Și putea și să o ia.

Hisa a fost prima care s-a mișcat, căzând într-un genunchi, cu o mână apăsată în dreptul inimii și cealaltă sprijinită pe podea. Ceilalți gardieni i-au urmat exemplul, apoi Sven. Gregori a rămas în picioare, cu ochii mari.

– Pune-mă numai la încercare, am șoptit eu, iar cuvintele au răsunat în toată încăperea.

Gregori s-a cutremurat și s-a lăsat încet într-un genunchi, plecându-și capul.

– Îmi pare rău, a spus el, punându-și o mână pe piept și cealaltă pe podea. Te rog să mă ierți!

În ungherele ascunse și cele mai întunecate ale ființei mele dorința de-a răbufni era o forță ademenitoare. Să-mi dezlănțui toată tristețea și furia pe care le simțeam și să le las să-i biciuiască pielea lui Gregori și să-i rupă fiecare oscior. Aș fi putut… Doar cu un gând, doar prin voință. Nu ar mai fi existat și ar fi fost ultimul care mi-ar fi vorbit astfel.

Isbeth ar face-o.

Dar eu nu eram ea.

Am domolit *eather*-ul și mi-am tras înapoi puterea, închizând-o adânc în mine. Strălucirea s-a retras, strecurându-mi-se înapoi în piele.

– Pleacă! i-am poruncit Înțeleptului. Acum.

S-a ridicat, împleticindu-se pe lângă mine și vârcolaci. L-am auzit pe Naill râzând pe înfundate când Înțeleptul a trecut degrabă pe lângă el. Mi-am îndreptat privirea spre Sven.

– Ar trebui să pleci și tu, am spus. Și gardienii. Plecați!

Sven a încuviințat din cap și a ieșit din încăpere cu mult mai multă grație ca predecesorul lui. Câțiva dintre gardienii Coroanei au rămas, evident încă loiali Eloanei sau temându-se pentru ea. M-am întors spre locul în care am văzut că se lăsase pe podea.

Mi-am înăbușit un zâmbet plin de cruzime când și-a ridicat privirea spre mine.

– Nu cred că vrei să audă prea mulți ce am de spus.

A închis ochii, și pielea de la colțurile lor i s-a zbârcit.

– Ascultați-vă Regina, a șoptit ea răgușit. Plecați!

Vonetta și Kieran i-au urmărit pe gardieni. Abia după ce Naill și Hisa au închis ușa, am spus:

– Poți să te ridici.

Eloana s-a ridicat, prăbușindu-se pe divan, privindu-mă cu ochii chihlimbarii strălucitori în timp ce-am înaintat, apucând spătarul unui scaun. L-am târât în fața ei, frecându-i picioarele de podea.

M-am așezat încet pe scaun, privind-o drept în ochi, iar Kieran și Vonetta s-au ghemuit de-o parte și de alta a mea. Naill și Hisa au rămas lângă ușă.

– Acum întreabă-mă cu al cui sânge îmi sunt pătate veșmintele.

Eloanei i-au tremurat buzele.

– Cu al cui sânge... Vocea i s-a frânt când s-a uitat la vârcolaci. Cu al cui sânge îți sunt pătate veșmintele?

– Cu al fratelui meu. Mi-am așezat palmele pe genunchi. A fost măcelărit când am refuzat să mă alătur Coroanei de Sânge și să unesc regatele sub suveranitatea lui Solis. Nici măcar nu și-a dat seama. A fost decapitat și nu a făcut nimic ca să merite una ca asta. Nimic. *Ea* a făcut-o pur și simplu pentru că a putut s-o facă. Mi-am înfipt degetele în genunchi, unde materialul era țeapăn de la sângele uscat. Acum, întreabă-mă unde este fiul tău.

Ochii i s-au închis încet...

– Nu, am zis eu și m-am aplecat repede, să nu cumva să închizi ochii. Eu nu i-am închis când am văzut sabia spintecându-i gâtul

fratelui meu. Să nu cumva să închizi ochii! Ești mai puternică de-atât.

A tras aer în piept, apăsat, și și-a ținut ochii deschiși.

– Unde e fiul meu?

– L-a luat ea, m-am forțat eu să rostesc cuvintele, sfâșiindu-mi pielea. Și știi de ce? Știi întocmai de ce îi voia pe fiii *tăi*. Nu doar pentru a crea mai mulți Ascendenți. Ci din motive personale.

Buzele i s-au mișcat, însă nici un sunet nu s-a desprins de pe ele.

– Ai știut. În tot acest timp, ai știut cine era, de fapt, regina Ileana. Furia mi-a încins sângele, mi-a scânteiat de pe piele, în vreme ce Eloana s-a lăsat pe spate câțiva centimetri. Știai că e Isbeth și că nu a fost niciodată vampir.

– Eu...

– Malec i-a dat sângele lui când ai otrăvit-o, am zis eu și am recuperat din distanța neînsemnată pe care o pusese între noi. Nu putea crea vampiri cu sângele lui. Isbeth nu a fost niciodată prima Ascendentă.

– La început, nu am știut, a zis Eloana. Îți jur! Habar n-aveam că nu era vampir. Avea ochii negri, la fel ca restul care au fost creați după ea...

– Pentru că ochii ei sunt negri, dar nu ca ai Ascendenților, am întrerupt-o eu. Au fost dintotdeauna negri.

– N-am știut, a repetat ea și și-a încleștat una din mâini în pumn. N-am știut până nu l-am găsit pe Malec și nu l-am îngropat. Atunci, am aflat că Isbeth nu fusese niciodată vampir, că după Ascensiune devenise altceva...

– Ceva asemănător cu el, i-am tăiat-o eu, fără să-mi mai pese dacă spunea sau nu adevărul. Nu are importanță când ai aflat. Însă contează că știai că Ileana este Isbeth și nu ne-ai spus. Nu ne-ai pregătit pentru faptul că nu aveam de-a face cu un vampir, ci cu ceva mult mai puternic de-atât. De aceea fiul tău nu e cu mine.

– Eu... A clătinat din cap, trăsăturile începând să i se schimonosească. Fiul meu este în viață?

– Care din ei?

A făcut ochii mari.

– Ce vrei să spui? a întrebat ea, bâlbâindu-se ușor.

– Întrebi de Malik sau de Casteel? am spus eu. Malik e în viață. De fapt, o duce chiar foarte bine, a devenit prieten bun cu Isbeth.

Nu s-a mișcat. Aveam impresia că nici măcar nu mai respira. Aș fi putut să-i dau vestea într-un mod mult mai amabil, dar și ea ar fi putut să ne spună tot adevărul.

– Nu, a șoptit ea.

– Ba da, am zis eu, încuviințând din cap, în timp ce vocea lui Isbeth îmi bântuia gândurile. El l-a luat pe Casteel.

O lacrimă i s-a scurs din ochi și i s-a prelins pe obraz.

– Casteel e în viață?

Mi-am ridicat mâna stângă, arătându-i însemnul marital care sclipea.

– Da. Am înghițit în sec, apăsat. Dar sunt convinsă că înțelegi că asta nu înseamnă prea mult în acest moment.

S-a cutremurat, și nu știam dacă de ușurare sau de frică. A trecut un moment îndelungat.

– Zeilor mari, a șoptit ea răsuflând sacadat și acoperindu-și fața cu mâinile.

Umerii i s-au cutremurat.

M-am forțat să mă las pe spate, am așteptat până și-a venit în fire... Și a făcut-o, așa cum știam că avea să facă. A durat câteva minute, însă umerii i s-au liniștit, și și-a coborât mâinile de pe față. M-a privit cu ochii umflați, sticloși, din spatele genelor îmbibate de lacrimi.

– E vina mea.

– Hai, serios! m-am răstit eu.

Chiar era, cel puțin în parte. Pentru că eu... eu îmi pierdusem controlul. Eu îi oferisem lui Isbeth portița de care avusese nevoie.

A tresărit.

– Nu... am vrut ca oamenii să știe că a câștigat.

Am încremenit. Întreaga-mi făptură a încremenit.

– Poftim?

– A fost vorba despre... egoul meu. Nu există altă modalitate de-a o spune. L-am iubit cândva pe Malec. Credeam că luna și soarele apun și răsar odată cu el. Iar ea nu era ca restul femeilor. Și-a înfipt ghearele în el, și am știut... *am știut* că o iubea mai mult decât mă iubea pe mine. Nu am vrut ca oamenii să știe că, până la urmă, chiar și cu Malec îngropat, nu doar că ea câștigase, ci și devenise regină, a recunoscut ea cu voce răgușită. Devenise Coroana din Sânge care ne forța să rămânem în spatele munților Skotos, care se folosea de oamenii noștri pentru a crea monștri și care mi-a luat… copiii. Nu am vrut ca soțul tău să știe că femeia care îmi furase primul soț era

cea care îl ținuse captiv și pe el, apoi pe fratele lui. În cele din urmă, a câștigat și... încă reușește să-mi sfâșie familia și regatul.

De data aceasta, am amuțit eu.

– Mi-era jenă, a continuat ea. Și nu am... Știu că nu este o scuză bună. Pur și simplu, a devenit ceva despre care nu se vorbea niciodată. O minciună care a devenit realitate după sute de ani. Numai Valyn și Alastir știau adevărul.

Alastir.

Desigur.

– Și fiul lor? am spus eu. Ce-ai făcut cu fiul lui Isbeth și al lui Malec? Ați pus să fie ucis? Alastir a făcut-o?

Și-a strâns buzele și și-a ridicat privirea spre tavan.

– Alastir a făcut-o. A aflat despre copil înaintea mea. Valyn nu știe despre el.

M-am uitat fix la ea.

– De aceea nu ai vrut să mergi la război? Pentru că ar însemna ca identitatea reală a Ilenei să fie dezvăluită, împreună cu toate celelalte?

– În parte, a recunoscut ea și s-a șters sub ochi cu podul palmei, dar și pentru că n-am vrut să mai moară atlantieni și muritori. Și-a coborât mâinile tremurânde. Malik este... este bine și... Și-a dres glasul. Este cu ea?

– Părea să fie bine și susține Coroana de Sânge. E tot ce știu, i-am spus eu, afundându-mă mai mult în scaun.

Nu știam cât din ceea ce spunea era adevărat acum, însă știam că agonia pe care o simțeam dinspre ea nu fusese doar tristețe. Am

recunoscut că agonia se transformase parțial în rușine, o rușine pe care o purtase sute de ani cu ea și avea să o poarte în continuare. Sinceră să fiu, nu știam ce aș fi făcut dacă aș fi fost în locul ei. Războiul dintre ea și Isbeth începuse cu mult înainte de crearea primului vampir și nu se încheiase niciodată.

– Malec nu era o zeitate.

– Mi-am... dat seama, a zis ea. Adică, am văzut când i-ai arătat lui Gregori ce ești. Dar nu înțeleg. Malec...

– Te-a mințit, am spus eu, întinzându-mi mâinile pe brațele scaunului. Nu știu de ce, însă e unul dintre fiii lui Nyktos. E zeu.

Surpriza ei n-avea cum să fie prefăcută, așa că furia mi s-a mai domolit.

– N-am știut...

– Știu, am zis eu și mi-am încolăcit degetele în jurul marginilor brațelor. Malec i-a mărturisit lui Isbeth. Ea știa.

Eloana a tresărit și a șuierat încet.

– Doare mai tare decât ar trebui.

– Poate că n-ai încetat niciodată să-l iubești pe Malec.

– Poate, a șoptit ea, privindu-și acum poala. Îl iubesc pe Valyn. Îl iubesc nespus de mult și cu înverșunare. L-am iubit și pe Malec, deși nu cred că… am știut prea multe despre el. Dar cred că Malec va deține mereu o parte din inima mea.

Iar partea deținută de Malec avea să-i aparțină pentru totdeauna, ceea ce era... pur și simplu trist.

– Isbeth e mama mea, i-am spus eu, și s-a uitat brusc în ochii mei. Sunt fiica ei și a lui Malec. Și m-am căsătorit cu fiul tău.

A pălit din nou.

– A făcut parte din planul ei, am continuat eu, în timp ce Vonetta s-a lăsat pe piciorul meu, să mă căsătoresc cu Malik și să cuceresc Atlantia. Ținând cont de spița mea și de faptul că aveam un Prinț alături, nu s-ar mai putea face absolut nimic. Dar, printr-o întorsătură a sorții, m-am căsătorit în schimb cu Casteel.

– Deci planul ei a funcționat, a spus ea cu vocea răgușită.

– Nu, nu a funcționat, i-am răspuns. Nu voi cuceri Atlantia în numele ei.

– Îi are pe Malik și pe Casteel, a contracarat ea, pe un ton mai dur. Cum poți să zici că nu a câștigat?

– Nu-i va ucide. Malik o ajută, iar pe Casteel îl poate folosi împotriva mea, așa cum i-a folosit pe fiii tăi împotriva Atlantiei, i-am spus eu.

A strâns din buze.

– Tot nu pricep cum de nu a câștigat.

– Pentru că eu nu sunt tu. Am remarcat tresărirea slabă și nici măcar nu voiam să mă simt prost pentru că i-o provocasem. Am fost folosită toată viața într-un fel sau altul și nu mă voi mai lăsa folosită. Știu ce sunt acum. Știu ce înseamnă să fi avut puterea în mine în tot acest timp. Moartea fratelui meu nu a fost în zadar. Nici a Lyrei. Acum, înțeleg.

Eloana s-a încruntat.

– Ce vrei să spui?

– Îi pot convoca pe gardienii lui Nyktos – și o voi face. Poate că Isbeth îi are pe Revenanți, pe cavaleri, pe soldați și pe cei care o

susțin, am zis eu și am apucat mai strâns brațele scaunului. Însă eu îi voi avea pe dragonini.

Vizibil tulburată, Eloanei i-a luat câteva clipe până să răspundă.

– Chiar poți să... Îmi pare rău. Sigur că poți. Ești zeiță.

Și-a netezit rochia cu mâna – un tic nervos, mi-am dat eu seama.

– Dar ești sigură? Dragoninii sunt o spiță feroce. Există un motiv pentru care s-au culcat împreună cu Nyktos. Numai el îi poate controla.

– Sunt nepoata lui, am zis eu, dar adevărul era că nu aveam idee cum aveau să răspundă dragoninii. Puteam doar să presupun că vorbele lui Nyktos însemnau că aveau să mă asculte. Și nu încerc să-i controlez, ci doar am nevoie de ajutorul lor.

A început să înțeleagă.

– Am crezut că tu și Casteel voiați să împiedicați războiul. Odată ce îi treziți pe dragonini, nu se va mai putea.

– Crede că mă poate opri dacă-l ține captiv pe Casteel. Însă uneori războiul nu poate fi împiedicat, am spus eu, repetându-i cuvintele, cele pe care știam că mi le șoptise înainte consoarta, când intrasem prima dată în Golful lui Saion.

Îmi dădusem seama de asta pe drum înapoi spre Atlantia: nu aveau să mai existe discuții sau ultimatumuri. Ceea ce avea să vină nu putea fi oprit. Niciodată. Și, într-un fel, Războiul Celor Doi Regi nu se încheiase niciodată. Fusese doar un armistițiu încordat, așa cum spusese Isbeth. Toți anii în care Casteel încercase să mute piese în culise, să-și elibereze fratele și să dobândească teren pentru

Atlantia nu fuseseră irosiți. Îi oferise Atlantiei timp să dobândească ceea ce nu avusese până atunci.

– Așa este, a încuviințat Eloana încet, cu tristețe. Uneori, nu poate fi împiedicat.

Am aruncat o privire spre locul în care se aflau Hisa și Naill.

– Poți, te rog, să le dai de veste reprezentanților Coroanei de Sânge că mă voi întâlni cu ei în pădurile de lângă Oak Ambler până la sfârșitul săptămânii viitoare? i-am spus eu Hisei. Asigură-te că înțeleg că ar fi bine ca acela pe care-l vor trimite să fie demn de-o Regină. Că voi vorbi doar cu ea sau cu regele.

Comandantul s-a înclinat, zâmbind.

– Da, Maiestate.

– Un mesaj? a întrebat Eloana. Ce ai de gând?

– Mai întâi, mi-am adus înapoi din Solis prietena, cea despre care credeam că a făcut Ascensiunea. Nu a făcut-o, însă a fost rănită cu ceea ce cred că era piatră de umbre, iar puterile mele nu funcționează asupra ei. Mi-am trecut palmele peste genunchi. Delano a dus-o pe Tawny într-una din odăi și a convocat un vraci. Te voi ruga să ai grijă de ea. Este... Am tras adânc aer în piept. A fost prima mea prietenă.

Eloana a încuviințat din cap.

– Desigur. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să o ajut.

– Mulțumesc! Mi-am dres glasul. Mă duc să fac o baie.

Un duș era... Nu puteam să fac duș fără să mă gândesc la Casteel, iar în clipa de față supraviețuiam doar pentru că *nu* mă gândeam la el.

– Mă voi duce în Câmpiile Elizee. La întoarcere, îi voi trimite Reginei din Sânge un mesaj de care numai Casteel ar fi mândru.

– Știind de ce ar fi mândru fiul meu, a spus ea, cu vocea mai groasă, îmi pot doar închipui ce fel de mesaj va fi.

Mi-am simțit buzele curbându-se într-un zâmbet încordat și sălbatic.

– Și apoi voi încheia ce-ai început cu secole în urmă. Voi returna aceste ținuturi Atlantiei și mă voi întoarce cu Regele meu alături.

M-a privit cu ochii aurii.

– Și dacă vei da greș?

– Nu o voi face.

Capitolul patruzeci și nouă

Am dormit câteva ore și am luat câteva guri de mâncare doar pentru că trebuia. Apoi m-am îmbrăcat cu pantaloni și cu o cămașă albă simplă care îi aparținea lui Casteel. Era mult prea mare, dar corsajul negru pe care-l purtam peste cămașă nu mă lăsa să mă înec în ea.

Aveam garderoba înțesată de tunici și cămăși, dar mi-era bine să simt cămașa lui Casteel pe piele. Și ultima oară când îl văzusem, îi plăcuse când purtasem corsajul așa.

M-am oprit lângă pat, și privirea mi-a rătăcit spre noptieră, spre căluțul de lemn. Mi s-a strâns inima. M-am dus degrabă spre el și am luat jucăria în mâini. În cufărul de lângă ușă, am găsit un săculeț. Am pus calul în el și am ieșit din dormitor și apoi din restul încăperilor, în timp ce-mi legam săculețul în talie.

M-am dus să văd cum se simte Tawny, pe care am găsit-o întocmai cum o lăsasem: adormită și mult prea liniștită. Venele întunecate îi ajunseseră până la curba bărbiei. Eloana era lângă ea.

– Am chemat-o pe Willa, a spus ea, iar eu am răsuflat dureros. Îl va aduce pe unul dintre cei mai vechi vraci. El va ști cum să o trateze.

– Mulțumesc! am spus eu, răsuflând lent.

A încuviințat din cap.

– Ai grijă, Penellaphe!

– Întotdeauna, am șoptit eu și am ieșit din odaie, cu o durere în piept.

Kieran mă aștepta în foaier, apoi ne-am alăturat Hisei în Templul lui Nyktos. De data aceasta, urma să călătorim doar noi doi. Vonetta avea să rămână, căci părinții lor se îndreptau spre Evaemon împreună cu noua lui soră. Îi spusesem lui Kieran că ar trebui să rămână, însă îi intrase pe o ureche și îi ieșise pe cealaltă, chiar și atunci când jucasem cartea cu Regina și îi trântisem replica cu „sunt zeiță, ascultă-mă". A insistat să mă însoțească, pretinzând că nici unul dintre ceilalți nu avea să-și amintească pe unde o luasem data trecută. Poate că avea dreptate. Poate că nici el nu putea să doarmă sau să rămână nemișcat, poate că și gândurile lui săreau de la o posibilitate oribilă la alta. Și dacă planul meu avea să dea greș? Dacă dragoninii aveau să mă refuze? Dacă *ea* avea să-l rănească pe Casteel? Dacă el avea nevoie să se hrănească? Dacă *eu* aveam nevoie... să mă hrănesc? Ce aveam să fac? Nici măcar nu mă puteam gândi cum ar fi fost să beau sângele altcuiva. Dacă aveam să-l pierd? Dacă avea să se piardă din nou?

Și știam că nu-i era ușor nici lui Kieran. Înainte, știuse cum se simțea Casteel din pricina legăturii. Acum, nu o mai avea. Avea doar aceleași întrebări ca mine.

– Kieran? l-am strigat eu în timp ce înaintam prin tunelul îngust.

– Poppy?

Am înghițit în sec, cu gâtlejul uscat.

– Ești... ești bine?

Nu mi-a răspuns imediat, și mi s-a părut că mâna cu care ținea torța i-a tremurat.

– Nu.

Am închis scurt ochii.

– Tu?

– Nu, am șoptit.

După aceea, am străbătut tunelurile subterane vântoase mai mult în tăcere. Nu am glumit, nu am purtat nici o conversație. Am trecut de zona parțial prăbușită cu câteva ore mai repede ca prima oară și m-am dus în fața lui când am văzut licărirea de lumină. M-am căznit să urc, apoi am traversat pământul sterp. Croindu-ne drum, m-am asigurat că eu pășesc sub umbra femeilor înaripate. Pământul nu s-a cutremurat. Cei despre care credeam că erau gardienii consoartei au rămas sub picioarele noastre. Orașul Dalos a sclipit în depărtare în timp ce ne-am îndreptat spre templul din piatră de umbre.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că nu era nici un dragonin de piatră adormit.

– Unde e…

– Acolo.

Kieran a încetinit, și i-am urmărit privirea spre scările templului. Un bărbat cu părul negru cu striații argintii stătea în mijlocul lor, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni negri.

– Crezi că e Nektas? a întrebat el încet. În înfățișarea lui de muritor?

– S-ar putea.

Cioburi de diamante s-au zdrobit sub ghetele mele.

– Vârcolacul are dreptate, a zis bărbatul, iar eu am ridicat din sprâncene.

Auzul dragoninului era extraordinar.

– Sunteți cu câțiva mai puțini ca ultima dată. Nu e un semn prea bun.

Am încremenit și m-am oprit la câțiva metri de templu.

– Dacă îl căutați cumva pe Nyktos, nu aveți noroc, a continuat Nektas. I s-a alăturat din nou consoartei lui în somn.

– N-am venit ca să-l văd pe Nyktos, am spus eu, privindu-i crestele fine de pe spate.

Arătau ca niște... solzi.

– Am înțeles. A urmat un moment de tăcere. Așadar, acum înțelegi puterea pe care o deții?

Dorindu-mi să aflu cum de știa despre revelația mea, am aruncat o privire spre Kieran. Mi-a răspuns cu o privire care mi-a dat de înțeles că știa că urma să pun o întrebare destul de irelevantă.

M-am împotrivit imboldului și am câștigat.

– Da, înțeleg.

Și-a înclinat capul, dar tot nu s-a uitat la noi.

– Înainte de a vorbi, trebuie să fii sigură, pentru că aceste vorbe nu pot fi revocate. Odată ce vei chema carnea și focul zeilor, ca să te protejeze și să-ți slujească, să te țină în siguranță, vor fi turnate din foc și cioplite în carne.

Mi s-a uscat gura.

– Sunt sigură.

– Ce te face atât de sigură?

– Coroana de Sânge a luat ceva ce-mi aparține. Mi-a luat totul și va continua să-mi ia totul.

– Și? a întrebat el încet. Așadar, vrei să ne folosești ca să le iei totul reprezentanților Coroanei de Sânge? Ca să-i distrugi, laolaltă cu orașele în care se protejează și pe cei care stau între voi și ei?

Mi-am apăsat însemnul marital de săculețul în care se afla călușul de jucărie.

– Caut *ajutorul* dragoninilor pentru a lupta împotriva Revenanților și a Ascendenților, pentru a lupta alături de Atlantia. Nu urmăresc să distrug orașe sau să-i ucid pe cei prinși între ei și mine. În cea mai mare parte, oamenii din Solis sunt nevinovați.

– Vrei să lupți alături de paznicii zeilor, însă nu te aștepți să cadă orașe? A râs scurt, răsunător. Nu ești pregătită pentru război.

– M-ai înțeles greșit, am spus eu cu grijă. Sau m-am exprimat eu greșit. Nu urmăresc astfel de lucruri, dar înțeleg că pot fi necesare. Sunt pregătită de război. Nu aș fi aici dacă nu ar fi așa. Însă nu intenționez să îmbib pământul cu sânge și să las numai ruine în urma mea.

S-a așternut scurt tăcerea.

– Atunci plănuiești să iei ce ți se cuvine și să suporți greutatea a două coroane?

Mi-am forțat mâinile să se relaxeze.

– Da.

Și-a plecat ușor capul.

– Și ne vei ajuta să aducem înapoi ceea ce trebuia să protejăm? Ceea ce-i va permite consoartei să se trezească?

Kieran mi-a aruncat o privire îngrijorată, și nu aveam idee despre ce vorbea Nektas sau ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi trezit consoarta. Însă am întrebat:

– Ce trebuie adus înapoi?

– Tatăl tău.

Am dat să spun ceva, dar mi-au trebuit câteva momente ca să pot rosti vreun cuvânt.

– Malec?

– Pe Malec l-am pierdut. L-am pierdut cu mult înainte ca vreunul dintre noi să-și dea seama.

Ne-a străbătut un val de confuzie atât pe Kieran, cât și pe mine.

– Nu înțeleg, am spus eu. Malec este...

– Malec nu este tatăl tău, a zis Nektas. Sângele care-ți curge prin vene este al lui Ires, geamănul lui.

M-a străbătut o undă de șoc, și m-am holbat la spatele dragoninului. Isbeth... nu confirmase că Malec era tatăl meu... și vorbise despre Malec la timpul trecut, de parcă ar fi crezut că nu mai era. Zeilor mari, Isbeth nu știa unde se afla Malec și...

– Ires a fost ademenit din Câmpiile Elizee cu mult timp în urmă, a spus Nektas. A fost atras în tărâm împreună cu fiica mea, în timp ce dormeam. Nu am reușit să-l căutăm pe Ires. Nu fără să fim convocați, iar el... nu ne-a chemat. Dar știm că este în viață.

Mintea mi-a luat-o la goană și s-a oprit asupra picturii pe care o văzusem în muzeu reprezentându-l pe Nyktos cu cele două... cele

două pisici mari.

– Oh, zeilor...

– Ce e? a întrebat Kieran, privindu-mă.

Am înghițit în sec, aproape temându-mă să întreb.

– Ires putea să-și schimbe înfățișarea?

– El, la fel ca tatăl lui, putea lua alte înfățișări. În timp ce Nyktos o prefera pe cea a unui lup alb, lui Ires îi plăcea adesea să ia forma unei pisici mari și gri, la fel ca Malec.

– Fir-ar! a șoptit Kieran.

Am încremenit... și am avut impresia că îmi picase inima din piept.

– L-am văzut, am rostit eu. Amândoi l-am văzut.

Mușchii spatelui lui Nektas s-au unduit și s-au flexat.

– Cum?

– A fost... prins și ținut într-o cușcă de aceeași persoană care l-a luat pe Casteel, am spus eu. Mă gândisem preț de o clipă că acea creatură pe care o văzusem în cușcă fusese Malec, dar, la momentul respectiv, credeam că Malec era o zeitate. Nu fiul lui Nyktos. Și nu știusem că avea un geamăn.

– Regina din Sânge, am scrâșnit eu, clătinându-mă. Spune că e zeiță pentru că Malec a trecut-o prin Ascensiune.

– Zeiță? Dragoninul cel antic a râs aspru și întunecat. Un zeu se naște, nu este creat. Ea, asemenea Revenanților, este o mârșăvie pentru tot ceea ce este zeiesc.

Casteel... avusese dreptate.

Nektas și-a strâns pumnii.

– Atunci, inamicul tău este cu adevărat un dușman al nostru.

Zguduită de acea revelație, mi-am lipit podul palmei de piept. Cum de reușise Isbeth să ademenească un zeu? Oare Malec îi împărtășise ceva?

– Fiica ta? Știi dacă mai trăiește?

Nektas nu a răspuns vreme îndelungată.

– Nu știu. Era tânără când ne-am dus să dormim. Abia se apropia de maturitate când a trezit-o Ires.

– Cum o cheamă? a întrebat Kieran.

– Jadis.

– E un nume frumos, am spus eu, închizând scurt ochii. Mi-aș fi dorit să nu o fi făcut. L-am văzut pe bărbatul prea slab din spatele gratiilor din oase, trăsăturile lui oglindind haosul din mintea sa. Am văzut ochii mult prea inteligenți ai pisicii. Tatăl meu. Și îl lăsasem acolo. M-am cutremurat.

Nu îmi permiteam... Nu îmi permiteam s-o apuc pe această cale.

Trebuia să nu mă mai gândesc deocamdată la posibilitatea ca Isbeth să țină un dragonin prizonier pe undeva sau la faptul că știam cine era tatăl meu ori la întrebările legate de modul în care se întâlniseră el și Isbeth. Mă puteam concentra doar asupra lucrurilor pe care le știam acum.

Că și tatăl meu era victima lui Isbeth.

Și m-am gândit la Malec, îngropat sub Pădurea Sângerie.

– Dacă un zeu Primitiv a fost îngropat, ce se întâmplă cu el?

– Înmormântat folosind oasele zeităților? Pur și simplu, s-ar prăpădi zi de zi, an de an, însă nu ar muri, a răspuns el. Ar exista

pur și simplu într-un loc aflat între agonie și moarte, viu, însă prins în capcană.

Zeilor mari!

Era și mai înfiorător decât zeitățile care mureau lent de foame, însă însemna că Malec era încă în viață și că Isbeth îl iubea în continuare.

Pielea lui Nektas se întărise, preschimbându-se în solzi.

– Ești pregătită, fiică a lui Ires, fiul lui Nyktos și al consoartei lui?

M-am cutremurat.

– Da.

– Atunci rostește cuvintele și primește lucrul pentru care ai venit.

Pielea mă furnica și pieptul îmi pulsa. Kieran m-a luat de mână. M-a strâns de ea. O briză ușoară a venit de nicăieri, învolburându-se peste diamante. Mirosul de liliac a ajuns până la mine, apoi i-am auzit vocea printre gânduri, am auzit-o pe consoartă rostind cuvintele pe care le aștepta Nektas.

– Eu... invoc carnea și focul zeilor, ca să ne protejeze pe mine și pe cei dragi mie. Să călărească în rând cu mine și să stea de pază în spatele meu. Chem spița născută din carne și din foc să se trezească.

Nektas și-a întors capul într-o parte, albastrul vibrant al irisurilor lui contrastând puternic cu negrul desăvârșit al pupilei verticale.

Pământul s-a cutremurat și a bubuit scurt. Kieran m-a strâns mai tare de mână, și am făcut câțiva pași înapoi. Murdărie și diamante mici s-au revărsat în văzduh în jurul bazei templului. Bucăți de cristal au explodat în lateral. Gheare strălucitoare s-au întins din praf, înfigându-se în piatra neagră. O formă mare, tăbăcită, a

brăzdat norii de sfărâmături, arcuindu-se în înalt, în timp ce zeci de gheare se agățau de turn din toate părțile. Au ieșit din pământul de dedesubt, scoțându-și trupurile solzoase cu aripi din sol. Au urcat pe lateralele celei mai înalte turle, unul după altul, fluturând din cozile lor negre-cenușii. Primul a ajuns în vârf – solzii lui negri-purpurii au sclipit în lumina soarelui în timp ce își scutura țărâna de pe corp. Și-a întins gâtul lung, și în jurul capului i s-au desfăcut zorzoane de spini, apoi și-a deschis larg gura și a scos un răcnet asurzitor ce mi-a zguduit oasele.

Nektas s-a întors spre mine.

– Din clipa aceasta până în ultima, îți aparțin, Regină din Carne și Foc.

Mi s-a tăiat răsuflarea, și mă ardea în gât. Am privit fuioare de fum ieșind din nările creaturii negre-purpurii. Și-a desfăcut fălcile și a scos din nou un răcnet îngrozitor. Flăcări i s-au revărsat din gură, un val de flăcări albe-argintii. A plonjat de pe turnul de obsidian, țâșnind în văzduh, desfăcându-și aripile și stârnind o rafală de vânt peste sol. Au urlat și ceilalți, țipetele lor ascuțite preschimbându-se în chemări stridente. Treziți din somnul lor profund, l-au urmat alte câteva zeci de dragonini, sărind din turn și luându-și zborul, unul după altul. Au zburat spre Munții lui Nyktos și apoi, în cele din urmă, aveau să-și ia zborul spre Solis.

Înspre Carsodonia.

Capitolul cincizeci

– Trebuie să te trezești curând. Sunt dragonini aici, i-am spus lui Tawny. Dragonini adevărați.

Nu s-a trezit, însă întunecimea din venele ei încetase să se mai răspândească. Orice i-ar fi dat tămăduitorul pe care îl adusese Willa funcționa. Însă o și schimba.

Buclele ei de un bronz-auriu erau acum de un alb intens. Cumva, părul de culoarea zăpezii o făcea să arate și mai uimitor.

– Dragoninii sunt frumoși, am spus eu și i-am dat la o parte o buclă, chit că ușor... temperamentali. Au dormit foarte mult timp, așa că presupun că li se îngăduie să fie ursuzi.

– Ursuzi? a zis Kieran, pufnind, surprinzându-mă.

Nu-l auzisem intrând. Fusese cu Vonetta și petrecuseră timp cu părinții și cu noua lor soră. Știam ce însemna prezența lui aici.

– Mai degrabă, *mușcăcioși*.

– Ai meritat-o, i-am amintit eu și am învelit-o pe Tawny. S-a apropiat prea tare de unul în timp ce se odihnea. Era să-și piardă o mână.

– Mai degrabă, un braț întreg, a mormăit el.

M-am uitat peste umăr.

– Apropo, nu cred că *mușcăcios* este un cuvânt.

– Nu este? a murmurat Kieran, uitându-se dincolo de mine, spre Tawny, care stătea întinsă în pat. Arată mai bine.

– Așa este, am zis eu și m-am întors spre ea. A sosit timpul?

– Da.

Am mai strâns-o o ultimă dată de mână, apoi i-am așezat-o pe pat. M-am ridicat și mi-am netezit ținuta asemănătoare cu cea pe care o purtasem în Câmpiile Elizee. De data aceasta, corsajul era dintr-o lână mai groasă. Vremea mai rece se așternuse peste cea mai mare parte din Solis.

– Mă voi întoarce… M-am aplecat și mi-am lipit buzele de fruntea-i caldă. Mă voi întoarce, îți promit!

Ne-a luat mai puțin de o jumătate de zi ca să ajungem în cel mai nordic punct al Atlantiei, la zidul care se întindea până la Pilaștrii din Atlantia de lângă orașul Golful lui Saion. Aici m-am reîntâlnit cu Setti. I-am mângâiat botul și l-am scărpinat după ureche. Speram că avea să mă ia cu binișorul. Cam duceam lipsă de abilități de călărie, iar el, ei bine, fusese botezat cu un motiv după calul de război al zeului războiului.

– Avem vizitatori, a murmurat Kieran.

L-am văzut pe deasupra umărului pe tatăl lui Casteel apropiindu-se de noi, cu pieptul și umerii acoperiți de o armură de aur și de argint, cu coiful vârât sub braț. Mi s-a strâns stomacul. Îl văzusem o singură dată de când mă întorsesem prima dată la Evaemon și atunci scurt, când trecuserăm unul pe lângă celălalt. Se întorsese apoi numaidecât în partea de nord a regatului.

Vârcolacii s-au agitat în iarbă și și-au ridicat capetele pe măsură ce el s-a apropiat. Valyn s-a înclinat, iar vârcolacii s-au întors la puiul lor de somn, sau la visarea lor cu ochii deschiși, sau la orice or fi făcut până atunci.

– Încă ai de gând să trimiți mesajul? a întrebat Valyn, aruncând o privire la coroana de pe capul meu.

Nu știam ce anume mă făcuse să o port, însă era acolo, și mi se părea că era bine așa.

Am încuviințat din cap.

– Așa ar face Casteel.

Știam că era adevărat.

Valyn a scos un sunet de încuviințare, și apoi au trecut câteva momente de tăcere. Am tras adânc aer în piept.

– Îl voi aduce înapoi, i-am promis. Îl vom aduce înapoi împreună. Jur!

A înghițit în sec și a încuviințat din cap, privindu-mă.

– Știu că o vei face. A făcut o pauză. Fiul meu este un om foarte norocos că te-a găsit și că ți s-a dăruit.

Inima mea rănită i-a simțit cuvintele ca pe o îmbrățișare, și m-am blocat când am perceput acceptarea din spatele lor. Mi-a luat un moment până să vorbesc.

– Eu sunt cea norocoasă că am fost găsită de fiul tău și că am devenit a lui.

Valyn m-a mângâiat pe obraz cu mâna înmănușată.

– Iar eu și Eloana suntem și mai norocoși să te avem ca noră.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Încă nu plânsesem și mi-am spus că nu aveam să plâng nici acum. Dacă aș fi început, nu m-aș mai fi putut opri.

– Mulțumesc!

A încuviințat din cap și apoi și-a coborât mâna, cu privirea ațintită asupra peretelui.

– Am să îți cer o favoare.

I-am cercetat cu atenție chipul și mi-am deschis simțurile. Nu a trebuit să caut prea mult ca să simt agonia prin care trecea.

– Ce este?

I-am văzut umerii încordându-i-se sub armura de aur și oțel.

– Dacă-l vezi pe celălalt fiu al meu înaintea mea, îți cer doar să-l ucizi cât mai rapid și mai nedureros.

Am expirat ușor, iar nodul din gât a crescut. Cele trei cuvinte pe care le-am rostit m-au durut.

– Așa voi face.

– Mulțumesc! Valyn a încuviințat din cap și și-a mutat coiful în cealaltă mână. Vom aștepta să vă întoarceți la poalele munților Skotos, de la culmea Ținuturilor Pustii până la zidurile Capului Spessa, Maiestate. S-a înclinat și a plecat.

L-am urmărit cu privirea în timp ce s-a îndreptat spre locul în care se afla calul lui. Aveam să-l văd după ce îmi voi fi trimis mesajul.

– I-a fost greu să-ți ceară asta, a spus Kieran, deja călare.

– Știu. Ținându-mă de frâiele lui Setti, am încălecat, în timp ce Vonetta a țâșnit înainte în înfățișarea ei de vârcolac, alături de Delano.

Câteva zeci de vârcolaci s-au ridicat din locurile în care se odihneau în iarba moale și deasă și în razele calde ale soarelui de după-amiază, în timp ce porțile zidului nordic s-au deschis, una după alta. Conduși de Valyn și de gardieni, au ieșit în grupuri de câteva sute, armura lor în nuanțe aurii și argintii strălucind în soarele dimineții. Sunetul a o mie de copite a răbufnit din piatră și a răsunat în jurul nostru, în timp ce stindarde au fost înălțate de-a lungul drumului. Mi s-a tăiat răsuflarea când am văzut blazonul atlantian. Săgeata și sabia se intersectau acum în centru.

Am inspirat brusc, cu ochii înlăcrimați, în timp ce stindardele se unduiau în soarele atlantian. Am închis ochii, spunându-mi că avea să le vadă și Casteel.

S-a auzit un huruit jos, ca un tunet. A urmat o altă chemare, mai stridentă. Am deschis ochii când vârcolacii s-au oprit, ridicându-și capetele spre cer. Au ciulit urechile. Am prins mai bine frâiele, în timp ce Setti a țopăit nervos sub mine când m-am întins și am atins săculețul mic de la șold. Am simțit muchiile căluțului de jucărie în palmă. M-am holbat la stindarde, la blazonul care ne reprezenta pe mine și pe Casteel, în timp ce umbre mari și înaripate au căzut peste armatele Atlantiei în vreme ce călăreau spre vest.

Patru zile mai târziu, așteptam în pădurea de lângă Oak Ambler, printre copacii încovoiați. Când s-a stins și ultima rază de soare, iar stelele au prins viață pe cerul nopții, am strecurat căluțul în săculeț

și m-am ridicat de pe suprafața înălțată și plană a unei stânci pe care mă așezasem.

– Ar fi trebuit să dormi puțin, a murmurat Delano în timp ce s-a apropiat de mine.

– Am dormit.

Îngrijorarea i se scurgea din toți porii. Nu mințisem. Nu chiar. Dormisem vreo oră sau cam așa, apoi mă trezisem și îmi petrecusem orele cu pricina așa cum îmi petreceam toate orele în care făceam pauze pentru odihnă sau mâncare.

Exersam luptatul ca zeiță.

Am ridicat sabia scurtă, am vârât-o în teacă și am privit în jur, încruntându-mă ușor.

– Unde sunt…

– Dragoninii? a întrebat Delano cu un licăr de amuzament în privire, făcând semn din cap spre locul în care un pâlc de copaci era încă drept și mândru. Reaver e acolo, într-o confruntare epică cu Kieran.

Am zâmbit slab și am mijit ochii. Aproape că reușeam să disting silueta lui Kieran, care stătea jos, pe burtă. La câțiva metri de el, un dragonin relativ mare se scobea cu ghearele între dinții din față. Dragoninul nu era la fel de mare ca Nektas, însă era lung cât cinci cai ca Setti și lat cât vreo trei.

Reaver era cel care aproape că-l mușcase pe Kieran.

Am ridicat dintr-o sprânceană. Nici măcar nu-l văzusem pe Reaver în înfățișarea lui de muritor. Nektas, care rămăsese în Câmpiile Elizee, era singurul pe care îl văzusem ceva mai mult timp

în înfățișarea lui de muritor. Aflasem cum îl cheamă pe Reaver doar pentru că un alt dragonin, o femelă pe nume Aurelia, care își luase înfățișarea de muritoare pentru o scurtă perioadă, îmi spusese numele lui. Ea și încă una erau singurele femele care se treziseră. Aparent, femelele dragonin erau rare.

– A sosit timpul, am strigat eu, încheindu-mi mantia. Amintiți-vă planul!

Reaver a pufnit și s-a ridicat, întinzându-și corpul mare, negru-purpuriu, și ridicându-și aripile. M-am îngrijorat puțin că nu avea să urmeze planul stabilit. Kieran s-a ridicat, și m-am așteptat să se îndepărteze în grabă de dragonin, însă a reușit să țopăie până la mine într-un ritm destul de domol.

M-am întors spre locul în care Vonetta și ceilalți vârcolaci așteptau împreună cu Naill și cu Emil.

– Să aveți grijă de voi!

Am simțit din partea lor o hotărâre fermă când m-am întors și am pornit spre oraș alături de Delano, în înfățișarea lui de muritor. Dacă lucrurile aveau să iasă așa cum speram, cei mai mulți dintre vârcolaci nu aveau să se afle în primejdie. Trosniturile frunzelor uscate îmi dădeau de știre cât de mult înaintase Kieran, iar zgomotul ramurilor de deasupra îmi dădea de înțeles că Reaver își luase zborul.

Lumina lunii pătrundea printre copacii încovoiați, și am privit spre palma stângă. Însemnul marital strălucea încet. Mi-am închis mâna și am ridicat gluga pelerinei doar cât să-mi ascundă coroana.

Am văzut un șir de făclii printre ramurile înclinate, așa că mi-am strecurat mâna dreaptă sub pelerină.

– Îi văd, mi-a spus Delano încet. Sunt circa o duzină.

Mai puțini decât credeam că aveau să fie, ceea ce m-a jignit întru câtva.

Kieran a rămas în urmă în timp ce eu și Delano ne-am apropiat de marginea pădurii. Puteam vedea un șir de gardieni, mantiile lor estompându-se în noapte, chiar și în lumina lunii. Cavaleri. Simțurile mele deschise mi-au confirmat, însă mai era cineva, cineva care stătea mai în lateral, înveșmântat în negru. Un bărbat mai tânăr, cu părul închis la culoare. Nu am simțit... nimic de la el, însă nu era goliciunea aceea desăvârșită pe care o emana un Ascendent. Cel care stătea cu brațele încrucișate nu era vampir, și puteam pune rămășag că era un Revenant.

Cavalerii s-au mișcat la unison înainte ca eu și Delano să ieșim dintre copaci, ridicând scuturile cu blazonul regal gravat în metal. Își țineau săbiile în lateral. M-am uitat la blazon: un cerc cu o săgeată străpungând centrul. Simboliza infinitul și puterea, însă mi-am dat seama că eu eram săgeata de pe blazonul atlantian. Nu sabia. Am privit blazonul regal într-o lumină cu totul nouă. Am zâmbit.

– Nu știu de ce zâmbești, mi-a spus Revenantul. Nu cred că lucrurile au decurs prea bine pentru tine ultima dată când ai fost aici.

Am aruncat o privire scurtă în direcția lui.

– Sper sincer că nu pe tine te-au trimis să vorbești cu mine. Dacă da, te pot asigura că seara asta nu se va termina cu bine pentru voi.

Revenantul a ridicat din sprânceana-i întunecată.

– Auu!

– La o parte, s-a auzit o voce din spatele cavalerilor. O voce pe care nu o mai auzisem de *ani întregi*.

Cavalerii s-au dat la o parte, coborând scuturile, și atunci am văzut cine se afla în spatele lor.

Părul bălai îi era mai lung decât îmi aminteam, mângâindu-i acum vârfurile urechilor, însă am recunoscut trăsăturile unui bărbat chipeș: fruntea lată, nasul drept, maxilarul pătrățos și buzele subțiri pe care rareori le văzusem curbându-se într-un zâmbet. Coroana de rubine sclipea întunecată în lumina lunii.

Mai că nu-mi venea a crede că mă uitam la Regele din Sânge, înveșmântat într-o mantie albă, cu tiv roșu și negru, cu o cruce stacojie pe piept. Regina îmi răspunsese cererii și îl trimisese pe rege să se întâlnească cu mine. Un râs mi s-a format în piept atât de repede, încât aproape că a răbufnit din mine, însă apoi mi-am dat seama că era un singur Revenant printre cei câțiva cavaleri care să-l protejeze pe regele Solisului. Coroana de Sânge nu mă considera o amenințare reală.

Și, ei bine, acum chiar *mă simțeam* jignită.

– Fecioara, a spus regele Jalara, iar eu m-am crispat. A trecut ceva timp, nu-i așa?

– Așa e, am răspuns eu, conștientă de furia tot mai mare ce se simțea dinspre Delano și dinspre ascunzișul lui Kieran din umbra

copacilor. S-au schimbat multe, începând cu faptul că nu mai sunt Fecioara. Mi-am ridicat mâna stângă și-am tras de gluga mantiei. Dar știi deja asta.

A căscat ușor ochii.

– Coroana aurită, a murmurat regele Jalara, părând pe cât de uimit ar putea fi un Ascendent, adică o reacție călduță în cel mai bun caz. Mâna lui plină de bijuterii a sclipit în lumina lunii și a strâns tot mai puternic sabia. Măi să fie, Penellaphe, a murmurat el, privind coroana și pășind înainte. Ia te uită la tine!

Delano și-a tras sabia, iar trăsăturile i s-au ascuțit letal.

– I te vei adresa cu Regina Penellaphe sau cu Maiestate.

Regele și-a întors lent capul către vârcolac, ca un șarpe.

– Cine e lângă tine? a întrebat el, adulmecând aerul. Doar un păgân. Un câine prea mare, a zis regele, râzând batjocoritor. Dezgustător.

– Dezgustător? am repetat eu. Cel de lângă mine se trage din spița celor care au primit înfățișare de muritori de la Nyktos însuși. Cel din stânga ta duhnește a decădere și a putrefacție.

Revenantul s-a încruntat.

– Ba nici vorbă. Și-a tras de partea din față a tunicii. Nepoliticoaso!

– Oh, îmi pare rău, am zis eu și m-am uitat în sus la Regele din Sânge. Atunci, tu ești cel care împute aerul?

Am simțit o răbufnire dulceagă de amuzament din partea Revenantului, în timp ce regele Jalara și-a încleștat maxilarul.

– Ai grijă ce spui, *Fecioară!*

Delano a mârâit gutural, iar eu mi-am ridicat mâna stângă.

Regele Jalara a zâmbit batjocoritor.

– Sau poate nu. Cu fiecare cuvânt pe care-l spui și care mă irită, mă voi asigura că mă voi răzbuna pe cel pe care îl numești soț.

Fiecare părticică din mine a urlat de furie; a țipat după sânge și durere, chiar dacă n-am arătat nici o emoție și am ridicat din nou ochii spre Regele din Sânge. Ascendentul care nu fusese niciodată crud cu mine în copilărie. Care doar fusese acolo, în fundal.

– Știi doar că șederea la noi n-a fost deloc plăcută pentru el. Draga de Ileana aproape l-a convins că ai fost prinsă, în ciuda sacrificiului său. Țipetele lui de furie au fost ca o serenadă de zile mari.

Am strâns din dinți.

El a adoptat o mină îngâmfată.

– Ce? Nu ai nimic de spus? Nu întrebi despre bunăstarea lui? Nu implori? Și-a înclinat capul. Nici o amenințare? Mă așteptam la cel puțin o amenințare din partea ta după ce am ascultat-o pe Ileana turuind poetic despre…

– Spune-i pe numele ei real, l-am întrerupt eu. Sunt sigură că știi că e Isbeth.

A mijit ochii.

– Nu mai e Isbeth.

– Și ce crezi că este? Ileana, zeița?

– Tu ce crezi? m-a provocat el.

– Știu că un zeu nu poate fi făcut, am spus eu. E doar o mizerie pervertită de amărăciune și lăcomie.

– Și atunci, tu ce ești?

– O zeiță adevărată, i-am răspuns eu, la fel de categoric precum ar fi făcut-o Casteel.

– Și totuși, nu ai putut să o învingi? A râs rece. Poate că te-ai născut din sângele lui Nyktos, dar știm amândoi ce ești și ce vei fi mereu. Fecioara care este o parte frumusețe și una dezastru.

Nu am spus nimic. Nu am simțit nimic.

Și-a plecat bărbia și s-a apropiat.

– Ar trebui să faci ce îți cere. E mama ta.

– Și totuși, nici că-mi pasă, am zis eu, privindu-l la rândul meu în ochi. Că-ți vine să crezi sau nu, nu am venit aici ca să petrec timp insultând-o pe Regina din Sânge.

Regele Jalara a inspirat brusc.

– Ai venit ca să te predai? Să te supui?

– Am venit ca să-i trimit un mesaj Reginei din Sânge.

A ridicat din sprâncene atât de repede și de tare, încât am fost surprinsă că nu i-a căzut de pe cap coroana prețioasă.

– Un mesaj? Am venit până aici, în acest loc părăsit de zei, la marginea Ținuturilor Pustii, ca să preiau un mesaj de la tine?

Am încuviințat din cap și mi-am mișcat mâna dreaptă pe sub mantie, peste abdomen.

– Cred că ești nebună. Chiar ești, nu-i așa? a întrebat regele Jalara, zâmbind grotesc, dezvăluindu-și colții. Singurul mesaj pe care îl voi transmite de la tine este unul de supunere.

– Îmi pare rău, m-am exprimat greșit, am zis eu, forțându-mă să râd prostește. *Tu* ești mesajul meu.

– Ce...

Zâmbetul ciudat i-a încremenit. Și-a aruncat privirea peste umărul meu...

Kieran a țâșnit din umbră, izbindu-se de el. S-a împleticit, și buzele i s-au tras în spate, într-un mârâit, când Kieran s-a prins de brațul lui, nelăsându-l să ajungă prea departe. Am scos sabia din pelerină și m-am răsucit, învârtind-o prin aer sus, cu larghețe.

Doar câteva lucruri din toată viața mea au fost la fel de satisfăcătoare ca senzația lamei când s-a întâlnit cu carnea regelui Jalara, oasele împotrivindu-se – și apoi ușurința șocantă cu care au cedat. Lama i-a spintecat gâtul și coloana vertebrală, separându-i capul de corp.

Mi-am ridicat privirea spre cavalerii care încremeniseră, spre Revenantul cu desăvârșire șocat, țintuiți fie de vederea capului regelui zburând în direcția opusă corpului său, fie de vederea celorlalți vârcolaci care ieșeau amenințători din întuneric.

Și apoi am luptat *ca o zeiță*.

Nu am invocat *eather*-ul. Nu l-am vizualizat. Nu mi-am lăsat timp ca puterea să se adune în mine. Nu aveam nevoie s-o fac, pentru că era mereu acolo. Pur și simplu, am vrut-o.

Scuturile au explodat primele, apoi săbiile. Gâturile cavalerilor s-au răsucit în lateral, amuțindu-le țipetele înainte ca măcar să se formeze. Brațele li s-au frânt. Oasele le-au crăpat în tot corpul. Picioarele li s-au îndoit îndărăt și apoi i-au sfârtecat din *interior*.

În pâcla de sânge, Revenantul a scos rapid două săbii negre, în formă de semilună. Le ținea, în timp ce vârcolacii mârâiau și mușcau.

– Nu va funcționa la mine.

– Așa este, nu va funcționa, am spus eu, și o adiere de vânt a coborât din văzduh.

Lumina lunii a fost brusc ascunsă.

Revenantul și-a ridicat privirea.

– Ce mama nai...

Reaver a aterizat în fața mea, zguduind pământul și copacii. A fluturat din coadă, printre vârcolaci, apoi și-a întins capul și a deschis gura. Un vuiet asurzitor i-a izbucnit din gâtlej și un fir de fum a plutit deasupra gulerelor de țepi.

– Dar asta va funcționa, am încheiat eu, vârându-mi sabia în teacă. Focul zeilor, nu-i așa? Asta te va ucide.

– Pe toți afurisiții de zei, ăsta este...

Revenantul s-a împleticit, împiedicându-se de propriile picioare. Și-a recăpătat echilibrul chiar în clipa în care coada țepoasă a lui Reaver i s-a izbit de piept.

„Ei bine, asta nu făcea parte din plan”, m-am gândit eu, privindu-l pe Revenant cum era azvârlit în lateral, izbindu-se de o stâncă. S-a auzit un sunet plin când s-a lovit de ea. A alunecat în genunchi și s-a aplecat în față, sprijinindu-se în mâini și gemând.

M-am uitat spre Reaver.

– Serios?

A pufnit și și-a retras coada, abia ferindu-l pe Kieran. Vârcolacul și-a aplatizat urechile și a mârâit.

– Calmează-te, l-am avertizat eu și am pășit peste coada lui Reaver. Nu e o bătălie pe care să o câștigi.

Poziția lui Kieran îmi dădea de înțeles că ar vrea să încerce. M-am apropiat de Revenantul care gemea. A tăcut când am îngenuncheat în fața lui, strângându-se de piept.

– *Asta* face, în schimb, parte din mesajul pe care vreau să i-l transmiți reginei tale, i-am spus eu – și era genul de mesaj pe care l-ar fi trimis Casteel.

Revenantul și-a ridicat privirea. Din gură îi curgea sânge. Și-a mutat privirea de la mine doar cât să se uite la ceea ce Delano așezase la picioarele lui.

Era capul regelui Jalara.

– La dracu'! a gemut Revenantul.

Am apucat coroana de rubine pe care mi-a înmânat-o Delano.

– Vreau să-i duci capul. Spune-i că, acum, coroana lui e la mine. Îmi aparține. Vreau să-i mulțumești că m-a învățat să lupt ca o zeiță. Spune-i că asta a fost pentru Ian.

Revenantul m-a privit cu ochi goi.

– Acum vine partea cu adevărat importantă. Trebuie să te asiguri că înțelege că vin după ea. Că îi voi arde pe toți Revenanții care se vor pune între noi. Că îi voi doborî pe toți Ascendenții care o apără. Că voi răsturna toate castelele în care încearcă să se ascundă. Asigură-te că înțelege că supraviețuirea ei depinde de Casteel. Îi va da drumul, altminteri îi voi distruge toate orașele *din temelii*. Dacă se mai atinge de el, îl voi distruge pe prețiosul ei Malec – și, da, o pot face. Știu unde să-l găsesc. E în viață. Deocamdată. Și dacă îl ucide pe Casteel? Dacă îl ucide *cineva?* Mi-am înclinat capul și l-am privit drept în ochi, în timp ce încerca să vadă unde zburase

dragoninul. Mă voi asigura că moartea ei va fi lentă și va dura sute de ani. Poate chiar mii. Ai înțeles?

– Da, a șuierat el.

– Bun.

M-am ridicat atunci, cu coroana de rubine în mână.

– Asigură-te că știe că sunt Aleasa, Cea Binecuvântată, și că port în mine sângele Regelui Zeilor. Sunt *Liessa* vârcolacilor, a doua fiică, adevărata moștenitoare, căreia i se cuvin coroana Atlantiei *și* a Solisului. Sunt Regina din Carne și Foc, iar gardienii zeilor călăresc alături de mine. Spune-i Reginei din Sânge să se pregătească pentru război.

Mulțumiri

Mulțumiri lui Liz Berry, lui Jillian Stein și lui M.J. Rose, care s-au îndrăgostit la fel de mult ca mine de aceste personaje și de această lume. Le mulțumesc impresarei mele, Kevan Lyon, și lui Chelle Olson, lui Kim Guidroz, echipei de la Blue Box Press, lui Jenn Watson și asistentei mele, Stephanie Brown, pentru munca lor asiduă și pentru sprijinul acordat. Îi mulțumesc din suflet lui Hang Le pentru că a creat coperte atât de frumoase. Le mulțumesc mult de tot lui Jen Fisher, Malissei Coy, lui Stacey Morgan, Lesei, lui J.R. Ward, Laurei Kaye, lui Andrea Joan, lui Sarah Maas, lui Brigid Kemmerer, lui K.A. Tucker, lui Tijan, Vonettei Young, Monei Awad și multor altora care m-au ajutat să rămân întreagă la minte și să râd. Îi mulțumesc echipei ARC pentru sprijin și pentru recenziile sincere și le mulțumesc tare mult membrilor grupului JLAnders pentru că reprezintă cel mai bun grup de cititori pe care îl poate avea un autor și celor din Blood and Ash Spoiler Group pentru că au făcut etapa de redactare nespus de distractivă și pentru că au fost de-a dreptul uimitori.

Nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără tine, cititorule. Îți mulțumesc!